

ספר מורמון

סֵפֶר מוֹרְמוֹן

מכון מחקר העת העתיקה

ספר מורמון

הספר ראה אור בישראל על ידי מכון מחקר העת העתיקה

© 2025 כל הזכויות שמורות למכון מחקר העת העתיקה

www.InstituteofAncientStudies.co.il

מכון מחקר העת העתיקה פועל ללא תלות בכל כנסייה, דת או כת ואינו מבקש להמיר את הדת של שום אדם ושום עם. מטרתו היא הפצת כתב הקודש של ספר מורמון לעם ולארץ שבהם נולד.

התרגום העברי של ספר מורמון הושלם בשנים 2018–2024 בידי צוות של ארבעה לשונאים ישראלים מקצועיים. מרביתו של החומר לספר מבוסס בעיקר על מהדורת ספר מורמון באנגלית מ-1830, תוך הסתמכות מסוימת על מהדורת 1920.

תִּכּוֹן הָעֲנִינִים

vi	מבוא
1	הקדמה
3	ספר נפי א
26	ספר נפי ב
53	ספר יעקב
62	ספר אנוש
64	ספר ירום
65	ספר אומני
66	דברי מורמון
67	ספר מושיע
98	ספר עלמא
184	ספר הילמן
204	ספר נפי ג
233	ספר נפי ד
235	ספר מורמון
245	ספר אתר
261	ספר מורוני

מבוא

ספר מורמון הוא תעוד של נביאים יהודים שנדדו ליבשת אמריקה בסביבות שנת 600 לפני הספירה והוא היסטוריה מקצרת של צאצאיהם עד לנפילת הציויליזציה שלהם בשנת 421 לספירה. הספר מכיל גם היסטוריה מקצרת של עם שנדד ליבשת אמריקה ממגדל בבל.

ספר מורמון תרגם לאנגלית במושך חדשים בידי יוסף סמית, פאטר היה בן עשרים וארבע. הספר תרגם באמצעות אורים ותמים או אבן חוזה ממצרית מתקנת שהיתה חרוטה על גבי לוחות זהב, וראה אור בפעם הראשונה בשנת 1830 בפלמירה, ניו יורק.

נביאי ספר מורמון ראו את הסוף למן ההתחלה ונבאו את בואו של המשיח שנגלה אליהם לאחר תחיתו מן המתים. נאמנותו של ספר מורמון לכתבי הקודש של היהודים באה לידי בטוי בהגשמת אלוהים את בריתותיו להשבת בית ישראל.

הַקְדָּמָה

תאור אֲשֶׁר נִכְתַּב בְּיַד מוֹרְמוֹן עַל גְּבֵי לוחות הַלְקוּחִים מְלוּחֹת נָפִי. לְפִיכָּה, זֶהוּ קְצוֹר קוֹרוֹת עִם נָפִי וְכֵן שֶׁל הַלְמָנִים. נִכְתַּב בְּעֵבוֹר הַלְמָנִים אֲשֶׁר הֵם שָׂרִיד מִבֵּית יִשְׂרָאֵל; וְכֵן לְיְהוּדִים וְלְגוֹיִים. נִכְתַּב בְּדֶרֶךְ שֶׁל צוּי וּבְרוּחַ הַנְּבוּאָה וְהַהֲתַגְלוֹת. נִכְתַּב וְנִחַתְתֶּם וְהִטְמַן לְשֵׁם יְהוָה כְּדֵי שֶׁלֹּא יֵאבֵד. יֵצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי מִתְנַת אֱלֹהִים וּבְכַחוֹ לְמַעַן בְּאוֹרוֹ. נִחַתְתֶּם בְּיַד מוֹרוֹנִי וְהִטְמַן לְשֵׁם יְהוָה כְּדֵי שֶׁיִּרְאָה אוֹר בְּעַת אֲשֶׁר תִּישֶׁר בְּעֵינָיו מֵאֵת הַגּוֹיִים. בְּאוֹר תֵּאוֹר זֶה עַל יְדֵי מִתְנַת אֱלֹהִים.

נוֹסֵף עַל כֵּן, קְצוֹר הַלְקוּחַ מִסְפָּר אֶתְרָה, שֶׁהוּא תַעֲוֹד שֶׁל אֲנִשֵׁי יָרַד אֲשֶׁר הָיוּ מִפְּזָרִים בְּזִמְנָן שִׁיהוּהוּ בְּלִבָּל אֶת שְׁפַת בְּנֵי הָאָדָם, כְּאֲשֶׁר הֵם בְּנוֹ מִגְדָּל כְּדֵי לְהַגִּיעַ לְשָׁמַיִם. אָכֵן זֶה נֹעֵד לְהִרְאוֹת לְשִׂאֲרֵית בֵּית יִשְׂרָאֵל כְּמָה גְדוֹלִים הַדְּבָרִים אֲשֶׁר עָשָׂה יְהוָה לְאַבְרָהָם; וְכֵדֵי שֶׁיִּדְעוּ אֶת בְּרִיתוֹת יְהוָה, וְכֵי הֵם לֹא מְגַרְשִׁים מִפְּנֵי לְעוֹלָם, וְכֵן כְּדֵי לְשַׁכְנֵעַ אֶת הַיְהוּדִים וְאֶת הַגּוֹיִים כִּי יִשׁוּעַ הוּא הַמְּשִׁיחַ, הָאֵל הַנִּצְחִי, הַמְתַּגְלָה לְפָנָיו כָּל הָעַמִּים. וְעַתָּה, אִם יֵשׁ פְּגָמִים, מְקוֹרָם בְּטַעֲוִיּוֹת אָנוּשׁ; לְפִיכָּה אֵל תִּרְשִׁיעוּ אֶת דְּבָרֵי אֱלֹהִים כְּדֵי שֶׁתִּמְצָאוּ לְלֹא רֶכֶב בְּכֶס מִשְׁפָּט הַמְּשִׁיחַ.

ספר נפי א

תאור קורות לחי ואשתו שרִיָה, וארבעת בָּנָיו, הנקראים, החל בבכור, לְמוֹן, לְמוֹאֵל, שֵׁם וְנָפִי. יהוה מְזַהֵר אֶת לְחֵי לְצֵאת מֵאֶרֶץ יְרוּשָׁלַם, כִּי הוּא מִתְנַבֵּא לָעַם עַל עֲוֹנָם וְהֵם מִבְּקִשִׁים לֵאמֹד אֶת חַיִּיו. הוּא יוֹצֵא לְמַסַּע שֶׁל שְׁלֹשָׁה יָמִים בְּמִדְבָּר עִם מִשְׁפַּחְתּוֹ. נָפִי לֹקַח אֶת אֶחָיו וְחֹזֵר לְאֶרֶץ יְרוּשָׁלַם בְּעִבּוֹר כְּתָב הַזְכָּרוֹן אֲשֶׁר לְיְהוּדִים. תֵּאוֹר סְבֻלָם. הֵם לֹקַחִים אֶת בְּנוֹת יִשְׁמַעֵאל לְנָשִׁים. הֵם לֹקַחִים אֶת מִשְׁפַּחְתֵּיהֶם וְיוֹצֵאִים לְמִדְבָּר. תְּלֹאוֹתֵיהֶם וְסְבֻלוֹתֵיהֶם בְּמִדְבָּר. מִהֲלֹךְ מִסְעֵיהֶם. הֵם מְגִיעִים לְמִים הַגְּדוֹלִים. אֶחָיו שֶׁל נָפִי מוֹרְדִים בּוֹ. הוּא מְבַלְבֵּל אוֹתָם, וּבֹנֶה סְפִינָה. הֵם קוֹרְאִים אֶת שֵׁם הַמְּקוֹם רַב־שָׁפַע. הֵם חוֹצִים אֶת הַמִּים הַגְּדוֹלִים אֶל הָאֶרֶץ הַיְעֻדָּה, וְשֹׁאֵר הַקּוֹרוֹת אוֹתָם. זֹאת לְפִי תֵאוֹר נָפִי; אוּ בְּמִלִּים אַחֲרוֹת, אֲנִי, נָפִי, כְּתַבְתִּי אֶת כְּתָב הַזְכָּרוֹן הַזֶּה. (בְּעֶרְךָ 600–588 לְפָנֵי הַסְּפִירָה).

א

- א^א אַחֲרָיו, וְחִיּוֹם עַז מִזְהֵר כּוֹכְבֵי הַרְקִיעַ. וְהֵם יָרְדוּ וְיוֹצֵאוּ עַל פְּנֵי הָאֶרֶץ, וּבָא הָרֵאשׁוֹן וְעָמַד לְפָנַי
- ב^א אָבִי וְנָתַן לוֹ סֵפֶר וְצִוְהוּ לְקָרָא. וְהָיָה כְּקָרָאוֹ
- ג^א הוּא נִמְלֵא רוּחַ יְהוָה. וְהוּא קָרָא בְּסֵפֶר וְאָמַר:
- ד^א אוֹי אוֹי לִירוּשָׁלַם, כִּי רָאִיתִי אֶת תּוֹעֲבוֹתֶיךָ! וְכֵן עוֹד רַבִּים הַדְּבָרִים אֲשֶׁר קָרָא אָבִי בְּסֵפֶר עַל אוֹדוֹת יְרוּשָׁלַם, אֲשֶׁר הָיָא תִּחְרַב עַל יוֹשְׁבֵיהָ, וְאֲשֶׁר רַבִּים יָפְלוּ בְּחֶרֶב וְרַבִּים יָגְלוּ בְּבָלָה. וְהָיָה בְּקָרָא אָבִי בְּסֵפֶר, וּבִרְאוֹתוֹ דְּבָרִים רַבִּים גְּדוֹלִים וְנִפְלְאִים, הוּא צָעַק אֶל יְהוָה דְּבָרִים רַבִּים, כְּמוֹ אֱלֹהִים: גְּדוֹלִים וְנִפְלְאִים מִעֲשֵׂיךָ, יְהוָה אֵל שְׁדֵי! כִּסּ מְלִכוּתְךָ בְּגִבְהֵי מְרוֹמִים וּגְבוּרַתְךָ וְטוֹבְךָ וְרַחֲמֶיךָ עַל כָּל יוֹשְׁבֵי הָאֶרֶץ; וַיַּעַן אֲשֶׁר רַחוּם אַתָּה, לֹא תִסְבֵּל כִּי יֵאבְדוּ הַבָּאִים אֵלֶיךָ! כְּלָשׁוֹן הַזֹּאת דִּבֶּר אָבִי בְּשִׁבְחוֹ אֶת אֱלֹהָיו, כִּי עֲלָצָה נִפְשׁוֹ, וְכָל לְבוֹ נִמְלֵא מִפְּנֵי הַדְּבָרִים אֲשֶׁר רָאָה, אָכֵן, אֲשֶׁר הִרְאָהוּ יְהוָה. וְהִנֵּה, אֲנִי, נָפִי, לֹא אֶסְפֵּר אֶת כָּל הַדְּבָרִים אֲשֶׁר כְּתַב אָבִי, כִּי הוּא כְּתַב דְּבָרִים רַבִּים אֲשֶׁר רָאָם בְּחִזּוֹנוֹת וּבְחִלּוֹמוֹת; וְהוּא אָף כְּתַב דְּבָרִים רַבִּים אֲשֶׁר הוּא נָבֵא אוֹתָם וְהִגִּידֵם לְבָנָיו וְאֲנִי לֹא אֶסְפֵּרם כְּתַמָּם. אֵף אֲנִי אֶסְפֵּר אֶת קוֹרוֹתֵי בְיָמֵי הַנְּנִי חוֹרֵט אֶת קַצּוֹר כְּתַב הַזְכָּרוֹן אֲשֶׁר לְאָבִי עַל גְּבִי לוחוֹת אֲשֶׁר עֲשִׂיתִי כְּמוֹ דְּיָי. וְאֶחָר קִצְרִי אֶת כְּתַב הַזְכָּרוֹן אֲשֶׁר לְאָבִי, אֲכַתֵּב אֶת קוֹרוֹת חַיִּי. עַל כֵּן חָפַץ אֲנִי אֲשֶׁר תִּדְעוּ, כִּי אַחַר הִרְאוֹת יְהוָה נִפְלְאוֹת כֹּה רַבּוֹת לְאָבִי, לְחֵי, עַל אוֹדוֹת חֶרֶב יְרוּשָׁלַם, יָצָא אָבִי אֶל הָעָם וְהַחֵל לְהַנְבִּיא בְּקִרְבָם וּלְהוֹדִיעֵם אֶת הַדְּבָרִים אֲשֶׁר רָאָה וְאָף שָׁמַע.
- א^א אֲנִי, נָפִי, נוֹלְדְתִי לְהוֹרִים נִכְבְּדִים, לְכֵן יָסְדוּ לְמוֹדִי עַל חֲלָק מִכָּל חֻקְמַת אָבִי. וְאָף אֲשֶׁר רְעוֹת רַבּוֹת רָאִיתִי בְיָמַי, חָנַן אוֹתִי יְהוָה בְּרַב טוֹבוֹ כָּל יָמַי. אָכֵן, קִנִּיתִי רַב דַּעַת עַל טוֹב אֱלֹהִים וְסִתְרִיו; עַל כֵּן אֲכַתֵּב אֶת כְּתָב זְכוֹנוֹתֵי בְיָמַי.
- ב^א אָכֵן, אֲכַתֵּב כְּתָב זְכוֹנוֹת בְּשֵׁפֶת אָבִי, אֲשֶׁר חֶבְרוּ בָּהּ חֻקְמַת הַיְהוּדִים וְשֵׁפֶת הַמְצִרִים. יוֹדַע אֲנִי כִּי כְּתַב הַזְכָּרוֹן אֲשֶׁר אֲנִי רוֹשֵׁם אֵמַת הוּא; וּבְמוֹ דְיָי כְּתַבְתִּיו וְהוּא עַל פִּי יְדִיעַתִּי. וְהָיָה בְּרֵאשִׁית שְׁנַת אַחַת לְמַלְכוּת צִדְקִיָהוּ מֶלֶךְ יְהוּדָה, וְאָבִי, לְחֵי, גָר בִּירוּשָׁלַם כָּל יָמָיו; וּבְעֵצֶם הַשְּׁנָה הַהִיא בָּאוּ נְבִיאִים רַבִּים, וְהֵם הִתְנַבְּאוּ בְעַם כִּי יִשׁוּבוּ מִדְּרָכָם פֶּן תִּחְרַב הָעִיר הַגְּדוֹלָה יְרוּשָׁלַם.
- ג^א וּבִצֵּאת אָבִי, לְחֵי, הִתְפַּלֵּל הוּא אֶל יְהוָה, אָכֵן בְּכָל לְבוֹ הַעֲתִיר בְּעַד עָמוֹ; וְהָיָה בְּהַעֲתִירוֹ אֶל יְהוָה, בָּא עָמוֹד אֲשׁ וְשָׁכַן עַל צוֹר לְפָנָיו; וְהוּא רָאָה וְשָׁמַע רַבּוֹת, וְאַחֲזוּהוּ חֵיל וּרְעָדָה עִזָּה מִפְּנֵי הַדְּבָרִים אֲשֶׁר רָאָה וְאָף שָׁמַע. וְהָיָה בְּשׁוּבוֹ אֶל בֵּיתוֹ אֲשֶׁר בִּירוּשָׁלַם, הוּא נָפַל עַל מִשְׁתּוֹ, יַעַן כִּי גָבְרוּ עָלָיו רוּחַ יְהוָה וְהַדְּבָרִים אֲשֶׁר רָאָה. וּבִגְבוּרָה עָלָיו הָרוּחַ, הוּא נִשָּׂא הַרְחֵק בְּחִזּוֹן, וְרָאָה אֶת הַשָּׁמַיִם נִפְתָּחִים וְדָמָה כִּי רָאָה אֶת אֱלֹהִים, וְהוּא יוֹשֵׁב עַל כִּסְאוֹ, וְסָבִיבוּ מִקְהֵלֵי מַלְאָכִים אֵין מִסְפָּר מְרַנְנִים וּמְשַׁבְּחִים לְאֱלֹהֵיהֶם. וְהָיָה כִּי רָאָה בְּרִדַּת אֶחָד מִקְרָב הַשָּׁמַיִם, וְהִנֵּה זִיווֹ גְּדוֹל מִזְהֵר הַשָּׁמֶשׁ בְּצִהְרֵי הַיּוֹם. וְהוּא רָאָה שְׁנַיִם עֶשֶׂר נוֹסְפִים בָּאִים

יְהִיָּה כִּי לַעֲגוּ לֹא אֲנֹשִׁי יְהוּדָה מִפְּנֵי הַדְּבָרִים אֲשֶׁר
 הָעִיד בָּם, כִּי הוּא אֲכֹן הוֹכִיחֶם עַל רְשָׁעֹתָם וְעַל
 תּוֹעֲבוֹתֵיהֶם. וְהוּא הָעִיד כִּי הַדְּבָרִים אֲשֶׁר רָאָה
 וְשָׁמַע, וְכֹן הַדְּבָרִים אֲשֶׁר קָרָא בַסֵּפֶר, מִדְּבָרִים
 מִפְּרָשׁוֹת עַל בּוֹא הַמְּשִׁיחַ וְאַף עַל גְּאֻלַּת הָעוֹלָם.
 וְהִיא כְּשִׁמְעָה אֲנֹשִׁי יְהוּדָה אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה,
 הֵם רָגְזוּ עָלָיו; אֲכֹן, כְּמַעֲשֵׂם בְּנְבִיאִים אֲשֶׁר
 מִקְדָּם, אֲשֶׁר גִּרְשׁוּם וּרְגָמוּם וְהָרְגוּם; וְהֵם גַּם
 בִּקְשׁוּ אֶת נַפְשׁוֹ לְקַחְתָּהּ. וְאֲנִי, נָפִי, אֲרָאָה אֶתְכֶם
 כִּי רַחֲמֵי יְהוָה הֵם עַל כָּל אֲשֶׁר בָּחֶרְם, מִפְּנֵי
 אֲמוֹנָתָם, לְחַזְקָם עַד הַיּוֹת לָהֶם הַכַּח לְהוֹשִׁיעַ.
 וְהוּא דִּבֶּר אֶל אָבִי בַחֲלוּם וְאָמַר אֵלָיו: בְּרוּךְ אַתָּה,
 לְחֵי, עַל הַדְּבָרִים אֲשֶׁר עֲשִׂיתָ וְעַל כִּי הֵייתָ נֶאֱמָן
 וְתוֹדִיעַ אֶת הָעַם הַזֶּה אֶת הַדְּבָרִים אֲשֶׁר צִוִּיתִי.
 הִנֵּה הֵם מִבְּקָשִׁים אֶת נַפְשִׁי. וְיְהוָה צִוָּה אֶת אָבִי
 בַחֲלוּם כִּי יִקַּח אֶת מִשְׁפַּחְתּוֹ וַיֵּצֵא מִמִּדְּבָרָה.
 וְאָבִי שָׁמַע לְדַבֵּר יְהוָה וַעֲשָׂה כְּאֲשֶׁר צִוָּהוּ.
 וְהִיא כִּי הוּא יֵצֵא מִמִּדְּבָרָה, וְעֹזֵב אֶת בֵּיתוֹ וְאֶת
 נַחֲלָתוֹ וְאֶת זֶהְבוֹ וְאֶת כֶּסֶפוֹ, וְאֶת יְקֻרוֹתָיו; וְלֹא
 לָקַח עִמּוֹ דָּבָר, זוּלַת מִשְׁפַּחְתּוֹ וְצִדְדָה וְאֵהָלִים,
 וְהוּא יֵצֵא מִמִּדְּבָרָה. וְהוּא יֵרֵד אֶל קִרְבַּת הַחוּף
 אֲשֶׁר לִים סוּף. וְהוּא נִסַּע בַּמִּדְבָּר בַּפָּאֲתֵי יַם סוּף
 עִם מִשְׁפַּחְתּוֹ, אֲשֶׁר הָיָה אִמִּי שָׂרְיָה וְאֲחִי
 הַגְּדוֹלִים, לָמָן וּלְמוֹאֵל וְשָׁם. וְהִיא אַחֵר אֲשֶׁר
 נִסַּע שְׁלֵשֶׁת יָמִים בַּמִּדְבָּר, הוּא נָטָה אֶת אֲהֶלוֹ
 בְּעַמֻּק לַיָּד נְהַר מִיִּם. וְהוּא בָנָה מִזְבַּח אֲבָנִים
 וְהִקְרִיב קִרְבָּן לַיהוָה וַנִּתֵּן תּוֹדוֹת לַיהוָה אֱלֹהֵינוּ.
 וְהוּא קָרָא אֶת שֵׁם הַנְּהָר לָמָן, וְהוּא נִשְׁפָּף אֶל
 יַם סוּף. וְהַעֲמִיק הָיָה בְּגִדוֹת הַנְּהָר, אֲצֵל תּוֹצְאוֹתָיו.
 וְכִרְאוֹת אָבִי כִּי מִיָּמֵי הַנְּהָר נִשְׁפָּכִים אֶל אֲגוֹן יַם
 סוּף, הוּא דִּבֶּר אֶל לָמָן לֵאמֹר: מִי יִתֵּן וְתִהְיֶה
 כְּנְהָר הַזֶּה, שׁוֹאֵף תְּמִיד אֶל אֲגוֹן כָּל הַצְּדָקָה!
 וְהוּא אָף דִּבֶּר אֶל לְמוֹאֵל: מִי יִתֵּן וְהֵייתָ כְּעַמֻּק
 הַזֶּה, אֵינִי וְיִצְיִיב וּבִלְתִּי סֹר מִמִּצְוֹתַי יְהוָה!
 כֹּן דִּבֶּר אָבִי מִפְּנֵי קִשִׁי עֵרֶף לָמָן וּלְמוֹאֵל, כִּי
 הִתְלוֹנְנָה רַבּוֹת עַל אֲבֵיהֶם, עַל אֲשֶׁר הָיָה אִישׁ
 חֲזוֹנוֹת וְעַל אֲשֶׁר הוֹבִילָם מֵאֶרֶץ יְרוּשָׁלַם,
 לְנַטֵּשׁ אֶת נַחֲלָתָם וְאֶת זֶהְבָם וְאֶת כֶּסֶפָם וְאֶת

ב

יְקֻרוֹתֵיהֶם, לְמוֹת בַּמִּדְבָּר. וְהֵם אָמְרוּ כִּי זֹאת
 עֲשָׂה מִפְּנֵי דְמִיוֹנוֹת לְבוֹ הַאֲוִלִיִּים. כֹּה הִתְלוֹנְנָה
 לָמָן וּלְמוֹאֵל, הַגְּדוֹלִים אֲשֶׁר בְּאֲחִים, עַל אֲבֵיהֶם,
 וְהֵם הִתְלוֹנְנָה כִּי לֹא הִבִּינוּ אֶת מַפְעָלוֹת הָאֱלֹהִים
 אֲשֶׁר יַעֲרֶם. אָף הֵם לֹא הֵאֱמִינוּ כִּי תִחַרֵּב הָעִיר
 הַגְּדוֹלָה יְרוּשָׁלַם, כְּדִבְרֵי הַנְּבִיאִים. וְהִיא הֵם
 כְּאֲנֹשִׁי יְהוּדָה אֲשֶׁר בִּירוּשָׁלַם, אֲשֶׁר בִּקְשׁוּ אֶת
 נַפְשׁוֹ אָבִי. וְאָבִי דִּבֶּר אֵלֵיהֶם תְּקִיפוֹת בְּעַמֻּק
 לְמוֹאֵל, וְהוּא מָלֵא רוּחַ הַקֹּדֶשׁ, עַד אֲשֶׁר רָעַד
 גּוֹפָם מִפְּנֵיו וְהוּא הִכְלִימָם לְבַל יִהְיוּ לְדַבֵּר בּוֹ
 סָרָה; וְהֵם עָשׂוּ כְּאֲשֶׁר צִוָּם. וְאָבִי שָׁכַן
 בְּאֵהָל. וְאֲנִי, נָפִי, אָף אֲשֶׁר הֵייתִי צַעִיר מְאֹד,
 הֵייתִי בְּעַל מִדָּה, וְאָף הָיָה חִפְצִי רַב לְדַעַת עַל
 אוֹדוֹת מִסְתָּרֵי אֱלֹהִים, עַל כֹּן זָעַקְתִּי אֶל יְהוָה,
 וְאֲכֹן הוּא פָקְדָנִי וְנָטָה אֶת לִבִּי לְהֵאֱמָן בְּכָל
 אֲשֶׁר דִּבֶּר אָבִי, וְלֹא מִרְדָּתִי בּוֹ כְּאֲחִי. וְדִבְרָתִי
 אֶל שָׁם וְהוֹדַעְתִּיהוּ אֶת הַדְּבָרִים אֲשֶׁר גָּלָה לִי
 יְהוָה בְּרוּחַ קֹדֶשׁוֹ, וְהוּא הֵאֱמִין לְדִבְרֵי. אֲף לָמָן
 וּלְמוֹאֵל לֹא שָׁמְעוּ לְדִבְרֵי. וּבְהִיּוֹתִי נֶעֱצַב עַל
 קִשִׁי לִבָּם, קִרְאֵתִי אֶל יְהוָה לְמַעֲנֵם. וְהִיא דִּבֶּר
 יְהוָה אֵלַי לֵאמֹר: בְּרוּךְ אַתָּה, נָפִי, עַל אֲמוֹנָתְךָ,
 כִּי שָׁקַדְתָּ לְשַׁחֲרָנִי בְּלֵב עֲנוּ. וְהִיא אִם תִּשְׁמְרוּ
 אֶת מִצְוֹתַי, וְהִצַּלְתֶּם, וְתוֹבְלוּ אֶל אֶרֶץ יְעוֹדָה,
 אֶל אֶרֶץ אֲשֶׁר הִכְיִינוֹתָ לָכֶם, אֶרֶץ נְבָחָרָה מִכָּל
 הָאֲרָצוֹת. וְהִיא אִם יִמְרְדוּ בְךָ אֲחִיךָ, כְּרוֹת
 יְכַרְתֵּם מִלִּפְנֵי יְהוָה. וְהִיא אִם תִּשְׁמַר אֶת
 מִצְוֹתַי, וְהֵייתָ מוֹשֵׁל עַל אֲחִיךָ וּמוֹרָה לָהֶם.
 כִּי הִנֵּה בְיָוִם אֲשֶׁר יִמְרְדוּ בִּי, אֲשַׁלַּח בְּהֵם מֵאֶרֶץ
 קִשָּׂה, וְלֹא יַעֲצְרוּ כַּח לְגַבֵּר עַל זֶרְעָךָ, מִלְכָּד
 אֲשֶׁר יִמְרְדוּ בִּי אָף הֵם. וְהִיא אִם יִמְרְדוּ בִּי
 זֶרְעָךָ, וְנִתְתִּי אֶת זֶרַע אֲחִיךָ שׁוֹט לְהַכּוֹתָם,
 לְעוֹרְרָם לְזַכֵּר אֶת דְּרָכֶי.

ג

וְאֲנִי, נָפִי, אַחֵר דִּבְרֵי עִם יְהוָה, שִׁבְתִּי אֶל אֵהָל
 אָבִי. וְאָבִי דִּבֶּר אֵלַי לֵאמֹר: הִנֵּה חֲלַמְתִּי חֲלוּם,
 וְבוֹ צִוִּנִי יְהוָה כִּי תִשׁוּבוּ, אַתָּה וְאֲחִיךָ, אֶל
 יְרוּשָׁלַם. כִּי הִנֵּה בְיָד לָכֹן כְּתָב הַזְכָּרוֹן אֲשֶׁר
 לַיהוּדִים וְכֹן תּוֹלְדוֹת אֲבוֹתַי, וְהֵם חֲרוּטִים עַל
 גְּבִי לוחוֹת נְחֹשֶׁת קָלָל. עַל כֹּן צִוִּנִי יְהוָה כִּי

מִשְׁכָּתִי אֶת לֵב אַחִי אֲשֶׁר יִשְׁמְרוּ בְּאַמּוֹנָה אֶת
 כב מִצְוֹת אֱלֹהִים. וְיִרְדּוּנוּ אֶל אֶרֶץ נַחֲלָתָנוּ וְאֶסְפְּנוּ
 כג אֶת זִהְבֵנוּ וְאֶת כֶּסֶפֵנוּ וְאֶת יְקֻרֹתֵינוּ. וְאֶחָר
 כד אֲשֶׁר אֶסְפְּנוּ אֶת כָּל אֱלֹהִים, עֲלֵינוּ שְׁנִית אֶל בֵּית
 לָבֵן. וּבְאֵנוּ אֶל לָבֵן וּבִקְשָׁנוּ מִמֶּנּוּ כִּי יִתֵּן לָנוּ אֶת
 הַכֶּתֶבִים הַחֲרוּטִים עַל לִוְחוֹת נַחֲשֶׁת הַקָּלֵל
 אֲשֶׁר בַּעֲבוּרָם נָתַן לוֹ אֶת זִהְבֵנוּ וְאֶת כֶּסֶפֵנוּ וְכָל
 כה יְקֻרֹתֵינוּ. וְהָיָה כִּרְאוֹת לָבֵן אֶת רְכוּשֵנוּ כִּי הָיָה
 רַב וְעֵצוֹם הוּא חָמַד אוֹתוֹ, עַד אֲשֶׁר גִּרְשָׁנוּ
 מִבֵּיתוֹ וְאֶף שָׁלַח אֶת עֲבָדָיו לְהַרְגֵנוּ, לְמַעַן יִנְחַל
 כו אֶת רְכוּשֵנוּ. וּבְרַחֲנוּ מִפְּנֵי עֲבָדֵי לָבֵן, וְהָיָה
 עֲלֵינוּ לְהִשָּׁאֵר מֵאֲחֹר אֶת רְכוּשֵנוּ, וְהוּא נָפַל
 כז בְּיַד לָבֵן. וּבְרַחֲנוּ הַמַּדְבָּרָה, וְעַבְדֵי לָבֵן לֹא
 כח הִשְׁיִיגוּנוּ. וְהִתְחַבְּאוּ בַּמִּעֵרָת סֹלַע. וְלָמָּה רָגַז
 עָלַי וְכֹן עַל אֲבִי; וְלִמּוֹאֵל, אַחֵר שָׁמְעוּ לְדַבְרֵי
 לָמָּה, כָּעַס אֶף הוּא. עַל כֵּן דִּבְרוּ לָמָּה וְלִמּוֹאֵל
 דְּבָרִים קָשִׁים רַבִּים אֵלֵינוּ, אַחִיהֶם הַצְּעִירִים,
 כט וְאֶף הַכּוֹנֵן בַּשֶּׁבֶט. וְהָיָה בְּהַכּוֹתָם אוֹתָנוּ בַּשֶּׁבֶט,
 וְהָנָה בָּא מִלְּאֶף יְהוָה וְעָמַד לִפְנֵיהֶם וְדַבֵּר
 אֲלֵיהֶם לֵאמֹר: לָמָּה תִּכְּנוּ אֶת אַחֵיכֶם הַקָּטָן
 בַּשֶּׁבֶט? הֲלֹא תִדְעוּ כִּי בָחַר יְהוָה לְהִיּוֹת מוֹשֵׁל
 עֲלֵיכֶם, וְזֹאת מִפְּנֵי עֲוֹנוֹתֵיכֶם? הֲנֹה, עֲלֵה תַעֲלוּ
 שְׁנִית וְרוֹשְׁלִימָה וְנִתֵּן יְהוָה אֶת לָבֵן בְּיַדְכֶם.
 ל וְהָיָה כְּכֹלֹת הַמִּלְאָף לְדַבֵּר אֵלֵינוּ הוּא הִלָּךְ מִמֶּנּוּ.
 לא וְהָיָה אַחֵר צֵאתוֹ, הַחֲלוּ לָמָּה וְלִמּוֹאֵל לְהִתְלוֹנֵן
 שְׁנִית לֵאמֹר: הַכִּיצַד יִתֵּן יְהוָה אֶת לָבֵן בְּיַדְנוּ?
 הֲנֹה אִישׁ חֶזֶק הוּא וְיִשָּׁר חֲמָשִׁים הֵנוּ וְיֵשׁ לֵאלֹלֶּךְ
 יָדוֹ לְהַרְגֵנוּ חֲמָשִׁים וּמִדּוּעַ אֶף כִּי לֹא אוֹתָנוּ?

ד

וְדַבְּרָתִי אֶל אַחִי לֵאמֹר: הֲבֵה נַעֲלֶה שְׁנִית
 א רְיוֹשְׁלִימָה וְנִצְרָנוּ בְּאַמּוֹנָה אֶת מִצְוֹת יְהוָה, כִּי
 הֵנָּה אֲדִיר הוּא מִכָּל הָאָרֶץ, וּמִדּוּעַ אֶף לֹא מִלָּבֵן
 ב וְחַמְשָׁיו, וְאֶף מִרְבּוֹתָיו? עַל כֵּן הֲבֵה נַעֲלֶה,
 וְחֻזְקָנוּ כְּמִשָּׁה, כִּי הוּא אֲכֹן דַּבֵּר אֶל מִי יֵם סוּף
 וְחֻצּוֹ הֵנָּה וְהֵנָּה, וְאַבּוֹתֵינוּ עָבְרוּ בוֹ בַּיַּבֶּשֶׁת מִן
 הַשֶּׁבִי, וְצַבָּאוֹת פָּרְעוֹה רָדְפוּ אַחֲרֵיהֶם וְסָבְעוּ
 ג בְּמִי יֵם סוּף. הֲנֹה תִדְעוּ כִּי אָמַת הִיא; וְאֶף
 יוֹדְעִים אַתֶּם כִּי מִלְּאֶף דַּבֵּר אֲלֵיכֶם, אֵיכָּה
 יוֹדְעִים? הֲבֵה נַעֲלֶה; בְּיַד יְהוָה לְהַצִּילָנוּ,

תִּלְכוּ, אֶתְהוּ וְאַחִיהוּ, אֶל בֵּית לָבֵן, וְתִבְקְשׁוּ אֶת
 כְּתָבֵי הַזְכָּרוֹנוֹת וְתִבְיָאוּם הֵנָּה, הַמַּדְבָּרָה.
 ח וְעַתָּה, הֵנָּה אַחִיד מִתְלוֹנְנִים בְּאַמְרָם כִּי קִשָּׁה
 הַדְּבָר אֲשֶׁר דִּרְשָׁתִי מֵהֶם; אֶף רָאָה כִּי לֹא אָנִי
 דִּרְשָׁתִי זֹאת מִיָּדָם, כִּי אִם מִצְוֹת יְהוָה הִיא.
 ו עַל כֵּן, לָכֵה, בְּנִי, וְיִהוּהוּ יְחַנֶּךָ, כִּי לֹא הִתְלוֹנְנָתָ.
 ז וְאֵנִי, נָפִי, אֲמַרְתִּי אֶל אֲבִי: אֵלָף וְעֵשְׂרִיתִי אֶת
 הַדְּבָרִים אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה, יַעַן אֲשֶׁר יָדַעְתִּי כִּי לֹא
 יִצְוֶה יְהוָה אֶת בְּנֵי הָאָדָם, בְּלִתִּי אִם פְּנֵה לָהֶם
 ח דִּרְךָ לְמַעַן יִקְיִמוּ אֶת הַדְּבָר אֲשֶׁר צִוָּם. וְהָיָה
 ט בְּשִׁמְעַי אֲבִי אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, הוּא שָׁמַח
 טו מְאֹד, יַעַן אֲשֶׁר יָדַע כִּי בְּרַכְנֵי יְהוָה. וְאֵנִי, נָפִי,
 וְאַחִי יִצְאָנוּ לְמִסְעָנוּ בַּמַּדְבָּר וְאֶהְלִינוּ עִמָּנוּ,
 י לַעֲלוֹת לְאֶרֶץ יְרוּשָׁלַם. וְהָיָה בַּעֲלוֹתָנוּ אֶל אֶרֶץ
 יא יְרוּשָׁלַם, נִוְעַצְנוּ אִישׁ בְּאַחִיו. וְהַפְּלָנוּ גּוֹרְלוֹת,
 יב לְדַעַת מִי מִמֶּנּוּ יִלָּךְ אֶל בֵּית לָבֵן. וְהַגּוֹרֵל עַל
 לָמָּה, וְלָמָּה הִלָּךְ אֶל בֵּית לָבֵן וְדַבֵּר עִמּוֹ, וְלָבֵן
 יג יוֹשֵׁב בְּבֵיתוֹ. וְהוּא בִקֵּשׁ מִלָּבֵן אֶת כְּתָבֵי
 הַזְכָּרוֹנוֹת הַחֲרוּטִים עַל לִוְחוֹת נַחֲשֶׁת הַקָּלֵל,
 יד אֲשֶׁר הָיוּ בְּהֶם תּוֹלְדוֹת בֵּית אֲבִי. וְלָבֵן רָגַז
 וְגִרְשׁוּ מִפְּנֵי וְלֹא אָבָה לְתַתּוֹ אֶת הַכֶּתֶבִים.
 טו וְאֵמַר אֵלָיו לָבֵן: שׂוֹדֵד אַתָּה, הֲנִנִי קָם לְהַרְגֵךָ.
 טז אֶךְ לָמָּה בָּרַח מִפְּנֵי וְסָפַר לָנוּ אֶת אֲשֶׁר עָשָׂה לוֹ
 לָבֵן. וְאַנְחָנוּ הַתְּעַצְבָנוּ מְאֹד, וְאַחִי הָיוּ נְכוֹנִים לְשׁוֹב
 טז אֶל אֲבִי הַמַּדְבָּרָה. וְאַמְרַתִּי לָהֶם: חֵי יְהוָה וְחֵי
 נַפְשֵנוּ כִּי לֹא נִרְדָּ אֶל אֲבֵינוּ הַמַּדְבָּרָה, עַד אֲשֶׁר
 טז נָקִים אֶת אֲשֶׁר צִוָּנוּ יְהוָה. עַל כֵּן, הֲבֵה נִשְׁמַר
 אֲמוֹנִים לְנַצֵּר אֶת מִצְוֹת יְהוָה; לָכֵן נִרְדָּה נָא אֶל
 נַחֲלַת אֲבֵינוּ, כִּי הֵנָּה הַשָּׂאִיר זֶהְבַּ וְכֶסֶף וְרַב עֵשֶׁר
 יז וְכָל זֹאת עָשָׂה מִפְּנֵי מִצְוֹת יְהוָה, יַעַן אֲשֶׁר יָדַע
 יח כִּי יְרוּשָׁלַם תִּחַרְבַּ מִפְּנֵי רִשְׁעַת אֲנָשֶׁיהָ. כִּי הֵנָּה
 מְאֹסוּ אֶת דְּבָרֵי הַנְּבִיאִים, וְאֵלוֹ יֹשֵׁב אֲבִי בְּאֶרֶץ
 יט אַחֵר אֲשֶׁר צִוָּה לְכַרֵּחַ מִמֶּנּוּ, הוּן אֲבָד אֶף הוּא.
 ע עַל כֵּן שׁוּמָה הָיָה עָלָיו לָנוֹס מִן הָאָרֶץ. וְהֵנָּה,
 מַחְכְּמַת אֱלֹהִים זֹאת אֲשֶׁר נִקְבַּל אֶת כְּתָבֵי
 הַזְכָּרוֹנוֹת, לְמַעַן נִשְׁמַר לְבָנֵינוּ אֶת שִׁפְת
 כ אֲבוֹתֵינוּ; וְאֶף לְמַעַן נִשְׁמַר בַּעֲבוּרָם אֶת
 הַדְּבָרִים אֲשֶׁר יִצְאוּ מִפִּי כָּל הַנְּבִיאִים הַקְּדוֹשִׁים,
 אֲשֶׁר רוּחַ אֱלֹהִים וּגְבוּרָתוֹ שָׁמָה בְּפִיהֶם, מִימֵי
 כא רֵאשִׁית הָעוֹלָם וְעַד הַיּוֹם הַזֶּה. בְּדָבָרִים כְּאֵלֶּה

וְקוֹלִי קוֹל לִבִּי, אֲשֶׁר יִלֶּךְ עִמִּי אֶל הָאוֹצֵר.
 אָתְּ לִבִּי, כַּאֲשֶׁר עָשָׂה לְמַצְרַיִם. וְכַדְבְּרֵי אֶת
 הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, עוֹד אֲחִי רוֹגְזִים וְאִף יוֹסִיפוּ
 לְהִתְלוֹנֵן; אִף הֵם הִלְכוּ אַחֲרַי עַד בּוֹאֲנוּ אֶל
 קִרְבַּת חוֹמוֹת יְרוּשָׁלַם. וְהָיָה בְּלִילָהּ, וְאִמְרַתִּי
 אֲלֵיהֶם לְהִסְתַּר מִחוּץ לְחוֹמוֹת. וְאַחַר הִסְתַּרְסָם,
 הִתְגַּנְּבֹתִי, אֲנִי, נָפִי, אֶל תּוֹךְ הָעִיר, וְהִלְכֹתִי וּפְנִי
 מוֹעֲדוֹת אֶל בֵּית לִבִּי. הוֹבֵלְתִי עַל יְדֵי הָרוּחַ
 מִבְּלִי דַעַת אֶת אֲשֶׁר אֶעֱשֶׂה. וְאִכּוֹ, הִלְכֹתִי
 קְדִימָה; וּבְהִתְקַרְבִּי אֶל בֵּית לִבִּי וְהִנֵּה רֵאִיתִי
 אִישׁ נוֹפֵל לְפָנַי עַל הָאֶרֶץ, כִּי הָיָה שָׂכּוּר מִיַּיִן.
 וּבְקִרְבִּי אֲלֵיו רֵאִיתִיו, וְהִנֵּה הוּא לִבִּי.
 וְרֵאִיתִי אֶת חֲרָבוֹ וְשִׁלְפֹתֶיהָ מִתְעַרָּה, וְנֹצֵב
 הַחֲרָב הָיָה זָהָב טָהוֹר, מַעֲשֶׂה אֲמִנוֹת, וְלִהְבֶּה
 פִּלְדֵּה יִקְרָה מְאֹד. וְהָרוּחַ דָּחַק בִּי כִּי אֶהְרַג אֶת
 לִבִּי, אִף אֲנִי אִמְרַתִּי בְּלִבִּי: הֵן מַעֲלֵם לֹא שִׁפְכֹתִי
 דָם אֲדָם. וְנִסְוֹגוֹתַי לְאַחֹר כִּי לֹא חִפְצֹתִי לְהִרְגוֹ.
 וְאָמַר אֲלֵי הָרוּחַ שְׁנִית: הִנֵּה נִתְּנוּ יְהוָה בְּיָדְךָ.
 וְאִכּוֹ גַם יְדַעְתִּי כִּי בִקֵּשׁ לִבִּי אֶת נַפְשִׁי וְלֹא
 שָׁמַע לְמַצְוֹת יְהוָה וְאִף נוֹל הוּא אֶת רְכוּשׁוֹנוֹ.
 וְהָרוּחַ הוֹסִיף לֵאמֹר אֲלֵי: הִרְגֵהוּ, כִּי נִתְּנוּ יְהוָה
 בְּיָדְךָ. הִנֵּה הוֹרֵג יְהוָה אֶת הַרְשָׁעִים, לְהִקִּים אֶת
 צְדָקַת דָּרְכּוֹ. כִּי טוֹב אֲבַדֵּן אִישׁ אֶחָד מִהַשְׁחַת
 עִם שְׁלֵם בְּחִסָּר אַמוּנָה. וְאֲנִי, נָפִי, בְּשִׁמְעֵי אֶת
 הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, וְכִרְתִּי אֶת דְּבָרֵי יְהוָה אֲשֶׁר דָּבַר
 אֲלֵי בַמִּדְבָּר לֵאמֹר: אִם יִשְׁמַר וְרָעַף אֶת מַצְוֹתַי
 יִצְלִיחוּ בְּאֶרֶץ הַיְעוּדָה. אִף סְבִרְתִּי כִּי לֹא יוּכְלוּ
 לְשַׁמֵּר אֶת מַצְוֹת יְהוָה כְּפִתּוֹב בְּתוֹרַת מִשְׁהָ,
 בְּלִתִּי אִם תְּהִיָה הַתּוֹרָה בְּיָדָם. וְאִף יְדַעְתִּי כִּי
 נִחְרָטָה הַתּוֹרָה עַל גְּבֵי לִוְחוֹת נְחֹשֶׁת הַקֶּלֶל.
 וְיְדַעְתִּי עוֹד כִּי נִתְּן יְהוָה אֶת לִבִּי בְּיָדִי לְמַעַן
 הַתְּכַלִּית הַזֹּאת, לְמַעַן אֶקַּבֵּל אֶת כְּתָבִי הַזְכָּרוֹן
 עַל פִּי מַצְוֹתַי. עַל כֵּן שִׁמְעֹתִי לְקוֹל הָרוּחַ
 וְתַפְשֹׁתִי אֶת לִבִּי בְּשִׁעַר רֵאשׁוֹ, וְכִרְתִּי אֶת
 רֵאשׁוֹ כְּמוֹ חֲרָבוֹ. וְאַחַר אֲשֶׁר כִּרְתִּי אֶת רֵאשׁוֹ
 בְּחֲרָבוֹ, לְקַחְתִּי אֶת בְּגָדֵי לִבִּי וּלְבָשֹׁתִים; לֹא
 הִחְסַרְתִּי דָבָר. וְחִגְרַתִּי אֶת שְׂרִיוֹנוֹ עַל מְתֵנִי.
 וְכַעֲשׂוֹתַי זֹאת, הִלְכֹתִי אֶל בֵּית הָאוֹצֵר אֲשֶׁר
 לְלִבִּי. וּבְלִכְתִּי אֶל בֵּית הָאוֹצֵר רֵאִיתִי אֶת עֶבֶד
 לִבִּי אֲשֶׁר בְּיָדוֹ מִפְתַּחְחוֹת הָאוֹצֵר וְצִוִּיתִיהוּ,

אֲשֶׁר יִלֶּךְ עִמִּי אֶל הָאוֹצֵר.
 אָתְּ לִבִּי, כַּאֲשֶׁר עָשָׂה לְמַצְרַיִם. וְכַדְבְּרֵי אֶת
 הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, עוֹד אֲחִי רוֹגְזִים וְאִף יוֹסִיפוּ
 לְהִתְלוֹנֵן; אִף הֵם הִלְכוּ אַחֲרַי עַד בּוֹאֲנוּ אֶל
 קִרְבַּת חוֹמוֹת יְרוּשָׁלַם. וְהָיָה בְּלִילָהּ, וְאִמְרַתִּי
 אֲלֵיהֶם לְהִסְתַּר מִחוּץ לְחוֹמוֹת. וְאַחַר הִסְתַּרְסָם,
 הִתְגַּנְּבֹתִי, אֲנִי, נָפִי, אֶל תּוֹךְ הָעִיר, וְהִלְכֹתִי וּפְנִי
 מוֹעֲדוֹת אֶל בֵּית לִבִּי. הוֹבֵלְתִי עַל יְדֵי הָרוּחַ
 מִבְּלִי דַעַת אֶת אֲשֶׁר אֶעֱשֶׂה. וְאִכּוֹ, הִלְכֹתִי
 קְדִימָה; וּבְהִתְקַרְבִּי אֶל בֵּית לִבִּי וְהִנֵּה רֵאִיתִי
 אִישׁ נוֹפֵל לְפָנַי עַל הָאֶרֶץ, כִּי הָיָה שָׂכּוּר מִיַּיִן.
 וּבְקִרְבִּי אֲלֵיו רֵאִיתִיו, וְהִנֵּה הוּא לִבִּי.
 וְרֵאִיתִי אֶת חֲרָבוֹ וְשִׁלְפֹתֶיהָ מִתְעַרָּה, וְנֹצֵב
 הַחֲרָב הָיָה זָהָב טָהוֹר, מַעֲשֶׂה אֲמִנוֹת, וְלִהְבֶּה
 פִּלְדֵּה יִקְרָה מְאֹד. וְהָרוּחַ דָּחַק בִּי כִּי אֶהְרַג אֶת
 לִבִּי, אִף אֲנִי אִמְרַתִּי בְּלִבִּי: הֵן מַעֲלֵם לֹא שִׁפְכֹתִי
 דָם אֲדָם. וְנִסְוֹגוֹתַי לְאַחֹר כִּי לֹא חִפְצֹתִי לְהִרְגוֹ.
 וְאָמַר אֲלֵי הָרוּחַ שְׁנִית: הִנֵּה נִתְּנוּ יְהוָה בְּיָדְךָ.
 וְאִכּוֹ גַם יְדַעְתִּי כִּי בִקֵּשׁ לִבִּי אֶת נַפְשִׁי וְלֹא
 שָׁמַע לְמַצְוֹת יְהוָה וְאִף נוֹל הוּא אֶת רְכוּשׁוֹנוֹ.
 וְהָרוּחַ הוֹסִיף לֵאמֹר אֲלֵי: הִרְגֵהוּ, כִּי נִתְּנוּ יְהוָה
 בְּיָדְךָ. הִנֵּה הוֹרֵג יְהוָה אֶת הַרְשָׁעִים, לְהִקִּים אֶת
 צְדָקַת דָּרְכּוֹ. כִּי טוֹב אֲבַדֵּן אִישׁ אֶחָד מִהַשְׁחַת
 עִם שְׁלֵם בְּחִסָּר אַמוּנָה. וְאֲנִי, נָפִי, בְּשִׁמְעֵי אֶת
 הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, וְכִרְתִּי אֶת דְּבָרֵי יְהוָה אֲשֶׁר דָּבַר
 אֲלֵי בַמִּדְבָּר לֵאמֹר: אִם יִשְׁמַר וְרָעַף אֶת מַצְוֹתַי
 יִצְלִיחוּ בְּאֶרֶץ הַיְעוּדָה. אִף סְבִרְתִּי כִּי לֹא יוּכְלוּ
 לְשַׁמֵּר אֶת מַצְוֹת יְהוָה כְּפִתּוֹב בְּתוֹרַת מִשְׁהָ,
 בְּלִתִּי אִם תְּהִיָה הַתּוֹרָה בְּיָדָם. וְאִף יְדַעְתִּי כִּי
 נִחְרָטָה הַתּוֹרָה עַל גְּבֵי לִוְחוֹת נְחֹשֶׁת הַקֶּלֶל.
 וְיְדַעְתִּי עוֹד כִּי נִתְּן יְהוָה אֶת לִבִּי בְּיָדִי לְמַעַן
 הַתְּכַלִּית הַזֹּאת, לְמַעַן אֶקַּבֵּל אֶת כְּתָבִי הַזְכָּרוֹן
 עַל פִּי מַצְוֹתַי. עַל כֵּן שִׁמְעֹתִי לְקוֹל הָרוּחַ
 וְתַפְשֹׁתִי אֶת לִבִּי בְּשִׁעַר רֵאשׁוֹ, וְכִרְתִּי אֶת
 רֵאשׁוֹ כְּמוֹ חֲרָבוֹ. וְאַחַר אֲשֶׁר כִּרְתִּי אֶת רֵאשׁוֹ
 בְּחֲרָבוֹ, לְקַחְתִּי אֶת בְּגָדֵי לִבִּי וּלְבָשֹׁתִים; לֹא
 הִחְסַרְתִּי דָבָר. וְחִגְרַתִּי אֶת שְׂרִיוֹנוֹ עַל מְתֵנִי.
 וְכַעֲשׂוֹתַי זֹאת, הִלְכֹתִי אֶל בֵּית הָאוֹצֵר אֲשֶׁר
 לְלִבִּי. וּבְלִכְתִּי אֶל בֵּית הָאוֹצֵר רֵאִיתִי אֶת עֶבֶד
 לִבִּי אֲשֶׁר בְּיָדוֹ מִפְתַּחְחוֹת הָאוֹצֵר וְצִוִּיתִיהוּ,

ה

אֲשֶׁר הִצִּילְתָּהוּ יְד יְהוָה לְמַעַן יִצִּיל אֶת אָבִיו
 יֵעָקֹב וְאֵת כָּל בְּנֵי בֵּיתוֹ מִגּוֹעַ בְּרַעֲב. וְהֵם אִף
 הוֹצִיאוּ מִן הַשְּׂבִיָּה וּמֵאֶרֶץ מִצְרַיִם בְּיַד אֱלֹהִים,
 אֲכֹן הוּא אֲשֶׁר שָׁמְרָם. כֹּה גִלָּה אָבִי, לְחַי,
 אֵת תּוֹלְדוֹת אָבוֹתַי. וְלָכֵן, אִף הוּא הָיָה יוֹצֵא
 חֲלָצִי יוֹסֵף; לָכֵן שָׁמַר אֶת כְּתָבֵי הַזְּכוּרוֹנוֹת, הוּא
 וְאָבוֹתַי. וְהָיָה בְּרֵאוֹת אָבִי אֵת כָּל אֱלֹהִים, הוּא
 נִמְלָא רִיחַ הַקֹּדֶשׁ וְהִתְנַבֵּא עַל זְרַעוֹ; כִּי לִוְחוֹת
 נְחֹשֶׁת הַקֶּלֶל הָאֵלֹהִים אָכֹן יְפֻצּוּ בְּכָל הָאֲמוֹת
 וְהַמְשַׁפְּחוֹת וְהַלְשׁוֹנוֹת וְהַעַמִּים אֲשֶׁר יִהְיוּ
 מִזְרַעוֹ. עַל כֵּן אָמַר כִּי לִוְחוֹת נְחֹשֶׁת הַקֶּלֶל
 הָאֵלֹהִים לֹא יִאֲבָדוּ לְעוֹלָם וְאִף לֹא יִכָּהוּ בְּרֵבוֹת
 הַקְּמִים. וְהוּא נִבְּא דְבָרִים רַבִּים עַל אוֹדוֹת זְרַעוֹ.
 וְהָיָה עַד הַעַתְּ הַהִיא, אָנִי וְאָבִי שָׁמְרָנוּ אֵת
 הַמִּצְוֹת אֲשֶׁר צִוָּנוּ יְהוָה. וְלִקְחָנוּ אֵת כְּתָבֵי
 הַזְּכוּרוֹנוֹת אֲשֶׁר צִוָּנוּ יְהוָה וְחִקְרָנוּ אוֹתָם וְרָאִינוּ
 כִּי נִחְמָדִים הֵם וְכִי רַב עֶרְפָּם בְּעֵינֵינוּ, וּבָהֶם
 יִכְלָנוּ לְשַׁמֵּר אֵת מִצְוֹת יְהוָה בְּמִסְרָנוּ אוֹתָם
 לְבָנֵינוּ. עַל כֵּן מִחֻמַּת יְהוָה הִיָּתָה זֹאת
 אֲשֶׁר נִקְחָם עִמָּנוּ בְּמִסְעָנוּ בְּמִדְבַּר אֶל
 הָאֶרֶץ הַיְעוּדָה.

ו

אֲנִי, נָפִי, לֹא אֶכְתָּב אֵת תּוֹלְדוֹת אָבוֹתַי בְּזֶה
 אֲשֶׁר רָשַׁמְתִּי, וְלֹא אֶעֱשֶׂה כֵּן אַחֵר כִּף בְּלוֹחוֹת
 אֲשֶׁר לִי, כִּי כְתוּבִים הֵם בְּסֵפֶר הַזְּכוּרוֹן אֲשֶׁר
 שָׁמַר אָבִי. עַל כֵּן לֹא אֶכְתָּבֶם בְּסֵפֶר הַזֶּה.
 דִּי לִי לֹמַר כִּי מִצְאָצְאֵי יוֹסֵף אֲנַחְנוּ.
 וְאִין בְּלִבִּי עַל אֲשֶׁר אֵינְנִי מְרַבֵּה לְסַפֵּר
 אֵת כָּל דְּבָרֵי אָבִי, כִּי אִין נִתֵּן לְכַתְּבָם עַל
 גְּבֵי הַלוֹחוֹת הָאֵלֹהִים כִּי רְצוֹנִי לְמַלֵּא אֵת פְּנֵיהֶם
 לְכַתִּיבָה עַל אוֹדוֹת דְּבָרֵי אֱלֹהִים. כִּי מִלֵּא כְּפֻנְתֵי
 הֵיא לְמִשְׁךְ אֵת לֵב בְּנֵי הָאָדָם לְבֹא אֶל אֱלֹהֵי
 אֲבָרָהֶם, אֱלֹהֵי יִצְחָק וְאֱלֹהֵי יַעֲקֹב וְלִהְיוֹשֶׁעַ.
 עַל כֵּן לֹא אֶכְתָּב אֵת הַדְּבָרִים אֲשֶׁר יֵשׁ בָּהֶם
 חֲפִץ לְבַנְי הָעוֹלָם הַזֶּה, כִּי אִם אֵת אֲשֶׁר חֲפִץ
 בָּהֶם אֱלֹהִים וְאֵלֹהִים אֲשֶׁר אֵינָם מִבְּנֵי הָעוֹלָם
 הַזֶּה. עַל כֵּן אֶצְוֶה אֵת זְרַעִי לְכַל מִלְאוּ אֵת
 הַלוֹחוֹת הָאֵלֹהִים בְּדְבָרִים מִחֲסָרֵי עֶרְךָ
 לְבַנְי הָאָדָם.

אֲוָהִי בְּבֹאוֹנוּ הַמִּדְבָּרָה אֶל אָבִינוּ, מְלֵאָה
 נִפְשׁוֹ גִילָה; וְאִף שְׂמִיחַת אָמִי, שְׂרִיָּה, גִּדְלָה
 מְאֹד, כִּי אָכֹן הִתְאַבְּלָה עָלֵינוּ, יַעַן אֲשֶׁר סָבְרָה
 הִיא כִּי מִתְנוּ בְּמִדְבַר. וְהִיא אִף הִתְלוֹנְנָה עַל אָבִי
 בְּאִמְרָה אֵלָיו כִּי בַעַל חֲזוֹנוֹת הוּא. וְהִיא אָמְרָה:
 הִנֵּה הוֹלְכָתְנוּ מֵאֶרֶץ נַחְלָתְנוּ, וּבְנֵי אֵינָם עוֹד,
 וְאָנוּ אֲבָדְנוּ בְּמִדְבַר. כְּדְבָרִים הָאֵלֹהִים הִתְלוֹנְנָה
 אָמִי עַל אָבִי. וְאָבִי דִבֶּר אֵלֶיהָ לֵאמֹר: יְדַעְתִּי
 אֲשֶׁר בַּעַל חֲזוֹנוֹת אֲנִכִּי. כִּי לֹלִי רֵאִיתִי דְבָרֵי
 אֱלֹהִים בְּחֲזוֹן, לֹא יְדַעְתִּי אֵת טוֹב אֱלֹהִים,
 אִף נִשְׁאַרְתִּי לְשִׁכֵּן בִּירוּשָׁלַם לְגֹועַ עִם אַחִי.
 אִף הִנֵּה נִחְלַמְתִּי אֶרֶץ יְעוּדָה, וּבֹאֲתָ יָגֵל לְבִי.
 אָכֹן יְדַעְתִּי כִּי יִצִּיל יְהוָה אֵת בְּנֵי מִיַּדִּי לָבוֹן
 וְיִשְׁבִּים מִשָּׁה אֲלֵינוּ הַמִּדְבָּרָה. בְּדְבָרִים כְּאֵלֶּה
 עַל אוֹדוֹתֵינוּ נָחַם אָבִי, לְחַי, אֵת אָמִי שְׂרִיָּה
 בַּעַת מִסְעָנוּ בְּמִדְבַר וְעִלוֹתְנוּ אֶל אֶרֶץ יְרוּשָׁלַם
 לְקַחַת אֵת כְּתָב הַזְּכוּרוֹנוֹת אֲשֶׁר לְיְהוּדִים.
 וְכֹאֲשֶׁר שָׁבְנוּ אֶל אֱהֵל אָבִי, הִיָּתָה שְׂמִיחַתָם
 שְׁלֵמָה וְאָמִי נִחְמָה. וְאָמִי דִבְרָה לֵאמֹר: עַתָּה
 יְדַעְתִּי אֶל נִכּוֹן כִּי צִוָּה יְהוָה אֵת אִישִׁי לְבָרַח
 הַמִּדְבָּרָה. אִף יְדַעְתִּי אֶל נִכּוֹן כִּי הִגֵּן יְהוָה עַל
 בְּנֵי וְהִצִּילָם מִיַּד לָבוֹן וְנָתַן לָהֶם כַּח לְהַקִּים אֵת
 אֲשֶׁר צִוָּם. כְּדְבָרִים הָאֵלֹהִים דְּבָרָה אָמִי. וְהֵם
 עֲלָצוּ מְאֹד וְהִעֲלוּ זָבַח וְעוֹלָה לִיהוָה וְהוֹדוּ
 לְאֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל. וְהָיָה אַחֵר אֲשֶׁר הוֹדוּ לְאֱלֹהֵי
 יִשְׂרָאֵל, לְקַח אָבִי, לְחַי, אֵת כְּתָבֵי הַזְּכוּרוֹנוֹת
 אֲשֶׁר נִחְרְטוּ עַל לִוְחוֹת נְחֹשֶׁת הַקֶּלֶל וְחִקַּר
 בָּהֶם מִרְאשִׁיתָם. וְהוּא רָאָה כִּי יֵשׁ בָּהֶם
 חֲמִשָּׁת הַסְּפָרִים אֲשֶׁר לְמִשָּׁה, הַמִּסְפָּרִים
 עַל בְּרִיאַת הָעוֹלָם וְעַל אָדָם וְחַוָּה אֲשֶׁר הֵם
 הוֹרֵינוּ הָרֵאוּשׁוֹנִים. וְאִף כְּתָב הַזְּכוּרוֹנוֹת אֲשֶׁר
 לְיְהוּדִים, מִרְאשִׁיתָם וְעַד תַּחֲלַת שְׁלֹטוֹן צִדְקִיָּהוּ
 מֶלֶךְ יְהוּדָה. וְאִף נְבוֹאוֹת הַנְּבִיאִים הַקְּדוּשִׁים,
 מִרְאשִׁיתוֹ וְעַד תַּחֲלַת שְׁלֹטוֹן צִדְקִיָּהוּ; וְכֹן
 נְבוֹאוֹת רְבוֹת, אֲשֶׁר יִצְאוּ מִפִּי יְרֻמִּיָּהוּ.
 וְאָבִי, לְחַי, מִצָּא עַל לִוְחוֹת נְחֹשֶׁת הַקֶּלֶל גַּם
 אֵת תּוֹלְדוֹת אָבוֹתַי. כִּף יַדַע כִּי יוֹצֵא חֲלָצִי יוֹסֵף
 הוּא; הוּא יוֹסֵף כֹּן יַעֲקֹב אֲשֶׁר נִמְכַר לְמִצְרַיִם,

עמהם. ואם נבחר בעיניכם, עליו אל הארץ
 וזכרתם את אשר אנכי אומר לכם: אם תלכו,
 תאבדו אף אתם; הן כף הציקני רוח יהוה
 לדבר. והנה בדברי, אני, נפי, את הדברים
 האלה אל אחי, הם כעסו עלי ושלחו ידיהם
 אלי, כי רגזו מאד; והם אסרוני בחבלים, כי
 בקשו את נפשי ולנטשני במדבר, טרף לחיות
 פרא. והתפללתי אל יהוה לאמר: יהוה, על פי
 אמונתך אשר בך היא, אנא הצילני מידי אחי.
 תנני נא כח לנתק את החבלים האלה אשר
 אסרתי בהם. והיה באמרי את הדברים האלה,
 והנה נפלו החבלים אשר על ידי ועל רגלי,
 ואני עמדתי לפני אחי ודברתי אליהם שנית.
 והם רגזו עלי כבראשונה ובקשו לשלח את
 ידיהם בי, והנה, אחת מבנות ישמעאל, וכן
 אמה ואחד מבני ישמעאל, התחננו אל אחי
 עד אשר רף לבבם והם חדלו לבקש את נפשי.
 והם נעצבו על רשתם, והשתחוו לפני ובקשו
 את סליחתי על הרעה אשר עשו לי. ואני
 סלחתי להם כתם לבבי על כל אשר עשו
 ועוררתי להם להתפלל אל יהוה אלהיהם למען
 יסלח להם; וכן עשו. והיה אחר התפללם אל
 יהוה הוספנו לנסע אל אהל אבינו. אכן, וידנו
 אל אהל אבינו. ואחר רדתי עם אחי וכל בית
 ישמעאל אל אהל אבי, הם נתנו תודות
 ליהוה אלהיהם והעלו לו זבח ועולה.

ח

א ואספנו כל מיני זרעים, ממיני כל הדגנים
 ב ועוד כל מיני זרעי פרות. והיה בעת שבת אבי
 במדבר הוא דבר אלינו לאמר: הנה חלמתי
 ג חלום; או במלים אחרות: חזיתי חזון. והנה
 ד עלץ לבי ביהוה בראותי את אשר עשה מפני
 ה נפי ושם; אכן, מזה אשר ראיתי יש לי על מה
 ו להניח בי המה, וכן רבים מזרעם, וישעו.
 ז אף הנה, למן ולמואל, יראתי מאד מפניכם,
 ח כי הנה נדמה לי אשר בחלומי ראיתי מדבר
 ט שממה וחשכה. והנה ראיתי איש לבוש שמלה
 י לבנה, והוא בא ועמד לפני. והוא דבר אלי
 י ובקש ממני ללכת אחריו. והיה כאשר הלכתי

ז

א ועתה רצוני כי תדעו כי בתמנו אבי, לחי,
 ב להתנבא על זרעו, היה אליו דבר יהוה שנית,
 ג ואמר כי לא טוב לכתו עם משפחתו לבדם
 ד המדברה, כי שומה על בניו לקחת להם בנות
 ה לנשים, למען יקימו זרע ליהוה בארץ היעודה.
 ו יהוה צוה את אבי כי נשוב, אני, נפי, ואחי, אל
 ז ארץ ירושלם ונביא עמנו את ישמעאל וביתו
 ח המדברה. על כן נסענו שנית המדברה, אני,
 ט נפי, עם אחי, לעלות ירושלימה. ועלינו אל בית
 י ישמעאל ומצאנו חן בעיניו, עד כי דברנו אליו
 י את דברי יהוה. ויהוה הרף את לב ישמעאל
 י וכן את לב בני ביתו, עד כי ירדו עמנו המדברה
 י אל אהל אבינו. והיה בנסענו במדבר, והנה למן
 י ולמואל ושתי בנות ישמעאל ושני הבנים אשר
 י לישמעאל ובני משפחתם מרדו בנו, אכן, הם
 י מרדו בי, נפי, ובשם ובאביהם, ישמעאל,
 י ובאשתו ושלוש בנותיו הנוספות. והיה במרדם
 י בנו הם בקשו לשוב אל ארץ ירושלם. ואני,
 י נפי, נעצבתי על קשי לבם; על כן דברתי אליהם,
 י אל למן ואל למואל, לאמר: ראו נא, הנכם אחי
 י הבכירים ואיכה כה תקשו לבבכם ועיניכם טחו
 י מראות, עד אשר חייב אני, אחיכם הצעיר, לדבר
 י אליכם ולהיות לכם למופת. איכה לא שמעתם
 י לדברי יהוה. איכה שכחתם כי ראיתם מלאך
 י יהוה. איכה שכחתם כמה גדולים מעשי יהוה
 י אשר עשה למעננו בהצילו אותנו מידי לכן וכן
 י בקבלנו את כתב הזכרון. איכה שכחתם כי
 י ביד יהוה לעשות את כל חפצו למען בני האדם,
 י אם אף מחזיקים הם באמונה בו. על כן הבה
 י נהיה לו שומרי אמונים. והיה אם נשמר לו
 י אמונים, הרי נקבל את הארץ היעודה; ואתם
 י תדעו בימים אשר יבואו כי יקום דבר יהוה על
 י חרבן ירושלם, כי כל אשר דבר יהוה על אודות
 י חרבנה קום יקום. הן עד מהרה יחדל רוח יהוה
 י להתאמץ עמם, כי מאסו את הנביאים והשליכו
 י את ירמיהו אל בית הפלא. והם בקשו את נפש
 י אבי, עד כי גרשוהו מן הארץ. ועתה הנני אומר
 י לכם: אם תשובו ירושלימה, תאבדו אף אתם

סביב, וראיתי מעבר לנהר המים בית גדול
 ורחב מדות והוא כנצב באוויר, רם ונשא מעל
 פני האדמה. והבית מלא אדם, זמן וצעיר,
 זכר ונקבה, ולבושם הדור מאד; והם כמלעגים
 בשולחם אצבע אל עבר הבאים והטועמים מן
 הפרי. והיה אחר אשר טעמו מן הפרי הם
 נכלמו, מפני הלועגים להם, והם נפלו אלי
 נתיבים אסורים ואבדו. ואני, נפי אינני מספר
 את כל דברי אבי. ולמען קצר בכתיבה אספר
 כי הוא ראה והנה המוני אדם נוספים נדחפים
 קדימה והם באו ותפשו בקצה מעקה הברזל
 ונדחפו לעשות דרכם קדימה, נאחזים בחזקה
 במעקה הברזל עד אשר הגיעו, ונפלו על פניהם
 וטעמו מפרי העץ. והוא אף ראה המונים
 אחרים מתאמצים בדרכם אל עבר הבית
 הגדול ורחב המדות ההוא. והיה כי רבים
 הטובעים במצולות המים ורבים נעלמו מעיניו
 בנדדם בשבילים זרים. רב היה ההמון אשר
 נכנס אל הבית הזה. ואחר אשר נכנסו אליו,
 שלחו לעמתי ולעמתי טועמי הפרי את אצבע
 הלעג, אף אנחנו לא שתנו לבנו להם. אלה
 דברי אבי: כל אשר שת לבו להם כשל ואבד.
 ואבי אמר כי למן ולמואל לא טעמו מן הפרי.
 והיה אחר דבר אבי את כל דברי חלומי או
 חזונו, והם רבים, הוא אמר אלינו כי מפני
 הדברים האלה אשר ראה בחזון, הוא ירא עד
 מאד ללמן ולמואל, מפני דאגתו כי ידחו מלפני
 יהוה. והוא עוררם בכל רגשי אב אוהב, ואמר
 אליהם כי ישמעו לדברו, אולי ירחמם יהוה,
 ולא ישליכם. אכן, הטיף הטיף להם אבי.
 ואחר אשר הטיף אליהם ואף נבא להם דברים
 רבים, צנן לשמר את מצוות יהוה, וחדל
 מדבר אליהם.

ט

א את כל הדברים האלה, ראה אבי, ושמעם
 ודברם בשבתו באהל בעמק למואל, וכן עוד
 דברים רבים וגדולים, אשר אין לכתבם על
 גבי הלוחות האלה. ועתה, כדברי על אודות
 הלוחות האלה, הנה הם אינם הלוחות אשר

אחריו, וראיתי כי אני בתוך שממה חשכה
 וקודרת. ואחר לכתתי שעות רבות בחשכה,
 התפללתי אל יהוה אשר יחמל עלי כרב רחמיו.
 והיה אחר אשר התפללתי אל יהוה ראיתי שדה
 גדול ורחב ידים. וראיתי עץ אשר פריו נחמד
 לשמח לבב אנוש. ונגשתי וטעמתי מן הפרי
 הזה והנה מתוק הוא מכל אשר טעמתי מעודי.
 וראיתי כי לבן הפרי הזה מכל לבן אשר ראיתי
 מעודי. וכאשר טעמתי ממנו, מלא הפרי את
 נפשי שמחה רבה עד מאד; לכן חפצתי כי אף
 בני משפחתי וטעמו ממנו, בידעי כי נחמד הוא
 מכל פרי. והיה בנשאי עיני כה וכה למצא את
 משפחתי, והנה ראיתי נהר מים זורם ליד העץ
 אשר מפריו טעמתי. ופניתי לראות מאין יבוא,
 וראיתי את מקור המים במרחק מה ולידו
 עומדים שריה אמכם, ושם נפי, וכמו לא ידעו
 אנה ילכו. וקראתי להם ואף אמרתי להם קבול
 גדול כי יבואו אלי וטעמו מן הפרי, אשר היה
 נחמד מכל פרי. והם באו אלי וטעמו אף הם
 מן הפרי. ואני חפצתי כי אף למן ולמואל יבואו
 ויטעמו מן הפרי. על כן נשאתי עיני אל מקור
 הנהר, אולי אראם. ואמנם ראיתי אותם, אף
 הם לא אבו לבוא אלי ולטעם מן הפרי. וראיתי
 מעקה ברזל והוא נמשך לארץ גדת הנהר,
 מוביל אל העץ אשר על ידו עמדתי. וכן ראיתי
 שביל ישר וצר, לארץ מעקה הברזל ועד העץ
 אשר על ידו עמדתי. והנה השביל נמשך ממקור
 הנהר ועד שדה גדול ורחב ידים, כמו היה זה
 עולם. וראיתי המוני אדם עד אין מספר, אשר
 רבים מהם נדחפו קדימה, לעלות על השביל
 המוביל אל העץ אשר על ידו עמדתי. והם באו
 והחלו ללכת בשביל המוביל אל העץ. ועלה
 שם ערפל חשכה; אכן, ערפל חשכה כבד מאד
 עד כי אלה אשר נכנסו לשביל נדחו מדרכם,
 תעו ואבדו. וראיתי אחרים נדחפים קדימה,
 והם באו והחזיקו בקצה מעקה הברזל; ונדחפו
 קדימה דרך ערפל החשכה בהצמדם אל מעקה
 הברזל, עד אשר הגיעו אל העץ וטעמו מפריו.
 והיה אחר אשר טעמו מפרי העץ, והם הפנו
 את מבטם כנכלמים. והפניתי עוד את מבטי

אֲשֶׁר לֹא יִדְעֶתֶם וְהוּא אֲדִיר מִמֶּנִּי, אֲשֶׁר אֵינֶנִּי
 שׁוֹה לְהִתִּיר אֶת שְׁרוּף נַעֲלוּ. וְאָבִי הִרְבֵּה לְדַבֵּר
 עַל הַדְּבָר הַזֶּה. וְאָבִי אָמַר כִּי יִטְבִּיל בְּבֵית
 עֵבְרָא, אֲשֶׁר מַעֲבָר לְיֶרֶד; וְכֵן אָמַר כִּי יִטְבִּיל
 בְּמִים; אִף אֶת הַמְּשִׁיחַ הוּא יִטְבִּיל בְּמִים.
 וְאַחַר אֲשֶׁר יִטְבִּיל אֶת הַמְּשִׁיחַ בְּמִים, יִחְזֶה
 וְיַעֲדֵד כִּי הִטְבִּיל אֶת שֵׁה אֱלֹהִים, זֶה אֲשֶׁר יִכְפֹּר
 עַל חַטָּאֵי הָעוֹלָם. וְאַחַר דִּבֶּר אָבִי אֶת הַדְּבָרִים
 הָאֵלֶּה, הוּא דִּבֶּר אֶל אַחִי עַל הַבְּשׂוּרָה אֲשֶׁר
 יִשְׁפּוּהָ בְּקֶרֶב הַיְהוּדִים וְאִף עַל שְׂקִיעַת הַיְהוּדִים
 בַּחֹסֶר אֲמוּנָה. וְאַחַר אֲשֶׁר יִהְרָגוּ אֶת הַמְּשִׁיחַ
 אֲשֶׁר יָבֹוא, וְאַחַר אֲשֶׁר יִהְרָג, יָקוּם מִן הַמֵּתִים
 וְיִגְלֶה עֲצָמוֹ לְגוֹיִים עַל יְדֵי רוּחַ הַקֹּדֶשׁ. רַבּוֹת
 דִּבֶּר אָבִי עַל אֲוֹדוֹת הַגּוֹיִים וְכֵן עַל בֵּית יִשְׂרָאֵל,
 כִּי נִמְשָׁל לְעֵץ הַיָּזֵית, אֲשֶׁר יִכְרַתוּ אֶת עֲנָפָיו
 וְיַפְזְרוּם עַל כָּל פְּנֵי הָאָרֶץ. עַל כֵּן, אָמַר כִּי נִהְיֶה
 כְּאִישׁ אֶחָד אֶל הָאָרֶץ הַיְעוּדָה, לְהִקְיַם אֶת דִּבְרֵי
 יְהוָה כִּי נִתְפָּזַר עַל כָּל פְּנֵי הָאָרֶץ. וְאַחַר אֲשֶׁר
 יַפְזְרוּ בֵּית יִשְׂרָאֵל, יִקְבְּצוּ שֵׁנִית, אוּ בַקְצָרָה,
 אַחַר קִבְּל הַגּוֹיִים אֶת מְלֶאכֶת הַבְּשׂוּרָה, יִרְכָּבוּ
 עֲנָפָיו הַטְּבַעִיִּים שֶׁל עֵץ הַיָּזֵית וְהֵם שְׂאֵרֵי בֵּית
 יִשְׂרָאֵל, אֲכֹן, הֵם יַדְעוּ אֶת מְשִׁיחַ הָאֲמַת אֲשֶׁר
 הוּא אֲדוֹנֵיהֶם וְגוֹאֲלָם. כְּדִבְרֵים הָאֵלֶּה נִבְּא אָבִי
 בְּדִבְרָיו אֶל אַחִי, וְכֵן דִּבְרִים נֹסְפִים רַבִּים אֲשֶׁר
 אֵינֶנִּי כּוֹתֵב בְּסֵפֶר הַזֶּה, כִּי כְּתַבְתִּי מֵהֶם כָּל
 אֲשֶׁר נִרְאָה לִי מִחֲאִים בְּסִפְרֵי הַנּוֹסֵף, כָּל
 הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, אֲשֶׁר דִּבַּרְתִּי, נַעֲשׂוּ בְשִׁבְתְּ
 אָבִי בְּאֵהֶל בְּעֵמֶק לְמוֹאֵל. וְהָיָה אַחַר אֲשֶׁר
 שָׁמַעְתִּי, אָנִי, נְפִי, אֶת כָּל אִמְרוֹת אָבִי עַל
 אֲוֹדוֹת הַדְּבָרִים אֲשֶׁר רָאָה בְּחֻזֹן וְאֶת אֲשֶׁר
 דִּבֶּר בְּכַח רוּחַ הַקֹּדֶשׁ, הוּא הִפְחֵ אֲשֶׁר קִבְּל
 עַל יְדֵי הָאֲמוּנָה בְּבֹן אֱלֹהִים, וְבֹן אֱלֹהִים הוּא
 הַמְּשִׁיחַ אֲשֶׁר יָבֹוא, חֲפָצְתִּי אִף אָנִי, נְפִי, לְרִאֲוֹת
 וְלִשְׁמַע וְאִף לְדַעַת אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, בְּכַח
 רוּחַ הַקֹּדֶשׁ, אֲשֶׁר הוּא מֵתַת אֱלֹהִים לְכָל אֲשֶׁר
 יִשְׁקָדוּ לְבַקְשׁוֹ, בִּימֵי קֹדֶם כְּבִימֵים אֲשֶׁר תִּגְלֶה
 לְבִנְיָ הָאֲנוּשׁ. כִּי אֶחָד הוּא אֲתָמוֹל וְהַיּוֹם וְעַד
 עוֹלָם; וּמוֹכְנָה הַדְּרָף לְכָל בְּנֵי הָאָדָם מִיִּסּוּד
 הָעוֹלָם, אִם יִנְחָמוּ עַל חַטָּאֵיהֶם וְיִבְאוּ אֵלָיו.
 הַמִּתְאַמֵּץ לְבַקֵּשׁ יִמְצָא; וְסִתְרֵי אֱלֹהִים יִגְלוּ לוֹ;

אֲסַפֵּר בָּהֶם אֶת מְלֶאכֶת דְּבָרֵי יְמֵי עַמִּי, כִּי לְלוּחוֹת
 אֲשֶׁר בָּהֶם אֲסַפֵּר אֶת דְּבָרֵי יְמֵי עַמִּי בְּמִלְאָם
 קִרְאֵתִי בְּשֵׁם נְפִי. עַל כֵּן הֵם נִקְרָאִים לְלוּחוֹת נְפִי
 עַל שְׁמִי. וְהַלּוּחוֹת הָאֵלֶּה אִף הֵם נִקְרָאִים לְלוּחוֹת
 נְפִי. אִף צִוֵּנִי יְהוָה לַעֲשׂוֹת אֶת הַלּוּחוֹת הָאֵלֶּה
 לְתַכְלִית הַמִּיחָדָת, לְמַעַן יִחְרַט כְּתָב זְכְרוֹן עַל
 אֲוֹדוֹת שְׂרוֹת עַמִּי. עַל הַלּוּחוֹת הָרֵאשׁוֹנִים
 יִחְרְטוּ דְבָרֵי יְמֵי שְׁלֹטוֹן הַמְּלָכִים וּמִלְחָמוֹת עַמִּי
 וּמְרִיבוֹתֵיהֶם. אֲכֹן, הַלּוּחוֹת הָאֵלֶּה הֵם לְדְבָרֵי
 שְׂרוֹת עַמִּי, וְהַלּוּחוֹת הָרֵאשׁוֹנִים הֵם לְדְבָרֵי יְמֵי
 שְׁלֹטוֹן הַמְּלָכִים וּמִלְחָמוֹת בְּנֵי עַמִּי וּמְרִיבוֹתֵיהֶם.
 עַל כֵּן צִוֵּנִי יְהוָה לַעֲשׂוֹת אֶת הַלּוּחוֹת הָאֵלֶּה
 לְקִיּוֹם תְּכִלִּית בְּחֻקְמָתוֹ, אֲשֶׁר אוֹתָהּ לֹא אֲדַע.
 אוּלַם יוֹדַע יְהוָה אֶת כָּל הַדְּבָרִים מֵרֵאשִׁיתֵם; עַל
 כֵּן יִכִּין דְּרָף לְמַעַן הַקִּים אֶת כָּל מַעֲשָׂיו
 בְּקֶרֶב בְּנֵי אָדָם, כִּי הִנֵּה לוֹ הַפַּח לְהַקִּים אֶת
 כָּל דְּבָרָיו, וְכֵן הַדְּבָר. אָמֵן.

ו

וְאֵנִי, נְפִי, אוֹסִיף עֲתָה לְסַפֵּר עַל גְּבֵי הַלּוּחוֹת
 הָאֵלֶּה אֶת קוּרְוֵי וְאֶת שְׁלֹטוֹנֵי וְאֶת שְׂרוֹתֵי.
 וּבְהוֹסִיפִי לְסַפֵּר אֶת קוּרְוֵי עָלִי לְסַפֵּר מַעַט
 מִדְּבָרֵי אָבִי וְגַם אַחִי. וּבְכַלּוֹת אָבִי לְהַגִּיד אֶת
 דְּבָרֵי חֲלוּמוֹ וְכֵן לְעוֹרְרֵם לְשִׁקְיָדָה רַבָּה, הוּא
 דִּבֶּר אֵלֵיהֶם עַל אֲוֹדוֹת הַיְהוּדִים, אֲשֶׁר אַחַר
 חֲרָבָנָם, אִף חֲרָבֵי הָעִיר הַגְּדוּלָה יְרוּשָׁלַם וְגִלּוֹת
 רַבִּים מֵהֶם בְּבִלְהָ, יִשׁוּבוּ לְעַת אֲשֶׁר תִּישֶׁר בְּעֵינֵי
 יְהוָה; אֲכֹן יִשׁוּבוּ מִן הַשְּׁבִיָּה, וְאַחַר שׁוּבָם יִנְחָלוּ
 שֵׁנִית אֶת אָרֶץ יִרְשָׁתָם. וְכַעֲבַר שֵׁשׁ מֵאוֹת
 שָׁנָה מֵעַת אֲשֶׁר עָזַב אָבִי אֶת יְרוּשָׁלַם, יָקִים
 יְהוָה אֱלֹהִים נְבִיא מִקֶּרֶב הַיְהוּדִים, אֲשֶׁר הוּא
 מְשִׁיחַ, אוּ בְלִשׁוֹן אַחֵר: מוֹשִׁיעַ הָעוֹלָם. וְהוּא
 אִף דִּבֶּר עַל הַנְּבִיאִים, אֲשֶׁר רַבִּים מֵהֶם הֵעִידוּ
 עַל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, עַל אֲוֹדוֹת הַמְּשִׁיחַ הַזֶּה,
 אֲשֶׁר דִּבֶּר עָלָיו וְהוּא גּוֹאֵל הָעוֹלָם. אֲכֹן יְהִי כָּל
 בְּנֵי הָאָדָם בְּנֵי כְלִיּוֹן וְכִשְׁלוֹן, וְכֵן יִשְׁאָרוּ לְעוֹלָם,
 בְּלִתֵּי אִם סִמְכוֹ עַל הַגּוֹאֵל הַזֶּה. וְהוּא אִף דִּבֶּר
 עַל נְבִיא אֲשֶׁר יָבֹוא לְפָנֵי הַמְּשִׁיחַ, לְהַכִּין אֶת
 דְּרָף יְהוָה. וְהוּא יִלְךְ וְיִקְרָא בַּמִּדְבָּר: פִּנּוּ דְרָף
 לְיְהוָה, יִשְׂרוּ מִסְלוֹתַי, כִּי בְּקֶרְבְּכֶם עוֹמֵד אֶחָד

את עיני להביט אליו ולא ראיתיו כי נעלם
 מפני. ונשאתי את עיני וראיתי את העיר
 הגדולה ירושלם ואף ערים אחרות. וראיתי
 את העיר עצרת ובה ראיתי בתולה והיא יפת
 תאר מאד וצחרה. וראיתי את השמים
 נפתחים, וירד מלאך ועמד לפני ואמר אלי:
 מה רואה אתה, נפי? ואמרתי אליו: בתולה
 יפת תאר מאד ויפת מראה מכל יתר הבתולות.
 והוא אמר אלי: הודעת את מחילת הכבוד אשר
 לאלהים? ואמרתי: ידעתי כי יאהב את בניו,
 ואולם אינני יודע את פשר כל הדברים. והוא
 אמר אלי: הנערה אשר הנך רואה היא אם בן
 אלהים כדרך הכשר. וראיתי אותה נשאת
 בריוח; ואחר הנשאה בריוח למשך זמן, דבר
 המלאך אלי לאמר: הבט נא! והבטתי וראיתי
 שנית את הנערה, והיא נושאת ללד בזרועותיה.
 ואמר אלי המלאך: ראה את שיה אלהים! הוא
 בן אב העולמים! התדע את פשר העץ אשר
 ראה אביך? ועניתיו לו ואמרתי: אכן, זאת היא
 אהבת אלהים, הקורנת אלי לב בני האדם. על
 כן היא נחמדה מכל. והוא דבר אלי לאמר:
 אכן; והיא המשמחת נפש יותר מכל. והיה
 אחר אמרו את הדברים האלה הוא אמר אלי:
 הבט נא! והבטתי וראיתי את בן אלהים מהלך
 בין בני האנוש. וראיתי רבים נופלים לרגליו
 ומשתחיים לו. וראיתי כי מעקה הברזל אשר
 ראה אבי הוא דבר אלהים המוביל אל מעין
 המים החיים או אל עץ החיים; והמים ההם
 נמשלו לאהבת אלהים; וראיתי גם כי עץ
 החיים נמשל לאהבת אלהים. ועוד אמר אלי
 המלאך: הבט נא וראה את מחילת הכבוד אשר
 לאלהים. ונשאתי את עיני וראיתי את גואל
 העולם, אשר עליו דבר אבי, ואף ראיתי את
 הנביא אשר יכין את הדרך לפניו. ושה אלהים
 הלך ונטבל על ידיו. והיה אחר הטבלו, ראיתי
 את השמים נפתחים ורוח הקדש יורדת מן
 השמים ונחה עליו בדמות יונה. וראיתי אותו
 הולך ומשמש את העם בגבורה וברב תפארה;
 וההמונים נאספו לשמעו. וראיתי כי הדיחוהו
 מתוכם. וכן ראיתי שנים עשר אחרים הולכים

בלח רוח הקדש, בימים האלה כבימי קדם,
 ובימי קדם כבימים אשר יבואו. כי מהלך יהוה
 הוא מעגל יצח אחד. על כן זכר נא, בן אדם,
 כי על כל מעשיך תובא למשפט. לכן, אם את
 הרע בקשתם לעשות בימי מבחנכם, טמאים
 תמצאו לפני פס המשפט אשר לאלהים. וכל
 דבר טמא לא ישכן עם אלהים; על כן מנדים
 תהיו לעולם. ורוח הקדש יסמכני לדבר את
 הדברים האלה ולא להכחישם.

יא

והיה בחפצי לדעת את הדברים אשר ראם
 אבי, ואני האמנתי כי יוכל יהוה להודיעני
 אותם; אכן, כאשר ישבתי והגיתי בלבי והנה
 נשאני רוח יהוה אל הר רם ונשא, אשר לא
 ראיתיו מעולם ולא הצגתי עליו מעודי את כף
 רגלי. ואמר אלי הרוח: הנה, מה חפצך?
 ואמרתי: חפצי לראות את אשר ראה אבי.
 ואמר אלי הרוח: התאמין כי אביך ראה את
 העץ אשר על אודותיו דבר? ואמרתי: אכן,
 אתה ידעת כי אאמין לכל דברי אבי. וכדברי
 את הדברים האלה, קרא הרוח בקול גדול
 לאמר: הושענא, יהוה אל עליון! אל על כל
 הארץ, אכן, מעל הכל. וברוך אתה נפי כי
 תאמין בן אל עליון; על כן תראה את הדברים
 אשר חפצת לראותם. וזה לך האות: אחר
 ראותך את העץ אשר את פרוו טעם אביך,
 תראה גם איש יורד מן השמים ותהיה לו עד
 ראיה; ואחר ראותך אותו העד תעיד כי בן
 אלהים הוא. ואמר אלי הרוח: הבט נא!
 והבטתי וראיתי עץ; והוא דמה לעץ אשר
 ראה אבי; ויפי תארו אכן עלה על כל יפי;
 ולבנתו היתה צהרה כשלג נושב. ובראותי
 את העץ אמרתי אל הרוח: אכן ראיתי את
 אשר הראיתני, זה העץ היקר מכל. והוא
 אמר אלי: מה חפצך? ואמרתי אליו: לדעת
 את פשרו; כי דברתי עמו כדבר אחד האדם
 כי ראיתי אשר דמות אדם לו, ואולם ידעתי
 כי רוח יהוה הוא. והוא דבר עמי כדבר איש
 אל רעהו. והוא אמר אלי: הבט נא! ונשאתי

וְרֵאִיתִי בְּרָקִים וְשִׁמְשֵׁתִי רַעֲמִים וְרַעֲשֵׁי אֲדָמָה
 וְכָל מִינֵי קוֹלוֹת הַמְּלָאָה; וְרֵאִיתִי אֶת הָאֲדָמָה וְאֶת
 הַסְּלָעִים נִבְקָעִים; וְרֵאִיתִי הָרִים מִתְמוֹטְטִים
 וְנִבְקָעִים, וְרֵאִיתִי אֶת בְּקַעוֹת הָאָרֶץ נִשְׁבָּרוֹת;
 וְרֵאִיתִי עָרִים רְבוֹת נִבְלָעוֹת; וְרֵאִיתִי רַבִּים שְׂרוּפֵי
 אֵשׁ; וְרֵאִיתִי רַבִּים אֲשֶׁר נָפְלוּ אַרְצָה מִפְּנֵי רַעַשׁ
 הָאָרֶץ. וְהָיָה אַחַר רְאוֹתַי אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה,
 רָאִיתִי כִּי סָרוּ עֲרַפְלֵי הַחֹשֶׁכָה מֵעַל פְּנֵי הָאָרֶץ.
 וְרֵאִיתִי הַמּוֹנִים אֲשֶׁר לֹא נָפְלוּ מִפְּנֵי מִשְׁפָּטִי
 יְהוָה הַגְּדוֹלִים וְהַנּוֹרָאִים. וְרֵאִיתִי אֶת הַשָּׁמַיִם
 נִפְתָּחִים וְשֶׁה אֱלֹהִים יוֹרֵד מִן הַשָּׁמַיִם, וְהוּא בָּא
 מִשָּׁה וְהִתְנַגַּח אֵלַיְהֶם. וְרֵאִיתִי עוֹד, וְהִנֵּי מַעֲדִי,
 כִּי רוּחַ הַקֹּדֶשׁ נָחָה עַל שְׁנַיִם עָשָׂר נֹסְפִים וְהֵם
 הִסְמִכוּ מֵאֵת אֱלֹהִים וְנִבְחָרוּ. וְהַמְּלָאָךְ דִּבֶּר
 אֵלַי לֵאמֹר: רְאֵה אֶת שְׁנַיִם עָשָׂר תַּלְמִידֵי הַשָּׁה
 אֲשֶׁר נִבְחָרוּ לְשִׁמְשׁוֹת לְפָנַי זֶרְעָה. וְהוּא אָמַר
 אֵלַי: הֲתִזְכֹּר אֶת שְׁנַיִם עָשָׂר שְׁלִיחֵי הַשָּׁה?
 הִנֵּה כִּי הֵם אֲשֶׁר לְשִׁפְטוֹ אֶת שְׁנַיִם עָשָׂר שְׂבָטֵי
 יִשְׂרָאֵל; עַל כֵּן יִשְׁפְּטוּ הֵם אֶת שְׁנַיִם עָשָׂר
 הַשָּׂרְתִים אֲשֶׁר מִזֶּרְעָה, כִּי מִבֵּית יִשְׂרָאֵל אַתֶּם.
 וְשְׁנַיִם עָשָׂר הַשָּׂרְתִים אֲשֶׁר הִנֵּה רוֹאֶה, לְשִׁפְטוֹ
 אֶת זֶרְעָה, הִנֵּה הֵם צְדִיקִים לְעוֹלָם; כִּי בִּעְבוֹר
 אַמּוֹנֶתָם בְּשֶׁה אֱלֹהִים, הִלְבִּינוּ בְּגִדְהֶם בְּדָמוֹ.
 וְאָמַר אֵלַי הַמְּלָאָךְ: הִבֵּט נָא! וְהִבְטַחְתִּי וְרֵאִיתִי
 שְׁלֹשָׁה דוֹרוֹת עוֹבְרִים בְּצַדְקָה. וְהָיָה בְּגִדְיָהֶם
 לְכִנִּים כְּלָבָן שֶׁה אֱלֹהִים. וְאָמַר אֵלַי הַמְּלָאָךְ:
 אֵלֶּה הַלְּבִינוּ בְּדָם הַשָּׁה, בִּעְבוֹר אַמּוֹנֶתָם בּוֹ.
 וְאֲנִי, נְפִי, רֵאִיתִי גַם רַבִּים מִבְּנֵי הַדּוֹר הַרְבִּיעִי
 אֲשֶׁר עָבְרוּ בְּצַדְקָה. וְרֵאִיתִי אֶת הַמּוֹנֵי הָאָרֶץ
 נֹאֲסָפִים יַחַד. וְאָמַר אֵלַי הַמְּלָאָךְ: רְאֵה אֶת
 זֶרְעָה וְאֶת זֶרַע אַחִידָה. וְנִשְׂאֲתִי אֶת עֵינַי וְרֵאִיתִי
 אֶת עַם זֶרְעִי נֹאֲסָפִים בְּהַמּוֹנִיָּהֶם עַל זֶרַע אַחִי;
 וְהֵם נֹאֲסָפוּ לְמִלְחָמָה. וְדִבֶּר הַמְּלָאָךְ אֵלַי
 לֵאמֹר: רְאֵה אֶת מַעַן הַיָּמִים הַמְּסֻנְפִים אֲשֶׁר
 רָאָה אַבִּיךָ, וְהוּא הִנְהָרָה אֲשֶׁר דִּבֶּר עֲלָיו,
 וּמְצוּלוֹתָיו הֵן תַּחְתּוֹת שְׂאוֹל. וְעֲרַפְלֵי הַחֹשֶׁכָה
 הֵם מְדוּחֵי הַשָּׁטָן הַמְּסַנְנִים עֵינַיִם וּמְקַשִּׁים
 אֶת לֵב בְּנֵי הָאָדָם וּמְנַהֲיִים אוֹתָם אֶל מְסֻלוֹת
 רַחְבוֹת אֲשֶׁר אֲבוֹד יֵאבְדוּ בָּהֶן. וְהַבֵּית הַגְּדוֹל
 וְרַחֵב הַמְּדוֹת אֲשֶׁר רָאָה אַבִּיךָ הוּא דְמִיוֹנוֹת

בְּעִקְבוֹתָיו. וְהֵם נִשְׂאוּ בְרוּחַ הַלְּאָה מִפְּנֵי, עַד
 כִּי לֹא רֵאִיתִים. וְעוֹד דִּבֶּר אֵלַי הַמְּלָאָךְ לֵאמֹר:
 הִבֵּט נָא! וְהִבְטַחְתִּי וְרֵאִיתִי אֶת הַשָּׁמַיִם נִפְתָּחִים
 שְׁנֵית וְרֵאִיתִי מְלָאָכִים יוֹרְדִים עַל בְּנֵי הָאָדָם
 וּמְשַׂרְתִּים אוֹתָם. וְעוֹד הוּא דִּבֶּר אֵלַי לֵאמֹר:
 הִבֵּט נָא! וְהִבְטַחְתִּי וְרֵאִיתִי אֶת שֶׁה אֱלֹהִים
 מִתְהַלֵּךְ בְּקֶרֶב בְּנֵי הָאָנוּשׁ. וְרֵאִיתִי הַמּוֹנֵי אֲדָם
 מִכִּי חֲלִי, הַנְּגוּעִים בְּכָל מִינֵי נֶגַע וְשָׂדִים וְרוּחוֹת
 טְמָאִים. וְהַמְּלָאָךְ דִּבֶּר אֵלַי וְהָרַנֵּי אֶת כָּל
 הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה. וְהֵם נִרְפְּאוּ בְכַח שֶׁה אֱלֹהִים,
 וְהַשָּׂדִים וְהַרוּחוֹת הַטְּמָאִים נִדְּחוּ מֵהֶם. וְעוֹד
 דִּבֶּר אֵלַי הַמְּלָאָךְ לֵאמֹר: הִבֵּט נָא! וְנִשְׂאֲתִי אֶת
 עֵינַי וְרֵאִיתִי אֶת שֶׁה אֱלֹהִים לִקַּח עַל יַדֵּי הָעַם.
 אַכּוּ, כֵּן אֵל הַעוֹלָמִים נִשְׁפָּט עַל יַדֵּי בְנֵי תִּבְלָה;
 וְרֵאִיתִי וְאָעִיד עַל כֶּהָ. וְאֲנִי, נְפִי, רֵאִיתִי כִּי הוֹרֵם
 עַל הַצֶּלֶב וְנִהְרַג עַל חֲטָאֵי הָעוֹלָם. וְאַחַר אֲשֶׁר
 הִרְג, רֵאִיתִי אֶת הַמּוֹנֵי הָאָרֶץ נֹאֲסָפִים לְהִלָּחֵם
 בְּשְׁלִיחֵי הַשָּׁה, כִּי כֵן נִקְרְאוּ שְׁנַיִם הָעָשָׂר בְּפִי
 מְלָאָךְ יְהוָה. וְהַמּוֹנֵי הָאָרֶץ נֹאֲסָפוּ יַחַד. כִּי הָיוּ
 בְּתוֹךְ בֵּית גְּדוֹל וְרַחֵב מְדוֹת כְּבֵית אֲשֶׁר רָאָה
 אַבִּי. וְעוֹד דִּבֶּר אֵלַי מְלָאָךְ יְהוָה לֵאמֹר: רְאֵה אֶת
 הָעוֹלָם וְאֵת חֲכֵמָתוֹ; אַכּוּ, רְאֵה כִּי בֵּית יִשְׂרָאֵל
 נֹאֲסָפוּ יַחַד לְהִלָּחֵם כַּנֶּגֶד שְׁנַיִם עָשָׂר שְׁלִיחֵי
 הַשָּׁה. וְרֵאִיתִי וְאָעִיד אֲשֶׁר הַבֵּית הַגְּדוֹל וְרַחֵב
 הַמְּדוֹת הָיָה בָּאוֹת הָעוֹלָם; וְהוּא נָפַל וּגְדוּלָה
 מְאֹד הִיָּתָה מִפְּלֹתוֹ. וְעוֹד דִּבֶּר אֵלַי מְלָאָךְ יְהוָה
 לֵאמֹר: כֹּה יִהְיֶה חֲרָבֵן כָּל הָאֲמוֹת, וְהַמְּשַׁפְּחוֹת
 וְהַלְּשׁוֹנוֹת וְהַעֲמִים אֲשֶׁר יִלְחָמוּ עַל שְׁנַיִם עָשָׂר
 שְׁלִיחֵי הַשָּׁה.

יב

וְאָמַר אֵלַי הַמְּלָאָךְ: הִבֵּט וְרָאָה אֶת זֶרְעָה וְאֶת
 זֶרַע אַחִידָה. וְהִבְטַחְתִּי וְרֵאִיתִי אֶת הָאָרֶץ הִיעוּדָה;
 וְרֵאִיתִי הַמּוֹנֵי אֲנָשִׁים אֲשֶׁר מְסַפְּרִים כְּחוֹל הַיָּם.
 וְרֵאִיתִי הַמּוֹנִים נֹאֲסָפִים לְהִלָּחֵם אִישׁ בְּאָחִיו;
 וְרֵאִיתִי מִלְחָמוֹת וּשְׂמוּעוֹת מִלְחָמָה, וְהִרְג רַב
 בְּחֶרֶב בְּקֶרֶב עַמִּי. וְרֵאִיתִי דוֹרוֹת רַבִּים חוֹלְפִים
 עוֹבְרִים, כְּדֶרֶךְ מִלְחָמוֹת וּמְרִיבוֹת בְּאָרֶץ;
 וְרֵאִיתִי עָרִים רְבוֹת עַד כִּי לֹא מִנִּיתִי אוֹתָן.
 וְרֵאִיתִי עֲרַפְלֵי חֹשֶׁכָה עַל פְּנֵי הָאָרֶץ הִיעוּדָה

אֱלֹהִים עַל זֶרַע אַחִידוֹ! וְנִשְׁאַתִּי אֶת עֵינֵי וְרֵאִיתִי
 אִישׁ בֵּין הַגּוֹיִם, אֲשֶׁר הַמַּיִם הִרְבִּים הַבְּדִילוּהוּ
 מִזֶּרַע אַחִי; וְרֵאִיתִי כִּי רוּחַ אֱלֹהִים יִרְדֶּה וּפְעָלָהּ
 בְּאִישׁ, וְהוּא יֵצֵא וְנָסַע עַל פְּנֵי הַמַּיִם הִרְבִּים,
 עַד הִגִּיעוּ אֶל זֶרַע אַחִי אֲשֶׁר בְּאֶרֶץ הַיַּעֲרָה.
 וְרֵאִיתִי אֶת רוּחַ אֱלֹהִים אֲשֶׁר פְּעָלָהּ בְּקִרְבִּי גוֹיִם
 אַחֲרָיִם, וְהֵם יֵצְאוּ מִן הַשְּׂבִיָּה וְהִלְכוּ עַל הַמַּיִם
 הִרְבִּים. וְרֵאִיתִי הַמּוֹנֵי גוֹיִם רַבִּים בְּאֶרֶץ הַיַּעֲרָה,
 וְרֵאִיתִי אֶת חֲמַת אֱלֹהִים אֲשֶׁר עַל זֶרַע אַחִי, וְהֵם
 הוֹפְצוּ מִלְּפָנֵי הַגּוֹיִם וְנִגְפּוּ. וְרֵאִיתִי אֶת רוּחַ
 אֱלֹהִים אֲשֶׁר נָחָה עַל הַגּוֹיִם וְהִנֵּה הֵם הִצְלִיחוּ
 וְקָבְלוּ אֶת הָאֶרֶץ לְנַחֲלָה; וְרֵאִיתִי כִּי הָיוּ לְבָנִים
 וְנָאִים לְמִרְאֵה וַיְפִי תֹאֵר, כְּדַמּוֹת עַמִּי לְפָנָי
 הַשְּׂמֹדִם. וְאֲנִי נָפִי, רֵאִיתִי כִּי הַגּוֹיִם אֲשֶׁר יֵצְאוּ
 מִן הַשְּׂבִיָּה נִכְנְעוּ לְפָנָי יְהוָה; וְהָיָה כַּחַי יְהוָה
 עִמָּהֶם. וְרֵאִיתִי כִּי גוֹי אֲרָצוֹת מוֹלְדֹתָם נֶאֱסָפוּ
 עַל פְּנֵי הַמַּיִם וְעַל הָאֶרֶץ לְהִלָּחֵם בָּם. וְרֵאִיתִי
 כִּי כַּחַי אֱלֹהִים הָיָה עִמָּם, וְאָף כִּי חֲמַת אֱלֹהִים
 הִיָּתְהָ עַל כָּל אֲשֶׁר נִקְבְּצוּ לְאִסּוֹר מִלְּחָמָה עֲלֵיהֶם.
 וְאֲנִי נָפִי, רֵאִיתִי כִּי הַגּוֹיִם אֲשֶׁר יֵצְאוּ מִן הַשְּׂבִי
 נִצְלוּ בְּכַח אֱלֹהִים מִיַּד־כָּל שֹׂאֵר הָעַמִּים. וְרֵאִיתִי;
 אֲנִי נָפִי, כִּי הֵם הִצְלִיחוּ בְּאֶרֶץ. וְרֵאִיתִי סִפֵּר
 אֲשֶׁר הִחְזִיקוּהוּ בִּינֵיהֶם. וְאָמַר אֵלֵי הַמְּלָאָךְ:
 הַתְּדַע אֵת פֶּשֶׁר הַסִּפֵּר? וְאָמַרְתִּי אֵלָיו: לֹא
 יְדַעְתִּי. וְהוּא אָמַר אֵלָי: הִנֵּה, הוּא יוֹצֵא מִפִּי
 יְהוּדִי. וְאֲנִי נָפִי, רֵאִיתִי אֶת הַסִּפֵּר. וְהוּא אָמַר
 אֵלַי: הַסִּפֵּר אֲשֶׁר אֶתְהָ רֹאֵה הוּא כְּתָב זְכָרוֹן
 אֲשֶׁר לְיְהוּדִים וְבוֹ בְּרִיתוֹת יְהוָה, אֲשֶׁר כָּרַת עִם
 בֵּית יִשְׂרָאֵל וְבוֹ אֶף רַבּוֹת מִנְּבוֹאוֹת הַנְּבִיאִים
 הַקְּדוּשִׁים. וְהוּא כְּתָב זְכָרוֹן כְּפִי הַחֲרִיטוֹת אֲשֶׁר
 עַל לוחוֹת נְחֹשֶׁת הַקָּלֵל, אֲךָ אֵין הֵן כֹּה רַבּוֹת;
 וְאוּלַם יֵשׁ בְּהֵן דְּבָרֵי בְּרִיתוֹת יְהוָה אֲשֶׁר כָּרַת
 עִם בֵּית יִשְׂרָאֵל; עַל כֵּן רַב עֶרְכָּן לְגוֹיִם.
 וְאָמַר אֵלֵי מְלָאָךְ יְהוָה: הִנֵּה רֵאִיתִי כִּי הַסִּפֵּר
 יֵצֵא מִפִּי יְהוּדִי; וּבְצִאתוֹ מִפִּי יְהוּדִי הִיָּתְהָ בּוֹ
 בְּשׂוֹרֵת יְהוָה בְּמִלְאָהּ, אֲשֶׁר שְׁנַיִם עֶשֶׂר
 הַשְּׂלִיחִים מְעִידִים עֲלָיו. וְהֵם מְעִידִים עַל פִּי
 הָאָמַת אֲשֶׁר בְּשֵׁה אֱלֹהִים. עַל כֵּן, דְּבָרִים אֵלֶּה
 יוֹצֵאִים בְּטִהְרָתָם מִן הַיְהוּדִים אֶל הַגּוֹיִם, עַל פִּי
 הָאָמַת אֲשֶׁר בְּאֵלֵיהֶם. וְאַחַר צִאתָם בֵּיד שְׁנַיִם

שְׂוֹא וְנֹאוֹת בְּנֵי הָאָדָם, וְתֵהוּם גְּדוּלָה וְנוֹרָאָה
 מִפְּרִידָה אוֹתָם; וְהֵיא דְּבַר הַצֶּדֶק אֲשֶׁר לְאֵל
 הַנְּצִיחַ וְלַמְּשִׁיחַ אֲשֶׁר הוּא שֵׁה אֱלֹהִים, אֲשֶׁר
 רוּחַ הַקְּדוֹשׁ מְעִידָה עָלָיו מִימֵי רֵאשִׁית הָעוֹלָם
 וְעַד הַעַת הַזֹּאת, וּמַעַתָּה וְעַד עוֹלָם. וְהָיָה בְּדַבַּר
 הַמְּלָאָךְ אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, הַבְּטָתִי וְרֵאִיתִי כִּי
 זֶרַע אַחִי אֲכֹן נִלְחַם בּוֹרְעֵי, כְּאֲשֶׁר דְּבַר הַמְּלָאָךְ;
 וְרֵאִיתִי כִּי מִפְּנֵי גֵאוּת וְרָעִי וּמִדּוּחֵי הַשְּׁטָן גָּבַר זֶרַע
 אַחִי עַל עַם זֶרַע. וְהַבְּטָתִי וְרֵאִיתִי אֶת עַם זֶרַע
 אַחִי גוֹבְרִים עַל זֶרַע; וְהֵם פְּשִׁטוּ בְּהַמּוֹנִים עַל
 פְּנֵי הָאֶרֶץ. וְרֵאִיתִי אוֹתָם נֶאֱסָפִים בְּהַמּוֹנֵיהֶם;
 וְרֵאִיתִי מִלְּחָמוֹת וּשְׂמוּעוֹת מִלְּחָמָה אֲשֶׁר בִּינֵיהֶם.
 וּבְמִלְּחָמוֹת וּבְשְׂמוּעוֹת מִלְּחָמָה רֵאִיתִי דוֹרוֹת
 רַבִּים חוֹלְפִים עוֹבְרִים. וְאָמַר אֵלֵי הַמְּלָאָךְ:
 הִנֵּה, אֵלֶּה יִשְׁקַעוּ בַּחֲסֵר אָמוֹנָה. וְרֵאִיתִי כִּי אַחַר
 שְׂקִיעַתָם בַּחֲסֵר אָמוֹנָה, הָיוּ לְעַם כְּהָה גָּוֹן, מְאוּס
 וּמְטָרָף, שְׂקוּעַ בְּעֲצָלוֹת וּבְכָל מִינֵי תוֹעֵבוֹת.

יג

וְדַבַּר הַמְּלָאָךְ אֵלֵי לְאִמּוֹר: הַבֵּט נָא! וְהַבְּטָתִי
 וְרֵאִיתִי עַמִּים וּמִמְלָכוֹת לְרַב. וְאָמַר אֵלֵי
 הַמְּלָאָךְ: מַה אֶתְהָ רֹאֵה? וְאָמַרְתִּי: אֲנִי רֹאֵה
 עַמִּים וּמִמְלָכוֹת לְרַב. וְהוּא אָמַר אֵלַי: אֵלֶּה
 עַמִּי הַגּוֹיִם וּמִמְלָכוֹתֵיהֶם. וְרֵאִיתִי בֵּין עַמִּי
 הַגּוֹיִם יִסּוּד כְּנִסְיָה גְּדוּלָה. וְאָמַר אֵלֵי הַמְּלָאָךְ:
 רֵאֵה יִסּוּד כְּנִסְיָה אֲשֶׁר הִיא נִתְעַבֶּת יוֹתֵר מִכָּל
 שֹׂאֵר הַכְּנִסְיּוֹת, אֲשֶׁר הוֹרְגַת אֶת קְדוּשֵׁי אֱלֹהִים;
 אֲכֹן, מַעַנָּה אוֹתָם וְאוֹסֶרֶת אוֹתָם, וְאָף נוֹתְנַת
 עֲלֵיהֶם עַל בְּרִזָּל וּמוֹלִיכָה אוֹתָם בְּשִׁבִי. וְרֵאִיתִי
 אֶת הַכְּנִסְיָה הַגְּדוּלָה וְהַנְּתַעֲבַת הַזֹּאת; וְרֵאִיתִי
 אֶת הַשְּׁטָן, אֲשֶׁר הוּא מִיְּסוּדָה. וְרֵאִיתִי זֶהָב
 וְכֶסֶף וּמְשִׁי וְשֵׁנִי, וְשֵׁשׁ מְשׁוֹר, וְכָל מִינֵי בְּגָדֵי
 יְקָרוֹת; וְרֵאִיתִי זוֹנוֹת לְרַב. וְדַבַּר הַמְּלָאָךְ אֵלֵי
 לְאִמּוֹר: רֵאֵה אֶת הַזֶּהָב וְהַכֶּסֶף, הַמְּשִׁי וְהַשֵּׁנִי
 וְהַשֵּׁשׁ הַמְּשׁוֹר וּבְגָדֵי הַיְקָרוֹת וְהַזּוֹנוֹת! הֵם
 מְשַׂאֵת לֵב הַכְּנִסְיָה הַגְּדוּלָה וְהַנְּתַעֲבַת הַזֹּאת.
 וּבְעֵבוֹר שִׁבַּח הָעוֹלָם הֵם מְשַׂמְדִים אֶת קְדוּשֵׁי
 אֱלֹהִים וּמוֹלִיכִים אוֹתָם בְּשִׁבִי. וְנִשְׁאַתִּי אֶת
 עֵינֵי וְרֵאִיתִי מִיַּם רַבִּים הַמְּבַדִּילִים אֶת הַגּוֹיִם
 מִזֶּרַע אַחִי. וְאָמַר אֵלֵי הַמְּלָאָךְ: רֵאֵה אֶת חֲמַת

עֲשֹׂר שְׁלִיחֵי הַשָּׂה מִן הַיְהוּדִים אֶל הַגּוֹיִים, הִנֵּךְ רוֹאֵה אֶת יִסּוּד הַכְּנִסְיָה הַגְּדוֹלָה וְהַנְּתַעֲבֵת הַהִיא אֲשֶׁר הִיא נִתְעַבֶּת מִכָּל שְׂאֵר הַכְּנִסְיּוֹת. כִּי הִנֵּה הֵם עֹקְרוּ מִן הַבְּשׂוּרָה אֲשֶׁר לְשָׂה חֲלָקִים רַבִּים אֲשֶׁר הֵם בְּרוּרִים וְיִקְרִים מְאֹד, וְכֵן עֹקְרוּ דְבָרֵי בְרִיתוֹת יְהוָה רַבִּים. וְכָל זֹאת עָשׂוּ לְמַעַן עֲוֹת אֶת דְּרָכֵי הַיֵּשֶׁר אֲשֶׁר לַיהוָה וּלְמַעַן סַנּוֹר עֵינֵי בְנֵי אָדָם וְהַקְשׁוֹת לָכֵס. הִנֵּה רְאִיתָ כִּי אַחַר צֵאת הַסֵּפֶר מֵעַם הַכְּנִסְיָה הַגְּדוֹלָה וְהַנְּתַעֲבֵת, נִעְקְרוּ דְבָרִים בְּרוּרִים וְיִקְרִים רַבִּים מִן הַסֵּפֶר, אֲשֶׁר הוּא סֵפֶר שֶׁהָאֱלֹהִים. וְאַחַר עֲקִירַת דְּבָרִים בְּרוּרִים וְיִקְרִים אֵלֶּה נַפּוֹץ הַסֵּפֶר אֵל כָּל עַמֵּי הַגּוֹיִים. וְאַחַר הַפְּצַת הַסֵּפֶר בֵּין כָּל עַמֵּי הַגּוֹיִים, אַף מֵעַבֵּר לְמִים הַרְבִּים אֲשֶׁר רְאִיתָ אוֹתָם עִם הַגּוֹיִים אֲשֶׁר יִצְאוּ מִן הַשְּׁבִיָּה, הִנֵּךְ רוֹאֵה, כִּי מִפְּנֵי עֲקִירַת דְּבָרִים בְּרוּרִים וְיִקְרִים רַבִּים מִן הַסֵּפֶר, אֲשֶׁר הָיוּ פְּשׁוּטִים לְהַבְנִת בְּנֵי אָדָם כְּפִי הַפְּשׁוּטוֹת אֲשֶׁר בְּשֶׂה אֱלֹהִים, אֲכֹן מִפְּנֵי הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֲשֶׁר נִעְקְרוּ מִסֵּפֶר בְּשׂוֹרַת שֶׁהָאֱלֹהִים, רַבִּים עַד מְאֹד הַכּוֹשְׁלִים, עַד אֲשֶׁר גְּדוֹל כַּח הַשֵּׁטֶן לְגַבֵּר עֲלֵיהֶם. וְעַל אֵף זֹאת, הִנֵּךְ רוֹאֵה כִּי הַגּוֹיִים אֲשֶׁר יִצְאוּ מִן הַשְּׁבִיָּה וְאֲשֶׁר נִשְׂאוּ בַכַּח אֱלֹהִים מֵעַל שְׂאֵר הָעַמִּים עַל פְּנֵי הָאָרֶץ, אֲשֶׁר הִיא נִבְחַרַת עַל כָּל שְׂאֵר הָאָרְצוֹת, הִיא הָאָרֶץ אֲשֶׁר יַעֲדָה יְהוָה אֱלֹהִים בְּבְרִית עִם אֲבִיהָ, לְהִיּוֹת אָרֶץ נַחֲלַת זְרַעוֹ; אֲכֹן, הִנֵּךְ רוֹאֵה כִּי לֹא יִנִּיחַ יְהוָה אֱלֹהִים לְגוֹיִים לְהַכְחִיד אֶת הָעַרְבַת זְרַעָךְ אֲשֶׁר בְּקֶרֶב עִם אַחֶיךָ. גַּם לֹא יִנִּיחַ הוּא לְגוֹיִים לְהַכְחִיד אֶת זְרַע אַחֶיךָ. וְאֵף לֹא יִנִּיחַ יְהוָה אֱלֹהִים כִּי לְעוֹלָם יִשְׂאָרוּ הַגּוֹיִים בְּעֶנְוֹן הַנּוֹרָא אֲשֶׁר רְאִיתָ אוֹתָם מִצְוִיִּים בּוֹ, מִפְּנֵי חֲלָקֵי בְּשׂוֹרַת הַשָּׂה הַבְּרוּרִים וְהַיְקָרִים אֲשֶׁר הִסְתָּרוּ בְּיַד הַכְּנִסְיָה הַנְּתַעֲבֵת הַהִיא, אֲשֶׁר חִזְּתָה אֶת יִסּוּדָהּ. עַל כֵּן כֹּה יֹאמֶר שֶׁהָאֱלֹהִים: אַרְחָם אֶת הַגּוֹיִים כְּאֲשֶׁר אֶפְקֹד אֶת שְׂאֵרֵי בֵּית יִשְׂרָאֵל בְּמִשְׁפַּט גְּדוֹל. וְדַבֵּר מִלְּאֹךְ יְהוָה אֵלַי לֵאמֹר: כֹּה אֹמֵר שֶׁהָאֱלֹהִים: אַחַר פְּקָדֵי אֶת שְׂאֵרֵי בֵּית יִשְׂרָאֵל, וְהַשְׂאֵרִית אֲשֶׁר בָּהּ אֲדַבֵּר הִיא זְרַע אֲבִיךָ; הִנֵּה אַחַר פְּקָדֵי אוֹתָם בְּמִשְׁפַּט וְהַכּוֹתֵי אוֹתָם בְּיַד הַגּוֹיִים, וְאַחַר אֲשֶׁר

והאחרת כנסית השטן. על כן, כל אשר אינו
 שיף לכנסית שה אלהים שיף לכנסיה הגדולה
 ההיא, אשר היא אם התועבות, וזונת כל
 הארץ. והבטתי וראיתי את זונת כל הארץ,
 והיא יושבה על מים רבים; והיא משלה על כל
 הארץ, בין כל האמות והמשפחות והלשונות
 והעמים. וראיתי את כנסית שה אלהים, ומתי
 מעט אנשיה, מפני רשעת ותועבות הזונה
 היושבת על מים רבים; ואולם ראיתי כי אנשי
 כנסית השוה, והם קדושי אלהים, אף הם היו על
 פני כל הארץ; והיתה ממשלתם על פני הארץ
 מעטה, מפני רשעת הזונה הגדולה אשר ראיתי.
 וראיתי כי אם התועבות הגדולה קבצה המוני
 אדם על פני כל הארץ מבין כל עמי הגויים,
 להלחם בשה אלהים. ואני, נפי, ראיתי את
 גבורת שה אלהים נחה על קדושי כנסית השוה
 ועל עם ברית יהוה, הפוזרים על פני כל הארץ
 ויהיו חמושים בצדקה ובגבורת אלהים ברב
 תפארה. וראיתי כי חמת אלהים נתכה על
 הכנסיה הגדולה והנתעבת ההיא עד אשר
 היו מלחמות ושמועות מלחמה בקרב כל
 העמים ומשפחות האדמה. ובהחל המלחמות
 ושמועות המלחמה בין כל עמי אם התועבות,
 דבר המלאך אלי לאמר: הנה חמת אלהים על
 אם הזונות, והנה רואה את כל הדברים האלה.
 ובבוא יום השפף חמת אלהים על אם הזונות,
 הכנסיה הגדולה והנתעבת בכל הארץ, אשר
 השטן מיסדה, אכן, ביום ההוא תחל פעלת
 האב לפנות את הדרך בעבור תקומת הבריתות
 אשר פרת עם עמו, בית ישראל. ודבר המלאך
 אלי ואמר: הבט נא! והבטתי וראיתי איש
 והוא לובש שלמה לבנה. ואמר אלי המלאך:
 הנה אחד משנים עשר שליחי השוה. הנה יחזה
 ויכתב את שאר הדברים האלה ודברים רבים
 אשר היו. ואף יכתב הוא על אודות קץ העולם.
 אכן, הדברים אשר יכתב ישרים ונכוחים; והנה
 הם נכתבים בספר אשר ראית את דבריו
 בצאתם מפי היהודי. ובעת אשר יצאו מפי
 היהודי, או בעת צאת הספר מפי היהודי, היו
 הדברים הכתובים בוררים וטהורים, ויקרים

ליהודים ולגויים, יתגלה הוא לגויים ואף
 ליהודים, והאחרונים יהיו ראשונים,
 והראשונים יהיו אחרונים.

יד

והיה אם ישמעו הגויים אל שה אלהים ביום
 ההוא, הוא יודע אליהם בדבור ואף בכח, אכן
 במעשה, לגלל את אבני הנגף אשר להם.
 ואם לא יקשו את לבם על שה אלהים, ונמנו
 עם זרע אביד; אכן, הם ימנו עם בית ישראל,
 והיו עם ברון בארץ היעודה עד עולם; לא
 יורדו עוד אלי שביה ובית ישראל לא יכלם עוד.
 והבור הגדול אשר חפרה להם הכנסיה הגדולה
 והנתעבת, אשר נוסדה בידי השטן ובניו למען
 הוריד את נפשות בני האדם שאולה, אכן, אמר
 שה אלהים, הבור הגדול אשר חפרה למחות
 את בני האדם, הסתם סתם בידי חופריה,
 עד השמדם; אולם נפשם לא תשמד, כי אם
 בהשלקתה אל שאול אשר ללא קץ. כי הנה,
 זאת על פי שבית השטן, ואף על פי צדקת
 אלהים, על כל אשר ירשיעו ויתעיבו לפניו.
 ודבר המלאך אלי, נפי, לאמר: אתה ראית כי
 בהנחם הגויים על רעתם ייטב להם; גם ידעת
 על אודות בריתות יהוה לבית ישראל, ואף
 שמעת כי אשר לא ינחם מרעתו, אבוד יאבד.
 והיה אם יקשו הגויים את לבם כנגד שה אלהים,
 אוי להם. כי הנה באה העת, אמר שה אלהים,
 ועשיתי מעשה גדול ונפלא בקרב בני האדם;
 מעשה אשר יקום עדי עד, באפן האחד או
 האחר, אם למשף לבם לשלום ולחיי עולם
 ואם לשלחם אל קשי לבם ועורון דעתם, אשר
 יובילום אלי שביה ואף כליון, בחמר וברוח,
 על פי שבית השטן, אשר על אודותיו דברתי.
 והיה בדבר המלאך את הדברים האלה הוא
 אמר אלי: התזכר את בריתות אב המרומים
 אשר פרת עם בית ישראל? ואמרתי: אכן.
 והוא אמר אלי: ראה את הכנסיה הגדולה
 והנתעבת, אשר היא אם התועבות, אשר
 השטן מיסדה. והוא אמר: רק שתי כנסיות
 לבדן יש, האחת היא כנסית שה אלהים

את מצוות יהוה? איכה תאבדו מפני קשי
 לבבכם? האינכם זוכרים את אשר דבר
 יהוה? אם לא תקשו את לבבכם, ותבקשו
 ממני באמונה, בהאמינכם כי ינתן לכם, כאשר
 תשמרו בשקיפה את מצוותי, אכן יודעו לכם
 הדברים האלה. הנני אומר לכם, כי בית
 ישראל נמשל לעץ הזית על ידי רוח יהוה אשר
 היה באבינו; והנה, הלא מבית ישראל נקטפנו?
 האין אנחנו ענף מבית ישראל? אכן, הדבר
 אשר מתפנו אליו אבינו, על אודות הרקבת
 הענפים הטבעיים על ידי מלא הגויים הוא,
 כי באחרית הימים, כאשר ישקע זרענו בחסר
 אמונה, אכן, במשך שנים ודורות רבים אחר
 אשר יגלה המשיח לבני האדם בגוה, תבוא
 מלא בשורת המשיח אל הגויים ומן הגויים אל
 שארית זרענו. וביום ההוא ידעו שארית זרענו
 כי מבית ישראל הם, וכי הם עם ברית יהוה;
 יודעו ויכירו על אודות אבות אבותיהם, וכן
 ידעו את בשורת גואלם אשר בה הוא שרת את
 אבותיהם; על כן יתודעו אל גואלם ואל עקרי
 תורתו למען ידעו איך לבוא אליו ולהישע.
 הלא יעלצו ביום ההוא וישבחו לאלהי
 העולמים, צורם וישועתם? הלא יקבלו ביום
 ההוא כח ומקוה מגוף האמת? הלא יבואו אל
 צאן האמת אשר לאלהים? הנני אומר לכם:
 המה עוד יזכרו בתוף בית ישראל, וירכבו אל
 עץ הזית הנאמן בהיותם ענף טבעי. הו דעת
 אבינו; ודעתו היא כי לא יקום הדבר עד אשר
 יפוצו בידי הגויים; וכי יקום הדבר על ידי
 הגויים, למען יראה יהוה את גבורתו לגויים,
 על פי מאסוהו היהודים, אשר הם בית ישראל.
 על כן לא דבר אבינו על אודות זרענו לבדם,
 כי אכן על אודות בית ישראל כלו, מורה על
 הברית אשר תקום באחרית הימים, הברית
 אשר כרת יהוה לאברהם אבינו, לאמר: בן זרעך
 ירכבו כל משפחות האדמה. ואני, נפי, הרביתי
 דבר אליהם על הדברים האלה. אכן, דברתי
 אליהם על אודות השבת היהודים באחרית
 הימים. ושננתי באזניהם את דברי ישעיהו,
 אשר דבר על השבת היהודים, או שיבת בית

מאד, וקלי הבנה לכל אדם. והדברים אשר
 יכתב שליח השה הזה הנם דברים רבים אשר
 ראית; והנה, את שארם ראה תראה. אך את
 אשר תראה אחרי כן, לא תכתב, כי מנה יהוה
 אלהים את שליח שה אלהים לכתבם. וכן
 לאחרים אשר היו הראה יהוה את כל הדברים;
 והם כתובים; אמנם חתומים הם למען יצאו לאור
 בטהרם אל בית ישראל, על פי האמת אשר
 בשה, בעת אשר תישר בעיני יהוה. ואני, נפי,
 שמעתי והנני מעיד כי שם שליח השה הוא
 יוחנן, דבר המלאך. ואני, נפי, בהיותי מצוה
 שלא לכתב את שאר הדברים אשר ראיתי
 ושמעתי, מוצא ספקי בדברים אשר כתבתים;
 ואכתב אך מקצת מן הדברים אשר ראיתי.
 והנני מעיד כי ראיתי את הדברים אשר ראה
 אבי, ומלאך יהוה אכן הודיעם אותי. ועתה
 השלמתי דבר על אשר ראיתי בעת הנשאי ברוח;
 ואם אכן לא נכתבו כל הדברים אשר ראיתי,
 אלה אשר כתבתים, אמת ונכון הם. אמן.

טו

ואני, נפי, אחר הנשאי ברוח ואחר ראיתי
 את כל הדברים האלה, שבתתי אל אהל אבי.
 וראיתי את אחי והם מריבים זה עם זה על
 אודות דברי אבי אליהם. אכן, הוא דבר אליהם
 גדולות ורבות, אשר קשות היו מהבן, בלתי אם
 ידרש איש את יהוה, ומפני קשי לבם לא פנו
 אל יהוה כאשר היה עליהם לעשות. ואני, נפי,
 נעצבתי מפני קשי לבם ומפני הדברים אשר
 ראיתי; כי ידעתי אשר קום יקומו, מפני רשעת
 בני האדם הגדולה. והקרעתי מפני יסורי, כי
 חשבתים לגדולים מכל היסורים, מפני חרבן
 עמי, אשר את מפלתם ראיתי. והיה כאשר
 קבלתי כח, דברתי אל אחי, ובקשתי לדעת
 מהם את שרש מריבותיהם. והם אמרו: הנה,
 לא נוכל להבינו את דברי אבינו אשר דבר על
 אודות הענפים הטבעיים אשר לעץ הזית וכן על
 הגויים. ואמרתי אליהם: הדרשתם את יהוה?
 והם אמרו אלי: לא דרשנו, כי לא הודיענו יהוה
 בדבר הזה. ואמרתי אליהם: איכה לא שמרתם

אֲלֵיכֶם כִּי מַלְכוּת אֱלֹהִים אֵינָה מְטַנֶּפֶת וְלֹא
 יוּכַל לְבֹא שָׁם כָּל דְּבַר טָמֵא. לָכֵן חֵיב כִּי יוּכַן
 מִקּוֹם טַנְפַת לְאֲשֶׁר הוּא מְטַנֵּף. וְאָכֵן יֵשׁ מִקּוֹם
 מוּכָן, שְׂאוֹל הָאֵימָה אֲשֶׁר עָלֶיהָ דְּבַרְתִּי וְהִשְׁטָן
 הַכִּינָהּ. לָכֵן הַמְצַב הַסּוֹפִי אֲשֶׁר לְנַפְשׁ בְּנֵי אָדָם
 הֵנוּ יְשִׁיבָה בְּמַלְכוּת אֱלֹהִים, אוֹ גְדוּי מִפְּנֵי
 הַמְשַׁפֵּט אֲשֶׁר עָלָיו דְּבַרְתִּי. לָכֵן דְּחוּיִים
 הַרְשָׁעִים מִן הַצְּדִיקִים וְכֵן מַעַץ הַחַיִּים, אֲשֶׁר
 פָּרְיוֹ יִקָּר וְנִחְמַד מִכָּל שְׂאֵר הַפְּרוֹת וְהוּא אָכֵן
 הַגְּדוֹל בְּיוֹתֵר בְּמַתְנֹת אֱלֹהִים. כֹּה דְּבַרְתִּי
 אֶל אַחִי אָמוֹן.

טז

וְהִיָּה בְּכַלּוֹתִי, נְפִי, לְדַבֵּר אֶל אַחִי, הֵם אָמְרוּ
 אֵלַי: הִנֵּה קִרְאתָ אֵלֵינוּ דְּבָרִים קְשִׁים, יוֹתֵר
 מֵאֲשֶׁר נוּכַל לְשֹׂאת. וְאָמַרְתִּי אֲלֵיהֶם: אָכֵן
 יִדְעַתִּי אֲשֶׁר דְּבַרְתִּי קְשׁוֹת עַל הַרְשָׁעִים, כְּפִי
 הָאָמַת; וְאֵת הַצְּדִיקִים הַצְּדִיקִתִּי, וְאִף הַעִידוֹתִי
 כִּי בַיּוֹם הָאֲחֵרוֹן יִנְשְׂאוּ; אִף קִשָּׁה הָאָמַת בְּאֲזֵנֵי
 הָאֲשֻׁמִּים, כִּי תִגְזַרם בְּתוֹךְ. וְלוֹ צְדִיקִים הֵייתֶם,
 אַחִי, הַחֲפָצִים לְשִׁמְעַל אֶל הָאָמַת וְלִשְׁתִּי לֵב
 אֲלֵיהָ, לְמַעַן תִּהְלְכוּ וְקוֹפִים לְפָנַי אֱלֹהִים, אֲזִי
 לֹא הִתְלוֹנְנֶתֶם עַל הָאָמַת וְלֹא אָמַרְתֶּם: דְּבַרְתִּי
 עָלֵינוּ קְשׁוֹת. וְאָנִי, נְפִי, הַפְּצַרְתִּי בְּאַחִי בְּרַב
 שְׂקִידָה לְשִׁמְרַת אֶת מַצּוֹת יְהוָה. וְאַחִי נִכְנָעוּ
 לְפָנַי יְהוָה, וְאָנִי שִׁמַּחְתִּי וְצִפִּיתִי כִּי יִלְכוּ
 בְּנִתְיָבוֹת צְדָקָה. כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה נֹאמְרוּ
 וְנַעֲשׂוּ בְשִׁבְתִּי אָבִי בְּאֵהָל בְּעַמְקֵי אֲשֶׁר קָרָא
 שְׁמוֹ לְמוֹאֵל. וְאָנִי, נְפִי, לְקַחְתִּי אַחַת מִבְּנוֹת
 יִשְׁמַעְאֵל לִי לְאִשָּׁה, וְגַם אַחִי לְקַחוּ מִבְּנוֹת
 יִשְׁמַעְאֵל לָהֶם לְנָשִׁים; וְזוֹרֵם לְקַח אֶת בֵּית
 יִשְׁמַעְאֵל הַבְּכִירָה לֹא לְאִשָּׁה. וְכֵן מִלֵּא אָבִי
 אֶת כָּל מַצּוֹת יְהוָה אֲשֶׁר צִוָּה לֹא; וְאִף אָנִי, נְפִי,
 הִתְבַּרְכְּתִי עַד מֵאֵד מֵאֵת יְהוָה. וְקוֹל יְהוָה דְּבַר
 אֶל אָבִי בְּלִילָה, וְצִוָּהוּ לְנִסְעַת הַמַּדְבָּרָה לְמַחְרָת.
 וְהִיָּה בְּקוֹם אָבִי בְּבִקְרָה וּבְקִרְבּוֹ אֶל פֶּתַח הָאֵהָל,
 הוּא קָרָא, לְרַב הַשְׂתוּמָמוֹתוֹ, כְּדוֹר עֲגֵל עַל
 הָאֲדָמָה וְהוּא מְלַאכֶת מַחְשָׁבָת, נְחֹשֶׁת קָלֵל
 טוֹבָה. וּבִתּוֹךְ הַכְּדוֹר שְׁתֵּי מַחוּגוֹת, וְהָאֲחַת
 מוֹרָה אֶת הַדְּרָךְ אֲשֶׁר בָּהּ עָלֵינוּ לְנִסְעַת בְּמַדְבָּר.

יִשְׂרָאֵל, אֲשֶׁר אַחַר הַשְּׂבִתָּם לֹא יִכְלְמוּ עוֹד
 וְשׁוֹב לֹא יִפּוּצוּ. וְהַרְבִּיתִי לְדַבֵּר אֶל אַחִי, עַד
 אֲשֶׁר רָגַעוּ וְנִכְנָעוּ לְפָנַי יְהוָה. וְהֵם דְּבַרוּ אֵלַי
 שְׁבִית לְאִמְרוֹ: מַה פֶּשֶׁר הַדְּבַר אֲשֶׁר רָאָה אָבִינוּ
 בַּחֲלוֹם? מַה פֶּשֶׁר הָעֵץ אֲשֶׁר רָאָה? וְאָמַרְתִּי
 אֲלֵיהֶם: הוּא דְמוּת עֵץ הַחַיִּים. וְהֵם אָמְרוּ אֵלַי:
 מַה פֶּשֶׁר מַעֲקָה הַבְּרוֹזֵל, אֲשֶׁר רָאָה אָבִינוּ,
 הַמוֹלִיד אֶל הָעֵץ? וְאָמַרְתִּי אֲלֵיהֶם כִּי פֶשֶׁר
 הוּא דְבַר אֱלֹהִים; וְכֹל אֲשֶׁר יִקְשִׁיב לְדַבֵּר אֱלֹהִים
 וְיִאֲחַז בּוֹ בַּחֲזָקָה לֹא יִאֲבֵד לְעוֹלָם; אִף לֹא יוּכְלוּ
 מִדוּחֵי הַשְּׁטָן וְחֲצֵי אֲשׁוֹ לְגַבֵּר עָלָיו, לְסַנּוֹר
 וְלִהְיוֹבִילוֹ לְאֲבִדוֹן. וְאָנִי, נְפִי, הוֹכַחְתִּים כִּי יִשׁוּ
 אֲנִי אֶל דְּבַר יְהוָה, אָכֵן, הַפְּצַרְתִּי בָהֶם בְּכָל
 תַּעֲצוּמוֹת נַפְשִׁי, וּבְכָל מַאֲדִי, לְמַעַן יִשְׁמְעוּ
 לְדַבֵּר אֱלֹהִים וְיִזְכְּרוּ לְשִׁמְרַת אֶת מַצּוֹתַי תָּמִיד
 בְּכָל דְּבַר. וְהֵם אָמְרוּ אֵלַי: מַה פֶּשֶׁר נָהַר הַמַּיִם
 אֲשֶׁר רָאָה אָבִינוּ? וְאָמַרְתִּי לָהֶם כִּי הַמַּיִם אֲשֶׁר
 רָאָה אָבִי, טַנְפַת הֵם; וְכֹה עִסְקָה דַעַת אָבִי
 בְּדְבָרִים אַחֲרִים, עַד אֲשֶׁר לֹא רָאָה אֶת טַנְפַת
 הַמַּיִם. וְאָמַרְתִּי אֲלֵיהֶם כִּי הִיָּתָה זֹאת תְּהוֹם
 נוֹרָאָה אֲשֶׁר הַפְּרִידָה בֵּין הַרְשָׁעִים וּבֵין עֵץ
 הַחַיִּים וְקִדּוּשֵׁי אֱלֹהִים. וְאָמַרְתִּי אֲלֵיהֶם כִּי זֹאת
 דְמוּת שְׂאוֹל הָאֵימָה אֲשֶׁר הִכְנָה לְרָשָׁעִים, כְּדָבַר
 הַמְּלֵאךְ אֵלַי. וְאָמַרְתִּי אֲלֵיהֶם כִּי אָבִינוּ אָכֵן
 רָאָה כִּי מַשְׁפֵּט אֱלֹהִים הִבְדִּיל אֶת הַרְשָׁעִים מִן
 הַצְּדִיקִים; וְהִנֵּה אֲשֶׁר שָׁם הִיָּה כְּנֶגֶה שְׁלֵהֶבֶת
 בּוֹעֵרַת הָעוֹלָה אֶל אֱלֹהִים לְעוֹלָם וָעֶד. וְהֵם
 אָמְרוּ אֵלַי: הֵאֵם פֶּשֶׁר הַדְּבַר לְיִסּוּרֵי הַגּוֹף בִּימֵי
 מִבְּחָן, אוֹ הֵאֵם לְמַצַּב הַנַּפְשׁ הַסּוֹפִי אַחַר מוֹת
 הַגּוֹף הַזְּמַנִּי, אוֹ הֵאֵם מוֹרָה לְדְבָרִים זְמַנִּים?
 וְאָמַרְתִּי אֲלֵיהֶם כִּי אֵלֶּה דְמוּת גַּם הַדְּבָרִים
 הַזְּמַנִּים וְגַם הַרוּחַ, כִּי בּוֹא יְבֹא הַיּוֹם אֲשֶׁר
 יִשְׁפָּטוּ עַל מַעֲשֵׂיהֶם, אָכֵן, עַל מַעֲשֵׂי גּוֹפֵם
 הַזְּמַנִּים בִּימֵי מִבְּחָן. לָכֵן, אִם יָמוּתוּ בְּרִשְׁעֵתָם
 הֵם אָכֵן יִדְחוּ בְּאֲשֶׁר לְדְבָרֵי הַרוּחַ, אֲשֶׁר הֵם
 דְּבָרֵי צְדָקָה. עַל כֵּן יְבֹאוּ לְעַמֵּד לְפָנַי אֱלֹהִים
 לְהַשְׁפֵּט עַל מַעֲשֵׂיהֶם; וְאִם מַעֲשֵׂיהֶם טַנְפַת,
 אִף הֵם מְטַנְפִים יְהוָה, וְאִם הֵם מְטַנְפִים אֵין הֵם
 יְכוּלִים לְשִׁבְתִּי בְּמַלְכוּת אֱלֹהִים; אִם לֹא כֵן,
 תִּהְיֶה מַלְכוּת אֱלֹהִים מְטַנְפַת. וְאָנִי אוֹמֵר

וְהָיָה כְּרֵאוֹת אָבִי אֶת הַדְּבָרִים אֲשֶׁר כְּתוּבִים
 עַל פְּנֵי הַכְּדוּר הוּא יִרְאֵה וְנִחְרַד מֵאֵל, וְכֵן אֲחִי
 וּבְנֵי יִשְׁמַעֲאֵל וּנְשׂוֹתֵינוּ. וְאֲנִי, נָפִי, רֵאִיתִי אֶת
 הַמַּחְוִים אֲשֶׁר בְּתוֹךְ הַכְּדוּר וְהֵיטֵה פְּעֻלָּתָם עַל
 פִּי הָאֲמוּנָה וְהַחְרִיצוֹת וְשִׁימַת הַלֵּב אֲשֶׁר נָתַנוּ
 בָּהֶם. וְאִף כְּתִיבָה חֲדָשָׁה נִכְתְּבָה עֲלֵיהֶם, קִלְהָ
 לְקוּרָא, אֲשֶׁר הוֹדִיעַתָּנוּ עַל אוֹדוֹת דְּרָכֵי יְהוָה;
 וְהַכְּתָב הַתְּחִלְפִי פַעַם בְּפַעַם, עַל פִּי הָאֲמוּנָה
 וְהַחְרִיצוֹת אֲשֶׁר נָתַנוּ בּוֹ. וְכֵךְ נִזְכָּחִים אֲנַחְנוּ
 לְדַעַת כִּי בְקִטְנוֹת עוֹשֶׂה יְהוָה גְּדוּלוֹת. וְאֲנִי,
 נָפִי, עֲלִיתִי עַל פִּסְגַּת הַהָר, עַל פִּי הַהוֹרָאוֹת
 אֲשֶׁר נָתַנוּ עַל פְּנֵי הַכְּדוּר. וְצִדְתִּי חִיּוֹת שְׂדֵה,
 מֵאֲכָל לְמִשְׁפְּחוֹתֵינוּ. וְשִׁבְתִּי אֶל אֶהְלִינוּ וּבְיַדִּי
 הַחִיּוֹת אֲשֶׁר צִדְתִּי; וּמֵה גְדוּלָה הֵיטֵה שְׂמֻחָתָם
 בְּרֵאוֹתָם כִּי הִבֵּאתִי צִיד, וְהֵם נִכְנְעוּ לְפָנָי יְהוָה
 וְנָתַנוּ לוֹ תוֹדוֹת. וְשִׁבְנוּ לְנִסְעַ בְּדֶרֶךְ קְרוּבָה
 לְאֲשֶׁר הִלְכְנוּ בְּרֵאוֹתֵינוּ; וְאַחַר נִסְעֵנוּ יָמִים
 רַבִּים נָטִינוּ אֶת אֶהְלִינוּ שְׁנִית לְנוּחַ יָמִים אַחֲדִים.
 וְיִשְׁמַעֲאֵל מֵת וְנִקְבַר בְּמִקְוֵה אֲשֶׁר נִקְרָא שְׁמוֹ
 נַחוּם. וּבְנוֹת יִשְׁמַעֲאֵל הִרְבוּ לְקוֹנוֹ עַל מוֹת
 אֲבִיהֶן וְעַל תְּלֵאוֹתֵיהֶן בַּמִּדְבָּר. וְהֵן הִתְלוֹנְנוּ עַל
 אָבִי כִי הוֹצִיאָן מֵאֶרֶץ יְרוּשָׁלַם לְאִמּוֹ: אָבִינוּ מֵת,
 וְאֲנַחְנוּ הִרְבִּינוּ לְנַדַּד בַּמִּדְבָּר וְאִף סָבְלָנוּ סָבֵל רַב,
 רָעַב, צָמָא וּיְגִיעָה; וְאַחַר הִתְלֵאוֹת הָאֵלֶּה הוּ נִגְנַע
 בְּרָעַב בַּמִּדְבָּר. כֹּה הִתְלוֹנְנוּ עַל אָבִי וְעָלִי; וְהֵן
 בִּקְשׁוּ לְשׁוּב אֶל יְרוּשָׁלַם. וְאָמַר לְמוֹן אֶל לְמוֹאֵל
 וְאֵל בְּנֵי יִשְׁמַעֲאֵל: הִבֵּה נִהְרָג אֶת אָבִינוּ וְאֶת אָחִינוּ
 נָפִי, אֲשֶׁר שֵׁת עֲצָמוֹ לְהִיּוֹת לָנוּ, אָחִיו הַבְּכִירִים,
 מוֹשֵׁל וּמוֹרָה. הִנֵּה, הוּא אוֹמֵר כִּי דָבַר אֵלָיו יְהוָה,
 וְאִף כִּי מֵלֶאכִים שָׂרְתוּהוּ. אִף יוֹדְעִים אֲנַחְנוּ כִּי
 מִכֹּזֵב הוּא; הוּא אוֹמֵר לָנוּ אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה
 וּמְרַבֵּה לַעֲשׂוֹת אֶת תְּחַבּוּלוֹתָיו לְמַעַן שִׁקֵּר אֶת
 עֵינֵינוּ, בְּחֻשְׁבוֹ, אוֹלִי, כִּי יוּכַל לְהוֹבִילָנוּ אֶל מִדְבָּר
 נִכְר; וְאַחַר אֲשֶׁר הוֹבִילָנוּ הֶרְחַק, חָשַׁב הוּא
 לַעֲשׂוֹת עֲצָמוֹ מִלֶּךְ וְשִׁלִּישׁ עֲלֵינוּ, לְמַעַן יַעֲשֶׂה
 בָּנוּ כְּחֻפְצוֹ וְכֻרְצוֹנוֹ. כֹּה הֵעִיר אָחִי לְמוֹן אֶת לְבָם
 לְכַעַס. וְהָיָה יְהוָה עִמָּנוּ, אִף קוֹלוֹ הִרְבֵּה עֲלֵיהֶם
 דְּבָרִים, וְהוֹכִיחָם מֵאֵד; וְאַחַר הוֹכִיחָם קוֹל יְהוָה,
 הִסִּירוּ כְּעֶסֶם וְנִחְמוּ עַל חֲטָאֵיהֶם, עַד כִּי שָׁב
 יְהוָה לְבָרְכָנוּ בְּמוֹנוֹ, וְלֹא אָבָדְנוּ.

יא וְאִסְפָנוּ אֶת כָּל הַדְּבָרִים אֲשֶׁר צְרִיכִים הָיִינוּ
 לְשֵׂאת אֶל הַמִּדְבָּר, וְכָל שְׂאָר צִדְתָנוּ אֲשֶׁר נָתַן
 לָנוּ יְהוָה, וְלִקְחָנוּ כָּל מִינֵי זֶרַע לְשֵׂאת הַמִּדְבָּרָה.
 יב וְנִשְׂאָנוּ אֶת אֶהְלִינוּ וְנִסְעָנוּ הַמִּדְבָּרָה, מֵעֵבֶר נִהַר
 יג לְמוֹן. וְנִסְעָנוּ מִהַלֶּךְ אַרְבַּעַה יָמִים לְפָאתֵי דְרוֹם,
 יד דְרוֹם־מִזְרָח, וְנָטִינוּ אֶת אֶהְלִינוּ שְׁנִית וְקָרָאנוּ
 ט את שֵׁם הַמִּקְוֵה שְׁזֹר. וְלִקְחָנוּ אֶת קִשְׁוֹתֵינוּ
 וְחֻצֵינוּ וְהִלְכְנוּ אֶל הַמִּדְבָּר לְצוּד צִידָה
 לְמִשְׁפְּחוֹתֵינוּ; וְאַחֲרַי כּוֹן, שִׁבְנוּ אֵלֵיהֶן אֶל
 טז שְׁזֹר בַּמִּדְבָּר. וְנִסְעָנוּ שְׁנִית בַּמִּדְבָּר בְּכוּוֹן הַהוּא,
 טז נִשְׂמָרִים אֶל הַפּוֹרִים אֲשֶׁר לְאוֹרֵי הַמִּדְבָּר
 טו הַגּוֹבְלִים בֵּים סוּף. וְהָיָה מִסְעָנוּ מִהַלֶּךְ יָמִים
 טז רַבִּים וְצִדְנוּ בְּדֶרֶךְ צִיד בְּקִשְׁוֹת וּבְחֻצִים
 טז וּבְאֲבָנִים וּבְקִלְעִים אֲשֶׁר לָנוּ. וְנִסְעָנוּ בְּכוּוֹן
 אֲשֶׁר הוֹרָה הַכְּדוּר, וְהוּא הוֹבִילָנוּ אֶל הַפּוֹרִים
 יז בְּאוֹרֵי הַמִּדְבָּר. וְאַחַר נִסְעָנוּ מִהַלֶּךְ יָמִים רַבִּים,
 נָטִינוּ אֶת אֶהְלִינוּ לְעַת קְצָרָה, לְנוּחַ לָנוּ שְׁנִית
 יח וְלִהְבִּיא צִיד לְמִשְׁפְּחוֹתֵינוּ. וְהָיָה בְּיַצְאִי,
 נָפִי, לְצוּד צִיד, וְהִנֵּה שְׁבִרְתִּי אֶת קִשְׁתִּי, אֲשֶׁר
 יח הֵיטֵה עֲשׂוּיָה מִפְּלֶדָה טוֹבָה. וְאַחַר שְׁבִרְתִּי אֶת
 קִשְׁתִּי וְהִנֵּה רָגְזוּ עָלַי אֲחִי עַל אֲשֶׁר אָבָדָה קִשְׁתִּי;
 יט כִּי לֹא הִבֵּאתִי צִיד. וְשִׁבְנוּ אֶל מִשְׁפְּחוֹתֵינוּ רִיקִים,
 וְהִנֵּה אֲנִישֵׁינוּ יַגְעִים מֵאֵד מִן הַמִּסְעָ וְרַב סָבָלִם
 כ מחֻסְרֵ הַמְּזוֹן. וְלָמוֹן וּלְמוֹאֵל וּבְנֵי יִשְׁמַעֲאֵל
 כ התְלוֹנְנוּ רַבּוֹת עַל תְּלֵאוֹתֵיהֶם וְסִבְלוֹתֵיהֶם
 כ במִדְבָּר, וְאִף אָבִי הִחַל לְהִתְלוֹנוֹן עַל יְהוָה אֱלֹהָיו.
 אָכוֹ, הִכַּל נִעְצְבוּ מֵאֵד עַד כִּי הִתְלוֹנְנוּ עַל יְהוָה.
 כא וּבְסָבְלִי עִם אֲחִי עַל הַשְּׁחַת קִשְׁתִּי, וּבְרַפּוֹת
 קִשְׁתוֹתֵיהֶם, רַבּוּ תְלֵאוֹתֵינוּ, עַד כִּי לֹא יָכְלָנוּ
 כב לְהִבִּיא צִיד. וְאֲנִי, נָפִי, הִרְבִּיתִי לְדַבֵּר אֶל אֲחִי,
 כ כִּי הִקְשׁוּ שְׁנִית אֶת לְבָם, עַד כִּי הִתְלוֹנְנוּ עַל
 כ יְהוָה אֱלֹהֵיהֶם. וְאֲנִי, נָפִי, עֲשִׂיתִי קִשֵׁת מַעֲזָן,
 וְחֻץ מִמֶּקַּל יִשָּׂר; וְחַמְשָׁתִּי אֶת עֲצָמֵי בְּקִשְׁתִּי
 וְחֻץ, קִלְעַ וְאֲבָנִים. וְאִמְרַתִּי אֶל אָבִי: אָנֹה אֶלְךָ
 כד לְהִבִּיא צִיד? וְאָבִי שָׁאֵל אֶת יְהוָה, כִּי הֵם נִכְנְעוּ
 מִפְּנֵי דְבָרֵי, יַעַן אֲשֶׁר דְּבָרִים רַבִּים אִמְרַתִּי
 כה אֵלֵיהֶם בְּתַעֲצוּמוֹת נִפְשִׁי. וְהָיָה קוֹל יְהוָה אֶל
 אָבִי; וְהוּא הִתְיַסֵּר עַד מֵאֵד עַל תְּלֵנְתוֹ עַל יְהוָה,
 כו עַד כִּי שָׁקַע בְּמַעֲמָקֵי דְאָבָה. וְאָמַר אֵלָיו קוֹל
 יְהוָה: הִבַּט אֶל הַכְּדוּר וְרָאָה אֶת אֲשֶׁר כְּתוּב.

יז

אם תשמרו את מצוותי, אוליככם אל הארץ
היעודה, וידעתם כי אני הוא אשר מוליככם.
ויהוה הוסיף לאמר: אחר בואכם אל הארץ
היעודה, ידוע תדעו כי אני יהוה אלהים, וכי אני
יהוה, הצלתיכם מאבדון באשר הוצאתי אתכם
מארץ ירושלים. על כן אני, נפי, התאמצתי
לשמר את מצוות יהוה, והפצרתי באחי
לשמירת אמונים ולשקיפה. ועשיתי כלים
מעפרות הברזל אשר התכתי מן הסלע.
ובראות אחי כי באתי לבנות ספינה, יחלו
להתלונן עלי לאמר: אחינו סכל; מדמה הוא
בנפשו כי יעלה בידו לבנות ספינה; אכן, מדמה
הוא כי יוכל לחצות את המים האדירים האלה.
פה התאוננו עלי אחי, וקפצו לחדל מעבודה,
כי לא האמינו כי אוכל לבנות ספינה, ואף
לא האמינו כי יהוה הורה לי זאת. ואני, נפי,
דאבתי מאד על קשי לבם; ובראותם את דאבון
לבי הם עלצו בלבם, עד כי ששו עלי לאמר:
ידענו אשר לא תוכל לבנות ספינה, כי ידענו
אשר אין לך שקול הדעת; ולכן, אין בידך לבצע
עבודה כה גדולה. והנף כאבינו, הולף אחר
מחשבות סכלות לבו; הוא הובילנו מארץ
ירושלים, ואנחנו נדדנו במדבר בשנים הרבות
האלה; ונשינו עמלו בהריונו, וילדו ילדים
במדבר, וסבלו כל רע, וזלת המנות; וטוב היה
מותן טרם צאתן מירושלים מסבל התלאות
האלה. הנה, סבלנו במדבר בשנים הרבות
האלה תחת אשר יכלנו להנות מרכושנו וארץ
נחלתנו, ואף להיות מאשרים. ידענו כי העם
אשר בארץ ירושלים צדיק היה; כי שמו את
חקי יהוה ומשפטיו, ואת כל מצוותיו, על פי
תורת משה; ובזה ידענו כי עם צדיק הוא.
ואבינו שפט אותם והובילנו משם כי שמענו
לדבריו; והנה אחינו כמוהו. כזאת התלוננו אחי
ורגנו עלינו. ואני, נפי, דברתי אליהם לאמר:
התאמינו כי אבותינו, בני ישראל, היו יוצאים
מידי המצרים לולא שמעו לדברי יהוה?
האמנם תחשבו כי הם היו מוצאים מעבדות,
אלו לא צוה יהוה את משה לנהגם מבית
עבדים? הן ידעתם כי בני ישראל היו בבית

א ונסענו שנית במדבר; ומן העת ההיא נסענו
לפאתי מזרח. ונסענו והלכנו במדבר בתלאה
ב רבה; ונשינו הולידו ילדים במדבר. וברכת
יהוה רבתה עלינו, עד כי באכלנו בשר נא
במדבר, שפע חלב נשינו למען ילדיהו, והוה היו
חזקות אף כנגבים והו סבלו את מסעיהו בלי
ג תלנה. וכף רואים אנחנו כי יש לשמר את
מצוות אלהים. ואם ישמרו בני האדם את
מצוותיו, יכלפכם אלהים ויאזרם חיל ויכין
צרכם להקים את הדבר אשר צוים; על כן, הכין
ד צרכנו בימי מגורינו במדבר. ושכנו שם שנים
ה רבות, אכן, שמונה שנים במדבר. ובאנו אל
הארץ אשר קראנו את שמה רב-שפע מפני
פרותיה הרבים ודבשה; וכל זאת הכין יהוה
למען לא נאבד. וראינו את הים, אשר את שמו
ו קראנו איריאנטוס ופשו מים רבים. ונטינו
את אהלינו בקרבת חוף הים; ואף כי סבלנו
התלאות גדולות וקשיים רבים עד אשר לא נוכל
לכתב את כלם, עלצנו מאד בבואנו אל חוף
הים; וקראנו את שם המקום רב-שפע, מפני
ז פרותיו הרבים. ואחר היותי, נפי, בארץ
רב-שפע ימים רבים, היה אלי קול יהוה לאמר:
קום, לך אל ההר וקמתי ועליתי על ההר
ח וקראתי אל יהוה. ודבר יהוה אלי לאמר: בנה
ספינה על פי התבנית אשר אראה, למען אוליך
ט את עמך אל מעבר המים האלה. ואמרת:
יהוה, אנה אלך למצא עפרות ברזל למלאכת
התכה בעבור כלים לבנות ספינה על פי
י התבנית אשר הראיתני. ויהוה הורני אנה
אלך למצא עפרות ברזל לעשות כלים.
יא ואני, נפי, עשיתי מפוח מעורות חיות לפחת
בו אש; וככלותי לעשות את המפוח אשר בו
אפיח אש, הפיתי אבן באבן להבעיר אש.
יב כי עד העת ההיא לא נתננו יהוה להרבות
בערת אש במסענו במדבר, כי אמר: אמתיק
יג את מאכלכם למען לא תבשלוהו. ואנכי אף
אהיה מאורכם במדבר; ואם תשמרו את
מצוותי אכן אפנה את דרככם לפניכם. והיה

עבדים; אף ידעתם כי משאם היה כבד מא
 מנשא; על כן ידעתם כי צאתם מעבדות היתה
 לטובתם. הן ידעתם כי יהוה צוה את משה
 לעשות את המעשה הגדול הזה; אף ידעתם כי
 בדברו נבקעו מי ים סוף הנה והנה, ובני ישראל
 הלכו ביבשה. ואולם ידעתם כי המצרים, אשר
 היו צבאות פרעה, טבעו בים סוף. וידעתם גם
 כי המן היה מאכלם במדבר. ואף ידעתם כי
 משה בדברו, כפי גבורת אלהים אשר היתה בו,
 הכה בסלע ויצאו מים למען ישברו בני ישראל
 את צמאם. ועל אף כי הוליתם יהוה אלהיכם,
 גואלם, ההולך לפניכם ונהגם יומם והאיר להם
 לילה ועשה להם את הכל לספק את המועיל
 לאדם, הם הקשו את לבם ועורו את עיניהם,
 וחרפו את משה ואת אלהי האמת, אל חי.
 וכפי דברו הוא השמידם, וכפי דברו הוא נהגם,
 וכפי דברו עשה הכל למענם; לא נעשה דבר כי
 אם בדברו. ואחר חצותם את נהר הירדן הוא
 חזקם למען יגרשו את בני הארץ ויפיצו אותם
 עדי השמדם. והנה, התחשבו כי בני הארץ
 הזאת, אשר היו בארץ היעודה ואשר אבותינו
 גרשום ממנה, היו צדיקים? הנני אומר לכם:
 לא! התחשבו כי אבותינו היו מבקרים מהם,
 אלו היו הם עם צדיק? אמר לכם: לא! כל
 הבשר אחד בעיני יהוה; הישר ימצא חן בעיני
 אלהים. אף הנה העם הזה מאס בכל דבר
 אלהים ועונם שלם; חמת אלהים היתה עליהם
 במלאה; יהוה ארר את הארץ עליהם וברכה
 למען אבותינו; אכן, הוא אררה עליהם עד
 השמדם, וברכה למען אבותינו, בעבור יתגברו
 עליה. הנה, יהוה ברא את הארץ לשבת בה,
 ואת בניו ברא להתנחל בה. והוא מקים עם
 צדיק, ומשמיד את עמי הרשעים. והוא מוליד
 את הצדיקים אל ארצות חמדה, ואת הרשעים
 הוא משמיד, ואת ארצם הוא מארר עליהם
 למענם. הוא מושל בגבתי מרומים, כי הם
 כסאו והארץ הדום רגליו. והוא אוהב את
 אשר יקבלוהו להיות אלהיהם. הנה, הוא אהב
 את אבותינו וזכרת עמם ברית, אכן, עם אברהם,
 יצחק ויעקב; והוא זכר את הברית אשר

1 גְּשׁוּתֵינוּ וְיִלְדִינוּ. וְאָבִי הוֹלִיד שְׁנֵי בָּנִים בַּמִּדְבָּר;
 2 שֵׁם הָרֵאשׁוֹן יַעֲקֹב וְהַצֶּעִיר יוֹסֵף. וְאַחַר רִדְתָּ
 כָּלֵנוּ אֶל הַסְּפִינָה, וְעִמָּנוּ צִידְתָּנוּ וְחַפְצֵינוּ, כְּאִשֶּׁר
 צִוִּינוּ. יִצְאָנוּ לִים וּנְשָׂאָנוּ הָרוּחַ אֶל הָאָרֶץ
 3 הַיְעוּדָה. וְאַחַר אֲשֶׁר נִשְׂאָנוּ הָרוּחַ יָמִים רַבִּים,
 וְהִנֵּה אַחִי וּבְנֵי יִשְׁמָעֵאל וְכֹן נְשׁוּתֵיהֶם הִחֲלוּ
 לַעֲלוֹ, עַד כִּי פָּרְצוּ בַמְּחֹלוֹת וּבְשִׁירִים וּבַדְּבָרִי
 4 נְבִלּוֹת וְשִׁכְחוּ בְכַח מִי הוּבָאוּ שָׁמָּה; אָכֵן, הִם
 הִתְנַשְּׂאוּ בַּנְּבִלּוֹת רַבָּה. וְאָנִי, נְפִי, יָרַאתִי מְאֹד
 5 פֶּן יַחְרֶה בְּנוֹ אִף יִהְיֶה וַיִּכְנַעוּ עַל עֲוֹנוֹנִי, וַיִּבְלַע
 בַּמְּצוּלוֹת הַיָּם; עַל כֵּן, אָנִי, נְפִי, הִחֲלוֹתִי לְדַבֵּר
 עִמָּם בַּדְּבָרִים נְכוּחִים; אִף הִם רָגְזוּ עָלַי לֵאמֹר:
 6 לֹא נַחֲפֵץ אֲשֶׁר אַחִינוּ הַצֶּעִיר יִשְׁלַט בָּנוּ.
 7 וְלָמֶן וּלְמִוֹאֵל תִּפְשׁוּנִי וְאֶסְרוּנִי בַּחֲבָלִים וְנִהְגוּ
 בִּי קִשׁוֹת מְאֹד; וַיְהִי וְנִשְׂא זֹאת לְמַעַן יָרְאֶה אֶת
 8 כְּחוֹ, לְמַלְאָ אֶת דְּבָרוֹ אֲשֶׁר דִּבֶּר עַל הַרְשָׁעִים.
 9 וּבְאֶסְרָם אוֹתִי עַד אֲשֶׁר לֹא יִכְלַתִּי לְנוֹעַ, וְהִנֵּה
 10 הַמַּכְנֵן אֲשֶׁר הִכִּינוּ יְהוָה חֲדָל לַפְעֹל. עַל כֵּן, הִם
 לֹא יָדְעוּ לָאֵן יִנְהַגוּ אֶת הַסְּפִינָה, עַד אֲשֶׁר קָמָה
 11 סַעְרָה גְּדוֹלָה, אָכֵן, סוֹפָה עָזָה וְאִימָה, וְאִנְחָנוּ
 נִשְׂאָנוּ לְאַחֹר עַל פְּנֵי הַיָּם בַּמֶּשֶׁף שְׁלֹשָׁה
 12 יָמִים; וְהִם יָרְאוּ מְאֹד פֶּן יִטְבְּעוּ בָּיָם, וְאוֹלָם הִם
 לֹא הִתִּירוּנִי. וּבַיּוֹם הַרְבִּיעִי לְהִנְשָׂאָנוּ לְאַחֹר
 13 הַתְּחִזְקָה הַסּוֹפָה עַד מְאֹד. וְהָיָה כִּי כַּמְעַט
 נִבְלַעְנוּ בַּמְּצוּלוֹת הַיָּם. אָכֵן, אַחַר אֲשֶׁר נִשְׂאָנוּ
 14 לְאַחֹר עַל פְּנֵי הַיָּם בַּמֶּשֶׁף אַרְבָּעָה יָמִים,
 הִבִּינוּ אַחִי כִּי מִשְׁפָּטִי יִהְיֶה עֲלֵיהֶם וְכִי יֵאבְדוּ
 15 אִם לֹא יִשׁוּבוּ מֵעוֹנָם. וְהִם בָּאוּ אֵלַי וְהִתִּירוּ אֶת
 16 הַחֲבָלִים אֲשֶׁר עַל יָדַי, וְהִנֵּה הֵן צָבוּ עַד מְאֹד, וְכֹן
 צָבוּ מְאֹד קִרְסָלִי וְרַב הָיָה הַכָּאֵב. וְאוֹלָם פְּנִיתִי
 17 אֶל אֱלֹהֵי הַוַּהֲלֵתִיו כָּל הַיּוֹם, וְלֹא הִתְלוֹנְנֵתִי עַל
 יְהוָה מִפְּנֵי תִלְאוֹתַי. וְאָבִי, לְחִי, דִּבֶּר אֵלֵיהֶם
 18 דְּבָרִים רַבִּים וְכֹן אֶל בְּנֵי יִשְׁמָעֵאל, אִף הִם נִשְׁפּוּ
 אִיוּמִים רַבִּים עַל כָּל אֲשֶׁר דִּבֶּר בַּעֲבוּרִי; וְהוֹרִי
 19 הָיוּ אֲזוּ בָּאִים בְּיָמַי, וְנִפְלוּ לְמִשְׁכַּב חֲלָיִם מִפְּנֵי
 צַעַר לִבָּם אֲשֶׁר הִשְׁבִּיעוּם בְּנִיחָם. וּמִפְּנֵי יְגוֹנָם
 20 וְצַעֲרָם הָרַב, וְעוֹוֹן אַחִי, הִם כַּמְעַט נִשְׂאוּ מִן
 הָעוֹלָם הַזֶּה, לְהִנְעֹד לְאֱלֹהֵיהֶם; אָכֵן, כַּמְעַט
 21 יִרְדֶּה שִׁבְתָּם לִשְׁכֹן עִפְרָי; אִף כַּמְעַט הִשְׁלַכּוּ
 בִּיגוֹנָם אֶל תּוֹךְ קִבְרִי מִיָּם. וַיַּעֲקֹב יוֹסֵף, אֲשֶׁר

1 לַעֲשׂוֹתָם. אִם יִצְוֵנִי לֹמַר לְמִים הָאֵלֶּה, הָיָה
 עִפְרָי, אָכֵן יְהִי עִפְרָי; וְאִם אִמַר אֶת הַדְּבָר, הֵן
 2 יָקוּם. וְאָכֵן, אִם לִיהוָה כַּח כֹּה רַב וְהוּא עֲשָׂה
 נִפְלְאוֹת כֹּה רַבּוֹת בֵּין בְּנֵי הָאָדָם, כִּי־צַד אֵין בְּיָדוֹ
 3 לְהוֹרוֹתֵנִי לְבָנוֹת סְפִינָה? וְאָנִי, נְפִי, הַרְבִּיתִי
 לְדַבֵּר אֶל אַחִי, עַד אֲשֶׁר בּוֹשׁוּ וְלֹא יָכְלוּ לְהִתּוֹפֵחַ
 4 עִמִּי; אִף לֹא הִעֲזוּ לְשַׁלַּח יָדָם בִּי, וְלֹא לָגַעַת בִּי
 בְּאֶצְבָּעַם יָמִים רַבִּים. וְזֹאת לֹא הִעֲזוּ פֶן יִבְלוּ
 5 לְפָנַי, כֹּה אֲדִירָה הִיְתָה רוּחַ אֱלֹהִים, וְכִף גְּבַרְהָ
 6 עֲלֵיהֶם. וְאִמַר אֵלַי יְהוָה: נְטָה יָדְךָ שְׁנִית אֶל
 7 אַחִיד וְלֹא יִבְלוּ לְפָנֶיךָ אִף אֲנִי אֶהְמַם נְאוּם יְהוָה,
 וְזֹאת אֶעֱשֶׂה לְמַעַן יָדְעוּ כִּי אָנִי יְהוָה אֱלֹהֵיהֶם.
 8 וְאָנִי נְטִיתִי אֶת יָדִי אֶל אַחִי וְלֹא בָלוּ לְפָנַי, אִף
 9 טִלְטַלְטַל יְהוָה כְּאִשֶּׁר דִּבֶּר. וְהִם אָמְרוּ: עִתָּה
 10 יָדְעָנוּ אֶל נְכוֹן כִּי יְהוָה עִמָּךְ כִּי יָדְעָנוּ כִּי כַּח יְהוָה
 11 הוּא אֲשֶׁר טִלְטַלְטַלְנוּ. וְהִם נִפְלוּ לְפָנַי וְאָמְרוּ לְעַבְדֵּנִי,
 12 אִף אָנִי לֹא הִנְחַתִּים זֹאת, וְאֶמְרָתִי: אַחִיכֶם אָנִי,
 13 אַחִיכֶם הַקָּטָן; לָכֵן עַבְדוּ אֶת יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם,
 14 וְכַבְדוּ אֶת אֲבִיכֶם וְאֶת אִמְכֶם לְמַעַן יֵאָרִיכוּן
 15 יְמֵיכֶם בְּאָרֶץ אֲשֶׁר יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם נוֹתֵן לָכֶם.

יח

1 וְאַחִי עַבְדוּ אֶת יְהוָה וְהִלְכוּ עִמִּי, וְעָשִׂינוּ קְרָשִׁים
 2 מְלֵאכֶת מַחֲשָׁבֶת. וַיְהִי וְהָרָאנִי כַּפַּעַם בַּפַּעַם אֶת
 3 הָאָפֶן אֲשֶׁר אָכִינוּ אֶת קְרָשֵׁי הַסְּפִינָה. וְאָנִי, נְפִי,
 4 לֹא עָשִׂיתִי אֶת הַקְּרָשִׁים כְּדָרְךָ חֲכַמַת בְּנֵי הָאָדָם,
 5 וְאִף אֶת הַסְּפִינָה לֹא בְּנִיתִי כְּדָרְךָ אֲנָשִׁים, כִּי בְּנִיתִי
 6 אוֹתָהּ בְּאָפֶן אֲשֶׁר הָרָאנִי יְהוָה; עַל כֵּן לֹא הִיְתָה
 7 זֹאת מְלֵאכָה כְּדָרְךָ הָאֲנָשִׁים. וְאָנִי, נְפִי, הִלְכֵתִי
 8 לְעֵתִים קְרוּבוֹת אֶל הָהָר, וְהִתְפַּלַּלְתִּי אֶל יְהוָה
 9 פְּעָמִים רַבּוֹת; עַל כֵּן הָרָאנִי יְהוָה גְּדוֹלוֹת.
 10 וְהָיָה כְּכֹלוֹתִי לַעֲשׂוֹת אֶת הַסְּפִינָה, כְּדַבֵּר יְהוָה,
 11 רָאוּ אַחִי כִּי טוֹבָה הִיא, מֵעֲשֶׂה אֲמֹנוֹת טוֹב מְאֹד;
 12 עַל כֵּן נִכְנַעוּ שְׁנִית לְפָנַי יְהוָה. וְהָיָה קוֹל יְהוָה
 13 אֶל אָבִי לֵאמֹר כִּי נָקוּם וְנִרְדֵּ אֶל הַסְּפִינָה.
 14 וְלִמְחַרְתָּ, אַחַר אֲשֶׁר הִכְנִינוּ אֶת כָּל הַדְּבָרִים,
 15 פְּרוֹת וּבְשָׁר לְרַב מִן הַמִּדְבָּר, וּדְבַשׁ בְּשִׁפְעַ וְצִידָה
 16 כְּאִשֶּׁר צִוֵּנוּ יְהוָה, יִרְדְּנוּ אֶל הַסְּפִינָה, וְכָל מִשְׂאָנוּ
 17 עִמָּנוּ וְכֹן יִרְעִינוּ וְכָל חַפְצֵי אֲשֶׁר הִבָּאנוּ עִמָּנוּ, כָּל
 18 אַחַד כַּפִּי שְׁנוּתָיו; אָכֵן יִרְדְּנוּ בָּלָנוּ אֶל הַסְּפִינָה עִם

הָאָרֶץ וְכֵן בְּעֵבֹר תְּכַלִּיּוֹת אַחֲרוֹת אֲשֶׁר תְּכַלִּיתָן
 יְדוּעָה לִיהוָה. עַל כֵּן, אֲנִי, נְפִי רָשָׁמְתִי עַל גְּבִי
 הַלּוּחוֹת הָאֲחֵרִים כְּתָב זָכְרוֹן הַמְּסַפֵּר אוֹ מְסַפֵּר
 בְּתֵאוּר רַב יוֹתֵר, עַל מַלְחָמוֹת עִמִּי, מְרִיבוֹתֵיהֶם
 וְהַשְׁחָתָתָם. זֹאת עָשִׂיתִי וְצִוִּיתִי עַל עַמִּי אֶת
 אֲשֶׁר יַעֲשׂוּ אַחֵר לְכֹתִי; וְכִי יַעֲבִירוּ אֶת הַלּוּחוֹת
 הָאֵלֶּה מִדֹּר לְדֹר, אוֹ מִנְּבִיא אֶל נְבִיא, עַד אֲשֶׁר
 יֵצֵאוּ יְהוָה שְׁנִית. וְדַבְרִי מִלְּאֻכַּת הַלּוּחוֹת הָאֵלֶּה
 עוֹד יִסְפְּרוּ; וְהִנֵּה אוֹסִיף לְסַפֵּר כְּפִי אֲשֶׁר דִּבַּרְתִּי;
 וְזֹאת אֲעֲשֶׂה לְמַעַן יִשְׁמְרוּ לִידְעִיעַת עַמִּי הַדְּבָרִים
 אֲשֶׁר לָהֶם קִדְשֵׁת יְתֵר. אוּלַּם, לֹא אֶכְתָּב דְּבָר
 עַל לִוְחוֹת בְּלִיתִי אִם חֲשַׁבְתִּיו קְדוֹשׁ, וְאִם אֶטְעֶה,
 הֲלֹא גַם אֲנֹשִׁי קֹדֶם טָעָה? אִךְ לֹא אֶצְטַדֵּק בְּתִיתִי
 דְּפִי בְּזוּלְתִי, כִּי אִם מִפְּנֵי חֲלָשְׁתִּי, אֲשֶׁר הִיא
 מֵאֵת רַפְיוֹן הַבֶּשֶׂר. כִּי אֶת אֲשֶׁר נִחְשָׁב בְּעֵינֵי
 מִקְצַת הָאֲנָשִׁים יִקָּר, בְּאֲשֶׁר לִגּוֹף בְּבֹאֶשׁ
 לְנַפְשׁ, אַחֲרִים חוֹשְׁבִים לְרִיק וְרוֹמְסִים אוֹתוֹ
 תַּחַת רַגְלֵיהֶם; אֲכֹן, אִךְ אֶת אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל עֲצָמוֹ
 רוֹמְסִים הֵם תַּחַת רַגְלֵיהֶם. אִךְ אֲדַבֵּר בְּלִשׁוֹן
 אַחֵר: הֵם חוֹשְׁבִים אוֹתוֹ לְרִיק וְאֵינָם שׁוֹמְעִים
 בְּקוֹל עֲצָתוֹ. הִנֵּה הוּא בָּא, כְּדַבֵּר הַמְּלֶאכֶה, שֶׁשׁ
 מֵאוֹת שָׁנָה מִיּוֹם יָצֵאת אָבִי מִירוּשָׁלַם. וְכִי
 תִּבַּל, מִפְּנֵי עוֹנָם יִשְׁפֹּטוּהוּ כְּדַבֵּר רִיק. עַל כֵּן
 יִצְלִיפוּ בּוֹ וְהוּא יִסְבֵּל זֹאת; יִכְוֹה וְהוּא יִסְבֵּל
 זֹאת; אֲכֹן, יִירָקוּ עָלָיו וְהוּא יִסְבֵּל זֹאת, מִפְּנֵי
 חֶסֶדוֹ וְאֶרְךְ אֲפָיו לְבְנֵי הָאָנוּשׁ. וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ,
 אֲשֶׁר הוֹצִיאָם מִמִּצְרַיִם, מִבֵּית עֲבָדִים, וְאֲשֶׁר
 שָׁמְרָם בְּמִדְבָּר, אֱלֹהֵי אֲבָרְהָם וְיִצְחָק, וְאֱלֹהֵי
 יַעֲקֹב, יִמְסַר עֲצָמוֹ, כְּדַבֵּר הַמְּלֶאכֶה, כְּכֹן אֲדֹם
 לִידֵי אֲנָשֵׁי רָשָׁע, בְּעֵבֹר יִתְנַשֵּׂא, כְּדַבֵּר זִינוּק,
 וּבְעֵבֹר יִצְלַב, כְּדַבֵּר נְאוֹם, וּבְעֵבֹר יִקְבֵר בְּקִבְר
 חֲצוּב, כְּדַבְרֵי זְנוּס אֲשֶׁר דָּבַר עַל אוֹדוֹת שְׁלֹשֶׁת
 יְמֵי הַחֲשֻׁכָה, אֲשֶׁר יִהְיוּ לְאוֹת כִּי מֵת, הַנֶּתֶן
 לְיוֹשְׁבֵי אֲרָץ הַיָּם, וּבְיוֹתֵר לְאֲשֶׁר מִבֵּית יִשְׂרָאֵל
 הַמָּה. כִּי כֹה אָמַר הַנְּבִיא: בְּיוֹם הַהוּא פְּקוּד
 יִפְקַד יְהוָה אֱלֹהִים אֶת כָּל בֵּית יִשְׂרָאֵל:
 לְקַצְתָם בְּקוֹלוֹ, מִפְּנֵי צַדִּיקְתָם, לְשִׁמְחָתָם
 הַרְבָּה וְלִישׁוּעָתָם, וְלְאַחֲרִים בְּקוֹלוֹת רָעַם וּבְרַק
 גְּבוּרָתוֹ, בְּסַעֲרָה וּבְאֵשׁ, בְּעֵשֶׂן וְעַרְפַּל חֲשֻׁכָה,
 וּבִפְתִיחַת פִּי הָאֲדָמָה וּבַעֲקִירַת הָרִים.

הֵיוּ קִטְנִים וְנִצְרָכִים לְטָפוֹל רַב, סָבְלוּ מִפְּנֵי
 תְּלֹאוֹת אֲמָם; וְאִשְׁתִּי, בְּדַמְעָה וּבְתַפְלֹתָהּ,
 וְאִךְ יְלָדִי, לֹא רָכְבוּ אֶת לֵב אֲחִי לְהִתְרַנֵּי. וְלֹא
 הִרְדּוּ דְבָר אֶת לֵבִי, אֶלָּא גְבוּרַת יְהוָה הַמְאִימַת
 עָלֵיהֶם לְהַכְחִידֵם; עַל כֵּן, בְּרֵאוֹתָם כִּי עָמְדוּ
 לְהַבְלַע בְּמִצּוֹלוֹת הַיָּם, נַחְמוּם הֵם עַל אֲשֶׁר עָשׂוּ
 וְהִתְרַנְּנוּ. וְאַחֵר אֲשֶׁר הִתְרַנְּנוּ, לְקַחְתִּי אֶת
 הַמִּכְנֹן, וְהִנֵּה הוּא פָּעַל כְּאֲשֶׁר חִפְצָתִי. וְאֲנִי
 הַתְּפַלְלֵתִי אֶל יְהוָה; וּכְכֹלוֹתִי לְהַתְּפַלֵּל שִׁכְבוּ
 הַרוּחוֹת, וְהַסַּעֲרָה חֲדָלָה, וְהִיטָה שְׁלוֹהָ רַבָּה.
 וְאֲנִי, נְפִי, נִהְגִּיתִי אֶת הַסְּפִינָה, וְנִסְעֵנוּ שְׁנֵית אֶל
 הָאָרֶץ הַיְעוּדָה. וְהִיָּה אַחֵר נִסְעֵנוּ יָמִים רַבִּים,
 הַגִּעְנוּ אֶל הָאָרֶץ הַיְעוּדָה, וּבַעֲלוֹתֵנוּ עַל הַיַּבְשָׁה
 נִטְיֵנוּ אֶת אֹהֲלֵינוּ וְקִרְאָנוּ אֶת שְׁמָה הָאָרֶץ
 הַיְעוּדָה. וְהַחֲלוּנוּ לְעַבֵּד אֶת הָאֲדָמָה וְלִזְרַע
 זֵרַע; וְזָרְעֵנוּ אֶת כָּל זֵרְעֵנוּ אֲשֶׁר הִבֵּאנוּ מֵאֶרֶץ
 יְרוּשָׁלַם. וְהֵם צָמְחוּ מֵאֵד, וְהִינֵנוּ מְבָרָכִים
 בְּשִׁפְעָה. וְהִיָּה בְּנִסְעֵנוּ בַּיַּעֲרוֹת הָאָרֶץ הַיְעוּדָה,
 מְצָאנוּ כָּל מִין בְּהֵמָה, פָּרָה וְשׁוֹר, חֲמוֹר וְסוֹס,
 עֹז וְיַעַל, וְכָל חַיַּת בַּר לְמִינָהּ אֲשֶׁר לְתוֹעֵלַת הָאָדָם.
 וּמְצָאנוּ עֲפָרוֹת מִכָּל מִין, זָהָב וְכֶסֶף וְנַחֲשֵׁת.

יט

וְצוּנֵי יְהוָה, וְעָשִׂיתִי לִוְחוֹת מַעוּפְרַת זָהָב לְחֶרֶט
 עַל גְּבִיהֶם אֶת כְּתָבִי זְכוֹרוֹת עִמִּי. וְחֲרַטְתִּי עַל
 הַלּוּחוֹת אֲשֶׁר עָשִׂיתִי אֶת דְּבָרֵי זְכוֹרוֹת אָבִי
 וְאֶת דְּבָרֵי מִסְעֵנוּ בְּמִדְבָּר וְאֶת נְבוֹאוֹת אָבִי;
 וְאִךְ רְבוֹת מִנְּבוֹאוֹתֵי חֲרַטְתִּי עַל גְּבִיהֶם.
 וְכַעֲשׂוֹתִי אוֹתָם לֹא יִדְעִיתִי כִּי יִצְוֵנִי יְהוָה
 לַעֲשׂוֹת אִךְ אֶת הַלּוּחוֹת הָאֵלֶּה; עַל כֵּן חֲרוּטִים
 דְּבָרֵי זְכוֹרוֹת אָבִי וְתוֹלְדוֹת אֲבוֹתָיו וְרַב דְּבָרֵי
 כָּל מִסְעֵנוּ בְּמִדְבָּר עַל הַלּוּחוֹת הָרֵאשׁוֹנִים אֲשֶׁר
 עָלִיהֶם דִּבַּרְתִּי. עַל כֵּן, הַדְּבָרִים אֲשֶׁר הִיוּ לְפָנַי
 עֲשׂוֹתִי אֶת הַלּוּחוֹת הָאֵלֶּה הִזְכְּרוּ, לְמַעֲשֶׂה,
 בְּתֵאוּר רַב יוֹתֵר עַל הַלּוּחוֹת הָרֵאשׁוֹנִים.
 וְאַחֵר עֲשׂוֹתִי אֶת הַלּוּחוֹת הָאֵלֶּה כְּמִצְוָה, אֲנִי,
 נְפִי, צִוִּיתִי לְכַתֵּב עַל גְּבִי הַלּוּחוֹת הָאֵלֶּה אֶת
 הַחֲלָקִים הַגְּבוּרִים וְהַיְקָרִים יוֹתֵר אֲשֶׁר לְשֵׁרוֹת
 עַמִּי וְלְדַבְרֵי נְבוּאָה; וְאִךְ כִּי אֲשַׁמֵּר אֶת הַדְּבָרִים
 אֲשֶׁר נִכְתְּבוּ בְּעֵבֹר לְמַדָּם עַמִּי אֲשֶׁר יִנְחַל אֶת

בית ישראל המה, ענף כרות; שמעו את דברי הנביא אשר נכתבו אל כל בית ישראל, ועשו אותם משל לכם, למען תהיה לכם תקוה כל־אחיהם אשר מהם נגדעתם; כי בדרך זו כתב הנביא:

כ

שמעו זאת, בית יעקב, הנקראים בשם ישראל וממי יהודה יצאו; הנשבעים בשם יהוה ובאלהי ישראל יזכירו, לא באמת ולא בצדקה. כי מעיר הקדש נקראו ועל אלהי ישראל נסמכו: יהוה צבאות שמו. הראשונות מאז הנדתי ומפי יצאו ואשמיעם; פתאם עשיתי ותבאנה. מדעתי כי קשה אתה; וגיד ברזל ערפך ומצחך נחושה. ואגיד לך מאז, בטרם תבוא השמעתיה, פן תאמר: עצבי עשם ופסלי ונסכי צום. שמעתה חוה כלה; ואתם הלוא תגידו? השמעתיה חדשות מעתה, ונצרות, ולא ידעתם. עתה נבראו, ולא מאז ולפני יום, ולא שמעתם פן תאמר: הנה ידעתי. גם לא שמעתה, גם לא ידעתה, גם מאז לא פתחה אונה, כי ידעתי בגוד תבגוד ופושע מבטן קרא לך. למען שמי אאריד אפי, ותהלתי אחטם לך לבלתי חכריתך. הנה צרפתיה, בחרתיך בכור עני ולא בכסף. למעני, למעני אעשה, כי איך יהל וכבודי לאחור לא אתן. שמע אלי, יעקב, וישראל מקראי: אני הוא, אני ראשון, אף אני אחרון. אף ידי יסדה ארץ וימיני טפחה שמים; קרא אני אליהם, ועמדו יחדו. הקבצו כלכם ושמעו; מי בהם הגיד את אלה? יהוה אהבו; אכן, יעשה חפצו בבבל וזרעו כשדים. אני, אני דברתי, אף קראתי; הבאתיו והצלית דרכו. קרבו אלי, שמעו זאת, לא בסתר דברתי; מראש, מעת היותה שם אני; ועתה, אדני יהוה שלחני ורוחו. כה אמר יהוה גאלך, קדוש ישראל: אני, יהוה אלהיך, מלמדך להועיל, מדריךך בדרך תלך. לוא הקשבת למצותי, והיה כנהר שלומך וצדקתך כגלי הים. והיה כחול ורעה, וצאצאי משיך כמעתי; לא יכרת ולא ישמד שמו מלפני צאו מבבל, ברחו מכשדים, בקול רנה הגידו השמיעו

כל אלה בוא יבואו, נאום הנביא זנוס. וסלעי הארץ בקוע יבקעו; ומפני נאקת האדמה, רבים ממלכי איי הים יפעלו ברוח אלהים ויקראו: אלהי השבע סובל. ואשר לאלה אשר בירושלם, כה אמר הנביא: יענום כל העמים על אשר יצלבו את אלהי ישראל, וישו את לבם, וימאסו באותות ובמופתים, ובגבורת אלהי ישראל ותפארתו. וען אשר ישו את לבם ויבזו את קדוש ישראל, נאום הנביא, יתעו בבשר ויאבדו, והיו לשריקה ולשנינה, ולשנואים בקרב כל העמים. וכה אמר הנביא: ואולם, בבוא היום אשר יחדלו לפנות ערף לקדוש ישראל, יזכר הוא את הבריתות אשר כרת עם אבותיהם. אז יזכר את איי הים; ויקבץ את כל עם בית ישראל, נאום יהוה, מארבע פנפות הארץ, כדבר הנביא זנוס. וכל הארץ תראה את ישועת יהוה, אמר הנביא; וכל אמה ומשפחה, לשון ועם יברכו. ואני נפי, כתבתי את הדברים האלה לעמי, בעבור אמשך לבם לזכר את יהוה גואלם. על כן אדבר אל כל בית ישראל, אם יקבלו את הדברים האלה. כי הנה פועלת בי הרוח עד חליי, בעבור היושבים בירושלם, עד כי כל מפרקי איברי רפים; כי לולא היה יהוה רחום להראותני על אודותיהם, כפי אשר הראה לנביאים אשר לפני, אבדתי אף אני. הן הראה יהוה לנביאים אשר לפני את כל הדברים על אודותיהם; וכן הראה לרבים על אודותינו; על כן, חייב כי יודעים אנחנו על אודותיהם כי כתובים הם על לוחות נחשת הקלל. ואני, נפי, למדתי את אחי את הדברים האלה; אכן קראתי באזניהם דברים רבים החרוטים על לוחות נחשת הקלל, למען ידעו על מעשי יהוה בארצות אחרות, בין העמים אשר מקדם. וקראתי באזניהם דברים רבים אשר כתובים בספרי תורת משה; אף למען אמשך לבם היטב להאמין ביהוה גואלם, קראתי באזניהם את אשר כתב הנביא ישעיהו; כי את כל הכתובים המשלתי לנו בעבור יועילונו וילמדונו. לכן דברתי אליהם לאמר: שמעו את דברי הנביא, אתם אשר שארית

יהוה, כי כלם כעדי תלכשי ותקשרים ככלה.
 פי חרבתיך ושמתתיך וארץ הרסתה, פי עתה
 תצרי מיושב ורחקו מבלעיה. עוד יאמרו באזניה
 בני שפליך: צר לי המקום, גשה לי ואשבה.
 ואמרת בלבבך: מי ילד לי את אלה ואני שכולה
 וגלמודה, גלה וסורה? ואלה מי גדל? הן אני
 נשאתי לבדי; אלה איפה הם? כה אמר אדני
 יהוה: הנה אשא אל גוים ידי ואל עמים ארים
 נסי; והביאו בניך בחצן ובגתיה על כתף
 תנשאנה. והיו מלכים אמניה ושרותיהם
 מיניקתיה; אפים ארץ ישתחוו לה ועפר רגליך
 ילחכו; וידעת פי אני יהוה אשר לא יבשו קני.
 הקח מגבור מלקוח, ואם שבי צדיק ימלט?
 פי כה אמר יהוה: גם שבי גבור יקח, ומלקוח
 עריך ימלט; ואת יריבו אנכי אריב, ואת בניך
 אנכי אושיע. והאכלתי את מוניך את בשרם,
 וכעסים דמם ישקרו; וידעו כל בשר כי אני
 יהוה מושיעך וגאלך, אביר יעקב.

כב

ואחר אשר קראתי, אני, נפי, את הדברים
 האלה החרוטים על גבי לוחות נחשת הקלל,
 באו אלי אחי ואמרו: מה פונת הדברים האלה
 אשר קראת? האם נבינם כדברי רוח, אשר
 יקומו על פי הרוח, ולא על פי הבשר? ואני,
 נפי, אמרתי אליהם: אלה התגלו לנביא בקול
 הרוח, פי על ידי הרוח נודעים לנביאים כל
 הדברים הבאים על בני האדם על פי הבשר.
 לכן הדברים אשר קראתי עליהם נוגעים הן
 לדברים זמניים והן לדברי הרוח; ונראה כי יבוא
 יום, ונפוץ יהיה בית ישראל על פני כל הארץ
 ובין כל העמים. והנה, רבים הם אשר כפר
 נמחה זכרם מקרב אנשי ירושלים; אכן, רב בני
 השבטים גלו מן הארץ, והם פזורים פה ושם על
 פני איי הים; והיכן הם איש מקרבנו לא ידע,
 זולת כי גלו. ומאז גלו, הגדו הדברים האלה
 בנבואות עליהם, וכן על כל אשר מעתה יפוצו
 ויכלמו מפני קדוש ישראל; כי עליו יקשו את
 לבם; על כן יפזרו בין כל העמים, וכל האדם
 ישנאום. אף אחר היות הגוים אמניהם, בנשא

זאת, הוציאוה עד קצה הארץ; אמרו: גאל
 יהוה עבדו יעקב. ולא צמאו; בחרבות הולכים.
 מים מצור הזיל למו; ויבקע צור ויזבו מים.
 אין שלום, אמר יהוה לרשעים.

כא

שוב: האזינו בית ישראל כל הנגדעים והנגדחים
 על רשעת רועי עמי; כלכם הנגדעים והמפזרים
 בנכר אשר מבית ישראל אתם; שמעו איים אלי
 והקשיבו לאמים מרחוק; יהוה מבטן קראני,
 ממועי אמי הזכיר שמי. וישם פי כחרב חדה,
 בצל ידו החביאני; וישמיני לחץ ברור; באשפתו
 הסיתרני. ויאמר לי, עבדי אתה, ישראל אשר
 בך אתפאר. ואני אמרתי: לריק יגעתה, לתהו
 והבל כחי כליתי; אכן משפטי את יהוה ופעלתי
 את אלהי. ועתה אמר יהוה, יוצרי מבטן לעבד
 לו, לשובב יעקב אליו וישראל לו יאסה; ואכבד
 בעיני יהוה, ואלהי היה עמי. ויאמר: נקל מהיותך
 לי עבד, להקים את שבטי יעקב, ונצורי ישראל
 להשיב; ונתתיך לאור גוים להיות ישועתי עד
 קצה הארץ. כה אמר יהוה: גאל ישראל
 קדוש, לבזה נפש, למתעב גוי, לעבד משלים;
 מלכים יראו וקמו, שרים ישתחוו למען יהוה
 אשר נאמן, קדש ישראל ויבחרה. כה אמר
 יהוה: בעת רצון עניתיך וביום ישועה עזרתיה;
 ואצרה, ואתנה לברית עם להקים ארץ, להנחיל
 נחלות שממות. לאמר לאסורים: צאו; לאשר
 בחשך: הגלו; על דרכים ירעו ובכל שפיים
 מרעיתם. לא ירעבו ולא יצמאו ולא יפם שרב
 ושמש; כי מרחקם ינהגם ועל מבועי מים
 ינהלם. ושמתי כל הרי לדרה, ומסלתי ירמון.
 הנה אלה, מרחוק יבואו; והנה אלה מצפון
 ומים, ואלה מארץ סינים. רנו שמים וגילי
 ארץ, ופצחו הרים רנה; כי נחם יהוה עמו ועניו
 ירחם. ותאמר ציון עזבני יהוה, ואדני שכחני.
 התשכח אשה עולה מרחם בן בטנה? גם אלה
 תשכחנה, ואנכי לא אשכחה. הן על כפיים
 חקתיה; חומתיה נגדי תמיד. מהרו בניך;
 מהרסיה ומחריביה ממך יצאו. שאי סביב
 עיניך וראי: כלם נקבצו באו לך; חי אני, נאם

17 השמדת הצדיקים ביד הרשעים. על כן בכחו
 יחיה את הצדיק, גם אם נחרצה שפרכת מלא
 חמתו; הנה ינצרו אנשי צדק, ואויביהם יעלו
 באש; לכן אל לצדיק לירא; כי כה אמר הנביא:
 18 אף אם באש תהיה זאת, המה ינצלו. אכן, אחי,
 אני אומר לכם כי עד מהרה יבואו הדברים
 האלה; אף יבואו דם ואש ותימרות עשן; ונחרץ
 בואם על פני הארץ הזאת; ויהיה זאת על בני
 האדם על פי הבשר אם יקשו את לבם על
 קדוש ישראל. הנה, לא יאבד הצדיק; כי בוא
 תבוא העת אשר כל הצובא על ציון יפרת.
 19 והכן יכין יהוה את הדרך לעמו, למלא את דברי
 משה אשר דבר לאמר: נביא כמוני יקים לך
 יהוה אלהיך; אליו תשמעו ככל הדברים אשר
 ידבר אליכם. והיה כל אשר לא ישמע אל
 20 הנביא ההוא, ונכרת מעמו. והנה אני, נפי,
 מודיעכם כי הנביא אשר עליו דבר משה,
 קדוש ישראל הוא, ולכן יוציא משפט בצדקה.
 21 אכן, אל לצדיקים לירא, כי הם אשר לא יכלמו.
 אף לא כן מלכות השטן, היא אשר תבנה בקרב
 בני האדם, ותוסד בקרב אלה אשר בבשר.
 22 כי במהרה תבוא העת אשר כל הכנסיות
 הנבנות למען בצע, וכל אשר נבנות להשיג
 שלטון על הבשר, והנבנות למען מצא חן בעיני
 בני העולם, וכל אשר תשוקתם תאות הבשר
 וחפצי העולם ועשות כל מיני עוון; ובקצרה:
 כל השיכים למלכות השטן, עליהם לירא ולרעד
 ולחרד; הם אשר יורדו עד עפר ויכלו פקש;
 23 וזאת פדברי הנביא. ומהרה תבוא העת אשר
 יובלו הצדיקים כעגלי מרבק, וקדוש ישראל
 ימלך בשררה ובעז, ובגבורה וברב תפארה.
 והוא יקבץ את בניו מארבע פנות הארץ;
 והוא ימנה את צאנו והם יודעים אותו; והיה
 עדר אחד ורועה אחד; והוא ירעה את צאנו,
 ובו ימצאו מרעה. ומפני צדקת עמו לא יהיה
 לשטן שלטון; על כן לא יצא חפשי הוא במשך
 שנים רבות; כי אין הוא שולט על לב האנשים
 השוכנים בצדקה, ומולך קדוש ישראל.
 24 ואני, נפי, אומר לכם כי כל הדברים האלה,
 אכן, בבשר יבואו. והיה אם ינחמו על חטאם,

יהוה ידו על הגויים, ובהרימם לנס, ואחר
 נשאם את בניהם בחצון ובנתיקה על פתח,
 הנה, הדברים אשר מדבר בהם דברים זמניים
 הם, כי כך הן בריתות יהוה עם אבותינו; וכוננתן
 18 אלינו בקמים לבוא, וכן אל כל אחינו אשר מבית
 ישראל המה. וכוננת הדברים היא כי באים
 ימים ואחר אשר כל בית ישראל יגלה ויפלים,
 יקים יהוה אלהים עם גדול בין הגויים; אכן,
 על פני הארץ הזאת, ועל ידיהם יפוזן זרענו.
 19 ואחר אשר יפוזן זרענו, יוסיף יהוה אלהים
 לעשות מעשה נפלא בין הגויים, אשר רב יהיה
 ערכו לזרענו; לכן, נמשל הדבר לכלכלת בית
 ישראל בידי הגויים והנשאם בידיהם ועל
 20 כתפיהם. ואף רב יהיה ערכו לגויים; ולא רק
 לגויים, כי אם לכלל בית ישראל, להודעת דברי
 בריתות אב המרומים אשר פרת עם אברהם
 לאמר: בורעף תתברכנה כל משפחות האדמה.
 21 ורצוני, אחי, אשר תדעו כי לא תברכנה כל
 משפחות האדמה, בלתי אם חשוף יהוה את
 22 זרועו לעיני העמים. לכן יוסיף יהוה אלהים
 לחשוף את זרועו לעיני כל העמים, למען הקים
 את בריתותיו בהביאו את בשורתו אל אשר
 23 מבני ישראל המה. על כן הוא ישיבם מגלותם,
 ויקבצם לארצות נחלתם, ויוציאם מחושך
 ואפלה; וידעו כי יהוה הוא מושיעם וגואלם,
 24 אביר ישראל. ודס הכנסיה הגדולה והנתעבת
 ההיא, אשר היא זונת כל הארץ, ישוב על
 ראשם; כי ילחמו איש ברעהו, ותפל הקרב
 אשר בידיהם על ראשיהם, ושכרו מדמם.
 25 אכן, כל עם אשר יקום להלחם ככם, בית
 ישראל, יסב וילחם איש ברעהו; ונפלו בבור
 אשר פרו ללכד את עם יהוה. וכל הצובאים על
 ציון ישמדו; ונפלה לעפר הזונה הגדולה, היא
 הכנסיה הגדולה והנתעבת אשר הטתה את
 דרכי יהוה הישרות, וגדולה תהיה מפלתה.
 26 כי כה אמר הנביא: במהרה באה העת אשר
 יאבד כח השטן לשלט בלב בני האדם; כי קרוב
 היום אשר כל גאה ומרשיע פקש יהיה, ובא
 27 יומם להשרף. כי קרבה עת השפך מלא חמת
 28 אלהים על בני האדם; כי לא יתיר אלהים

אָמַת הַם; וַיַּעֲדוּ כִּי עַל הָאָדָם לִשְׁמַע אֶל
מִצְוֹת אֱלֹהִים. עַל כֵּן, אֵל נָא תִּחַשְׁבוּ כִּי אָדָּ
אֲנִי וְאָבִי הַעֲיִדוּנוּ עֲלֵיהֶם וְלִמְדוּנוֹם. הִנֵּה, אִם
תִּשְׁמְעוּ לְמִצְוֹתַי וְתִתְמִידוּ עַד הַקֵּץ, תִּוָּשְׁעוּ
בַּיּוֹם הָאֲחֵרוֹן. כֵּן הַדְּבָר. אָמֵן.

יִשְׁכְּנוּ כָּל הָאֻמוֹת, הַמִּשְׁפָּחוֹת, הַלְּשׁוֹנוֹת
וְהַעַמִּים לְבִטָּח, עִם קְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל. וְעַתָּה,
אֲנִי, נְפִי, כְּלִיתִי דְבָרִי, וְאִין אֶת נְפִישִׁי לְדַבֵּר עוֹד
עֲלֵיהֶם. הִנֵּה, אֲחִי, רְצוּנִי כִּי תִחַשְׁבוּ אֲשֶׁר
הַדְּבָרִים הַכְּתוּבִים עַל לִוְחוֹת נְחֹשֶׁת הַקֶּלֶל

סֵפֶר נְפִי ב

ספור קורות מות לחי. אחי נפי מורדים בו. יהוה מזהיר את נפי כי עליו לצאת לערות. מסעיו בערות ויתר קורותיו. (בערך 545–588 לפני הספירה.)

הִנֵּה עַמִּים רַבִּים הָיוּ עוֹלִים עַל הָאָרֶץ עַד כִּי
לֹא הָיָה בָּהּ מְקוֹם לְנַחֵלָה. וְהִנֵּה דָבַר יְהוָה הָיָה
אֵלַי, לְחִי, וְאָמַר כִּי אִם יִשְׁמְרוּ אֵלֶּה אֲשֶׁר יוֹצִיא
יְהוָה אֱלֹהִים מֵאֶרֶץ יְרוּשָׁלַם אֶת מִצְוֹתַי, תִּצְלַח
דְּרָכָם עַל פְּנֵי הָאָרֶץ הַזֹּאת, וְיִשְׁמְרוּ מִפְּגִיעַת כָּל
שָׂאֵר הָעַמִּים, לְמַעַן יִירָשׁוּ אֶת הָאָרֶץ הַזֹּאת
לְנַחֲלָתָם. וְהָיָה אִם יִשְׁמְרוּ אֶת מִצְוֹתַי,
מִבְּרָכִים יִהְיוּ עַל פְּנֵי הָאָרֶץ הַזֹּאת, וְאִישׁ לֹא
יִפְרִיעַם וְלֹא יִקַּח מִיָּדָם אֶת אֶרֶץ נַחֲלָתָם; וְהִם
יִשְׁכְּנוּ לְבִטָּח עַד עוֹלָם. אַךְ הִנֵּה, יְבוֹא יוֹם וְהִם
יִשְׁקְעוּ בַּחֶסֶר אָמוֹנָה, אַחַר אֲשֶׁר בְּרָכָה אוֹתָם
יְד יְהוָה בְּרָכָה כֹּה רַבָּה, אַחַר יָדַעַם עַל בְּרִיאַת
הָאָרֶץ וְעַל כָּל הָאָדָם וְעַל מַעֲשֵׂי יְהוָה הַגְּדוֹלִים
וְהַנְּפִלְאִים מִימֵי רֵאשִׁית הָעוֹלָם; אַחַר אֲשֶׁר נָתַן
בְּיַדְיָהֶם לַעֲשׂוֹת הַכֹּל בְּכַח אָמוֹנָה; אַחַר אֲשֶׁר
בְּיַדְיָהֶם כָּל הַמִּצְוֹת מֵרֵאשִׁיתָם, וְאַחַר אֲשֶׁר
הוֹבְאוּ בְּטוֹבוֹ אִין קֵץ אֶל הָאָרֶץ הַיְעוּדָה הַיְקָרָה
הַזֹּאת, הִנֵּה, אֲנִי אוֹמֵר, אִם יְבוֹא הַיּוֹם אֲשֶׁר בּוֹ
יִמָּאֶסוּ בְּקְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל, מִשִּׁיחַ הָאָמַת, הוּא
גּוֹאֲלָם וְאַלְהֵיהֶם, מִשְׁפַּט הַשׁוֹפֵט בְּצַדֵּק יְחוּל
עֲלֵיהֶם. אָכֵן, הוּא יִבְיֵא עֲלֵיהֶם עַמִּים אֲחֵרִים
וַיִּתֵּן לָהֶם כֹּחַ וַיִּקַּח מֵהֶם אֶת אֲדָמוֹת נַחֲלוֹתֵיהֶם,
לְהַפְּיֵצָם וּלְנַגֵּפָם. וְהִנֵּה, בַּחֲלֵף דוֹר אַחַר דוֹר,
תִּהְיֶה בָהֶם שְׂפִיכַת דָּמִים, וְגְדוּלוֹת וּפְקָדוֹם.
עַל כֵּן, בְּנִי, חַפֵּץ אֲנִי כִּי תִזְכְּרוּ, אָכֵן, רְצוּנִי כִּי
תִשְׁמְעוּ לְדְבָרִי. מִי יִתֵּן וְתִתְעוֹרְרוּ; עוֹרוּ
מִתְרַדְמָה עִמָּקָה, אָכֵן מִתְרַדְמַת שְׂאוּל,
וְהַתְּנַעְרוּ מִן הָאֲזִקִּים הַנּוֹרָאִים אֲשֶׁר בָּהֶם

א

וְהָיָה בְּכִלּוֹתַי אֲנִי, נְפִי, לְלַמֵּד אֶת אֲחִי, דְּבַר
אָבִינוּ, לְחִי, דְּבָרִים רַבִּים אֲלֵיהֶם, וְהִנֵּה בְּאֲזִנֵּיהֶם
מַה גְּדוֹלִים מַעֲשֵׂי יְהוָה אֲשֶׁר עָשָׂה לְמַעַנְם
בְּהוֹצִיאָם מֵאֶרֶץ יְרוּשָׁלַם. וְהוּא דְבַר אֲלֵיהֶם
עַל מִרְדָּם עַל פְּנֵי הַמַּיִם, וְעַל רַחֲמֵי אֱלֹהִים
כְּאֲשֶׁר חָס עַל חַיֵּיהֶם וְלֹא בִלְעָם הֵימָּן.
וְהוּא דְבַר אֲלֵיהֶם עַל הָאָרֶץ הַיְעוּדָה, אֲשֶׁר
נַחֲלוּהָ, כְּמַה רַחוּם הָיָה יְהוָה בְּהַזְהִירוֹ אוֹתָנוּ
לְנוֹס מֵאֶרֶץ יְרוּשָׁלַם. וְהוּא אָמַר: חַיִּיתִי חוֹזֵן
וּמִמֶּנּוּ יָדַעְתִּי כִּי יְרוּשָׁלַם נַחֲרָבָה; וְאֵלּוֹ נִשְׁאַרְנוּ
בִּירוּשָׁלַם, אֲבָדְנוּ אַף אֲנַחְנוּ. וְהוּא אָמַר: אַף כִּי
סָבַלְנוּ תִלְאָה, נַחֲלַנוּ אֶרֶץ יְעוּדָה, אֶרֶץ נִבְחָרַת
מִכָּל הָאֲרָצוֹת; אֶרֶץ אֲשֶׁר כָּרַת יְהוָה אֱלֹהִים
בְּרִית עִמִּי לְהַיּוֹתָהּ אֶרֶץ נַחֲלַת זְרַעִי. יְהוָה
כָּרַת עִמִּי בְּרִית לְתַת אֶת הָאָרֶץ הַזֹּאת לִי
וּלְיוֹצְאֵי חֲלָצִי עַד עוֹלָם, וְכֵן לְכֹל אֲשֶׁר תּוֹצִיאִם
יְד יְהוָה מֵאֲרָצוֹת נוֹסְפוֹת. וְהִנֵּה אֲנִי, לְחִי,
מִנְבֵּא כְּפִי פְעַלְת הַרוּחַ אֲשֶׁר בִּי, כִּי לֹא יְבוֹא
אִישׁ אֶל הָאָרֶץ הַזֹּאת, בְּלִתִּי הִבִּיאַתּוֹ יְד יְהוָה.
לְכֵן הָאָרֶץ הַזֹּאת קִדְשׁ לְאֲשֶׁר יְבִיאִם. וְהָיָה אִם
יַעֲבֹדוּהוּ עַל פִּי מִצְוֹתַי אֲשֶׁר צִוֵּיתִי, תִּהְיֶה זֹאת
אֶרֶץ חֲרוֹת לָהֶם; לְכֵן לֹא יִרְדּוּ לְשִׁבֵּי לְעוֹלָם;
וְאִם כֵּן, מִפְּנֵי עוֹנֵם תְּבוֹא, כִּי אִם יִרְבֶּה עוֹנֵם,
אֲרוּרָה תִּהְיֶה הָאָרֶץ בְּעֵבֹרָם, אַךְ לְצַדִּיקִים
תִּהְיֶה בְּרוּכָה עַד עוֹלָם. וְהִנֵּה, מִחֻכְמָה נִשְׁמְרָה
עֲדִינוּ הָאָרֶץ הַזֹּאת מִיַּדְעַת עַמִּים אֲחֵרִים, כִּי

נְאֻסְרֹתֶם, הָאֻסְרִים אֶת בְּנֵי הָאָדָם, עַד
 אֲשֶׁר יוֹרְדוּ שְׂבִי אֶל תְּהוֹם הַסֶּבֶל וְעֲנֹת הַתְּמִיד.
 עוּרוּ! קוּמוּ מֵעַפְרָ וּשְׁמְעוּ דְבָרֵי אֲב רֹעֵד, אֲשֶׁר
 עַד מִהֲרָה תִּנְחֹו אֶת אֵיבְרֵי בְקָרָה קֹר וְדוּמָם,
 אֲשֶׁר כָּל בָּאִיו לֹא יִשׁוּבוּ; בְּעוֹד יָמִים אֶחָדִים
 אֵלַי בְּדֶרֶךְ כָּל הָאָרֶץ. אִךְ הִנֵּה גָּאֵל יִהְיֶה אֶת
 נַפְשֵׁי מִשְׁאוּל; חַיִּיתִי בַּתְּפָאֲרֹתוֹ וְהִנְנִי חֲבוּק
 לְעַד בְּזוּרוֹת אֶהְבֵּתוּ. וְחַפְצִי כִּי תִזְכְּרוּ לְשֹׁמֵר
 אֶת חֻקֵי יְהוָה וּמִשְׁפָּטָיו; הֵן זֹאת הִיְתָה עֲרֵנָת
 נַפְשֵׁי מִקְדָּם. לְעֵתִים דָּאָב לִבִּי, כִּי יִרְאֵתִי פֶן יִקוּם
 יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם בְּמֵלֶאךָ חֲמַתוֹ עֲלֵיכֶם עַל קִשֵׁי
 לְבַבְכֶם, לְהִכְרִית וּלְהַשְׁמִיד אֶתְכֶם לְעַד. אִן,
 כִּי תָבוֹא עֲלֵיכֶם קָלְלָה לְדוּרוֹת רַבִּים; וַיִּפְקְדְכֶם
 חֲרָב וָרֶעֱב, וְתִהְיוּ שְׁנוּאִים וּמוֹבְלִים כְּרִצּוֹן
 הַשֶּׁטֶן וְכִשְׁבִּיּוֹ. אֲנָא, בְּנֵי, אֵל נָא יְבוֹאוּכֶם
 הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה; כִּי אִם תִּהְיוּ עִם סִגְלָה נִבְחָר
 לִיהוָה. אִךְ הִנֵּה, רִצּוֹנוֹ יַעֲשֶׂה, כִּי דִרְכֵי צֶדֶק
 לְעוֹלָם. אָכֵן הוּא אָמַר: אִם תִּשְׁמְרוּ אֶת
 מִצְוֹתַי, תִּצְלַחוּ בְּאָרֶץ; אִךְ אִם לֹא תִשְׁמְרוּ
 אֶת מִצְוֹתַי, תִּכְרַתוּ מִלְּפָנָי. וְעַתָּה, לְמַעַן תִּגַּל
 נַפְשֵׁי בְכֶם, וּלְמַעַן יִפְרֹד לְבִי מִן הָעוֹלָם הַזֶּה
 בְּשִׂמְחָה עֲלֵיכֶם, לְבַל אֲרַד לְקַבְרֵי בְּצַעַר וּבִיגוֹן,
 קוּמוּ מֵעַפְרָ, בְּנֵי, וְהִיוּ לְגִבְרִים, וְהִיוּ לְבָכִים
 וּנְפִשְׁכֶם כְּכוֹנִים כְּאֶחָד, מֵאֶחָדִים בְּכָל, לְבַל
 תִּרְדוּ לְשִׁבִי; לְבַל תִּאָרְרוּ בְּמֵאֲרָה מִמֵּאִירָה,
 וּלְבַל תִּבְיִאוּ עֲלֵיכֶם חֲמַת אֱלֹהֵי צֶדֶק, עַד
 אֲבַדְנֶכֶם, אָכֵן. אֲבָדוֹן נֶפֶשׁ וְגוֹף לְעַד. עוּרוּ,
 בְּנֵי, חַגְרוּ נֶשֶׁק צֶדֶקְהָ; הִתְנַעְרוּ מִן הָאֻזְקִים
 אֲשֶׁר בְּהֶם נְאֻסְרֹתֶם; צְאוּ מִן הָאֶפְלָה, קוּמוּ
 מֵעַפְרָ. אֵל תִּמְרְדוּ עוֹד בְּאֶחֱיֶכֶם, אֲשֶׁר חֲזוֹנוֹתֵיו
 מִפְּאֲרִים הִיוּ, וְאֲשֶׁר שָׁמַר אֶת הַמִּצְוֹת מִיּוֹם
 עֲזָבוֹנוֹ אֶת יְרוּשָׁלַם, וְהָיָה כְּלִי בַיַּד אֱלֹהִים
 לְהִבְיִאֲנוּ אֶל הָאָרֶץ הַיְעוּדָה; כִּי לוֹלֵא הוּא,
 בְּרָעַב גּוֹעַנו בְּמִדְבָר. עַל אִף זֹאת, בְּקִשְׁתֶּם אֶת
 נַפְשׁוֹ לְקַחְתָּהּ; אָכֵן, מִפְּנִיכֶם נִשְׂא יִגוֹן רַב.
 הִנְנִי יֹרָא עַד מֵאֵד מִפְּנִיכֶם, אֲשֶׁר יוֹסִיף הוּא
 לְסִבֵּל. הִנֵּה אֲשַׁמְתֶּם בּוֹ כִּי מִבְּקֶשׁ הוּא תִקְרָה
 וּשְׁרָרָה עֲלֵיכֶם; וְאֲנִי יַדְעֵתִי כִּי לֹא עָשָׂה כֵן, כִּי
 אִם בְּקֶשׁ אֶת תְּפָאֲרַת אֱלֹהִים וְאֶת שְׁלוֹמְכֶם
 וְסוּבַתְכֶם לְעַד. וְהִתְלוֹנְנֹתֶם עַל כִּי נִהַג בְּכֶם

נְכוּחוֹת; אֲמַרְתֶּם כִּי פֶעַל בְּתַקִּיפוֹת וְאִף רָגַז
 עֲלֵיכֶם. אִךְ רְאוּ כִּי תַקִּיפוֹתוֹ הִיְתָה תַקִּיפוֹת כַּח
 דְּבַר אֱלֹהִים אֲשֶׁר הָיָה בּוֹ; וְאֲשֶׁר אֲמַרְתֶּם עַל
 רָגִזוֹ, הָאֲמַת הִיְתָה זֹאת, עַל פִּי אֲמַתֵּת אֱלֹהִים,
 וְלֹא יְכוֹל הָיָה אֶחֱיֶכֶם לְעַצֵּר מִהַשְׁמִיעְכֶם בְּאֲמֵן
 עַל אֹדוֹת עוֹנוֹתֵיכֶם. אִף שׁוּמָה הִיא כִּי כַח
 אֱלֹהִים עֲמוֹ וּבְצוּוֹתוֹ אֶתְכֶם עֲלֵיכֶם לְהַשְׁמַע. כִּי,
 הִנֵּה, לֹא הָיָה זֶה הוּא, כִּי אִם רוּחַ יְהוָה אֲשֶׁר בּוֹ,
 וְהוּא אֲשֶׁר פָּתַח אֶת פִּי לְדַבֵּר וְלֹא יְכוֹל הָיָה
 הוּא לְעַצֵּר. וְעַתָּה, בְּנֵי לְמוֹן, וְכֵן לְמוֹאֵל וְשֵׁם,
 וְאִף בְּנֵי אֲשֶׁר אֲתֶם בְּנֵי יִשְׁמַעֵאל, הִנֵּה כִּי אִם
 תִּשְׁמְעוּ בְּקוֹל נַפְּי, לֹא תִאָּבְדוּ. וְאִם תִּשְׁמְעוּ לוֹ
 אֲנִיחַ לְכֶם בְּרָכָה, וְהִיא רֹאשׁ בְּרָכָתִי. אִף אִם
 לֹא תִשְׁמְעוּ לוֹ, אֲסִיר אֶת בְּרָכָתִי הָרִאשׁוֹנָה,
 אֶת עֶצֶם בְּרָכָתִי, וְעֲלִיו הִיא תְּנוּחַת. וְעַתָּה, זוֹרֵם,
 אֲלִיד דְּבָרֵי: הִנֵּה עֶבֶד לְבָן אֲתָהּ, וְעַל אִף זֹאת
 יִצְאֶת מֵאָרֶץ יְרוּשָׁלַם; וַיֹּדַע אֲנִי כִּי דִיד נֶאֱמַן
 אֲתָהּ לְבְנֵי נַפִּי עַד עוֹלָם. עַל כֵּן, מִפְּנֵי הַיּוֹתֵף
 נֶאֱמַן, יִבְרַח זֶרְעֶךָ עִם זֶרְעוֹ, וַיִּשְׁכַּן בְּהַצֵּלְחָה
 לְאֶרֶץ יָמִים עַל פְּנֵי הָאָרֶץ הַזֹּאת. וְדָבָר, זוֹלַת
 עוֹנָם, לֹא יִצִּיקֶם וַיִּפְרִיעֶם מִלְּהַצִּיחַ עַל פְּנֵי
 הָאָרֶץ הַזֹּאת עַד עוֹלָם. אָכֵן, אִם תִּשְׁמַר אֶת
 מִצְוֹת יְהוָה יִקְדִּישׁ הוּא אֶת הָאָרֶץ הַזֹּאת
 לְבִטְחוֹן זֶרְעֶךָ עִם זֶרַע בְּנֵי.

ב

וְעַתָּה, יַעֲקֹב, אֲלִיד אֲדַבֵּר: בְּכוֹר אֲתָהּ לְבְנֵי
 הַנוֹלָדִים בִּימֵי מִצְוֹקֵתִי בְּמִדְבָר. הִנֵּה סִבֵּלְתָהּ
 יְסוּרִים וְרַב צַעַר בְּיַלְדוּתָךְ, מִפְּנֵי גִסוֹת אֶחֱיֶיךָ.
 וְאוֹלָם, יַעֲקֹב, בְּכוֹר הַנוֹלָדִים לִי בְּמִדְבָר, אֲתָהּ
 יַדְעֵת אֶת גְּדֻלַּת אֱלֹהִים; וְהוּא יִקְדִּישׁ אֶת
 סִבְלוֹתֶיךָ לְמַעַן רוּחְתָךְ. עַל כֵּן תִּתְבָּרַךְ נַפְשְׁךָ
 וְתִשְׁכַּן לְבִטָּח עִם אֶחֱיֶיךָ נַפְּי; יִמִּיד יַעֲבְרוּ עֲלֶיךָ
 בְּעִבּוֹדַת אֱלֹהֵיךָ. וַיִּדְעֵתִי כִּי נִגְאֲלָת, מִפְּנֵי צֶדֶקְתָּ
 גּוֹאֲלָךְ; עַל אֲשֶׁר רָאִיתִי כִּי יְבוֹא בְּמֵלֶאכֶת הַיָּמִים
 לְהִבְיִא יְשׁוּעָה לְבְנֵי הָאָדָם. וְאֲתָהּ רָאִיתִי אֶת
 תְּפָאֲרֹתוֹ בְּנְעוּרֶיךָ; לְכֵן בְּרוּךְ אֲתָהּ כִּפִּי אֵלּוֹ
 אֲשֶׁר יִשְׁרָתֶם בְּגוֹפוֹ. כִּי הָרוּחַ אֶחָד הוּא,
 אֲתָמוּל, הַיּוֹם וְעַד עוֹלָם, וּמוֹכְנָה הַדְּרֹךְ מֵאֵד
 נְפִילַת הָאָדָם, וְהַיְשׁוּעָה חֲנָם הִיא. וּבְנֵי הָאָדָם

מִקְבָּלִים תּוֹרָה דִּיָּה, לְדַעַת טוֹב וְרַע. וְחַק נָתַן
 לָהֶם; אִךְ בַּחֲק לֹא יִצְדַּק אֲנוּשׁ; לֵאמֹר, עַל פִּי
 הַחֵק נִכְרְתִים בְּנֵי הָאָדָם. אָכֵן, עַל פִּי חֵק הַחֵמֶר
 דִּינִם לְהַכְרִת, וְעַל פִּי חֵק הַרוּחַ דִּינִם לְאָבֵד מִן
 הַטּוֹב וּלְהַתְאֲמִלֵּל לְעוֹלָם. עַל כֵּן בָּאָה הַגְּאֻלָּה
 מֵאֵת מְשִׁיחַ הַקֹּדֶשׁ וְעַל יְדָיו; כִּי מִלֹּא חֶסֶד
 וְאֲמִת הוּא. הִנֵּה הוּא מִקְרִיב עֲצָמוֹ קֶרֶבֶן עַל
 חֶטָּא, לְמַלְאֵא אֶת תְּכֻלֵּית הַחֵק וְזֹאת בְּעֵבֹר כֹּל
 אֲשֶׁר לָהֶם לֵב שְׁבוּר וְרוּחַ נִכְאָה; וְזוֹלַת אֱלֹהִי,
 לֹא יִכּוֹלָה תְּכֻלֵּית הַחֵק לְהַמְלִיא. לָכֵן, מִה רַב
 עֲרֹף הוֹדַעַת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה לְיוֹשְׁבֵי תִבְל; לְמַעַן
 יִדְעוּ כִּי לֹא יִשְׁכֹּן כֹּל בְּשָׂר לִפְנֵי אֱלֹהִים, בְּלִתִּי
 עַל יְדֵי הַסְּגֻלוֹת וְהַרְחָמִים וְהַחֶסֶד אֲשֶׁר לְמְשִׁיחַ
 הַקֹּדֶשׁ, הַמִּקְרִיב אֶת נַפְשׁוֹ בְּבִשָּׁר וְלוֹקַח אוֹתָהּ
 שְׁנִית בְּכַח הַרוּחַ, לְהַבִּיא אֶת תַּחֲיִית הַמֵּתִים,
 וְהוּא רֵאשׁוֹן הַקְּמִים לְתַחֲיָה. עַל כֵּן רֵאשִׁית
 תְּבוּאָה הוּא לֵאלֹהִים, בְּהִיּוֹתוֹ מְלִיץ יֵשֶׁר לְכָל
 בְּנֵי הָאָדָם; וְהַמְאֲמִינִים בּוֹ יוֹשְׁעוּ. וַיֵּעַן אֲשֶׁר
 הוּא מְלִיץ יֵשֶׁר לְכָל, יְבֹאוּ כָּל הָאָדָם אֶל
 אֱלֹהִים; אָכֵן, יַעֲמְדוּ הַכֹּל לִפְנֵי לְהַשְׁפֵּט עַל
 יְדָיו כִּפֵּי הָאֲמִת וְהַקֹּדֶשׁ אֲשֶׁר בּוֹ. לָכֵן תְּכֻלֵּית
 הַחֵק אֲשֶׁר נָתַן הָאֵל הַקֹּדֶשׁ, וְהִיא הַפְּגִיעָה עַל פִּי
 הָעֵנֶשׁ אֲשֶׁר נִקְבַע, הוּא הַהֶפֶף מִן הָאֲשֶׁר אֲשֶׁר
 נִקְבַע לְמַלְאֵא אֶת תְּכֻלֵּית הַכַּפְּרָה, כִּי הַכְּרַח אֲשֶׁר
 יֵשׁ נֶגֶד כָּל הַדְּבָרִים; אֲשֶׁר אִם לֹא כֵן, בְּכוֹר
 הַנוֹלָדִים לִי בַּמִּדְבָּר, לֹא הָיוּ מִתְבַּעְעִים לֹא צֶדֶק
 וְלֹא רִשְׁעָה, גַּם לֹא קִדְשָׁה וְלֹא יְגוֹן, אִךְ לֹא טוֹב
 וְלֹא רַע; אִם כֵּן, הָיוּ כָּל הַדְּבָרִים חֲבִיבִים לְהִיּוֹת
 תְּרַכְּבַת אַחַת; לָכֵן, אֵלּוֹ הָיָה גּוֹף אֶחָד, הַכְּרַח
 הָיָה לוֹ הַהוֹתֵר כְּמֹת, בְּלֹא חַיִּים וּבְלֹא מוֹת, בְּלֹא
 הַשְׁחָתָה וּבְלֹא חֶסֶר הַשְׁחָתָה, אִךְ בְּלִי אֲשֶׁר וּבְלִי
 יְגוֹן, וּבְלִי תַחֲוֶשָׁה וּבְלִי קְהוֹת חוֹשִׁים; עַל כֵּן,
 הַכְּרַח הָיָה כִּי נִבְרָא לְדָבָר רִיק, לְלֹא כּוֹנֵה
 בְּבְרִיאָתוֹ; וְהַכְּרַח אֲשֶׁר דָּבַר הָיָה יִשְׁחִית אֶת
 חֻכְמַת אֱלֹהִים וְאֶת תְּכֻלֵּיתוֹ הַנְּצַחִיּוֹת וְאֶת
 גְּבוּרַת אֱלֹהִים וְאֶת רַחֲמָיו וְצֶדֶקוֹ. וְאִם תֹּאמְרוּ
 כִּי אֵין חֵק, אִךְ תֹּאמְרוּ כִּי אֵין חֶטָּא. וְאִם תֹּאמְרוּ
 כִּי אֵין חֶטָּא, אִךְ תֹּאמְרוּ כִּי אֵין צֶדֶק. וְאִם אֵין
 צֶדֶק אֵין אֲשֶׁר, וְאִם אֵין צֶדֶק וְאֲשֶׁר, אֵין עֵנֶשׁ
 וְיְגוֹן. וְאִם אֵלֶּה אֵינֶם, אֵין אֱלֹהִים. וְאִם אֵין

אֱלֹהִים, אֲנַחְנוּ אֵינְנוּ וְכֵן אֵין אֶרֶץ; יַעַן אֲשֶׁר
 לֹא יִכּוֹלָה הִיְתָה לְהִיּוֹת בְּרִיאַת דְּבָרִים, וְלֹא
 פְּעֻלָּה וְלֹא הַפְּעֻלוֹת וְהַכְּרַח הָיָה אֲשֶׁר הַכֹּל
 יַעֲדָר. וְהִנֵּה, בְּנֵי מִדְבָּר אֵנִי אֲלִיכֶם לְמַעַן
 הוֹעִילְכֶם וְלִמְדְכֶם; אָכֵן יֵשׁ אֱלֹהִים וְהוּא בְּרָא
 הַכֹּל, אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ וְאֶת כָּל אֲשֶׁר בָּם,
 דְּבָרִים לְפַעֲלָה וְלַהֲפַעֲלוֹת. וְלִמַּעַן בַּעֲצָת אֶת
 תְּכֻלֵּיתוֹ הַנְּצַחִיּוֹת בְּאַחֲרִית הָאָדָם, אַחֵר אֲשֶׁר
 בְּרָא אֶת הוֹרֵינוּ הָרֵאשׁוֹנִים, אֶת חַיֵּית הַשְּׂדֵה
 וְאֶת עוֹף הַשָּׁמַיִם, וּבִקְצָרָה אֶת כָּל אֲשֶׁר נִבְרָא,
 הַכְּרַח אֲשֶׁר הָיָה נֶגֶד; אִךְ הַפְּרִי הָאָסוּר כִּנְגַד עֵץ
 הַחַיִּים; הָאֶחָד מִתּוֹק וְהָאֶחָד מֵר. לָכֵן נָתַן יְהוָה
 אֱלֹהִים לְאָדָם לְפַעֵל בְּרִשׁוֹת עֲצָמוֹ; אִךְ לֹא יִכּוֹל
 הָאָדָם לְפַעֵל בְּרִשׁוֹת עֲצָמוֹ, בְּלִתִּי אִם פִּתְהוּ זֶה,
 אוֹ אַחֵר. וְאֵנִי, לְחֵי, כִּפֵּי אֲשֶׁר קִרְאתִי בְּכַתּוּבִים,
 חֲבִיב לְשַׁעַר כִּי מִלֹּא אֱלֹהִים, כַּפְּתוּב, נִפְל
 מְשָׁמִים וְנִהְפָּף שֶׁטֶן, כִּי בִקֵּשׁ אֶת הָרַע בְּעֵינֵי
 אֱלֹהִים. וַיַּעַן אֲשֶׁר נִפְל מְשָׁמִים וְהָיָה אֲמִלֵּל
 לְעַד, בִּקֵּשׁ אִךְ לְאֲמִלֵּל אֶת כָּל הָאָדָם. לָכֵן דָּבַר
 אֵל חוּהָ, וְהוּא הִנְחֵשׁ חֲזוֹן אֲשֶׁר הוּא הַשֶּׁטֶן,
 אָבִי כָּל כּוֹב, וְכֵה אָמַר: טַעֲמִי מִן הַפְּרִי הָאָסוּר
 וְלֹא מוֹת תִּמָּתוּן, וְהִיִּיתֶם כְּאֱלֹהִים, יִדְעֵי טוֹב
 וְרַע. וְאַחֵר אֲשֶׁר טַעֲמָו אָדָם וְחוּהָ מִן הַפְּרִי
 הָאָסוּר גָּרְשׁוּ מִגֵּן עֵדֶן לְעֵבֵד אֶת הָאָדָמָה.
 וְהִם הוֹלִידוּ צֶאֱצָאִים; אֶת מִשְׁפַּחַת כָּל הָאָדָמָה.
 וְאֱלֹהִים הָאֶרֶץ כִּפְפָצוּ אֶת יְמֵי בְנֵי הָאָדָם, לְמַעַן
 יִנְחָמוּ מִחֶטָּא בְּעוֹדָם בְּבִשָּׁר; עַל כֵּן הִפְכוּ יְמֵיהֶם
 לַעַת מִבְּחֵן וְהָאֲרָכּוֹ עַל פִּי מַצּוֹת יְהוָה לְבְנֵי הָאָדָם.
 כִּי הוּא צוּהָ עַל כָּלֶם לְהִנְחָם מִחֶטָּא, וְהִרְאָה
 לָהֶם כִּי אֲבָדוּ מִפְּנֵי עֲבֵרַת הוֹרִיָּהִם. וְהִנֵּה, לוֹלֵא
 פִּשְׁעֵ אָדָם, לֹא נִפְל, כִּי נִשְׂאָר הָיָה בְּגוֹ עֵדֶן. וְכֹל
 הַבְּרִיאָה הִיְתָה נּוֹתֶרֶת כְּאֲשֶׁר נִבְרָאָה; וְכֹף הָיָה
 לְעוֹלָם, עַד אֵין קֵץ. וְלֹא הָיוּ נוֹלָדִים יְלָדִים; וְכֵה
 הָיוּ נִשְׂאָרִים זִכִּים, בְּלֹא שְׁמֻחָה, כִּי לֹא הָיוּ
 יוֹדְעִים יְגוֹן; וְלֹא עוֹשִׂים טוֹב, כִּי לֹא הָיוּ יוֹדְעִים
 מִהוּ חֶטָּא. אִךְ הִנֵּה, הַכֹּל נַעֲשֶׂה בְּחֻכְמַת הַיּוֹדְעַ
 כָּל אָדָם נִפְל לְמַעַן הִיּוֹת בְּנֵי הָאָדָם; וּבְנֵי
 הָאָדָם הִם לְמַעַן תִּהְיֶה לָהֶם שְׁמֻחָה. וְהַמְשִׁיחַ
 יְבֹא בְּמִלַּאת הַיְמִים, לְגַאֵל אֶת בְּנֵי הָאָדָם מִן
 הַנְּפִילָה. וַיַּעַן אֲשֶׁר גְּאוּלִּים הִם מִן הַנְּפִילָה,

חלציה, וגדול יהיה כבודו בין צאצאיה. ואצוהו לעשות מעשה למען יוצאי חלציה, אחיו, אשר רב יהיה ערכו להם, והוא להודיעם את דברי הברית אשר פתית עם אבותיה. ואצוהו לחדל מכל מעשה, וזאת אשר אצוהו. ואגדילהו בעיני, כי את מלאכתי יעשה. גדול יהיה כמעשה, אשר אמרתי כי אקיימהו לכם, להציל את עמי, בית ישראל. ואת משה אקים להציל את עמי מארץ מצרים. אך חוזה אקים מחלציה; ואתן לו כח להביא את דברי לזרע חלציה. ולא למען הביא את דברי בלבד, כי אם להוכיחם אשר דברי אמת הוא. אשר כבר יצא ביניהם, נאום יהוה. על כן, יוצא חלציה יכתב, ויוצא חלצי יהודה יכתב; והדברים אשר יכתבו יצמחו יחדו לכלם תורות קצב ולשכר מריבות, ולשים שלום בין יוצאי חלציה, ולהודיעם באחרית הימים על אודות אבותיהם ועל דברי בריתותי אשר פתתי, נאום יהוה. ומרפיון הוא יתחזק ביום ההוא, נאום יהוה, אשר תחל מלאכתי בכל עמי, למען תשוב לאיתנה, בית ישראל! וזה דבר נבואת יוסף לאמר: אכן, יברך יהוה את החוזה ההוא, והמבקשים להשמידו יקלמו; כי הקם יקום דבר יהוה אלי על אודות יוצא חלצי. הנה בטחתי כי יקום הדבר הזה. ושם החוזה יקרא בשמי, ויהיה כשם אביו; והוא ידמה לי; כי את אשר יוציא יהוה בידו ובכחו יביא את עמי אל ישועתם. אכן, זאת נבואת יוסף לאמר: בטוח אני בדבר הזה, כבטחתי בדבר יהוה על משה; כי כה אמר יהוה אלי: אנצור את זרעך עד עולם. ואמר יהוה: אנכי אקים את משה; ואתן לו עז במשה, ואתן לו בינה לכתב. אך לא אתיר את לשונו להרבות דבור, כי לא אעשנו גבור לשון. אך את תורתתי אכתב לו כמו אצבעי, ודובר אתן למענו. ויהוה הוסיף לאמר אלי: ואנכי אקים בעבור יוצאי חלציה, ואתן לו דובר; ואשימו לכתב את כתבי יוצא חלציה, בעבור יוצאי חלציה; והשמיע הדובר, יוצא חלציה, את הכתוב. והדברים אשר יכתב הם המושלים בכתמי אשר יצאו יוצאי חלציה. ודמה כי קראו

הם נעשו חפשיים עד עולם, בדתם טוב ורע; לפעל ברשות עצמם ולא להיות נפלים, וזאת על ידי ענש החק ביום הגדול והאחרון על פי מצות אלהים. על כן בני האדם חפשיים בבשר; וכל אשר צריך לאדם, נתן לו. והם חפשיים לבחור בחפש חיי עולם על ידי המתנה הגדול אשר לכלל האדם, או לבחור שביה ומות כפי שביה השטן וכוו; כי מבקש הוא לעשות את כלל האדם אמללים כמותו. ועתה, בני, רצוני כי תביטו אל המתנה הגדול ותקשיבו למצוותיו הגדולות; ותהיו נאמנים לדבריו, ותבחרו בחיי עולם, כחפץ רוח קדשו. ואל תבחרו במוות נצחי, כפי יצר הבשר והרע אשר בו, המחזק את רוח השטן לקחת שבי, להורידכם שאולה, למען ישלט בכם במלכותו. הנה דברתי דברים מעשים אלה, בני, אל כלכם, באחרית ימי מבחני; בחרתי בחלק הטוב, כדבר הנביא. וכל תכליתי היא שלום נפשותיכם לעד. אמן.

ג

ועתה, יוסף, בן יקוני, אליך אדבר. נולדת במדבר תלאותי; אכן בעת מלאה סאת יגוני ולדה אותך אמה. קדוש נא יהוה את הארץ הזאת אף לך; מיטב הארץ היא לנחלתך ולנחלת זרעך עם אחיה, לבטחה עד עולם, אם אף תשמרו את מצוות קדוש ישראל. אכן, יוסף, בן יקוני, אשר הוצאתיך ממדבר תלאותי, יברך יהוה לעולם, כי לא יאבד זרעך עד כלותם. כי יוצא חלצי אתה, ואני צאצא יוסף, אשר הובא למצרים בשבי. וגדולים דברי הבריתות אשר כרת יהוה ליוסף. ויוסף אכן חוזה את יומנו. ויהוה אמר לו כי מחלציו יקים צמח צדיק לבית ישראל; לא המשוח, כי אם ענף אשר יגדע; אף הוא יזכר בדברי בריתות יהוה, כי המשוח יתגלה להם באחרית הימים, ברוח גבורה, להוציאם מחשך לאור; אכן, מאפלת סתרים ומשביה לחרות. כי אמת העיד יוסף באמרו: חוזה יקים יהוה אלהי, והוא יהיה חוזה נבחר ליוצאי חלצי. אכן אמר יוסף: כה אמר לי יהוה: חוזה נבחר אקים מיוצאי

וּפְנֵי אֶת בְּנֵי לְמוֹאֵל וְאֶת בְּנוֹתָיו. וְהוּא דָבַר
 אֲלֵיהֶם לֵאמֹר: בְּנֵי וּבְנוֹתַי, אֲשֶׁר בְּנֵי וּבְנוֹת בְּנֵי
 הַשָּׁנִי, הִנֵּה אֲבָרְכְכֶם בְּבִרְכָה אֲשֶׁר בְּרַכֵּיתִי אֶת
 בְּנֵי לָמָן וּבְנוֹתָיו; עַל כֵּן לֹא תִשְׁמְדוּ עַד כְּלוֹתְכֶם,
 כִּי בָרוּךְ יְהִי זַרְעֲכֶם בְּאַחֲרֵית הַיָּמִים. וְהָיָה
 כְּכֹלֹת אָבִי לְדַבֵּר אֲלֵיהֶם, הוּא דָבַר אֶל בְּנֵי
 יִשְׁמָעֵאל, אָכֵן, לְכֹל בְּנֵי בֵיתוֹ. וּכְכֹלוֹתוֹ לְדַבֵּר
 אֲלֵיהֶם, הוּא דָבַר אֶל שָׁם לֵאמֹר: בָּרוּךְ אַתָּה
 וּבָרוּךְ זַרְעֲךָ, כִּי תִירֶשׁ אֶת הָאָרֶץ כְּאַחִידָה נָפִי;
 וְזַרְעֲךָ יִמְנָה עִם זַרְעוֹ, וְהָיִיתָ כְּאַחִידָה, וְזַרְעֲךָ
 כְּזַרְעוֹ; וּבָרוּךְ תִּהְיֶה כָּל יָמָיו. וְהָיָה אַחֵר דָבַר
 אָבִי, לְחֵי, אֶל כָּל בְּנֵי בֵיתוֹ, עַל פִּי רִגְשֵׁי לְבוֹ
 וּכְרוּחַ יְהוָה אֲשֶׁר בּוֹ, הוּא בָּא בַּיָּמִים. וְהוּא מֵת
 וְנִקְבַר. וְהָיָה אַף יָמִים אַחֲדִים מִיּוֹם מוֹת אָבִי,
 רָגְזוּ עָלַי לָמָן וּלְמוֹאֵל וּבְנֵי יִשְׁמָעֵאל מִפְּנֵי
 תּוֹכְחוֹת יְהוָה. כִּי אֲנִי, נָפִי, אֲלֻצְתִּי לְדַבֵּר
 אֲלֵיהֶם עַל פִּי דְבָרֵי יְהוָה; וְהִרְבִּיתִי דָבַר אֲלֵיהֶם
 כְּאֲשֶׁר עָשָׂה אָבִי לְפָנַי מוֹתוֹ; רַבִּים מִן הַדְּבָרִים
 הָאֵלֶּה כְּתוּבִים עַל לוחוֹתֵי הַנּוֹסָפִים; כִּי עַל
 גְּבִייהֶם רְשׁוּמִים רַב דְּבָרֵי יְמִינוֹ. וְעַל גְּבִי
 הַלּוּחוֹת הָאֵלֶּה אֲכַתֵּב אֶת דְּבָרֵי נַפְשִׁי, וְכֵן כְּתָבִי
 מִקְרָא רַבִּים אֲשֶׁר חֲרוּטִים עַל לוחוֹת נְחֹשֶׁת
 הַקָּלֵל; כִּי כְּתָבִי הַמִּקְרָא הֵם עֲנֵג נַפְשִׁי וּבְהֵם
 הוֹנֵה לְבִי, וְאֲנִי אֲכַתְּבֵם לְלַמֵּד אֶת בְּנֵי וְהַלְוֵעִים.
 הִנֵּה מִתְעַנֵּגֶת נַפְשִׁי בְּדְבָרֵי יְהוָה, וְלִבִּי הוֹנֵה תְּמִיד
 בְּדְבָרִים אֲשֶׁר רָאִיתִי וְשָׁמַעְתִּי. אוּלַם, אֵף כִּי
 הֶעֱתִיר עָלַי יְהוָה אֶת רַב טוֹבוֹ, בְּהָרְאוֹתוֹ לִי אֶת
 מַעֲשָׂיו הַגְּדוֹלִים וְהַנּוֹפְלָאִים, יִקְרָא לְבִי בְּקוֹל:
 הוֹי, אֲמָלֵל אֲשֶׁר כְּמוֹנִי! לְבִי דוֹאֵב מִפְּנֵי בִשְׂרִי;
 נַפְשִׁי עֲצוּבָה מִפְּנֵי עוֹנוֹתַי. הִנְנִי מִכְתֵּר מִפְּנֵי
 הַפְּתוּיִים וְהַחֲטָאִים הַצָּרִים עָלַי עַל נִקְלָה.
 בְּרִצּוֹתַי לְשִׁמַּח נַאֲנֵק לְבִי מִפְּנֵי חֲטָאִי, אוּלַם
 יְדַעְתִּי מִי הוּא מִבְּטַחִי. אֱלֹהִים מִשְׁעֲנֵתִי. הוּא
 נִהְלֵנִי בְּתֵלְאוֹתַי בְּמִדְבָּר, וְהוּא שְׁמַרְנִי עַל פְּנֵי
 מִימֵי תְהוֹם הַגְּדוֹלָה. הוּא מְלַאֵנִי בְּאַהֲבָתוֹ עַד
 כְּלוֹת בִּשְׂרִי. הוּא הַכְּלִים אֶת אוֹיְבֵי, עַד אֲשֶׁר
 רָעְדוּ מִפְּנֵי. הוּא שָׁמַע צַעֲקוֹתֵי יוֹמָם, וְהוֹדִיעֵנִי
 בְּחֻזְנוֹת לֵילָה. יוֹמָם הִתְאַמְצְתִּי לְהֶעֱתִיר לְפָנָיו
 תְּפִלָּה עִזָּה; קוֹלִי בְּמִרוֹם הַשְּׁמַעְתִּי, וּמְלַאֲכִים
 יָרְדוּ וְשָׁרְתוּנִי. וְעַל כֵּן נַפְשִׁי רוּחוֹ נִשְׂא גּוֹפִי עַל

יוֹצְאֵי חֲלֻצִיךָ אֲלֵיהֶם מִן הַעֶפֶר, כִּי יְדַעְתִּי אֶת
 אֲמוֹנָתָם. אָכֵן, קָרָאוּ הֵם מִן הַעֶפֶר אֶל אֲחֵיהֶם
 לְהִנָּחֵם מִחֲטָא, אֵף פְּעֵבֶר דּוֹרוֹת רַבִּים עָלֵיהֶם;
 וְזַעֲקָתָם תִּצָּא עַל פִּי פִּשְׁטוֹת דְּבָרֵיהֶם. וּמִפְּנֵי
 אֲמוֹנָתָם יִצְאוּ דְבָרֵיהֶם מִפִּי אֶל אֲחֵיהֶם, יוֹצְאֵי
 חֲלֻצִיךָ; וּבְאֲמוֹנָתָם הִפְכֵיתִי אֶת רַפְיוֹן דְּבָרֵיהֶם
 לְחֻזְקָה, לְמַעַן זְכֹרֵי אֶת בְּרִיתִי אֲשֶׁר כְּרַתִּי
 לְאַבוֹתֶיךָ. וְהִנֵּה, בְּנֵי יוֹסֵף, כְּדְבָרִים הָאֵלֶּה
 נִבְּא אָבִי מִקֶּדֶם. לָכֵן, בָּרוּךְ אַתָּה מִפְּנֵי הַבְּרִית
 הַזֹּאת; וְלֹא יֵאבְדוּ צִאֲצָאִיךָ, כִּי יִשְׁמְעוּ לְדְבָרֵי
 הַסֶּפֶר. וְיָקוּם אִישׁ חֵיל בִּינְיָהֶם, אֲשֶׁר יִרְבֶּה
 לַעֲשׂוֹת טוֹב, בְּדַבֵּר שְׁפָתַיִם וּבְמַעֲשָׂה; כְּלִי בַיָּד
 אֱלֹהִים, בְּאֲמוּנָה יִתְרָה, לַעֲשׂוֹת פְּלָאִים כְּבִירִים
 וְאֶת הַמַּעֲשֵׂה הַגְּדוֹל בְּעֵינֵי אֱלֹהִים, לְכוֹנֵן הַשִּׁבְחָה
 גְּדוֹלָה לְבֵית יִשְׂרָאֵל וּלְזַרְע אַחִידָה. בָּרוּךְ אַתָּה,
 יוֹסֵף. קֶטֶן אַתָּה, לָכֵן שָׁמַע בְּקוֹל אַחִידָה נָפִי,
 וַיַּעֲשֵׂה לְךָ כְּאֲשֶׁר דְּבַרְתִּי. זְכֹר אֶת דְּבָרֵי
 אָבִיךָ הַגּוֹשֵׁעַ. אָמֵן.

ד

א וְעַתָּה, אֲנִי, נָפִי, אֲדַבֵּר עַל אוֹדוֹת הַנְּבוּאוֹת
 אֲשֶׁר עָלִיהֶן דְּבַר אָבִי, בְּדַבֵּר יוֹסֵף אֲשֶׁר נִלְקַח
 מִצְרַיִמָּה. כִּי יוֹסֵף אָכֵן נִבְּא עַל כָּל זַרְעוֹ.
 וְהַנְּבוּאוֹת אֲשֶׁר כְּתָב, אֵין רְבוֹת אֲשֶׁר גְּדוֹלוֹת
 מִהֵן. וְהוּא נִבְּא עָלֵינוּ, וְעַל דּוֹרוֹתֵינוּ אֲשֶׁר לְבוֹא,
 וּכְתוּבִים הֵמָּה עַל גְּבִי לוחוֹת נְחֹשֶׁת הַקָּלֵל.
 וְהָיָה כְּכֹלֹת אָבִי לְדַבֵּר עַל נְבוּאוֹת יוֹסֵף, הוּא
 קָרָא לְבִנָּי לָמָן וּלְבְנוֹתָיו וְאָמַר לָהֶם: בְּנֵי וּבְנוֹתַי,
 אֲשֶׁר בְּנֵי בְכוּרֵי וּבְנוֹתָיו אַתֶּם, אֲחַפֵּץ כִּי תִאֲזִינוּ
 לְדְבָרֵי. כִּי כֹה אָמַר יְהוָה אֱלֹהִים: אִם תִּשְׁמְרוּ
 אֶת מִצְוֹתַי, תַּעֲשׂוּ חֵיל בְּאַרְצְךָ, וְאִם לֹא תִשְׁמְרוּ
 אֶת מִצְוֹתַי, תִּפְרָתוֹ מִלְּפָנַי. אָכֵן, בְּנֵי וּבְנוֹתַי,
 לֹא תוּכַל נַפְשִׁי לְרַדֵּת אֶל קְבָרֵי בְלִי תַת לָכֶם
 בְּרַכָּה; יְדַעְתִּי כִּי אִם תִּגְדְּלוּ בְּדָרֶךְ הַנְּכוּנָה, לֹא
 יִסְוֶרוּ מִמֶּנָּה. וְהָיָה אִם תְּבוֹא עֲלֵיכֶם קָלְלָה,
 הִנֵּה בְּרַכְתִּי נְתוּנָה לָכֶם, וְקָלְלַתְכֶם תּוֹסֵר מִכֶּם
 וְתָבוֹא עַל רֹאשׁ הוֹרִיכֶם. לָכֵן, מִפְּנֵי בְּרַכְתִּי לֹא
 יִתְנַכֵּם יְהוָה אֱלֹהִים כִּי תֵאבְדוּ; אֵף הוּא יִרְחַם
 אֶתְכֶם וְאֶת זַרְעֲכֶם עַד עוֹלָם. וְהָיָה כְּכֹלֹת אָבִי
 לְדַבֵּר אֶל בְּנֵי לָמָן וְאֶל בְּנוֹתָיו, הוּא צִוָּה לְהִבְיֵא

כי לנו, האחים הבכירים, השלטון על העם
 הזה. ואני לא כתבתי על גבי הלוחות האלה
 את כל דברי תלונתם עלי. די באמרי כי בקשו
 את נפשי. ויהוה הזהירני כי אפרד מהם ואברח
 אל היערות עם כל אשר יחפצו לבוא עמי.
 ולקחתי, אני, נפי, את משפחתי ואת זרם
 ומשפחתו ואת שם, אחי הגדול ומשפחתו,
 ואת יעקב ויוסף, אחי הצעירים, ואת אחיותי,
 וכל אשר חפץ ללכת עמי. וכל ההולכים עמי
 האמינו לאזהרות אלהים והתגלויותיו; על כן
 שמעו לדברי. ולקחנו את אהלינו ואת כל
 אשר יכלנו לשאת, ונסענו ביער ימים רבים;
 ואחר נסענו ימים רבים נטינו את אהלינו.
 ובני עמי חפצו כי נקרא את שם המקום ההוא
 נפי, ולכן קראנו את שמו נפי. וכל אשר היו
 עמי קבלו עליהם להקרא בשם עם נפי.
 ושמרנו את משפטי יהוה וחקיו ומצוותיו בכל
 דבר, על פי תורת משה. ויהוה היה עמנו,
 ורבתה הצלחתנו עד מאד; כי זרענו זרע,
 וקצרנו שפע, וגדלנו עדרי צאן ופקר וכל מיני
 בהמה. ואני, נפי, הבאתי עמי את הכתבים
 החרוטים על לוחות נחשת הקלל וכן את
 הפדור, או המכון, אשר הכינה יד יהוה בעבור
 אבי, כפתוב. והחלונו להצליח מאד ולרבות
 בארץ. ואני, נפי, לקחתי את חרב לכן ושיתי
 חרבות רבות כמוה, פן יעלו עלינו להשמידנו
 האנשים אשר נקראו עתה בשם למנים; כי
 ידעתי את שנאתם אלי ואל צאצאי, ואל אשר
 נקראו עמי. ואני למדתי את עמי לבנות בתים
 ולעשות כל מלאכת עץ וברזל, נחשת ונחשת
 קלל, ופלדה וזהב וכסף ועפרות קרות, אשר
 היו בשפע רב. ואני, נפי, בניתי מקדש ותבניתו
 כתבנית ההיכל אשר לשלמה, וזלת בנייתו
 בחפצי יקרות רבים, כי אלה לא נמצאו בארץ
 ההיא. לכן לא נתן לבנותו בהיכל אשר לשלמה,
 אך תבנית בנייתו ומלאכתו מלאכת
 מחשבת. ואני, נפי, סבותי בעמי, אשר יהיו
 שוקדים על עבודתם ועמלו במלאכת כפים.
 והיה חפצם כי אהיה מלכם; אך אני, נפי, רציתי
 כי לא יהיה להם מלך; ואולם עשיתי למענם כפי

הרים רמים מאד, ועיני ראו גדולות, אף גדולות
 מהשנת אדם; על כן צייתי כי לא אכתבן. ואם
 גדולת כאלה אכן ראיתי, אם יהוה, במחילת
 כבודו לבני האדם יפקדם ברחמי כה רבים,
 מדוע יבך לבי ונפשי תתמהמה בעמק הבקא,
 ובשרי יכלה וכחי ירפה מפני תלאותי?
 ומדוע אקנע לחטא, מפני בשרי? מדוע אתן
 יד לפתויים לתת מקום בלבי למרשע ההוא
 לאבד את שלומי ולצרר את נפשי? מדוע
 אכעס מפני אויבי? עורי נפשי! אל תוסיפי
 שקע בחטא. גילה, לבי, ואל תוסף תת מקום
 לאויב נפשי. אל תרנן עוד מפני אויבי. אל נא
 תרפה כחי מפני תלאותי. עלץ, לבי, וקרא אל
 יהוה לאמר: אהללה, יהוה, לעולם; נפשי תגל
 בך, אלהי וצור ישועתי. אנא, יהוה, גאל את
 נפשי! פדני מיד אויבי! שלח בי חיל בבוא עלי
 מראה חטאי! לו ינעלו תמיד שערי שאול לפני,
 כי לבי נשבר ורוחי נכאה! יהוה, אל נא תנעל
 שערי צדקתך בפני, למען אלך בעמק שפלה
 ולא אסור מדרך מישרים! אנא, יהוה, עטפני
 במעיל צדקתך! שימה לי, יהוה, דרך להמלט
 מאויבי! הישירה נתיבי לפני! אל נא תתן אבן
 נגף על דרכי. פנה נא את דרכי לפני ואל
 תגדרנה, אף חסם את דרכי אויבי. יהוה, בך
 בטחתי ובה אבטח לעולם. לא אשים מבטחי
 בזרוע בשר, כי ידעתי אשר ארור הבוטח בזרוע
 בשר. אכן ארור הוא אשר יבטח באדם ושם
 את הבשר זרועו. אכן, ידעתי כי הענק יעניק
 אלהים לאשר יבקש. אכן, יתן לי אלהי, אם לא
 בעולה אבקש; על כן אשא קולי אליה, אקרא
 אליה, אלהי, צור צדקתי. קולי יעלה אליך תמיד,
 צורי ואלהי, אלהי עד. אמן.

ה

ואני, נפי, הרביתי לקרא אל יהוה אלהי מפני
 כעס אחי. אף כעסם גבר עלי, עד אשר בקשו
 את נפשי. והם התלוננו עלי לאמר: אחינו
 הצעיר יחשב למשל בנו, ונסיונות רבים היו לנו
 מפניו; לכן הבה נהרגהו ולא נוסיף להתענות
 מפני דבריו. הו אין חפצנו לתתו שליט עלינו;

אֱלֹהִים וְהִסְמַכְתִּי עַל פִּי סֹדֵר קִדְשׁוֹ, וְאֲשֶׁר
 קִדְשָׁתִי בְיַד אַחִי נָפִי, אֲלֹו תִבְטִיטוּ כַּמְלֶךְ או
 כְּמֶגֶן, וְעָלְיוֹ תִשָּׁעֲנוּ לְבִטָּח; הִנֵּה יִדְעַתֶּם כִּי
 דְבַרְתִּי אֲלֵיכֶם דְּבָרִים רַבִּים מְאֹד. וְאוֹלָם אֲדַבֵּר
 אֲלֵיכֶם עוֹד, כִּי רְצוֹנִי בְשָׁלוֹם נִפְשָׁכֶם; אֲכֹן
 גְדוֹלָה דִּאֲנָתִי לָכֶם, וְאַתֶּם יִדְעַתֶּם כִּי כֹן תָּמִיד.
 הֲלֹא הִפְצַרְתִּי בְכֶם בְּרַב שְׂקִידָה, וְאַף לְמִדְתֵּיכֶם
 אֶת דְּבָרֵי אָבִי, וְדְבַרְתִּי אֲלֵיכֶם עַל אוֹדוֹת כֹּל
 הַדְּבָרִים הַכְּתוּבִים מִימֵי בְרִיאַת הָעוֹלָם. וְהִנְנִי
 מְדַבֵּר אֲלֵיכֶם עַל דְּבָרִים אֲשֶׁר קִנְיִים עָתָה וְעַל
 אֲשֶׁר יָבוֹאוּ; לָכֵן אֶקְרָא לְפָנֵיכֶם אֶת דְּבָרֵי
 יִשְׁעִיהוּ, וְהֵם הַדְּבָרִים אֲשֶׁר חִפְצוּ אַחִי כִּי אֲדַבֵּר
 בְּאָזְנוֹיְכֶם. וּמְדַבֵּר אֲנִי אֲלֵיכֶם לְמַעַנְכֶם, בְּעֵבֹר
 תִּלְמְדוּ וּתְפָאֲרוּ אֶת שֵׁם אֱלֹהֵיכֶם. וְהַדְּבָרִים
 אֲשֶׁר אֶקְרָא, הֵם דְּבָרֵי יִשְׁעִיהוּ עַל כֹּל בֵּית
 יִשְׂרָאֵל; לָכֵן, נִתְּנִים הֵם לְהוֹיֹת נִמְשָׁלִים אֲלֵיכֶם,
 כִּי מִבֵּית יִשְׂרָאֵל אַתֶּם. אֲכֹן, דְּבָרִים רַבִּים אֲשֶׁר
 דִּבַּר יִשְׁעִיהוּ נִתְּנִים לְהַתְּמַשֵּׁל אֲלֵיכֶם אֲשֶׁר
 מִבֵּית יִשְׂרָאֵל אַתֶּם. וְאַלְהַ הַדְּבָרִים: כֹּה אָמַר
 אֲדֹנָי יְהוִה: הִנֵּה אֲשָׂא אֶל גּוֹיִם יָדַי, וְאֶל עַמִּים
 אֲרִים נְסִי; וְהִבִּיאוּ בְּנֵיךָ בְּחִצָּן, וּבְנִתִיךָ עַל כְּתֵף
 תִּנְשָׂאנָה. וְהִיוּ מְלָכִים אֲמִנִיךָ וְשָׂרֵי תִיבָה
 מִיִּנְיַתִיךָ; אֲפִים אֲרַץ יִשְׁתַּחֲוּוּ לָךְ, וְעַפְרַיִם רִגְלִיךָ
 יִלְחָכוּ; וְיִדְעַתָּ כִּי אֲנִי יְהוָה אֲשֶׁר לֹא יִבְשׁוּ קוֹי.
 וְעָתָה, אֲנִי, יַעֲקֹב, אֲדַבֵּר מֵעַתָּה עַל הַדְּבָרִים
 הָאֵלֶּה. כִּי הִנֵּה הִרְאֵנִי יְהוָה כִּי הִיוּשְׁבִים
 בִּירוּשָׁלַם, אֲשֶׁר בָּאנוּ מִמִּנְהָ, הוּמָתוּ וְהִגְלוּ.
 אוֹלָם הִרְאֵנִי יְהוָה כִּי עוֹד יִשׁוּבוּ שְׁמָה וְכֹן הִרְאֵנִי
 כִּי יְהוָה אֱלֹהִים, קְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל, יִתְגַּלֵּה אֲלֵיהֶם
 בְּבָשָׁר; וְאַחַר הַתְּגַלּוֹתָו, הֵם יִצְלִיפוּ בּוֹ וְיִצְלְבוּ
 אוֹתוֹ, וְזֹאת עַל פִּי דְבָרֵי הַמְּלֶאֶךְ אֲשֶׁר דִּבַּר עַמִּי.
 וְאַחַר אֲשֶׁר יִכְבִּידוּ אֶת לָבָם וְיִקְשׁוּ אֶת עַרְפָּם
 עַל קְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל, יָבוֹאוּ עֲלֵיהֶם מִשְׁפָּטֵי קְדוֹשׁ
 יִשְׂרָאֵל; וְיָבוֹא הַיּוֹם בּוֹ יִכּוּ וְיִנְגְּעוּ. וְאַחַר אֲשֶׁר
 יִפְצוּ הִנֵּה וְהִנֵּה, כִּי כֹה אָמַר הַמְּלֶאֶךְ, וְרַבִּים
 יִנְגְּעוּ בְּבָשָׁר, אֲךָ מִפְּנֵי תְּפִלוֹת שׁוֹמְרֵי הָאָמוּנִים
 לֹא יֵאבְדוּ; וְאַף כִּי יִהְיוּ פְּזוּרִים, וּמִכִּים, וּשְׁנוּאִים
 יִרְחַמֵם יְהוָה; וְכֹאֲשֶׁר יָבוֹאוּ אֶל דַּעַת גּוֹאֲלָם,
 יִקְבְּצוּ שְׁנֵית אֶל אֶרְצוֹת נַחֲלָתָם. וּבְרוּכִים יִהְיוּ
 הַגּוֹיִים, אֲלֵה אֲשֶׁר עֲלִיהֶם כְּתָב הַנְּבִיא; כִּי אִם

יט פְּחִי. וְהִנֵּה קִם דְּבַר יְהוָה אֶל אַחִי, אֲשֶׁר דִּבַּר עַל
 אוֹדוֹתֵיהֶם, כִּי אֶהְיֶה מוֹשְׁלָם וּמוֹרָם. עַל כֹּן הִיִּיתִי
 לָהֶם מוֹשֵׁל וּמוֹרָה, עַל פִּי מִצְוֹת יְהוָה, עַד אֲשֶׁר
 כ בקָשׁוּ אֶת נַפְשִׁי. וְהִנֵּה קִם דְּבַר יְהוָה אֲשֶׁר דִּבַּר
 אֵלַי לֵאמֹר: אִם לֹא יִשְׁמְעוּ לְדְבָרֵיךָ, יִכְרַתוּ מִלְּפָנַי
 כא יְהוָה. וְאֲכֹן הֵם נִכְרַתוּ מִלְּפָנַי. וְיְהוָה הִסֵּב עֲלֵיהֶם
 אֶת הַקְּלָלָה; אֲכֹן, מֵאַרְהָ קָשָׁה, מִפְּנֵי עוֹנוֹם,
 כִּי הִקְשׁוּ עָלָיו אֶת לָבָם עַד אֲשֶׁר דָּמָה לְחִלְמִישׁ.
 וּבְהִיּוֹתָם לְבָנִים וּמִרְאֵם נְאוּה וְעַנְג עַד מְאֹד,
 ד וּלְמַעַן לֹא יִפְתּוּ אֶת עַמִּי, הִעֲטָה יְהוָה אֱלֹהִים
 כב עֲלֵיהֶם עוֹר כְּהָה. וְכֹה אָמַר יְהוָה אֱלֹהִים: הִנְנִי
 שֹׂם אוֹתָם מֵאוֹסִים לְעַמֶּךָ בְּלִתי אִם יִנְחָמוּ וְיִשׁוּבוּ
 כג מֵעוֹנוֹתֵיהֶם. וְאַרְוֹר יִהְיֶה זֶרַע הָאִישׁ הַמִּתְעַרֵּב
 בְּזִרְעִם; מִקְלָל יִהְיֶה בְּעַצֶּם הַקְּלָלָה הַזֹּאת. כֹּה
 כד דִּבַּר יְהוָה וְכֹן יַעֲשֵׂ. וּמִפְּנֵי קְלָלָתָם, אֲשֶׁר עֲלֵיהֶם,
 הָיוּ לְעַם עֲצָל, מְלֵא תַחְבּוּלוֹת וְעַרְמָה; מִבְּקָשִׁים
 כה בִיעַר חַיּוֹת טָרֶף. וְאָמַר יְהוָה אֱלֹהִים אֵלַי: הֵם
 יִהְיוּ שׁוֹט לְזֶרַעַךָ לְעוֹרְרָם לְזַכֵּר אוֹתִי, וְהִיָּה אִם
 לֹא יִזְכְּרוּנִי וְלֹא יִשְׁמְעוּ לְדְבָרֵי, יִצְלִיפוּ בָהֶם עַד
 כו כְּלוֹתָם. וְאֲנִי, נָפִי, קִדְשָׁתִי אֶת יַעֲקֹב וְאֶת יוֹסֵף
 כז לְהוֹיֹת כְּהִנָּם וּמוֹרִים בְּאַרְץ עַמִּי. וְהִיָּה כִּי חִיֵּינוּ
 כח חַיֵּי אֲשֶׁר וּשְׁלֵשִׁים שָׁנָה חִלְפוּ מִיּוֹם צֵאתָנוּ
 כט מִירוּשָׁלַם. וְשִׁמְרָתִי, אֲנִי, נָפִי, עַד הַזְּמַן הַזֶּה,
 אֶת זְכֻרונֹת עַמִּי אֲשֶׁר כְּתַבְתִּי עַל הַלוֹחוֹת אֲשֶׁר
 ל עָשִׂיתִי. וְאָמַר יְהוָה אֱלֹהִים אֵלַי: עֲשֵׂה לָךְ לוֹחוֹת
 נּוֹסְפִים; וְעֲלֵיהֶם תַּחֲרֹט דְּבָרִים רַבִּים אֲשֶׁר הֵם
 לא טוֹבִים בְּעֵינַי, לְמַעַן הוֹעִילוּ לְעַמֶּךָ. וְאֲנִי, נָפִי,
 בשְׂמֵעִי לְמִצְוֹת יְהוָה, עָשִׂיתִי אֶת הַלוֹחוֹת
 הָאֵלֶּה, וְחֲרַטְתִּי עֲלֵיהֶם אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה.
 לב וְאֲנִי חֲרַטְתִּי דְבָרִים אֲשֶׁר נְעִימִים הֵם לֵאלֹהִים.
 וְאִם יִנְעֲמוּ לְעַמִּי דְבָרֵי אֱלֹהִים, יִנְעֲמוּ לָהֶם אֲף
 לג כְּתָבֵי הַחֲרוּטִים עַל גְּבֵי הַלוֹחוֹת הָאֵלֶּה. וְהִיָּה
 אִם יִחְפְּצוּ בְנֵי עַמִּי לְדַעַת אֶת תּוֹלְדוֹתָם בְּתַאוּר
 רַב יוֹתֵר, וּבְקִשׁוֹן הַמָּה בְּלוֹחוֹתֵי הָאֲחֵרִים.
 לד דִּי בְּאִמְרֵי כִּי אֲרַבְּעִים שָׁנָה חִלְפוּ, וּכְבָר הָיוּ
 לָנוּ מִלְּחָמוֹת וּמִרִיבוֹת עִם אַחֵינוּ.

1

א דְּבָרֵי יַעֲקֹב, אַחִי נָפִי, אֲשֶׁר דִּבַּר אֶל עַם נָפִי:
 ב אַחִי הָאֵהוּבִים, אֲנִי, יַעֲקֹב, אֲשֶׁר נִקְרָאתִי מֵעַם

ט משפטי? יגש אלי הן אדני יהוה יעזר לי מי
 הוא ירשיעני? הן כלם כפגד יבלו, עש יאכלם.
 י מי בכם ירא יהוה, שמע בקול עבדו אשר הלך
 חשכים ואין נגה לו? יבטח בשם יהוה, וישען
 יא באלהיו. הן כלכם קדחי אש, מאורי זיקות; לכו
 באור אשכם, ובזיקות בערתם. מידי היתה זאת
 לכם, למעצבה תשקבו.

ח

א שמעו אלי רדפי צדק, מבקשי יהוה; הביטו אל
 ב צור חצבתם, ואל מקבת בור נקרתם. הביטו
 ג אל אברהם אביכם, ואל שרה תחוללכם: כי
 אהד קראתיו, ואברהם וארבה. כי נחם יהוה
 ציון, נחם כל חרבתי; וישם מדברה כעדן,
 ד וערבתה כגן יהוה; ששון ושמחה ימצא בה,
 ת תודה וקול זמרה. הקשיבו אלי עמי, ולאומי
 אֵלֵי הֶאֱזִינוּ: כִּי תוֹרָה מֵאֵתִי תֵצֵא, וּמִשְׁפָּטִי
 ה לאור עמים ארבע. קרוב צדקי יצא ישעי, וזרעי
 עמים ישפטו; אלי אים יקוו, ואל זרעי ייחלון.
 ו שאו לשמים עיניכם, והביטו אל הארץ מתחת;
 כי שמים כעשן נמלחו, והארץ כפגד תבלה,
 ז וישביה כמו כן ימותו. וישועתי לעולם תהיה,
 ח וצדקתי לא תחת. שמעו אלי ידעי צדק, עם
 תורתִי בלבם: אל תיראו חרפת אנוש, ומגדפתם
 ט אל תחתו. כי כפגד יאכלם עש וכצמר יאכלם
 ס; וצדקתי לעולם תהיה, וישועתי לדור
 פ דורים. עורי עורי לבשי עז, זרוע יהוה, עורי
 כימי קדם דרות עולמים; הלוא אתה היא
 י המחצבת רהב, מחוללת תנין? הלוא אתה היא
 המחרכת ים, מי תהום רבה; השמה מעמקי ים,
 יא דרך לעבר גאולים? ופדתי יהוה ישבון, ובאו
 ציון ברנה, ושמחת עולם על ראשם; ששון
 יב ושמחה ישגון, נסו יגון ואנחה. אנכי, אנכי
 הוא מנחמכם, מי את ותיראי; מאנוש מות,
 יג ומבן אדם חציר ינתן; ותשכח יהוה עשך, נוטה
 ד שמים ויסד ארץ; ותפחד תמיד כל היום מפני
 חמת המציק, כאשר כונן להשחית? ואיה חמת
 יד המציק? מהר צעה להפתח; ולא ימות לשחת,
 טו ולא יחסר לחמו. ואנכי יהוה אלהיך רגע הים,
 טז ויהמו גליו; יהוה צבאות שמו. ואשם דברי

זנחמו על חטאיהם ולא ילחמו בציון ולא
 יתחברו עם הכנסייה הגדולה והנתעבת ההיא,
 הם יושעו; כי יקים יהוה אלהים את בריתותיו
 אשר כרת עם בניו; הן לתכלית הזאת כתב
 יב הנביא את הדברים האלה. על פו ילחכו
 הלוחמים בציון ובעם ברית יהוה את עפר
 רגליהם, ועם יהוה לא יבושו. כי עם יהוה הם
 אלה המקוים לו; כי עוד מקוים המה לבוא
 יד המשיח. והנה, כפי דברי הנביא, יוסיף המשיח
 שנית לקנותם ולהשיבם: על פו ידעו הוא
 לפניהם בגבורה וברב תפארה, להשמיד את
 אויביהם, ביום אשר הם יאמינו בו, ולא ישמיד
 טו הוא אף אחד אשר יאמין בו. ואשר אינם
 מאמינים בו, ישמדו, באש ובסופה, ברעשי
 אדמה ובשפיכת דמים, בדבר וברעב. וידעו כי
 טז יהוה הוא האלהים, קדוש ישראל. כי היקח
 יז מגבור מלקוח; ואם שבי צדיק ימלט? כי כה
 אמר יהוה: גם שבי גבור יקח ומלקוח עריץ
 ימלט; את יריבו אנכי אריב ואת בניו אנכי
 יח אושיע. והאכלתי את מוניך את בשרם,
 וכעסיס דמם ישפרון; וידעו כל בשר כי אני
 יהוה מושיעך וגאלך, אביר יעקב.

ט

א כה אמר יהוה: אי זה ספר בריתות אמכם אשר
 שלחתיה, או מי מנושי אשר מכתתי אתכם לו?
 הן בעונתיכם נמכתם ובפשעיכם שלחה
 ב אמכם. מדוע באתי ואין איש, קראתי ואין
 עונה? הקצור קצרה ידי מפדות, ואם אין בי כח
 להציל? הן בגערתי אחריב ים, אשים נהרות
 ג מדבר, תבאש דגתם מאין מים ותמת בצמא.
 אלביש שמים קדרות; ושק אשים כסותם.
 ד אדני יהוה נתן לי לשון למודים, לדעת לעות
 את ענף, דבר יעיר בבקר בבקר, יעיר לי און
 ה לשמע כלמודים. אדני יהוה פתח לי און, ואנכי
 ו לא מריתי: אחור לא נסוגתי. גוי נתתי למכים
 ולחיי למרטים; פני לא הסתרתי מפלמות ורק.
 ז ואדני יהוה יעזר לי, על פו לא נכלמתי; על פו
 ח שמתִי פני כחלמיש, ואדע כי לא אבוש קרוב
 ט מצדיקי. מי יריב אתי? נעמדה יחד; מי בעל

אֲשֶׁר לְבוֹרָא הַגְּדוֹל, הַכֹּרֵחַ כִּי יִהְיֶה כַח תַּחֲיָה; וְהַתַּחֲיָה תְּבוֹא אֶל הָאָדָם עֵקֶב נְפִילָתוֹ; וְהַנְּפִילָה בָּאָה עֵקֶב עֲבָרָתוֹ; וּמִפְנֵי נְפִילָתוֹ, נִכְרַת הָאָדָם מִלְּפָנֵי יְהוָה. לָכֵן הַכֹּרֵחַ כִּי תִהְיֶה כַפָּרָה מִחֻלָּטָה, כִּי בְלֹא כַפָּרָה מִחֻלָּטָה, לֹא תוּכַל הִשְׁחָתָה הַזֹּאת לְהַפִּיךְ לְבִלְתִּי הִשְׁחָתָה. עַל כֵּן חֵיב הָיָה הַדִּין הָרִאשׁוֹן, אֲשֶׁר נִחְרַץ עַל הָאָדָם, לְהַמְשִׁיךְ עַד אֵין קֵץ. וְאֵלּוּ הָיָה כֵּן, הָיָה הַבְּשׂוֹר שׁוֹכֵב לְהִרְקֵב וּלְהַתְּפוֹרֵר אֶל אִמָּא אֲדָמָה, וְלֹא הָיָה קֵם עוֹד. הֵנָּם חֲכָמַת אֱלֹהִים וְרַחֲמֵי וְחִסְדּוֹ! כִּי לֹוִי קֵם הַבְּשׂוֹר שְׁנִית הָיוּ נִשְׁמוֹתֵינוּ נִכְנָעוֹת לְמִלְאָךְ אֲשֶׁר נָפַל מִלְּפָנֵי הָאֵל הַנְּצִיחִי וְנִעֲשָׂה שְׁטָן, וְלֹא הָיוּ קְמוֹת עוֹד. וְהָיוּ אַז נִשְׁמוֹתֵינוּ נִעֲשׂוֹת כְּמוֹהוּ; וְהָיוּ נִעֲשִׂים שְׂדִים, מִלְאָכֵי שְׁטָן. לְהִרְחִיקֵנו מִלְּפָנֵי אֱלֹהֵינוּ, לְהַשְׁאִיר עִם אָבִי הַכֹּזֵב, בְּמִצּוּקָה כְּמוֹהוּ; אַכֵּן, הוּא הַיְצוֹר אֲשֶׁר הַעֲרִים עַל הוֹרֵינוּ הָרִאשׁוֹנִים, הַלּוֹבֵשׁ דְּמוֹת מִלְאָךְ אֹור וּמַעוֹרֵר בְּבִנֵי אָדָם אֲגֻדּוֹת סֵתֵר לְרִצּוֹ, וְלַעֲשׂוֹת כָּל מַעֲשֵׂי סֵתֵר אֲפִלַּיִם. מָה רַב טוֹב אֱלֹהֵינוּ, הַמְכִיֵּן לָנוּ דְרֹךְ לְהַמְלִיט מֵאֲחִיזוֹת יָד הַמְּפַלְצֵת הָאִימָה הַזֹּאת אֲשֶׁר הִיא מוֹת וְשִׂאוֹל, אֲשֶׁר קָרָאתִים מוֹת הַגּוֹף וּמוֹת הַנְּשָׁמָה. וּמִפְנֵי דְרֹךְ הַגְּאֻלָּה אֲשֶׁר לֹאֵלֵהֵינוּ, קְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל, הַמְּנוֹת הַזֶּה אֲשֶׁר דְּבַרְתִּי עֲלָיו, אֲשֶׁר הוּא חֲמָרִי, יִפְטֹר אֶת מַתְּיָי; וְהַמְּנוֹת הַזֶּה הוּא הַקֶּבֶר. וְהַמְּנוֹת אֲשֶׁר דְּבַרְתִּי עֲלָיו, אֲשֶׁר הוּא הַמְּנוֹת הַרוֹחֲנִי, אֵף הוּא יִפְטֹר אֶת מַתְּיָי; וְהַמְּנוֹת הַרוֹחֲנִי הַזֶּה הוּא שְׂאוֹל; לָכֵן הַמְּנוֹת וְשְׂאוֹל יִפְטֹרוּ אֶת מַתְּיָהֶם, וְשְׂאוֹל תִּפְטֹר אֶת נִשְׁמוֹתֵיהֶם הַשְּׁבוּיּוֹת, וְהַקֶּבֶר יִפְטֹר אֶת גּוּיּוֹתָיו הַשְּׁבוּיּוֹת, וְגוֹפֵי בְנֵי הָאָדָם וְנִשְׁמוֹתֵיהֶם יִשׁוּבוּ גוֹף אֶל נְשָׁמָה; וְזֹאת בְּכַח הַתַּחֲיָה אֲשֶׁר לְקְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל. מָה גְדוֹלָה תְּכֻנַּת אֱלֹהֵינוּ! כִּי זֹאת וְעוֹד, גֵּן עֵדֵן אֲשֶׁר לֹאֵלֵהֵם יִפְטֹר אֶת נִשְׁמוֹת הַצְּדִיקִים, וְהַקֶּבֶר יִפְטֹר אֶת גּוֹיֹת הַצְּדִיקִים; וְהַנְּשָׁמָה וְהַגּוֹף יִשׁוּבוּ זֶה אֶל זֶה, וְכָל הָאָדָם יַעֲשׂוּ בְלִתִּי נִשְׁחָתִים וּבְנֵי אֲלֻמּוֹת; וְנִהְיִי נִפְשׁוֹת חַיּוֹת בְּעֻלּוֹת יְדִיעָה שְׁלֵמָה הַדּוֹמָה לִידִיעַתָּנוּ בַּעַת הַיּוֹתָנוּ בְּבִשׂוֹר, אֲלֵא כִּי תִהְיֶה אַז יְדִיעַתָּנוּ שְׁלֵמָה. עַל כֵּן נַעַד יְדִיעָה שְׁלֵמָה אֶת כָּל

בְּפִיָּה, וּבְצֵל יָדֵי כְּסִיתִיָּה; לְנִטְע שְׁמַיִם וְלִיסַד אֶרֶץ, וְלֹאֵמֹר לְצִיּוֹן: עֲמִי אֲתָה. הַתְּעוֹרָרִי הַתְּעוֹרָרִי, קוֹמִי יְרוּשָׁלַם אֲשֶׁר שְׁתִּית מִיַּד יְהוָה אֶת כּוֹס חֲמָתוֹ; אֶת קְבַעַת כּוֹס הַתְּרַעְלָה שְׁתִּית מִצִּית. אֵין מִנְהַל לָהּ, מִכָּל בְּנֵים לְדָה; וְאֵין מִחֻזִּיק בְּיָדָהּ, מִכָּל בְּנֵים גְּדֻלָּה. שְׁתִּים הִנֵּה קָרָאתִיָּךְ, מִי יִנּוֹד לָךְ? הַשֵּׁד וְהַשְּׂבֵר וְהָרַעֲב וְהַחֲרֵב, מִי אֲנַחֲמָךְ? בְּנִיךְ עֲלָפוּ שְׂכָבוּ, בְּרֹאשׁ כָּל חֻצוֹת כְּתוּא מִכְמָר; הַמְּלֵאִים חֲמַת יְהוָה, גְּעַרַת אֱלֹהֵיךְ. לָכֵן שְׁמַעִי נָא זֹאת, עֲנִיָּה; וּשְׁכַרַת וְלֹא מִיּוֹן. כֹּה אָמַר אֲדֹנָיָהּ יְהוָה: וְאֵלֵהֶיךָ יְרִיב עִמּוֹ. הִנֵּה לְקַחְתִּי מִיָּדְךָ אֶת כּוֹס הַתְּרַעְלָה, אֶת קְבַעַת כּוֹס חֲמָתִי לֹא תוֹסִיפִי לְשִׁתּוֹתָהּ עוֹד. וְשִׁמְתִּיָּךְ בְּיַד מוֹנִיךְ אֲשֶׁר אָמְרוּ לְנַפְשְׁךָ שְׁחִי וְנִעֲבָרָה; וְתִשְׁמִי כְּאֶרֶץ גּוֹר, וְכַחוּץ לְעֵבְרִים. עוֹרֵי עוֹרִי, לְבָשִׂי עִזּוֹ, צִיּוֹן: לְבָשִׂי בְּגָדֵי תְּפָאֲרָתְךָ, יְרוּשָׁלַם עִיר הַקְּדוֹשׁ, כִּי לֹא יוֹסִיף יָבֵא בְּךָ עוֹד עֵרֶל וְטָמֵא. הַתְּנַעֲרִי מֵעַפָּר, קוֹמִי שְׁבִי, יְרוּשָׁלַם; הַתְּפַתְחִי מוֹסְרֵי צְוֹאֲרֶךְ, שְׁבִיָּה בַת צִיּוֹן.

ט

וְעַתָּה, אַחִי הָאֱהוּבִים, קָרָאתִי אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה לְמַעַן תִּדְעוּ עַל אִוּדוֹת דְּבָרֵי בְּרִיתוֹת יְהוָה, אֲשֶׁר כָּרַת עִם כָּל בֵּית יִשְׂרָאֵל, אֲשֶׁר דְּבַר אֶל הַיְהוּדִים, בְּפִי נְבִיאָיו הַקְּדוֹשִׁים, מִרֹאשִׁית וְעַד עַתָּה, וּמְדוֹר לְדוֹר עַד עַת שׁוֹבֵם אֶל כְּנִסְיַת הָאֱמֶת וְצִאֵן אֱלֹהִים; אַזִּי יִקְבְּצוּ אֶל אֲרָצוֹת נִחְלָתָם, אֵף יִכְנָנּוּ בְּכָל אֲרָצוֹת יְעוּדָם. הִנֵּה, אַחִי הָאֱהוּבִים, אֲדַבֵּר אֶת דְּבָרֵי אֱלֹהֵי אֲלִיכֶם לְמַעַן תִּגְלוּ וְתִרְיָמוּ אֶת רֹאשְׁכֶם לְעוֹלָם עַל הַבְּרֻכּוֹת אֲשֶׁר יַעֲנִיק יְהוָה לְבִנְיָכֶם. בְּאֲשֶׁר יְדַעְתִּי כִּי רַבִּים מִכֶּם הִרְבּוּ בַקֵּשׁ דַּעַת אֶת אֲשֶׁר לְבוֹא, וְיְדַעְתִּי כִּי יוֹדְעִים אַתֶּם אֲשֶׁר יִבְלָה בְּשָׂרְנוּ וְיָמוּת; וְאוּלָם בְּגוֹפְנוּ נִרְאָה אֶת אֱלֹהִים. יְדַעְתִּי כִּי יוֹדְעִים אַתֶּם אֲשֶׁר הוּא יִתְגַּלֵּה בְּגוֹף לְיוֹשְׁבִים בִּירוּשָׁלַם אֲשֶׁר מִמֶּנָּה בָּאנוּ; כִּי יִהְיֶה חַיּוֹתוֹ בְּתוֹכְכֶם לְהוֹעִיל; כִּי רָאוּ לְבוֹרָא הַגְּדוֹל לְהַתִּיר עֲצָמוֹ לְחַיּוֹת נִכְנָע לְאָדָם בְּבִשׂוֹר, וְלָמוֹת בְּעֵבוֹר כָּל בְּנֵי הָאָנוּשׁ לְמַעַן יִכְנָעוּ לוֹ כָּלָם. וַיַּעַן אֲשֶׁר נִגְזַר הַמְּנוֹת עַל כָּל הָאָנוּשׁ, לְקַיֵּם אֶת תְּכֻנַּתוֹ רַבַּת הַחֻמְלָה

עליהם מפני הכפרה; כי בלחו הם נושעים.
 כי הכפרה ממלאת את תביעות משפטו אל כל
 אשר לא נתן להם חק, להצילם מיד המפלצת
 האימה ההיא: מות ושאל, השטן ומקוה האש
 והגפרית, אשר היא יסורי אין קץ; והם מושבים
 אל האלהים, קדוש ישראל, אשר נתן בהם רוח
 חיים. אך הוי לאשר נתן לו חק, ואשר לו כל
 מצוות אלהים כפי אשר לנו, והוא עובר עליהן
 ומכלה לריק את ימי מבחנו, כי נורא מצבו!
 אהה, תחבולות המרשע ההוא! אהה, הבל
 וחלשות האדם ואולתו! בקנותם דעת מדמים
 כי חכמים הם, בעוד אינם שומעים לעצת
 אלהים, כי אם משליכים אותה, בחשבם אשר
 מעצמם יודעים הם; על כן חכמתם היא אולת
 ואין בה להועילם; הם יאבדו. אך טוב לאדם
 אשר ילמד, אם אך ישמע לעצת אלהים.
 הוי לעשירים, אשר הם עשירים באשר לדברי
 העולם הזה. כי מפני עשרם יבוזו לעניים וירדפו
 את העניים ולבם לאוצרותיהם; על כן אוצרים
 הוא אלהיהם; והנה יאבד אף אוצרים עמם.
 הוי לחרשים אשר לא ישמעו, כי הם יאבדו.
 הוי לעורים אשר לא יראו, כי הם יאבדו.
 הוי לערלי לב, כי תכס ידעת עוונותיהם
 ביום האחרון. הוי לשקרן, כי ישלך שאולה.
 הוי לרוצח, ההורג בודון, כי מות ימות.
 הוי לזונים, כי הם יורדו שאולה.
 הוי לעובדי אלילים, כי שטן כל השטנים
 חפץ בהם. ובקצרה: הוי לכל המתים בחטאייהם;
 כי ישוּבו אל אלהים, ויראו את פניו, ויעמדו
 בחטאייהם. אחי האהובים, זכרו את אימת
 העברה על האל הקדוש, ואת אימת הכניעה
 למשיכת הערום ההוא. זכרו כי התמסרות
 לבשר היא מות והתמסרות לרוח היא חיי
 עולם. אחי האהובים, השוּ אנו לדברי זכרו את
 גדלת קדוש ישראל, אל נא תאמרו כי דברתי
 עליכם קשות; כי אם כה תאמרו, מגדפים אתם
 את האמת, כי את דברי יוצרכם דברתי. ידעתי
 אשר דברי אמת קשים הם על כל טמאה; אך
 הצדיקים לא יראו מהם, כי את האמת אוהבים
 הם ולא ירעדו. אחי האהובים, בואו אל יהוה

אשמתנו וטמאתנו ושרותנו; והצדיקים ידעו
 ידיעה שלמה את תענוגם ואת צדקתם בהיותם
 לובשים טהה, מעיל צדקה. ובעת עבר כל
 האדם מן המיתה הראשונה הזאת אל החיים,
 ובהעשותם כך בני אלמות, הם יופיעו לפני כס
 המשפט אשר לקדוש ישראל; אז יעשה המשפט,
 ואז יהיה עליהם להשפט על פי משפט הקדוש
 אשר לאלהים. ואמנם, חי יהוה, כי כן דבר יהוה
 אלהים, וזאת מלתו הנצחית, אשר לא תחלוף;
 כי אשר הם צדיקים, יעמדו בצדקתם; ואשר הם
 טמאים, יעמדו בטמאתם; כי הטמאים הם השטן
 ומלאכיו; והם יעברו אל אש תמיד הערוכה
 להם; ויסוריהם יהיו כמקוה אש וגפרית, אשר
 להבתו עולה לעדי עד בלא קץ. מה גדול אלהינו,
 ומה גדול משפטו! כי הוא מקים את כל דבריו
 אשר יצאו מפיו, וחקיו קום יקומו. אך הצדיקים,
 קדושי קדוש ישראל, אשר האמינו בקדוש
 ישראל, אשר נשאו את צלבי העולם ובזו
 לתרפתם, המה יירשו את מלכות אלהים
 הערוכה להם מיסוד העולם, ותהיה שמחתם
 שלמה עד עולם. מה גדולים רחמי אלהינו,
 קדוש ישראל! כי הוא מציל את קדושי מן
 המפלצת האימה: השטן, ומות ושאל, ומקוה
 האש ההוא וגפרית, אשר היא יסורי אין קץ.
 מה רבה קדשת אלהינו! כי הוא יודע כל
 הדברים, ואין דבר נעלם מידעתו. והוא בא
 אל העולם להציל את כל האדם, אם ישמעו
 בקולו; והוא יסבל את מכאובי כל האדם,
 אכן מכאובי כל חי: איש, אשה, וילד, אשר
 למשפחת אדם. ויסבל הוא זאת בעבור תחול
 התחיה על כל האדם, למען יוכלו הכל לעמד
 לפניו ביום המשפט הגדול. והוא מצוה את כל
 האדם להנחם מחטא, ולהטבל בשמו, באמונה
 שלמה בקדוש ישראל, ולא, לא יושעו במלכות
 אלהים. ואם לא ינחמו מחטא, ולא יאמינו
 ויטבלו בשמו, ולא יתמידו עד הקץ, ארורים
 יהיו; כי כה דבר יהוה אלהים, קדוש ישראל.
 על כן נתן יהוה חק, ובאשר אין חק, אין ענישה;
 ובאשר אין ענישה, אין הרשעה; ובאשר אין
 הרשעה, יש לרחמי קדוש ישראל תביעת זכות

לְשִׁבְעָה. שִׁמְעוּ שְׁמוֹעַ אֵלַי וְזָכְרוּ אֶת דְּבָרֵי
 אֲשֶׁר דִּבַּרְתִּי; בּוֹאוּ אֶל קְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל, וְאִכְלוּ
 לְשִׁבְעָה בְּאֶשֶׁר לֹא יִכְלֶה וְלֹא יִשְׁחַת, וְתִתְעַנֵּג
 בְּדִשָּׁן נִפְשָׁכֶם. רְאוּ, אַחֵי הָאֱהוּבִים, זָכְרוּ אֶת
 דְּבָרֵי אֱלֹהֵיכֶם; הִתְפַּלְלוּ תָּמִיד אֵלָיו יוֹמָם,
 וּבְלַיְלָה הִדּוּ לְשֵׁם קְדוֹשׁוֹ; שִׁמְחוּ אֶת לִבְכֶם.
 רְאוּ מֵה גְדוּלִים דְּבָרֵי בְרִיתוֹת יְהוָה וּמֵה גְדוּלִים
 מַעֲשֵׂי מַחִילַת כְּבוֹדוֹ לְבָנֵי הָאָנוּשׁ, וּמִפְּנֵי גְדֻלְתּוֹ,
 וְחִסְדּוֹ וְרַחֲמָיו, אָמַר לָנוּ כִּי לֹא יִכְלֶה זֶרְעֵנוּ כְּלוֹ,
 כְּדֶרֶךְ הַבְּשָׂר, כִּי אִם הוּא יִנְצֵרָם; וּבְדַוְרוֹת אֲשֶׁר
 יְבֹאוּ יִהְיוּ הֵם צִמְח צְדָקָה לְבֵית יִשְׂרָאֵל. וְעַתָּה,
 אַחֵי, חֲפְצֵי כִי אוֹסִיף דַּבֵּר אֲלֵיכֶם; אֲךָ לְמַחֲרָת
 אֲגִידְכֶם אֶת יֵתֵר דְּבָרֵי. אָמֵן.

7

וְעַתָּה, אָנִי יַעֲקֹב, אוֹסִיף לְדַבֵּר אֲלֵיכֶם, אַחֵי
 הָאֱהוּבִים, עַל אוֹדוֹת צִמְח הַצְּדָקָה אֲשֶׁר הִזְכַּרְתִּי.
 כִּי דְבָרֵי בְרִית יְהוָה אֲשֶׁר נִתְּנוּ לָנוּ, יְבֹאוּ עֲלֵינוּ
 בְּעוֹדֵנוּ בְּבֶשֶׂר; וְהִרְאָה לִי כִי רַבִּים מִבְּנֵינוּ יֵאָבְדוּ,
 כְּדֶרֶךְ הַבְּשָׂר, מִפְּנֵי חִסְרֵי אֲמוּנָתָם; וְאוֹלָם, יִכְפְּרוּ
 רַחֲמֵי אֱלֹהִים עַל רַבִּים; וּבְנֵינוּ יִשׁוּבוּ לְמַעַן הַעֲנִק
 לָהֶם יְדִיעַת אֱמֶת עַל גּוֹאֲלָם. עַל כֵּן, כִּפִּי אֲשֶׁר
 אָמַרְתִּי לָכֶם, הִכְרַח כִּי יְבֹאוּ מִשִּׁיחַ, כִּי כָּךְ יִקְרָא
 שְׁמוֹ, כְּדַבֵּר הַמְּלֶאכֶה אֵלַי לֵילָה, אָכֵן, יְבֹאוּ בְּקִרְבִּי
 הַיְהוּדִים, בְּקִרְבִּי גְדוּלֵי הַרְשָׁעִים אֲשֶׁר בְּעוֹלָם;
 וְהֵם יִצְלְבוּהוּ, כִּי כָּךְ רָאִיו לֹאֲלֵהֵינוּ, וְאֵין עוֹד
 אִמָּה עַל פְּנֵי הָאָרֶץ אֲשֶׁר תִּצְלַב אֶת אֱלֹהֵיהָ.
 כִּי לוֹ נַעֲשׂוּ הַפְּלָאִים הָאֲדִירִים בְּקִרְבִּי עִמָּי
 אַחֲרַיִם, כִּי אֲזוּ נַחְמוּ אֲנִשְׁיָהֶם עַל מַעֲשֵׂיהֶם
 וְהִכִּירוּ כִּי הוּא אֱלֹהֵיהֶם. אֲךָ מִפְּנֵי תַּחְבּוּלוֹת
 כְּמָרִים וְעוֹנוֹת יִקְשׂוּ אֵלֶּה אֲשֶׁר בִּירוּשָׁלַם אֶת
 עָרְפָם עָלָיו, לְמַעַן יִצְלַב. לָכֵן, מִפְּנֵי עוֹנוֹם,
 יְבֹאוּ עֲלֵיהֶם הָרָס וְרַעַב וְדַבָּר וְדָמִים; וְאֲשֶׁר לֹא
 יֵאָבְדוּ, יִפּוּצוּ בְּקִרְבִּי כָּל הָעַמִּים. כִּי כֹה אָמַר
 יְהוָה אֱלֹהֵים: בְּבוֹא הַיּוֹם אֲשֶׁר יֵאָמְנוּ בִּי, כִּי
 אָנִי הַמִּשִּׁיחַ, אֲזִי אָקִים בְּרִיתִי עִם אַבְוֹתֵיהֶם
 לְהַשִּׁיבָם בְּעוֹדָם בְּבֶשֶׂר עַל פְּנֵי הָאָדָמָה, אֶל
 אֲרָצוֹת נַחֲלָתָם. וְנִקְבְּצוּ מִרַחֲבֵי פְּזוּרָתָם, מֵאִי
 הַיָּם וּמֵאֲרַבְעַת כַּנְפוֹת הָאָרֶץ; וְהַגּוֹיִים יִגְדְּלוּ בְּעֵינָי,
 נְאוּם אֱלֹהִים, בְּאֶשֶׁר יִשְׁאוּם אֶל אֲרָצוֹת

הַקְּדוֹשׁ. זָכְרוּ כִּי אֶרְחוּתוֹ צְדָקָה. אָכֵן, הִדְרֶךְ
 לְאָדָם צָרָה, אֲךָ מִשְׁתַּרְעַת הִיא בְּמִסְלַה יִשְׂרָה
 לְפָנָיו, וְשׁוֹמֵר הַשֶּׁעַר הוּא קְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל; וְאֵין
 הוּא מַעֲבִיד שֵׁם מִשְׁרֵת; וְאֵין כָּל דֶּרֶךְ לְבוֹא
 שְׁמָה, כִּי אִם בְּשֶׁעַר; וְאֵין לְרֵמוֹתוֹ, כִּי יְהוָה
 אֱלֹהִים שְׁמוֹ. וְלִכְלֵל הַדּוֹפֵק עַל הַשֶּׁעַר הוּא
 יִפְתָּח; וְהַחֲכָמִים וְהַמְּלַמְּדִים וְהַעֲשִׂירִים, אֲשֶׁר
 הֵם נְפוּחִים בְּגֵאוּת מִפְּנֵי לְמוֹדָם וְחִכְמָתָם
 וְעֲשָׂרָם אוֹתָם הוּא יִבְזֶה, וּבִלְתִּי אִם יִשְׁלִיכוּ
 אֶת אֱלֹהֵם, וְיִכִּירוּ כִּי נוֹאֲלִים הֵם לְפָנָיו אֱלֹהִים,
 וְיִשְׁפִּילוּ לְמַעַמְקֵי עֲנָה, לָהֶם לֹא יִפְתָּח. אֲךָ דְבָרֵי
 הַפְּקָחִים וְהַנְּבוּנִים יִסְתְּרוּ מֵהֶם לְעוֹלָם, אָכֵן,
 הַשְׁמִיחָה הַמוֹכְנָה לְקְדוֹשׁ. אַחֵי הָאֱהוּבִים, זָכְרוּ
 אֶת דְּבָרֵי הַנְּנִי פּוֹשֵׁט אֶת שְׁמִלְתִּי וּמִנְעַר אוֹתָהּ
 לְפָנֵיכֶם; אָנִי מִבְּקָשׁ מֵאֵל יְשׁוּעָתִי כִּי יֵבִיט עָלַי
 בְּעֵינָיו הַבוֹחֲנָת; וְתִדְעוּ בְּיוֹם הָאֲחֵרוֹן, בְּהַשְׁפֵּט
 כָּל הָאָדָם עַל מַעֲשֵׂיהֶם, אֲשֶׁר אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל הִיָּה
 עַד כִּי נַעֲרַתִּי מִנְּפִשִׁי אֶת עוֹנוֹתֵיכֶם, וְכִי הִנְנִי
 עוֹמֵד לְפָנָיו בִּפְעֻפְעָה, נָקִי מִדְּמָכֶם. אַחֵי הָאֱהוּבִים,
 סוּרוּ מִחֲטָאֵיכֶם; נַעֲרוּ אֶת זְקֵי הַחֲפֶז לְכַבֵּל
 אֶתְכֶם בְּחֻזְקָה; בּוֹאוּ אֶל הָאֵל אֲשֶׁר צוּר
 יְשׁוּעַתְכֶם. הִכִּינוּ אֶת נַפְשְׁכֶם לְיוֹם הַנִּכְבָּד, יוֹם
 הַדִּין אֲשֶׁר בּוֹ יִשְׁפֹּט הַצְּדִיק בְּצַדִּיק, לְבַל תִּתְרַעְוּ
 בְּפַחַד אִים, וּלְבַל תִּזְכְּרוּ אֶת אֲשַׁמְתְּכֶם הַנוֹרָאָה
 בְּשִׁלְמוּתָהּ, וְתִאָּלְצוּ לְקָרָא: קְדוֹשׁ, קְדוֹשׁ מִשְׁפָּטָה,
 יְהוָה, אֵל שְׂדֵי יְדַעְתִּי אֲשַׁמְתִּי; עֲבַרְתִּי אֶת חֻקְךָ;
 וּפְשָׁעִי, מִמֶּנִּי הֵם; וְהַשְׁטָן נָחֲלַנִּי וְאָנִי טָרַף
 לְמִצּוֹקְתּוֹ הַנוֹרָאָה. רְאוּ, אַחֵי, הֵאֵם הִכְרַח כִּי
 אֲעִירְכֶם לְאִמָּתָה הַנוֹרָאָה אֲשֶׁר לְדְבָרִים הָאֵלֶּה?
 הֲאֵעֲנֶה אֶת נַפְשְׁכֶם אִם טְהוֹר לְבָבְכֶם? הֲהִייתִי
 יִשָּׁר עִמְכֶם, עַל פִּי יִשָּׁר הָאֱמֶת, אִלּוּ נִקְיִים
 מִחֲטָא הִייתֶם? אִלּוּ קְדוֹשִׁים אַתֶּם, הִיָּה דְבָרֵי
 אֲלֵיכֶם בְּדְבָרֵי קְדֻשָּׁה; אֲךָ יַעַן אֲשֶׁר אֵינְכֶם
 קְדוֹשִׁים, וְהִנֵּכֶם רוֹאִים אוֹתִי כְּרָאוֹת מוֹרָה,
 הִכְרַח הוּא אֲשֶׁר אֲלַמְּדְכֶם אֶת תּוֹצְאוֹת הַחֲטָא.
 נַפְשִׁי תִתְעַב חֲטָא וּבְצַדִּיקָה יִתְעַנֵּג לְבִי; אֶהְלֵלָה
 אֶת שֵׁם אֱלֹהֵי קְדֻשָּׁה. בּוֹאוּ, אַחֵי, כָּל צִמְא לְכוּ
 לְמַיִם; וְאֲשֶׁר אֵין לוֹ כֶּסֶף, לְכוּ שִׁבְרוּ וְאָכְלוּ;
 וּלְכוּ שִׁבְרוּ בְּלוֹא כֶּסֶף וּבְלֹא מַחִיר יַיִן וְחֻלְבִּי.
 לְמָה תִשְׁקְלוּ כֶּסֶף בְּלוֹא לָחֶם וְיִגְעִיכֶם בְּלֹא

כי חפשיים אתם לפעל ברשות עצמכם, לבחור
 בדרך מות נצחי או בדרך חיי עולם. על כן,
 אחי האהובים, השו רצונכם לאשר חפץ אלהים
 ואל תטו לאשר חפץ השטן ולתאוות הבשר;
 וזכרו, אחר התרצותכם לפני אלהים, כי רק
 בחסדו אתם נושעים. לכן, יהי רצון מלפני
 אלהים להקימכם מן המתים בכל התחיה,
 אף להקימכם ממות נצחי בכל הפירה, למען
 תתקבלו במלכות אלהים הנצחית, בעבור
 תהלוהו בחסד קדשו. אמן.

יא

דברים רבים נוספים דבר יעקב אל עמי בעת
 ההיא, אף אני הבאתי אל הכתב רק את
 הדברים האלה, כי די לי באשר כתבתי. ועתה,
 אני, נפי, אכתב עוד מדברי ישעיהו; כי חפצה
 נפשי בדבריו. ואני אמשיל את דבריו לעמי
 ואשלחם אל כל בני. כי הוא אכן ראה את
 גואלי, כפי אשר ראיתי אנכי. ואחי יעקב
 ראהו אף הוא, כפי אשר ראיתי אני; לכן
 אשלח את דבריהם אל בני למען הוכיח להם
 כי דברי אמת הם. ועל פי דבר שלשה, אמר
 אלהים, אכונן את דברי. ואולם שולח אלהים
 עדים נוספים ואת אמת כל דבריו הוא מוכיח.
 הנה נפשי מתענגת להוכיח לעמי את אמת בוא
 המשיח; כי לתכלית הזאת נתנה תורת משה;
 וכל הדברים אשר נתנו מאלהים לאדם מעת
 ראשית העולם המה פדגמתו. והנה התענגה
 נפשי בביריות יהוה אשר כרת עם אבותינו;
 אכן, נפשי מתענגת בחסדו ובצדקו, ובגבורתו
 וברחמיו, בתכניתו הגדולה והנצחית אשר
 בישועה ממות. ונפשי מתענגת להוכיח לעמי
 כי בלא ביאת המשיח סוף כל האדם אבדון.
 כי אם אין משיח, אין אלהים; ואם אין אלהים,
 אין אנחנו קיימים, כי לא יכולה היתה להיות
 בריאה. אף יש אלהים והוא המשיח, והוא בא
 במלאת עתו. ועתה אכתב מדברי ישעיהו,
 למען ירוממו את לבם אלה מעמי אשר יראום
 וישמחו בעבור כל האדם. הנה הדברים, ויכולים
 אתם להמשיכם לכם ולכל בני האדם.

נחלתם. והיו מלכי הגויים אמניהם, ושרותיהם
 מיניקותיהם; על כן, גדולים דברי יהוה לגויים,
 כי הוא דבר ומי יתופח? וכה אמר אלהים:
 הארץ הזאת ארץ נחלתכם תהיה והגויים
 יתברכו בארץ. ותהיה הארץ הזאת ארץ דרור
 לגויים; ולא יהיו בה מלכים, אשר יקומו על
 הגויים. ואנכי אבצר את הארץ הזאת על כל
 שאר האמות. וכל הנלחם בציון יאבד, נאום
 אלהים. כי המקום עלי מלך יאבד, כי אנכי,
 יהוה, מלך השמים, אהיה מלכם; ולשומעים
 בקולי אהיה מאור עד עולם. הן בעבור הקם
 את בריתותי אשר כרתי לבני האדם, להקים
 להם בעודם בשר, השחת אשחית את מעשי
 האפל והרצח והתועבות אשר במסתרים.
 על כן הנלחם על ציון, יהודי וגוי, עבד וחפשי,
 איש ואשה אבדו יאבדו; כי הם אלה אשר זונת
 כל הארץ, כי כל אשר אינו למעני, נגדי הוא,
 נאום אלהינו. כי אקים את דברי אשר דברתי
 לבני האדם, אשר אעש להם בעודם בבשר.
 לכן, אחי האהובים, כה אמר אלהינו: אנכי
 אענה את זרעך ביד הגויים; אולם ארפך את
 לבב הגויים, למען יהיו להם כבאב; ויהיו הגויים
 מברכים וימנו בתוך בית ישראל. ואנכי אקדיש
 את הארץ הזאת לזרעכם ולאשר ימנו בתוך
 זרעך לארץ נחלתם, עד עולם; כי ארץ נבחרת
 היא מכל הארצות, אמר אלי אלהים, על כן
 חפצי כי יעבדוני כל יושביה, נאום אלהים.
 ועתה, אחי האהובים, יען אשר נתן לנו אלהינו
 הרחום ידיעה כה רבה על אודות הדברים
 האלה, הבה נזכרה ונסיר חטאינו, ואל נא
 נוריד ראשינו, כי אין אנחנו מנדים; אמן גלינו
 מארץ נחלתנו; אף הובלנו אל ארץ טובה יותר,
 כי יהוה עשה את הים לארח לנו, ועל אחד
 מאיי הים אנחנו יושבים. וגדולים דברי יהוה
 על יושבי איי הים; על כן, וכי על איים מדבר,
 הכרח אשר יש איים נוספים על זה, ואף בהם
 יושבים אחינו. כי הגלה יהוה אלהים מבית
 ישראל כפעם בפעם, כחפצו וכרצונו. והנה
 יהוה פוקד את כל אשר נקטפו, על כן פוקד
 הוא אף אותנו. לכן, שמחו את לבכם וזכרו

יב

א הדָּבַר אֲשֶׁר חָזָה יִשְׁעֵיהוּ בֶן אַמּוּץ עַל יְהוּדָה
 ב וירושלָם. והִיָּה בְּאַחֲרֵית הַיָּמִים, נִכּוֹן יִהְיֶה
 ג הר בית יהוה בראש הָהָרִים וְנִשְׂא מִגְּבֻעוֹת;
 ד וְנִהְרֹו אֵלָיו כָּל הַגּוֹיִם. וְהִלְכוּ עַמִּים רַבִּים
 ה וְאָמְרוּ: לָכוּ וְנַעֲלֶה אֶל הַר יְהוּה אֵל בֵּית אֱלֹהֵי
 ו יַעֲקֹב, וְיִרְנוּ מִדְּרָכָיו, וְנִלְכֶה בְּאַחֲרֵיתוֹ; כִּי מִצִּיּוֹן
 ז תֵּצֵא תוֹרָה וְדָבַר יְהוּה מִירוּשָׁלָם. וְשֹׁפֵט בֵּין
 ח הַגּוֹיִם יְהוֹכִיחַ לְעַמִּים רַבִּים; וְכַתְּתוּ חֲרֻבוֹתֵם
 ט לְאַתִּים וְחַנּוּתוֹתֵיהֶם לְמִזְמוֹרוֹת, לֹא יִשְׂא גוֹי
 י אֶל גּוֹי חָרָב וְלֹא יִלְמְדוּ עוֹד מִלְחָמָה. בֵּית
 יא יַעֲקֹב לָכוּ וְנִלְכֶה בְּאוֹר יְהוּה. כִּי נִטְשֶׁתָּה
 יב עַמּוֹךְ בֵּית יַעֲקֹב כִּי מָלְאוּ מִקְדָּשׁ, וְעַנְיִים
 יג כְּפָלְשׁוֹתִים; וּבִיגְלֵי דְנַכְרִים יִשְׁפִּיקוּ. וְתַמְלָא
 יד אֲרָצוֹ כֶּסֶף וְזָהָב, וְאִין קָצָה לְאַצְרָתָיו; וְתַמְלָא
 טו אֲרָצוֹ סוּסִים, וְאִין קָצָה לְמַרְכָּבָתָיו. וְתַמְלָא
 טז אֲרָצוֹ אֱלִילִים; לְמַעֲשֵׂה יָדָיו יִשְׁתַּחֲוּוּ, לְאֲשֶׁר
 יז עָשָׂו אֲצַבְעֵתָיו. וְיִשַׁח אָדָם וְיִשְׁפַל אִישׁ; וְאֵל
 יח תִּשָּׂא לָהֶם. בּוֹא בְּצוֹר וְהִסְמוּ בְּעַפְרָ מִפְּנֵי
 יט פַּחַד יְהוּה; וּמִהֲדַר גְּאוּנוֹ. עֵינֵי גְּבוּהוֹת אָדָם
 כ שֹׁפֵל, וְשַׁח רוּם אֲנָשִׁים; וְנִשְׁגַּב יְהוּה לְבָדוֹ
 כא בְּיוֹם הַהוּא. כִּי יוֹם לִיהוּה צְבָאוֹת עַל כָּל
 כב גְּאוֹה וְרָם; וְעַל כָּל נִשְׂא וְשֹׁפֵל. וְעַל כָּל אֲרֻזֵי
 כג הַלְּבָנוֹן הָרָמִים וְהַנְּשָׂאִים; וְעַל כָּל אֲלוֹנֵי
 כד הַבְּשָׁן. וְעַל כָּל הָהָרִים הָרָמִים; וְעַל כָּל
 כה הַגְּבֻעוֹת הַנִּשְׂאוֹת. וְעַל כָּל מַגְדַּל גְּבוּהָ;
 כו וְעַל כָּל חוֹמָה בְּצוּרָה. וְעַל כָּל אֲנִיוֹת
 כז תְּרָשִׁישׁ; וְעַל כָּל שְׂכִיּוֹת הַחֲמֻדָּה.
 כח וְשַׁח גְּבוּהוֹת הָאָדָם, וְשֹׁפֵל רוּם אֲנָשִׁים;
 כט וְנִשְׁגַּב יְהוּה לְבָדוֹ בְּיוֹם הַהוּא. וְהָאֱלִילִים
 ל כָּלִיל יַחֲלֹף, וּגְבָאוּ בְּמַעֲרוֹת צָרִים, וּבְמַחֲלוֹת
 לג עֲפָר, מִפְּנֵי פַחַד יְהוּה וּמִהֲדַר גְּאוּנוֹ, בְּקוֹמוֹ
 לד לְעַרְץ הָאָרֶץ. בְּיוֹם הַהוּא יִשְׁלִיךְ הָאָדָם אֶת
 לה אֱלִילֵי כֶּסֶף וְאֶת אֱלִילֵי זָהָב וְאֲשֶׁר עָשָׂו לוֹ;
 לו לְהִשְׁתַּחֲוֹת, לְחַפְר פְּרוֹת וְלְעֵטְלָפִים,
 לז לְבוֹא בְּנִקְרוֹת הַצָּרִים וּבִסְעֵפֵי הַסְּלָעִים,
 לח מִפְּנֵי פַחַד יְהוּה, וּמִהֲדַר גְּאוּנוֹ, בְּקוֹמוֹ לְעַרְץ
 לט הָאָרֶץ. חֲדָלוּ לָכֶם מִן הָאָדָם, אֲשֶׁר נִשְׁמָה
 מ בָּאָפוֹ, כִּי בְּמָה נִחְשָׁב הוּא?

יג

א כִּי הִנֵּה הָאָדוֹן יְהוּה צְבָאוֹת, מִסִּיר מִירוּשָׁלָם
 ב וּמִיְהוּדָה מִשְׁעַן וּמִשְׁעֵנָה; כֹּל מִשְׁעַן לָחֶם וְכֹל
 ג מִשְׁעַן מַיִם. גְּבוּר וְאִישׁ מִלְחָמָה; שׁוֹפֵט וְנָבִיא,
 ד וְקָסֵם וְזָקֵן. שֹׁר חֲמֹשִׁים וְנִשְׂוֹא פָּנָיִם; וְיוֹעֵץ
 ה וְחֹכֵם חֲרָשִׁים, וְנִבּוֹן לַחֹשׁ. וְנִתְתִּי נְעָרִים
 ו שְׂרִיָּהִם; וְתַעֲלוּלִים יִמְשְׁלוּ בָם. וְנִגְשׁ הָעָם,
 ז אִישׁ בְּאִישׁ וְאִישׁ בְּרַעְיוֹ; יִרְהִבוּ הַנְּעַר בְּזָקֵן
 ח וְהַנְּקֵלָה בְּנִכְבֵּד. כִּי יִתְפַּשׂ אִישׁ בְּאִחִיו; בֵּית
 ט אֲבָיו שִׁמְלָה לָכָה, קָצִין תִּהְיֶה לָנוּ; וְהַמְכַשְׁלָה
 י הַזֹּאת תַּחַת יָדָךְ. יִשְׂא בְּיוֹם הַהוּא לְאָמַר: לֹא
 יא אֶהְיֶה חֲבֵשׁ, וּגְבִיתִי אִין לָחֶם וְאִין שִׁמְלָה; לֹא
 יב תְּשִׁימֵנִי קָצִין עִם. כִּי כְּשִׁלָּה יְרוּשָׁלָם וְיְהוּדָה
 יג נָפְלוּ: כִּי לְשׁוֹנֵם וּמַעֲלֵלֵיהֶם אֵל יְהוּה לְמִרוֹת
 יד עֵינֵי כְּבוֹדוֹ. הַכְּרַת פְּנִיָּהֶם עֲנֶתָה בָם וְחִסָּאתָם
 טו כְּסֻדָּם, הִגִּידוּ לֹא כְּחָד; הוּי לְנַפְשָׁם כִּי גָמְלוּ
 יז לָהֶם רָעָה. אִמְרוּ צִדִּיק כִּי טוֹב; כִּי פָרִי
 יח מַעֲלֵיָהֶם יֵאכְלוּ. הוּי לְרָשָׁע רָע; כִּי גְמוּל
 יט יָדָיו יַעֲשֶׂה לוֹ. עַמִּי נִגְשִׂיו מֵעוֹלָל וְנִשְׂוִים מְשָׁלוּ
 כ; עַמִּי מְאַשְׁרִיָּה מִתְּעִים וְדָרַךְ אֲרַחֲתִיךָ
 כא בַּלְעָג. נִצַּב לְרִיב יְהוּה, וְעַמְד לְדִין עַמִּים.
 כב יְהוּה בְּמִשְׁפָּט יְבוֹא עִם זְקֵנֵי עַמּוֹ וְשָׂרָיו; וְאַתֶּם
 כג בְּעֵרְתֶם הַכְּרָם, גִּזְלַת תַּעֲנִי בְּבִתְיֹכֶם, מֵה לָכֶם
 כד תִּדְכָּאוּ עַמִּי וּפְנֵי עֲנִיִּים תִּסְחָנוּ, נָאִם אֲדַנִּי יְהוּה
 כה צְבָאוֹת? וַיֹּאמֶר יְהוּה: יַעַן כִּי גְבוּהוּ בְּנוֹת צִיּוֹן,
 כו וְתַלְכָּנָה נְטוּיוֹת גְּרוֹן וּמִשְׁקָרוֹת עֵינָיִם; הַלּוֹךְ
 כז וְשֹׁפֵף תַּלְכָּנָה וּבְרַגְלֵיהֶם תַּעֲפֹכְסָנָה. וְשֹׁפֵחַ
 כח אֲדַנִּי קְדָקֵד בְּנוֹת צִיּוֹן; וְיְהוּה פָּתְחוּ יַעֲרָה.
 כט בְּיוֹם הַהוּא יִסִּיר אֲדַנִּי אֶת תַּפְאֲרַת הַעֲבָסִים
 ל וְהַשְּׁבִיסִים וְהַשְּׁהַרְנִים. הַנְּטָפוֹת וְהַשִּׁירוֹת
 לא וְהַרְעָלוֹת. הַפְּאָרִים וְהַצְּעָדוֹת וְהַקְּשָׁרִים,
 לב וּבְתֵי הַנֶּפֶשׁ וְהַלְחָשִׁים. הַשְּׁבָעוֹת וְנִנְמֵי
 לג הָאָף. הַמַּחְלָצוֹת וְהַמַּעֲטָפוֹת וְהַמְטַפְחוֹת
 לד וְהַחֲרִיסִים. וְהַגְּלִינִים וְהַסְּדִינִים וְהַצְּנִיפוֹת
 לה וְהַרְדִּידִים. וְהִיָּה תַּחַת בְּשֵׁם מִק יְהִיָּה, וְתַחַת
 לו חֲגוּרָה נִקְפָה, וְתַחַת מַעֲשֵׂה מִקְשָׁה קְרָחָה,
 לז וְתַחַת פְּתִיגִיל מַחְגֶּרֶת שֶׁק כִּי תַּחַת יַפִּי
 לח מִתִּיךְ בַּחֲרָב יִפְלוּ; וּגְבוּרָתְךָ בְּמִלְחָמָה.
 לט וְאָנוּ וְאֲבָלוּ פְתַחְתִּיָּה; וְנִקְתָּה לְאָרֶץ תִּשָּׁב.

יד

י^ד מתי רעב, והמונו צחה צמא. לכן הרחיבה
 שאול נפשה ופצרה פיה לבלי חק; וירד הדרה,
 טו והמונה ושאונה ועלזו בה. וישח אדם וישפל
 טז איש, ועיני גבהים תשפילנה. ויגבה יהוה
 צבאות במשפט, והאל הקדוש נקדש בצדקה.
 יז ורעו כבשים כדברם, וחרבות מחים גרים יאכלו.
 יח הוי, משכי העון בחבלי השוא, וכעבות העגלה
 טז חטאה. האמרים ימהר יחישה מעשהו למען
 נראה; ותקרב ותבואה עצת קדוש ישראל
 כ ונדטה. הוי האמרים לרע טוב ולטוב רע: שמים
 חשף לאור ואור לחשוף, שמים מר למתוק
 כא ומתוק למר. הוי, חכמים בעיניהם; ונגד פניהם
 כב נבנים. הוי, גבורים לשתות יין; ואנשי חיל
 כג למסוף שכר. מצדיקי רשע עקב שחד; וצדקת
 כד צדיקים יסירו ממנו. לכן כאכל קש לשון איש
 וחסש להבה ירפה, שרשם כמק יהיה ופרחם
 כה וקאבק יעלה; כי מאסו את תורת יהוה צבאות
 ואת אמרת קדוש ישראל נאצו. על כן חרה
 אף יהוה בעמו ויט ידו עלי ויבהו, וירגזו ההרים,
 ותהי נבלתם פסוחה בקרב חוצות; בכל זאת
 כז לא שב אפו, ועוד ידו נטויה. ונשא נס לגוים
 מרחוק, ושרק לו מקצה הארץ; והנה מהרה קל
 כח יבוא. אין עיף ואין כושל בו, לא ינום ולא יישן;
 כט ולא נפתח אזור חלציו, ולא נתק שרוף נעליו.
 ח אשר חציו שנונים וכל קשתותיו דרכות; פרסות
 סוסיו כצר נחשבו, וגלגליו כסופה. שאגה לו
 ל פלביא; ישאג כפפירים וינהם ויאחו טרף,
 ויפליט ואין מציל. וינהם עליו ביום ההוא
 כנהמתם גם; ונבט לארץ, והנה חשף צר
 ואור חשף בעריפה.

טז

א בשנת מות המלך עזיהו, ואראה את אדני ישב
 על כסא רם ונשא, ושוליו מלאים את ההיכל.
 ב שרפים עמדים ממעל לו, שש כנפים שש כנפים
 ג לאחד; בשתים יכסה פניו, ובשתים יכסה רגליו,
 ד ובשתים יעופף. וקרא זה אל זה ואמר: קדוש
 ה קדוש קדוש יהוה צבאות, מלא כל הארץ
 כבודו. וינעו אמות הספים מקול הקורא;
 ויהבית ימלא עשן. ואמר: אוי לי כי נדמית.

א והחזיקו שבע נשים באיש אחד, ביום ההוא
 ב לאמר: לחמנו נאכל ושמלתנו נלבש; רק יקרא
 ג שמה עלינו; אסוף חרפתנו. ביום ההוא יהיה
 ד צמח יהוה לצבי ולקבוד; ופרי הארץ לגאון
 ה ולתפארת לפליטת ישראל. והיה הנשאך
 ו בציון, והנותר בירושלם קדוש יאמר לו: כל
 ז הכתוב לחיים בירושלם. אם רחץ אדני את
 ח צאת גנות ציון; ואת דמי ירושלם ידח
 ט מקרבה, ברוח משפט וברוח בער. וברא
 י יהוה על כל מכון הר ציון ועל מקראה, ענן
 יא יומם ועשן ונגה אש להבה לילה; כי על כל
 יב כבוד חפה. וסכה תהיה לצל יומם מחרב;
 יג ולמחסה ולמסתור, מזרם וממטר.

טז

א אשירה נא לידידי, שירת דודי לכרמו: כרם
 ב היה לידידי בקרו בו שמן. ויעזקהו ויסקלהו,
 ג וישעהו שרק, ויכן מגדל בתוכו וגם יקב חצב
 ד בו; ויקו לעשות ענבים ויעש באשים. ועתה,
 ה יושב ירושלם ואיש יהודה שפטו נא, ביני ובין
 ו כרמי. מה לעשות עוד לכרמי ולא עשיתי בו?
 ז מדוע קייתי לעשות ענבים ויעש באשים?
 ח ועתה אודיעה נא אתכם את אשר אני עשה
 ט לכרמי: הסר משוכתו והיה לבער, פרץ גדרו
 י והיה למרמס. ואשיתהו בתה; לא יזמר ולא
 יעדר, ועלה שמיר ושיית; ועל העבים אצוה
 יא מהמטיר עליו מטר. כי כרם יהוה צבאות
 יב בית ישראל, ואיש יהודה נטע שעשועיו; ויקו
 יג למשפט והנה משפט, לצדקה והנה צעקה.
 יד הוי, מגיעי בית בבית, שדה בשדה יקריבו עד
 טו אפס מקום; והושבתם לבדכם בקרב הארץ.
 טז באזני יהוה צבאות, אם לא בתים רבים, לשמה
 יז יהיו גדלים וטובים מאין יושב. כי עשרת צמדי
 יח כרם יעשו בת אחת; וזרע חמר יעשה איפה.
 יט הוי, משפיימי בבקר, שכר ירדפו; מאחרי בנשף
 כ יין ידליקם. והיה כנור ונגל, תף וחליל ויין
 כא משתיהם; ואת פעל יהוה לא יביטו, ומעשה
 כב ידיו לא ראו. לכן גלה עמי מבלי דעת; וכבודו

אַנְסָה אֶת יְהוָה. וַיֹּאמֶר: שְׁמְעוּ נָא, בֵּית דָּוִד;
 הַמַּעַט מִכֶּם הֲלֹאוֹת אֲנֹשִׁים כִּי תִלְאוּ גַם אֶת
 אֱלֹהֵי? לָכֵן יִתּוּ אֲדֹנָי הוּא לְכֶם אוֹת; הִנֵּה
 הָעֲלֵמָה הָרָה וְיִלְדֶת בֵּן; וְקִרְאת שְׁמוֹ עֲמֻנוּ אֵל.
 חֲמָאָה וְדָבַשׁ יֹאכַל לְדַעְתּוֹ מֵאוֹס בָּרַע, וּבַחֹר
 בְּטוֹב. כִּי בְטָרִם יֵדַע הַנַּעַר מֵאֵס בָּרַע וּבַחֹר
 בְּטוֹב, תַּעֲזוֹב הָאֲדָמָה אֲשֶׁר אִתָּהּ קֶץ, מִפְּנֵי שְׁנֵי
 מְלָכֶיהָ. יָבִיֵא יְהוָה עֲלֶיךָ וְעַל עַמְּךָ וְעַל בֵּית
 אֲבִיךָ יָמִים אֲשֶׁר לֹא בָאוּ, לְמִיּוֹם סוּר אֲפָרִים
 מֵעַל יְהוּדָה, אֶת מֶלֶךְ אֲשׁוּר. וְהִיָּה בְּיוֹם הַהוּא
 יִשְׂרָק יְהוָה לְזָבוּב אֲשֶׁר בְּקִצָּה יֹאֲרִי מִצְרַיִם,
 וְלִדְבוּרָה אֲשֶׁר בְּאֶרֶץ אֲשׁוּר. וּבָאוּ וְנָחוּ כָּל־
 בְּנֵי־הַבְּתוּלוֹת וּבְנֵי־הַסְּלֵעִים, וּבְכָל
 הַנְּעֻצֹצִים, וּבְכָל הַנְּהַלְלִים. בְּיוֹם הַהוּא יִנְלַח
 אֲדֹנָי בְּתַעַר הַשְּׂכִירָה בְּעִבְרֵי נְהָר בְּמֶלֶךְ אֲשׁוּר
 אֶת הָרֹאשׁ וְשֹׁעַר הָרְגָלִים, וְגַם אֶת הַזָּקֵן
 תִּסְפֶּה. וְהִיָּה בְּיוֹם הַהוּא יִחִיָּה אִישׁ עֲגֹלַת בָּקָר
 וְשֵׁתֵי צֹאן. וְהִיָּה מֵרֵב עֲשׂוֹת חֶלֶב יֹאכַל חֲמָאָה;

כִּי חֲמָאָה וְדָבַשׁ יֹאכַל, כָּל הַנוֹתֵר בְּקִרְבָּה
 הָאֶרֶץ. וְהִיָּה בְּיוֹם הַהוּא יִהְיֶה כָּל מְקוֹם אֲשֶׁר
 יִהְיֶה שֵׁם אֶלְךָ גִּפְּוּ בְּאֶלְךָ כֶּסֶף, לְשֹׁמֵר וְלִשְׂאִית
 יִהְיֶה. בַּחֲצִים וּבְקִשְׁתֵּי יָבוֹא שְׁמָה, כִּי שְׁמִיר
 וְשִׂית תִּהְיֶה כָּל הָאֶרֶץ. וְכָל הַהָרִים אֲשֶׁר
 בַּמַּעַדְר יַעֲדְרוּן לֹא תָבוֹא שְׁמָה, יִרְאת שְׁמִיר
 וְשִׂית; וְהִיָּה לְמַשְׁלַח שׁוֹר וּלְמִרְמַס שָׁה.

יח

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֵלַי: קַח לְךָ גְּלִיּוֹן גְּדוֹל וּכְתַב
 עָלָיו בְּחָרָט אֲנׁוּשׁ, לְמַהֵר שְׁלַל חֵשׁ בּוֹ. וְאֶעֱיֶדָה
 לִי עֵדִים נְאֻמָּנִים, אֶת אוֹרֵיָה הַכֹּהֵן, וְאֶת זִכְרֵיָהוּ
 בֶן זִבְרֻכְיָהוּ. וְאֶקְרַב אֶל הַנְּבִיאָה, וְתַהֲרֵה וְתִמְלֹד
 בֵּן; וַיֹּאמֶר יְהוָה אֵלַי: קְרָא שְׁמוֹ מַהֵר שְׁלַל חֵשׁ
 בּוֹ. כִּי בְטָרִם יֵדַע הַנַּעַר קְרָא אֲבִי וְאִמִּי, יִשָּׂא
 אֶת חֵיל דְּמִשְׁק וְאֶת שְׁלַל שְׁמֵרוֹן לְפָנָי מֶלֶךְ
 אֲשׁוּר. וַיִּסְפֵּי יְהוָה דְּבַר אֵלַי עוֹד לֵאמֹר:
 יַעַן כִּי מֵאֵס הָעָם הַזֶּה אֶת מִי הַשְׁלַח הַהֲלֹכִים
 לְאֵט, וּמִשׁוֹשׁ אֶת רִצְיוֹן וּבֶן רַמְלֵיָהוּ; וְלָכֵן הִנֵּה
 אֲדֹנָי מַעֲלָה עֲלֵיהֶם אֶת מִי הַנְּהָר הַעֲצוּמִים
 וְהַרְבִּים, אֶת מֶלֶךְ אֲשׁוּר, וְאֶת כָּל כְּבוֹדוֹ; וְעַלָּה
 עַל כָּל אֲפִיקָיו וְהִלֵּךְ עַל כָּל גְּדוּתָיו. וְחָלַף

כִּי אִישׁ טָמֵא שְׁפָתַיִם אֲנֹכִי וּבַתּוֹף עִם טָמֵא
 שְׁפָתַיִם אֲנֹכִי יוֹשֵׁב; כִּי אֶת הַמֶּלֶךְ יְהוּה צְבָאוֹת
 רָאוּ עֵינַי. וַיַּעַף אֵלַי אַחַד מִן הַשְּׂרָפִים וּבִידּוֹ
 רִצְפָה; בְּמִלְקָחִים לָקַח מֵעַל הַמִּזְבֵּחַ. וַיַּגֵּעַ עַל
 פִּי וַיֹּאמֶר: הִנֵּה נִגַּע זֶה עַל שְׁפָתֶיךָ; וְסָר עוֹנֶךָ,
 וְחִטְאַתְךָ תִּכְפֹּר. וְאִשְׁמַע אֶת קוֹל אֲדֹנָי אִמֶּר:
 אֶת מִי אֲשַׁלַּח וּמִי יִלְךָ לָנוּ? וַאֲמַר: הַנְּנִי שְׁלַחְנִי.
 וַיֹּאמֶר: לֵךְ וְאֶמְרָתָ לָעָם הַזֶּה; שְׁמְעוּ שְׁמוֹעַ וְאַל
 תְּבִינּוּ, וְרֹאוּ רָאוּ וְאַל תִּדְעוּ. הַשְּׁמִן לֵב הָעָם
 הַזֶּה, וְאֲזִינוּ הַכְּבֹד; וְעֵינָיו הִשַׁע פֶּן יִרְאֶה בְּעֵינָיו
 וּבְאֲזָנוֹ יִשְׁמַע; וּלְכַבּוּ יְבִין וְשֵׁב וּרְפֵא לוֹ. וַאֲמַר:
 עַד מָתַי, אֲדֹנָי? וַיֹּאמֶר: עַד אֲשֶׁר אִם שְׂאוּ עָרִים
 מֵאִין יוֹשֵׁב, וּבָתַיִם מֵאִין אָדָם, וְהָאֲדָמָה תִּשְׁאָה
 שְׁמָמָה. וְרוּחַ יְהוָה אֶת הָאָדָם, וּרְפָה הַעֲזוּבָה
 בְּקִרְבֵּי הָאֶרֶץ. וְעוֹד בָּהּ עֲשִׂרְיָה, וְשִׁבָּה וְהִיתָה
 לְבָעַר; כְּאֵלֶּה וְכֵאלֹהֵן אֲשֶׁר בְּשַׁלְכַת מִצְבַּת בָּם,
 וְרַע קֹדֶשׁ מִצְבַּתָּהּ.

יז

וַיְהִי בִימֵי אַחָז בֶּן יוֹתָם בֶּן עֲזַיְהוּ מֶלֶךְ יְהוּדָה,
 עָלָה רִצְיוֹן מֶלֶךְ אֲרָם וּפְקַח בֶּן רַמְלֵיָהוּ מֶלֶךְ
 יִשְׂרָאֵל יְרוּשָׁלַם, לְמַלְחָמָה עֲלֵיהֶם, וְלֹא כָּל
 לְהִלָּחֵם עֲלֵיהֶם. וַיַּגֵּד לְבֵית דָּוִד לֵאמֹר: נַחֵה אֲרָם
 עַל אֲפָרַיִם; וַיִּנַּע לְבָבוֹ וּלְבַב עַמּוֹ, כְּנוֹעַ עֲצֵי יַעַר
 מִפְּנֵי רוּחַ. וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל יִשְׁעִיָּהוּ: צֵא נָא
 לְקִרְאֵת אַחָז, אִתָּהּ וּשְׂאֵר יְשׁוּבֵי בְנֵיָהּ, אֵל קִצָּה
 תַּעֲלֵת הַבְּרִכָּה הָעֲלִיוֹנָה, אֵל מַסְלַת שְׂדֵה כּוֹבֵס.
 וְאֶמְרָתָ אֵלָיו: הַשְּׁמֵר וְהִשְׁקֵט, אַל תִּירָא, וּלְכַבֵּד
 אֵל יְרֵה, מִשְׁנֵי זְנֻבוֹת הָאוּדִים הַעֲשֻׁשִׁים הָאֵלֶּה,
 בְּחָרִי אֲפִי רִצְיוֹן וְאֲרָם, וּבֶן רַמְלֵיָהוּ. יַעַן כִּי יַעַץ
 עָלֶיךָ אֲרָם רָעָה, אֲפָרַיִם וּבֶן רַמְלֵיָהוּ לֵאמֹר:
 נַעֲלָה בִיהוּדָה וּנְקִיִּצְנָהּ, וּנְבַקְעָהּ אֵלֵינוּ; וּנְמַלִּיךְ
 מֶלֶךְ בְּתוֹכָהּ, אֶת בֶּן טַבְּאֵל. כֹּה אָמַר אֲדֹנָי
 יְהוָה: לֹא תִקּוּם וְלֹא תִהְיֶה. כִּי רֹאשׁ אֲרָם
 דְּמִשְׁק, וְרֹאשׁ דְּמִשְׁק רִצְיוֹן; וּבַעֲוֹד שְׁשִׁים וַחֲמֵשׁ
 שָׁנָה יַחַת אֲפָרַיִם מֵעַם. וְרֹאשׁ אֲפָרַיִם שְׁמֵרוֹן,
 וְרֹאשׁ שְׁמֵרוֹן בֶּן רַמְלֵיָהוּ; אִם לֹא תִתְאַמְּנוּ כִּי לֹא
 תִתְאַמְּנוּ. וַיִּסְפֵּי יְהוָה דְּבַר אֵל אַחָז לֵאמֹר:

שְׂאֵל לְךָ אוֹת מֵעַם יְהוָה אֱלֹהֶיךָ; הַעֲמַק שְׂאֵלָה
 אוֹ הַגְּבִיָּה לְמַעַלָּה. וַיֹּאמֶר אַחָז: לֹא אֲשַׁאֵל וְלֹא

ולסעדה במשפט ובצדקה, מעתה ועד עולם.
 ח קנאת יהוה צבאות תעשה זאת. דבר שלח
 ט אדני בעקב ונפל בישראל. וידעו העם כלו,
 אפרים יושב שמרון, בגאווה ובגדל לבב לאמר:
 י לבנים נפלו וגזית נבנה; שקמים גדעו וארזים
 יא נחליף. וישגב יהוה את צרי רצין עליו, ואת
 יב איביו יסכסוף. ארם מקדם ופלשתים מאחור;
 יג ויאכלו את ישראל בכל פה. בכל זאת לא שב
 יד אפו, ועוד ידו נטויה. והעם לא שב עד המכהו;
 יו ואת יהוה צבאות לא דרשו. ויכרת יהוה
 יז מישראל, ראש וזנב כפה ואגמון יום אחד.
 יח זקן ונשוא פנים הוא הראש; ונביא מורה שקר
 יט הוא הזנב. ויהיו מאשרי העם הזה מתעים,
 כ ומאשריו מבלעים. על כן על בחוריו לא ישמח
 כא אדני, ואת יתמיו ואת אלמנותיו לא ירחם כי
 כב כלו חנוף ומרע, וכל פה דבר נבלה; בכל זאת
 כג לא שב אפו, ועוד ידו נטויה. כי בערה פאש
 כד רשעה, שמיר ושית תאכל; ותצת בסבכי היער,
 כה ויתאבכו גאות עשן. בעברת יהוה צבאות
 כו נעתם ארץ; ויהי העם כמאכלת אש; איש אל
 כז אחיו לא יחמלו. ויגזר על ימיו ורעב; ויאכל
 כח על שמאול ולא שבעו; איש בשר זרעו יאכלו.
 כט מנשה את אפרים ואפרים את מנשה, יחדו
 ס המה על יהודה; בכל זאת לא שב אפו,
 ועוד ידו נטויה.

כ

א הוי החקקים חקקי און, ומכתבים עמל פתבו.
 ב להטות מדין דלים, ולגול משפט עניי עמי;
 ג להיות אלמנות שללם, ואת יתומים יבאו;
 ד ומה תעשו ליום פקדה, ולשווא ממרחק תבוא;
 ה על מי תנוסו לעזרה? ואנה תעזבו כבודכם?
 ו בלתי כרע תחת אסיר, ותחת הרוגים יפלו; בכל
 ז זאת לא שב אפו, ועוד ידו נטויה. הוי אשור,
 ח שבט אפי; ומטה הוא בידם ועמי בגוי חנוף
 ט אשלקונו, ועל עם עברתי אצוננו לשלל שלל ולבז
 י בז, ולשמו מרמס כחמר חוצות. והוא לא כן
 יא ידמה, ולבבו לא כן יחשב; כי להשמיד בלבבו
 יב ולהכרית גוים לא מעט. כי יאמר: הלא שרי
 יג יחדו מלכים? הלא ככרכמיש כלנו? אם לא

ביהודה שטף ועבר, עד צנאר יגיע; והיה מטות
 ט כנפיו מלא רחב ארצה עמנו אל. רעו עמים
 י וחתו, והאזינו כל מרחקי ארץ; התאזרו וחתו,
 יא התאזרו וחתו. עצו עצה ותפר; דברו דבר ולא
 יב יקום כי עמנו אל. כי כה אמר יהוה אלי:
 יג כחזקת היד; ויסרני מלכת בדרך העם הזה
 יד לאמר: לא תאמרון קשר לכל אשר יאמר העם
 יו הזה קשר; ואת מוראו לא תיראו ולא תעריצו.
 יז את יהוה צבאות אתו תקדישו, והוא מוראכם
 יח והוא מערצכם. והיה למקדש ולאבן נגף,
 יט ולצור מכשול לשני בתי ישראל, לפח ולמוקש
 כ ליושב ירושלים. וכשלו בם רבים; ונפלו ונשברו,
 כא ונוקשו ונלכדו. צור תעודה, חתום תורה בלמדי;
 כב וחקייתי ליהוה המסתיר פניו מבית יעקב; וקנייתי
 כג לו. הנה אנכי והקלדים אשר נתן לי יהוה
 כד לאתות ולמופתים בישראל מעם יהוה צבאות,
 כה השכן בהר ציון. וכי יאמרו אליכם: דרשו אל
 כו האבות ואל הידענים, המצפצפים והמהגים:
 כז הלא עם אל אלהיו ידרש בעד החיים אל המתים?
 כח לתורה ולתעודה; אם לא יאמרו בדרך הזה, אשר
 כט אין לו שחה. ועבר בה נקשה ורעב; והיה כי
 ס ירעב והתקצר, וקלל במלכו ובאלהיו ופנה
 סא למעלה. ואל ארץ יבטי; והנה צרה וחסקה
 סב מעורף צוקה, ואפלה מנדח.

יט

א כי לא מועף לאשר מוצק לה; כעת הראשון
 ב הקל ארצה זבלו וארצה נפתלי, והאחרון
 ג הכביד דרך הים עבר הירדן גליל הגוים.
 ד העם ההלכים בחשף ראו אור גדול; ישבי
 ה בארץ צלמות, אור נגה עליהם. הרבית הגוי,
 ו לו הגדלת השמחה; שמחו לפניך כשמחת
 ז בקציר כאשר יגילו בחלקם שלל. כי את על
 ח סבלו ואת מטה שכמו שבט; הנגש בו החתת
 ט כיום מדין. כי כל סאון סאן ברעש, ושמלה
 י מגוללה בדם; והיתה לשרפה מאכלת אש.
 יא כי ילד ילד לנו; בן נתן לנו ותהי המשרה על
 יב שכמו; ויקרא שמו פלא יועץ, אל גבור, אבי
 יג עד, שר שלום. למרבה המשרה ולשלום אין
 יד קץ; על פסא דוד ועל ממלכתו להכין אתה

מִסָּעֶף פְּאָרָה בְּמַעֲרָצָה; וְרַמֵּי הַקּוֹמָה גְדוּעִים,
וְהַגְּבֹהִים יִשְׁפְּלוּ. וְנִקְףָּ סִבְכֵי הַיַּעַר בַּבְּרָזֶל,
וְהַלְבָּנוֹן בְּאֲדִיר יַפּוֹל.

כא

וַיֵּצֵא חֹטֵר מִגּוּזַע יִשִּׁי, וַיַּנְצֵר מִשְׁרָשְׁוֹ יַפְרָה.
וַנְּחָה עָלָיו רוּחַ יְהוָה, רוּחַ חֲכָמָה וּבִינָה, רוּחַ
עֲצָה וּגְבוּרָה, רוּחַ דַּעַת וַיִּרְאֵתָ יְהוָה. וְהִרְיָחוּ
בִּירְאֵת יְהוָה; וְלֹא לְמַרְאֵה עֵינָיו לְשַׁפֵּט, וְלֹא
לְמִשְׁמַע אָזְנוֹ יוֹכִיחַ. וְשַׁפֵּט בְּצִדֵּק דְלִים,
וְהוֹכִיחַ בְּמִישׁוֹר לְעֵנְוֵי אֲרָץ; וְהִכָּה אֲרָץ בְּשִׁבְט
פִּיּוֹ, וּבְרוּחַ שְׁפָתָיו לְמִית רָשָׁע. וְהָיָה צִדֵּק אֲזוֹר
מִתְּנִיּוֹ, וְהֶאֱמַנְהָ אֲזוֹר חֲלָצִיו. וְגַר זָאֵב עִם
כֶּבֶשׂ, וְנִמְרָ עִם גְּדֵי יִרְבֵּץ; וְעַגְל וּכְפִיר וּמְרִיא
יַחְדָּו, וְנִעַר קֶטָן נִהַג בָּם. וַיַּפְרָה וְדָב תִּרְעַנְיָהּ,
יַחְדָּו יִרְבְּצוּ לְדִיָּהוּ; וְאַרְיָה כְּבָקָר יֹאכֵל תְּבוֹן.
וְשַׁעֲשַׁע יוֹנֵק עַל חֵר פֶּתוֹ, וְעַל מְאוֹרֵת צִפְעוֹנֵי
גְמוּל יָדוֹ הִדָּה. לֹא יִרְעוּ וְלֹא יִשְׁחִיתוּ בְּכָל הַר
קְדָשִׁי, כִּי מְלֹאָה הָאֲרָץ דַּעַה אֶת יְהוָה, כַּמִּים
לַיָּם מְכֻסִּים. וְהָיָה בַּיּוֹם הַהוּא שֶׁרֵשׁ יִשִּׁי אֲשֶׁר
עָמַד לַיָּם עַמִּים, אֲלֵיו גּוֹיִם יִדְרָשׁוּ, וְהִיָּתָה
מִנְחָתוֹ כְּבוֹד. וְהָיָה בַּיּוֹם הַהוּא יוֹסִיף אֲדָנִי
שְׁנֵית יָדוֹ, לְקַנּוֹת אֶת שְׂאֵר עַמּוֹ אֲשֶׁר יִשְׁאַר
מֵאֲשׁוֹר וּמִמְצָרִים וּמִפְתָּרוֹס וּמִכּוֹש וּמֵעֵילָם
וּמִשְׁנַעַר וּמִחֻמַּת וּמֵאֵי הַיָּם. וְנִשְׂא נֶס לְגוֹיִם,
וְאֶסֶף נְדָחֵי יִשְׂרָאֵל; וּנְפֻצוֹת יְהוּדָה יִקְבֹּץ מֵאַרְבַּע
כַּנְפוֹת הָאֲרָץ. וְסָרָה קְנֵאת אֲפָרִים, וְצִרְרֵי יְהוּדָה
יִכְרָתוּ; אֲפָרִים לֹא יִקְנֵא אֶת יְהוּדָה, וְיְהוּדָה לֹא
יִצַר אֶת אֲפָרִים. וְעַפּוֹ בְּכַתָּף פְּלִשְׁתִּים יָמָה;
יַחְדָּו יִבְּזוּ אֶת בְּנֵי קֵדָם; אֲדוּם וּמוֹאָב מְשֻׁלּוּחַ
יָדָם, וּבְנֵי עַמּוֹן מְשֻׁמְעָתָם. וְהַחֲרִים יְהוָה אֶת
לְשׁוֹן יָם מְצָרִים; וְהִנִּיף יָדוֹ עַל הַנְּהָר בְּעֵים רֹחוֹ,
וְהִכָּהוּ לְשִׁבְעָה נְחָלִים, וְהִדְרִיף בְּנִעְלָיִם. וְהִיָּתָה
מְסֻלָּה לְשֶׁאֵר עַמּוֹ אֲשֶׁר יִשְׁאַר מֵאֲשׁוֹר, כְּאֲשֶׁר
הִיָּתָה לְיִשְׂרָאֵל בַּיּוֹם עֲלֹתוֹ מֵאַרְץ מְצָרִים.

כב

וְאֶמְרָתָ בַּיּוֹם הַהוּא: אוֹדֶךָ יְהוָה כִּי אֲנַפְתָּ בִּי,
יִשֵּׁב אִפְּךָ וַתִּנְחַמְנִי. הִנֵּה, אֵל יְשׁוּעָתִי אֲבִטַח
וְלֹא אֶפְחָד; כִּי עָזִי וַחֲמַרְתָּ יְהוָה יְהוָה, וְיָהִי לִי

כְּאֶרְפָּד חֲמַת, אִם לֹא כְּדֹמֶשֶׁק שְׁמֵרוֹן?
י כְּאֲשֶׁר מִצְעָה יָדִי לְמַמְלַחַת הָאֵלִיל, וּפְסִילִיָּהּ
יא מִירוּשָׁלַם וּמִשְׁמֵרוֹן. הֲלֹא כְּאֲשֶׁר עֲשִׂיתִי
יב לְשְׁמֵרוֹן וְלֶאֱלִילִיָּהּ, כִּן אֶעֱשֶׂה לִירוּשָׁלַם
יג וְלַעֲצָבִיָּהּ? וְהָיָה כִּי יִבְעַע אֲדָנִי אֶת כָּל מַעֲשֵׂהוּ
יד בְּהַר צִיּוֹן, וּבִירוּשָׁלַם אֶפְקֹד עַל פְּרִי גְדֵל לְבָב
יז מְלֶךְ אֲשׁוֹר וְעַל תַּפְאָרֶת רוּם עֵינָיו. כִּי אָמַר:
יח בָּכַח יָדִי עֲשִׂיתִי וּבְחֻמַּתִּי כִּי נִבְנוֹתִי; וְאֶסִּיר
יט גְבוּלוֹת עַמִּים וְעַתּוֹדֹתֵיהֶם שׁוֹשֵׁתִי, וְאוֹרִיד
כא כְּאִבִּיר יוֹשְׁבִים. וַתִּמְצָא פֶקֶן יָדִי לְחִיל הַעַמִּים;
כב וְכֶאֱסֹף בִּיצִים וְעֹבוֹת כָּל הָאֲרָץ אֲנִי אֶסְפֹּתִי;
כג וְלֹא הָיָה נֹדַד כֶּנֶף, וּפְצָה פִּה וּמִצְפָּצֵף. הִיתְפָּאֵר
כד הַגִּרְוֹן עַל הַחֲצֵב בּוֹ? אִם יִתְגַּדֵּל הַמִּשְׁשׁוֹר עַל מְנִיפּוֹ?
כה כִּהְנִיף שִׁבְט אֶת מְרִימּוֹ, כִּהֲרִים מָטָה לֹא עֵץ?
כו לָכֵן יִשְׁלַח הָאֲדוֹן יְהוָה צְבָאוֹת בְּמִשְׁמַנּוֹי רְזוֹן,
כז וַתַּחַת כְּבָדוֹ יִקַּד כִּיקוּד אֲשׁ. וְהָיָה אוֹר
כח יִשְׂרָאֵל לְאֵשׁ, וּקְדוּשׁוֹ לְלִהָבָה; וּבַעֲרָה וְאָכְלָה
כט שִׁיתוֹ וּשְׁמִירוֹ בַּיּוֹם אֶחָד. וּכְבוֹד יַעֲרוּ וְכִרְמֵלוּ
סא מִנְפֶשׁ וְעַד בְּשָׂר יִכְלָה, וְהָיָה כְּמַסַּס נָסֵס. וְשֶׁאֵר
סב עַץ יַעֲרוּ מִסָּפֵר יְהִי, וְנִעַר יִכְתְּבֵם. וְהָיָה בַּיּוֹם
סג הַהוּא לֹא יוֹסִיף עוֹד שְׂאֵר יִשְׂרָאֵל וּפְלִיטַת בֵּית
סד יַעֲקֹב לְהִשָּׁעַן עַל מַכָּהוּ; וְנִשְׁעַן עַל יְהוָה קְדוֹשׁ
סה יִשְׂרָאֵל בְּאֶמְתּוֹ. שְׂאֵר יְשׁוּב; שְׂאֵר יַעֲקֹב אֵל אֵל
סז גְבוּרָה. כִּי אִם יְהִיָּה עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל כְּחוֹל הַיָּם שְׂאֵר
סח יְשׁוּב בּוֹ; כְּלִיּוֹן חֲרוּץ, שׁוֹטֵף צִדְקָה. כִּי כָלָה
סא וַיַּחֲרָצָה אֲדָנִי יְהוָה צְבָאוֹת, עֲשֵׂה בְקִרְבִּי כָל
סב הָאֲרָץ. לָכֵן, כֹּה אָמַר אֲדָנִי יְהוָה צְבָאוֹת: אֵל
סג תִּירָא עַמִּי יִשֵּׁב צִיּוֹן מֵאֲשׁוֹר; בְּשִׁבְט יִכְפֶּה,
סד וּמִסְתַּהוּ יִשְׂא עָלָיו בְּדֶרֶךְ מְצָרִים. כִּי עוֹד מַעַט
סה מוֹזַעַר וְכָלָה זַעַם, וְאִפִּי עַל תְּבִלִּיתָם. וְעוֹרֵר
סז עָלָיו יְהוָה צְבָאוֹת שׁוֹט כַּמַּפֶּת מִדָּן בְּצוֹר עוֹרֵב,
סח וּמִסְתַּהוּ עַל הַיָּם; וּנְשָׂאוּ בְּדֶרֶךְ מְצָרִים. וְהָיָה
סא בַּיּוֹם הַהוּא יִסּוֹר סִבְלוֹ מֵעַל שְׁכֻמָּה, וְעָלוּ מֵעַל
סב צְוֹאֲרָה; וְחִבַּל עַל מַפְנֵי שָׁמֶן. בָּא עַל עֵית עֵבֵר
סג בְּמִגְרוֹן; לְמַכְמֵשׁ יִפְקִיד כְּלָיו. עֲבָרוּ מֵעֵבֶרָה
לד גְּבַע; מְלוֹן לָנוּ; חֲרָדָה הֲרָמָה, גְּבַעַת שְׂאוּל
לה עֲנִיָּה עֲנֹתוֹת. נִדְּדָה מִדְּמִנָּה; יִשְׁבִּי הַגְּבִים
לב הַעִיזוּ. עוֹד הַיּוֹם גְּבַב לְעַמְד; יִנְפֹף יָדוֹ הַר בַּת
לג צִיּוֹן, גְּבַעַת יְרוּשָׁלַם. הִנֵּה הָאֲדוֹן יְהוָה צְבָאוֹת,

ג לישועה. ושאבתם מים בששון ממעני
 ד הישועה. ואמרתם ביום ההוא: הודו ליהוה,
 קראו בשמו, הודיעו בעמים עלילתיו, הזכירו
 ה כי נשגב שמו. זמרו יהוה כי גאות עשה;
 ו מודעת זאת בכל הארץ. צהלי ורני, יושבת
 ציון, כי גדול בקרבך קדוש ישראל.

כד

א כי ירחם יהוה את יעקב, ובחר עוד בישראל,
 והניחם על אדמתם; ונלוה הגר עליהם, ונספחו
 ב על בית יעקב. ולקחום עמים, והביאום אל
 מקומם; והתנחלום בית ישראל על אדמת יהוה
 ג לעבדים ולשפחות; והיו שבים לשביהם ורדו
 ד בנגשיהם. והיה ביום הניח יהוה לה, מעצבך
 וימרגך ומן העבדה הקשה אשר עבד בך,
 ד ונשאת המשל הזה על מלך בבל, ואמרת: איה
 ה שבת נגש שבתה מדהבה! שבר יהוה משה
 ו רשעים, שבט משלים. מכה עמים בעברה,
 ז מפת בלתי סרה; רדה באף גוים, מרדף בלי
 ח חשף. נחה שקטה כל הארץ; פצחו רנה.
 ח גם ברושים שמחו לה, ארזו לבנון; מאז שכבת
 ט לא יעלה הכרת עלינו. שאול מתחת רגזה לה
 י לקראת בואך; עזר לה רפאים כל עתודי
 י ארץ, הקים מכסאותם כל מלכי גוים. כלם
 יענו ויאמרו אליך: גם אתה חלית כמונו; אלינו
 יא נמשלת. הורד שאול גאונה, המית נבליך;
 יב תחתיך יצע רמה, ומכסיד תולעה. איה נפלת
 יג משמים, הילל בן שחרו נגדעת לארץ, חולש
 יד על גוים! ואתה אמרת בלבך: השמים אעלה,
 יה ממעל לכוכי אל, ארים פסאי; ואשב בהר
 יז מועד, ביִרְפתי צפון. אעלה על במתי עב;
 יח אדמה לעליון. אף אל שאול תורד, אל ירפתי
 יט בור. ראיה אליך ישגחו, אליך יתבוננו; הנה
 כ האיש מרגז הארץ, מרעיש ממלכות? שם
 כז תבל כפמזרה, ועריו הרס; אסיריו לא פתח ביתה.
 כח כל מלכי גוים, כלם, שָׁכְבוּ בַּכְּבוֹד, אִישׁ בְּבֵיתוֹ.
 כט ואתה השלכת מקברה, כנצר נתעב, לבש
 לד הרגים, מטעני חרב; יורדי אל אבני בור, כפגור
 לו מובס. לא תחד אתם בקבורה כי ארצך שחת,
 לו עמך הרגת; לא יקרא לעולם זרע מרעים.
 לו הכינו לבניו מטבח בעון אבותם, בל יקמו וירשו
 לב ארץ, ומלאו פני תבל ערים. וקמתי עליהם,
 לב נאם יהוה צבאות; והכרתי לבבל שם ושאר,

כג

א משא בבל אשר חזה ישעיהו בן אמוץ.
 ב על הר נשפה שאו נס, הרימו קול להם, הניפו
 ג יד, ויבאו פתחי נדיבים. אני צייתי למקדשי; גם
 ד קראתי גבורי לאפי, עליזי גאותי. קול המון
 ה בקהרים, דמות עם רב; קול שאון ממלכות גוים,
 ו נאספים יהוה צבאות, מפקד צבא מלחמה.
 ו באים מארץ מרחק, מקצה השמים; יהוה וכלי
 ז ועמו לחבל כל הארץ. הילילו, כי קרוב יום
 ח יהוה; כשד משדי יבוא. על בן כל ידים תרפינה;
 ח וכל לבב אנוש ימס. ונבהלו, צירים וחבלים
 י יאחזו; פיולדה יחילו, איש אל רעהו יתמהו,
 יט פני להבים פניהם. הנה יום יהוה בא, אכזרי
 יז ועברה וחרון אף לשום הארץ לשמה, וחטאיה
 י ישמיד ממנה. כי כוכבי השמים וכסיליהם, לא
 יא יהלו אורם; חשך השמש בצאתו, וירח לא יגיה
 יב אורו. ופקדתי על תבל רעה, ועל רשעים עונם;
 יג והשבתי גאון יודים, וגאות ערצים אשפיל.
 יד אוקיר אנוש מפז; ואדם מכתם אופיר.
 יז על בן שמים ארגזו, ותרעש הארץ ממקומה
 יח בעברת יהוה צבאות, וביום חרון אפו. והיה
 יט כצבי מדח, וכצאן ואין מקבץ; איש אל עמו
 כט יפנו, ואיש אל ארצו ינוסו. כל הנמצא ידקר;
 כז וכל הנספה יפול בחרב. ועלליהם ירטשו
 כח לעיניהם; ישסו בתיהם, ונשיהם תשכבנה.
 כט הנני מעיר עליהם את מדי אשר כסף לא
 לד יחשבו, וזהב לא יחפצו בו. וקשתות נערים
 לו תרששנה; ופרי בטן לא ירחמו, על בנים לא
 לו תחוס עינם. והיתה בבל צבי ממלכות, תפארת
 לו גאון כשדים, כמהפכת אלהים את סדם ואת
 לו עמרה. לא תשב ליצח, ולא תשכן עד דור
 לו ודור; ולא יהל שם ערבי, ורעים לא ירצו שם.
 לו ורצבו שם ציים, ומלאו בתיהם אחים; ושכנו

וְנִין וְנָכַד, נָאִם יְהוָה. וְשִׁמְתִּיהָ לְמֹרֶשׁ קַפְדֹּ
 וְאִגְמֵי מַיִם; וְטֹאטֹאטִיָּה בְּמִטְאָטֹא הַשְּׂמֹד, נָאִם
 יְהוָה צְבָאוֹת. נִשְׁבַּע יְהוָה צְבָאוֹת, לֵאמֹר: אִם
 לֹא כֹאֲשֶׁר דִּמְיִתִּי, כֵּן הִיְתָה; וְכֹאֲשֶׁר יַעֲצִיתִי הִיא
 תְּקוּם. לְשִׁבֵר אֲשׁוּר בְּאַרְצִי וְעַל הַרֵי אַבּוּסָנוּ;
 וְסָר מֵעֲלֵיהֶם עָלוּ, וְסָבְלוּ מֵעַל שְׁכֵמוֹ יְסוּר.
 זֹאת הֵעֲצָה הֵי עֲצָה עַל כָּל הָאָרֶץ; וְזֹאת הִיד
 הַנְּטוּיָה עַל כָּל הַגּוֹיִם. כִּי יְהוּה צְבָאוֹת יַעַץ,
 וּמִי יִפְרֹ? וְיָדוּ הַנְּטוּיָה, וּמִי יִשְׁבְּנָה? בְּשֵׁנֹת
 מוֹת הַמֶּלֶךְ אַחַז הָיָה הַמַּשָּׂא הַזֶּה. אֵל תִּשְׁמָחִי
 פְּלִשְׁת כְּלָף, כִּי נִשְׁבֵּר שִׁבְט מַכְפֹּ; כִּי מִשְׁרַשׁ
 נַחֵשׁ יִצָּא צַפְעָה, וּפְרִיּוֹ שָׁרָף מְעוֹפֵף. וְרָעוּ בְכוֹרֵי
 דְלִים, וְאֶבְיוֹנִים לְכָטֹח וְרָצוּ; וְהַמְתִּי בְרָעַב
 שְׂרָשָׁף, וְשֹׁאֲרֵיתָךְ יִהְרַג. הִילִילִי שַׁעַר, וְזַעֲקִי
 עִיר, נִמּוּג פְּלִשְׁת כְּלָף; כִּי מִצְפּוֹן עֵשׂוֹן בָּא
 וְאִין בּוֹדַד בְּמוֹעֲדָיו. וּמֵהָ יַעֲנֶה מִלְּאֲכִי גוֹי?
 כִּי יְהוּה יִסַּד צִיּוֹן, וּבָהּ יִחְסוּ עַנְיֵי עַמּוֹ.

כה

וְעַתָּה, אֲנִי, נָפִי, אֲדַבֵּר מֵעַט עַל הַדְּבָרִים אֲשֶׁר
 כְּתַבְתִּי, אֲשֶׁר יִצְאוּ מִפִּי וְשִׁעִיָּהוּ. הֵן יִשְׁעִיָּהוּ דְבַר
 דְּבָרִים רַבִּים אֲשֶׁר רַבִּים מֵעַמִּי קָשׁוּ לְהַבִּינֵם כִּי
 אֵינֶם מַפִּירִים אֶת אֲרַח הַנְּבוּאָה בְּקִרְבֵּי הַיְהוּדִים.
 כִּי אֲנִי, נָפִי, לֹא לְמַדְתִּי אוֹתָם דְּבָרִים רַבִּים עַל
 אוֹדוֹת אֲרַח הַיְהוּדִים; כִּי פְעֻלוֹתֵיהֶם פְּעֻלוֹת
 חֲשָׁף הָיוּ, וּמַעֲשֵׂיהֶם מַעֲשֵׂי תוֹעֵבָה. עַל כֵּן
 כּוֹתֵב אֲנִי לְעַמִּי, לְכָל אֲשֶׁר יִקְבְּלוּ בְּעֵתִיד לְבוֹא
 אֶת כְּתָבִי אֵלָהּ, לְמַעַן יִדְעוּ אֶת מִשְׁפָּטֵי אֱלֹהִים,
 אֲשֶׁר יְבוֹאוּ עַל כָּל הָעַמִּים, עַל פִּי דְבָרוֹ אֲשֶׁר דִּבֵּר
 לְכוֹן, שְׁמַעוּ, עַמִּי, אֲשֶׁר מִבֵּית יִשְׂרָאֵל אַתֶּם,
 וְהַאֲזִינוּ לְדַבְרִי; יַעַן אֲשֶׁר דִּבְרִי יִשְׁעִיָּהוּ אֵינֶם
 בְּרוּרִים לְכֶם, אֲפִּי הֵנֶם בְּרוּרִים לְכָל אֲשֶׁר מְלֹא
 רוּחַ נְבוּאָה. וְאֲנִי אֲנַבֵּא לְכֶם נְבוּאָה עַל פִּי הָרוּחַ
 אֲשֶׁר בִּי; אֲכוֹן, אֲנַבֵּא עַל פִּי הַפְּשׁוּטוֹת אֲשֶׁר עַמִּי
 מַעַת יִצְאֵתִי מִירוּשָׁלַם עִם אֲבִי; כִּי הִנֵּה נִפְשִׁי
 חַפְצָה לְהִגִּיד דְּבָרִים בְּרוּרִים אֵל עַמִּי, לְמַעַן
 יִלְמְדוּ. אֲכוֹן, מִתְעַנְּגֵת נִפְשִׁי בְּדַבְרֵי יִשְׁעִיָּהוּ,
 כִּי יִצְאֵתִי מִירוּשָׁלַם וְעֵינַי רָאוּ אֶת דְּבָרֵי
 הַיְהוּדִים, וְיֹדַע אֲנִי כִּי הַיְהוּדִים מִבִּינֵים אֶת
 דְּבָרֵי הַנְּבִיאִים, וְאִין עִם אַחַר הַמְּבִינִין אֶת

הַדְּבָרִים אֲשֶׁר נֹאמְרוּ אֵל הַיְהוּדִים, כְּמוֹהֶם
 עֲצָמָם, וְזֹלַת אִם לְמַדּוֹ עַל פִּי אֲרַח הַיְהוּדִים.
 וְאוּלָם, אֲנִי, נָפִי, לֹא לְמַדְתִּי אֶת בְּנֵי עַל פִּי אֲרַח
 הַיְהוּדִים; אֲפִּי אֲנִכִּי גִרְתִּי בִירוּשָׁלַם וְהִנְנִי יוֹדַע
 אֶת חִבְלֵי הָאָרֶץ אֲשֶׁר סָבְיָה; אֲפִּי הַזְכַּרְתִּי לְבָנֵי
 עַל אוֹדוֹת מִשְׁפָּטֵי אֱלֹהִים אֲשֶׁר חָלוּ בְּקִרְבֵּי
 הַיְהוּדִים, כְּכָל אֲשֶׁר דִּבֵּר יִשְׁעִיָּהוּ, וְאֲנִי לֹא
 אֶכְתָּבָם. וְהִנְנִי מוֹסִיף בְּנְבוּאָתִי, כְּפִי פְשׁוּטוֹת
 דְּבָרֵי, אֲשֶׁר יִדְעֵתִי כִּי אֵין אָדָם יָכוֹל לְטַעוֹת בָּהּ;
 אֲפִּי בַעַת אֲשֶׁר יִתְקַיְמוּ דְבָרֵי נְבוּאָתִי יִשְׁעִיָּהוּ,
 יִדְעוּ הָאֲנָשִׁים יְדִיעָה שְׁלֵמָה אֲשֶׁר נְבוּאוֹתָיו
 מִתְקַיְמוֹת בַּעַת הַהִיא. עַל כֵּן יִשְׁ לָהּ עֵרֶף לְבָנֵי
 הָאָדָם; וְאֲשֶׁר יִחְשְׁבוּ אֲשֶׁר אֵין לָהּ עֵרֶף, אֲלֵיהֶם
 מִכְּנוּן אֲנִי אֶת דְּבָרֵי, וְאֵיחֵד אוֹתָם לְעַמִּי, בְּיַדֵּי
 כִּי רַב יְהִיָּה לָהֶם עֵרֶף נְבוּאוֹתָיו בְּאַחֲרֵית הַיָּמִים,
 כִּי בַעַת הַהִיא יִבְיִנוּ; עַל כֵּן לְטוֹבָתָם כְּתַבְתִּי
 אוֹתָן. וּבְאֲשֶׁר אֲבַד דוֹר אַחַד בְּקִרְבֵּי הַיְהוּדִים
 מִפְּנֵי עוֹוֹן, כֵּן הֵם אֲבָדוּ מִדוֹר לְדוֹר כְּפִי
 עוֹנוֹתֵיהֶם; וּמַעוֹלָם לֹא אֲבַד אֲפִּי אַחַד מֵהֶם,
 מִבְּלִי אֲשֶׁר הוֹדִיעוּם עַל כֹּף נְבִיאֵי יְהוָה.
 עַל כֵּן הוֹדִיעוּם עַל הַחֲרָבֹן אֲשֶׁר בּוֹא יְבוֹא
 עֲלֵיהֶם מִיַּד אַחַר צֵאת אֲבִי מִירוּשָׁלַם, אֲפִּי הֵם
 הִקְשׁוּ אֶת לַבָּס; וְכִדְבַר נְבוּאָתִי הֵם נִשְׁמְדוּ,
 וְזֹלַת הַמַּגְלִים בְּבָלָה. וְעַתָּה הִנְנִי מְדַבֵּר זֹאת
 מִפְּנֵי הָרוּחַ אֲשֶׁר בִּי, וְאֲפִּי כִּי הִגְלוּ, הֵם יִשׁוּבוּ
 שְׁנִית וְיִנְחֲלוּ אֶת אָרֶץ יְרוּשָׁלַם; אֲכוֹן, הֵם יִשׁוּבוּ
 אֵל אָרֶץ נְחֻלָּתָם. וְאוּלָם תְּהִינָה לָהֶם מְלַחְמוֹת
 וְשִׁמּוּעוֹת מְלַחְמָה; וּבְבוֹא הַיּוֹם אֲשֶׁר יִתְגַּלֶּה
 לָהֶם בְּבִשָּׁר הַבֵּן הַיְלִיד הַיְחִידִי אֲשֶׁר לְאָבִי, וְהוּא
 אֲבִי שְׁמַיִם וְאָרֶץ, הִנֵּה אֲזִי מֵאֲסוֹ בּוֹ, מִפְּנֵי
 עוֹנוֹתֵיהֶם וְקִשִּׁי לְבָס וְעַרְפָּס. וְהֵם אֲכוֹן
 יִצְלְבוּהוּ; וְאַחַר אֲשֶׁר יִנְיַחוּהוּ בְּקִבְרֵי בְּמִשְׁךְ
 שְׁלִשָּׁה יָמִים הוּא יִקּוּם מִן הַמֵּתִים, וּמִרְפָּא
 בְּכַנְפָּי; וְכָל הַמַּאֲמִינִים בְּשִׁמוֹ בְּמַלְכוּת אֱלֹהִים
 יִשְׁעוּ. עַל כֵּן מִתְעַנְּגֵת נִפְשִׁי לְנַבֵּא עַל אוֹדוֹתָיו,
 כִּי חֲזִיתִי אֶת יוֹמוֹ, וְלִבִּי יְרוֹמֵם אֶת שֵׁם קְדוֹשׁוֹ.
 וְהִנֵּה, אַחַר עֲלוֹת הַמְּשִׁיחִים מִן הַמֵּתִים וְאַחַר
 הַתְּגַלוֹתוֹ לְעַמּוֹ, לְכָל אֵלָהּ אֲשֶׁר יִצְמִינוּ בְּשִׁמוֹ,
 תִּחְרַב יְרוּשָׁלַם שְׁנִית, כִּי הוּי לְנִלְחָמִים בְּאֵלֵיהֶם
 וּבְאֲנָשֵׁי כְּנַסִּיתָו. עַל כֵּן יִפּוּצוּ הַיְהוּדִים בְּכָל

העמים; אכן, אף בגל תחרב, ולכן עמים
 אחרים יפיצו את היהודים. אכן אחר תפוצתם
 ואחר אשר יצליף בהם יהוה אלהים ביד עמים
 אחרים במשף דורות רבים, אכן, מדור לדור,
 עד אשר ישתכנעו להאמין במשיח בן אלהים,
 ובכפרה, אשר היא מחלטת, לכל בני האדם;
 וביום אשר יאמינו בו ועבדו את האב בשמו,
 בלב טהור ובנקיון פנים, ולא יצפו עוד לבוא
 משיח אחר, אזי תבוא העת אשר יהיו נכונים
 להאמין בדברים האלה. ויוסיף יהוה שנית את
 ידו להשיב את עמו ממפלתם וכשלוונם, אף
 יוסיף להפליא את בני אדם הפלא ופלא. לכן
 יביא יהוה את דבריו אליהם, ודבריו ישפטום
 ביום האחרון, כי נתנם בעבור ימשף לבם בדבר
 משיח האמת, אשר מאסוהו; ולמען משף לבם
 לחדל מצפות עוד לבוא משיח, כי אין צפוי
 לבוא אף אחד, וזלת משיח שקר אשר ירמה
 את האנשים; כי על משיח אחד בלבד דברו
 הנביאים, וזה המשיח אשר ימאסו בו היהודים.
 כי על פי דברי הנביאים, יבוא המשיח לאחר
 שש מאות שנה מיום צאת אבי מירושלם, ועל
 פי דברי הנביאים, וכן על פי דבר מלאך אלהים,
 יקרא שמו ישוע המשיח, בן אלהים. והנה, אחי,
 דברתי ברורות למען לא תטעו. חי יהוה אלהים
 אשר העלה את ישראל מארץ מצרים, ונתן
 למשה כח לרפא את העמים אחר אשר נשכוס
 נחשי הארס, אם אף ישאו עיניהם אל הנחש
 אשר העלה לפניהם, ואשר נתן למשה כח
 להכות בסלע ויצאו מים, הנה אני אומר לכם,
 כי כאשר הדברים האלה נכונים, חי יהוה
 אלהים, לא נתן שם אחר תחת השמים, כי אם
 שם ישוע המשיח, אשר עליו דברתי, אשר על
 ידיו יוכל האדם להושע. לכן אמר יהוה אלהים
 אלי כי הדברים אשר אכתב ישמרו וינצרו,
 וימסרו לזרע, מדור לדור, לקיים את דבר
 הברית ליוסף, אשר זרעו לא יאבד לעולם,
 ככל אשר תעמד הארץ. על כן יצאו הדברים
 האלה מדור לדור, ככל אשר תעמד הארץ; והם
 ימסרו כחפץ אלהים וכרצונו; והעמים אשר
 יחזיקו בהם, ישפטו בהם על פי הדברים

כו

ואחר תקומת המשיח מן המתים, הוא יתגלה
 לפניכם, בני ואחי האהובים; והדברים אשר
 ידבר אליכם יהיו התורה אשר תשמרו לעשות.
 והנני אומר לכם כי ראיתי דורות רבים חולפים

וְעוֹבְרִים, וּמִלְחָמוֹת גְּדוֹלוֹת וּמְרִיבוֹת תְּהִינָה
 בְּקֶרֶב בְּנֵי עַמִּי. וּבָבֹא הַמְּשִׁיחַ, וְנִתְּנוּ אוֹתוֹת
 לְעַמִּי עַל לְדָתוֹ וְעַל מוֹתוֹ וְעַל תַּחֲרִיתוֹ; אַף גְּדוֹל
 וְנוֹרָא יִהְיֶה הַיּוֹם הַהוּא לְרַשָּׁעִים, כִּי אָבוֹד
 יֵאבְדוּ; וְכִלְיוֹנִים יָבֹאוּ עַל אֲשֶׁר גָּרְשׁוּ אֶת
 הַנְּבִיאִים וְאֵת הַקְּדוֹשִׁים וְעַל אֲשֶׁר רָגְמוּם
 וְהָרְגוּם; אָכֵן תַּעֲלֶה זַעֲקַת דָּם הַקְּדוֹשִׁים
 אֶל אֱלֹהִים מִן הָאֲדָמָה וְתַעֲדֵד עֲלֵיהֶם. עַל כֵּן,
 כֹּל גֹּאֵה וְעוֹשֵׂה רָשָׁעָה, יִשְׁרָפֶם כְּלִיל הַיּוֹם הַבֹּא,
 כִּי פִקֵּשׁ יִהְיֶה, נֶאֱמַר יְהוָה צְבָאוֹת. וּבִלְעוּ מֵעַמְקֵי
 הָאֲדָמָה אֶת הוֹרְגֵי הַנְּבִיאִים וְהַקְּדוֹשִׁים, נֶאֱמַר
 יְהוָה צְבָאוֹת; וְכִסּוּם הַהָרִים, וּנְשֹׂאוֹם סִיפּוֹת,
 וְהַתְּמוֹטְטוּ עֲלֵיהֶם בְּתַיִם, וְכַתְּבוּ אוֹתָם לְפִתְיֹתַיִם,
 וּטְחֲנוּם לְאֶבֶק. וּפְקֻדוֹם קוֹלוֹת רַעַם וּבְרָקִים
 וְרַעֲשֵׁי אֲדָמָה וְכֹל מִיַּיִן הָרָס, כִּי אִשׁ חֲרוֹן אַף
 יְהוָה דִּלְקָה בָהֶם, וְהָיוּ כְּפֶקֶשׁ, וְכִלְיָה אוֹתָם הַיּוֹם
 הַבֹּא, נֶאֱמַר יְהוָה צְבָאוֹת. הוּא, מִכְּאוּבֵי וּמִצּוֹקַת
 נַפְשֵׁי עַל אֲבָדוֹן בְּנֵי עַמִּי וְעַל הָרָגָם! כִּי אֲנִי, נְפִי,
 בְּעֵינַי רָאִיתִי זֹאת, וּמִרְאָהָ כִּמְעַט כִּלְיָה אוֹתִי
 מִלִּפְנֵי יְהוָה, אַף עָלַי לְזַעַק לֵאלֹהֵי: דְרָכֶיךָ דְרָכֵי
 צֶדֶק. אַף הַצִּדִּיקִים הַשּׁוֹמְעִים לְדְבַרֵי הַנְּבִיאִים,
 וְאֵינָם מִכְּחִידִים אוֹתָם, כִּי אִם מִצָּפִים בְּדַבְּקוֹת
 לְבֹא הַמְּשִׁיחַ וְלֵאוֹתוֹת הַנִּתְּנִים, עַל אַף כֹּל
 הַרְדִּיפוֹת, הִמָּה לֹא יֵאבְדוּ. כִּי בֶן הַצֶּדֶק יוֹפִיעַ
 לָהֶם; הוּא יִרְפָּאֵם וְשָׁלוֹם יִהְיֶה לָהֶם עִמּוֹ, עַד
 חֲלָף שְׁלֹשָׁה דוֹרוֹת וְכֵן רְבִים מִבְּנֵי הַדּוֹר הַרְבִּיעִי
 עֲבֹרוּ בַצֶּדֶקָה. וְכַעֲבַר הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, יָבֹאוּ
 כְּלִיּוֹן מְהִיר עַל עַמִּי; כִּי עַל אַף מִכְּאוּבֵי נַפְשֵׁי,
 חֲזִיתִי בְּזֹאת; עַל כֵּן יִדְעֵתִי אֲשֶׁר בּוֹא יָבֹאוּ
 כְּלִיּוֹנִים; וְכִי חֲנָם יִמְכְּרוּ עַצְמָם, כִּי בַמַּחִיר
 גְּאוּתָם וְאוֹלָתָם יִקְצְרוּ כְּלִיּוֹן; כִּי מִפְּנֵי כִּנְיַעְתָּם
 לִשְׁטָן וּבַחֲרִיתָם מַעֲשֵׂי חָשׂוֹךְ עַל פְּנֵי אוֹר, יָרוֹד
 יִרְדוּ אֲלֵי שְׁחַת. כִּי לֹא לְעוֹלָם יִדּוֹן רוּחַ יְהוָה עִם
 הָאָדָם. וּבַחֲדָל רוּחוֹ לְהִתְאַמֵּץ עִם הָאָדָם, חֵישׁ
 יָבֹאוּ אֲזֵי הַכְּלִיּוֹן; עַל זֹאת תִּמְרַן נַפְשֵׁי. וּבְאֲשֶׁר
 דְּבַרְתִּי עַל מְשִׁיכַת לֵב הַיְּהוּדִים אֲשֶׁר יִשׁוּעַ הוּא
 אָכֵן הַמְּשִׁיחַ, שׁוֹמֵה הֵיא כִּי אַף לֵב הַגּוֹיִים נִמְשָׁךְ
 לְדַעַת כִּי יִשׁוּעַ הוּא הַמְּשִׁיחַ, אֱלֹהֵי הָעוֹלָמִים.
 וְכִי הוּא יִדְעַת לְכֹל הַמַּאֲמִינִים בּוֹ, בְּכַח רוּחַ
 הַקְּדוֹשׁ, לְכֹל אָמְהָ וּמְשַׁפְּחָה, לְשׁוֹן נְעָם,

בְּעֲשׂוֹתוֹ פְּלָאוֹת גְּדוֹלוֹת, אוֹתוֹת וּנְפִלְאוֹת
 בְּקֶרֶב בְּנֵי הָאָדָם, כְּפִי אֲמוּנָתָם. וְהִנֵּה אֲנִיבֹא
 לָכֶם עַל אַחֲרֵי הַיָּמִים, עַל אוֹדוֹת הַעֵת אֲשֶׁר
 יָבִיא אֱלֹהִים אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה עַל בְּנֵי הָאָדָם.
 וְאַחַר אֲשֶׁר יִשְׁקְעוּ זְרַעֵי וְזַרְעֵי אַחֵי בַחֲסֵר אֲמוּנָה,
 וְיִנְגַּפּוּ לִפְנֵי הַגּוֹיִים, אָכֵן, אַחַר אֲשֶׁר יִחַנֶּה יְהוָה
 אֱלֹהִים כְּדוֹר וְיִצְוֹר עֲלֵיהֶם מִצָּב וְיִקְיֵם עֲלֵיהֶם
 מִצּוֹרוֹת, וְאַחַר אֲשֶׁר יִשְׁפְּלוּ לְעַפְרָה עַד כְּלוֹתָם,
 אַף עַל פִּי כֵן יִכְתְּבוּ אִמְרוֹת הַצִּדִּיקִים, וְתִשְׁמַעְנָה
 תְּפִלוֹת הַנְּאֻמָּנִים, וְכֹל אֲשֶׁר שָׁקְעוּ בַחֲסֵר אֲמוּנָה
 שְׂכוּחַ לֹא יִשְׁכַּחוּ. כִּי יִדְבְּרוּ אֲלֵיהֶם הַנְּשַׁמְדִים
 מִן הָאֲדָמָה, וּמִתַּחֲתֵיתִי עֶפְרָה תִשָּׁח אִמְרָתָם,
 וְיִהְיֶה כְּאוֹב מִכָּר קוֹלָם, כִּי יְהוָה אֱלֹהִים יִתֵּן לוֹ
 כַּחַ לְחַשׁ עַל אוֹדוֹתֵיהֶם, כִּי אִם יָבֹאוּ מִתּוֹךְ
 הָאֲדָמָה; וְדַבְּרוּם יִלְחֹשׁ מִן הָעֶפְרָה. כִּי כֹה אָמַר
 יְהוָה אֱלֹהִים: הִמָּה יִכְתְּבוּ אֶת אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה
 בְּקֶרְבָּם, וְיִכְתְּבוּ דְבָרֵיהֶם וְיִחַתְּמוּ בִסְפָר וְלֹא
 יִהְיוּ לְשׁוֹקְעִים בַּחֲסֵר אֲמוּנָה, כִּי מִבְּקִשִׁים הֵם
 לְשַׁחַת אֶת דְּבָרֵי אֱלֹהִים. וְכִי חֵישׁ יִשְׁמְדוּ
 הַנְּשַׁמְדִים; וְהָיָה הַמוֹן עֲרִיצֵיהֶם כְּמִיץ עוֹבֵר,
 כִּי כֹה אָמַר יְהוָה אֱלֹהִים: וְהָיָה לְפִתְעַת פִּתְאֹם.
 וְהַשּׁוֹקְעִים בַּחֲסֵר אֲמוּנָה יִנְגַּפּוּ בְיַד הַגּוֹיִים.
 אַף הַגּוֹיִים מִתְּנַשְׂאִים בְּגִבְהוֹת עֵינֵיהֶם, וְיִכְשְׁלוּ
 עַל כִּי גְדוֹל מְכַשׁוֹלָם, וּבְאֲשֶׁר בְּנוּ כְּנִסְיוֹת לְרֵב,
 הֵם מוֹרִידִים אֶת גְּבוּרַת אֱלֹהִים וְאֵת נְפִלְאוֹתָיו
 וּמְטִיפִים לְעַצְמָם אֶת חֲכֻמָּתָם וְאֵת לְמוֹדָם,
 לְמַעַן בְּצַע וְלִשְׁחֹן פְּנֵי עֵינֵי. אָכֵן רַבּוֹת
 הַכְּנִסְיוֹת אֲשֶׁר נִבְנוֹת אֲשֶׁר הֵן מְקוֹר קִנְיָה
 וּמְרִיבָה וְרִשְׁעָה. אַף יֵשׁ בָּהֶן אֲגִדּוֹת סִתְרָה,
 כְּבִימֵי קָדָם, כְּמִסְתְּרֵי הַשֶּׁטֶן, כִּי הוּא יִסוֹד כֹּל
 אֵלֶּה; אָכֵן, יִסוֹד הַרְצָח וּמַעֲשֵׂי הַחֹשֶׁךְ; וְהוּא
 מוֹבִילָם בְּצוּאָרָם בַּחֲבַל פְּשָׁתִים, עַד אוֹסְרוֹ
 אוֹתָם בְּעִבּוֹתָיו לְעוֹלָם. וְהִנֵּי אוֹמְרֵי לָכֶם,
 אַחֵי הָאֶהוּבִים, כִּי יְהוָה אֱלֹהִים אֵינוֹ פּוֹעֵל
 בַּמַּחֲשָׁפִים. וְהוּא לֹא יַעֲשֶׂה דְבַר, בְּלִתֵּי אִם
 יוֹעִיל לְעוֹלָם; כִּי הוּא אוֹהֵב אֶת הָעוֹלָם, עַד כִּי
 מוֹסְרוֹ אֶת חַיָּיו בְּעִבּוֹר יִמְשָׁךְ אֲלָיו אֶת כֹּל בְּנֵי
 הָאָדָם. לָכֵן אֵינָנו אוֹסֵר עַל אִישׁ לְקַחַת חֲלֶק
 בִּישׁוּעָתוֹ. הִיקְרָא הוּא לְאִישׁ לְאִמְרוֹ: סוֹר מִמֶּנִּי?
 הִנֵּה אָמַר לָכֶם: לֹא; כִּי כֹה יֹאמַר: בּוֹאוּ אֲלַי,

כחלוס חזון לילה, כל הגויים הצובאים על ציון והמציקים לה; והיה להם פאשר יחלם הרעב, והנה אוכל והקיץ וריקה נפשו; וכאשר יחלם הצמא, והנה שותה והקיץ והנה עיף, ונפשו שוקקה; כן יהיה המון כל הגוים הצובאים על הר ציון. כי הנה, כלכם העושים עול, התמהמהו ותמהו, השתעשעו ושתעו; שָׁכְרוּ וְלֹא יָיִן, נָעוּ וְלֹא שָׁכַר. כי נספו עליכם יהוה רוח תרדמה, כי עצמתם את עיניכם ומאסתם בנביאים, ואת ראשיכם והחוזים פסה מפני עוונכם. והביא יהוה אלהים אליכם דברי ספר, והם דברי אלה אשר נמו שנתם. והנה, חתום יהיה הספר; ובו דברי חזות מאת אלהים, מראשית העולם ועד אחריתו. על כן, מפני הדברים החתומים, לא יצאו לאור הדברים החתומים בעת הרשעה ותועבות בני תבל; אכן, נצור מהם יהיה הספר. ואולם ינתן הספר לאיש והוא יתן את דברי הכתוב בו, אשר הם דברי ישני עפר, אכן הוא יתנם לאחר. אך את הדברים החתומים לא ימסר ואף את הספר לא יתן; כי חתום יהיה בכח אלהים, ודברי חזות אשר נחתמים, נצורים יהיו בספר עד לעת אשר תישר בעיני יהוה, בה יצאו לאור; והנה מגלים הם את הכל, מיסוד העולם ועד אחריתו. בוא יבוא היום אשר יקראו דברי הספר החתומים מעל גגות הבתים; בכח המשיח יקראו; וכל הדברים יתגלו לבני האדם, את אשר מעולם היה בקרבם ואת אשר היה עד קץ העולם. לכן, ביום ינתן הספר לאיש אשר הזכרתי, יסתר הספר מעיני יושבי תבל, למען לא תראהו עין איש, וזולת שלשה עדים אשר יחזו בו, בכח אלהים; וזולת האיש אשר ינתן הספר לידו; והם יעידו על אמת הספר ועל הדברים הכתובים בו. ולא יהיה איש אחר אשר יראה את הספר, וזולת מתי מעט, כרצון אלהים, בעבור יעידו על דברו לבני האדם; כי אמר יהוה אלהים כי דברי הנאמנים ידברו כאלו מאת המתים. על כן, יוסיף יהוה אלהים להוציא את דברי הספר לאור, והוא יכונן את דברו בפי עדים, כמספר אשר ייטב בעיניו; והווי לאשר ימאס את דבר

כל קצות הארץ, שברו חלב ודבש, בלא כסף ובלא מחיר. הצנה הוא איש לעזוב את בתי הכנסת, או לצאת מבתי התפלה? הנה אמר לכם: לא. הצנה הוא איש להמנע מקחת חלק בישועתו? הנה אמר לכם: לא; כי נתן את ישועתו חנם לכל בני האדם; והוא צנה על עמו למשך את לב כל בני האדם להנחם מחטא. הצנה יהוה על איש שלא לקחת חלק בטובו? הנה אמר לכם: לא; כי לכל אדם זכות שנה לזולתו, ואין אסור על איש. אך מצנה הוא לאסר על תרמיות כפרים; אשר הן הטפות אנשים המתנשאים לאור עולם, למען בצע ותהלת בני תבל, ואת טובת ציון לא בקשו. הנה יהוה אוסר זאת; לכן צנה יהוה אלהים על כל בני האדם לשמר חסד; והחסד הוא אהבה. ואם אין בהם חסד אין הם מאומה. על כן, אלו היה בהם חסד, לא היו מניחים לאבדן העובד בציון. אך העובד בציון יעבד לשם ציון; כי אם תמורת כסף יעבד, אבוד יאבד. ועוד צנה יהוה אלהים כי איש לא ירצח ולא ישקר ולא יגנב, וכי לא ישא את שם אלהיו לשוא; ולא יקנא, ולא ישית איבה; וכי לא יריב איש עם רעהו, ולא יזנה; ולא יעשה ככל הדברים האלה; כי אשר יעשים, אבוד יאבד. כי אף אחד מן העוונות האלה איננו מאת יהוה; כי הוא עושה את הטוב לבני האדם; והוא לא יעשה דבר, כי אם יהיה ישר להם. והוא קורא להם פלם לבוא אליו ולקחת חלק בטובו; ואין הוא משיב ריקם אף אחד מן הבאים אליו, שחר כלבן, עבד כחפשי, זכר כנקה; והוא זכר את הכופרים; הכל שוים לפני אלהים, יהודי ונכרי.

כז

כי הנה באחרית הימים, ימי הגויים, יהיו כל עמי הגויים, וכן היהודים, אלה אשר יבואו אל הארץ הזאת ואלה אשר יהיו בארצות אחרות, אף בכל ארצות העולם, הנה פלם יהיו שכורים משוון וכל מיני תועבות. ובבוא היום ההוא, מעם יהוה צבאות יפקדו, ברעם וברעש וקול גדול; סופה וסערה ולהב אש אוכלה. והיו

ל תראינה. ויספו ענוים ביהוה שמחה; ואביוני
 לא אדם בקדוש ישראל יגלו. חי יהוה כי יראו כי
 אפס עריץ וכלה לץ; ונכרתו כל שקדי און.
 לב מחטיאי אדם בדבר ולמוכיח בשער יקשו; וישו
 ג בתהו צדיק. לכן, כה אמר יהוה אל בית יעקב,
 ג אשר פדה את אברהם: לא עתה יבוש יעקב,
 ד ולא עתה פניו יחרו. כי בראתו ילדיו מעשה
 ד די בקרבו יקדישו שמי; והקדישו את קדוש
 ה יעקב ואת אלהי ישראל יעריצו. וידעו תעי
 ה רוח בינה; ורוגנים למדו לקח.

כח

א ועתה, אחי, דברתי אליכם כפי אשר הציקתני
 הרוח; על כן אדע אשר בוא יבואו הדברים
 ב האלה. אכן, ערו רב יהיה לבני האדם בדברים
 ג אשר יכתבו בספר, ובפרט לזרענו, אשר הם
 ג שארית בית ישראל. וביום ההוא תבנינה
 ד כנסיות, אך לא לשם יהוה, וכה תאמר האחת
 ד לרעותה: הנה, אני, אני ליהוה; ותאמרנה
 ד זולתותיהן אף הן: אני, אני ליהוה; וכה יאמר כל
 ד המקים כנסיות ולא לשם יהוה. ותרבנה אשה
 ד באחותה; וכמריהן יתכחו איש עם אחיו וילמדו
 ה בלמודם ויתפכשו לרוח הקדש אשר ממנה נוב
 ה שפתים. והם שוללים את כח אלהים, קדוש
 ה ישראל; וכה יאמרו אל העם: שמעונו והאזינו
 ה למצוותינו; כי אין היום אלהים, כי בצע האדון
 ו והגואל את מעשהו, ונתן את כחו לאדם. הנה,
 ו שמעו אל מצותי; ואם יאמרו כי יש פלא מאת
 ו יהוה, אל תאמינו; כי היום הוא איננו אלהי
 ז פלאות; הוא בצע את מעשהו. ורבים יאמרו:
 ז אכול ושתו ועלוז, כי מחר נמות, וטוב יהיה לנו.
 ח ואף רבים יאמרו: אכול ושתו ועלוז, אך ירא את
 ח אלהים; מזכה הוא את העובר עברת חטא קטן;
 ח אכן, שקרו מעט; נצלו איש בדבר הנעתק מפיו;
 ח כרו שחת לרעכם, אין רע בזאת; אכן, עשו את
 ט כל הדברים האלה, כי מחר נמות; והיה אם אמן
 ט נאשם, יכנו אלהים מלקות מעט ובאחרית נשע
 ט במלכות אלהים. ורבים יהיו המלמדים בדרך
 ט זאת, שקר ושווא ותורות סכלות; ויתנפחו בגאות
 ט לבם ויבקשו להעמיק הסתיר את עצתם מיהוה;

טו אלהים! והיה כי יאמר יהוה אלהים לאשר ינתן
 לא הספר לידו; קח את הדברים האלה, אשר אינם
 חתומים, ותמסרם לאחר, למען יראה אותם אל
 יודע ספר לאמר: קרא נא זה. ואמר המלמד:
 גבא נא הנה את הספר ואקרא את הדברים.
 טו ויאמרו כן המלמדים למען תפארתם בקרב בני
 חבל ולמען בצע, ולא למען תפארת אלהים.
 יז ואמר האיש: לא אוכל הביא את הספר, כי
 יח חתום הוא. ואמר המלמד: לא אוכל לקראהו.
 יט על כן, יתן יהוה אלהים שנית את הספר ודבריו
 ל ידי אשר לא ידע ספר; ואמר האיש אשר לא
 כ למד: לא ידעתי ספר. ויאמר יהוה אלהים
 אליו: לא יקראום יודעי ספר, כי מאסום, ובדי
 לעשות את המעשה אשר לי; לכן תקרא אתה
 כא את הדברים אשר אתן לך. אל תשלח ידך אל
 הדברים החתומים, אשר אנכי אוציאם לאור
 בעת אשר תישר בעיני; והראיתי לבני האדם
 כב כי בדי לבצע את המעשה אשר לי. לכן, אחר
 קראך את הדברים אשר צויתך, ואחר קבלך
 את העדים אשר הגדתי לך על אודותיהם, אזי
 ד תחתם אתה את הספר שנית ותסתירהו לי
 למען אשמר את הדברים אשר לא קראת, עד
 ג אשר אראה בחקמתי לגלות את כל הדברים
 ג לבני האדם. כי אני אלהים, ואנכי אלהי פלאות;
 ו אני אראה לכל בני חבל כי אחד אני אתמול,
 היום ולעולם; לא אעשה דבר בקרב בני אדם כי
 טז אם כפי אמונתם. ויוסיף יהוה ויאמר אל אשר
 טז יקרא את הדברים אשר ינתנו לידו: יען כי נגש
 העם הזה, בפיו ובשפתיו כבדוני, ולבו רחק
 ז ממני, ותהי יראתם אתי מצות אנשים מלמדה,
 כו לכן, הנני יוסף להפליא את העם הזה הפלא
 ח ופלא; ואבדה חקמת חקמיו ובינת נבניו
 כז תסתתרו. הוי, המעמיקים מיהוה לסתר עצה;
 ו יהי במחשף מעשיהם, ויאמרו: מי ראנו ומי
 ידענו? הפככם אם כחמר היצר יחשב. כי יאמר
 מעשה לעשהו לא עשני, ויצר אמר ליצרו לא
 כח הביו? וכה אמר יהוה צבאות: אראה לבני
 האדם כי עוד מעט מעט, ושב לבנון לכרמל;
 כט והכרמל ליער יחשב. ושמעו ביום ההוא
 החרשים דברי ספר; ומאפל ומחשף עיני עורים

אֶל הַמְּקוֹם הַמּוֹכֵן לָהֶם, מִקּוֹה אֲשֶׁר וַנִּפְרִית,
אֲשֶׁר הוּא עֲנִי אִין קִץ. עַל כֵּן, הוּא לְשָׁלוֹ
בְּצִיּוֹן! הוּא לְקוֹרָא: הַכֹּל שְׁלוֹם!
הוּא לְמֵאֲזִין אֶל מִצְוֹת אֲנָשִׁים וְשׁוֹלֵל אֶת
כַּח אֱלֹהִים וּמִתַּת רוּחַ הַקֹּדֶשׁ! הוּא לְאֹמֵר:
קִבְּלֵנוּ וְאִינְנוּ צְרִיכִים עוֹד! אַכֵּן, הוּא לְכֹל
הַרוֹעֲדִים וְהַזּוֹעֲמִים מִפְּנֵי אֲמַת אֱלֹהִים; כִּי
הַבְּנוּי עַל סֵלַע יִקְבַּל זֹאת בְּשִׂמְחָה; אִךְ הַבְּנוּי
עַל יְסוֹד חוֹל יִרְעַד פֶּן יִפֹּל. הוּא לְאֲשֶׁר יֹאמֵר:
קִבְּלֵנוּ אֶת דְּבַר אֱלֹהִים, וְאִינְנוּ צְרִיכִים עוֹד אֶת
דְּבַר אֱלֹהִים, כִּי דִינֵנו! כִּי כֹה אָמַר יְהוָה אֱלֹהִים:
אֶתֵּן לְבַנְי הָאָדָם קוֹ לָקוֹ, צוֹ לְצֹו, זְעִיר שָׁם, זְעִיר
שָׁם; וּבְרוּכִים הַשּׁוֹמְעִים אֶל מִצְוֹתַי וּמִשְׁתִּים אֲנִי
לְעֲצָתִי, כִּי הֵם יִלְמְדוּ חֲכָמָה; כִּי לְאֲשֶׁר יִקְבַּל
אֶתֵּן עוֹד; וּמִן הָאוֹמְרִים: דִּינֵנו, יִלְקַח אִף אֶת
אֲשֶׁר לָהֶם. אַרְוֵר הַבוֹטֵחַ בְּאָדָם, וְשָׁם אֶת
הַבֶּשֶׂר זֹרְעוֹ, וְיִשְׁמַע אֶל מִצְוֹת אֲנָשִׁים,
בְּלִתִּי אִם נִתְּנוּ מִצְוֹתֵיהֶם מִכַּח רוּחַ הַקֹּדֶשׁ.
הוּא לְגוֹיִים, אָמַר יְהוָה אֱלֹהֵי צְבָאוֹת! אִף כִּי
אֲשַׁלַּח זְרוּעֵי אֱלֹהִים יוֹם לְיוֹמוֹ, הֵם יִתְּפָחוּ
לִי; אוֹלָם, אִם יִנְחָמוּ מִחֲטָא וְיִבֹאוּ אֵלַי, רַחֵם
אֲרַחֵם עֲלֵיהֶם, נְאוּם יְהוָה אֱלֹהִים; כִּי זְרוּעֵי
שְׁלוּחָה כֹּל הַיּוֹם, אָמַר יְהוָה אֱלֹהֵי צְבָאוֹת.

כט

בְּיוֹם הַהוּא רַבִּים יִהְיוּ אֲשֶׁר אוֹסִיף לַעֲשׂוֹת
מַעֲשֵׂה פְלֵא בִינֵיהֶם, לְמַעַן אֲזַכֵּר אֶת בְּרִיתוֹתַי
אֲשֶׁר כְּרַתִּית עִם בְּנֵי הָאָדָם, לְהוֹסִיף שְׁנֵית יָדִי
לְהִשָּׁיב אֶת עַמִּי, אֲשֶׁר מִבֵּית יִשְׂרָאֵל הֵמָּה;
וּלְמַעַן אֲזַכֵּר אֶת דְּבָרֵי בְרִיתִי אֵלֶיךָ, נְפִי, וְכֵן אֶל
אֲבִיךָ, לְפִקֹּד אֶת זְרַעְכֶם; וּבִעֲבוּר יִצְאוּ דְבָרֵי
זְרַעְכֶם מִפִּי אֶל זְרַעְכֶם; וּדְבָרֵי יִשְׂרָאֵל אֶל קִצּוֹת
הָאָרֶץ, נִס לְעַמִּי, אֲשֶׁר מִבֵּית יִשְׂרָאֵל הֵמָּה;
וַיַּעַן כִּי יִשְׁרָקוּ דְבָרֵי, יֹאמְרוּ רַבִּים מִן הַגּוֹיִים:
סִפֵּר מִקְרָא! סִפֵּר מִקְרָא! יֵשׁ לָנוּ סִפֵּר מִקְרָא
וְאִין סִפֵּר מִקְרָא נוֹסֵף עֲלֵינוּ. אִךְ כֹּה אָמַר יְהוָה
אֱלֹהִים: הוּא, סִכְלִים, יִהְיֶה לָהֶם סִפֵּר מִקְרָא;
וְהוּא יֵצֵא מֵאֵת הַיְהוּדִים, עִם בְּרִיתִי מִקְדָּם.
וְאִיזוּ תוֹדָה נִתְּנוּ לַיהוּדִים עַל סִפֵּר הַמִּקְרָא אֲשֶׁר
קִבְּלוּהוּ מִיָּדָם? וּמָה כְּפִנַת הַגּוֹיִים? הַזּוֹכְרִים הֵם

י וּבְמַחֲשֶׁף יִהְיוּ מַעֲשֵׂיהֶם. וְדָם הַקְּדוּשִׁים יִצְעַק
יב עֲלֵיהֶם מִן הָאָדָמָה. אַכֵּן, הֵם כְּלָם סְרוּ מִן הַדָּרֶךְ;
יג הַשְּׂחַת נִשְׁחַתוּ. מִפְּנֵי גֵאוּתָם, וּמִפְּנֵי מוֹרֵי שִׂקְר
יד וְתוֹרוֹת כְּזָב נִשְׁחַתוּ כְּנִסְיוֹתֵיהֶם, וּמוֹרְמוֹת הֵן,
יז וּנְפֻחוֹת הֵן בְּגֵאוּתָן. גּוֹזְלִים הֵם אֶת הָעֵנִי מִפְּנֵי
יח פָּאֵר מִקְדָּשֵׁיהֶם; גּוֹזְלִים הֵם אֶת הָעֵנִי מִפְּנֵי פָּאֵר
יט לְבוּשָׁם; וְרוֹדְפִים הֵם אֶת הָעֵנִי וְאֶת רַף הַלְּבָב,
כ כִּי בָרַב גֵּאוּתָם הִתְנַפְּחוּ; וּמִקְשִׁים הֵם עֲרֵף
כא וְנוֹשָׂאִים רֹאשׁ; וּמִפְּנֵי גֵאוּתָם וְרִשְׁעָתָם
כב וְתוֹעֲבוֹתֵיהֶם וְזוּנְיָוִתָם תָּעוּ כְּלָם, זוֹלַת מַעֲשִׂים
כג אֲשֶׁר הֵם הָעֲנוּיִם הַנּוֹהִים אַחֲרֵי הַמְּשִׁיחַ; אִךְ
כד מְנַהֲגִים הֵם עַד אֲשֶׁר טוֹעִים פְּעָמִים רַבּוֹת, כִּי
כה לְמוֹדֵם מִצְוֹת אֲנָשִׁים. הוּא, חֲכָמִים, מְלַמְּדִים
כז וְעֹשִׂירִים, הַנְּפֻוֹחִים בְּגֵאוּתָם לָבָם, וְכָל הַמְּשִׁיפִים
כח תוֹרוֹת כְּזָב וְכָל הַזּוֹנִים וְהַמְּסַלְּפִים אֶת דְּרָךְ יְהוָה
כט הַיִּשְׂרָה; הוּא, הוּא, הוּא לָהֶם, נְאוּם יְהוָה, אֵל שְׂדֵי,
לא כִּי יִשְׁלַכְוּ שְׂאוּלָה! הוּא לְמִשִּׁים בְּתַהוֹ צִדִּיק, מְגִדְּפֵי
לב הַטוֹב הָאוֹמְרִים אֲשֶׁר אִין עֲרָף לוֹ! כִּי בּוֹא יְבוֹא
יג הַיּוֹם אֲשֶׁר יִפְקֹד יְהוָה אֱלֹהִים מִהֲרָה אֶת כָּל
יד יוֹשְׁבֵי תֵבֵל; וּבְיוֹם אֲשֶׁר מְלַאָּה תַּהְיֶיהָ סֵאת
יז עוֹנָם אֲבוֹד יֵאבְדוּ. אִךְ אִם יִשׁוּבוּ יוֹשְׁבֵי תֵבֵל
יח מִרְשַׁעְתָּם וּמִתּוֹעֲבוֹתֵיהֶם, לֹא יִשְׁמְדוּ, נְאוּם
יט יְהוָה צְבָאוֹת. אוֹלָם הַכְּנִסְיָה הַגְּדוֹלָה וְהַנִּתְעַבֶּת,
כ זוֹנַת כָּל הָאָרֶץ, נְפֹל תִּפֹּל אֶל הָעֶפֶר, וּגְדוֹלָה
כא תַּהְיֶיה מִפְּלִתָּהּ. כִּי רְעוּד תִּרְעַד מַלְכוּת הַשֶּׁטֶן
כב וְאֶת שִׁיבְיָה יֵשׁ לְעוֹרֵר לְהַנְחִים מִחֲטָא פֶּן יֵאחֲזִים
כג הַשֶּׁטֶן בְּזִקִּי הַנִּצַּח אֲשֶׁר לוֹ; וְיִתְעוֹרְרוּ הֵם אֶל
כד כַּעַס וְיֵאבְדוּ. כִּי בְּיוֹם הַהוּא יַעֲלֶה הַשֶּׁטֶן חֲמָה
כה בְּלֵב בְּנֵי הָאָדָם, וְיַעוֹרֵר וְעָמַם עַל אֲשֶׁר טוֹב
כז הוּא. וְאַחֲרֵים, אוֹתָם יִרְגִיעַ וְיִשְׁכַּכֶם אֶל בְּטָחָה
כח בְּבִשׂוֹר, עַד אֲשֶׁר יֹאמְרוּ: הַכֹּל שְׁלוֹם בְּצִיּוֹן; אַכֵּן,
כט צִיּוֹן מִצְלַחַת, הַכֹּל טוֹב. כִּךְ יוֹלִיף הַשֶּׁטֶן אֶת
ל אֶת שׁוֹלֵל יוֹבִילִם בָּרַב הַשְּׂנֹחָתוֹ אֵלֵי שַׁחַת.
לב וְאַחֲרֵים, אֱלֹהִים יְדַבֵּר חֲלָקוֹת בְּאִמְרוֹ לָהֶם
כג אֲשֶׁר אִין שְׂאוּל; וְיֹאמֵר אֲלֵיהֶם: אִינְנִי שֶׁטֶן,
כד כִּי אִין כָּל שֶׁטֶן; כִּךְ יִלְחַשׁ בְּאִזְנוֹתֵיהֶם, עַד אֲשֶׁר
כה יֵאחֲזִים בְּזִקִּי הַנּוֹרָאִים, אֲשֶׁר מֵהֶם אִין תְּקוּמָה.
כז אַכֵּן, יֵאחֲזוּם מוֹת וְשְׂאוּל; וּמוֹת, וְשְׂאוּל, וְהַשֶּׁטֶן
כח וְכָל אֲשֶׁר נִתְּפֵשׂ בְּיָדָם, עֲמוּד יַעֲמֵדוּ לְפָנֵי כֵס
כט אֱלֹהִים לְהַשְׁפֵּט עַל פִּי מַעֲשֵׂיהֶם; וּמִשָּׁם יִלְכוּ

ישראל המה, יקבצו אל ביתם, אל ארצות
נחלתם; ואף דברי יאסף לאחד. ואנכי אראך
לנחלתם על דברי ועל עמי, אשר מבית ישראל
המה, כי אני אלהים ואני כרתי ברית עם
אברהם לזכר את זרעו לעולם.

ל

ועתה, אחי האהובים, אדבר נא אליכם; כי
אני, נפי, לא אניח לכם כי תחשבו אשר רבה
צדקתכם מאשר תהיה צדקת הגויים. כי הנה,
אם לא תשמרו את מצוות אלהים, ואבדתם
כלכם כמותם; ומפני הדברים אשר נאמר, אל
נא תחשבו כי יאבדו הגויים כליל. כי הנה אומר
אני אליכם כי כל אשר ינחמו מחטא מן הגויים,
עם ברית יהוה המה; וכל אשר לא ינחמו מחטא
מן היהודים, השלף ישלכו; כי לא ירת האב
ברית, כי אם עם המנחמים מחטא ומאמינים
בבנו, אשר הוא קדוש ישראל. ועתה אנבא
עוד מקצת דברים על היהודים ועל הגויים. כי
היה אחר צאת הספר הנזכר לאור, אכן, אחר
הכתבו לגויים והחתמו שנית לשם יהוה, רבים
יהיו המאמינים בדברים הכתובים; והם יוציאו
אל שארית זרענו. אז תדע שארית זרענו על
אודותינו, מה הביאנו לצאת מירושלם, וכי
זרענו הוא צאצאי היהודים. ותכרו בקרבם
בשורת ישוע המשיח, וכף ישונו אל ידיעת
אבותיהם ואל ידיעת ישוע המשיח אשר היתה
בקרב אבותיהם. אז יגילו, כי ידעו אשר הברה
הזאת מיד אלהים היא; וכסות החשכה תחל
להשטט מעיניהם; ולא יעברו עליהם דורות
רבים עד אשר יהיו עם טהור ונעים. ואף
היהודים הנפוצים יחלו להאמין במשיח, והם
יחלו להקבץ יחד על פני הארץ; וככל אשר
נאמינו במשיח יהיו לעם נעים. ותבוא העת
אשר יבצע יהוה אלהים את מעשהו בין כל
האמות, והמשפחות, והלשונות והעמים,
להביא את השבת עמו על פני הארץ. ושפט
יהוה אלהים בצדק דלים, והוכיח במישור לעגו
ארץ; והכה ארץ בשבט פיו, וברוח שפתיו ימית
רשע. כי במהרה יבוא היום אשר יפריד יהוה

את יגעי היהודים, את עמלם ואת מכאובם
ושקידתם למעני בהביאם ישועה לגויים? הוי,
אתם הגויים, הזכרתם את היהודים, עם בריתי
מקדם? לא! ואתם קללתם אותם בשנאתכם
ולא בקשיתם להשיבם. אף אנכי אשיב את כל
אלה על ראשכם; כי אני, יהוה, לא שכחתי את
עמי. סכל אתה האומר: ספר מקרא, יש לנו
ספר מקרא ואין צורך לנו בספר מקרא נוסף.
הקבלתם ספר מקרא ולא מידי היהודים?
הלא תדעו כי רב מספר האמות מאמת? הלא
תדעו כי אני, יהוה אלהיכם, יצרתי את כל
האדם וכי אזור את יושבי ארץ הים? וכי שלטוני
בשמים ממעל ובארץ מתחת? ואני מוציא את
דברי אל בני האדם, אף על כל אמות הארץ.
על מה התלוננתם, על אשר תקבלו עוד מדברי?
הלא תדעו כי עדות שתי אמות היא עדות לכם
כי אני אלהים, כי אזור אמה אחת כזכר את
משנה? על פן דברי אל אמה אחת הם כדברי
אל זולתה. ובהלך שתי האמות יחדו, פן תלך
עדותן יחדו. וזאת עושה אני למען הוכח לרבים,
כי אחד אנכי אתמול והיום ולעולם, וכי אוציא
את דברי כפי רצוני. ויען אשר דברתי דבר אחד,
אל לכם לחשב כי אין בי לדבר שנית; כי טרם
כלתה מלאכתי, ולא תשלם היא עד קץ האדם,
ואף לא מאז ועד עולם. ויען אשר בידכם ספר
מקרא, אל לכם לחשב כי יש בו כל דברי,
וכי לא אצוה להוסיף כתיבה. כי הנני מצוה
את כל האדם, במזרח ובמערב, בצפון ובדרום
ובאוי הים, לכתב את הדברים אשר אדבר
אליהם; כי על פי הספרים אשר יכתבו, אשפט
את העולם, כל איש כמעשיו, על פי הכתוב.
כי הנה אדבר אל היהודים והם יכתבו זאת;
וכן אדבר אל הנפיים והם יכתבו זאת; וכן אדבר
אל שאר שבטי בית ישראל אשר הגליתי, והם
יכתבו זאת; ואף אדבר אל כל אמות הארץ, והן
יכתבו זאת. ויבוא היום, ויהיו דברי הנפיים
בידי היהודים, ויהיו דברי היהודים בידי הנפיים;
ויהיו דברי שבטי ישראל האבודים בידי הנפיים
והיהודים; ויהיו דברי הנפיים והיהודים בידי
שבטי ישראל האבודים. ועמי, אשר מבית

הוא לבני האנוש כי הוא מכניע עצמו בבשר
 לפני האב, ומעיד לפניו כי יפגע לו בשמרו את
 מצוותיו. על כן, אחר הטבלו במים, ירדה עליו
 רוח הקדש בדמות יונה. ועוד, בתתו מופת
 לפני בני האנוש, מראה זה להם את הדרך
 הישרה ואת השער הצר אשר בו יבואו. והוא
 אמר אל בני האנוש: לכו אחרי! על כן, אחי
 האהובים, הנוכל ללכת אחרי בלתי אשר נרצה
 לשמר את מצוות האב? ואמר האב: הנחמו
 מחטא, הנחמו ושובו והטבלו בשם בני אהובי.
 והיה אף קול הבן אלי לאמר: הנטבל בשמי, יתן
 לו האב את רוח הקדש כפי תתו לי, לכן לכו אחרי
 ועשיתם את הדברים אשר תראו כי עשיתים
 אני. על כן, אחי האהובים, ידעתי אשר אם
 תלכו אחר הבן, בכל תכלית לבבכם, בלא חנף
 ובלא קזב לפני אלהים, בכונת אמת, מנחמים
 מחטא, בעדות לפני האב אשר חפצים אתם
 לשאת את שם המשיח על ידי טבילה, לרדת
 אחר אדונכם ומושיעכם אל המים על פי דברו,
 אזי תקבלו את רוח הקדש; אזי תבוא טבילת
 האש ורוח הקדש; אזי תוכלו לדבר בלשון
 מלאכים ולקרא תהלות אל קדוש ישראל.
 אף הנה, אחי האהובים, כה היה אלי קול הבן
 לאמר: אחר אשר נחמתם מחטאיכם, ואחר
 אשר העדתם לפני האב כי חפצכם לשמר את
 מצוותי בטבילה במים, ואחר קבלכם את
 הטבילה באש וברוח הקדש ויכולים אתם דבר
 בלשון חדשה, לשון המלאכים, אם אחר אלה
 תכחשו בי, הנה טוב היה לכם לו לא ידעתם
 אותי. ושמעתי קול מהאב לאמר: אכן, דברי
 אהובי אמת ונאמן; המתמיד עד הקץ, הוא
 יושע. והנה, אחי האהובים, ידעתי מן הדברים
 האלה כי אדם לא יושע בלתי אם יתמיד עד
 הקץ, וידבק במופת בן אלהי. על כן, עשו נא
 את הדברים אשר אמרתי לכם כפי אשר ראיתי
 כי יעשו אדונכם וגואלכם; כי בעבור זאת
 הראו הם לי, למען תדעו את השער אשר בו
 תבואו, והוא הנחמה מחטא והטבילה במים;
 אזי תבוא מחילת חטאיכם באש וברוח הקדש.
 אזי תהיו בטבילה הישר והצר המוביל אל חיי

אלהים הפרד וחלק בין העמים; את הרשעים
 ישמיד ועל עמו יחוס, אף אם ישמיד את
 הרשעים באש. והיה צדק אזור מתניו,
 והאמונה אזור חלציו. וגר זאב עם כבש,
 ונמר עם גדי ירביץ; ועגל וכפיר ומריא יחדו,
 ונער קטן נהג בס. ופרה ודב תרעינה, יחדו
 ירצבו ילדיהו; ואריה כפקר יאכל תבן.
 וישעשע יונק על חר פתן, ועל מאורת צפעוני
 גמול ידו הדה. לא ירעו ולא ישחיתו בכל הר
 קדשי; כי מלאה הארץ דעה את יהוה, כמים
 לים מכסים. אז יודעו דברי כל העמים; אכן,
 כל הדברים יודעו לבני האדם. כי אין סוד בלתי
 אם נגלה; אין מעשה מחשף בלתי אם יוצא
 לאור ואין דבר חתום על פני הארץ, בלתי אם
 יפתח. על כן, כל הדברים אשר נגלו לבני
 האדם יתגלו ביום ההוא; ולשטן לא יהיה עוד
 שלטון על לב בני האדם עת ארפה. ועתה, אחי
 האהובים, אכלה את דברי.

לא

ועתה, אני, נפי, אכלה לנבא אליכם, אחי
 האהובים. ולא אוכל לכתב כי אם דברים
 אחדים, אשר ידעתי פי בוא יבואו; אף מדברי
 אחי, יעקב, לא אוכל לכתב כי אם מעט מהם.
 לכן די לי בדברים אשר כתבתי, ורק דברים
 אחדים עלי להגיד על תורת המשיח; על כן
 אדבר אליכם בפשטות, כפי פשטות נבואתי.
 כי נפשי מתענגת בפשטות; כי באפן הזה פועל
 יהוה אלהים בקרב בני האדם. אכן יהוה אלהים
 נוהג אור לבינה; והוא מדבר אל בני האדם כפי
 לשונם אל בינתם. הנה רצוני כי תזכרו אשר
 אני דברתי אליכם על אודות הנביא ההוא אשר
 הראני יהוה, אשר יטביל את שיה אלהים, אשר
 ימחה את חטאי העולם. ואכן, אם יהיה על שיה
 אלהים, אשר קדוש הוא, להטבל במים כדי
 לקיים את כל הצדקה, אף רב מונים צריכים
 אנחנו, אשר איננו קדושים, להטבל במים!
 והנה אשאלכם, אחי האהובים: במה קיים שיה
 אלהים את כל הצדקה בהטבלו במים? הלא
 תדעו כי קדוש הוא? ואף אשר קדוש, מראה

בבִּשְׁוֹר וְאַחַר הַתְּגִלוֹתַי אֵלֵיכֶם בְּבִשְׁוֹר תִּשְׁמְרוּ
 לַעֲשׂוֹת אֶת הַדְּבָרִים אֲשֶׁר יֹאמַר לָכֶם. וְעַתָּה
 אֲנִי, נָפִי, לֹא אוֹכַל לְהוֹסִיף אֶמַר כִּי הָרוּחַ
 תַּעֲצֹר נִיב שְׁפָתַי, וְאֲנִי נוֹתֵר לְהִתְאַבֵּל עַל חֹסֵר
 הָאֲמוּנָה וְהַרְשָׁעָה וְהַבּוֹרוֹת וְקוֹשֵׁי הָעֶרְףִי אֲשֶׁר
 לְבִנְי הָאָנוּשׁ; כִּי הֵם לֹא יִחַפְּשׂוּ דַעַת וְלֹא יִבְיִנוּ
 דַּעַת רַבָּה כַּאֲשֶׁר זֶה תִּנְתֵּן לָהֶם מִפְּרָשׁוֹת, כִּכֹּל
 אֲשֶׁר יוֹכַל דְּבַר לְהִיּוֹת בְּרוּר. וְהִנֵּה, אַחֵי
 הָאֱהוּבִים, אֲנִי רוֹאֶה כִּי עוֹדְכֶם מִהֲרָרִים
 בְּלִבְכֶם; וְדַאֵב לְבִי כִּי יֵשׁ עָלַי לְדַבֵּר עַל הַדְּבָר
 הַזֶּה; כִּי אִם תִּשְׁמְעוּ רוּחַ הַמְּלֻמְדָת לְאָדָם
 לְהִתְפַּלֵּל, תִּדְעוּ אֲשֶׁר עֲלֵיכֶם לְהִתְפַּלֵּל; כִּי
 הָרוּחַ הַרְעָה אֵינָה מְלַמְּדָת אֶת הָאָדָם לְהִתְפַּלֵּל,
 כִּי אִם לְחַדֵּל מִתְפַּלֵּה. אַךְ הִנְנִי אוֹמֵר לָכֶם
 אֲשֶׁר עֲלֵיכֶם לְהִתְפַּלֵּל תְּמִיד לְלֹא הַפּוֹנָה;
 וְכִי לֹא תַעֲשׂוּ דְבַר לְשֵׁם יְהוָה, בְּלִתֵּי אִם
 הַתְּפִלָּתְכֶם תִּחַלֵּה אֶל הָאֵב בְּשֵׁם הַמְּשִׁיחַ,
 כִּי יִקְדֹּשׁ לָכֶם אֶת אֲשֶׁר תַּעֲשׂוּ, בְּעַבּוֹר יְהִיֶּה
 מַעֲשֵׂיכֶם לְטוֹבַת נַפְשְׁכֶם.

לג

וְעַתָּה, אֲנִי, נָפִי, אֵינְנִי יְכוֹל לְכַתֵּב אֶת כָּל
 הַדְּבָרִים אֲשֶׁר נִלְמְדוּ בְּקִרְבִי עִמִּי; אַךְ חֲזָקִי אֵינּוּ
 בְּכַתְּיָבָה, כִּהְיוֹתִי מִיִּטִּיב דְּבַר; כִּי בְּדַבֵּר אִישׁ
 בְּכַח רוּחַ הַקֹּדֶשׁ נוֹשָׂאת רוּחַ הַקֹּדֶשׁ אֶת דְּבָרוֹ
 אֶל לִבְבִי הָאָדָם. אַךְ הִנֵּה רַבִּים הַמְּקַשִּׁים
 אֶת לִבְּם עַל רוּחַ הַקֹּדֶשׁ, עַד אֲשֶׁר אֵין מְקוֹם לָהּ
 בְּקִרְבָּם; עַל כֵּן, מִשְׁלִיכִים הֵם דְּבָרִים רַבִּים אֲשֶׁר
 כְּתוּבִים בְּהַחֲשִׁיבִים דְּבָרֵי רִיק. אַךְ אֲנִי, נָפִי,
 כְּתַבְתִּי אֶת אֲשֶׁר כְּתַבְתִּי וּמַחֲשִׁיב אֲנִי אֶת
 הַכְּתוּב כְּבַעַל עֶרְףִי רַב וּבַעֲקָר לַעֲמִי; כִּי מִתְפַּלֵּל
 אֲנִי עֲלֵיהֶם תְּמִיד יוֹמָם, וּמִפְּנֵיהֶם יִמְסוּ עֵינַי אֶת
 כְּרִי לִילָה; וְקָרָאתִי אֶל אֱלֹהֵי בְּאֲמוּנָה וְיַדְעֵתִי כִּי
 יִשְׁמַע שׁוֹעֵתִי. וְיַדְעֵתִי כִּי יִקְדֹּשׁ יְהוָה אֱלֹהִים
 אֶת תְּפִלָּתִי לְטוֹבַת עִמִּי; וְהַדְּבָרִים אֲשֶׁר כְּתַבְתִּי
 בְּרַפְּיוּנִי, יִגְבְּרוּ לָהֶם, כִּי יִמְשְׁכוּ הֵם אֶת לִבְּם
 לַעֲשׂוֹת טוֹב; מוֹדִיעִים הֵם אוֹתְם עַל אוֹדוֹת
 אֲבוֹתֵיהֶם; וּמְדַבְּרִים הֵם בְּיִשׁוּעַ וּמוֹשָׁכִים לִבְּם
 לְהֶאֱמִין בּוֹ וּלְהַתְּמִיד עַד הַקֵּץ, אֲשֶׁר הוּא חַי
 עוֹלָם. קָשִׁים עַל חֲסָא הַדְּבָרִים אֲשֶׁר כְּתַבְתִּי,

עוֹלָם. אָכֵן, נִכְנַסְתֶּם בְּשַׁעַר; עֲשִׂיתֶם כְּפִי מִצְוֹת
 הָאֵב וְהִבֵּן; קִבַּלְתֶּם אֶת רוּחַ הַקֹּדֶשׁ, הַמְּעִידָה עַל
 הָאֵב וְהִבֵּן וּבָזֹאת יִקִּים דְּבַר הַבְּרִית אֲשֶׁר אֶמַר
 יְהוָה, כִּי אִם תִּכְנְסוּ בְּדֶרֶךְ, קִבַּל תִּקְבְּלוּהוּ.
 וְעַתָּה, אַחֵי הָאֱהוּבִים, אַחַר אֲשֶׁר הִגַּעְתֶּם אֶל
 הַשְּׂבִיל הַיָּשָׁר וְהַצָּר הַזֶּה, אֲשַׁאֲלָכֶם: הֵאֵם
 עֲשִׂיתֶם הַכֹּל? הִנְנִי אוֹמֵר לָכֶם: לֹא; כִּי לֹא
 הִגַּעְתֶּם עַד הִנֵּה, כִּי אִם עַל פִּי דְבַר הַמְּשִׁיחַ,
 בְּאֲמוּנָה בְּלִתֵּי מַעֲרַעֲרַת בּוֹ, סוֹמְכִים בְּכָל עַל
 סְגוּלוֹתָיו אֲשֶׁר כָּחוֹ רַב לוֹ לְהוֹשִׁיעַ. לָכֵן, עֲלֵיכֶם
 לְלַקֵּחַ קְדִימָה בְּדַבְּקוֹת בְּמִשְׁיחַ, בְּהִיּוֹתְכֶם חֲדוּרֵי
 תִּקְוָה מִזְהִירָה שְׁלֵמָה, וְאַהֲבָה לְאֱלֹהִים וּלְכָל אָדָם.
 אָכֵן, אִם תִּתְקַדְמוּ, שְׂבָעִים נֶפֶשׁ בְּדַבֵּר הַמְּשִׁיחַ,
 וְהַתְּמַדְתֶּם עַד הַקֵּץ, הִנֵּה כֹה אֶמַר הָאֵב: יְהִי
 לָכֶם חַיֵּי עוֹלָם. וְעַתָּה, אַחֵי הָאֱהוּבִים, זֹאת
 הַדְּרֹךְ; וְאֵין דְּרֹךְ אַחֲרָת וְאֵין נֶתָן שֵׁם אַחַר תַּחַת
 הַשְּׂמַיִם, אֲשֶׁר בּוֹ יוֹכַל אָדָם לְהוֹשִׁיעַ בְּמַלְכוּת
 אֱלֹהִים. אָכֵן זֹאת תּוֹרַת הַמְּשִׁיחַ, תּוֹרַת הָאֲמַת
 הָאֲחַת אֲשֶׁר לָאֵב וְהִבֵּן רוּחַ הַקֹּדֶשׁ, אֲשֶׁר הֵם
 אֱלֹהִים אַחַד בְּלִי קוֹץ. אָמֵן.

לב

וְעַתָּה, אַחֵי הָאֱהוּבִים, סְבוּרֵנִי כִּי מִהֲרָרִים
 אַתֶּם בְּדַבֵּר אֲשֶׁר עֲלֵיכֶם לַעֲשׂוֹת אַחַר כְּנִיסַתְכֶם
 בְּדֶרֶךְ. אַךְ מְדוּעַ תִּהְיֶה בְּלִבְכֶם בְּדַבֵּר הַזֶּה?
 הַאֵינְכֶם זֹכְרִים אֶת אֲשֶׁר אֶמְרֵתִי אֵלֵיכֶם, כִּי אַחַר
 קִבַּלְתֶּם אֶת רוּחַ הַקֹּדֶשׁ, תּוֹכְלוּ לְדַבֵּר בְּלִשׁוֹן
 הַמְּלֻאָכִים? וְאָכֵן, אִיךְ תּוֹכְלוּ לְדַבֵּר בְּלִשׁוֹן
 הַמְּלֻאָכִים בְּלֹא רוּחַ הַקֹּדֶשׁ? מְלֻאָכִים מְדַבְּרִים
 בְּכַח רוּחַ הַקֹּדֶשׁ, עַל כֵּן הֵם מְדַבְּרִים אֶת דְּבָרֵי
 הַמְּשִׁיחַ. לָכֵן, אֶמְרֵתִי לָכֶם, הַשְּׂבִיעִי עוֹנֵשׁ בְּדַבְּרֵי
 הַמְּשִׁיחַ, כִּי הַמָּה יֹאמְרוּ לָכֶם אֶת כָּל הַדְּבָרִים
 אֲשֶׁר עֲלֵיכֶם לַעֲשׂוֹת. וְעַתָּה, אַחַר דְּבָרֵי אֶת
 הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, אִם לֹא תּוֹכְלוּ הַבִּינֵם, אֵין זֹאת
 כִּי אִם לֹא בַּקְשָׁתְּם וְלֹא הַקְשָׁתְּם; עַל כֵּן לֹא
 תּוֹבְאוּ אֶל הָאוֹר וְאֲבֹדוּ תִּאֲבָדוּ בְּמַחֲשׂוֹךְ. אַךְ הִנֵּה,
 אוֹסִיף וְאֹמֵר לָכֶם, כִּי אִם תִּכְנְסוּ בְּדֶרֶךְ וּתִקְבְּלוּ
 אֶת רוּחַ הַקֹּדֶשׁ, תִּרְאֶה הִיא לָכֶם אֶת כָּל אֲשֶׁר
 עֲלֵיכֶם לַעֲשׂוֹת. הִנֵּה, זֹאת תּוֹרַת הַמְּשִׁיחַ, וְלֹא
 תִּנְתֵּן תּוֹרָה נּוֹסֶפֶת עַד אֲשֶׁר יִתְגַּלֵּה הוּא לְפָנֵיכֶם

אָת הַטּוֹב. וְאִם אֵין אֱלֹה דְבַרְי הַמְּשִׁיחַ, שְׁפִטוּ אַתְּם, כִּי יִרְאֶה הַמְּשִׁיחַ לְכֶם, בְּגִבּוֹרָה וּבִתְפָאָרָה רַבָּה בְּיוֹם הָאַחֲרִית, כִּי דְבַרְי הַמָּה; אַכּוּ, כְּאֲשֶׁר אַתְּם וְאֲנִי נַעֲמַד פְּנִים אֶל פְּנִים, לְפָנֵי כֹס מִשְׁפָּטוֹ, אֲזִי תִדְעוּ כִּי צוּנִי לְכַתֵּב אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה עַל אֶף רְפִיוֹנִי. וְאֲנִי אֶתְחַנֵּן אֶל הָאֵב בְּשֵׁם הַמְּשִׁיחַ כִּי רַבִּים מֵאַתְּנוּ, אִם לֹא הַכֹּל, יוֹשְׁעוּ בְּמַלְכוּתוֹ בְּיוֹם הַגְּדוּל וְהָאַחֲרוֹן. וְעַתָּה, אַחֵי הָאֱהוּבִים, כֹּל אֲשֶׁר מִבֵּית יִשְׂרָאֵל הָמָּה, וְכֻלְכֶם, קִצְוֵי אֶרֶץ. הַנְּנִי מִדְּבַר אֲלֵיכֶם פְּקוּל הַקּוּרָא מִן הָעֶפְרָ: שְׁלוֹם עַד בּוֹא הַיּוֹם הַגְּדוּל. וְאַתְּם, אֲשֶׁר לֹא תֵאָבּוּ לְטַעַם מִטּוֹב אֱלֹהִים וְלֹא תִכְבְּדוּ אֶת דְּבַרְי הַיְהוּדִים, וְאֶף אֶת דְּבַרְי, וְאַתְּ הַדְּבָרִים אֲשֶׁר יִצְאוּ מִפִּי שֶׁהָאֱלֹהִים, לְכֶם הַנְּנִי אוֹמֵר שְׁלוֹם עַד עוֹלָם, כִּי הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה יִאֲשִׁימוּכֶם בְּיוֹם הָאַחֲרוֹן. כִּי אֶת אֲשֶׁר אַתְּם בְּאֶרֶץ, יוֹבֵא הוּא עֲלֵיכֶם לְפָנֵי כֹס הַמִּשְׁפָּט; כִּי כֹן צוּנִי יוֹהֵה וְעָלִי לְשִׁמְעַ בְּקוֹלוֹ. אָמֵן.

כִּפִּי פְּשׁוּטוֹת הָאֲמַת; עַל כֵּן לֹא יִכַּעַס אִישׁ עֲלֵיהֶם, בְּלִתֵּי אִם תְּהִיָּה בְּקִרְבּוֹ רוּחַ הַשְּׁטָן. אֲפָאָר בְּפְשׁוּטוֹת; אֲפָאָר בְּאֲמַת; אֲפָאָר בְּיִשׁוּעַ אֲשֶׁר לִי, כִּי פְדָה הוּא אֶת נַפְשִׁי מִשְׁאוּל. יֵשׁ עִמִּי חֶסֶד לְעַמִּי וְאֲמוּנָה רַבָּה בְּמִשְׁיחַ אֲשֶׁר אֲפַגֵּשׁ נַפְשׁוֹת רַבּוֹת וְכּוֹת לְלֹא דְפִי אֲצַל כֹּס מִשְׁפָּטוֹ. יֵשׁ עִמִּי חֶסֶד לְיְהוּדִים; אַכּוּ, אֲדַבֵּר עַל הַיְהוּדִים אֲשֶׁר מֵהֶם יִצְאָתִי. יֵשׁ עִמִּי אֶף חֶסֶד לְגוֹיִים; אֶף אֵין עִמִּי כֹל תְּקוּהָ עֲלֵיהֶם, בְּלִתֵּי אִם יִתְרַצוּ לְמִשְׁיחַ וְיִבּוֹאוּ דְרָךְ הַשְּׁעַר הַצַּר, וְיִלְכוּ בְּשִׁבִיל הַיֶּשֶׁר הַמּוֹבִיל אֶל הַחַיִּים וְיִמְשִׁיכוּ דְרָכָם בְּשִׁבִיל עַד קֵץ יוֹם הַמִּבְחָן. וְעַתָּה, אַחֵי הָאֱהוּבִים, וְאֶף יְהוּדִים, וְכֹל קְצוֹת הָאֶרֶץ, שְׁמַעוּ אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וְהִאֲמִינוּ בְּמִשְׁיחַ; וְאִם לֹא תִאֲמִינוּ בַּדְּבָרִים הָאֵלֶּה, הִאֲמִינוּ בְּמִשְׁיחַ; אַכּוּ תִאֲמִינוּ בַּדְּבָרִים הָאֵלֶּה, כִּי הֵם דְּבַרְי הַמְּשִׁיחַ, וְהוּא אֲשֶׁר נָתַן לִי אוֹתָם; וּמִלְמַדִּים הֵם אֶת כֹּל הָאֲדָם כִּי עֲלֵיהֶם לַעֲשׂוֹת

סֵפֶר יַעֲקֹב

דְּבַרְי יַעֲקֹב, אַחֵי נְפִי. דְּבַרְי הַשְּׁפָתוֹ אֶל אַחֵיו. הוּא מוֹכִיחַ אִישׁ הַמְּבַקֵּשׁ לְהַדִּיחַ אֶת תּוֹרַת הַמְּשִׁיחַ. דְּבָרִים מְעַטִּים עַל אוֹדוֹת יְמֵי עַם נְפִי. (בְּעֶרְךָ 544-421 לְפָנֵי הַסְּפִירָה.)

ה לְשֵׁם הַמְּשִׁיחַ וְלִמְעַן בְּנֵי עַמְנוּ. כִּי מִפְּנֵי אֲמוּנָה וְחִרְדָּה גְּדוּלָּה, גָּלָה לָנוּ בְּאֲמַת עַל אוֹדוֹת בְּנֵי עַמְנוּ, וְאַתְּ הַשְּׁתִּיד לְבוֹא עֲלֵיהֶם. אֶף הַתְּגַלּוּת רַבּוֹת וְרוּחַ נְבוּאָה רַבָּה הָיוּ לָנוּ; לְכֵן יִדְעֵנוּ עַל הַמְּשִׁיחַ וְעַל מַלְכוּתוֹ אֲשֶׁר תְּבוֹא. עַל כֵּן שְׁקַדְנוּ עֲמַל בְּקִרְבֵּי בְנֵי עַמְנוּ, לְשִׁכְנַעַם לְבוֹא אֶל הַמְּשִׁיחַ וְלְטַעַם מִטּוֹב אֱלֹהִים, לְמַעַן יְבּוֹאוּ אֶל מְנוּחָתוֹ, פֶּן יִשְׁבַּע בְּכֹל אַפֶּן בְּחַמְתּוֹ שֶׁלֹּא לְתַתֵּם לְבוֹא שְׁמָהּ, כְּמִרְיָהּ בִּימֵי מִסָּה, בְּהִיּוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּמִדְבָּר. מִי יִתֵּן וְיִכּוֹלִים הֵינְנוּ, לְשֵׁם אֱלֹהִים, לְשִׁכְנַע אֶת כֹּל הָאֲנָשִׁים לְחַדֵּל מִמְרָדָם בְּאֱלֹהִים וּמִהַכְּעִיסוֹ, אֲלֵא יִאֲמִינוּ כֹּל בְּנֵי הָאֲדָם בְּמִשְׁיחַ וְיִתְבּוֹנְנוּ אֶל מוֹתוֹ, וְיִשְׁאוּ אֶת צִלְבוֹ וְאַתְּ כְּלַמַּת הָעוֹלָם; עַל כֵּן, אָנִי, יַעֲקֹב, מְקַבֵּל עָלַי לְמַלֵּא אֶת מִצְוֹת אַחֵי, נְפִי. וְנְפִי בֹא בִּימֵים,

א

א וְהִיָּה כִּי חִלְפוּ חֲמִשִּׁים וְחֲמִשׁ שָׁנִים מֵעַתַּת צִאֲת לְחֵי מִירוּשָׁלַם; וְנְפִי צוּנִי, אוֹתִי, יַעֲקֹב, עַל אוֹדוֹת הַלוּחוֹת הַקְּטָנִים, אֲשֶׁר עֲלֵיהֶם נְחָרְטִים הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה. וְהוּא צוּנִי, אוֹתִי, יַעֲקֹב, לְכַתֵּב עַל גְּבֵי הַלוּחוֹת הָאֵלֶּה מְעַט מִן הַדְּבָרִים אֲשֶׁר מִצְאָתִים יִקְרִים בְּיוֹתֵר; וְהוּא צוּנִי אֲשֶׁר לֹא אֲנִי, כִּי אִם קְלוּת, בַּדְּבָרִים הַיְמִיִּים אֲשֶׁר לְעַם הַזֶּה, אֲשֶׁר נִקְרָא שְׁמוֹ עַם נְפִי. וְהוּא אָמַר כִּי דְבַרְי יְמֵי עֵמוֹ יִחְרְטוּ עַל גְּבֵי לוּחוֹתָיו הַנוֹסְפִים וְכִי אֲשִׁמֵּר נָא אֶת הַלוּחוֹת הָאֵלֶּה וְאֲמַסֵּר אוֹתָם לְזָרְעִי, מִדּוֹר לְדוֹר. וְאִם תְּהִיָּה הַשְּׁפָת דְּבַרְי קֹדֶשׁ, אוֹ הַתְּגַלּוּת גְּדוּלָּה, אוֹ נְבוּאָה, חֵרוּט אַחֲרֵיט אֶת עַקְרָם עַל גְּבֵי הַלוּחוֹת הָאֵלֶּה וְתִאֲרָתִי אוֹתָם כְּכֹל הָאֲפָשָׁר,

וְרָאָה אֲשֶׁר קָרְבוּ יָמָיו לְמוֹת; וְהוּא מִשַּׁח אִישׁ
 לְהַיּוֹת מִלֶּךְ וּמוֹשֵׁל עַל עַמּוֹ אַחֲרָיו, כְּמִשְׁפֵּט
 שְׁלוֹטוֹן הַמְּלָכִים. וְנָפִי אֶהוּב הָיָה עַל הָעַם עַד
 מָאֹד, וְהוּא הָיָה מְגֹנֵם הַגְּדוֹל, בְּנִשְׂאוֹ אֶת חֶרֶב
 לְבָן לְהַגְנֹתָם וּבַעֲמָלוֹ כָּל יָמָיו לְטוֹבָתָם. עַל כֵּן
 חִפְצוֹ הָעַם לְשִׁמּוֹר אֶת שְׁמוֹ לְזִכְרוֹן. וְכָל אֲשֶׁר
 נוֹשָׂא אֶת מִשְׁרָתוֹ לְמִשְׁלֵל אַחֲרָיו נִקְרָא בְּפִי
 הָעַם, נָפִי הַשְּׂנִי, נָפִי הַשְּׁלִישִׁי וְכֵן הֵיטֵר,
 כְּמִשְׁפֵּט שְׁלוֹטוֹן הַמְּלָכִים; כִּף קֶרְאֵם הָעַם,
 יְהִיָּה שְׁמֵם אֲשֶׁר יְהִיָּה. וְהִיָּה כִּי מֵת נָפִי.
 וְהָעַם אֲשֶׁר לֹא הָיוּ לְמָנִים, הָיוּ נְפִיִּים; וְאוֹלָם
 נִקְרָאוּ הֵם אֲנָשֵׁי נָפִי, אֲנָשֵׁי יַעֲקֹב, אֲנָשֵׁי יוֹסֵף,
 אֲנָשֵׁי זוֹרֵם, אֲנָשֵׁי לָמֹן, אֲנָשֵׁי לְמוֹאֵל וְאֲנָשֵׁי
 יִשְׁמַעֲאֵל. וְאֲנִי, יַעֲקֹב, לֹא אֲבַדִּיל בֵּינֵיהֶם
 בְּשִׁמוֹת הָאֵלֹהִים בְּכַתְּבִי, כִּי אֲכַנֶּה כָּלמָנִים אֶת
 אֲשֶׁר יִבְקָשׁוּ לְהַשְׁמִיד אֶת עַם נָפִי, וְאֵת יְדֵי
 נָפִי אֲכַנֶּה נְפִיִּים, אוֹ עַם נָפִי, כְּמִשְׁפֵּט שְׁלוֹטוֹן
 הַמְּלָכִים. וְהִיָּה בִּימֵי הַמֶּלֶךְ הַשְּׂנִי, הַחֲלוֹ בְּנֵי
 עַם נָפִי לְהַקְשׁוֹת אֶת לְבָבָם וּלְהַתְּעַנֵּג מַעַט
 בְּמַעֲשֵׂי רָשָׁע, וּכְדוֹד בִּימֵי קֶדֶם, וּכְשִׁלְמָה בְּנוֹ,
 בְּחִפְצָם לְקַחַת לָהֶם נָשִׁים וּפְלִגְשִׁים רַבּוֹת.
 וְהֵם הַחֲלוּ לְבַקֵּשׁ רַב זָהָב וְכֶסֶף וְהַתְּנַשְׂאוּ
 בְּגַאֲוָה. עַל כֵּן, אֲנִי, יַעֲקֹב, אֲמַרְתִּי לָהֶם אֶת
 הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה כִּפִּי אֲשֶׁר לְמַדְתִּים בְּבֵית
 הַמִּקְדָּשׁ, אַחֲרֵי אֲשֶׁר קִבַּלְתִּי אֶת דְּבַר שְׁלִיחוֹתִי
 מִיְהוָה. כִּי אֲנִי, יַעֲקֹב, וְאֶחָי יוֹסֵף, קִדְשָׁנוּ בִּיָּדֵי
 נָפִי לְהַיּוֹת כְּהָנִים וּמוֹרִים לְבְנֵי הָעַם הַזֶּה.
 וְרוֹמְמָנוּ אֶת מִשְׁמֵרְתָּנוּ לְשֵׁם יְהוָה, בְּקַחְתָּנוּ
 עֲלֵינוּ אֶת הַחוּבָה, לְהַסֵּב אֶת חֲטָאֵי הָעַם עַל
 רֵאשֵׁנוּ אֵלֹהִים לֹא לְמַדְנוּ אוֹתָם אֶת דְּבַר אֱלֹהִים
 בְּרַב שְׂקִידָתָנוּ; לָכֵן, בְּרַב עֲמָלָנוּ, לֹא יִכְתֹּם
 דָּמָם אֶת לְבוּשָׁנוּ; וְאֵלְמִלָּא זֹאת, הָיָה דָּמָם
 מְכַתֵּם אֶת לְבוּשָׁנוּ וְלֹא הֵייוּ נִמְצָאִים
 לְלֹא דְפִי בַּיּוֹם הָאֶחָרוֹן.

ב

א דְּבָרֵי יַעֲקֹב, אַחֲחֵי נָפִי, אֲשֶׁר דְּבַר אֵל עִם נָפִי אַחֲרֵי
 ב מוֹת נָפִי: הִנֵּה, אַחֲחֵי הָאֶהוּבִים, אֲנִי, יַעֲקֹב, כִּפִּי
 הַחוּבָה הַרוֹבֶצֶת עָלַי לְפָנַי אֱלֹהִים, לְרוֹמֵם אֶת
 מִשְׁמֵרְתִּי בְּלֹב עַר, וּלְרַחֵק אֶת חֲטָאִים מִבְּגָדִי,

אחת, וְכָל פִּילְגֶשֶׁת לֹא תִהְיֶה לוֹ. כִּי אֲנִי, יְהוָה אֱלֹהִים, חִפְצִי בְצַנִּיעוֹת הַנְּשִׁים; וְזָנוֹת תּוֹעֵבָה הֵיא לִפְנֵי, נְאוּם יְהוָה צְבָאוֹת. לְכוּ וְשִׁמְרוּ הָעַם הַזֶּה אֶת מִצְוֹתַי, וְלֹא, אֲרוּרָה תִהְיֶה הָאָרֶץ בְּעִבְרוֹרָם, נְאוּם יְהוָה צְבָאוֹת. כִּי כֹה אָמַר יְהוָה צְבָאוֹת: אִם בְּרִצּוֹנִי לְגַדֵּל לִי זֶרַע, אֲצַנֶּה אֶת עַמִּי; וְלֹא, עֲלִיהֶם לְשִׁמְעַע אֶל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה.

כִּי אֲנִי, יְהוָה, רָאִיתִי אֶת יְגוֹן בְּנוֹת עַמִּי, וְשָׁמַעְתִּי אֶת אֲנַחְתָּן בְּאָרֶץ יְרוּשָׁלַם וּבְכָל אֲרָצוֹת עַמִּי, מִפְּנֵי רִשְׁעַת בְּעֲלִיָּהוּן וְתוֹעֵבוֹתֵיהֶם. וְכֹה אָמַר יְהוָה צְבָאוֹת: לֹא אֶתֵּן כִּי תַעֲלִינָה אֵלַי זַעֲקוֹת בְּנוֹת הָעַם הַזֶּה, הַנְּאֻוֹת, עַל אֲנָשֵׁי עַמִּי, אֲשֶׁר הוֹצֵאתִיו מֵאֶרֶץ יְרוּשָׁלַם, נְאוּם יְהוָה צְבָאוֹת.

כִּי לֹא יִגְלוּ אֶת בְּנוֹת עַמִּי מִפְּנֵי עֲדֻנְתָן, בְּלַתִּי אִם אֶפְקְדֵם קָלְלָה נְמַרְצַת, עַד אֲבָדְוּ; כִּי לֹא יִזְנוּ כְּאֲשֶׁר לִפְנֵינִי, נְאוּם יְהוָה צְבָאוֹת. וְעַתָּה, אֲחִי, אֲתֶם יִדְעֶתֶם כִּי נִתְּנוּ הַמִּצְוֹת הָאֵלֶּה לְאֲבִינוּ, לְחִי, עַל כֵּן יִדְעֶתֶם אוֹתוֹן תְּמוֹל שְׁלֹשׁוֹם; אֲכֹן, אֲשֶׁם כְּבֹד רַבִּץ עֲלִיכֶם, כִּי עֲשִׂיתֶם אֶת אֲשֶׁר הָיָה לְכֶם לְרָחֹק מִמְּנוֹ. הִנֵּה הִגְדַּלְתֶּם עוֹוֹן מִן הַלְּמָנִים, אֲחִינוּ. שִׁבְרַתֶּם לֵב נְשִׁיכֶם הַעֲנֻגוֹת וְאֲבַדְתֶּם אֶת אֲמוֹן בְּנִיכֶם, כִּי דָגְמָה רָעָה הֵייתֶם לָהֶם, וְאִנְקוֹת לְבָם עוֹלוֹת אֶל אֱלֹהִים לְהַעֲדִי עֲלֵיכֶם. וּמִפְּנֵי דִבְרֵי אֱלֹהִים הַנִּכּוֹחִים, הִבְאִים עֲלֵיכֶם, מִתּוֹ לְבָבוֹת רַבִּים, מִדְּקָרִים פְּצָעִים עֲמָקִים.

ג

וְאֲנִי, יַעֲקֹב, חִפְצִי לְדַבֵּר אֲלֵיכֶם, טְהוֹרֵי הַלֵּב. אֲבִישׁוּ בְדַעַת אֵיתְנָה אֶל אֱלֹהִים וְהִתְפַּלְלוּ אֵלַי בְּאֲמוּנָה יִתְרָה, וְהוּא יִנְחַמְכֶם בְּצַר לְכֶם, וְיָרִיב רִיבְכֶם, וְיֹרִיד מִשְׁפָּטוֹ עַל רֹאשׁ מִבְּקָשֵׁי כְּלִיזוֹנְכֶם. שְׂאוּ רֹאשְׁכֶם, כָּל טְהוֹרֵי הַלֵּב, וּקְבְּלוּ אֶת דְּבַר אֱלֹהִים הַרְצוּי, וְהִשְׁבִּיעוּ נֶפֶשׁ בְּאֵהְבָתוֹ, יַעַן אֲשֶׁר יְכוּלִים אֲתֶם, תְּמִיד, אִם אַף דַּעַתְכֶם אֵיתְנָה הֵיא. אַף אוֹי, אוֹי לְכֶם, אֲשֶׁר אֵינְכֶם טְהוֹרֵי לֵב, כִּי אִם טְמָאִים הַיּוֹם לִפְנֵי אֱלֹהִים; אִם לֹא תִנְחַמוּ מִחֻטְאֵיכֶם, אֲרוּרָה תִהְיֶה הָאָרֶץ בְּעִבְרוֹכֶם. וְהַלְּמָנִים, אֲשֶׁר אֵינֶם טְמָאִים כְּמוֹתְכֶם, אַף מְקַלְלִים הֵם קָלְלָה נְמַרְצַת, יְבוֹכֶם עַד אֲבָדְוּ.

לְבוֹשְׁכֶם, וְרוֹדְפִים אֲתֶם אֶת אֲחֵיכֶם, בְּחֻשְׁבְּכֶם אֲשֶׁר טוֹבִים אֲתֶם מֵאֵלֶּה. וְעַתָּה, אֲחִי, הַחֻשְׁבִּים אֲתֶם כִּי יִצְדִיק אֲתֶכֶם אֱלֹהִים בְּדַבַּר הַזֶּה? הַנְּנִי אוֹמֵר לְכֶם: לֹא, כִּי אִם יִגְנֶה אֲתֶכֶם; וְאִם תּוֹסִיפוּ עֲשׂוֹת כְּדְבָרִים הָאֵלֶּה, עַד מְהֵרָה יָבוֹאוּ עֲלֵיכֶם שְׁפָטָיו. מִי יִתֵּן וְיִרְאָכֶם אֲשֶׁר יְכוּל הוּא לְדַקֵּר בְּכֶם, וּבְמַבְט עֵינָיו לְמַחֵץ אֲתֶכֶם אֶל הַעֶפְרָא!

מִי יִתֵּן וְיִנְקֶכֶם מִן הָעוֹוֹן הַזֶּה וְהִתּוֹעֵבָה. וּמִי יִתֵּן וְשִׁמְעֶתֶם אֶל מִצְוֹתָיו וְלֹא תִכְחַד גְּאוֹת לְכֶם הַזֹּאת אֶת נַפְשְׁכֶם! חֲשְׁבוּ עַל אֲחֵיכֶם כְּמוֹכֶם, וְהִיוּ מִיַּדְעִים עִם כָּל אֶחָד וְנִדְבִיבִים בְּקִנְיָנְכֶם, לְמַעַן יַעֲשִׂירוּ הֵם כְּמוֹכֶם. וְטָרַם בְּקִשְׁכֶם עֲשֶׂה, בְּקִשׁוּ אֶת מַלְכוּת אֱלֹהִים. וְאַחַר אֲשֶׁר תִּשְׁיִגוּ תִקְוָה בְּמִשִׁיחַ, תִּשְׁיִגוּ עֲשֶׂה, אִם תִּבְקָשׁוּהוּ; וְאֲנִי תִבְקָשׁוּהוּ בְּכּוֹנֵת עֲשׂוֹת טוֹב, לְהַלְבִּישׁ עִירְמִים וְלְהַאֲכִיל רַעֲבִים, וְלִקְרֹא דְרוֹר לְאֲסִירִים וְלְהַגִּישׁ סַעַד לְחֹלִים וְלְסוֹבְלִים. וְהִנֵּה, אֲחִי, דְּבַרְתִּי אֲלֵיכֶם עַל גְּאוֹתְכֶם: וְאֵלֶּה מִכֶּם אֲשֶׁר צִרְרַתֶם אֶת שְׂכְנְכֶם, וְרִדְפַתֶם אוֹתוֹ, מִפְּנֵי גְאוֹת לְכֶם מִפְּנֵי הַדְּבָרִים אֲשֶׁר הַעֲנִיק לְכֶם אֱלֹהִים, מַה תֹּאמְרוּ עַל קֶדֶ? הַאֵינְכֶם סוֹבְרִים כִּי בּוֹרֵא כָּל בָּשָׂר יִתְעַב מַעֲשִׂים אֲשֶׁר כָּאֵלֶּה? כִּי כָּל אָדָם יִקַּר בְּעֵינָיו כְּזוֹלָתוֹ, וְכָל הַבָּשָׂר יִסּוּדוּ בְּעַפְרָא; אֶת כָּלֶם הוּא בְּרֵא לְתַכְלִית הָאֲחַת, לְמַעַן יִשְׁמְרוּ אֶת מִצְוֹתָיו וְיִפְאַרוּהוּ עַד עוֹלָם. וְעַתָּה אֲכַלֶּה דְבָרֵי אֲלֵיכֶם עַל הַגְּאוֹת; וְאִם לֹא הָיָה עֲלֵי לְדַבֵּר אֲלֵיכֶם עַל פֶּשַׁע גְּדוֹל יוֹתֵר, שֶׁשׁ הָיָה לְבִי מִפְּנֵיכֶם עַד מָאֹד. אַף כְּבֹד דְּבַר אֱלֹהִים עֲלֵי מִפְּנֵי פֶשַׁעֵיכֶם הַגְּדוֹלִים. כִּי כֹה אָמַר יְהוָה: גְּבִרוּ עוֹוֹנוֹת הָעַם הַזֶּה וְאִין הֵם מְבִינִים בְּכַתְבִּי הַקֶּדֶשׁ כִּי מִשְׁאֵת נֶפֶשׁ הֵיא לְזִכּוֹת עֲצָמָם מִעֲבֻרוֹת זָנוֹת, מִפְּנֵי הַפְּתוּב עַל אוֹדוֹת דָּוִד וְשִׁלְמָה בְּנוֹ. אֲכֹן, דָּוִד וְשִׁלְמָה הִרְבוּ לְשִׂאת נְשִׁים וּפִילְגָשִׁים לְרַב, וְהַדְּבַר הָיָה נִתְעַב לִפְנֵי, נְאוּם יְהוָה.

לְכוּ, כֹּה אָמַר יְהוָה, אֲנִכִי הוֹצֵאתִי אֶת הָעַם הַזֶּה מֵאֶרֶץ יְרוּשָׁלַם בְּכַח זְרוּעִי, לְמַעַן אֲגַדֵּל לִי צֶמַח צְדָקָה מִפְּרִי חֲלָצֵי יוֹסֵף. לְכוּ, אֲנִי יְהוָה אֱלֹהִים, לֹא אֶתֵּן כִּי יַעֲשֶׂה הָעַם הַזֶּה כְּאֲשֶׁר עֲשׂוּ לִפְנֵינִי. עַל כֵּן, שְׁמַעוּנִי, אֲחִי, וְהִאֲזִינוּ לְדַבֵּר יְהוָה: אִישׁ מִקְרַבְכֶם לֹא יִשָּׂא אִשָּׁה, כִּי אִם

בשם לוחות יעקב ונעשו הם ביד נפי. ואני
מכלה לומר דברים אלה.

ד

ואני יעקב, שרתי רבות את עמי בדברי, א
ולא אוכל לכתב כי אם מעט מדברי מפני קשי
חריטת דברינו על גבי לוחות, אך יודעים אנחנו
כי אשר נכתב על הלוחות אכן ישאר. וכל אשר ב
נכתב, והוא לא נחרט על גבי לוחות, אכן יכלה
ויאבד; אך נתן לנו לכתב דברים מעטים על
לוחות, אשר יתנו לבנינו וכן לאחינו האהובים
ידעה מעטה על אודותינו, או על אודות
אבותיהם. הנה, בדבר הזה ישמח לבנו;
ושוקדים אנחנו בעמלנו לחרט את הדברים
האלה על לוחות, מקוים כי יקבלום אחינו
האהובים וילדינו בתודת לבב ויביטו בהם למען
ילמדו מהם בשמחה, ולא בצער או בבוז על
אודות אבותיהם הראשונים. כי בכונה זאת
כתבנו את הדברים האלה, למען ידעו הם אשר
ידענו אנחנו על המשיח והיתה לנו תקוה
בתפארתו מאות שנים רבות לפני בואו; ולא
רק לנו היתה תקוה בתפארתו, כי אם לכל
הנביאים הקדושים אשר קדמונו. הן אלה
האמינו במשיח ועבדו את האב בשמו, ואף
אנחנו עובדים את האב בשמו. ובכונה הזאת
שומרים אנחנו את תורת משה כי מובילה היא
את נפשנו אליו; ומפני שמירתנו מקדשת היא
לנו לצדקה, כפי אשר נחשב לאברהם במדבר
בהשמעו למצוות אלהים להקריב את בנו
יצחק, אשר דומה הוא לאלהים ובנו היולד
היחיד. על כן מחפשים אנחנו בדברי הנביאים
ולנו רב התגליות ורחב הנבואה; ובהיות לנו כל
העדיות האלה, מוצאים אנחנו תקוה ואמונתנו
נהיית בלתי מערערת. עד כי אכן נוכל לצוות
בשם ישוע וישמעו לנו אף העצים, ההרים וגלי
הים. אך עם זאת, מראה לנו יהוה אלהים את
חלשתנו למען נדע כי על ידי חסדו ומחילת
כבודו הגדולה לבני האדם, יש לנו כח לעשות
את הדברים האלה. הנה, גדולים ונפלאים
מעשי יהוה. עד כמה נסתר וחקר מעמקי

ועד מהרה תבוא העת אשר בה, אם לא
תשובו מרעתכם, ינחלו הלמנים את ארץ
ירשתכם ויהוה אלהים יוציא את הצדיקים
מקרבכם. הן אחיכם הלמנים, אשר תשנאום
מפני טמאתם והקללה אשר באה על עורם,
צדיקים מכם; כי לא שכחו את מצות יהוה
אשר צוה את אבותינו לשאת אך אשה אחת
ולהנע מפילגשים ומזנות. והם שומרים
לקיים את המצוה הזאת, לכן, מפני שומרים
את המצוה, לא ישמידם יהוה אלהים, כי אם
ירחמם, ויום יבוא אשר יהיו עם מברך. הן
בעליהן אוהבים את נשותיהם, ונשותיהם
אוהבות את בעליהן; והבעלים והנשים אוהבים
את ילדיהם, וחסר אמונתם ושאנתם אליכם
היא מפני עוון אבותיהם; לכן, כמה טובים
אתם מהם, בעיני בוראכם הגדול? אכן, אחי,
אם לא תנחמו מחטאיכם, ירא אני פן יהיה עור
הלמנים בהיר מעורכם בעת אשר תובאו עמם
לפני פס אלהים. על כן, הנני מצוכם בדבר
אלהים, אשר לא תחרפום עוד על דבר עורם
הכהה ואשר לא תגדפום על דבר טמאתם;
אך את טמאתכם תזכרו, וזכרו כי טמאתם באה
מפני אבותיהם. לכן, זכרו את ילדיכם, כמה
העצבתם את לבם בלקח אשר להתנהגותכם
לפניהם; אף זכרו כי מפני טמאתכם עשויים
אתם להביא כליין על ילדיכם, וחטאיכם יערמו
על ראשכם ביום האחרון. אכן, אחי, שמעו
אל דברי: עוררו נא את כחות נפשכם; התנערו
למען תעורו מתנומת המות; התירו עצמכם
ממכאובי שאול, למען לא תעשו מלאכים
לשטן, ולא תשכחו אל מקוה האש והגפירת
אשר הוא המות השני. ואני, יעקב, דברתי
עוד רבות אל בני עם נפי והנהרתים מפני זנונים
וזמה וכל מיני חטא בהגידי להם מה נוראות
תוצאותיהם. ואף חלק אחד ממאה מקורות
העם הזה, אשר החל עתה להתעצם במנינו,
לא יוכל להכתב על גבי הלוחות האלה, אולם
רבות מקורותיהם, וכן דברי מלחמותיהם,
מריבותיהם ושלטון מלכיהם, כתובים על
הלוחות הגדולים. הלוחות האלה נקראים

והאחרונה והיסוד הבטוח היחיד, אשר עלי
 יוכלו היהודים לבנות. ועתה, אהובי, איד יתכן
 אשר אלה, אחר מאסם את היסוד הבטוח,
 יוכלו באיזו עת לבנות עלי, למען יהיה להם
 לראש פנה? ראוי אחי האהובים, אגלה לכם
 את דבר המסתור הזה, אם לא אטלטל בכל
 אפן שהוא, מעז מבטחי ברוח הקדש ואמעז
 מפני עצם דאגתי לכם.

ה

הנה, אחי, הלא תזכרו כי קראתם את דברי
 הנביא זנוס אשר דבר על בית ישראל לאמר:
 שמעו, בית ישראל, והאזינו לדברי, ואני נביא
 ליהוה. כי זה אמר: הנני ממשיך אתכם, בית
 ישראל, לעץ זית משבח אשר לקחו איש וגדלו
 בכרמו; והוא גדל ואף הזקין והחל לנבל. ונא
 בעל הכרם וראה כי פשה הרקב בעץ; והוא
 אמר: אומרנו ואעדר סביבותיו ואדשנו; אולי
 ישא דליות יניקות ולא יאבד. והוא זמרו ועדר
 סביבותיו, ודשנו כאשר דבר. והיה אחר ימים
 רבים, החל העץ לשלח אט-אט דליות יניקות,
 אף הנה החלה צמרת העץ לנבל. וראה בעל
 הכרם, ואמר אל עבדו: צר לי אשר יאבד לי
 העץ הזה; לכן, לך וכתת זמורות מעץ זית הגדל
 פרא והביאו אלי; ואנחנו נכרת את הענפים
 הראשנים אשר החלו לנבל ונשליכם באש והיו
 לבשר. ואמר בעל הכרם: הנני מסיר רבות מן
 הדליות היניקות האלה והרפבתין בכל אשר
 אחפץ; ואחת היא לי אם אכן יאבד שרש העץ
 הזה, אם אף את פריו אוכל לשמר לי. לכן אקח
 את הדליות היניקות האלה וארפיבן בכל אשר
 אחפץ. קח אתה את זמורות זית הבר והרפבת
 אותן תחתיה; ואני אשליף באש את הענפים
 אשר פרתו לבערם, פו יהיו למפגע בארמת
 פרמי. ועשה עבד בעל הכרם כדבר אדוניו,
 והרפיב את זמורות זית הבר על העץ. ובעל
 הכרם צוה לעדר סביבות העץ, לומר אותו
 ולדשנו, ואמר אל עבדו: צר לי כי יאבד לי העץ
 הזה; לכן, בעבור אולי אציל את שרשיו לבל
 יאבדו, למען אשמרם לי, הן עשיתי זאת.

מסתוריו. אין איש יכול לחקר את כל דרכיו;
 ולא ידע איש את דרכיו, בלתי אם יגלה לו; לכן,
 אחי, אל תבוזו לגלוני אלהים. הן בכת דברו
 בא אדם על פני האדמה, והאדמה נבראה בכח
 דברו. לכן, אם יכול היה אלהים לדבר והעולם
 נהיה, ולדבר ונברא האדם, מדוע אפוא לא
 יוכל לצוות על האדמה או על יציר כפיו אשר
 על פניה, כפי חפצו ורצונו? על כן, אחי, אל
 תבקשו יעץ ליהוה, כי אם בקשו עצה מידו. הן
 יודעים אתם כי הוא יועץ לכל בראיון בהקמה
 ובצדק וברחמים גדולים. על כן, אחים אהובים,
 התרצו לפני אלהים על ידי כפרת המשיח, בנו
 הילוד היחיד, ותזכו בתחייה, כפי כח התחייה
 אשר במשיח, והראו כפרי הבכורים אשר
 למשיח המובא לאלהים, ובהיות לכם בו תקנות
 פאר טובה, אף טרם יתגלה בפשר. ועתה,
 אהובים, אל תשתוקמו על אשר אומר אני לכם
 דברים אלה; אכן, מדוע לא נדבר על כפרת
 המשיח, להשיג ידיעה משלמת בו, כהשיג את
 ידיעת התחייה והעולם הבא? הנה, אחי,
 כל המתנבא, ינבא נא לפי הבנת בני האדם;
 כי רוח הקדש תדבר את האמת ולא תשקר.
 לכן מדברת היא על דברים כפי היותם באמת
 ועל דברים כפי אשר יהיו באמת; ודברים אלה
 מתגלים לנו ברורות, למען ישועת נפשנו. והנה
 לא אנחנו לבדנו עדים לדברים האלה, כי אכן
 דברים אלהים אל נביאים אשר מקדם. אף
 היהודים עם קשה ערף היו ובוז את הדברים
 הברורים, והרגו את הנביאים ובקשו דברים
 אשר קצרה בינתם מהשיג. על כן, מפני ערונום,
 אשר בא להם מהביטים מעבר למשורה, נפול
 יפלו. כי הסיר אלהים את פשטותו מהם ושלח
 אליהם דברים רבים אשר אין יכולים הם להבין,
 כי כן חפצו. ונען אשר חפצו כן, עשה אלהים
 כדבר הזה, למען יכשלו. והנה אני יעקב,
 מובל על ידי הרוח להנבא; כי מבין אני את אפן
 פעלת רוח הקדש אשר בי, כי מפני כשלונום
 ימאסו היהודים את האבן אשר יכולים לבנות
 עליה, להיות להם יסוד איתן. והנה, על פי
 כתבי הקדש, תהיה האבן הזאת הגדולה

חלקת האדמה הזאת היתה דלה מן הראשונה.
 אך ראה את העץ; עת ארפה טפחתי אותו
 ועשה פרי רב. לכן, אסוף את פריו והניחיהו עד
 בוא המועד, בעבור אשמרהו לי. ובעל הכרם
 הוסיף לומר אל עבדו: הבט נא וראה כנה
 נוספת, אשר גם אותה נטעתי; הנה אף אותה
 טפחתי ועשתה פריה. והוא אמר אל העבד:
 הבט נא וראה אותה, האחרונה. הנה, נטעתי
 בחלקת אדמה טובה, וטפחתי אותה זה עת
 ארפה, ונתנה רק מחצית העץ פרי משבח,
 ומחציתו האחרת עשתה פרי בר; הן טפחתי
 את העץ הנה כטפחתי את שאר העצים. ואמר
 בעל הכרם אל עבדו: לך וכרת את ענפיו אשר
 לא עשו פרי טוב והשלכתם באש. אולם אמר
 לו העבד: הבה נזמר נא את העץ, אף נעדר
 סביבותיו ונטפח אותו עוד מעט, אוילי יתן פרי
 טוב למען תקבצו לך עד בוא המועד. והיה כי
 עשו כן, בעל הכרם ועבדו, וטפחו את כל פרי
 הכרם. והיה אחר עבר עת ארפה, אמר בעל
 הכרם אל עבדו: הבה נרדה אל הכרם להוסיף
 לעמל בו. כי הנה, קרבה העת והקץ חש לבוא;
 על כן, עלי לקבץ לי פרי עד בוא המועד. ובעל
 הכרם ועבדו ירדו אל הכרם; והם באו אל העץ
 אשר ענפיו המשבחים נכרתו וזמורות הבר
 הרקבו עליו; והנה כל מיני פרי מכבידים על
 העץ. ובעל הכרם טעם מן הפרי, כל מין כפי
 זנו, ואמר: עת ארפה טפחנו את העץ הנה
 וקבצתי לי פרי רב עד בוא המועד. והנה, זאת
 הפעם עשה העץ פרי רב אף אין בו אף אחד
 אשר טוב הוא. הנה, יש בו כל מיני באושים,
 ואין בו כל יתרון לי, על אף כל עמלנו; ועתה צר
 לי כי יאבד לי העץ הזה. ואמר בעל הכרם אל
 עבדו: מה נעשה לעץ בעבור אקבץ לי שנית
 מפריו הטוב? ואמר העבד אל אדוני: יען
 אשר הרפכת את זמורות זית הבר, נזנו שרשי
 העץ מן הענפים המרקבים, וחיים המה, לא אבדו;
 אכן רואה אתה כי שרשי העץ עודם טובים.
 ואמר בעל הכרם אל עבדו: אין לי כל תועלת
 בעץ, ולא יועילוני שרשיו כל ימי עשות העץ
 באושים. אולם ידעתי אשר שרשי העץ טובים

על כן, לך לדרקה, ונצרת את העץ, וטפחתי
 כדברי. ואת הנטישות האלה אניח בחלקת
 כרמי התחתונה; באשר אחפץ, אחת היא לך;
 זאת אעשה בעבור אשמר לי את ענפי העץ
 המשבחים, ולמען אקבץ לי מפריו עד בוא
 המועד; כי צר לי אשר יאבד לי העץ הנה ופריו.
 ובעל הכרם הלך לדרכו והטמין את נטישות
 עץ הזית המשבח בחלקות הכרם התחתונות,
 במקום זה ובמקום אחר כחפצו וכרצונו. והיה
 לאחר עבר עת ארפה, ואמר בעל הכרם אל
 עבדו: הבה נרדה אל הכרם לעבד בו. וירד בעל
 הכרם, וכן עבדו, אל הכרם לעמל. ואמר העבד
 אל אדוני: הבט נא: ראה את העץ! ובעל הכרם
 הביט וראה את העץ אשר עליו הרקבו וזמורות
 זית הבר, והנה צמח העץ והחל לעשות פרי.
 והוא ראה כי טוב, ופריו כפרי המשבח. והוא
 אמר אל עבדו: הנה, וזמורות עץ הבר אחזו בלח
 שרש העץ, והשרש חזקן עד מאד, ומפני רב
 לח השרש, הבשילו וזמורות הבר פרי משבח.
 הן לו לא הרקבנו את הענפים האלה, אבוד
 אבד העץ. ועתה אקבץ לי פרי רב אשר עשה
 העץ ואצפינו לי עד בוא המועד. ואמר בעל
 הכרם אל עבדו: הבה נלכה אל חלקת הכרם
 התחתונה ונראה אם עשו ענפי העץ המשבחים
 פרי לרב אף המה, וקבצתי לי את פרים עד בוא
 המועד. והם הלכו אל המקום אשר טמן בו
 בעל הכרם את נטישות העץ המשבח. והוא
 אמר אל העבד: ראה את אלה! והוא ראה את
 העץ הראשון והנה עשה פרי רב; והוא ראה כי
 טוב. והוא אמר אל העבד: אסוף מפרי העץ
 והניחיהו עד בוא מועד, בעבור אשמרהו לי, כי
 עת ארפה טפחתי אותו, ועשה פרי רב. ואמר
 העבד אל אדוני: מדוע באת הנה לטעת את
 העץ הנה, אכן הפנה הזאת? הן היתה זו הדלה
 בכל חלקות כרמך. ואמר אליו בעל הכרם: אל
 תיעצני! ידעתי אשר היתה זאת חלקת אדמה
 דלה; לכן אמרתי לך כי טפחתי אותה עת
 ארפה, והנך רואה כי הרבתי לעשות פרי.
 ואמר בעל הכרם אל עבדו: הבט נא, הנה
 נטעתי עוד כנה מן העץ; ואתה ידעת אשר

אֶל הָאֵשׁ לְבַעֲרָהּ. מִי הוּא אֲשֶׁר שָׁחַת אֶת
 כְּרָמִי? וְאָמַר הֶעֱבֵד אֶל אֲדוֹנָיו: הָאִין מִפְּנֵי גְבָהוֹת
 כְּרָמְךָ בָּאָה זֹאת? הֲלֹא גָבְרוּ עֲנָפָיו עַל שְׂרָשֵׁיהֶם
 אֲשֶׁר טוֹבִים הִם. וַיַּעַן אֲשֶׁר גָּבְרוּ עַל שְׂרָשֵׁיהֶם,
 הִנֵּה צָמְחוּ מִהֵרָ מֵאֲשֶׁר כַּחַשְׂרָשִׁים וְלָקְחוּ כַּחַ
 לָמוֹ. הִנְנִי אוֹמֵר: הָאִין זֹאת סִבַּת הַשְּׁחָתָת עֲצֵי
 כְּרָמְךָ? וְאָמַר בַּעַל הַכְּרָם אֶל עַבְדּוֹ: הֲבָה נִרְדָּה
 וְנִכְרְתָה אֶת עֲצֵי הַכְּרָם וְנִשְׁלִיכֶם אֶל הָאֵשׁ, לְבַל
 יִהְיוּ לְמַפְגֵּעַ בְּאֲדַמְתַּת כְּרָמִי, כִּי עֲשִׂיתִי הַכֹּל. מָה
 יִכְלַתִּי לַעֲשׂוֹת עוֹד לְכְרָמִי? אִךְ הִנֵּה, אָמַר הֶעֱבֵד
 אֶל בַּעַל הַכְּרָם: חוֹסֶה נָא עַל הַכְּרָם עוֹד מֵעַט.
 וְאָמַר הָאֲדוֹן: אַכּוֹ, אַנְכִּי אַחוּס עַל כְּרָמִי עוֹד
 מֵעַט, כִּי יֵצֵר לִי בְּאֲבֹד לִי עֲצָיו. לָכֵן, הֲבָה
 נִקְחָה מִן הַכְּפֹנּוֹת אֲשֶׁר נִטְעַתִּין בְּחֻלְקוֹת כְּרָמִי
 הַתְּחַתּוֹנוֹת וְנִרְכִּיבֵנּוּ עַל הָעֵץ אֲשֶׁר לָקְחוּ מִמֶּנּוּ;
 וְנִכְרְתָה מִן הָעֵץ אֶת עֲנָפָיו אֲשֶׁר פְּרִים מֵרַמְכָל
 וְנִרְכִּיב תַּחְתֵּיהֶם אֶת הָעֲנָפִים הַמְּשַׁבְּחִים. וְאֲנִי
 אֶעֱשֶׂה זֹאת פֶּן יֵאבֵד הָעֵץ; אוֹלֵי אֲשֶׁמֹר לִי אֶת
 שְׂרָשֵׁיו לְתַכְלִית אֲשֶׁר לִי. וְהִנֵּה שְׂרָשֵׁי כְּפֹנוֹת
 הָעֵץ הַמְּשַׁבְּחוֹת, אֲשֶׁר נִטְעַתִּין בְּאֲשֶׁר חִפְצָתִי,
 עוֹדִים חַיִּים. לָכֵן, בְּעֵבּוֹר אֲשֶׁמֹר אִף אוֹתָם
 לְתַכְלִית אֲשֶׁר לִי, אִקַּח מֵעַנְפֵי הָעֵץ הַזֶּה וְאִרְכִּיב
 עֲלֵיהֶם. אַכּוֹ, אִרְכִּיב עַל הַכְּפֹנּוֹת הַהֵן מֵעַנְפֵי עֵץ
 מוֹצָאָן, בְּעֵבּוֹר אֲשֶׁמֹר לִי אִף אֶת שְׂרָשֵׁיהֶן; וְהִיָּה
 אִם יִחְזְקוּ דִים, אוֹלֵי יַעֲשׂוּ לִי פְרִי טוֹב וְעוֹד
 אִקְנֶה לִי תַפְאָרָה בְּפְרֵי כְרָמִי. וְהִם לָקְחוּ מֵעַנְפֵי
 הָעֵץ הַמְּשַׁבְּחִים, אֲשֶׁר הִפְּוּ לַעֲץ בַּר, וְהִרְכִּיבוּם
 עַל הָעֲצִים הַמְּשַׁבְּחִים, אֲשֶׁר הִפְּכוּ אִף הֵם גְּדוּלֵי
 בַר. וְהִם לָקְחוּ מֵעַנְפֵי הָעֲצִים הַמְּשַׁבְּחִים, אֲשֶׁר
 הִפְּכוּ גְדוּלֵי בַר, וְהִרְכִּיבוּם עַל עֵץ מוֹצָאָם.
 וְאָמַר בַּעַל הַכְּרָם אֶל עַבְדּוֹ: אֵל תִּכְרַת אֶת
 עַנְפֵי הַבַּר מִן הָעֲצִים, כִּי אִם אֶת הַמְּרִים בִּיזוּתָהּ,
 וְהִרְכַּבְתָּ תַּחְתֵּיהֶם כַּאֲשֶׁר אָמַרְתִּי. וְאִנְחִנוּ נוֹסִיף
 לְטַפַּח בְּעֲצֵי הַכְּרָם, וְנִזְמַר אֶת עַנְפֵיהֶם, וְנִכְרַת
 אֶת עַנְפֵי הָעֲצִים אֲשֶׁר נָבְלוּ וְאֲשֶׁר קָרְבָה עַת
 כְּלִיוֹנָם, וְנִשְׁלִיכֶם אֶל הָאֵשׁ. וְזֹאת אֲנִי אֶעֱשֶׂה
 בְּעֵבּוֹר יִתְחַזְּקוּ שְׂרָשֵׁי הָעֲצִים, עַל כִּי טוֹבִים
 הֵמָּה; וַיַּעַן אֲשֶׁר הִחְלֹפוּ עַנְפֵיהֶם, אוֹלֵי יִגְבְּרוּ
 הַטּוֹבִים עַל הָרַעִים. וַיַּעַן אֲשֶׁר אֲשֶׁמֹר אֶת
 הַכְּפֹנוֹת הַמְּשַׁבְּחוֹת וְאֶת שְׂרָשֵׁיהֶן וּמִפְּנֵי הַשִּׁיבּוֹן

וְנִצְרָתִים לְתַכְלִיתִי; וַיַּעַן אֲשֶׁר כָּחַס רַב, הִמָּה
 עָשׂוּ עַד כֹּה פְרִי טוֹב מִזְמוֹרוֹת הַבַּר. אִךְ עַתָּה,
 הִנֵּה צָמְחוּ זְמוֹרוֹת הַבַּר וּפָשְׁטוּ עַל שְׂרָשֵׁי הָעֵץ
 לְהַכְרִיעֵם; וַיַּעַן אֲשֶׁר פָּשְׁטוּ זְמוֹרוֹת הַבַּר עַל
 שְׂרָשֵׁיהֶם, וַעֲשׂוּ בְאוֹשִׁים לְרַב, וַיַּעַן אֲשֶׁר הִרְבָּה
 הָעֵץ לַעֲשׂוֹת בְּאוֹשִׁים, הִנְךָ רוֹאֶה כִּי הִחַל
 לְכַלּוֹת; עַד מִהֵרָ יִנְבֵל וְתִגְעִיעַ עַתּוֹ לְהִיּוֹת מְשֻׁלָּף
 אֶל הָאֵשׁ, בְּלִתִּי אִם נַעֲשֶׂה דְבַר לְשִׁמְרוֹ. וְאָמַר
 בַּעַל הַכְּרָם אֶל עַבְדּוֹ: הֲבָה נִרְדָּה אֶל חֻלְקוֹת
 הַכְּרָם הַתְּחַתּוֹנוֹת וְנִרְאָה אִם עָשׂוּ גַם הַכְּפֹנוֹת
 הַמְּשַׁבְּחוֹת בְּאוֹשִׁים. וְהִם יִרְדּוּ אֶל חֻלְקוֹת
 הַכְּרָם הַתְּחַתּוֹנוֹת, וְרָאוּ אֲשֶׁר פְּרִי הַכְּפֹנוֹת
 הַמְּשַׁבְּחוֹת נִשְׁחָתָה גַם הוּא. אַכּוֹ, פְּרִי הִרְאִישוּנָה
 וְהַשְׁנִיָּה וְאִף הָאֲחֵרוֹנָה; כֹּלֵם נִשְׁחָתוּ. וּפְרִי הַבַּר
 אֲשֶׁר לְכַנָּה הָאֲחֵרוֹנָה, אִף הוּא גָבַר עַל חֻצֵי
 הָעֵץ אֲשֶׁר עָשָׂה פְרִי טוֹב, עַד כִּי נָבַל וּמָת.
 וּבַעַל הַכְּרָם בָּכָה וְאָמַר אֶל עַבְדּוֹ: מָה יִכְלַתִּי
 לַעֲשׂוֹת עוֹד לְכְרָמִי? אֲמַנֵם יִדְעֵתִי אֲשֶׁר כֹּל
 תְּנוּבַת כְּרָמִי, זוֹלַת אֵלֶּה, נִשְׁחָתָה, וְהִנֵּה אֵלֶּה
 אֲשֶׁר עָשׂוּ פַעַם פְּרִי טוֹב, הַשְּׁחִיתוּ אִף הֵן; וְעַתָּה,
 כֹּל עֲצֵי כְרָמִי לֹא יִצְלְחוּ לְהוֹעִיל, כִּי אִם לְגַדְעֵם
 וּלְהַשְׁלִיכֶם אֶל הָאֵשׁ. וְהִנֵּה הָעֵץ הָאֲחֵרוֹן אֲשֶׁר
 נָבַל עַנְפוֹ, אוֹתוֹ נִטְעַתִי בְּחֻלְקַת אֲדָמָה טוֹבָה;
 אַכּוֹ, חֻלְקָתוֹ נִבְחַרְתָּ הֵיטֵב לִי מִכֹּל חֻלְקוֹת
 אֲדַמְתַּת כְּרָמִי. וְאִתָּה רָאִיתִי כִּי אִף כְּרַתִּי אֶת
 אֲשֶׁר הִיָּה לְמַפְגֵּעַ בְּחֻלְקַת הָאֲדָמָה הַזֹּאת,
 בְּעֵבּוֹר אֲטַע תַּחְתֵּיו אֶת הָעֵץ הַזֶּה. וְאִתָּה רָאִיתִי
 כִּי מִחֻצִית הָעֵץ הַזֹּאת נִתְּנָה פְרִי טוֹב וּמִחֻצִיתוֹ
 הָאֲחֵרָת עָשְׂתָה פְרִי בַר; וַיַּעַן אֲשֶׁר לֹא קִטְפַתִּי
 אֶת עַנְפָיו וְלֹא הִשְׁלַכְתִּים אֶל הָאֵשׁ, גָּבְרוּ אֵלֶּה
 עַל הָעֵנָף הַטּוֹב וְנָבַל הוּא. וְעַתָּה, עַל אִף כֹּל
 אֲשֶׁר טַפְּחָנוּ בְּכְרָמִי, הַשְּׁחִיתוּ עֲצָיו וְלֹא עָשׂוּ
 פְרִי טוֹב, וְאֲנִי קוֹיֵת לְשִׁמְרָם, לְקַבֵּץ לִי פְרִים
 עַד בּוֹא הַמוֹעֵד. וְהִנֵּה נִהְיָו כְּזִית הַבַּר וְאִין בָּהֶם
 לְהוֹעִיל, כִּי אִם לְגַדְעֵם וּלְהַשְׁלִיכֶם אֶל הָאֵשׁ. צַר
 לִי כִּי יֵאבְדוּ לִי. מָה יִכְלַתִּי לַעֲשׂוֹת עוֹד בְּכְרָמִי?
 הִרְפַּתָּה יָדִי מִטַּפַּח אוֹתוֹ? לֹא כֵן; כִּי טַפְּחֵתִי
 וְגַם עֲרֵדִי סְבִיבוֹתָיו וְאֲזַמְּרָהוּ, וְאִף זַבְּלֵתִיו,
 וְכַמַּעַט כֹּל הַיּוֹם נְטִיתִי יָדִי; וְהִקֵּץ קָרַב וּבָא. צַר
 לִי כִּי עָלִי לְכַרַת אֶת כֹּל עֲצֵי כְרָמִי וּלְהַשְׁלִיכֶם

אֲשֶׁר אֶטְפַח אֶת כַּרְמִי; כִּי אֶכּוּ קְרוֹב הַקֶּץ
וְהַמוֹעֵד בְּמַהֲרָה יָבֹא; וְהִיָּה אִם תֵּאֲמָצוּ כַּחֲכֵם
בְּעִבּוּדָה עִמִּי, וּשְׂמַחְתֶּם בְּפָרִי אֲשֶׁר אֶאֱסֹף לִי
לְמוֹעֵד אֲשֶׁר חֵשׁ הוּא לְבוֹא. וְהַעֲבָדִים הִלְכוּ
וְאֲמָצוּ אֶת כַּחֲסֵי בְּעִבּוּדָה; וְאִף בַּעַל הַכֶּרֶם עָמַל
עִמָּם; וְהֵם עָשׂוּ כְּכֹל אֲשֶׁר צִוִּים. וְהַפְּרִים שָׁב
וְנָתַן אֶת פְּרִיֹו הַמִּשְׁבָּח. וְהַעֲנָפִים הַמִּשְׁבָּחִים
הַחֲלוּ לְצִמְחָה וּלְשִׁשְׁגָה עַד מְאֹד; וְהַחֲלָה כְּרִיתַת
זְמֹרוֹת הֵבֵר וְהִשְׁלַכְתָּן; וְכִף נִשְׁמְרוּ הַשְּׂרָשׁ
וְהַצְמַרְתָּ שָׁיִם, בְּהִתְאֵם לְכַחֲסֵם. וְהַעֲבָדִים
שָׁקְדוּ בַעֲמַלְסֵם, כְּכֹל אֲשֶׁר צִוִּים בַּעַל הַכֶּרֶם, עַד
אֲשֶׁר הִשְׁלִכוּ הַחוּצָה מִן הַכֶּרֶם הַעֲנָפִים הָרַעִים;
וְהָאֲדוֹן שָׁמַר לוֹ אֶת הָעֵצִים לְמַעַן יִשׁוּבוּ לַעֲשׂוֹת
אֶת הַפְּרִי הַמִּשְׁבָּח; וְהָעֵצִים נַעֲשׂוּ כְּאֵלֵי גֹוֶף
אֶחָד; וּפְרוֹתֵיהֶם הָיוּ שָׁיִם; וּבַעַל הַכֶּרֶם שָׁמַר לוֹ
אֶת הַפְּרִי הַמִּשְׁבָּח, אֲשֶׁר הוּא יִקְרָה לוֹ עַד מְאֹד
מִרְאִשִׁיתוֹ. וְהִיָּה כְּפִרְיֹת בַּעַל הַכֶּרֶם כִּי פְרִיֹו
טוֹב וְכִרְמוֹ חָדַל לְשַׁחַת, וְהוּא קִרְא אֶל עַבְדָּיו
וְאָמַר אֲלֵיהֶם: הִנֵּה, זֹאת הַפֶּעַם הָאֲחֻרֹנָה אֲשֶׁר
טַפְּחֵנוּ אֶת כַּרְמִי; וְרוֹאִים אִתְּכֶם כִּי כִפִּי חֲפָצִי
עָשִׂיתִי בְּשִׁמְרִי אֶת הַפְּרִי הַמִּשְׁבָּח, וְכִי טוֹב הוּא
כִּפִּי שֶׁהִיָּה בְּרִאשׁוֹנָה. בְּרוּכִים אַתֶּם, כִּי אַחַר
שִׁקִּידְתְּכֶם בַּעֲמַל עִמִּי בְּכַרְמִי, וּשְׂמִירְתְּכֶם אֶת
מִצְוֹתַי, וְאַחַר הִבִּיאְכֶם אֵלַי שְׁנִית אֶת הַפְּרִי
הַמִּשְׁבָּח, עַד כִּי אֵין כַּרְמִי מִשְׁחַת עוֹד, וְהָרַע
מִשְׁלַף מִמְּנוֹ הַחוּצָה, הִיָּה תְהִיָּה לְכֶם שְׂמִיחָה
עִמָּדִי, בַּעֲבוּר פְּרִי כַּרְמִי. כִּי עַתָּה אֶרְפָּה אֶקְבֹץ
לִי מִפְּרִי כַּרְמִי עַד בּוֹא הַמוֹעֵד, אֲשֶׁר קָרַב וּבָא;
וְזֹאת הַפֶּעַם הָאֲחֻרֹנָה אֲשֶׁר טַפְּחִיתִי וְזִמַּרְתִּי אֶת
כַּרְמִי וְעִדְרְתִי אֶת סְבִיבוֹתַי וְחִבְלֹתַי. לָכֵן אֶקְבֹץ
לִי מִן הַפְּרִי לְאֶרֶץ יָמִים, כְּאֲשֶׁר דִּבַּרְתִּי. וּבָבוֹא
הָעַתָּה אֲשֶׁר יִשׁוּבוּ כַּרְמִי לַעֲשׂוֹת פְּרִי רַע, אֲצִי
אֲצַוָּה לְאֶסֹף אֶת הַפְּרִי הַטוֹב וְהָרַע; אֶת הַפְּרִי
הַטוֹב שָׁמֹר אֲשִׁמֹר לִי, וְאֶת הָרַע אֲשַׁלֵּף הַחוּצָה
אֶל מְקוֹמוֹ. אֲצִי יָבוֹא הַמוֹעֵד וְיִגִּיעַ הַקֶּץ, וְאֲצַוָּה
אֲשֶׁר יְהִיָּה כַּרְמִי לְבַעֲרָה בְּאֵשׁ.

ו

וְעַתָּה, אַחִי, הֵן אֲמַרְתִּי לְכֶם כִּי אֶתְנַבֵּא, וְהִנֵּה
זֹאת נְבוּאָתִי: הַדְּבָרִים אֲשֶׁר דִּבַּר הַנְּבִיא זְנוּס עַל

בְּהִרְכִּיבִי אוֹתֶם עַל עֵץ מוֹצָאָן, לְשִׁמּוֹר אֶת
שְׂרָשׁוֹ, אוֹלֵי יַעֲשׂוּ עֲצֵי כַּרְמִי שְׁנִית פְּרִי טוֹב,
וְאֲנִי אֲשַׁמַּח שְׁנִית בְּפָרִי כַּרְמִי, וְאֲשִׁישׁ מְשׁוֹשׁ:
עַל כִּי שְׂמַרְתִּי אֶת שְׂרָשֵׁי הַפְּרִי הָרִאשׁוֹן
וְנַעֲנְפִיו. לָכֵן, לֹךְ אַתָּה וְקִרְאֵת לְעַבְדִּים, לְמַעַן
נִשְׁקַד לְעַמְלַל בְּכֶרֶם בְּכֹל מְאֻדְנוּ לַפְּנוֹת אֶת
הַדְּרֹף, בַּעֲבוּר אוֹצִיא שְׁנִית אֶת הַפְּרִי הַמִּשְׁבָּח,
אֲשֶׁר הוּא הַטוֹב וְהִיָּקֵר מִכָּל פְּרִי. עַל כֵּן, הִבֵּה
נִלְכָה וְנַעֲמַל, זֹאת הַפֶּעַם הָאֲחֻרֹנָה, בְּכֹל מְאֻדְנוּ,
כִּי קָרַב הַקֶּץ וּבָא, וְזֹאת הַפֶּעַם הָאֲחֻרֹנָה אֲשֶׁר
אֲזַמֹּר אֶת כַּרְמִי. הִרְכַּב נָא אֶת הָעֲנָפִים,
וְהִתְחַלְתָּ בְּאֲחֻרֹנִים לְמַעַן יְהִיוּ רִאשׁוֹנִים,
וְלְמַעַן יְהִיוּ הָרִאשׁוֹנִים אֲחֻרֹנִים. עַד־רָ נָא
סְבִיבוֹת הַעֵצִים, הַזְקֵן כְּפָעִיר, רִאשׁוֹנִים
כְּאֲחֻרֹנִים וְאֲחֻרֹנִים כְּרִאשׁוֹנִים, לְמַעַן יִשׁוּבוּ
כָּלֵם וְיִתְפַּלְכְּלוּ בַּפֶּעַם הָאֲחֻרֹנָה. עַל כֵּן, עַד־רָ
סְבִיבוֹתֶם, זְמַרְס וְשׁוּבוּ לְזַבְּלֵם, בַּפֶּעַם הָאֲחֻרֹנָה,
כִּי הַקֶּץ קָרַב וּבָא. וְהִיָּה אִם יִצְמַחוּ הַרְכָּבִים
הָאֲחֻרֹנִים הָאֵלֶּה, וְיַעֲשׂוּ פְרִי מִשְׁבָּח, הַכֵּן
תְּכִיֹו אֶת דְּרָכְכֶם לְמַעַן יִגְדְּלוּ. וּבַהֲחֹלֵם לְגִדְּלָה,
וְהִסְרַתְּ אֶת הָעֲנָפִים הָעוֹשִׂים פְּרִי מֵר, כִּפִּי כַחֲ
הַטּוֹבִים וְגִדְּלֵם; אֲכֹן, אֵל תִּסִּיר אֶת הָרַעִים
בְּאַחַת, פֶּן יְהִיוּ הַשְּׂרָשִׁים חֲזָקִים מִרְכִּבֵיהֶם,
וְהַמְּרַכָּבִים יִבְּלוּ וַיֵּאֲבְדוּ לִי עֲצֵי כַּרְמִי. כִּי יֵצֵר לִי
בְּאֵבֶד לִי עֲצֵי כַּרְמִי; לָכֵן, הִסִּירָה נָא אֶת הָעֲנָפִים
הָרַעִים בְּהִתְאֵם לְגִדְּלֵת הַטּוֹבִים, לְמַעַן יְהִיוּ
שָׁיִם הַשְּׂרָשׁ וְהַצְמַרְתָּ זֶה לְזֶה בְּכַחֲסֵם, עַד אֲשֶׁר
יִגְבְּרוּ הַטּוֹבִים עַל הָרַעִים; וְהָרַעִים יִגְדְּעוּ וְאֵל
הָאֵשׁ יִשְׁלָכוּ, לְבַל יְהִיוּ לְמַפְגֵּעַ בְּאֲדַמַת כַּרְמִי;
כִּף אֶטְאֵטָא אֶת הָרַעִים הַחוּצָה מִכַּרְמִי. אֲכֹן,
אֶת פְּנוֹת הָעֵץ הַמִּשְׁבָּח אֶרְכִּיב שְׁנִית עַל הָעֵץ
הַמִּשְׁבָּח; וְאֶת עֲנָפֵי הָעֵץ הַמִּשְׁבָּח אֶרְכִּיב עַל
הַפְּנוֹת הַמִּשְׁבָּחֹת, כִּף שׁוֹב הַבְּאֲתִים יַחְדוֹ,
לְמַעַן יַעֲשׂוּ פְרִי מִשְׁבָּח וְהִיוּ לְאֶחָד. וְהָעֲנָפִים
הָרַעִים יִשְׁלָכוּ הַחוּצָה מִכָּל אֲדַמַת כַּרְמִי; כִּי רַק
בַּפֶּעַם הַזֹּאת אֲזַמֹּר אֶת כַּרְמִי. וּבַעַל הַכֶּרֶם שָׁלַח
אֶת עַבְדּוֹ; וְהַעֲבָד הִלְךְ וַעֲשָׂה כְּמִצְוֹת אֲדוֹנָיו,
וְהִבִּיא עַבְדִּים נוֹסָפִים; וְהִיוּ אֵלֶּה מַעֲטִים.
וְאָמַר אֲלֵיהֶם בַּעַל הַכֶּרֶם: לָכֵן וַעֲמַלְתֶּם בְּכֶרֶם
בְּכֹל מְאֻדְכֶם. כִּי הִנֵּה, זֹאת הַפֶּעַם הָאֲחֻרֹנָה

אֲשֶׁר לֹא־לֵהִימ, הַמִּכָּה אֶת הַרְשָׁעִים בַּפֶּחַד
אִים וּבְמוֹרָא. אָמֵן.

ז

א וְהִיָּה כַעֲבֹר שְׁנַיִם מִסְפָּר, קִם אִישׁ בְּקֶרֶב עַם
ב נְפִי, וְשִׁמּוֹ נִקְרָא שָׁרֵם. וְהוּא הִחֵל לְהִטִּיף בְּקֶרֶב
הָעַם וְהִשְׁמִיעַם כִּי לֹא יִהְיֶה מְשִׁיחַ. וְהִרְבָּה הוּא
לְהִטִּיף אֶל הָעַם חֲלָקוֹת, לְמַעַן יִדְיַח אֶת תּוֹרַת
הַמְּשִׁיחַ. וְהוּא שָׁקֵד בְּעִמְלוֹ לְמַשֵּׁךְ אֶת לֵב הָעַם,
ג עַד אֲשֶׁר עָלָה בְּיָדוֹ לְמַשֵּׁךְ לֵב רַבִּים. וַעֲנַן אֲשֶׁר
יָדַע כִּי אֲנִי, יַעֲקֹב, הָאֲמַנְתִּי בְּמִשְׁיַח הַעֲתִיד
ד לְבוֹא, הִרְבָּה לְבַקֵּשׁ עֵת לְבוֹא אֵלַי. וְהוּא הָיָה
מְלַמֵּד, וַיְדַע הֵיטֵב אֶת שְׁפַת הָעַם; עַל כֵּן יָכוֹל
הָיָה לְהִרְבּוֹת חֲלָקֵת לְשׁוֹן וּלְפַעַל בְּכַח הַדְּבָרָה,
ה כְּפִי כַח הַשְּׁטָן. וְהוּא קִנְיָה לְהַדְּיַחֲנִי מִן הָאֲמִינָה,
עַל אִף הַהִתְנַגְּלוּת הַרְבּוּת וְהַדְּבָרִים הַרְבִּים אֲשֶׁר
רְאִיתִי עַל אוֹדוֹת דְּבָרִים אֵלֶּה; כִּי אֲמַנֵּם רְאִיתִי
מִלְּאֲכִים וְהֵם אֲכֹן שְׁרַתּוּנִי. אִף שִׁמְעַתִּי, כְּפַעַם
בְּפַעַם, אֶת קוֹל יְהוָה מְדַבֵּר אֵלַי מִלִּים בְּרוֹרוֹת;
וְלָכֵן לֹא נִתְּן הָיָה לְהַדְּיַחֲנִי. וְהָיָה כִּי הוּא בָּא
אֵלַי, וַיְדַבֵּר אֵלַי בְּזֶה הָאָפֶן, לֵאמֹר: אַחִי יַעֲקֹב,
בְּקִשְׁתִּי הִרְבָּה לְדַבֵּר אֵלֶיךָ כִּי שִׁמְעַתִּי, וְאִף יָדוּעַ
לִי, אֲשֶׁר מְרַבָּה אֶתְּהָ לְלַכֵּת בְּקֶרֶב הָעַם וְלִהְטִיף
עַל הַדְּבָר אֲשֶׁר אַתֶּם קוֹרְאִים הַבְּשׂוּרָה, או
ז תּוֹרַת הַמְּשִׁיחַ. וְאַתָּה הוֹבַלְתָּ רַבִּים מִן הָעַם
הַזֶּה לַעֲשׂוֹת אֶת דְּרָף אֱלֹהִים הַיְשָׁרָה, וְלִחְדַּל
מִשְׁמִירַת תּוֹרַת מֹשֶׁה, אֲשֶׁר הִיא דְרָף הַיְשָׁרָה,
וְלִהְחַלִּיף אֶת תּוֹרַת מֹשֶׁה בְּעִבּוֹדֹת מִי אֲשֶׁר
לְדְבָרֶיךָ יְבוֹא בְּעוֹד מֵאוֹת שְׁנַיִם רְבוּת. וְעַתָּה,
אֲנִי, שָׁרֵם, אוֹמֵר לָךְ אֲשֶׁר זֶה גְדוּף, כִּי אֵין אִישׁ
יֹדֵעַ דְּבָרִים כְּאַלְהָה וְלֹא יוֹכֵל אָדָם לְסַפֵּר עַל
הַבָּאוֹת. כִּף רַב עֲמִי שָׁרֵם. אִף הִנֵּה שְׁפָף יְהוָה
אֱלֹהִים אֶל נַפְשִׁי אֶת רוּחוֹ עַד כִּי הִכְלַמְתִּיו בְּכָל
דְּבָרָיו. וְאַמְרַתִּי אֵלָיו: הִתְכַחֵשׁ בְּמִשְׁיַח אֲשֶׁר
יְבוֹא? וְהוּא אָמַר: אִם אֲכֹן יִהְיֶה מְשִׁיחַ, לֹא
אֲכַחֵשׁ בוֹ; אֲבָל אֲנִי יֹדֵעַ כִּי אֵין מְשִׁיחַ, וְאִף לֹא
יִהְיֶה, וְלֹא יִהְיֶה לְעוֹלָם. וְאַמְרַתִּי אֵלָיו: הִתְאַמֵּן
אֲכִי בְּכַתְבֵי הַקִּדְשׁ? וְהוּא אָמַר: אֲכֹן. וְאַמְרַתִּי אֵלָיו:
אִם כֵּן אֲפּוֹא אֵינְךָ מְבִינֵם, כִּי אֵלֶּה מְעִידִים
נְאֻמָּנָה עַל הַמְּשִׁיחַ, הִנְנִי אוֹמֵר לָךְ אֲשֶׁר אִף

בֵּית יִשְׂרָאֵל, אֲשֶׁר בְּהֵם הַמְּשִׁיחַ לְעַץ זֵית
ב מְשַׁבַּח, קוֹם יְקוּמוּ. וְהַיּוֹם אֲשֶׁר יוֹסִיף יְהוָה
שְׁנֵית יָדוֹ לְקִנּוּת אֶת עַמּוֹ לְהַשִּׁיבֵם, הוּא, אֲכֹן,
הַפַּעַם הָאֲחֵרָוּנָה אֲשֶׁר יֵצְאוּ עַבְדֵי יְהוָה בְּכַחוֹ
לְטַפֵּל בְּכַרְמוֹ וּלְזַמֵּר אוֹתוֹ; וְאַחֵר זֹאת, בְּמַהֲרָה
ג יְבוֹא הַקֶּץ. וּמָה בְּרוּכִים הֵם אֵלֶּה אֲשֶׁר שָׁקְדוּ
לְעִמְלָה בְּפָרֶם, וּמָה אַרְוִירִים אֵלֶּה אֲשֶׁר יִשְׁלְכוּ
הַחוּצָה אֶל מְקוֹמָם! וְהָעוֹלָם יִשְׁרָף בְּאֵשׁ.
ד מָה רַבִּים רַחֲמֵי אֱלֹהֵינוּ עֲלֵינוּ, כִּי זֹכֵר הוּא אֶת
בֵּית יִשְׂרָאֵל, שְׂרָשִׁים וְעַנְפִּים, וְהוּא כָל הַיּוֹם
שׁוֹלַח אֶת יְדָיו אֵלֵיהֶם; וְהֵם עִם קִשָּׁה עֶרְף
וְסוֹרְרִים; אִף כֹּל אֲשֶׁר לֹא יִקְשָׁה אֶת לְבוֹ, יִוָּשַׁע
ה בְּמַלְכוּת אֱלֹהִים. עַל כֵּן, אַחִי הָאֲהוּבִים, הִנְנִי
מַפְצִיר בְּכֶם בְּדְבָרִים מְפָרְחִים, לְהִנָּחֵם מִחֲטָא
וּלְבוֹא אֶל אֱלֹהִים בְּלֵב שָׁלֵם, וּלְדַבֵּק בּוֹ כְּפִי
הַדְּבָקוֹ בְּכֶם. וּבְעוֹד דְּרוּעַ רַחֲמֵי שְׁלוּחָה אֵלֵיכֶם
וְאוֹר הַיּוֹם, אֵל תִּקְשׁוּ לְבַבְכֶם. אֲכֹן, הַיּוֹם, אִם
ו תִּשְׁמְעוּ בְּקוֹלוֹ, אֵל תִּקְשׁוּ לְבַבְכֶם; כִּי לְמָה
ז תְּמוֹתוֹ? הִנֵּה, אַחֵר אֲשֶׁר כָּלְפַל אֶתְכֶם דְּבַר
אֱלֹהִים הַטּוֹב כָּל הַיּוֹם, הַתְּשֹׂאוּ פְּרִי רַע לְהַגְדוּעַ
ח וְלִהְיוֹת מְשֻׁלְכִים בְּאֵשׁ? הַתְּמַאֲסוּ אֶת הַדְּבָרִים
הָאֵלֶּה? הַתְּשִׁיבוּ פְּנִיכֶם מִדְּבָרֵי הַנְּבִיאִים?
הַתְּדַחּוּ אֶת כָּל הַדְּבָרִים אֲשֶׁר נִאֲמְרוּ עַל אוֹדוֹת
הַמְּשִׁיחַ, אַחֵר אֲשֶׁר כֹּה רַבִּים דְּבָרוּ עֲלָיו?
הַתְּשַׁלְּלוּ אֶת בְּשׂוֹרְתוֹ הַטּוֹבָה שֶׁל הַמְּשִׁיחַ, וְאַת
ט כַּח אֱלֹהִים, וְאַת מַתַּת רוּחַ הַקִּדְשׁ? הַתְּכַבּוּ אֶת
רוּחַ הַקִּדְשׁ וְתִשְׁמְעוּ לְלַעַג אֶת תְּכַנִּית הַגְּאֻלָּה
וְהַגְּדוּלָּה, אֲשֶׁר נִעְרְבָה בְּעִבּוֹרְכֶם? הֲלֹא תִדְעוּ
אֲשֶׁר בְּעִשְׂוֹתְכֶם אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה יְבִיאְכֶם כַּח
הַגְּאֻלָּה וְהַתְּחִיָּה, אֲשֶׁר בְּמִשְׁיַח, לְעִמְדָה בְּבוֹשָׁה
וּבִאֲשָׁמָה נוֹרְאָה לְפָנֵי כֹס הַמִּשְׁפָּט אֲשֶׁר
י לֹא־לֵהִימ? וְעַל כֵּן כַּח מִשְׁפָּטוֹ, כִּי לֹא יוֹפֵר
צְדָקוֹ, שׁוּמָה עֲלֵיכֶם לְרַדַּת אֵל מְקוּהָ הָאֵשׁ
וְהַגְּפָרִית, אֲשֶׁר שְׁלֵהֲבָתוֹ לֹא תִכְבָּה, וְעִשְׂנוּ
אֲכִי עוֹלָה לְעֵד, וְהוּא יְסוּרֵי אֵין קֶץ. אָנָּה, אַחִי
הָאֲהוּבִים, הִנָּחֵמוּ מִחֲטָא וְהִכְנָסוּ בְּשַׁעַר
הַצַּר, וּלְכוּ בְּמִשְׁעוֹל הַצַּר עַד אֲשֶׁר תִּקְבְּלוּ
בִּי עוֹלָם. אָנָּה, הַשְׁכִּילוּ: מָה אוֹסִיף דְּבַר?
בִּי וּכְכֹלוֹתִי אֶת דְּבָרִי, הִנְנִי מְבַרֵךְ אֶתְכֶם לְשִׁלּוּם,
בִּי עַד אֲשֶׁר אֲפַגְּשְׁכֶם לְפָנֵי כֹס מִשְׁפָּטוֹ הַנִּרְצָה

אַחַד מִן הַנְּבִיאִים לֹא כָּתַב וְלֹא נִבֵּא, כִּי אִם
 דָּבַר עַל אֹדוֹת הַמְּשִׁיחַ הַזֶּה. וְאִין זֹאת הַכֹּל,
 אֲכֹן נִגְלָה לִי הַדְּבָר, כִּי רֵאִיתִיו וְגַם שָׁמַעְתִּיו;
 וְאִף נִודַע לִי בְּכַח רוּחַ הַקֹּדֶשׁ; עַל כֵּן יוֹדַע אֲנִי
 אֲשֶׁר אִם לֹא תַעֲשֶׂה כַּפָּרָה, אֲבוֹד יֵאבֵד כָּל
 הָאָדָם. וְהוּא אָמַר אֵלַי: הֲרֵאֵנִי אוֹת מֵאֵת כַּח
 רוּחַ הַקֹּדֶשׁ הַזֶּה, אֲשֶׁר כֹּה רַבָּה יְדִיעַתְךָ עָלָיו.
 וְאִמְרָתִי אֵלָיו: מָה אֲנִי אֲשֶׁר אֲנֹסֶה אֶת אֱלֹהִים
 לְמַעַן יִרְאֶה אוֹת בְּדָבָר אֲשֶׁר הִנֵּה יוֹדַע כִּי אִמְת
 הוּא? עַל אִף זֹאת נִכַּר תִּתְנַכֵּר, כִּי מֵאֵת הַשֵּׁטָן
 הִנֵּה. וְאוּלַם לֹא כִרְצוֹנִי יַעֲשֶׂה; אִךְ אִם יִכְכֶּה
 אֱלֹהִים, וְיִהְיֶה זֶה אוֹת לָךְ אֲשֶׁר לֹו הַכַּח, בְּשָׁמַיִם
 וּבָאָרֶץ, וְאִף כִּי בּוֹא יְבוֹא הַמְּשִׁיחַ. אֲנָא, יְהוּה,
 יַעֲשֶׂה נָא רְצוֹנְךָ וְלֹא רְצוֹנִי. וּבְאִמְרִי, יַעֲקֹב,
 אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, בָּא עָלָיו כַּח יְהוּה, עַד כִּי
 נָפַל אֶרְצָה. וְאַחֵר הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה הוּא הַתְּכַלְכֵּל
 יָמִים רַבִּים. וְיוֹם בָּא וְהוּא דָּבַר אֵל הָעָם לֵאמֹר:
 הֲאִסְפוּ מִחֵר, כִּי עַת מוֹתֵי בָּאָה; עַל כֵּן חִפְצָתִי
 לְדַבֵּר אֵל הָעָם לְפָנַי מוֹתֵי. וְהִיָּה לְמַחֲרָת,
 וְנֶאֱסַף הַמּוֹן הָעָם; וְהוּא דָּבַר אֱלֹהִים מִפְּרִשׁוֹת
 וּכְחַשׁ בְּדָבָרִים אֲשֶׁר הוֹרָה אוֹתָם; וְהוּא הַתּוֹדָה
 עַל הַמְּשִׁיחַ וְכַח רוּחַ הַקֹּדֶשׁ וְשִׁרְתֵּי הַמַּלְאָכִים.
 וְהוּא דָּבַר אֱלֹהִים בְּרוּרוֹת, עַל כִּי מִכַּח הַשֵּׁטָן
 רָמָה. וְהוּא דָּבַר עַל שְׁאוֹל וְעַל חַיִּי עוֹלָם וְעַל
 עֲנֹשׁ נֶצְחִי. וְהוּא אָמַר: יִרְאֵתִי כֹן חֲטָאתִי חֲטָא
 בַּל יִסְלַח, כִּי כִזְבַּתִּי לֹאלֹהִים; כִּי כַחֲשִׁיתִי בְּמִשְׁחִי
 וְאִמְרָתִי כִּי הֵאֱמַנְתִּי בְּכַתְּבֵי הַקֹּדֶשׁ; וְאֵלֶּה אֲכֹן
 מְעִידִים עָלָיו. וְעַתָּה אֲשֶׁר כִּזְבַּתִּי כֹךְ לֹאלֹהִים,
 גְּדוּלָה יִרְאֵתִי כֹן נוֹרָא יְהִיָּה מִשְׁפָּטִי; אִךְ הִנֵּי
 מִתּוֹדָה לְפָנַי אֱלֹהִים. וּכְכַלּוֹתוֹ לֹמַר אֶת
 הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, לֹא יָכוֹל הָיָה לְדַבֵּר עוֹד,

אַחַד מִן הַנְּבִיאִים לֹא כָּתַב וְלֹא נִבֵּא, כִּי אִם
 דָּבַר עַל אֹדוֹת הַמְּשִׁיחַ הַזֶּה. וְאִין זֹאת הַכֹּל,
 אֲכֹן נִגְלָה לִי הַדְּבָר, כִּי רֵאִיתִיו וְגַם שָׁמַעְתִּיו;
 וְאִף נִודַע לִי בְּכַח רוּחַ הַקֹּדֶשׁ; עַל כֵּן יוֹדַע אֲנִי
 אֲשֶׁר אִם לֹא תַעֲשֶׂה כַּפָּרָה, אֲבוֹד יֵאבֵד כָּל
 הָאָדָם. וְהוּא אָמַר אֵלַי: הֲרֵאֵנִי אוֹת מֵאֵת כַּח
 רוּחַ הַקֹּדֶשׁ הַזֶּה, אֲשֶׁר כֹּה רַבָּה יְדִיעַתְךָ עָלָיו.
 וְאִמְרָתִי אֵלָיו: מָה אֲנִי אֲשֶׁר אֲנֹסֶה אֶת אֱלֹהִים
 לְמַעַן יִרְאֶה אוֹת בְּדָבָר אֲשֶׁר הִנֵּה יוֹדַע כִּי אִמְת
 הוּא? עַל אִף זֹאת נִכַּר תִּתְנַכֵּר, כִּי מֵאֵת הַשֵּׁטָן
 הִנֵּה. וְאוּלַם לֹא כִרְצוֹנִי יַעֲשֶׂה; אִךְ אִם יִכְכֶּה
 אֱלֹהִים, וְיִהְיֶה זֶה אוֹת לָךְ אֲשֶׁר לֹו הַכַּח, בְּשָׁמַיִם
 וּבָאָרֶץ, וְאִף כִּי בּוֹא יְבוֹא הַמְּשִׁיחַ. אֲנָא, יְהוּה,
 יַעֲשֶׂה נָא רְצוֹנְךָ וְלֹא רְצוֹנִי. וּבְאִמְרִי, יַעֲקֹב,
 אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, בָּא עָלָיו כַּח יְהוּה, עַד כִּי
 נָפַל אֶרְצָה. וְאַחֵר הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה הוּא הַתְּכַלְכֵּל
 יָמִים רַבִּים. וְיוֹם בָּא וְהוּא דָּבַר אֵל הָעָם לֵאמֹר:
 הֲאִסְפוּ מִחֵר, כִּי עַת מוֹתֵי בָּאָה; עַל כֵּן חִפְצָתִי
 לְדַבֵּר אֵל הָעָם לְפָנַי מוֹתֵי. וְהִיָּה לְמַחֲרָת,
 וְנֶאֱסַף הַמּוֹן הָעָם; וְהוּא דָּבַר אֱלֹהִים מִפְּרִשׁוֹת
 וּכְחַשׁ בְּדָבָרִים אֲשֶׁר הוֹרָה אוֹתָם; וְהוּא הַתּוֹדָה
 עַל הַמְּשִׁיחַ וְכַח רוּחַ הַקֹּדֶשׁ וְשִׁרְתֵּי הַמַּלְאָכִים.
 וְהוּא דָּבַר אֱלֹהִים בְּרוּרוֹת, עַל כִּי מִכַּח הַשֵּׁטָן
 רָמָה. וְהוּא דָּבַר עַל שְׁאוֹל וְעַל חַיִּי עוֹלָם וְעַל
 עֲנֹשׁ נֶצְחִי. וְהוּא אָמַר: יִרְאֵתִי כֹן חֲטָאתִי חֲטָא
 בַּל יִסְלַח, כִּי כִזְבַּתִּי לֹאלֹהִים; כִּי כַחֲשִׁיתִי בְּמִשְׁחִי
 וְאִמְרָתִי כִּי הֵאֱמַנְתִּי בְּכַתְּבֵי הַקֹּדֶשׁ; וְאֵלֶּה אֲכֹן
 מְעִידִים עָלָיו. וְעַתָּה אֲשֶׁר כִּזְבַּתִּי כֹךְ לֹאלֹהִים,
 גְּדוּלָה יִרְאֵתִי כֹן נוֹרָא יְהִיָּה מִשְׁפָּטִי; אִךְ הִנֵּי
 מִתּוֹדָה לְפָנַי אֱלֹהִים. וּכְכַלּוֹתוֹ לֹמַר אֶת
 הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, לֹא יָכוֹל הָיָה לְדַבֵּר עוֹד,

סֵפֶר אֲנוּשׁ

אָנוּשׁ מִתְּכַלְכֵּל וְשׁוֹמֵעַ לְקוֹל יְהוּה. הוּא שָׁשׁ בְּשֵׁל הָאֲפָשְׁרוֹת לְמִצַּא מְנוּחָה עִם גּוֹאֲלוֹ. (בַּעֲרֵךְ 420 לְפָנַי הַסְּפִירָה.)

אַ אֲנִי אֲנוּשׁ, יַעַן אֲשֶׁר יְדַעְתִּי כִּי אָבִי הָיָה אִישׁ
 צַדִּיק, עַל כִּי לְמַדְנִי בְּשִׁפְתוֹ וּבַתּוֹרַת יְהוּה
 וְתוֹכַחְתּוֹ, לְכֹן אֲבָרְךָ עַל כֹּךְ אֶת שֵׁם אֱלֹהֵי.

אַ אֲנִי אֲנוּשׁ, יַעַן אֲשֶׁר יְדַעְתִּי כִּי אָבִי הָיָה אִישׁ
 צַדִּיק, עַל כִּי לְמַדְנִי בְּשִׁפְתוֹ וּבַתּוֹרַת יְהוּה
 וְתוֹכַחְתּוֹ, לְכֹן אֲבָרְךָ עַל כֹּךְ אֶת שֵׁם אֱלֹהֵי.

לעתים קרובות על אודות חיי עולם ועל שמחת הקדושים שקעו עמך אל תוך לבבי. ונפשי רעבה; ואני כרעתי ברך לפני יוצרי, וקראתי אליו בתפלת עז ותחנונים למען נפשי; אכן, כל היום שועתי אליו, ובבוא הלילה עוד נשאתי קולי עד הגיעו השמימה. וקול באני לאמר: אנוש, נמחלו לך חטאיך ואתה תברך. ואני, אנוש, ידעתי אשר לא יקוב אלהים; על כן נמחטה אשמתי. ואני אמרתי: יהוה, איך נעשיתה זאת? והוא אמר אלי: בעבור אמונתך במשיח, אותו לא שמעת, אף לא ראית מעודך. ועוד תחלפנה שנים רבות עד אשר יתגלה בגוף; לכן לך לך; אמונתך עשיתה אותך שלם. וכשמעי את הדברים האלה, התעוררה בי תשוקה בדבר טובת אחי הנפיים; על כן שפכתי את כל נפשי אל אלהים למענם. ובעודי מתאמץ כד ברוחי, והנה קול יהוה דבר שנית אל לבי, לאמר: אני אפקד את אחיך כפי שקידתם לשמר את מצוותי. נתתי להם את הארץ הזאת, והיא ארץ קדש; ארר לא אאר אותה, כי אם מפני עוון; ואני אפקד את אחיך כאשר אמרתי; ואת פשעיהם אוריד ביגון על ראשם. וכשמעי, אנוש, את הדברים האלה, נעשיתה אמונתי ביהוה בלתי מערערת; ואני התפללתי אליו והתאמצתי רבות וארכות למען אחי הלמנים. ואחר אשר שקדתי רבות בתפלה ובעמל, אמר אלי יהוה: הנני נותן לך כחפצך בעבור אמונתך. וזה היה חפצי ממנו: אשר אם אמנם יפלו עמי, הנפיים, אל פשע ובאפן שהוא ישמדו, והלמנים לא ישמדו, ישמר יהוה אלהים את כתב זכרון עמי, הנפיים; אף אם בכת זרוע קדשו, בעבור יצא לאור ביום יבוא, וילך לידי הלמנים, ואולי יבואו הם אל הישועה. כי בימינו, כל מאמצינו להשיבם אל אמונת אמת, לשוא היו; ובחמתם נשבעו, אשר אלו נתן הדבר להעשות, ישחיתו את כתבינו, ואותנו, ואת כל מסורות אבותינו. ויען אשר ידעתי כי יהוה אלהים יכול לשמר את כתבינו, קראתי אליו חוזר וקרוא, כי אמר אלי: כל אשר תבקש באמונה, בהאימך כי תקבל בשם המשיח, קבל תקבלנו. ואני האמנתי, וקראתי

פָּנֵינוּ בְּעֵנֵג לְבֵי, וְהוּא יֹאמֵר אֵלַי: בּוֹאָה אֵלַי, אֶתְּהָ
הַמְּבָרָךְ; מְקוֹם מוֹכֵן לָךְ בְּמִשְׁכַּנּוֹת אָבִי. אָמֵן.

כִּי יִדְעֵתִי אֲשֶׁר בּוֹ מְנוּחָתִי. וְאֲנִי אֲשַׁמַּח לְקִרְאָת
יּוֹם חֲלָף מוֹתִי בְּאַלְמוֹת, וְאֶעֱמֹד לְפָנָיו; אִזּוּ אֶחְזָה

סֵפֶר יְרוּם

עַם נָפִי שׁוֹמֵר אֶת תּוֹרַת מֹשֶׁה. הֵם מְצַלְיָחִים בְּאַרְץ. נְבִיאֵיהֶם, כְּהֵנִיָּהֶם וּמוֹרֵיהֶם מְלַמְּדִים אוֹתָם לְצִפּוֹת
לְבוֹא הַמְּשִׁיחַ. (בְּעֶרְךָ 361-399 לְפָנֵי הַסְּפִירָה.)

וּבְכִסְף וּבְחֶפְצֵי יְקוּרוֹת, וּבְמַעֲשֵׂה מַחֲשֶׁבֶת
מְלֹאכֶת חֲרָשֵׁי עֵץ. בְּבָתִּים וּבְמִכּוֹנוֹת, וְכֵן
בְּבְרָזֵל וּנְחָשֶׁת, וּנְחָשֶׁת קָלָל וּפְלָדָה, וְעָשִׂינוּ
מִיַּיִ כְּלִים לְעִבּוֹדַת הָאֱדֹמָה, לְסוּגֵיהֶם הַשּׁוֹנִים,
וְכָלִי מְלֻחָמָה. וְנִשְׁקֵנוּ הֵיחָךְ חֵץ חֵד רֹאשׁ וְאִשְׁפֹּת
חֲצִים, וְשָׁלַח וְחִנִּית וְכָל הַכְּנֹת הַמְּלֻחָמָה.
וְיַעַן אֲשֶׁר הֵינּוּ נְכוֹנִים לְעַמּוֹד אֶל מוֹל הַלְּמָנִים,
לֹא עָלָה בְּיָדָם לְגַבֵּר עָלֵינוּ. וְאִכּוֹן הַתְּקִים דָּבָר
יְהוּה אֶל אֲבוֹתֵינוּ לְאִמּוֹר: אִם תִּשְׁמְרוּ אֶת
מִצְוֹתַי, תִּצְלִיחוּ בְּאַרְץ. וְנִבְיָאֵי יְהוּה הִזְהִירוּ
אֶת עַם נָפִי עַל פִּי דְבַר אֱלֹהִים, אֲשֶׁר אִם לֹא
יִשְׁמְרוּ אֶת מִצְוֹתָיו, וְיִפְלוּ אֶל פְּשַׁע, אִכּוֹן אֲבוֹד
יֵאָבְדוּ מֵעַל פְּנֵי הָאָרֶץ. עַל כֵּן שְׁקִדוֹ הַנְּבִיאִים
וְהַכְּהֵנִים וְהַמּוֹרִים בְּעַמְלָם לְעוֹרֵר אֶת הָעָם,
בְּכָל אֶרֶץ אֲפָם, לְעַמּוֹד עַל מִשְׁמֶרֶם. וְלִמְדוּ הֵם
אוֹתָם אֶת תּוֹרַת מֹשֶׁה וְהַכְּנֵה אֲשֶׁר בְּנִתְיָנָהּ;
וְהֵם שְׁכָנְעוּ אֶת הָעָם לְהַבִּיט קְדִימָה אֶל
הַמְּשִׁיחַ, וְלְהֶאֱמִין בּוֹ אֲשֶׁר יְבוֹא. כְּאֵלוֹ כְּבָר
בָּא. בְּדֶרֶךְ זֹאת לְמַדּוֹם. וּבְעִשׂוֹתָם כֵּן, הַצִּילוֹם
מִכְּלִיָּה מֵעַל פְּנֵי הָאָרֶץ; כִּי בְּדַבֵּר יְהוּה דְּקָרוּ
אֶת לֵב הָעָם, וְעוֹרְרוּם תְּמִיד לְהִנָּחֵם מִחֻטָּא.
וְחִלְפוּ מֵאֵתִים וּשְׁלִשִׁים וּשְׁמוֹנֶה שָׁנִים,
בְּמִלְחָמוֹת וּבְמִרְיָבוֹת וּבְמִחְלֻקוֹת אֲשֶׁר אָרְכוּ
יָמִים רַבִּים בְּמִשְׁפַּח הָעֵת הַהִיא. וְאֲנִי, יְרוּם,
לֹא אוֹסִיף לְכַתֵּב, כִּי כִסְטִיִּים הַלּוֹחוֹת. אַף הִנֵּה,
אֲחִי, תּוֹכְלוּ לְפָנוֹת אֶל לּוֹחוֹת נָפִי הַנוֹסְפִים,
אֲשֶׁר בָּהֶם חֲרוּטִים כְּתָבֵי זְכוֹן מְלַחְמוֹתֵינוּ,
כְּפִי כְּתִיבַת הַמְּלָכִים, אוֹ אֲשֶׁר צוּוּ הֵם לְכַתְּבָם.
וְהִנְנִי מוֹסֵר אֶת הַלּוֹחוֹת הָאֵלֶּה לְיַדִּי בְּנֵי אוֹמְנֵי,
לְמַעַן יִשְׁמְרוּ כְּמִצְוֹת אֲבוֹתַי.

אֲנִי, יְרוּם, כּוֹתֵב דְּבָרִים מַעֲשִׂים, עַל פִּי מִצְוֹת
אָבִי, אֲנוֹשׁ, לְמַעַן יִשְׁמְרוּ דְבָרֵי תּוֹלְדוֹתֵינוּ.
ב וְיַעַן אֲשֶׁר הַלּוֹחוֹת הָאֵלֶּה כִּסְטִיִּים, וְיַעַן אֲשֶׁר
הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה נִכְתְּבִים בְּכּוֹנֵה לְהִיטִיב לְאֲחֵינוּ
הַלְּמָנִים, עַל כֵּן הִכְרַח הוּא כִּי אֶכְתֵּב מַעֲשִׂ;
וְאוּלָּם לֹא אֶכְתֵּב אֶת דְּבָרֵי נְבוּאָתִי, אִף לֹא אֶת
חִזְיוֹנוֹתַי. כִּי מָה אוֹכֵל לְהוֹסִיף עַל אֲשֶׁר כָּתְבוּ
אֲבוֹתַי? הֲלֹא גָלוּ הֵם אֶת תְּכִנִּית הַיְשׁוּעָה? הִנְנִי
ג אוֹמֵר לְכֵם: אִכּוֹן, וְיָדִי לִי בְּזֹאת. הִנֵּה, הִכְרַח
הוּא לְפַעַל רַב פְּעֻלָּה בְּקֶרֶב הָעָם הַזֶּה, מִפְּנֵי
קִשֵׁי לֵבָם וּכְבֹד אֲזָנָם, וְעוֹרוֹן שְׂכָלָם וְקִשֵׁי עַרְפָּם.
וְאוּלָּם מְרַבָּה אֱלֹהִים לְרַחֵמָם עַד מְאֹד וְעוֹד לֹא
ד מַחָה אוֹתָם מֵעַל פְּנֵי הָאָרֶץ. אִף לְרַבִּים אֲשֶׁר
בְּקֶרְבָנוּ חִזְיוֹנוֹת רַבִּים, כִּי לֹא הִכַּל קִשֵׁי עַרְף.
וְכָל אֲשֶׁר אֵינָם קִשֵׁי עַרְף וְאֲשֶׁר לָהֶם אֲמוּנָה,
הִמָּה בָּאִים בְּסוֹד רִיחַ הַקֹּדֶשׁ, הַמְתַּנְּלָה לְבָנֵי
הָאֱדָם כְּפִי אֲמוּנָתָם. וְהִנֵּה מֵאֵתִים שְׁנָה חֲלָפוּ
וְעַם נָפִי הִתְעַצֵּם מְאֹד בְּאַרְץ. וְהֵם הִשִּׁיתוּ לֵבָם
לְשׁוֹמֵר אֶת תּוֹרַת מֹשֶׁה וְאֶת יּוֹם הַשַּׁבָּת, קֹדֶשׁ
לִיהוּה. וְהֵם לֹא חָלְלוּ וְלֹא גָדְפוּ אֶת הַקֹּדֶשׁ;
וְחֲמוּרִים מְאֹד הָיוּ חֲקֵי הָאָרֶץ. וְהַנְּפִיִּים, וְאִף
הַלְּמָנִים, נִפְּצוּ בְּרַחְבֵי הָאָרֶץ. וְהַלְּמָנִים רַבּוּ
מֵהַנְּפִיִּים עֲשֶׂרֶת מוֹנִים; וְהֵם אָהָבוּ רִצַּח וְשָׂתוּ
דִם חַיּוֹת. וְהֵם קָמוּ עָלֵינוּ, הַנְּפִיִּים, פְּעַמִּים
רְבוֹת לְהִלָּחֵם בָּנוּ; אַף מְלָכֵינוּ וּמְנַהֲיָנוּ אֲנָשִׁי
חִיל הָיוּ בְּאֲמוּנַת יְהוּה, וְלִמְדוּ הֵם אֶת הָעָם אֶת
דְּרָכֵי יְהוּה; עַל כֵּן עַמְדָנוּ בְּפָנֵי הַלְּמָנִים, וְגִרְשָׁנוּ
אוֹתָם מֵאֲדָמוֹתֵינוּ, וְנִגְשָׁנוּ לְבַצֵּר אֶת עָרֵינוּ וְאֶת
חֲלָמֵינוּ מִמְּלָכֵינוּ. וְהַרְבִּינוּ מְאֹד בְּאַרְץ
וּנְפּוּצוֹנוּ עַל פְּנֵיָהּ, וְהִתְעַשְׂרָנוּ עַד מְאֹד בְּזָהָב

ספר אומני

נביאי העם שומרים את הכתבים. המלך מושיע מגלה אנשי זרעחמלה שבאו מירושלם בימי המלך צדקיהו. הוא מתמנה למלך עליהם. בנימין, בנו של מושיע, יורש ממנו את המלוכה. (בערך 323-130 לפני הספירה).

י"ב קץ לדברי. אני עמלקי בן אבינדוס, אדבר אליכם מעט על מושיע, אשר המלך על ארץ זרעחמלה; כי הזהירו יהוה אשר יברח מארץ נפי, ואשר יברחו עמו המדבירה כל השומעים בקול יהוה. ומושיע עשה כמצות יהוה, וכל השומעים בקול יהוה יצאו מן הארץ אל היערות; דברי הטפה ונבואה לרב הנהיגום, ודבר אלהים הזהירים כל העת; וזרוע עזו הובילה אותם דרך היערות, עד אשר ירדו אל הארץ אשר שמה נקרא ארץ זרעחמלה. והם גלו שם עם, אשר שמו נקרא עם זרעחמלה. ובקרב אנשי זרעחמלה היתה שמחה רבה; וגם זרעחמלה שמח עד מאד כי יהוה שלח את אנשי מושיע עם לוחות נחשת הקלל, אשר בהם היה כתב זכרון היהודים. ולמושיע נגלה כי עם זרעחמלה יצאו מירושלם בעת אשר הגלה צדקיהו, מלך יהודה, בבבלה. והם נסעו במדבר, ויד יהוה העבירה אותם בתוך המים הרבים אל הארץ אשר בה גלה אותם מושיע; ומאז הם שכנו שם. ובעת אשר גלה אותם מושיע, מספרם היה רב מאד. ואולם, רבות היו מלחמותיהם, ומריבותיהם היו גדולות והם לעתים נפלו בחרב; אף שפתם נשחתה והם לא הביאו עמם כתבי זכרונות; והם כחשו בבוראם, ומושיע ואנשיו לא יכלו להבינם. אף מושיע הורה ללמדם את שפתו. והיה אחר אשר למדו את שפת מושיע, נתן זרעחמלה, על פי זכרונו, את דורות אבותיו; והדברים כתובים, אף לא בלוחות אלה. ואנשי זרעחמלה ואנשי מושיע התאחדו. ומושיע התמנה למלכם. ובימי מושיע הובאה אליו אבן גדולה, אשר עליה חריטות; והוא פענח את החריטות על ידי מתת אלהים וכחו. וספר שם על איש אשר שמו קוריאנטומר, ועל הרג

א" א"ני, אומני, אשר אבי, ירום, צוני לכתב מעט על הלוחות האלה לשמר את דברי תולדותינו. ב" הנני חפץ כי תדעו אשר רבות נלחמתי בימי בחרב לשמר את עמי, הנפיים, מנפל ביד אויביהם, הלמנים. ואשר לי, הנני איש און ולא שמרתי את חקות יהוה ומצוותיו, כאשר היה עלי לעשות. מאתים ושבעים ונשש שנים חלפו, והיו לנו עתות שלום רבות, וכן עתות רבות של מלחמה כבדה ושפיכת דם. ובקצרה: מאתים ושמונים וששים שנים חלפו, ואני שמרתי את הלוחות האלה כמצות אבותי; ומסרתים לבני אמרון. ובזאת אשים קץ לדברי. אני, אמרון, אכתב דבר-מה, אשר מעט הוא, בספר אבי. וחלפו שלש מאות ועשרים שנה, והרשעים ביותר בקרב הנפיים נשמדו. כי יהוה, אחר אשר הוציאם מארץ ירושלם ושמרם ונצרם מנפל ביד אויביהם, לא התיר את הפרת דברו אשר דבר אל אבותינו, לאמר: אם לא תשמרו את מצוותי, לא תצליחו בארץ. על כן פקדם יהוה במשפט גדול; ואולם, חס על הצדיקים לבל יאבדו, והצילם מידי אויביהם. ואני מסרתי את הלוחות לאחי חמיש. אני, חמיש, כותב את הדברים המעטים הבאים, בספר אחד עם אחי; כי ראיתי את אחרית דבריו הכתובים בעצם ידו; והוא כתבם ביום אשר מסרם לי. ובאפן הזה אנחנו שומרים את הכתבים כמצות אבותינו. וזה קץ דברי. אני אבינדוס בן חמיש. מלחמות ומריבות לרב ראיתי בין בני עמי, הנפיים, ובין הלמנים; ואני, בחרבי הרגתי רבים מן הלמנים בהגני על אחי. וכתבי הזכרונות אשר לעם הזה חרוטים על גבי לוחות אשר למלכים, לפי דורותיהם; לא אדע על דברי חזות, ואף לא על נבואה, זולת אשר נכתב; לכן מספיק הוא אשר נכתב. ובזאת אשים

כי אין דבר טוב בלתי אם בא הוא מאת יהוה. ואשר רע, בא הוא מאת השטן. הנה, אחי האהובים, חפצי כי תבואו אל המשיח, אשר הוא קדוש ישראל, ותקחו חלק בישועתו ובכח גאלתו. אכן, בואו אליו והקריבו את כל נפשכם קרבן לו, והמשיכו בצום ובתפלה והתמידו עד הקץ. חי יהוה כי אכן תושעו. והנה אספר מעט על כמה אנשים אשר עלו אל היערות, בדרךם לשוב אל ארץ נפי; כי רב היה מספר החפצים להתנחל בארץ ירשתם. לכן עלו הם אל היערות; ומנהיגם היה איש חיל וגבור, וקשה ערף, והוא הסב ריב ביניהם עד כי יהרגו כלם ביער, זולת חמשים איש, ואלה שבו אל ארץ זרעמלה. ואף הם לקחו עמם אנשים נוספים ומספרם גדול, והם שבו ונסעו ביער, ולי, עמלקי, היה אח אשר הלך אף הוא עמם, ומאז לא נודע לי דבר על אודותיהם. והנה קרבה עתי לשכב בקברי; והלוחות האלה מלאים; ואני שם קץ לדברי.

עמו. ואנשי זרעמלה גלו את קוריאנטומר, והוא גר עמם תשעה ירחים. ועוד ספר שם מעט על אודות אבותיו ואבותיו אשר מקדם יצאו מהמנדל, בעת אשר בלל יהוה את שפת העמים; ויהוה הראה את נחת דינו החמור עליהם כפי צדק משפטו; ועצמותיהם פזורות בארץ אשר לפאת צפון. ואני, עמלקי, נולדתי בימי מושיע; אף ראיתי את מותו; ובנימין בנו משל תחתי. ובימי המלך בנימין, ראיתי מלחמה כבדה ושפיכת דמים רבה בין הנפיים ובין הלמנים. אך הנפיים השיגו יתרון רב על אויביהם, עד כי גרשם המלך בנימין מארץ זרעמלה. ואני זקנתי; ויען אשר אין לי זרע, ואשר אדע כי המלך בנימין איש צדיק לפני יהוה, הנני מוסר לו את הלוחות האלה. ואני מפציר בכל בני האדם לבוא אל אלהים, קדוש ישראל, ולהאמין בנבואה ובדברי חזות ובשרות מלאכים, ובמתת הדבור בלשונות ובמתת תרגום ה'לשונות ובכל דבר אשר טוב הוא;

דברי מורמון

מורמון מקצר את תולדות עמו על גבי לוחות מורמון. הוא כולל בקצרו את לוחות נפי. (בערך 385 לספירה.)

הנה אני, מורמון, עומד למסר את כתב הזכרון אשר כתבתי, לידי בני מורוני; עד הייתי לחרבן כמעט כל עמי, הנפיים. ועתה, מאות שנים רבות אחר בוא המשיח הנני מוסר את הכתבים האלה לידי בני; וסבור אני כי הוא יחזה בחרבן עמי כתמו. יהי רצון מלפני אלהים כי יותר בארץ החיים אחריהם, למען יוכל לכתב מעט על אודותיהם וכן על המשיח. אוילי יועילם זה באחד הימים. ואני אדבר מעט על אשר כתבתי; כי אחר הכינותי קצור מן הכתוב על לוחות נפי, עד עת שלטון המלך הזה, בנימין, עליו דבר עמלקי, חקרתי בכתבי הזכרונות אשר נמסרו לידי, ומצאתי את הלוחות האלה, אשר יש בהם את הספור הקטן הזה על הנביאים, מימי יעקב ועד שלטון המלך הזה,

י"א לו כמה מריבות בין בני עמו. והיה גם כי
 חילות הלמנים ירדו מארץ נפי להלחם בעמו.
 אף הנה אסף המלך בנימין את צבאותיו ועמד
 נגדם; ולחם הוא בכח זרועו, וחרב לבו בידו.
 י"ב והם נלחמו בעז יהוה באויביהם, עד אשר הרגו
 אלפים רבים מן הלמנים. והם נלחמו בלמנים
 עד אשר גרשו מפל ארצות נחלתם. וקמו
 אז משיחי שקר, אף נסכר פיהם והם נענשו
 כפשעיהם. ובקום בעם נביאי השקר ומטיפי
 קזב ומורי מרמה, והם נענשו כלם כפשעיהם;
 ובבוא אז מריבות ומחלוקות רבות אשר הסבו
 פלוגים אל הלמנים, נעזר המלך בנימין בנביאים
 הקדושים אשר היו בקרב עמו. כי המלך בנימין
 איש קדוש היה, אשר משל בעמו בצדק; ואף
 היו בארץ קדושים רבים אשר דברו בעז ובתקף
 את דבר אלהים, ודבריהם קשים, כי קשה ערף
 היה העם. על כן, בעזרת אלה, ובעמל כל כח
 גופו וכשרונו כל נפשו, הצליח המלך בנימין, עם
 הנביאים, להשיב את השלום בארץ על כנו.

אשר בי. הן אינני יודע הכל, אף יהוה יודע את
 כל אשר יבוא; לכן, הוא פועל בקרבי בעבור
 אעשה כחפצו. תפלת היא אל אלהים עבור
 אחי, למען ישובו לדעת את אלהים, אכן, את
 גאלת המשיח, למען ישובו שנית להיות עם ענג.
 י"ג ועתה, אני, מורמון, אוסיף להשלים את כתב
 הזכרון אשר לי, אשר את דבריו אקח מלוחות
 נפי; ואני עושה זאת על פי דעתי ובינתי אשר
 נתן לי אלהים. והיה אחר אשר מסר עמלקי
 את הלוחות האלה לידי המלך בנימין, לקחם
 בנימין והניחם עם שאר הלוחות, אשר בהם
 כתבי זכרונות אשר נמסרו מידי המלכים, מדור
 לדור עד ימי המלך בנימין. והם נמסרו מידי
 המלך בנימין, מדור לדור, עד אשר הגיעו לדי.
 י"ד ואני, מורמון, מתפלל אל אלהים כי ישמרו מעתה
 ואילך. ויודע אני כי ישמרו, וען אשר כתובים
 על גביהם גדולות, אשר על פיהן ישפטו עמי
 ואחיהם ביום הגדול והאחרון, כדבר אלהים
 הכתוב. ועתה, באשר למלך בנימין, הנה היה

ספר מושיע

המלך בנימין מלמד את עמו. הם מקבלים מחילה על חטאיהם. מושיע בנו מולך תחתיו. (בערך 130-121 לפני הספירה). נכלל בפרקים א-ח.

בבורות, גם בעת הזאת, מבלי הבן את נסתרות
 אלהים. כי בלא עזרת הלוחות האלה, לא יכול
 היה אבינו, לחי, לזכר את כל הדברים האלה
 וללמד את בניו. ויען אשר למד את שפת
 המצרים יכול היה לקרא את החריטות האלה
 וללמדן את בניו, וכך יכלו הם ללמדן את
 בניהם, ובקו קימו את מצוות אלהים, עד היום
 הזה. הני אומר לכם, בני, כי לולא הדברים
 האלה, אשר יד אלהים שמרתם ונצרתם,
 בעבור נוכל לקרא את נסתרותיו ולהבין אותן,
 ולמען תהיינה מצוותיו לנגד עינינו תמיד, היו
 גם אבותינו שוקעים בחסר אמונה, והיינו
 דומים לאחינו הלמנים, אשר אינם יודעים
 מאומה על אודות הדברים האלה, אף אינם

א

א והנה חדל מדון בכל ארץ זרעחמלה, בקרב
 כל העם אשר למלך בנימין; והיתה שלהם בכל
 שארית ימי המלך. והיו לבנימין שלשה בנים;
 והוא קרא את שמותם: מושיע, הילורום
 והילמן. והוא הורה ללמד את כל שפת
 אבותיו, למען יהיו אנשי בינה, ובעבור ידעו
 את דברי הנבואות אשר יצאו מפי אבותם, אשר
 נמסרו להם מיד יהוה. אף הוא למד אותם את
 דברי הזכרונות החרוטים על גבי לוחות נחשת
 הקלל, ואמר אליהם: בני, חפצי כי תזכרו, כי
 לולא הלוחות האלה, אשר כתובים בהם
 הזכרונות והמצוות האלה, היינו סובלים

הכדור, או המורה, אשר הוביל את אבותינו במדבר, ואשר הכינה יד יהוה למען יובילם, כל אחד כפי מסירותו ושקידתו ליהוה. על כן, כאשר לא היו נאמנים לו, לא האירה להם ההצלחה פנים, והם לא התקדמו במסעם; אף נסוגו אחור ועוררו את חמת אלהים עליהם; לכן הכו ברעב ובמכות נמרצות, למען יעורו לזכר את חובתם. ואכן קם מושיע ועשה ככל אשר צוהו אביו, והוא הודיע לכל העם היושב בארץ ורעהמלה כי יאספו יחד, לעלות אל בית המקדש לשמע את הדברים אשר ידבר אליהם אביו.

ב

והיה פעשות מושיע כמפצות אביו וקראו בכל הארץ, נאסף העם מכל רחבי הארץ לעלות אל בית המקדש לשמע את הדברים אשר ידבר אליהם המלך בנימין. אז בא עם רב, כה עצום עד כי לא נמנה מספרם; כי רבו מאד ונעצמו בקרב הארץ. והם אף הביאו מבכורות צאנם, להקריב קרבן ועולה על פי תורת משה; וכן לתת תודה ליהוה אלהיהם, אשר הוציאם מארץ ירושלים, ואשר הציילם מידי אויביהם ונמנה אנשי צדק להיות מוריהם וכן איש צדיק להיות מלכם, אשר כונן שלום בארץ ורעהמלה, ואשר למדם לשמור את מצוות אלהים למען ישמחו וימלאו אהבה לאלהים ולכל האדם. ובבואם אל המקדש הם הטו את אהליהם סביב, כל איש למשפחתו, עם אשתו, בנים ובנותיו, ובניהם ובנותיהם, למגדול ועד קטן; כל משפחה נפרדת מרעותה. והם הטו את אהליהם סביב בית המקדש, כל איש ופתח אהליו פנה אל ההיכל, למען יוכלו האנשים לשבת באהליהם בשמעם את הדברים אשר ידבר אליהם המלך בנימין. אף כה רב היה הקמון עד כי לא יכול היה המלך בנימין ללמד את כלם ביו כתלי המקדש; לכן הוא הורה להקים מגדל, למען יוכל עמו לשמע את הדברים אשר ידבר אליהם. ואולם בדברו מן המגדל, לא יכלו כל העם לשמע את דבריו

מאמינים בהם כאשר ילמדום, מפני מסורות אבותם אשר אינן נכונות. אכן, בני חפצתי כי תזכרו כי הדברים האלה אמת הם, וכן כי פתבי הזכרון האלה, אמת הם. והנה, גם לוחות נפי, אשר בהם זכרונות אבותינו ואמרותיהם מעת צאתם מירושלם ועד היום הזה, אמת הם; ואנחנו יכולים להפיר באמתם, כי הנם לנגד עינינו. ועתה, בני, רצוני כי תזכרו לחקקם בשקידה, למען יועילו לכם; אף חפץ אני כי תשמרו את מצוות אלהים, למען תצליחו בארץ. כדבר ברית יהוה אל אבותינו. ודברים נוספים רבים למד המלך בנימין את בניו, ואין הם כותבים בספר הזה. והיה ככלותו ללמד את בניו, זמן המלך בנימין, והוא ראה כי קרוב יום לכתו בדרך כל הארץ. על כן, ראה כי ייטיב עשות בהעבירו את המלוכה אל אחד מבניו. לכן הוא בקש כי יבא מושיע לבניו; ואלה הדברים אשר דבר אליו לאמר: בני, רצוני כי תודיע בכל הארץ הזאת, בקרב כל העם הזה, עם ורעהמלה ועם מושיע השוכנים בארץ, להאסף יחד, כי למחרת אודיע לעמי, כמו פי, כי אתה מלך ומושל על העם הזה, אשר יהוה אלהינו נתן לנו. ואנכי אף אתן לעם הזה שם, אשר על ידיו יבדלו מכל העמים אשר הוציאם יהוה אלהים מארץ ירושלים; והנני עושה זאת כי יהיו הם עם שוקד על שמירת מצוות יהוה. ואני אתן להם שם אשר לא ימחה עד עולם, בלתי אם מפני פשע. ועוד אמר אליה, כי אם יפשע העם הזה, אשר יהוה נטה לו חסד כה רב, והיה עם רשעה ונאוף, ישלחם יהוה ויהיו חלשים באחיהם; והוא לא יוסיף לשמרם בכחו העליון והנפלא, כאשר שמר את אבותינו עד היום הזה. הנני אומר לך כי לולא שלח יהוה את זרועו לנצר את אבותינו, אזי נפלו לידי הלמנים והיו קרבנות לשנאתם. והיה ככלות המלך בנימין את הנאום הזה לבנו, הוא פקדו לקבל לידיי את כל עניני הממלכה. והוא אף פקד אותו עוד על פתבי הזכרונות החרוטים על גבי לוחות נחשת הקלל, וכן על לוחות נפי; ואף על חרב לבן ועל

עֲמַל לְשִׁרְתְּכֶם, הַאִין עֲלֵיכֶם לַעֲמַל לְשִׁרְתֵּי אִישׁ
 אֶת רְעֵהוּ? וְאִף זֹאת: אִם אֲנִי, אֲשֶׁר תִּקְרָאוּנִי
 מִלְּכֶכֶם, אֲשֶׁר הִעֲבִיר אֶת יָמָיו בְּשִׁרְוֹתְכֶם,
 וּבְזֹאת פֶּעַל בְּשִׁרְוֹת לְאֱלֹהִים, רְאוּי לְתוֹדָה
 מֵאַתְּכֶם, עַד כְּמֵה עֲלֵיכֶם הַלְּהוֹדוֹת לְמִלְּכֶכֶם
 אֲשֶׁר בְּשָׂמִים! הִנְנִי אוֹמֵר לָכֶם, אַחִי, כִּי אֵלֹו
 נִתְּתֶם אֶת תּוֹדַתְכֶם וּשְׁבַחְכֶם, כְּפִי כָּל כַּחוֹת
 בְּפִשְׁכֶם, לְאֱלֹהִים, בּוֹרְאֶכֶם, אֲשֶׁר שָׁמַרְכֶם
 וּנְצַרְכֶם, וְשָׁמַחְכֶם, וְהִעֲנִיק לָכֶם חַיֵּי שְׁלוֹם אִישׁ
 עִם רְעֵהוּ, אֲנִי אוֹמֵר לָכֶם, כִּי אֵלֹו שִׁרְתֶם אֶת
 אֲשֶׁר בְּרָא אֶתְכֶם בְּתַחֲלָה, הַמְּשַׁמֵּר אֶתְכֶם
 מִיּוֹם לַיּוֹם בְּנִפְחֹו בְּאַפְכֶם נְשִׁמַּת חַיִּים, בְּעִבּוֹר
 תַּחֲיוֹו וְתִנְוֵעוּ וְתַעֲשׂוּ כַּחֲפָצְכֶם, וְהַתּוֹמֵךְ בְּכֶם
 מְרַגֵּעַ לְרַגְעוֹ, הִנְנִי אוֹמֵר: אִף אֵלֹו שִׁרְתֶם אוֹתוֹ
 בְּכָל נִפְשְׁכֶם, אִף כֹּף לֹא הִיִּיתֶם לוֹ עֲבָדִים נוֹשְׂאֵי
 רוּחַ. הֵן כֹּל אֲשֶׁר יִבְקֹשׁ מִכֶם אֱלֹהִים הוּא
 לְשִׁמּוֹר אֶת מִצְוֹתָיו; וְאֵמַר הוּא לָכֶם כִּי אִם
 תִּשְׁמְרוּ אֶת מִצְוֹתָיו תַּעֲשׂוּ חַיִּל בְּאַרְץ וּלְעוֹלָם
 לֹא יִמַּר דְּבַרְתּוֹ. עַל כֵּן, אִם אַכֹּן תִּשְׁמְרוּ אֶת
 מִצְוֹתָיו, הוּא יִבְרַךְ אֶתְכֶם וְיִצְלִיחְכֶם. הִנֵּה,
 רֵאשִׁית, הוּא בְּרָאֶכֶם וְהִעֲנִיק לָכֶם אֶת חַיֵּיכֶם
 אֲשֶׁר עַל כֹּף הַנֶּכֶס בְּעֲלֵי חוּבוֹ. וְשֵׁנִית, הוּא
 דוֹרֵשׁ כִּי תַעֲשׂוּ כַּאֲשֶׁר צִוָּה אֶתְכֶם; וּבְעִשְׂוֹתְכֶם
 כֵּן, בְּמַהֲרָה יִבְרַךְ אֶתְכֶם, וּבְכֹף גָּמַל לָכֶם. אִךְ
 אַתֶּם עוֹדְרִים חֲבִים לוֹ, פַּעַת וּבְעֵתִיד, לְעוֹלָמִי
 עוֹלָמִים; לָכֵן, מַה לָּכֶם לְהִתְפַּאֵר? וְעַתָּה
 אֲשַׁאלְכֶם: הַתּוֹכְלוּ לוֹמַר דְּבַר בְּשִׁבְחְכֶם? וְאֲנִי
 אֶעֱנֶכֶם: לֹא! אִף לֹא תוֹכְלוּ לוֹמַר כִּי כַּעֲפֹר
 הָאֶרֶץ אַתֶּם; הֵן מֵעַפְרֵי הָאֶרֶץ נּוֹצְרֶתֶם; וְאִין הוּא
 כִּי אִם לְאֲשֶׁר יִצְרָכֶם. וְאִף אֲנִי, אֲשֶׁר תִּקְרָאוּנִי
 מִלְּכֶכֶם, אֵינִי טוֹב מִכֶּם; כִּי גַם אֲנִי מִן הָעֶפֶר.
 וְהַנֶּכֶס רוֹאִים כִּי זָקֵן אֲנִי וְעוֹמֵד לְהִשִּׁיב אֶת הַגּוֹף
 בְּן הַתְּמוּתָה לְאָמוֹ, הָאֲדָמָה. עַל כֵּן, כְּפִי אֶמְרִי
 לָכֶם כִּי שִׁרְתִּי אֶתְכֶם, בְּהַתְּהַלְכִי לְפָנֵי אֱלֹהִים
 וּמִצְפּוֹנֵי טְהוֹרָה, הִנֵּה גַם הַיּוֹם הוֹרִיתִי כִּי תִתְּכַנְּסוּ
 יַחְדוֹ, לְמַעַן אֲמַצֵּא לָלֵא אֲשֶׁמָּה וְלֹא יַחוּל דְּמִכֶּם
 עַל רֵאשִׁי בְּעַמְדִי לְהִשְׁפֹּט לְפָנֵי אֱלֹהִים עַל אֲשֶׁר
 צוֹנִי בְּעִבּוֹרְכֶם. הִנְנִי אוֹמֵר לָכֶם אֲשֶׁר צִוִּיתִי כִּי
 תִתְּכַנְּסוּ לְמַעַן אֲפַטֵּר אֶת בְּגַדֵי מַדְמִכֶם בַּעַת
 הַזֹּאת, בְּעַמְדִי לְרַדֵּת אֵלַי קְבֹה, בְּעִבּוֹר אַרְד

מִפְּנֵי גְדֹל הַהִמּוֹן. עַל כֵּן הוּא הוֹרָה לְכַתֵּב אֶת
 הַדְּבָרִים אֲשֶׁר דָּבַר וְלִשְׁלַח אֶת הַכְּתוּב בֵּין אֵלֶּה
 אֲשֶׁר לֹא הִגִּיעַם קוֹלוֹ, לְמַעַן יִמְקְלוּ אִף הֵם אֶת
 דְּבָרָיו. וְאֵלֶּה הַדְּבָרִים אֲשֶׁר דָּבַר, וְגַם הוֹרָה
 לְכַתֵּב, לֵאמֹר: אַחִי, כֹּלְכֶם אֲשֶׁר נִאָּסַפְתֶּם
 יַחַד, הַשּׁוֹמְעִים אֶת דְּבָרֵי אֲשֶׁר אֲדַבְּרֶם בְּאֲזִנֵּיכֶם
 הַיּוֹם. לֹא צִוִּיתִיכֶם לְבֹא הִנֵּה לְהַקֵּל בְּדְבָרִים
 אֲשֶׁר אֲדַבֵּר, כִּי אִם בְּעִבּוֹר תִּקְשִׁיבוּ לִי וְתִקְחוּ
 אֲזִנֵּיכֶם לְשִׁמְעוּ וּלְכַבֵּם לְהִבִּין, וְכִי תִכְיֵנוּ דַעַתְכֶם
 בְּעִבּוֹר יִתְגַּלוּ נִסְתָּרוֹת אֱלֹהִים לְמַרְאֵה עֵינֵיכֶם.
 אִף לֹא צִוִּיתִיכֶם לְבֹא הִנֵּה לִירֵא מִפְּנֵי, אוֹ
 בְּעִבּוֹר תְּדַמּוּ בְּנִפְשְׁכֶם כִּי יִתְרוֹן לִי עַל בֶּן
 תְּמוּתָה. כִּי כְּמוֹנֵי כְּמוֹכֶם, נִתּוֹן לְכָל מִינֵי
 חַלְשוֹת הַגּוֹף וְהַרוּחַ; וְאוֹלָם נִבְחַרְתִּי עַל יָדֵי
 הָעַם הַזֶּה, וְאֲבִי קִדְשֵׁנִי, וְיָד יְהוָה הִנִּיחַתִּנִּי לְהִיּוֹת
 מוֹשִׁל וּמְלַךְ עַל הָעַם הַזֶּה; כַּחוֹ הַעֲלִיּוֹן שָׁמַרְנִי
 וּנְצַרְנִי לְשִׁרְתְּכֶם כְּכֹל מֵאֲדִי וּבְכָל נִפְשִׁי וּבְכָל
 כְּחִי אֲשֶׁר נָתַן לִי יְהוָה. הִנְנִי אוֹמֵר לָכֶם כִּי
 בְּהִנִּיחַ לִי יְהוָה לְהַעֲבִיר אֶת יָמֵי בְּשִׁרְוֹתְכֶם עַד
 הַיּוֹם הַזֶּה, לֹא בִקְשִׁיתִי מִכֶּם זָהָב וְכֶסֶף, אַכֹּן לֹא
 כָּל עֵשֶׂר; אִף לֹא הִנַּחְתִּי כִּי תִכְלְאוּ בַּבּוֹר, אוֹ כִּי
 יַעֲשֶׂה לְעַבְדֵי אִישׁ אֶת רְעֵהוּ, וְכִי תִרְצְחוּ, וְתִשְׁדָּדוּ,
 וְתִגְנְבוּ וְתִנְאָפוּ. גַּם לֹא הִנַּחְתִּי כִּי תִבּוֹאוּ לְיָדֵי
 כָּל רִשְׁעָה, כִּי אִם לְמַדְתֵּיכֶם כִּי שׁוֹמְהָ עֲלֵיכֶם
 לְשִׁמּוֹר אֶת מִצְוֹת יְהוָה כְּכֹל אֲשֶׁר צִוָּה אֶתְכֶם.
 אִף אֲנֹכִי, עֲמַלְתִּי בְּמוֹ יָדֵי לְשִׁרְתְּכֶם, לְמַעַן לֹא
 תִכְרַעוּ תַּחַת כְּבֹד מַסִּים וּבְעִבּוֹר לֹא יְבֹא עֲלֵיכֶם
 אֶת אֲשֶׁר תִּקְשׂוּ לְשִׁאֲתוֹ; וּלְכָל הַדְּבָרִים אֲשֶׁר
 עָלִיתִי דְבַרְתִּי, הַנֶּכֶס עֲדִים הַיּוֹם. וְאוֹלָם, אַחִי,
 לֹא לְהִתְפַּאֵר עֲשִׂיתִי אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, אִף
 אֵינִי מִסַּפֵּר אוֹתֶם לְמַעַן הַאֲשִׁימְכֶם; אִךְ הִנְנִי
 מִסַּפֵּר לָכֶם לְמַעַן תִּדְעוּ כִּי יְכוֹל אֲנִי לַעֲנוֹת
 הַיּוֹם לְפָנֵי אֱלֹהִים כִּי מִצְפּוֹנֵי טְהוֹרָה, אַכֹּן, זֶה
 דְּבָרֵי אֲלֵיכֶם: יַעַן אֲשֶׁר אֶמְרִיתִי לָכֶם כִּי יָמֵי עִבּוֹרוֹ
 עָלִי בְּשִׁרְוֹתְכֶם, אֵינִי רוֹצֵה לְהִתְפַּאֵר, כִּי
 בְּשִׁרְוֹת אֱלֹהִים בְּלָבָד פִּעַלְתִּי. הִנְנִי אוֹמֵר לָכֶם
 אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה לְמַעַן תִּלְמְדוּ חֻקְמָה; בְּעִבּוֹר
 תִּדְעוּ כִּי בְּשִׁרְתְּכֶם אֶת חֲבֵרֵיכֶם, אִךְ בְּשִׁרְוֹת
 אֱלֹהֵיכֶם אַתֶּם פּוֹעֲלִים. הִנֵּה, קְרָאתֶם אוֹתִי
 מִלְּכֶכֶם; וְאִם אֲנִי, אֲשֶׁר קוֹרְאִים אֶתֶם מִלְּכֶכֶם,

בְּשֵׁלוֹם, וְרוּחֵי בַת הָאֱלֹמֹת תִּדְבַק בְּמִקְהָלוֹת
 מְרוֹם לְשִׁיר תְּהַלּוֹת לְאַלְהֵי צֶדֶק. יְעוֹד אֲנִי
 אֹמֵר לָכֶם: צְוִייתִי עַל הַתְּאִסְפוֹתֵכֶם לְהַגִּידְכֶם כִּי
 אֲנִינִי יִכּוֹל עוֹד לְהִיּוֹת מוֹרְכֶם וּמְלַכְכֶם. אַף כְּעַתָּה,
 כֹּל גּוֹפֵי מִרְעִיד מְאֹד, בְּנִסּוֹתַי לְדַבֵּר אֲלֵיכֶם; אַף
 יְהוּהוּ אֱלֹהִים תּוֹמְכֵנִי וְהוּא הַנִּיחֵנִי לְדַבֵּר אֲלֵיכֶם
 וְצוּנִי לְהַגִּידְכֶם הַיּוֹם כִּי בְנֵי מוֹשִׁיעַ הוּא מְלֶךְ
 וּמוֹשֵׁל עֲלֵיכֶם. וְעַתָּה, אַחִי, רְצוּנִי כִּי תַעֲשׂוּ
 כְּאֲשֶׁר עֲשִׂיתֶם עַד כּוֹה. כְּפִי אֲשֶׁר שָׁמַרְתֶּם
 אֶת מִצְוֹתַי, וְכֵן אֶת מִצְוֹת אָבִי, וְהִצַּלְתֶּם
 וְנִשְׁמַרְתֶּם מִנֶּפֶל בִּידֵי אוֹיְבֵיכֶם, כֹּן יִהְיֶה
 בְּשִׁמְרְכֶם אֶת מִצְוֹת בְּנִי, אוֹ אֶת מִצְוֹת אֱלֹהִים
 אֲשֶׁר יִנְתְּנוּ לָכֶם מִפִּי בְנִי. אֲזוֹ תִּצְלִיחוּ בְּאַרְץ וְלֹא
 יִהְיֶה לְאוֹיְבֵיכֶם כַּח לִגְבֹר עֲלֵיכֶם. אַף, עַמִּי,
 הִזְהָרוּ פֶן יִקּוּמוּ מְרִיבוֹת בֵּינֵיכֶם וְתִטּוּ לְהִשְׁמַע
 לְרוּחַ הָרַע, אֲשֶׁר אָבִי מוֹשִׁיעַ דִּבֶּר עֲלָיו. כִּי הִנֵּה,
 נִחְרָצָה צָרָה לְאֲשֶׁר יִטֶּה לְשִׁמְעַ לְרוּחַ הַהוּא; כִּי
 אִם יִטֶּה לְשִׁמְעַ לוֹ, וַיּוֹסִיף וַיָּמוּת בְּעוֹדוֹ אוֹחֵז
 בַּחֲסָאִיו, מְאֵרֵת תִּרְם לְנַפְשׁוֹ יִשְׁתָּה; כִּי שֹׁכֵר
 פִּשְׁעוֹ הוּא עֹנֵשׁ נִצְחִי, יַעַן אֲשֶׁר עָבַר עַל חֻק
 אֱלֹהִים לְמִרוֹת יְדִיעָתוֹ. הִנְנִי אוֹמֵר לָכֶם כִּי אֵין
 אֶחָד בְּכֶם, זוֹלַת יְלִדֵיכֶם הַקִּטְנִים, אֲשֶׁר לֹא לָמַד
 עַל אוֹדוֹת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וְאֲשֶׁר לֹא יָדַע כִּי
 חָבִים אַתֶּם חוֹב עוֹלָם לְאַבְיֵכֶם אֲשֶׁר בְּשָׂמִים
 לְהִשְׁיבוֹ אֶת כָּל אֲשֶׁר לָכֶם וְאֲשֶׁר הִנָּכֶם; וְאִף
 לְמַדְתֶּם עַל פְּתִי הַזְּכוּן הַמְכִילִים אֶת דְּבָרֵי
 הַנְּבוּאָה אֲשֶׁר דִּבְרוּ הַנְּבִיאִים הַקְּדוֹשִׁים, עַד יוֹם
 צֵאת אֲבִינִי, לְחֵי, מִירוּשָׁלַם; וְכֵן כָּל אֲשֶׁר דִּבְרוּ
 אֲבוֹתֵינוּ עַד הַיּוֹם הַזֶּה. הִנֵּה, אַף הֵם דִּבְרוּ אֶת
 אֲשֶׁר צָנַם יְהוּהוּ; לְכֵן דְּבָרֵי צֶדֶק וְאַמֶּת הֵם.
 וְהִנְנִי אוֹמֵר לָכֶם, אַחִי, כִּי אַחֵר אֲשֶׁר יִדְעֶתֶם
 וּלְמַדְתֶּם אֶת כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, אִם תִּפְשְׁעוּ
 וְתִלְכוּ לְהַפֵּךְ מֵאֲשֶׁר נֶאֱמַר, אִם תִּסּוּגוּ מֵעַם רִיחַ
 יְהוּהוּ עַד כִּי לֹא תִשְׁכַּח בְּכֶם לְהַנְהִיגְכֶם בְּנִתִּיבוֹת
 חֻקְמָה, וְתִתְנַכֵּם בְּרָכָה וְהִצַּלְתָּה וְשֵׁלוֹם, אֲנִי
 אוֹמֵר לָכֶם, כִּי הָאִישׁ אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה כֵן, מוֹרַד הוּא
 בְּגִלּוֹי בְּאַלְהֵים; נוֹטֵה הוּא לְשִׁמְעַ לְרוּחַ הָרַע,
 וְנִהְפֵךְ אוֹיֵב לְכָל צֶדֶק; עַל כֵּן, אֵין לִיהוּהוּ מְקוֹם
 בְּקִרְבּוֹ, כִּי לֹא יִשְׁכַּח יְהוּהוּ בְּהִיכְלֵי טְמָאָה. לְכֵן,
 אִם לֹא יִשׁוּב הָאִישׁ הַהוּא מִרְעָתוֹ, וְאִף יָמוּת

בְּעוֹדוֹ אוֹיֵב לְאַלְהֵים, תַּעֲזוֹרְרָנָה תְּבִיעוֹת דִּינוֹ,
 אֲשֶׁר מֵאֵת אֱלֹהִים, אֶת רִחוּהוּ בַת הָאֱלֹמֹת
 לְחוּשׁ בְּלִי הָרָף אֶת אֲשַׁמְתּוֹ, אֲשֶׁר תִּרְתִּיעוּ
 מִלִּפְנֵי יְהוּהוּ וְתִמְלֵא אֶת חִיקוֹ בְּאֲשַׁמָּה וּבְכָאָב
 וּבְמִצּוֹקָה, אֲשֶׁר הִנֵּם כְּאִשׁ אֲשֶׁר לֹא תִכְבֶּה
 וְשִׁלְהַבְתָּה עוֹלָה עָדִי עַד. וְעַתָּה, אֲנִי אוֹמֵר לָכֶם
 כִּי אֵין הַרְחַמִּים נוֹגְעִים לְאִישׁ הַזֶּה; עַל כֵּן דִּינוֹ
 הוּא לְסַבֵּל עֲגוּי עוֹלָמִי עַד. שְׁמְעוּ כָּל זָקֵן וְצֶעִיר
 וְיוֹלָד קֶטָן, אַתֶּם הַיְכוּלִים לְהִבִּין אֶת דְּבָרֵי, כִּי
 דִּבְרַתִּי אֲלֵיכֶם בְּרוּרוֹת לְמַעַן תְּבִינּוּ: הִנְנִי מִבְקֵשׁ
 כִּי תִתְעוֹרְרוּ לְזָכֹר אֶת אֵימַת מִצַּב הַנּוֹפְלִים
 אֲלֵי פֶשַׁע. יְעוֹד, רְצוּנִי כִּי תִתְבּוֹנְנוּ בְּבִרְכַת
 הַשּׁוֹמְרִים אֶת מִצְוֹת אֱלֹהִים וּבִשְׁמִחָתָם. כִּי
 הִמָּה מְבֹרְכִים בְּכָל, בְּגוֹף וְכֵן בְּרוּחַ; וְאִם יִתְמִידוֹ
 בְּאִמּוּנָתָם עַד הַקֵּץ, יִתְקַבְּלוּ בְּשָׂמִים לְשִׁכַּח עִם
 אֱלֹהִים בְּשִׁמְחַת עוֹלָם. זְכוּר תִּזְכְּרוּ אֲשֶׁר אֵלֶּה
 דְּבָרֵי אֲמַת, כִּי יְהוּהוּ אֱלֹהִים דִּבֶּר זֹאת.

ג

וְשׁוֹב, אַחִי, הָאֲנִינִי, כִּי יֵשׁ לִי עוֹד לְדַבֵּר אֲלֵיכֶם;
 הִנֵּה, יֵשׁ לִי דְבַר־מָה לְסַפֵּר לָכֶם עַל הָעֵתִיד
 לְבוֹא. וְאֲשֶׁר אֶסְפֵּר לָכֶם, נוֹדַע לִי מֵאֵת מְלֶאכֶךְ
 אֱלֹהִים. וְהוּא אָמַר אֲלֵי: עוֹרָה נָא! וְאֲנִי
 הַתְּעוֹרְרַתִּי, וְהִנֵּה הוּא עוֹמֵד לְפָנַי. וְהוּא אָמַר
 אֲלֵי: עוֹרָה וְשִׁמְעַ אֶת הַדְּבָרִים אֲשֶׁר אֲגִיד לָךְ.
 הִנֵּה בִּאתִי לְהוֹדִיעַךְ בְּשׁוֹרַת שְׁשׁוֹן וְרַב שְׂמִיחָה.
 כִּי יְהוּהוּ שְׁמַע אֶת תְּפִלוֹתֶיךָ וְשִׁפְט בְּצַדִּיקְתָּךְ,
 וְהוּא שָׁלַח אוֹתִי לְהוֹדִיעַךְ כִּי יֵשׁ לָךְ לְשִׁמְחָה; וְכִי
 תּוֹכַל לְהוֹדִיעַ לְעַמָּךְ, בְּעֵבּוֹר יִתְמַלְאוּ שְׂמִיחָה אַף
 הֵם. כִּי הִנֵּה בָּאָה הָעֵת, וְלֹא רַחוּקָה הִיא, אֲשֶׁר
 יְהוּהוּ אֵל שְׂדֵי, הַמּוֹלֵךְ אֲשֶׁר הִיָּה וְאֲשֶׁר הוּוּהוּ
 מֵעוֹלָם וּלְעוֹלָמֵי עוֹלָמִים, יִרַד מִשְׁמַיִם אֵל בְּנֵי
 הָאָנוּשׁ, וְיִשְׁכַּח בְּמִשְׁכַּח חֲמַר וַיִּלָּךְ בֵּינֵיהֶם, וְיַעֲשֶׂה
 נִפְלְאוֹת גְּדוּלוֹת, כְּרַפְי חוֹלִים וְהִקְמַת מֵתִים,
 וּמִיָּדוֹ פְּסָחִים יִהְלְכוּ, וְעוֹרִים יִרְאוּ, וְחַרְשִׁים
 יִשְׁמְעוּ, וְכָל מִינֵי תַחְלוּאִים יִרְפְּאוּ. וְהוּא יִגְרַשׁ
 שְׂדֵיִם, אוֹ רוּחוֹת רְעוֹת, הַשּׁוֹכְנִים בְּלֵב בְּנֵי
 הָאָדָם. וְהִנֵּה, הוּא יִסְבֵּל פְּתוּיִים וּמְכַאֲבֵי גוֹף,
 רָעַב, צְמָא וְיִגִיעָה יוֹתֵר מֵאֲשֶׁר יוֹכַל אָדָם לְסַבֵּל
 מִבְּלִי לְמוֹת; כִּי הִנֵּה נִגַּר הַדָּם מִכָּל נְקֻבוּבוֹת;

אַל שְׂדֵי, וְעַל יָדָיו. כִּי הָאָדָם הַטְּבָעִי הוּא אוֹיֵב
 לַאֱלֹהִים וְכֵן הָיָה מִיּוֹם נְפִילַת אָדָם הָרָאשׁוֹן, וְכֵן
 יְהִיָּה לְעַדֵּי עַד, בְּלִתִּי אִם יַעֲנֶה לְמַשִּׁיחַת רוּחַ
 הַקֹּדֶשׁ וְיִסִּיר אֶת הָאָדָם הַטְּבָעִי וְיַעֲשֶׂה קְדוּשָׁה
 עַל יְדֵי כְּפָרַת אֲדוֹן הַמַּשִּׁיחַ, אֲשֶׁר הוּא יְהוָה,
 וְיַעֲשֶׂה כְּפִלֵּה, נִכְנַע, עָנּוּ, שְׂפֵל רוּחַ, סְבָלָן, מְלֵא
 אַהֲבָה, נְכוּן לְהַפְנֵעַ לְכָל אֲשֶׁר יִרְאֶה יְהוָה
 מִתְּאִים לְהַטִּיל בּוֹ, כְּהַפְנֵעַ בֶּן לְאָבִיו. וְעוֹד אָמַר
 לֵךְ כִּי יוֹם יָבֹא וְיִדְעִית הַמוֹשִׁיעַ תְּפוּץ בְּכָל
 אֲמָה, מִשְׁפָּחָה, לְשׁוֹן וְעַם. וְהִנֵּה, בְּבֹא הַיּוֹם
 הַהוּא, לֹא יִמְצָא אִישׁ נְקִי מֵאָשָׁם לִפְנֵי אֱלֹהִים,
 וּזְלַת יְלָדִים קְטַנִּים, בְּלִתִּי אִם יִנְחַם מִחֲטָא
 וְיִאֲמִין בְּשֵׁם יְהוָה אֱלֹהִים, אֵל שְׂדֵי. וְאֵף עֲתָה,
 בְּלִמְדָךְ אֶת עַמְךָ אֶת הַדְּבָרִים אֲשֶׁר צִוְּךָ יְהוָה
 אֱלֹהִים, אִין הֵם נְקִיִּים בְּעֵינֵי אֱלֹהִים, בְּלִתִּי אִם
 עַל פִּי הַדְּבָרִים אֲשֶׁר דִּבַּרְתִּי אֵלֶיךָ. הִנֵּה דִבַּרְתִּי
 אֶת הַדְּבָרִים אֲשֶׁר צִוִּיתִי יְהוָה אֱלֹהִים לְהַגִּידְם.
 וְכֵן אָמַר יְהוָה: עֲמֹד וְעֲמֹדוּ הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה
 כְּעִדּוֹת בְּרוּרָה עַל הָעָם הַזֶּה בְּיוֹם הַדִּין; כִּי עַל
 פִּיָּהֶם יִשְׁפֹּטוּ, אִישׁ כְּמַעֲשָׂיו, אִם טוֹבִים וְאִם
 רָעִים. וְאִם רָעִים יְהִיוּ, יִפְקְדוּ לְרָאוֹת אֶת מִרְאֵה
 אֲשָׁמָם וְתוֹעֲבוֹתֵיהֶם הַנּוֹרָא, וְהוּא יִרְתִּיעֵם
 מִלִּפְנֵי יְהוָה אֵל עֲגוֹת וְיִסּוּרֵי אִין קִץ אֲשֶׁר מֵהֶם
 אִין חֲזָרָה; כִּי הִנֵּה שְׁתוּ מֵאֲרַת חֲרָם אֵל תּוֹךְ
 נִפְשָׁם. אַכֵּן, הֵם שְׁתוּ מִכּוֹס חֲמַת אֱלֹהִים, אֲשֶׁר
 לֹא יִכַּל הַדִּין לְמַנַּע מֵהֶם כִּפִּי אֲשֶׁר לֹא יִכַּל לְמַנַּע
 מִן הָאָדָם אֶת נְפִילָתוֹ מִפְּנֵי טַעְמוֹ מִן הַפְּרִי הָאֶסּוּר;
 עַל כֵּן, לְעוֹלָם לֹא תִהְיֶה עֲלֵיהֶם תְּבִיעַת זְכוּת
 לְרַחֲמִים. וְיִסּוּרֵיהֶם כְּמִקְוֵה אֵשׁ וְנִפְרִית, אֲשֶׁר
 שְׁלֵהֲבַתּוּ לֹא תִכְבֶּה וְעֵשְׁנוּ עוֹלָה לְעַדֵּי עַד. כֵּן
 צִוִּיתִי יְהוָה לְדַבֵּר. אָמֵן.

ד

וְהָיָה כְּכֹלֹת הַמְּלָךְ בְּנִימִין לְדַבֵּר אֶת הַדְּבָרִים
 אֲשֶׁר הִבִּיא אֵלָיו מִלֵּאָף יְהוָה, הוּא נִשְׂא אֶת
 עֵינָיו אֵל הַקְּמוֹן אֲשֶׁר סָבִיב וְהִנֵּה הֵם נוֹפְלִים
 אֲרָצָה כִּי נָפַל עֲלֵיהֶם פַּחַד יְהוָה. וְהֵם הַבִּיטוּ
 אֵל מַצְבָּם בְּבֶשֶׁר וְחָשְׁבוּ עֲצָמָם פְּחוֹת מֵעֶפֶר
 הָאָרֶץ. וְהֵם צִעְקוּ כֹלם בְּקוֹל אֶחָד: הוּ רַחֵם נָא
 וְזָקַף לְזַכּוֹתֵנוּ אֶת דָּם הַכְּפָרָה אֲשֶׁר לְמַשִּׁיחַ

כֹּה גְדוֹלָה תִּהְיֶה מְצוּקָתוֹ מִפְּנֵי רִשְׁעַת עַמּוֹ
 וְתוֹעֲבוֹתֵיהֶם. וְשִׁמוֹ יִקְרָא יְשׁוּעַ הַמַּשִּׁיחַ,
 בֶּן אֱלֹהִים, אָבִי שְׁמַיִם וְאָרֶץ, בּוֹרֵא הַכֹּל
 מִבְּרָאשִׁית, וְשֵׁם אָמּוֹ יִקְרָא מֵרִץ. וְהִנֵּה, הוּא
 בָּא אֵל אֲשֶׁר לוֹ, לְמַעַן תְּבֹא הַיְשׁוּעָה אֵל בְּנֵי
 הָאָדָם עַל יְדֵי הָאֲמוּנָה בְּשִׁמּוֹ. וְאֵף אַחֵר כֹּל
 זֹאת, יִחְשְׁבוּהוּ אָדָם וְיִאֲמְרוּ כִּי יֵשׁ בּוֹ שֵׁד וְיִכְוְהוּ
 בְּשׁוֹטִים וְיִצְלָבוּהוּ. וּבַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי יִקּוּם מִן
 הַמֵּתִים; וְהוּא יַעֲמֹד לְשַׁפֵּט אֶת הָעוֹלָם; וְהִנֵּה
 כֹּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה נַעֲשִׂים לְמַעַן יָבֹא עַל בְּנֵי
 הָאָדָם מִשְׁפַּט צָדֵק. וְאֵף דָּמוֹ מִכְּפַר עַל עוֹנוֹת
 אֵלֶּה אֲשֶׁר נָפְלוּ בְּעֶבְרַת אָדָם הָרָאשׁוֹן, אֲשֶׁר
 מִתּוֹ מִבְּלִי יְדִיעַת רְצוֹן אֱלֹהִים לְגַבְיָהֶם, אוֹ אֵלֶּה
 אֲשֶׁר חֲטָאוּ בְּשִׁנְיָה. אֵף אִין, אוֹי לְאֲשֶׁר יוֹדַע כִּי
 מוֹרְד הוּא בְּאֱלֹהִים! כִּי אִין הַיְשׁוּעָה בָּאָה לְאֲשֶׁר
 כְּמוֹהוּ, בְּלִתִּי אִם יִנְחַם מִחֲטָא וְיִאֲמִין בְּאֲדוֹן
 יְשׁוּעַ הַמַּשִּׁיחַ. וְיְהוָה אֱלֹהִים שְׁלַח אֶת נְבִיאָיו
 הַקְּדוֹשִׁים בְּקִרְבָּךְ כֹּל בְּנֵי הָאָדָם לְהוֹדִיעַ אֶת
 הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה לְכָל מִשְׁפָּחָה, אֲמָה וְלָשׁוֹן,
 בְּעֵבֹר יוֹכַל כֹּל הַמַּאֲמִין אֲשֶׁר יְבֹא הַמַּשִּׁיחַ
 לְקַבֵּל מַחִילָה עַל חֲטָאָיו וְלִשְׁמַח שְׂמִיחָה רַבָּה
 מְאֹד, כְּאֵלוֹ בָּא הוּא כְּבָר בְּקִרְבָּם. וְאוֹלָם רְאֵה
 יְהוָה אֱלֹהִים כִּי עִם קִשָּׁה עָרַף עִמּוֹ וְהוּא מְנַה
 לָהֶם תּוֹרָה, הִיא תּוֹרַת מֹשֶׁה. וְהוּא הָרָאָה לָהֶם
 אוֹתוֹת וּנְפִלְאוֹת, מוֹפְתִים וְתַבְּנִיּוֹת הַנוֹגְעִים
 לְבֹאוֹ; וְגַם הַנְּבִיאִים הַקְּדוֹשִׁים דִּבְרוּ אֵלֵיהֶם עַל
 אוֹדוֹת בּוֹאוֹ; אֵף הֵם הִקְשׁוּ אֶת לִבָּם וְלֹא הִבִּינוּ
 כִּי אִין מוֹעִילָה תּוֹרַת מֹשֶׁה דְּבָר, כִּי אִם עַל יְדֵי
 כְּפָרַת דָּמוֹ. אֵף אֵלוֹ יִכְלוּ יְלָדִים קְטַנִּים לְחַטָּא,
 לֹא הָיוּ נוֹשְׁעִים; אֵף אֲנִי אוֹמֵר לֵךְ כִּי בְרוּכִים
 הֵם; כִּי מִפְּנֵי אָדָם הָרָאשׁוֹן, עַל יְדֵי הַטְּבָע,
 יִפְלוּ, וְדָם הַמַּשִּׁיחַ יִכְפַּר עַל חֲטָאֵיהֶם. וְעוֹד אָנִי
 אוֹמֵר לֵךְ, כִּי לֹא יִנְתֵּן שֵׁם אַחֵר וְלֹא דָרָךְ אַחֲרַת
 וְלֹא כְּלִים אֲשֶׁר בָּהֶם תְּבֹא הַיְשׁוּעָה לְבְנֵי
 הָאָדָם, כִּי אִם בְּשֵׁם הַמַּשִּׁיחַ, יְהוָה אֵל שְׂדֵי, וְעַל
 יְדֵיו בְּלִבְדָּ. כִּי הִנֵּה הוּא שׁוֹפֵט, וּמִשְׁפֹּטוֹ צָדֵק;
 וְהָעוֹלָל אֲשֶׁר מִת בִּינְקוּתוֹ, לֹא יֵאבֹד, אֵף אֲנִישִׁים
 שׁוֹתִים מֵאֲרַת חֲרָם לְנַפְשָׁם, בְּלִתִּי אִם יִשְׁפִּילוּ
 וְיִהְיוּ כִּילָדִים קְטַנִּים, וְיִאֲמִינוּ כִּי הַיְשׁוּעָה הִיְתָה
 וְהוֹנָה וְתִהְיֶה בְּדָם הַכְּפָרָה אֲשֶׁר לְמַשִּׁיחַ, יְהוָה

בַּעֲבוּר יִמְחַלוּ חַטָּאֵינוּ וּלְבַנו יִשֶׁהר; אֲנַחְנוּ
מֵאֲמִינִים בְּיִשׁוּעַ הַמְּשִׁיחַ, בְּן אֱלֹהִים, בּוֹרָא
שָׁמַיִם וָאָרֶץ וְאֵת הַכֹּל, וְאֲשֶׁר יֵרֵד אֶל קִרְבֵּי בְּנֵי
הָאָנוּשׁ וּיְדַבֵּר אֵת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, בָּא
עֲלֵיהֶם רוּחַ יְהוָה וְהֵם מְלֵאוּ שְׁמִיחָה, כִּי קִבְּלוּ
מְחִילָה עַל חַטָּאֵיהֶם וּמִצְפּוֹנָם שְׁלוֹ מִפְּנֵי
אֲמוּנָתָם הַרְבֵּה בְּיִשׁוּעַ הַמְּשִׁיחַ, אֲשֶׁר יָבוֹא,
כְּפִי אֲשֶׁר דִּבֶּר אֱלֹהִים הַמְּלֹךְ בְּנִגְמִיּוֹ. וְהַמְּלֹךְ
בְּנִגְמִיּוֹ פָתַח אֵת פִּי שְׁנֵית, וְדִבֶּר אֱלֹהִים לֵאמֹר:
יְדִידִי וְאֲחִי, מִשְׁפַּחְתִּי וְעַמִּי, הִנְנִי מִבְּקֹשׁ כִּי שׁוֹב
תְּשִׁימוּ לְבַבְכֶם, לְמַעַן תִּשְׁמְעוּ וְתִבְיֵנוּ אֵת שְׂאֵרֵית
דְּבָרֵי אֲשֶׁר אֲדַבֵּר אֲלֵיכֶם. כִּי הִנֵּה, אִם עֹרְרָה
אֲתֶכֶם הַיּוֹם דַּעַת טוֹב אֱלֹהִים, לְחוּשׁ אֵת
אִפְסוּתְכֶם וְאֵת חֹסֶר עֲרֻכְכֶם וּנְפִילְתְכֶם,
הִנְנִי אוֹמֵר לְכֶם, אִם הִשְׁגַּתְּם בְּדַעַתְכֶם אֵת טוֹב
אֱלֹהִים וְאֵת כְּחוֹ הָעֲלִיוֹן, וְאֵת חֲכָמְתוֹ, אֵת אֲרֹךְ
רוּחוֹ וְאֵת כֹּחַ סִבְלוֹ אֶל בְּנֵי הָאָדָם, וְאֵת אֵת
הַכִּפְרָה הַמוֹכֵנָה מִיִּסוּד הָעוֹלָם, לְמַעַן יִוָּשַׁע כָּל
אֲשֶׁר יִשִּׁים אֵת מִבְּטָחוֹ בִּיהוָה, וְאֲשֶׁר יִשְׁקֹד עַל
שְׁמִירַת מִצְוֹתָיו, וְיִתְמִיד בְּאֲמוּנָתוֹ עַד קֵץ יְמֵי
חַיָּו, כְּלוֹמֵר, הִיא חַיִּי הַגּוֹף אֲשֶׁר הוּא בֶן תְּמוּתָה,
הִנְנִי אוֹמֵר כִּי זֶה הָאִישׁ אֲשֶׁר יִוָּשַׁע עַל יְדֵי הַכִּפְרָה
הַמוֹכֵנָה מִיִּסוּד הָעוֹלָם לְמַעַן כָּל בְּנֵי הָאָדָם, אֲשֶׁר
חַיּו מִימֵי נְפִילַת אָדָם הָרִאשׁוֹן, וְאֲשֶׁר חַיִּים עִתָּה,
וְאֲשֶׁר יַחֲיוּ בְּעֵתֵיד, עַד קֵץ הָעוֹלָם. זֶה הָאָפֶן
אֲשֶׁר עַל יְדֵיו תְּבוֹא הַיְּשׁוּעָה, וְאֵין יִשׁוּעָה אַחֲרַת
בְּלִתֵּי זֹאת אֲשֶׁר עָלֶיהָ מְדַבֵּר; אֵף אֵין כָּל תְּנָאִים
אֲשֶׁר עַל יְדֵיהֶם יִוָּשַׁע אִישׁ, זֹולַת הַתְּנָאִים אֲשֶׁר
הִזְכַּרְתִּי בְּדַבְרֵי. הָאֲמִינוּ בְּאֱלֹהִים; הָאֲמִינוּ כִּי
הוּא קַיָּם וְכִי הוּא בְּרָא אֵת הַכֹּל, בְּשָׁמַיִם וּבְאָרֶץ.
הָאֲמִינוּ כִּי לוֹ כָּל הַחֲכָמָה וְכָל הַכֹּחַ, בְּשָׁמַיִם
וּבְאָרֶץ. הָאֲמִינוּ כִּי אֵין הָאָדָם מִבִּין אֵת כָּל אֲשֶׁר
מִבִּין יְהוָה. וְעוֹד, הָאֲמִינוּ כִּי עֲלֵיכֶם לְהַנְחִים
מִחַטָּאֵיכֶם וּלְנַטֵּשׁ אוֹתָם, וְלִהְיֶנּוּ לְפָנֵי אֱלֹהִים,
וּלְבַקֵּשׁ בָּתֵּם לִבָּב כִּי יִסְלַח לְכֶם; וְאִם תֵּאֲמִינוּ
בְּכָל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, שִׁיתוּ לְבַבְכֶם לְעִשׂוֹתָם.
וְעוֹד אִמַּר לְכֶם, כְּאֲשֶׁר אֲמַרְתִּי לְפָנֵיכֶם, כִּי אִם
הִשְׁגַּתְּם בְּדַעַתְכֶם אֵת תְּפָאֲרַת אֱלֹהִים, וְיַדְעַתְּם
אֵת טוֹבוֹ וְשַׁעֲתְּם מֵאֲהַבְתוֹ, וּקְבַלְתֶּם מְחִילָה
עַל חַטָּאֵיכֶם, אֲשֶׁר מִבִּיאָה שְׁמִיחָה רַבָּה מֵאֵד

בַּנְּפִשְׁכֶם, כִּן אֵף חֲפָצִי כִּי תִזְכְּרוּ, וְתִשְׁמְרוּ
בְּזִכְרוֹנְכֶם תְּמִיד, אֵת גְּדֻלַּת אֱלֹהִים וְאֵת
אִפְסוּתְכֶם, אֵת טוֹבוֹ וְאֵת אֲרֹךְ רוּחוֹ כְּלַפְיָכֶם,
בְּרִית בְּלִתֵּי רֵאוּיֹת, וְתִכְנְעוּ בְּמַעַמְקֵי עֲנוּה
בְּקִרְאָכֶם בְּשֵׁם יְהוָה יוֹמָם, וּבְעַמְדְכֶם אֵיתָנִים
בְּאֲמוּנָה בְּאֲשֶׁר עֵתִיד לְבוֹא, עַל פִּי דְבַר
הַמְּלֹאךְ. הִנְנִי אוֹמֵר לְכֶם כִּי אִם תִּעֲשׂוּ זֹאת,
לְעוֹלָם תִּשְׁמְחוּ וְתִמְלְאוּ אֲהַבַת אֱלֹהִים, וְתִדְבְּקוּ
תְּמִיד בְּמְחִילַת חַטָּאֵיכֶם; וְתִגְדְּלוּ בִּידְעַת
הַתְּפָאֲרַת אֲשֶׁר לְבוֹרְאָכֶם, בִּידְעִיָּה אֲשֶׁר הוּא
צָדֵק וְאֲמֵת. וְלֹא תִשִּׁיתוּ דַּעַתְכֶם לְהִרְעֵ אִישׁ
לְרַעְהוּ, כִּי אִם לְחַיּוֹת בְּשָׁלוֹם וְלִתַּת לְכָל אִישׁ
כְּפִי הָרְאוּי לוֹ. וְלֹא תִנְיָחוּ לְבַבְיֶכֶם לְלַקֵּחַ רַעֲבִים
אוֹ עִירְמִים; אֵף לֹא תִנְיָחוּס לְעִבֵּר עַל חֲקֵי אֱלֹהִים
וְלִהְלַחֵס וְלָרִיב אִישׁ בְּאֲחִיו, וּלְשַׁרְת אֵת הַשֵּׁטָן,
בְּעַל הַחֲטָא, הוּא הָרוּחַ הָרַע, אוֹיֵב כָּל הַצְּדָקָה,
אֲשֶׁר אֲבוֹתֵינוּ דִּבְרוּ עָלָיו. אֵף תִּלְמְדוּם לְלַקֵּחַ
בְּדַרְכֵי אֲמֵת וּפְכֹחוֹת; תִּלְמְדוּם לְאַהֵב וּלְשַׁרְת
אִישׁ אֵת רַעְהוּ. אֵף אֲתֶם תִּתְמְכוּ בְּאֵלֶּה
הַצְּרִיכִים אֵת תְּמִיכְתְּכֶם וּתְגִישׁוּ מִקְּנִינְכֶם לְאֲשֶׁר
הוּא נְצָרָךְ; לֹא תִנְיָחוּ לְאֲבִיוֹן לְשַׁטֵּחַ אֵת בְּקִשְׁתּוֹ
לְפָנֵיכֶם לְרִיק וּלְשַׁלְחוֹ לְכַלְיוֹן. וְאוֹלֵי תֵאֲמַר: הֵן
הָאִישׁ הַבִּיא עַל עַצְמוֹ אֵת עֲנָיו, לָכֵן אֲשִׁיב יְדֵי
מִתַּת לוֹ מִלְּחָמִי וּמִחֲלֵק לוֹ מִקְּנִינֵי לְמַנְעוֹ מִסָּבֵל,
כִּי בְּצָדֵק נִעְנֶשׁ. וְאִנִּי אוֹמֵר לָךְ, בֶּן אָדָם, כִּי
הַעוֹשֶׂה כֵּן, עַל אַחַת כְּמָה וְכְמָה עָלָיו לְהִנְחֵם
מֵאֲשֶׁר עָשָׂה; וְאִם לֹא יִנְחֵם, יֵאָבֵד לְעַד, וְאֵין לוֹ
חֵלֶק בְּמַלְכוּת אֱלֹהִים. הֲכִי אֵין פְּלָנוּ אֲבִיוָנִים?
הֲאֵין פְּלָנוּ נְסֻמְכִים עַל אוֹתוֹ הַקַּיָּם, הוּא אֱלֹהִים,
אֲשֶׁר מִמֶּנּוּ כָּל קִנְיָנוּ, הַמְּזוּן וְהַלְבוּשׁ, הַזֶּהָב
וְהַכֶּסֶף וְכָל עֲשָׂרָנוּ לְמִינֵהוּ? הִנֵּה, אֵף עִתָּה,
קִרְאתֶם בְּשִׁמוֹ וּבִקְשַׁתֶּם מְחִילָה עַל חַטָּאֵיכֶם.
הֲאִם הִנְיָחְכֶם לְבַקֵּשׁ לְשׂוֹא? לֹא; כִּי הוּא שִׁפְךְ
אֵת רוּחוֹ עֲלֵיכֶם, לְמַלֵּא אֵת לְבַבְכֶם שְׁמִיחָה עַד
אֲשֶׁר חִדְלַתֶם מְדַבֵּר, כִּי לֹא נוֹתֵר דְּבַר בְּפִיכֶם
בְּעַצְמַת שְׁמִחְתְּכֶם הַגְּדוֹלָה. וְהִנֵּה, אִם אֱלֹהִים
אֲשֶׁר בְּרָאָכֶם, אֲשֶׁר עָלָיו אֲתֶם נְסֻמְכִים לְחַיִּיכֶם
וּלְכָל אֲשֶׁר הִנְכֶם וְלָכֶם, מַעֲנִיק לְכֶם אֵת כָּל
מִבְּקִשְׁכֶם הַצּוֹדֵק, בְּאֲמוּנָתְכֶם בּוֹ, וּבְהֵאֲמִינְכֶם
כִּי תִעֲנוּ, אֲזִי, עַל אַחַת כְּמָה וְכְמָה חִיָּבִים אֲתֶם

חַיִּיכֶם, אַבּוּד תֵּאבְדוּ. וְעַתָּה, בְּנֵי אָדָם, זְכְרוּ
לְבַל תֵּאבְדוּ.

ה

א וּכְכֹלוֹת הַמֶּלֶךְ בְּנִימִין לְהַגִּיד זֹאת אֶל עַמּוֹ,
הוּא שָׁלַח אֲלֵיהֶם שְׁלִיחִים, כִּי רָצָה לְהוֹדֵעַ אִם
ב מֵאֲמִינִים הֵם בַּדְּבָרִים אֲשֶׁר דִּבֶּר אֲלֵיהֶם. וְהֵם
קָרְאוּ כֻלָּם פֹּה אֶחָד: אָכֵן, מֵאֲמִינִים אֲנַחְנוּ בְּכָל
הַדְּבָרִים אֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ אֵלֵינוּ; אַף גִּדַע כִּי נֶאֱמַנִים
וְאִמַת הֵם, יַעַן אֲשֶׁר רוּחַ יְהוָה, אֵל שְׂדֵי, עָשָׂה
בְּנוּ וּבִלְבָנוּ שְׁנוּי כְּבִיר, עַד כִּי לֹא חִפְצִים אֲנַחְנוּ
ג עוֹד לְהִרְע, כִּי אִם לְהִיטִיב עֲשׂוֹת תַּמִּיד. וְאִף
לָנוּ, עֲצַמְנוּ, עַל יְדֵי טוֹב אֱלֹהִים אֲשֶׁר לֹא קָץ,
וְעַל יְדֵי הַתְּגִלּוֹת רוּחוֹ, יֵשׁ מֵרֵאוֹת גְּדוּלִים עַל
אֲשֶׁר עָתִיד לָבוֹא; וְאֵלוּ הֵיחָ זֶה לְהוֹעִיל, וְכִלְנוּ
ד לְנִבְא עַל הַכֹּל. וְאֵין זֹאת כִּי אִם אֲמוּנַתְנוּ
בַּדְּבָרִים אֲשֶׁר דִּבֶּר אֵלֵינוּ מִלְּכֵנוּ, אֲשֶׁר הִבִּיאַתְנוּ
אֶל הַדַּעַת הַגְּדוּלָה הַזֹּאת, אֲשֶׁר בָּהּ אֲנַחְנוּ שְׂמִחִים
ה שְׂמִיחָה יִתְּרָה כָּל כּוֹף. וּרְצוֹנֵנוּ לָבוֹא בְּבְרִית עִם
אֱלֹהֵינוּ, לַעֲשׂוֹת אֶת רְצוֹנוֹ וּלְהִשְׁמַע לְמִצְוֹתָיו
בְּכָל דְּבָר אֲשֶׁר יִצְוֵנוּ, כֹּל שְׂאִרִית יָמֵי חַיֵּינוּ, לְמַעַן
לֹא נִבְיֵא עֲלֵינוּ יִסּוּרֵי אֵין קָץ, כְּדָבַר הַמֶּלֶךְ, אֶלֶּה
ו' לְבַל נִשְׁתָּה מִכּוֹס חֶמֶת אֱלֹהִים. וְהִנֵּה, אֶלֶּה
הַדְּבָרִים אֲשֶׁר חִפְץ מֵהֶם הַמֶּלֶךְ בְּנִימִין. עַל כֵּן
אָמַר לָהֶם: הִנֵּה דִבַּרְתֶּם אֶת הַדְּבָרִים אֲשֶׁר חִפְצַתִּי,
ז וְהַבְּרִית אֲשֶׁר כְּרַתֶּם, בְּרִית צֶדֶק הִיא. וַיַּעַן אֲשֶׁר
כְּרַתֶּם אֶת הַבְּרִית הַזֹּאת, תִּקְרְאוּ בְּשֵׁם יְלָדֵי
הַמְּשִׁיחַ, בְּנֵי וּבְנוֹתָיו; כִּי הִנֵּה הַיּוֹם הוּא וְלְדַכֶּם
בְּרוּחַ, כִּי אֲמַרְתֶּם: לְבָנוּ הִשְׁתַּנֵּה עַל יְדֵי הָאֲמוּנָה
בְּשֵׁמוֹ. לָכֵן מִמֶּנּוּ נוֹלַדְתֶּם, וְנַעֲשִׂיתֶם בְּנֵי וּבְנוֹתָיו.
ח וְתַחַת הָרֵאשׁ הַזֶּה אַתֶּם מִשְׁתַּחֲרָרִים, וְאֵין רֵאשׁ
אֲחֵר אֲשֶׁר עַל יְדֵיו אַתֶּם יְכוּלִים לְהִשְׁתַּחֲרָר;
ט לֹא נִתַּן שֵׁם אֲחֵר אֲשֶׁר עַל יְדֵיו תְּבוֹא הִישְׁעָה.
עַל כֵּן, רְצוֹנִי כִּי תִשְׂאוּ עֲלֵיכֶם אֶת שֵׁם הַמְּשִׁיחַ,
כְּלַכֶּם אֲשֶׁר בְּאֵתֶם בְּבְרִית עִם אֱלֹהִים, לְהִשְׁמַע
ס לּוֹ עַד קוֹץ יְמֵי חַיִּיכֶם. וְהִיָּה כִּי כָל אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה
זֹאת, יִמְצָא לִימֵיו אֱלֹהִים, כִּי הוּא יֵדַע אֶת הַשֵּׁם
אֲשֶׁר הוּא נִקְרָא בוֹ; כִּי בְּשֵׁם הַמְּשִׁיחַ יִקְרָא.
י וְהִיָּה כִּי כָל אֲשֶׁר לֹא יִשָּׂא עֲלָיו אֶת שֵׁם הַמְּשִׁיחַ
יִקְרָאוּהוּ בְּשֵׁם אֲחֵר; לָכֵן, הוּא יִמְצָא עֲצָמוֹ

כב לְחַלֵּק מִקְנֵינֶכֶם זֶה לָזֶה. וְאִם תִּשְׁפּוּטוּ
וְתִרְשִׁיעוּ אֶת הָאִישׁ הַמְּבַקֵּשׁ אֶתְכֶם לְתַתּוֹ
מִקְנֵינֶכֶם לְמַעַן לֹא יֵאבֵד, עַל אַחַת כַּמָּה וְכַמָּה
תִּצְדַק הַרְשָׁעַתְכֶם בְּמִשְׁפָּט בַּעֲבוּר מְנִיעַת
קְנֵינֶכֶם, אֲשֶׁר אֵינוֹ שׂוֹף לָכֶם, כִּי אִם לְאֱלֹהִים,
אֲשֶׁר לוֹ שִׂיכִים גַּם חַיִּיכֶם; וְאַתֶּם אִף אֵינְכֶם
מְבַקְשִׁים וְאֵינְכֶם נִחְמָים עַל הַדְּבָר אֲשֶׁר
כג עָשִׂיתֶם. אֲנִי אוֹמֵר לָכֶם: אוֹי לְאִישׁ הַהוּא,
כִּי קִנְיָנוּ יֵאבֵד עַמּוֹ; וְאֲנִי אוֹמֵר אֶת הַדְּבָרִים
הָאֵלֶּה אֶל הַעֲשִׂירִים, בְּאֲשֶׁר לְחִפְצֵי הָעוֹלָם
כד הַזֶּה. וְעוֹד, אֲמַר אֶל הָעֲנִיִּים: אַתֶּם אֲשֶׁר אֵין
לָכֶם, וְנוֹתֵר עֲלֵיכֶם לְהִתְקַיֵּם יוֹסִיּוֹם; כְּלוֹמַר,
אֶל כָּל־כֶּסֶם, הַמְּסֻרָבִים לְאֶבְיוֹן, יַעַן אֲשֶׁר אֵין
בְּיַדְכֶם דְּבַר רְצוֹנִי כִּי כֹה תֵאמְרוּ בְּלִבְכֶם: אֵינְנִי
נוֹתֵן, כִּי אֵין לִי דְבַר, אִךְ אֵלוּ הֵיחָ בְּיַדִּי, נוֹתֵן
כה הֵייתִי. אִם תֵּאמְרוּ זֹאת בְּלִבְכֶם, אֵין בְּכֶם
אֲשֶׁם, וְאִם לֹא תַעֲשׂוּ כֵן, אֲשָׁמִים אַתֶּם;
וְאֲשַׁמְכֶם נְכוֹן, כִּי חִמַּדְתֶּם אֶת אֲשֶׁר לֹא קִבַּלְתֶּם.
כו וְעַתָּה, לְמַעַן הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, אֲשֶׁר דִּבַּרְתִּי אֲלֵיכֶם,
לְמַעַן תִּדְבְּקוּ מִיּוֹם לַיּוֹם בְּמַחִילַת חֲטָאֵיכֶם, לְמַעַן
תּוֹכְלוּ לְלַכֵּת לְפָנַי אֱלֹהִים בְּלֹא אֲשָׁם, רְצוֹנִי כִּי
תַחֲלִקוּ מִקְנֵינֶכֶם לְעֲנִיִּים, כֹּל אֶחָד כְּפִי יִכְלַתוּ,
כגוֹן הַשְּׂבֻעַת רַעֲבִים, הַלְּבַשְׁתָּ עִירְמִים, בְּקוֹר
חוֹלִים וְשִׁרֹת לְרוֹחַתְכֶם, בְּרוּחַ וּבַחֲמֵר, כְּפִי
כד צָרְכֵיהֶם. הַשְּׁמֵרוּ לַעֲשׂוֹת אֶת כָּל הַדְּבָרִים
הָאֵלֶּה בְּחִכְמָה וּבִסְדֵר; הֵן אֵין נִדְרָשׁ מֵאִישׁ
לְרוֹץ מִהֵר מִכְּפִי כַּחַז, וְאוֹלָם רְאוּי לְאָדָם לְהִיּוֹת
כה חָרוֹץ, כִּי בְּכֹף יִשְׂגֵי רוּחַ. עַל כֵּן, כָּל הַדְּבָרִים
צָרִיכִים לְהַתְּנִיחַל כְּסֻדְרָם. וּרְצוֹנִי כִּי תִזְכְּרוּ,
כז כִּי הַשׁוֹאֵל בְּכֶם דְּבַר מִשְׁכָּנוֹ, יִשִּׁיב אֶת אֲשֶׁר
שָׂאל בְּאֲשֶׁר הִסְפִּים. וְאִם לֹא יַעֲשֶׂה כֵן, חֲטָא
כח הוּא חוֹטָא וְאוֹלֵי אִף אֶת שְׁכָנוֹ יַחֲטִיא. וּכְכֹלוֹתֵי
אֶת דְּבָרֵי אֲמַר כִּי אֵינְנִי יְכוּל לְהַגִּידְכֶם אֶת כָּל
הַדְּבָרִים אֲשֶׁר בְּהֵם תַּחֲטְאוּ, כִּי שׁוֹנִים הַדְּרָכִים
וְנִבְדָּל הָאִפּוֹ, וְכֹה רְבִים הֵם עַד כִּי לֹא אוּכַל
כט לְמַנוּחֶם. אִךְ זֹאת אוּכַל לְהַגִּידְכֶם: אִם לֹא
תִשְׁגִּיחוּ עַל נַפְשְׁכֶם וְעַל מַחֲשַׁבוֹתֵיכֶם וְעַל
דְּבָרֵיכֶם וְעַל מַעֲשֵׂיכֶם, וְלֹא תִשְׁמְרוּ אֶת מִצְוֹת
אֱלֹהִים, וְלֹא תִמְשִׁיכוּ לְהַחֲזִיק בְּאֲמוּנַתְכֶם
בְּאֲשֶׁר שְׂמַעְתֶּם עַל בּוֹא אֲדוֹנֵנוּ עַד סוֹף יְמֵי

1 חִי שְׁלֹשׁ שָׁנִים וּמֵת. וְהַמֶּלֶךְ מוֹשִׁיעַ הַלֵּךְ בְּדַרְכֵי
 יְהוָה, וְשָׁמַר אֶת מִשְׁפָּטָיו וְאֶת חֻקָּיו וּמִצְוֹתָיו,
 2 וַעֲשֵׂה כְּכֹל אֲשֶׁר צִוָּהוּ יְהוָה. וְהַמֶּלֶךְ מוֹשִׁיעַ
 הַזֶּרֶה לַעֲמוֹ לַעֲבֹד אֶת הָאֲדָמָה. וְאִף הוּא עֲצֵמוֹ
 עָבַד אֶת הָאֲדָמָה לְמַעַן לֹא יִפֹּל לְמִשְׂאֵל עַל עַמּוֹ
 וּלְמַעַן עֲשׂוֹת כְּמַעֲשֵׂה אָבִיו בְּכֹל דְּבָר. וְלֹא הָיָה
 כָּל רִיב בְּקִרְבּוֹ עִמּוֹ שְׁלֹשׁ שָׁנִים.

ז

4 וְהָיָה אַחֵר אֲשֶׁר אָרְכוּ יְמֵי הַשְּׁלוֹם לַמֶּלֶךְ מוֹשִׁיעַ
 שְׁלֹשׁ שָׁנִים, הוּא חִפְצֵי לְדַעַת עַל אוֹדוֹת הָאֲנָשִׁים
 אֲשֶׁר עָלוּ לְאֶרֶץ לְחֵי-נְפִי אוֹ לְעִיר לְחֵי-נְפִי לְגוֹר
 שָׁם, כִּי לֹא שָׁמְעוּ אֲנָשָׁיו דְּבַר עֲלִיָּהֶם מֵעַתָּה
 עֲזִיבְתֶם אֶת אֶרֶץ יִרְעַחְמֶלְהָ; וְלָכֵן הִלְאוּ אֶת
 3 מוֹשִׁיעַ בְּהַפְּצָרוֹתֵיהֶם. וְהַמֶּלֶךְ מוֹשִׁיעַ הַתִּיר
 לְשִׁשָּׁה עָשָׂר מַגְבוּרֵיהֶם לַעֲלוֹת אֶל אֶרֶץ לְחֵי-
 1 נְפִי לְחַקֵּר עַל אוֹדוֹת חֲבֵרֵיהֶם. וּלְמַחֲרַת הַיּוֹם
 הַסּוֹתְחִילוּ לַעֲלוֹת בְּמַסְעָם וּבָהֶם אִישׁ גָּבוֹר וּבֶן
 חֵיל וְשִׁמּוֹ עִמּוֹן, הוּא צָאצָא לְרַעַחְמֶלְהָ; וְהוּא
 2 הָיָה לָהֶם לְמִנְהִיג. וְהֵם לֹא יָדְעוּ אֶת מַסְלוֹל
 מַסְעָם בִּיעֵר אֲשֶׁר יַעֲלוּ בוֹ אֶל אֶרֶץ לְחֵי-נְפִי;
 עַל כֵּן נִדְדוּ יָמִים רַבִּים בִּיעֵר; אַרְבָּעִים יוֹם הָיוּ
 3 נִדְוֵיֵיהֶם. וְהָיָה אַחֵר אַרְבָּעִים יְמֵי נִדְוִידִים, הֵם
 בָּאוּ אֶל גְּבַעָה אֲשֶׁר הִיא מִצְפּוֹן לְאֶרֶץ שִׁילוֹם,
 1 וְהֵם הָיוּ שָׁם אֶת אֶהְלִיָּהֶם. וְעִמּוֹן לָקַח שְׁלֹשָׁה
 מַעֲמִיתָיו וְשִׁמוֹתֵיהֶם עֲמִלְקִי, חֶלֶם וְחֶסֶם, וְהֵם
 2 יָרְדוּ אֶל אֶרֶץ נְפִי. וְהָיָה בְּבוֹאֵם הֵם פָּגְשׁוּ בְּמֶלֶךְ
 הָעָם הַשּׂוֹכֵן בְּאֶרֶץ נְפִי וּבְאֶרֶץ שִׁילוֹם; וְהַקִּיפּוֹם
 שׁוֹמְרֵי הַמֶּלֶךְ וְלִקְחוּם וְאָסְרוּם וּנְתָנוּם אֶל בֵּית
 3 הַסֵּהַר. וְאַחֵר הָיוּתָם בְּבֵית הַסֵּהַר יוֹמִים, הֵם
 הוֹבָאוּ לְפָנָי הַמֶּלֶךְ שְׁנֵית וּכְבֻלֵיהֶם הוֹסְרוּ;
 וּבַעֲדָם עוֹמְדִים לְפָנָי הַמֶּלֶךְ הִתֵּר לָהֶם,
 4 אִף צִוָּה עֲלֵיהֶם, לְהִשָּׁיב עַל הַשְּׂאֵלוֹת אֲשֶׁר
 יִשְׁאַלְם. וְהוּא אָמַר אֲלֵיהֶם: הֲנִי לְמַחֵי בֶן נַח,
 5 וְהוּא בֶן צִנִּיף, אֲשֶׁר עָלָה מֵאֶרֶץ יִרְעַחְמֶלְהָ
 לְרֶשֶׁת אֶת הָאֶרֶץ הַזֹּאת, אֶרֶץ אֲבוֹתֵיהֶם, וְאֲשֶׁר
 6 הַמֶּלֶךְ עַל פִּי דְבַר הָעָם. וְעַתָּה, רְצוֹנִי לְדַעַת
 מִדּוּעַ הִרְהַבְתֶּם עִז בְּנִפְשְׁכֶם לְקִרְבֵּי אֵל חוֹמוֹת
 7 הָעִיר, בַּעַת הַיּוֹתָי, אֲנִי, עִם שׁוֹמְרֵי מַחוּץ לְשַׁעַר?
 8 וְאֲנִי הַנְּחַתִּי כִּי תַחֲיוּ לְמַעַן אַחְקֹר אֶת דְּבַר

10 לְשִׂמְאֵל אֱלֹהִים. רְצוֹנִי גַם כִּי תִזְכְּרוּ כִּי זֶה
 הַשֵּׁם, אֲשֶׁר אֲמַרְתִּי כִּי אֲתַנְּנוּ לָכֶם, לֹא יִמָּחֶה
 לְעוֹלָם בְּלִתי אִם עַל יְדֵי עֲבָרָה; עַל כֵּן, תִּנּוּ
 לְבַבְכֶם לְרוּחַ מִפְּשָׁע, לְמַעַן לֹא יִמָּחֶה הַשֵּׁם
 20 מִלְּבַבְכֶם. וְאֲנִי אוֹמֵר לָכֶם: רְצוֹנִי כִּי תִזְכְּרוּ
 לְשִׂאת אֶת כְּתוּבַת הַשֵּׁם בְּלִבְכֶם תְּמִיד, וְלֹא
 תִמְצָאוּ לְשִׂמְאֵל אֱלֹהִים, כִּי תִשְׁמְעוּ וְתִדְעוּ אֶת
 הַקּוֹל אֲשֶׁר יִקְרָאְכֶם, וְאִף אֶת הַשֵּׁם אֲשֶׁר
 30 יִקְרָאְכֶם בוֹ. כִּי אִיךָ יִדַע אִישׁ אֶת אֲדוֹנָיו אֲשֶׁר
 לֹא עָבְדוּ, וְהוּא זֶר לוֹ וְרוּחֹק מִמְּחֻשְׁבוֹת לְבוֹ
 40 וְעֲצָתוֹ? וְעוֹד, הִיָּקַח אִישׁ חֲמוֹר שְׂכָנוֹ לְטַפֵּל
 בוֹ? אֲנִי אוֹמֵר לָכֶם: לֹא; אִף לֹא יִנִּיחַ כִּי יִרְעָה
 בְּתוֹף עֲדָרוֹ; הוּן שִׁלַּח וְשִׁלְחָנוּ וְגִרְשֵׁי יִגְרִשְׁנוּ. אֲנִי
 אוֹמֵר לָכֶם: כִּי יִהְיֶה בְּקִרְבְּכֶם, אִם לֹא תִדְעוּ אֶת
 50 הַשֵּׁם אֲשֶׁר יִקְרָאוּכֶם בוֹ. עַל כֵּן, רְצוֹנִי כִּי תִהְיוּ
 יַצִּיבִים וְאִיתְנִים, מְרַבִּים תְּמִיד כְּמַעֲשֵׂים טוֹבִים,
 בְּעִבּוֹר יִתְּנוּ בְכֶם הַמְּשִׁיחַ, יְהוָה אֵל שְׂדֵי, אֶת
 חוֹתְמוֹ, לְמַעַן תּוֹבָאוּ הַשְּׂמִימָה, לְהִיּוֹת לָכֶם
 יְשׁוּעַת עוֹלָם וְחַיֵּי נַצַּח עַל פִּי הַחֻכְמָה וְהַגְּבוּרָה,
 60 וְהַדָּוִן וְהַרְחָמִים אֲשֶׁר לְבוֹרֵא הַכֹּל, בְּשָׂמִים
 וּבְאֶרֶץ, אֲשֶׁר הוּא אֱלֹהֵי מְרוֹמִים. אָמֵן.

ח

4 וְהָיָה בְּכֹלוֹתוֹ לְדַבֵּר אֶל הָעָם, רָאָה הַמֶּלֶךְ בְּנִימִין
 1 כִּי טוֹב יִהְיֶה לְפָקֵד אֶת שְׁמוֹת כָּל הַבָּאִים בְּבְרִית
 2 עִם אֱלֹהִים לְשָׁמַר אֶת מִצְוֹתָיו. וְהָיָה כִּי לֹא
 נִעְדְּרָה מֵהֶם אִף נֶפֶשׁ אַחַת; אָכֵן, הִכַּל בָּאוּ
 בְּבְרִית אֱלֹהִים, זוֹלַת יְלָדִים קְטָנִים, לְקַבֵּל
 3 עֲלֵיהֶם אֶת שֵׁם הַמְּשִׁיחַ. וְהָיָה כִּי אַחֵר אֲשֶׁר
 כָּלָה הַמֶּלֶךְ בְּנִימִין לַעֲשׂוֹת אֶת כָּל הַדְּבָרִים
 הָאֵלֶּה, וְאַחֵר קִדְּשׁוּ אֶת בְּנוֹ מוֹשִׁיעַ לְהִיּוֹת
 מוֹשִׁיל וּמְלֵךְ עַל עַמּוֹ, וְאַחֵר מָסְרוּ לוֹ אֶת כָּל
 פְּקֻדוֹת הַמַּמְלָכָה, וְאַחֵר אֲשֶׁר מָנָה גַם כְּהֵנִים
 לְלַמֵּד אֶת הָעָם, לְמַעַן יִשְׁמְעוּ הָאֲנָשִׁים אֶת
 מִצְוֹת אֱלֹהִים וְיִדְעוּ, וּלְמַעַן עוֹרְרֵם לִזְכּוֹר אֶת
 הַשְּׁבוּעָה אֲשֶׁר נִשְׁבְּעוּ, הוּא שִׁלַּח אֶת הַקְּהֵל,
 7 וְהֵם שָׁבוּ, אִישׁ וּמִשְׁפָּחָתוֹ, לְבֵיתָם. וּמוֹשִׁיעַ
 מֶלֶךְ תַּחַת אָבִיו. בֶּן שְׁלֹשִׁים שָׁנָה הָיָה בְּמָלְכוֹ,
 וְרַאשִׁית מַלְכוּתוֹ כְּאַרְבַּע מֵאוֹת וּשְׁבַעִים וְשֵׁשׁ
 8 שָׁנִים מִיּוֹם צֵאת לְחֵי מִירוּשָׁלַם. וְהַמֶּלֶךְ בְּנִימִין

הַשְׁעֲבוּד. וְעֵדִים כָּלְכֶם הַיּוֹם כִּי צִנְיָה, אֲשֶׁר
הַמֶּלֶךְ עַל הָעַם הַזֶּה, בְּלִהְיוֹת יִתְרַ לְרֵשֶׁת אֶת
אֶרֶץ אַבְוֹתֵינוּ, רָמָה עַל יְדֵי עֲרַמַת הַמֶּלֶךְ לְמֹן
וְתַחְבּוּלוֹתֵינוּ. וּבַעֲשׂוֹתוֹ בְּרִית עִם הַמֶּלֶךְ צִנְיָה,
מָסַר לְיָדוֹ אֶת קַנְיָנוּ חֵלֶק הָאֶרֶץ, אֶת הָעִיר
לְחִי-נָפִי, וְאֶת הָעִיר שִׁלּוֹם וְאֶת מִגְרָשֵׁיהֶם אֲשֶׁר
סָבִיב; וְאֶת כָּל זֹאת עָשָׂה אֵף לְמַעַן הַכְּנִיעַ אֶת
הָעַם הַזֶּה לְשַׁעֲבָדוֹ. וְהִנְנוּ מַעֲלִים הַיּוֹם מִס
לְמֶלֶךְ הַלְּמָנִים בְּשַׁעוֹר מַחְצִית מִיבּוֹלְנוּ, מֹן
הַתִּירָס וְהַשְׁעוֹרָה וְכָל דְּגַנְנוּ לְמִינֵהוּ, וּמַחְצִית
שֹׁגֵר עֲדָרֵי צֹאנֵנוּ וּבְקִרְנֵנוּ; אַכּוֹן מַחְצִית כָּל אֲשֶׁר
לָנוּ נוֹשָׂה מֶלֶךְ הַלְּמָנִים מֵאֲתָנֵנוּ, וְלֹא, אֶת חֵינֵנוּ
?קַח. הַאִיִן זֶה כְּבֹד מִנְשָׂא? הַאִיִן צִרְתָּנוּ הַזֹּאת
גְּדוֹלָה? אַכּוֹן, רָאוּ נָא, מַה גְּדוֹלָה סִבְתָּנוּ לְהַתְּאָבֵל.
אַכּוֹן, אֲנִי אוֹמֵר לְכֶם כַּמָּה רַבּוֹת סִבּוֹתֵינוּ לְהַתְּאָבֵל;
כִּי הִנֵּה מָה רַבִּים מֵאֲחֵינוּ הוּמָתוּ וְדָמָם נִשְׁפָּךְ
לְשׂוֹא, וְהַכֵּל מִפְּנֵי עוֹן. כִּי אֲלוּלָא פְּשַׁעוּ הָעַם
הַזֶּה, לֹא הָיָה מִנִּיחַ יְהוָה לְרַעַה הַגְּדוֹלָה הַזֹּאת
לְבוֹא עֲלֵיהֶם. אֵף הֵם לֹא שָׁמְעוּ לְדַבְּרֵינוּ, וְנִתְגַּלְעוּ
שָׁם מְרִיבוֹת בֵּינֵיהֶם; כֹּה רַבּוֹת הֵן עַד כִּי שָׁפְכוּ
אִישׁ אֶת דַּם אָחִיו. וְהֵם הִמִּיתוּ נְבִיא יְהוָה,
אִישׁ אֱלֹהִים נִבְחָר, אֲשֶׁר הִגִּידָם עַל רִשְׁעָתָם
וְתוֹעֲבוֹתֵיהֶם וְהִרְבָּה לְנַבֵּא עַל אֲשֶׁר תְּבוֹאֲנָה,
אַכּוֹן, עַל בּוֹא הַמְּשִׁיחַ. וַיַּעַן אֲשֶׁר אָמַר לָהֶם כִּי
הַמְּשִׁיחַ הוּא אֱלֹהִים, אַבְיֵי כָּל הַדְּבָרִים; וְכִי הוּא
?קַח לוֹ אֶת דְּמוֹת הָאָדָם, וְתִהְיֶה זֹו הַדְּמוּת אֲשֶׁר
עַל פִּיהָ נִבְרָא הָאָדָם בְּרֵאשִׁית; וּבְמַלְאִים אַחֲרוֹת:
הוּא אָמַר כִּי הָאָדָם נִבְרָא עַל פִּי צֶלֶם אֱלֹהִים,
וְכִי אֱלֹהִים יֵרַד אֶל בְּנֵי הָאָדָם, וַיִּשְׁיֵת עָלָיו בְּשׂוֹר
דָּם, וַיִּתְהַלֵּךְ עַל פְּנֵי הָאֶרֶץ; וַיַּעַן אֲשֶׁר אָמַר
זֹאת, הִמִּיתוּהוּ, וְעָשׂוּ עוֹד מַעֲשִׂים רַבִּים נּוֹסְפִים
אֲשֶׁר הִבִּיאוּ אֶת חַמַּת אֱלֹהִים עֲלֵיהֶם. עַל כֵּן, מִי
יִתְמָה עַל שַׁעֲבּוֹדָם וְעַל אֲשֶׁר הֵם מְכִים בְּצַרוֹת
וּבְמַכְאוֹב. כִּי כֹה אָמַר יְהוָה: לֹא אֶעֱזֹר לְעַמִּי
בַּיּוֹם פְּשָׁעָם, כִּי אֲגַדֵּר אֶת דְּרָכָם לְבָל יִצְלִיחוּ,
וְהָיוּ מַעֲשִׂיהֶם מְכֻשׁוֹל לְפָנֵיהֶם. וְעוֹד אָמַר: אִם
טְמָאָה יִזְרְעוּ עַמִּי, מוֹץ בְּסוֹפָה יִקְצְרוּ וּפְעֻלָּתָהּ
תִּרְעַלָּה הָיָא. וְעוֹד אָמַר: אִם טְמָאָה יִזְרְעוּ עַמִּי,
רוּחַ קָדִים יִקְצְרוּ, אֲשֶׁר תְּבוֹאֲתָהּ כְּלִיּוֹן מֵהִיר.
הִנֵּה קָם דַּבֵּר יְהוָה וּמְכוֹת יוֹסֻרוּם בְּאוֹ עֲלֵיכֶם.

בּוֹאֲכֶם, וְלוּלָא זֹאת הִייתִי מַצְוָה עַל שׁוֹמְרֵי
לְהִמִּיתְכֶם. עַתָּה, מִתֵּר לְכֶם לְדַבֵּר. וְכִרְאוֹת
עִמּוֹן כִּי הִתֵּר לוֹ לְדַבֵּר, הוּא צַעַד קְדִימָה
וְהַשְׁתַּחֲוָה לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ; וּבְקוֹמוֹ אָמַר: אֲדוֹנֵי
הַמֶּלֶךְ, הִנְנִי מוֹדָה מֵאֹד הַיּוֹם לְפָנֵי אֱלֹהִים כִּי
עוֹדְנִי חֵי וְהִרְשׁוֹת נִתְּנָה לִי לְדַבֵּר; וְאֲנִי אֶתְאֲמָץ
לְדַבֵּר בְּבִטְחוֹן. בְּטוּחַ אֲנִי כִּי אֵלוֹ הַכִּרְתָּ אוֹתִי,
לֹא הִנְחַתְנִי לְהַכָּבֵל בְּכַבְלִים הָאֵלֶּה. הִנְנִי עִמּוֹן,
צֹאצָא לְזִרְעוֹתֵי מֶלֶךְ; בְּאֵתִי מֵאֶרֶץ זִרְעוֹתֵי מֶלֶךְ
לְשֹׂאֵל עַל אוֹדוֹת חֲבֵרֵנוּ, אֲשֶׁר צִנְיָה הֵעֵלָה מֹן
הָאֶרֶץ הַהִיא. וְכַשְׁמַע לְמַחִי אֶת דְּבָרֵי עִמּוֹן,
הוּא שָׁמַח מְאֹד, וְאָמַר: עַתָּה יָדוּעַ יְדַעְתִּי כִּי
חֲבֵרֵי אֲשֶׁר הָיוּ בְּאֶרֶץ זִרְעוֹתֵי מֶלֶךְ עוֹדִם חַיִּים.
וְעַתָּה אֲשַׁמְחָה, וּמִחָר אֲשַׁמַּח אֵף אֶת עַמִּי.
כִּי הִנְנוּ מַשְׁעֲבָדִים לְלְמָנִים וּמַעֲלִים אֲנַחְנוּ מִס
לָהֶם, אֲשֶׁר הוּא כְּבֹד מִנְשָׂא. וְעַתָּה, יִצְלוּנוּ
חֲבֵרֵינוּ מֹן הַשְׁעֲבוּד מִיַּד הַלְּמָנִים, וְאֲנַחְנוּ נִהְיֶה
עַבְדֵיהֶם, כִּי טוֹב הָיוּתְנוּ עַבְדֵי הַנְּפִיִים מִהַעֲלוֹת
מִס לְמֶלֶךְ הַלְּמָנִים. וְהַמֶּלֶךְ לְמַחִי צוּה אֶת
שׁוֹמְרֵינוּ לְבָל יוֹסִיפוּ לְכַבֵּל אֶת עִמּוֹן וְאֶת עַמִּיתוֹ,
וְהוֹרָה לָהֶם לְלַקֵּת אֶל הַגְּבַעָה אֲשֶׁר מִצְפּוֹן
לְשִׁלּוֹם וּלְהִבִּיא אֶת אַחֵיהֶם אֶל הָעִיר, בְּעִבּוֹר
יֹאכְלוּ וַיִּשְׁתּוּ וַיִּנְחוּ מִמַּעַמַל מִסָּעָם, כִּי רַבּוֹת
סָבְלוּ הָאֲנָשִׁים, רָעַב וְצָמָא וַיִּגְיַעָה. וּלְמַחְרַת
הַיּוֹם שָׁלַח הַמֶּלֶךְ לְמַחִי הוֹדָעָה בְּכָל עִמּוֹן,
לְהַתְּאָסֵף וַיָּחֲדוּ אֶל בֵּית הַמֶּקְדָּשׁ לְשַׁמַּע אֶת
הַדְּבָרִים אֲשֶׁר יְדַבֵּר אֱלֹהִים. וְהָיָה כַּאֲשֶׁר
הִתְאָסְפוּ, דַּבֵּר אֱלֹהִים הַמֶּלֶךְ בְּדַבְּרִים הָאֵלֶּה:
עַמִּי, שָׂאוּ רֹאשׁ וְהִנַּחְמוּ, כִּי הִנֵּה קִרְבָּה הָעַת,
לֹא רַחוּק הַיּוֹם אֲשֶׁר לֹא נִהְיֶה עוֹד נִכְנָעִים
לְאוֹיְבֵינוּ, אַחֲרָה אֲשֶׁר לְשׂוֹא הָיוּ מֵאֲבָקֵינוּ הַרְבִּים.
אֵף יוֹדַע אֲנִי כִּי עוֹד עֲתִיד לְבוֹא מֵאֲבָק מְכָרִיעַ.
עַל כֵּן, שָׂאוּ רֹאשׁ וּגְיִלוּ, וְשִׂימוּ אֶת מִבְּטַחְכֶם
בְּאֱלֹהִים, אֱלֹהֵי אַבְרָהָם וַיִּצְחָק וַיַּעֲקֹב, הָאֱלֹהִים
אֲשֶׁר הוֹצִיא אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם
וְהוֹלִיכֶם בְּיַבְשָׁה בְּתוֹךְ יַם סוּף וְהִאֲכִילֶם מֹן,
לְבָל יֵאָבְדוּ בַּמִּדְבָּר; וְעוֹד רַבּוֹת עָשָׂה בְּעִבּוֹרָם.
וְאַכּוֹן, הוּא הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר הוֹצִיא אֶת אַבְוֹתֵינוּ
מֵאֶרֶץ יְרוּשָׁלַם, וְשִׁמַּר אֶת עַמּוֹ וּנְצָרָם עַד הַיּוֹם;
הֵן מִפְּנֵי עוֹנוֹתֵינוּ וְתוֹעֲבוֹתֵינוּ הַכְּנִיסָנוּ אֶל

הלווחות או את החריטות אשר על גביהם. לכן
שאלתיך: התוכל לתרגם? ואוסיף ואשאלך:

התדע איש אשר יוכל לתרגם? כי חפץ אני
בתרגום הרשומות האלה ללשונו; ואולי יודע
לנו מהם על שריד מן העם הנשמד אשר ממנו
באו הלווחות האלה; או, אולי, למדונו על העם

הזה אשר נשמד; ואני חפץ לדעת מה הביא
לכליונם. ואמר אליו עמון: אדוני המלך, אכן
אוכל להגידך מי האיש אשר יכול לתרגם את
הכתבים, כי יש לו באשר יכול להביט ולתרגם
את כל הרשומות הקדומות, וזאת מתת

אלהים. והדברים אשר בידו נקראים מבארים,
ואין איש יכול להביט בהם, בלתי אם צוה. פן
יביט באשר אסור לו ואבוד יאבד. והאיש אשר

מצינו להביט בהם, חוזה נקרא. הנה כי מלך
העם אשר בארץ זרעהמלה הוא האיש המצוה
לעשות את המעשים האלה, ולו מתת אלהים
המרוממה הזאת. והמלך אמר כי חוזה גדול

מנביא. ועמון אמר כי חוזה הוא מגלה
נסתרות ואף הוא נביא, ואין אדם יכול לקבל
מתת גדולה מזאת, בלתי אם יהיה לו פח

אלהים, אשר הוא מעבר ליכלת האדם; ואולם
יתכן כי יהיה לאיש כח רב, אשר נתן מאת
אלהים. וחווה יכול לדעת דברים אשר היו

בעבר וכן דברים אשר יבואו בעתיד; ועל ידי
החוזה נגלים כל הדברים, או, ביתר דיוק,
נסתרות הופכות נגלות, ודברי סתרים יוצאים

לאור. ודברים אשר אינם ידועים, נודעים על
ידיהם; וכן דברים יעשו נודעים על ידיהם, אשר
בלעדיהם לא יוכלו להודע. כה הכין אלהים

דרך למען יוכל האדם, על ידי אמונתו, לעשות
נפלאות; וכה הוא נעשה למועיל ומיטיב לשאר
בני האדם. וככלות עמון לדבר את הדברים

האלה, שמח המלך עד מאד והוא הודה
לאלהים לאמר: אכן דבר סתר גדול רשום

בלוחות האלה, והמבארים אכן הוכנו לתכלית
גלוי כל נסתרות כאלה לבני האדם. מה נפלאים

מעשי יהוה, ומה רבה סבלנותו אל עמו; אכן,
מה עזרת ואטומה הבנת בני האדם, כי אינם

מבקשים חכמה, ואינם חפצים כי תמשל בהם!

אף אם תשובו אל יהוה בכל פונת לבבכם,
ותשימו בו את מבטחכם, ותעבדוהו בכל
שקידת דעתכם, אכן אם תעשו כן, הוא
יגאלכם מן השעבוד, כחפצו וכרצונו.

ח

א וככלות המלך למחי לדבר אל עמו, כי רבות
דבר אליהם ורק מעט מדבריו כתבתי בספר

הזה, הוא ספר להם את כל הדברים על אודות
ב אחיהם אשר בארץ זרעהמלה. והוא הורה
לעמון לעמד לפני הקהל ולספר באזניהם את
כל הקורות את אחיהם מיום עלות צניף מן

הארץ, עד אשר הוא עצמו יצא לעלות ממנה.
ג ועמון אף הגה באזניהם את דברי המלך בנימין
האחרונים אשר למדס, והוא בארם לאנשי

המלך למחי, למען יבינו את כל הדברים אשר
ד דבר. והיה אחר עשותו את כל זאת, שלח
המלך למחי את הקהל איש לביתו. והוא הורה

ה להביא לפני עמון את הלווחות אשר כתובים
בהם זכרונות עמו מיום עזבם את ארץ
זרעהמלה, למען יקרא בהם. וככלות עמון

קרא את הכתוב, שאלו המלך אם יכול הוא
לתרגם לשונות, ועמון השיבו כי אינו
יכול. ואמר אליו המלך: בהתעצב לבי על

סבלות עמי פקדתי כי יערכו ארבעים ושלשה
מאנשי מסע ביערות למצא את ארץ
זרעהמלה, לבקש מאחינו להצילנו מן

השעבוד. והם תעו ביערות ימים רבים, ואף כי
התאמצו, לא מצאו את ארץ זרעהמלה ושובו
אל הארץ הזאת. ובמסעם בארץ עתירת מקני

מים הם גלו ארץ אשר פסוה עצמות אדם
ובהמה, ואשר מלאוה חרבות כל מיני בנינים,
ואף ארץ אשר תושביה היו רבים כצבאות

ישראל. ולעדות על אמתת דבריהם, הם
הביאו עמהם עשרים וארבעה לוחות זהב
טהור, אשר הם מלאים חריטות. והנה, הם אף

הביאו מגני חוזה רבי מדות, עשויים נחשת
א ונחשת קלל, והם שלמים וטובים. והם הביאו
חרבות, אשר נצביהו נשחתו ולהביהו אפלו
בחלדה; ואין איש בארץ המבין את שפת

אז החלונו לרבות בארץ ולהצליח בה.
 כה, בערמת המלך למן ותחבולתו, למען
 שעבדו את עמי, הוא ותר על הארץ לתתה
 לנו לנחלה. והיה כעבר שנים עשרה שנה
 מיום ישבנו בארץ, החל המלך למן לחשש פן
 יתחזק עמי בארץ, ולא יוכל עמו לגבר עליו
 ולשעבדו. והלמנים היו עם עצל ועובד
 פסילים; לכן חפצו לשעבדנו, למען יזללו בעמל
 דינו, למען יעשו להם סעודת מעדרי שדוטינו.
 על פן החל המלך למן להסית את עמו לריב עם
 עמי; לכן פשטו בארץ מלחמות ומדנים. כי
 בשנת שלש עשרה למלכותי בארץ נפי, הרחק
 בדרום ארץ שילום, בעת אשר השקו עמי את
 עדריהם ורעום, ובעת עבדם את אדמותיהם,
 נפל עליהם חיל גדול מן הלמנים, והחל להרג
 אותם ולגזול את עדריהם ואת דגן שדוטיהם.
 ובני עמי, כל אשר לא השיגום הלמנים, נמלטו
 אל העיר נפי, והם קראו אלי להגן עליהם.
 ואני חמשתי אותם בקשות ובחצים, בחרבות
 ובפגיונות, ובאלות ובמרגמות ובאבני קלע,
 ובכל סוג נשק אשר יכלנו להמציא; ואני יצאתי
 עם אנשי לקרב על הלמנים. ויצאנו לקרב על
 הלמנים לבושים עז יהוה, כי אני ואנשי צעקנו
 צעקה גדולה ליהוה להצילנו מידי אויבינו, כי
 התעוררנו לזכר הצלתו את אבותינו. ואלהים
 שמע את צעקותינו ואל תפלותינו שעה; ויצאנו
 בגבורתו, ונפלנו על הלמנים; שלשת אלפים
 וארבעים ושלשה מהם הרגנו ביום אחד
 ובלילה. אכן, הרגנו בהם עד אשר גרשנום
 מארצנו. ואני, כמו יד, עזרתי לקבר את
 מתייהם. והנה, לרב יגוננו ומספדנו, מאתים
 ושבעים ותשעה מאחינו נהרגו.

ו

ישבנו לכונן את הממלכה, והחלונו שנית
 לנחל את הארץ בשלום. ואני הוריתי כי יעשה
 לנו נשק למלחמה מפל מיו, למען יהיה לי נשק
 בעבור עמי לעת אשר יקומו הלמנים שנית
 למלחמה על עמי. ואנכי הצבתי שומרים
 מסביב הארץ, לבל ופתיעונו הלמנים שנית

כא, הם כעדר פרא הבורח מן הרועה ונפוץ;
 תגרשים חיתו יער ותטרפם.

כתבי צניף. ספור עמו מעת עזבם את ארץ
 זרעמלה עד אשר שחררו מידי הלמנים (בערך
 200–120 לפני הספירה). נכלל בפרקים ט–כב.

ט

אני צניף למדתי בכל לשון הנפיים, ואף הכרתי
 את ארץ נפי, אשר היא ארץ ירשת אבותינו
 הראשונה. ואני נשלחתי לרגל בקרב הלמנים,
 לצפות בחילותיהם, למען יוכל צבאנו להתנפל
 עליהם ולהשמדם. אף בראותי את הטוב אשר
 בהם, חפצתי כי לא ישמדו. לכן התופחתי עם
 חברי ביערות, יעו אשר רצייתי כי יכרת מושלנו
 ברית עמהם; אולם מושלנו, בהיותו איש קשה
 וצמא דם צוה להרגני; אף אני נצלתי מפני
 שפיכות דמים גדולה; אבות נלחמו באבות
 ואחים באחים, עד כי השמד מרבית מנין
 צבאנו ביערות, ואנחנו, הנשארים בחיים, שבנו
 אל ארץ זרעמלה לספר את הספור לנשיהם
 וילדיהם. אף אני, בהיותי להוט לרשת את
 ארץ אבותינו, קבצתי את כל אשר חפצו לעלות
 אליה ולנחלה, והחלונו שנית במסענו ביערות
 לעלות ארצה; אף הכינו ברעב ובגישורים קשים
 כי נלאינו לזכר את יהוה אלהינו. ואולם, אחר
 ימי נדודים רבים ביערות, נטינו את אהלינו
 במקום אשר בו נהרגו אחינו, והוא ליד ארץ
 אבותינו. ואני הלכתי שנית, ועמי ארבעה
 מאנשי, אל העיר, אל בית המלך, לדעת את לב
 המלך, ואם אוכל לבוא עם אנשי ולנחל את
 הארץ בשלום. ונכנסתי אל בית המלך, והוא
 כרת עמי ברית לתתן לי, את ארץ לחיינפי ואת
 ארץ שילום, לנחלה. והוא אף צוה את עמו
 לצאת מן הארץ, ואני ואנשי באנו אל הארץ
 לנחל אותה. ואנחנו החלונו לבנות בנינים,
 ולתקן את חומות העיר, אכן, חומות העיר
 לחיינפי והעיר שילום. ואנחנו החלונו לעבד
 את האדמה בכל מיני ורעים, ורעי תירס, וחסה
 ושעורה, ונאס ושאום, וחרעי כל פרי למינהו.

הם רגזו עליו בהגיעם אל הארץ היעודה,
 ואמרו כי לקח מדיהם את השלטון על העם,
 והם בקשו את נפשו. ועוד הם רגזו עליו, כי
 יצא אל היער, כמצות יהוה, ולקח את כתבי
 הזכרונות, החרוטים על לוחות נחשת קלל,
 ואמרו כי גזל אותם. וכה למדו את בנייהם
 לשנא את בני נפי, לרצחם, לשדוד ולגזל אותם,
 ולעשות כל אשר לאל ידם להשמידם; לכן יש
 בלבם שנאת עולם לבני נפי. וזאת הסבה אשר
 המלך למן, בערמתו ובנכליו ובדברי חלקות,
 רמני להעלות את עמי לארץ הזאת, להשמידם.
 אכן, בשנים הרבות האלה סבלנו סבל בארץ
 הזאת. ואני צניף, אחר ספרי לעמי את כל
 הדברים האלה על אודות הלמנים, עוררתים
 לצאת לקרב בגבורתם, ולשים את מבטחם
 ביהוה. לכן נלחמנו בהם פנים אל פנים.
 ואנחנו גרשנו אותם שנית מארצנו. והרגנו
 בהם הרג רב, עד כי לא מנינו אותם. ושבונו
 אל ארצנו, ועמי שבו לרעות את עדריהם
 ולעבד את אדמתם. והנה אני, בזקנתי,
 העברתי את המלוכה אל אחד מבני ולכן לא
 אדבר עוד. יברך נא יהוה את עמי. אמן.

יא

וצניף העביר את המלוכה לנח, אחד מבניו;
 ונח מלך תחתיו; והוא לא הלך בדרך אביו.
 אכן, הוא לא שמר את מצוות אלהים כי
 הלך אחר משאלות לבו. והוא הרבה נשים
 ופילגשים. והוא החטיא את עמו להתעב
 עלילה לפני יהוה. אכן, הם הלכו בנתיבי זנות
 ובכל דרכי רשע. והוא הטיל עליהם מס אשר
 הוא חמישית מערף כל רכושם, חמישית
 מזיהבם וכספם, חמישית מן הזיף, מן הנחשת,
 מנחשת הקלל ומן הברזל אשר להם, וחמישית
 מעגלי המרבה, וכן חמישית מכל דגנם. וכל
 זאת לקח לכולל את עצמו ואת נשיו ואת
 פילגשיו ואף את כהניו, ואת נשיהם
 ופילגשיהם; כך שנה המלך את עניני
 המלוכה. כי הסיר ממשמרתם את כל
 הכהנים אשר קדש אביו, והוא קדש אחרים

בהתנפלים עלינו וישמידנו; כך שמרתי את עמי
 ואת עדרי ומנעתים מנפל לידי אויבינו. והיתה
 ארץ אבותינו לרשה לנו עת ארכה, עשרים
 ושנים שנה. ואני הוריתי כי הגברים יעבדו
 את האדמה ויגדלו כל מיני דגן וכל פרי למינהו.
 ולנשים הוריתי לטוות ולעמל ולעבד, ולעשות
 כל מיני אריגי פשתן הדורים ובדים מכל סוג
 להלביש את מערמינו; כך הצלחנו בארץ,
 ושררה בה שלוח ארכה, עשרים ושנים שנה.
 והמלך למן מת, ובנו מלך תחתיו. והוא החל
 להסית את עמו למרד בעמי; לכן התכוננו
 הלמנים למלחמה, ולקום לקרב על עמי.
 אך אני שלחתי מרגלים מסביב לארץ שמלון,
 לגלות את הכנותיהם ולהשמר מפניהם, לבל
 יתנפלו על עמי וישמידנו. והם עלו עלינו
 בצפון ארץ שילום בחילותיהם הרבים, מזינים
 בקשת וחץ, חרב ופגיון, אבני קלע ומרגמות.
 והם מגלחי ראש לקרחה, וחגורים חגורות עור
 על מתניהם. ואני הוריתי להחביא את נשי עמי
 וילדינו ביער; ואף הוריתי כי כל הזקנים, וכן
 הנערים, אשר כח בהם לשאת נשק, יתקבצו
 לצאת למלחמה על הלמנים; והצבתי אותם
 במערכותיהם, כל גבר כפי שנותיו. ועלינו
 לקרב על הלמנים; וגם אני, אף כי זקן הייתי,
 עליתי להלחם בהם; אכן, עלינו לקרב לבושים
 בעז יהוה. והלמנים לא ידעו דבר על יהוה ועל
 עז יהוה; על כן נשענו על כחם בלבד. אולם הם
 היו עם חזק, כפי מדת כח גברים. והם היו עם
 פראים, עזי פנים וצמאי דם, מחזיקים במסרת
 אבותיהם, והיא האמונה כי גרשו מארץ
 ירושלים מפני עוונות אבותיהם, וכי אחיהם
 הרעו להם במדבר, ואף הרעו להם בעת עברם
 את הים. והם אף האמינו כי אחיהם הרעו להם
 בימיהם בארץ ירשתם הראשונה, אחר חצותם
 את הים; וכל זאת על כי שמר נפי את מצוות
 יהוה בנאמנות רבה מהם. לכן מצא חן בעיני
 יהוה, אשר שמע את תפלותיו וענה לו, והנה
 נפי מנהיג מסעם במדבר. ואחיו רגזו עליו, יען
 אשר לא הבינו את פעלות יהוה; ואף רגזו עליו
 על פני הים, כי הקשו את לבם על יהוה. ושוב,

תחתם, והיו הם כמתנשאים בגאות לבם. ¹ כָּף הַתְּפַלְּלוּ כָּל אֵלֶּה בְּעֲצֻלוֹתֵם, בְּעִבּוֹדַת אֱלִילֵיהֶם וּבַתְּזוּנוֹתֵם, מִן הַמַּסִּים אֲשֶׁר הִטִּיל הַמֶּלֶךְ נַח עַל עַמּוֹ; וְכֹךְ רַבְתָּה מְאֹד עִבּוֹדַת הָעַם לְכַלְכֵּל אֶת מַעֲשֵׂה הָעוֹן. וְהָעַם פָּנָה לְעִבּוֹדַת אֱלִילִים, יַעַן אֲשֶׁר הַמֶּלֶךְ וְהַכֹּהֲנִים רְמוּס בְּדַבְרֵי הַשָּׂוֵא וּבַחֲלָקוֹת, כִּי כָּאֵלֶּה הָיוּ דַבְרֵיהֶם אֶל הָעַם. וְהַמֶּלֶךְ נַח בָּנָה בְּתֵים רַבִּים, בְּתֵי מִדּוֹת יָפִים לְמִרְאֵה, מְקַשְׂטִים בַּעֲז, מַעֲשֵׂה חֲרָשׁ וַיְדִי צוֹרֵף בְּכָל מִינֵי יָקָר, מְזֻהָב וּמַפְסָף וּמַבְרָזָל וּמִנְחָשֶׁת קָלָל וּמִזְיָף וּמִנְחָשֶׁת. וְהוּא אֵף בָּנָה לוֹ אַרְמוֹן נֶרְחָב וּבַתּוֹכוֹ כֵּס מְלָכוֹת, אֲשֶׁר כָּלוּ עַץ הַדּוֹר, מִשְׁבִּץ זָהָב, כֶּסֶף וַיָּקָר. וְהוּא צָוָה כִּי יַעֲשׂוּ חֲרָשָׁיו כָּל מְלֶאכֶת מַחֲשַׁבַת בְּקִירוֹת הַהֵיכָל בַּעֲז יָקָר, בְּנֻחֹשֶׁת וּבְנֻחֹשֶׁת קָלָל. וְהַמּוֹשְׁבִים, אֲשֶׁר יִחַדּוּ לְכַהֲנִים הַגְּדוֹלִים, הָיוּ גְבוּהִים מֵעַל כָּל שְׂאֵר הַמּוֹשְׁבִים, וְהוּא קִשְׁטָם בְּזָהָב טָהוֹר; וְהוּא צָוָה לְבָנוֹת בְּחֻזִיתָם מִסַּעֲדִים, לְמַעַן יִשְׁעִינוּ הַכֹּהֲנִים אֶת גּוֹפֵם וְאֶת זְרוּעוֹתֵיהֶם, בַּעֲת נִשְׂאָם אֶת דַּבְרֵי הַשֶּׁקֶר וְהַשָּׂוֵא אֶל עַמּוֹ. וְהוּא בָּנָה מַגְדָּל רֶם וְנִשְׂא לֵיד בֵּית הַמִּקְדָּשׁ; כֹּה גְבוּהַ הָיָה, עַד כִּי בַעֲלוֹתוֹ אֶל רֹאשׁוֹ, יָכוֹל הָיָה לְהַשְׁקִיף עַל כָּל אֶרֶץ שִׁילוּם וְכֹן עַל אֶרֶץ שְׁמֶלוֹן, אֲשֶׁר לְלִמְנִים, וְאֵף יָכוֹל הָיָה לְהַשְׁקִיף עַל כָּל הָאֶרֶץ אֲשֶׁר סָבִיב. וְהוּא צָוָה לְבָנוֹת בְּתֵים רַבִּים בְּאֶרֶץ שִׁילוּם, וְאֵף לְבָנוֹת מַגְדָּל גְּדוֹל עַל גִּבְעָה מַצְפּוֹן לְאֶרֶץ שִׁילוּם אֲשֶׁר הִיְתָה מִפְּלֵט לְבָנֵי נָפִי בַּעֲת בְּרָחַם מִן הָאֲדָמָה; זֹאת עָשָׂה בְּעֶשֶׂר אֲשֶׁר קִבַּל מִמַּסִּי עַמּוֹ. וְהוּא שָׂת אֶת לְבוֹ בְּעֶשְׂרוֹ וּבִלְהָ אֶת יָמָיו בְּחַיֵּי פְרִיצוֹת עִם נָשָׁיו וּפְלִגְשָׁיו; וְאֵף כֹּהֲנָיו בְּלוּ אֶת יְמֵיהֶם עִם זִנוּנוֹת. וְהוּא נָטַע כֶּרְמִים בְּאֲזוּרֵי הָאֶרֶץ; וּבָנָה יְקָבִים וְעָשָׂה יַיִן לְמַכְבִּיר; לָכֵן הָיָה סוּבָא יַיִן, וְכֹךְ גַּם עַמּוֹ. וְהַלְמָנִים הַחֲלוּ לְבוֹא בְּאֶרֶץ וְלֹהֲתַנְפֵּל עֲלֵיהֶם, עַל מַתִּי מִסְפָּר מֵהֶם, לְהַרְגֵם בְּשׂוֹדוֹתֵיהֶם וּבְרַעוֹתָם אֶת צֵאֲנָם. וְהַמֶּלֶךְ נַח שָׁלַח אֲנָשִׁי מִשְׁמֶר לְסַב בְּאֶרֶץ לְהִגּוֹן מִפְּנֵיהֶם; אֵף יַעַן אֲשֶׁר לֹא שָׁלַח דָּיָם, הַתְּנַפְּלוּ עֲלֵיהֶם הַלְמָנִים וְהַרְגוּם, וְנִהְגּוּ רַבִּים מִצֵּאֲנָם מִן הָאֶרֶץ; כֹּךְ הַחֲלוּ הַלְמָנִים לְהַשְׁמִידָם וְלַעֲשׂוֹת

² פְּעֻלוֹת אֵיבָה בְּקִרְבָם. וְהַמֶּלֶךְ נַח שָׁלַח אֶת חִילוֹתָיו עֲלֵיהֶם, וְהַלְמָנִים נִסּוּגוּ אַחֲרֵם מִפְּנֵיהֶם וְהֵם הִרְחִקוּ לְזָמַן מָוֶה; לָכֵן שָׁבוּ אֲנָשֵׁי נַח שְׂמֵחִים עַל שְׁלָלָם. וּמִפְּנֵי הַנְּצַחוֹן הַגְּדוֹל הַזֶּה, הֵם הִתְנַשְּׂאוּ בְּגֵאוֹת לְבָם; וְהֵם הִתְפָּאְרוּ בְּגִבּוֹרָתָם, וְאָמְרוּ כִּי חֲמִשִּׁים מֵהֶם יָכוּלִים לַעֲמֹד מוּל אֶלְפֵי לְמָנִים; כֹּה הִתְפָּאְרוּ וְהִתְעַנְּגוּ עַל דָּם וְעַל שְׂפִיכַת דַּמֵּי אַחֵיהֶם, וְזֹאת מִפְּנֵי רִשְׁעַת מַלְכָם וְכֹהֲנֵיהֶם. וְהָיָה אִישׁ אֶחָד בָּהֶם, אַבְיָנָדִי שְׁמוֹ; וְהוּא הִתְהַלֵּף בִּינֵיהֶם, וְהִחֵל לְנַבֵּא לְאֹמֶר: כֹּה אָמַר יְהוָה, וְכֹה צִוִּינִי לְאֹמֶר: לָךְ וְאִמְרַתְּ אֶל הָעַם הַזֶּה, כֹּה אָמַר יְהוָה: אוֹי לְעַם הַזֶּה, כִּי רָאִיתִי אֶת תּוֹעֲבוֹתֵיהֶם וְאֶת רִשְׁעוֹתָם וְאֶת תְּזוּנוֹתָם; אִם לֹא יִשׁוּבוּ מִחַטָּאָם, פְּקוּד אֶפְקְדֵם בְּזַעֲמִי. וְהָיָה אִם לֹא יִשׁוּבוּ מִחַטָּאָם וְלֹא יִפְּנוּ אֶל יְהוָה אֱלֹהֵיהֶם, נָתוֹן אֶתְנֶם בְּיַד אוֹיְבֵיהֶם. אַכֹּךְ, וְהֵם יִשְׁעַבְדוּ וְיַעֲנוּ תַחַת יַד שׁוֹנְאֵיהֶם. וְיִדְעוּ כִּי אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיהֶם, אֶל קִנְיָא, פּוֹקֵד עוֹן עַמִּי. וְהָיָה אִם לֹא יִשׁוּבוּ הָעַם הַזֶּה מִחַטָּאָם, וְלֹא יִפְּנוּ אֶל יְהוָה אֱלֹהֵיהֶם, הֵם יִשְׁתַּעַבְדוּ; וְהִצֵּל לֹא יִצִּילֵם אִישׁ, בְּלִתִּי אִם יְהוָה, אֵל שֵׁדִי. וְהָיָה כַּאֲשֶׁר יִצְעֲקוּ אֵלַי, לֹא אֲמַהֵר לְשִׁמְעַ אֶל צַעֲקוֹתָם; הַנַּח אֲנִי לְאוֹיְבֵיהֶם לְהַכּוֹתָם. וּבְלִתִּי אִם יִשׁוּבוּ מִחַטָּא בִשְׂקָ וּבִאֲפֵר, וְיִצְעֲקוּ צַעֲקָה גְדוֹלָה אֶל יְהוָה אֱלֹהֵיהֶם, לֹא אֲשַׁמַּע אֶל תְּפִלוֹתֵיהֶם וְלֹא אֲצִילֵם מִצְרוּתֵיהֶם; כֹּךְ אָמַר יְהוָה וְכֹךְ צִוִּינִי לְדַבֵּר. וְהָיָה כְּדַבֵּר אַבְיָנָדִי אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֲלֵיהֶם, הֵם רָגְזוּ עָלָיו, וּבִקְשׂוּ אֶת נַפְשׁוֹ; אֵף יְהוָה הִצִּילוֹ מִיָּדָם. וְכִשְׁמַע הַמֶּלֶךְ נַח אֶת דַּבְרֵי אַבְיָנָדִי אֶל הָעַם, רָגַז אֵף הוּא; וְאָמַר: מִי הוּא אַבְיָנָדִי, אֲשֶׁר יִשְׁפֹט אוֹתִי וְאֶת עַמִּי, וּמִי הוּא יְהוָה אֲשֶׁר יָבִיא עַל עַמִּי צָרָה גְדוֹלָה אֲשֶׁר כִּזְזָתָה? אֲנִי מִצְוִינִי לְהָבִיא אֶת אַבְיָנָדִי הַנֶּה וְאֶהְרַגְהוּ, כִּי אָמַר אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה לְעוֹרֵר אֶת עַמִּי לְכַעַס אִישׁ עַל אַחֵיו וּלְחַחֲרֵר רִיב בְּקִרְבָם; לָכֵן אֶהְרַגְהוּ. וַיַּעַן אֲשֶׁר עֲזְרוּ עֵינֵי הָעַם, הֵם הִקְשׂוּ אֶת לְבָם עַל דַּבְרֵי אַבְיָנָדִי, וּבִקְשׂוּ לְתַפְּשׂוֹ מִן הַיּוֹם הַהוּא וְהִלְאָה. וְהַמֶּלֶךְ נַח הִכְבִּיד אֶת לְבוֹ עַל דְּבַר יְהוָה וְלֹא נָחַם מִרַעְיוֹתָיו.

י' והנה, אֲדוֹנֵנוּ הַמֶּלֶךְ, מִה הֲרַעָה הַגְּדוֹלָה אֲשֶׁר
 עָשִׂיתָ, וּמִה הַחֲטָאִים הַגְּדוֹלִים אֲשֶׁר חָטָא עַמְּךָ,
 י"ד כִּי יִרְשִׁיעֵנוּ אֱלֹהִים וַיִּשְׁפָּטֵנוּ הַאִישׁ הַזֶּה? הִנֵּה,
 אֲדוֹנֵנוּ הַמֶּלֶךְ, אֵין בְּנוּ אֲשֶׁם, וְאַתָּה, הַמֶּלֶךְ,
 לֹא חָטָאת; לָכֵן שָׁקֵר טָפַל הָאִישׁ עֲלֶיךָ, וְשׂוֹא
 ט"ו נְבֹא. הֵן חֲזָקִים אֲנַחְנוּ, לֹא נִבְבֵּשׁ לְעַבְדִּים וְלֹא
 גִלְף בְּשָׂבִי אוֹיְבֵינוּ; אַכֵּן, עָשִׂיתָ חֵיל בְּאַרְצְךָ וְהוֹסַף
 ט"ז תּוֹסִיף לְהַצְלִיחַ. הִנֵּה הָאִישׁ, מוֹסְרִים אֲנַחְנוּ
 פ' אוֹתוֹ לְיָדֶיךָ; וְתַעֲשֶׂה בּוֹ כְּטוֹב בְּעֵינֶיךָ. וְהַמֶּלֶךְ
 נָח צִוָּה לְהַשְׁלִיךְ אֶת אֲבִינְדִי לְבֵית הַסֵּהֶר,
 וְלִכְפֹּהֲנִים קָרָא לְמוֹעֶצָה לְהוֹעִץ עִמָּם מִה יַעֲשֶׂה
 י"ח אִתּוֹ. וְהֵם אָמְרוּ אֶל הַמֶּלֶךְ: הִבִּיאֹהוּ אֵלֵינוּ
 וְנִחְקֹר אוֹתוֹ; וְהַמֶּלֶךְ צִוָּה לְהִבְיִאוֹ לִפְנֵיהֶם.
 ט"י וְהֵם הִחְלוּ לְחַקֵּר אוֹתוֹ שְׁתֵּי עָרֵב, לְמַעַן יִמְצְאוּ
 דָבָר לְהִאָשִׁמוֹ; אוּלַם הוּא הַשִּׁיבֵם בְּאַמְצֵךְ לֵב
 וְעַמְד בְּכָל שְׁאֵלוֹתֵיהֶם לְמַרְבֵּה פְּלִיאָתָם; כִּי
 עַמְד עֲלֵיהֶם בְּכָל שְׁאֵלוֹתֵיהֶם וְהִכְלִימָם בְּכָל
 כ' דְּבָרֵיהֶם. וְאָמַר אֵלָיו אֶחָד מֵהֶם: מִה פִּנְתַּת
 הַדְּבָרִים הַקְּתוּבִים אֲשֶׁר לְמִדּוֹ אֲבוֹתֵינוּ לֵאמֹר:
 כ"א מִה נָּאוּ עַל הַהָרִים רִגְלֵי מְבֹשֵׁר; מִשְׁמִיעַ שְׁלוֹם
 מְבֹשֵׁר טוֹב; מִשְׁמִיעַ יִשׁוּעָה; אָמַר לְצִיּוֹן: מֶלֶךְ
 כ"ב אֱלֹהֶיךָ. קוֹל צִפְיָךְ נִשְׁאָו קוֹל, יִחַדְדוּ יִרְגְּנוּ; כִּי עֵין
 כ"ג בְּעֵין יִרְאוּ בְּשׁוֹב יִהוּהוּ צִיּוֹן. פְּצַחוּ רִנְגָנוּ יִחַדְדוּ,
 חֲרֻבוֹת יְרוּשָׁלַם; כִּי נָחַם יִהוּהוּ עַמּוֹ, נָצַל
 יְרוּשָׁלַם. חֲשׂוּף יִהוּהוּ אֶת זְרוּעַ קִדְשׁוֹ לְעֵינֵי
 כ"ד כָּל הַגּוֹיִם, וְרָאוּ כָּל אִפְסֵי אֶרֶץ אֶת יִשׁוּעַת
 ח"ה אֱלֹהֵינוּ. וְאָמַר אֲבִינְדִי אֵלֵיהֶם: הֲאֵתֶם כֹּהֲנִים,
 הַמְתַּרְאִים לְלַמֵּד אֶת הָעָם הַזֶּה וּלְהַבִּין אֶת רוּחַ
 ח"ו הַנְּבוּאָה, וְאוּלַם חֲפָצִים אֵתֶם לְדַעַת מִמֶּנִּי מִה
 כ"ז כְּנֻת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה? אֲנִי אוֹמֵר לָכֵם: הוּא
 לָכֵם כִּי תַעֲשׂוּ דְרָכֵי יִהוּהוּ! כִּי אֵלוֹ הִבִּינוֹתֶם אֶת
 הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, לֹא לְמַדְתֶּם אוֹתָם; לָכֵן עֹוֹתֶם
 אֶת דְּרָכֵי יִהוּהוּ. לֹא שִׁתֶּם לְבַבְכֶם לְהַבִּין, עַל כֵּן
 ח"ח לֹא חִכַּמְתֶּם. וּמִה תִּלְמְדוּ אֶת הָעָם הַזֶּה? וְהֵם
 אָמְרוּ: אֶת תּוֹרַת מֹשֶׁה אֲנַחְנוּ מְלַמְּדִים. וְהוּא
 ח"ט אָמַר אֵלֵיהֶם שְׁנִית: אִם אֶת תּוֹרַת מֹשֶׁה אֵתֶם
 מְלַמְּדִים, מִדּוּעַ אֵינְכֶם שׂוֹמְרִים לְעֻשׂוֹתָהּ?
 מִדּוּעַ תִּשְׁתִּי לְבַבְכֶם לְעַשֵּׂר? מִדּוּעַ תִּזְנֹו וְתִכְלּוּ
 אֶת כֹּחְכֶם עִם זֹנוֹת, וְתִחַטְּיֹאוּ אֶת הָעָם הַזֶּה,
 עַד כִּי שְׁלַחְנִי יִהוּהוּ לְהִנָּבֵא עֲלֵיהֶם, לְהַגִּיד לָהֶם

יב

א' וְהִזָּה אַחַר שְׁנַתִּים יָמִים, בָּא אֲלֵיהֶם אֲבִינְדִי
 וְהוּא מְחַפֵּשׁ וְהֵם לֹא הִכִּירוּהוּ. וְהוּא הִחַל
 לְהִנָּבֵא בְּקִרְבָּם לֵאמֹר: כֹּה צִוֵּנִי יִהוּהוּ לֵאמֹר:
 אֲבִינְדִי, לָךְ נָא וְהִנָּבֵא אֶל עַמִּי זֶה, כִּי הִכְבִּידוּ
 אֶת לְבָבְךָ עַל דְּבָרִי, וְלֹא שָׁבוּ מִרַעְתָּם; לָכֵן
 ט' אֶפְקָדְם בְּזַעַמִּי, אַכֵּן, פְּקוּד אֶפְקָדְם בְּחֵמַת זַעַמִּי
 ב' עַל פִּשְׁעֵיהֶם וְתוֹעֲבוֹתֵיהֶם. אַכֵּן, הוּא לְדוֹר הַזֶּה!
 וְאָמַר יִהוּהוּ אֵלָי: נָטָה יָדְךָ וְהִנָּבֵא לֵאמֹר: כֹּה
 אָמַר יִהוּהוּ, יַעַן אֲשֶׁר פָּשַׁע הַדּוֹר הַזֶּה, הִנֵּה יָמִים
 י"ח בָּאִים וְהֵם יִשְׁתַּעֲבְדוּ וְיִכּוּ עַל הַלְחִי; אַכֵּן,
 יְדַחֲפוּם בְּנֵי הָאָדָם וַיְמִיתוּם; וְיָדִית הַשָּׁמַיִם
 ג' וְהִכְלְבִים וְחִית הַשָּׂדֶה יֵאָכְלוּ אֶת בְּשָׂרִם. וְחִי
 הַמֶּלֶךְ נָח יִשְׁקֹלוּ בְּמַחִיר בְּגַד אֲשֶׁר בִּלְהֵט כְּבָשׂוֹן;
 ד' וְהוּא יַדַּע כִּי אֲנִי יִהוּהוּ. וְאֲנִי אֶכָּה אֶת עַמִּי זֶה
 בְּיִסּוּרִים קָשִׁים, רָעַב וְדָבָר; עַד אֲשֶׁר יִיָּלְלוּ כָּל
 ח"ה הַיּוֹם. וְאֲנִי אֶכְבִּיד אֶת גִּבְם בְּמִשְׁאוֹת; וְהֵם
 ו' יוֹבְלוּ בְּחֵמַר אֶלֶם. וְאֲנִי אֲשַׁלַּח בְּרַד בְּתוֹכְכֶם,
 וְיִהְלֵם אוֹתָם; וְתִכְסֶם רוּחַ קִדְמִים; וְתִרְקִים יִגְפוּ
 ז' אֶת אֶרְצְכֶם וַיֵּאָכְלוּ אֶת דְּגָנְכֶם; וַיִּכַּס דְּבַר כְּבֹד.
 כ' כָּל זֹאת אַעֲשֶׂה מִפְּנֵי פִשְׁעֵיהֶם וְתוֹעֲבוֹתֵיהֶם.
 ח"ח וְהִזָּה אִם לֹא יִשׁוּבוּ מִחַטָּאתָם, הַשְּׂמַד אֲשַׁמְדִים
 כ' כָּלִיל מֵעַל פְּנֵי הָאֲדָמָה; אוּלַם הֵם יִחְזִירוּ
 אַחֲרֵיהֶם כְּתַבִּי וְזָכְרוּן, וְאֲנִי אֲשַׁמְרֶם לְעַמִּים
 אַחֲרַיִם אֲשֶׁר יִירְשׁוּ אֶת הָאָרֶץ; אַכֵּן, אִף זֹאת
 אַעֲשֶׂה, לְמַעַן אֲנַלֵּה אֶת תוֹעֲבוֹת הָעָם הַזֶּה
 לְעַמִּים אַחֲרַיִם. וְעוֹד רַבּוֹת נְבֹא אֲבִינְדִי עַל
 ט' הָעָם הַזֶּה. וְרִגְזוּ עֲלֵיו הָאֲנָשִׁים; וְהֵם לְקַחוּהוּ
 וְהִבִּיאֹהוּ כְּבוֹל לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ, וְאָמְרוּ אֵלָיו: הִנֵּה,
 הִבְאֵנוּ לִפְנֵיךְ אִישׁ אֲשֶׁר מִנְּבֹא רַע עַל עַמְּךָ
 י' וְאוֹמֵר כִּי אֱלֹהִים יִשְׁמְדִים. וְאִף הוּא מִנְּבֹא
 רַע עַל חַיִּיךָ, וְאָמַר כִּי חַיִּיךָ יִהְיוּ כְּבִגְד בְּאֵשׁ
 כ"א כְּבָשׂוֹן. וְעוֹד אָמַר כִּי כְּקִנְהַ תְּהִיָּה, כְּקִנְהַ יִבֵּשׁ
 בְּשָׂדֶה אֲשֶׁר חִית הַשָּׂדֶה תִּדְרָסֵנוּ וְתַחַת רִגְלֵיכֶם
 כ"ב יִרְמָס. וְעוֹד אָמַר כִּי תִהְיֶה כְּפָרַח הַדְּרָדֵר אֲשֶׁר
 בְּהַבְּשִׁילוֹ, בְּנִשְׁב הַרוּחַ, הוּא נִשְׂא לְמַרְחָקִים,
 עַל פְּנֵי הָאָרֶץ. וְהוּא מִתְרַאֵה בְּשׂוֹא בְּאָמְרוֹ כִּי
 דָבָר יִהוּהוּ בְּפִיו. וְהוּא אוֹמֵר כִּי אִם לֹא תִנָּחַם
 מִחַטָּא, יָבוֹאוּ עֲלֶיךָ כָּל אֵלֶּה מִפְּנֵי עוֹוֹנוֹתֶיךָ.

ח אֲנִי אֶמֶת עַל עֲוֹנוֹתֵיכֶם. אַכּוּ, דְּבָרֵי מִמְלֵאִים
 ט אֶתְכֶם תְּמִייהָ וּפְלִיאָהּ, וְאִף רָגַז. וְהִנְנִי מְכַלֶּה
 י אֶת הַיּוֹדְעֵתִי; וְאַחַר כֵּן, אֵין חֲשִׁיבוֹת לְאֵן אֵלֹהִי,
 יא אִם אִף תִּהְיֶה לִי הַיְשׁוּעָה. וְאוּלַם זֹאת אֲגִידְכֶם:
 יב אֶת אֲשֶׁר תַּעֲשׂוּ בִי, אַחֲרַי כֵּן, כְּתַבְנִית יְהִיָּה וּכְצֶל
 יג הַדְּבָרִים אֲשֶׁר יְבוֹאוּ. וְעַתָּה, אֶקְרָא לְפָנֵיכֶם אֶת
 יד שְׂאֵר מִצְוֹת אֱלֹהִים, כִּי נֹכַחְתִּי אֲשֶׁר אֵינִן
 טו כְּתוּבוֹת עַל לְבָבְכֶם; נֹכַחְתִּי כִּי לְמַדְתֶּם פֶּשַׁע וְכֵן
 טז לְמַדְתֶּם אוֹתוֹ מִרְבִּית יְמֵי חַיֵּיכֶם. הֵן תִּזְכְּרוּ כִּי
 יז אֲמַרְתִּי לָכֶם: לֹא תַעֲשׂוּהוּ לְךָ פֶּסֶל וְכֵל תְּמוּנָה,
 יח אֲשֶׁר בְּשִׂמִים מִמַּעַל, וְאֲשֶׁר בְּאָרְץ מִתַּחַת,
 יט וְאֲשֶׁר בַּמַּיִם מִתַּחַת לְאָרֶץ. וְעוֹד: לֹא תִשְׁתַּחֲוֶה
 כ לָהֶם, וְלֹא תִעַבְדֶם: כִּי אֲנִכִי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ, אֵל
 כא קַנָּא פֶקֶד עֲוֹן אָבֹת עַל בְּנֵים, עַל שְׁלֹשִׁים וְעַל
 כב רַבְעִים, לְשִׁנְאֵי; וְעַשָׂה חֶסֶד לְאֲלֹפִים, לְאֹהֲבֵי
 כג וּלְשִׁמְרֵי מִצְוֹתַי. לֹא תִשָּׂא אֶת שֵׁם יְהוָה אֱלֹהֶיךָ
 כד לְשׁוֹא; כִּי לֹא יִנְקֶה יְהוָה אֶת אֲשֶׁר יִשָּׂא אֶת
 כה שְׁמוֹ לְשׁוֹא. זְכוֹר אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת לְקַדְּשׁוֹ.
 כו שִׁשִּׁת יָמִים תַּעֲבֹד, וְעַשִּׂיתָ כָּל מְלַאכְתֶּךָ;
 כז יוֹם הַשַּׁבָּעִי, שַׁבָּת לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ; לֹא תַעֲשֶׂה
 כח כָּל מְלַאכָּה, אֶתָּה וּבִנְךָ וּבִתְּךָ, עַבְדְּךָ וְאִמְתְּךָ
 כט וּבַהֲמֹתֶיךָ וּגְרָם אֲשֶׁר בְּשַׁעְרֶיךָ. כִּי שִׁשִּׁת יָמִים
 ל עָשָׂה יְהוָה אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ, אֶת הַיָּם
 לא וְאֶת כָּל אֲשֶׁר בָּם, וַיִּנַּח בַּיּוֹם הַשַּׁבָּעִי;
 לב עַל כֵּן, בֵּרַךְ יְהוָה אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת וַיְקַדְּשֶׁהוּ.
 לג כִּבֵּד אֶת אָבִיךָ וְאֶת אִמְךָ, לְמַעַן יֵאָרְכוּן יָמֶיךָ
 לד עַל הָאֲדָמָה אֲשֶׁר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ נָתַן לָךְ.
 לה לֹא תִרְצַח.
 לו לֹא תִנְאֹף. לֹא תִגְנוֹב.
 לז לֹא תַעֲנֶה בְרֵעֶךָ עַד שִׁקֹּר.
 לח לֹא תִחְמֹד בֵּית רֵעֶךָ; לֹא תִחְמֹד אִשְׁתֵּךָ רֵעֶךָ
 לט וְעַבְדוֹ וְאִמְתוֹ וְשׁוֹרוֹ וְחִמְרוֹ, וְכֹל אֲשֶׁר לְרֵעֶךָ.
 מ וּכְכֹלוֹת אֲבִינְדִי לְהַגִּיד אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, הוּא
 מא אֲמַר אֱלֹהִים: הֲלִמְדַדְתֶּם אֶת הָעָם הַזֶּה לְקַיֵּם אֶת
 מב כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה בְּעִבּוֹר יִשְׁמְרוּ אֶת הַמִּצְוֹת
 מג הָאֵלֶּה? אֲנִי אוֹמֵר לָכֶם: לֹא; כִּי אֵלֹהֵי עֲשִׂיתֶם
 מד כֵּן, אֲזִי לֹא שְׁלַחְנִי יְהוָה לְבוֹא וּלְהַתְּנִיבָא רַעְיָה
 מה עַל הָעָם הַזֶּה. הִנֵּה אֲמַרְתֶּם כִּי הַיְשׁוּעָה תִצָּא
 מִתּוֹרַת מֹשֶׁה. וְאֲנִי אוֹמֵר לָכֶם כִּי שְׁמִירַת
 מו תּוֹרַת מֹשֶׁה מִתְּאִימָה לָכֶם כְּעַתָּה; אִךְ אֲמַר

ל כִּי רַעְיָה גְדוֹלָה בָּאָה עֲלֵיהֶם. הַאֵינְכֶם יוֹדְעִים
 לא כִּי אֶמֶת אֲנִי מַגִּיד? אַכּוּ, הֲנֶכֶם יוֹדְעִים כִּי אֶמֶת
 לב בְּפִי, וְעַלְיֶיכֶם לְחַרֵּד מִלְּפָנַי אֱלֹהִים. וּבוֹא יְבוֹא
 לג הַיּוֹם אֲשֶׁר תִּכּוּ עַל פֶּשְׁעֵיכֶם, וַיַּעַן אֲשֶׁר אֲמַרְתֶּם
 לד כִּי אֶת תּוֹרַת מֹשֶׁה תִלְמְדוּ. וּמָה יוֹדְעִים אַתֶּם
 לה עַל תּוֹרַת מֹשֶׁה? הַמִּתּוֹרַת מֹשֶׁה תִצָּא יְשׁוּעָה?
 לו מָה תִאמְרוּ? וְהֵם עֲנּוּ וְאָמְרוּ, כִּי הַיְשׁוּעָה אַכּוּ
 לז תִצָּא מִתּוֹרַת מֹשֶׁה. וְאֲבִינְדִי אֲמַר אֲלֵיהֶם:
 מח יוֹדַע אֲנִי כִּי אִם תִּשְׁמְרוּ אֶת מִצְוֹת אֱלֹהִים,
 מה אַכּוּ תִשְׁשׂוּ; אַכּוּ, אִם תִּשְׁמְרוּ אֶת הַמִּצְוֹת
 מו אֲשֶׁר נָתַן יְהוָה לְמֹשֶׁה בְּהַר סִינַי לְאִמֹר:
 מז אֲנִכִי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ; אֲשֶׁר הוֹצֵאתִיךָ מֵאֶרֶץ
 מו מִצְרַיִם מִבֵּית עַבְדִּים: לֹא יְהִיָּה לְךָ אֱלֹהִים
 נז אַחֲרָיִם עַל פְּנֵי. לֹא תַעֲשֶׂה לְךָ פֶּסֶל וְכֵל תְּמוּנָה,
 נח אֲשֶׁר בְּשִׂמִים מִמַּעַל, וְאֲשֶׁר בְּאָרְץ מִתַּחַת.
 נט וְאֲמַר אֲלֵיהֶם אֲבִינְדִי: הַעֲשִׂיתֶם כָּל אֵלֶּה?
 ס אֲנִי אוֹמֵר לָכֶם: לֹא, לֹא עֲשִׂיתֶם כֵּן. וְהִלְמַדְתֶּם
 סא אֶת הָעָם הַזֶּה כִּי עֲלֵיהֶם לַעֲשׂוֹת כָּל אֵלֶּה?
 סב אֲנִי אוֹמֵר לָכֶם: לֹא, לֹא עֲשִׂיתֶם כֵּן.

יג

א וכִשְׁמַע הַמֶּלֶךְ אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, הוּא אֲמַר
 ב אֵל כְּהֵנָּה: הוֹצִיאֵנוּ אֶת הַפּוֹחֵז הַזֶּה וְהַרְגוּהוּ; כִּי
 ג מָה לָנוּ לַעֲשׂוֹת עִמּוֹ, הֵן מוֹשָׁעָה הוּא. וְהֵם קָמוּ
 ד וּבִקְשׁוּ לְשַׁלַּח יָדָם אֵלָיו; אִךְ הוּא עֲמַד כְּנַגְדָם
 ה וְאֲמַר אֲלֵיהֶם: אֵל תִּגְעוּ בִי, כִּי אֱלֹהִים יִכְכֶם
 ו אִם תִּשְׁלַחוּ יָדְכֶם אֵלַי, כִּי לֹא פְלִיתִי לְהַגִּיד אֶת
 ז הַהוֹדָעָה אֲשֶׁר שְׁלַחְנִי יְהוָה לְמַסְרָה. אִף לֹא
 ח אֲמַרְתִּי לָכֶם אֶת אֲשֶׁר בְּקִשְׁתֶּם מִמֶּנִּי לְהַגִּידוֹ;
 ט לָכֵן, לֹא יִנִּיחַ אֱלֹהִים כִּי אֲבַד כְּעַתָּה. כִּי שׁוּמָה
 י עָלַי לְקַיֵּם אֶת הַמִּצְוֹת אֲשֶׁר צִוִּנִי אֱלֹהִים; וַיַּעַן
 יא אֲשֶׁר אֶמֶת דְּבַרְתִּי, הֲנֶכֶם רוֹגְזִים עָלַי. וַיַּעַן אֲשֶׁר
 יב דְּבַרְתִּי אֶת דְּבַר אֱלֹהִים, שִׁפְטַתֶּם אוֹתִי כְּמֹשֶׁעָ.
 יג וּכְדַבֵּר אֲבִינְדִי אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, לֹא הִעֲזוּ
 יד אֲנָשֵׁי הַמֶּלֶךְ נָח לְשַׁלַּח יָדָם אֵלָיו, כִּי נָחַה עֲלָיו
 טו רוּחַ יְהוָה; וּפְנִיּוֹ הָאִירוּ בְּזִיו זוֹהַר מְאֹד, כְּפָנָיו
 טז מֹשֶׁה בְּהַר סִינַי, בְּדַבְּרוֹ עִם יְהוָה. וְהוּא דְבַר
 טז בְּעֵז וּבְתַקְוָה אֲשֶׁר מֵאֲלֹהִים, וְהוֹסִיף דְּבַר לְאִמֹר:
 יז הֵן רֵאִיתֶם כִּי אֵין בְּכֶם כֹּחַ לְהַרְגֵנִי, לָכֵן אֶכְלֶה
 יז אֶת הַיּוֹדְעֵתִי. הִנְנִי רוֹאֶה כִּי נִדְקַר לְבָבְכֶם כִּי אוֹמֵר

לְכֶם כִּי בּוֹא יְבוֹא הַיּוֹם וְשָׁמִירַת תּוֹרַת מֹשֶׁה
 לֹא תִתְּאִים עוֹד. וְהִנֵּה אֹמֵר לְכֶם: אִין הַיְשׁוּעָה
 יוֹצֵאת מִן הַתּוֹרָה בְּלִבְדִּי; וְאֵלְמָלֵא הַכִּפְּרָה, אֲשֶׁר
 אֱלֹהִים עֲצָמוּ יַעֲשֶׂה לְחֹסְאֵי עֲמוֹ וְלַעֲוֹנוֹתֵיהֶם,
 אֲבֹד יֵאבְדוּ, עַל אֵף תּוֹרַת מֹשֶׁה. הֲנִי אוֹמֵר
 לְכֶם, כִּי הִיָּה זֶה מוֹעִיל לְתַת תּוֹרָה לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל,
 אָכֵן. לְתַת לְהֶם תּוֹרָה חֲמוּרָה מְאֹד, כִּי הָיָה עִם
 קֶשֶׁה עֵרָף, מְהִירִים לְעָלַל וְאֲטִיִּים לְזַכֵּר אֵת יְהוָה
 אֱלֹהֵיהֶם. עַל כֵּן נִתְּנָה לְהֶם תּוֹרָה, תּוֹרַת
 הַלְכוֹת וּמִשְׁפָּטִים, תּוֹרָה אֲשֶׁר הִצְטוּוּ לְקַיֵּם
 בַּמִּפְרָשׁ, יוֹסִיּוֹם, לְשִׁמְרָם לְזַכֵּר אֵת אֱלֹהִים
 וְחוֹבְתָם כְּלָפֵיו. וְאוּלָּם, אֲנִי אוֹמֵר לְכֶם, כִּי כָל
 הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה הָיוּ תִּבְנִית הַדְּבָרִים אֲשֶׁר יְבוֹאוּ.
 וְהִנֵּה, הֵהֱבִינוּ אֵת הַתּוֹרָה? אֲנִי אוֹמֵר לְכֶם: לֹא.
 לֹא כֹלֵם הֵבִינוּ אֵת הַתּוֹרָה; וְזֹאת מִפְּנֵי קָשִׁי לְבָם
 כִּי הֵם לֹא הִבִּינוּ כִּי לֹא יוֹכֵל אֵף אָדָם אֶחָד לְהוֹשֵׁעַ
 בְּלִתֵּי אִם עַל יְדֵי גְאֻלַּת אֱלֹהִים. כִּי הֲלֹא נִבְּא
 לְהֶם מֹשֶׁה עַל בּוֹא הַמְּשִׁיחַ, וְעַל כִּי אֱלֹהִים יִגְאֹל
 אֵת עַמּוֹ? אָכֵן, אֵף כָּל הַנְּבִיאִים אֲשֶׁר נִבְּאוּ מֵאֶז
 רֵאשִׁית הָעוֹלָם, הָאֵם לֹא דִבְּרוּ, פְּחוֹת אוּ יוֹתֵר,
 עַל אוֹדוֹת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה? הָאֵם לֹא אָמְרוּ כִּי
 אֱלֹהִים עֲצָמוּ יֵרַד בְּקֶרֶב בְּנֵי הָאָדָם, וְיִלְבֹּשׁ צוּרַת
 אָדָם, וְיִלְדֵי בְכֹחַ אֲדִיר עַל פְּנֵי הָאָרֶץ? הָאֵם גַּם
 לֹא אָמְרוּ כִּי יָבִיא אֵת תְּחִיַּת הַמֵּתִים וְכִי הוּא
 עֲצָמוּ יִגְשֵׁה וְיַעֲנֶה?

טו

וְאֹמֵר אֲבִינְדִי אֲלֵיהֶם: מִי יִתֵּן וְתִבְנִינוּ כִּי אֱלֹהִים
 עֲצָמוּ יֵרַד בְּקֶרֶב בְּנֵי הָאָדָם וְיִגְאֹל אֵת עַמּוֹ. וְיֵעַן
 אֲשֶׁר יִשְׁכֹּן בְּבִשׁוֹ, יִקְרָא בֶן אֱלֹהִים, וְיֵעַן אֲשֶׁר
 נִכְנַע הַבֶּשֶׂר לְרִצּוֹן הָאֵב, הִרְיֵהוּ אֵב וּבֶן. הָאֵב,
 כִּי הוּא הוֹרָה בְּכֹחַ אֱלֹהִים; וְהִבֵּן, מִפְּנֵי הַבֶּשֶׂר;
 כִּי הָיָה לְאֵב וּלְבֶן. וְהֵם אֱלֹהִים אֶחָד, אָבִי
 שְׁמִים וְאָרֶץ הַנִּצְחָי. כִּי נִכְנַע הַבֶּשֶׂר לְרוּחַ, אוּ
 הִבֵּן לְאֵב, בְּהִיוֹתָם אֱלֹהִים אֶחָד, וְהוּא סוֹבֵל
 פְּתוּיִים, אֵף אֵינוּ נִכְנַע לְהֶם; וְהוּא מְנִיחַ עֲצָמוּ
 לְלַעֵג, לְמַכּוֹת וּלְהַדְחָה וּלְדַחְיָה מִעַמּוֹ. וְאַחַר
 כָּל זֹאת, אַחַר עֲשׂוֹתוֹ נִפְלְאוֹת גְּדוּלוֹת וְרִבּוֹת
 בְּקֶרֶב בְּנֵי הָאָדָם, הוּא יוֹבֵל, כִּפֵּי דִבֵּר יִשְׁעֵיהוּ,
 כְּרַחֵל נִגְאֻלְמָה לְפָנֵי הַגּוֹזֵז, וְלֹא יִפְתַּח פִּיו. אָכֵן,
 הוּא יוֹבֵל, אֵף יִצְלַב וְיִהָרַג, וְהַבֶּשֶׂר יִכְנַע אֵף
 לְמוֹת, כְּאֲשֶׁר רִצּוֹן הִבֵּן נִבְּלַע בְּרִצּוֹן הָאֵב. כֹּה
 נוֹתַק אֱלֹהִים אֵת מוֹסְרוֹת הַמּוֹת, בְּהַשִּׁיגוֹ נִצְחוֹן
 עַל הַמּוֹת, בְּנִתְּנוֹ לְבֶן כֹּחַ לְהִיּוֹת מְלִיץ יִשָּׁר לְבְנֵי
 הָאָנוּשׁ; אָכֵן, בְּעֵלִיתוֹ הַשְּׁמִימָה, בְּהִיוֹתוֹ מְלֹא
 רַחֲמִים, בְּהַתְּמַלְאוֹ חֲמֵלָה עַל בְּנֵי הָאָנוּשׁ, הוּא
 יַעֲמַד בֵּינָם לְבִין הַדִּין; בְּנִתְּקוֹ אֵת מוֹסְרוֹת
 הַמּוֹת, כְּאֲשֶׁר הוּא מְקַבֵּל עָלָיו אֵת עוֹנוֹם וְאֵת
 פְּשָׁעָם, בְּנִגְאֹלוֹ אוֹתָם וּבִסְפֹקוֹ אֵת תְּבִיעוֹת הַדִּין.
 הֲנִי אוֹמֵר לְכֶם, אֵת דּוֹרוֹ מִי יִשׁוּחַח? אֲנִי אוֹמֵר
 לְכֶם, כִּי כְּאֲשֶׁר תּוֹשֵׁם אֲשֶׁם נִפְשׁוֹ, יִרְאֶה זֶרַע.
 וְעַתָּה מַה תֹּאמְרוּ? וּמִי יִהְיֶה זֶרַע? הֲנִי אוֹמֵר
 לְכֶם, כִּי כָל אֲשֶׁר שָׁמַע אֵת דְּבָרֵי הַנְּבִיאִים, כָּל
 הַנְּבִיאִים הַקְּדוּשִׁים אֲשֶׁר נִבְּאוּ עַל בּוֹא יְהוָה,
 אֲנִי אוֹמֵר לְכֶם כִּי כָל אֲשֶׁר שָׁמְעוּ לְדַבְּרֵיהֶם,

לְכֶם כִּי בּוֹא יְבוֹא הַיּוֹם וְשָׁמִירַת תּוֹרַת מֹשֶׁה
 לֹא תִתְּאִים עוֹד. וְהִנֵּה אֹמֵר לְכֶם: אִין הַיְשׁוּעָה
 יוֹצֵאת מִן הַתּוֹרָה בְּלִבְדִּי; וְאֵלְמָלֵא הַכִּפְּרָה, אֲשֶׁר
 אֱלֹהִים עֲצָמוּ יַעֲשֶׂה לְחֹסְאֵי עֲמוֹ וְלַעֲוֹנוֹתֵיהֶם,
 אֲבֹד יֵאבְדוּ, עַל אֵף תּוֹרַת מֹשֶׁה. הֲנִי אוֹמֵר
 לְכֶם, כִּי הִיָּה זֶה מוֹעִיל לְתַת תּוֹרָה לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל,
 אָכֵן. לְתַת לְהֶם תּוֹרָה חֲמוּרָה מְאֹד, כִּי הָיָה עִם
 קֶשֶׁה עֵרָף, מְהִירִים לְעָלַל וְאֲטִיִּים לְזַכֵּר אֵת יְהוָה
 אֱלֹהֵיהֶם. עַל כֵּן נִתְּנָה לְהֶם תּוֹרָה, תּוֹרַת
 הַלְכוֹת וּמִשְׁפָּטִים, תּוֹרָה אֲשֶׁר הִצְטוּוּ לְקַיֵּם
 בַּמִּפְרָשׁ, יוֹסִיּוֹם, לְשִׁמְרָם לְזַכֵּר אֵת אֱלֹהִים
 וְחוֹבְתָם כְּלָפֵיו. וְאוּלָּם, אֲנִי אוֹמֵר לְכֶם, כִּי כָל
 הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה הָיוּ תִּבְנִית הַדְּבָרִים אֲשֶׁר יְבוֹאוּ.
 וְהִנֵּה, הֵהֱבִינוּ אֵת הַתּוֹרָה? אֲנִי אוֹמֵר לְכֶם: לֹא.
 לֹא כֹלֵם הֵבִינוּ אֵת הַתּוֹרָה; וְזֹאת מִפְּנֵי קָשִׁי לְבָם
 כִּי הֵם לֹא הִבִּינוּ כִּי לֹא יוֹכֵל אֵף אָדָם אֶחָד לְהוֹשֵׁעַ
 בְּלִתֵּי אִם עַל יְדֵי גְאֻלַּת אֱלֹהִים. כִּי הֲלֹא נִבְּא
 לְהֶם מֹשֶׁה עַל בּוֹא הַמְּשִׁיחַ, וְעַל כִּי אֱלֹהִים יִגְאֹל
 אֵת עַמּוֹ? אָכֵן, אֵף כָּל הַנְּבִיאִים אֲשֶׁר נִבְּאוּ מֵאֶז
 רֵאשִׁית הָעוֹלָם, הָאֵם לֹא דִבְּרוּ, פְּחוֹת אוּ יוֹתֵר,
 עַל אוֹדוֹת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה? הָאֵם לֹא אָמְרוּ כִּי
 אֱלֹהִים עֲצָמוּ יֵרַד בְּקֶרֶב בְּנֵי הָאָדָם, וְיִלְבֹּשׁ צוּרַת
 אָדָם, וְיִלְדֵי בְכֹחַ אֲדִיר עַל פְּנֵי הָאָרֶץ? הָאֵם גַּם
 לֹא אָמְרוּ כִּי יָבִיא אֵת תְּחִיַּת הַמֵּתִים וְכִי הוּא
 עֲצָמוּ יִגְשֵׁה וְיַעֲנֶה?

יד

אָכֵן, הָאֵם לֹא אָמַר יִשְׁעֵיהוּ: מִי הָאָמִין לְשִׁמְעַתְנוּ,
 וְזָרוּעַ יְהוּה עַל מִי נִגְלַתָּה? וַיַּעַל כִּיּוֹנָק לְפָנָיו,
 וְכִשְׂרָשׁ מֵאָרֶץ צִיָּה לֹא תֹאֵר לוֹ וְלֹא הָדָר;
 וְנִרְאֶהוּ וְלֹא מֵרָאָה וְנִחְמַדְהוּ. נִבְּזָה וְחֻדַּל
 אִישִׁים; אִישׁ מְכַאֲבוֹת וִידוּעַ חָלִי, וְכַמְסֹתֵר פָּנִים
 מִמּוֹ; נִבְּזָה וְלֹא חֲשַׁבְנָהוּ. אָכֵן חָלִינוּ הוּא
 נִשְׂא, וּמְכַאֲבֵינוּ סָבְלָם; וְאִנְחָנוּ חֲשַׁבְנָהוּ נִגּוּעַ
 מִכָּה אֱלֹהִים וּמַעֲנָה. וְהוּא מַחְלָל מִפְּשַׁעְנוּ,
 מְדַכָּא מְעוֹנֵתֵינוּ; מוֹסֵר שְׁלוֹמֵנוּ עָלָיו, וּבַחֲבַרְתּוֹ
 נִרְפָּא לָנוּ. כְּלָנוּ כְּצֵאוֹ תַעֲיֵנוּ, אִישׁ לְדַרְכוֹ פְּנִינוּ;
 וְיְהוּה הַפְּגִיעַ בּוֹ אֵת עוֹן כְּלָנוּ. נִגְשׁ וְהוּא נַעֲנָה,
 וְלֹא יִפְתַּח פִּיו; כְּשֶׁה לְשִׁבַח יוֹבֵל, וְכִרְחַל לְפָנֵי
 גְּזִיזָה נִגְאֻלְמָה, וְלֹא יִפְתַּח פִּיו. מַעֲצֵר וּמִמְשַׁפֵּט

הַמֹּרְדִים בּוֹ וְהַמְתִּים בְּחֶטְאָם. אָכֵן, כֹּל אֲשֶׁר
 אָבְדוּ בְּחֶטְאָם מֵאֵז רֵאשִׁית הָעוֹלָם, אֲשֶׁר מֵרְדוּ
 בְּאֱלֹהִים בְּדוֹן לִבָּם, אֲשֶׁר יָדְעוּ אֵת מִצְוֹת
 אֱלֹהִים וְלֹא שָׁמְרוּ, לְאֵלֶּהָ אֵין חֵלֶק בְּתַחֲיָהּ
 הָרֵאשׁוֹנָה. עַל כֵּן, הָאֵין עֲלֵיכֶם לַחֲרֹד? כִּי אֵין
 יְשׁוּעָה בָּאָה גַם לְאַחַד מֵאֵלֶּה; כִּי לֹא יִגָּאֵל יְהוָה
 אֶף אַחַד אֲשֶׁר כָּזָה; אֶף לֹא יִכַּל יְהוָה לְגַאֵל
 כְּמוֹתָם; כִּי אֵין הוּא יִכּוֹל לְכַחֵשׁ בְּעַצְמוֹ; כִּי אֵינּוּ
 יִכּוֹל לְכַחֵשׁ אֶת צְדָקוֹ לְעַמֵּת תְּבִיעֵת הַדִּין.
 וְעַתָּה, אֲנִי אוֹמֵר לָכֶם, כִּי יוֹם יָבוֹא וְתִשְׁמַע
 יְשׁוּעַת יְהוָה לְכָל אֲמָה, מִשְׁפָּחָה, לְשׁוֹן וְעַם.
 אָכֵן יְהוָה, קוֹל צִפְרִיד נִשְׂאָו קוֹל, יַחֲדוּ וְרַנְּנוּ:
 כִּי עֵין בְּעֵין יִרְאוּ, בְּשׁוֹב יְהוָה צִיּוֹן. פִּצְחוּ וְרַנְּנוּ
 יַחֲדוּ, חֲרֻבוֹת יְרוּשָׁלַם; כִּי נַחֵם יְהוָה עִמּוֹ, גָּאֵל
 יְרוּשָׁלַם. חֲשׂוּף יְהוָה אֵת זְרוּעֵ קִדְשׁוֹ לְעֵינֵי כָל
 הַגּוֹיִם; וְרֵאוּ כָל אֲפָסֵי אֶרֶץ אֵת יְשׁוּעַת אֱלֹהֵינוּ.

טז

וּבְדַבֵּר אֲבִינְדִי אֵת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, הוּא פֶשֶׁשׁ
 אֵת יָדוֹ וְאָמַר: בּוֹא יָבוֹא הַיּוֹם אֲשֶׁר הִכַּל יִרְאוּ
 אֵת יְשׁוּעַת יְהוָה, וְכָל אֲמָה, מִשְׁפָּחָה, לְשׁוֹן
 וְעַם יִרְאוּ עֵין בְּעֵין וְיודוּ לִפְנֵי אֱלֹהִים כִּי צִדְקָה
 מִשְׁפָּטִיו. אֲזִי יִשְׁלַחוּ הַרְשָׁעִים, וְיִהְיֶה לָהֶם עַל
 מַה לְהִלִּיל וּלְבַכּוֹת וּלְזַעַק וּלְחַרֵּק שׁוֹן; וְזֹאת כִּי
 לֹא שָׁמְעוּ לְקוֹל יְהוָה; לָכֵן לֹא גּוֹאֲלָם יְהוָה.
 כִּי בְעֵלֵי תַּאֲוֹת בְּשָׂרִים הֵם וּשְׁטָנִיִּים וְשׁוֹלֵט
 עֲלֵיהֶם הַשֵּׁטָן; אָכֵן, הוּא הַנְּחָשׁ הַקְּדָמוֹנִי
 אֲשֶׁר הִשִּׂיא אֵת הַזְּרִינוּ הָרֵאשׁוֹנִים וְהִסֵּב אֵת
 הַשְּׁפָלָתָם, אֲשֶׁר הִבִּיא עַל כָּל בְּנֵי הָאָדָם לְהִיּוֹת
 בְּעֵלֵי תַּאֲוֹת בְּשָׂרִים, חוֹשְׁנִיִּים, שְׁטָנִיִּים, יוֹדְעֵי
 טוֹב וְרַע, בְּהַכְנַעֵם לְשֵׁטָן. כֹּה אָבְדוּ כָל בְּנֵי
 הָאָדָם; וְהִנֵּה כֹה הָיוּ אֲבוּדִים לְעוֹלָם, לֹלֵא גָאֵל
 אֱלֹהִים אֵת עִמּוֹ מִכְּלִיּוֹנִים וּכְשִׁלוֹנִים. אֶף זָכְרוּ
 נָא כִּי כָל הַדְּבָק בְּטַבְעוֹ תַּאֲב הַבְּשָׂר וְלִדְרֹךְ בְּדַרְכֵי
 חֶטָּא וּמְרִי בְּאֱלֹהִים, בְּכִשְׁלוֹנוֹ יִשְׂאָר, וְלִשְׁטָן
 יִהְיֶה שְׁלֵטוֹן מִחֻלָּט עֲלָיו. עַל כֵּן הוּא כְּאֵלוֹ חֶסֶר
 גָּאֵלֶּה וְאוֹיֵב הוּא לְאֱלֹהִים, כְּאֲשֶׁר הַשֵּׁטָן אוֹיֵב
 לְאֱלֹהִים. אָכֵן, לֹלֵא בָּא הַמְּשִׁיחַ אֶל הָעוֹלָם,
 וְהִנְנִי מְדַבֵּר עַל הַבָּאוֹת כְּאֵלוֹ בָּאוּ כְּבָר, לֹא
 הִיְתָה כָּל גָּאֵלֶּה לְבָנֵי הָאָדָם. וְלֹלֵא קַם הַמְּשִׁיחַ

וְהָאֲמִינוּ כִּי יְהוָה יִגָּאֵל אֵת עִמּוֹ, וְקוּוּ לַיּוֹם הַהוּא,
 לְמַחִילַת חֶטְאֵיהֶם, אֲנִי אוֹמֵר לָכֶם, כִּי אֵלֶּה הֵם
 זְרַעוּ, וְאֵלֶּה הֵם יוֹרְשֵׁי מַלְכוּת אֱלֹהִים. כִּי אֵלֶּה
 הֵם אֲשֶׁר אֵת חֶטְאֵיהֶם נִשְׂאָ; אֵלֶּה הֵם אֲשֶׁר
 לְמַעַנְם מֵת, לְנִאֲלָם מִפְּשָׁעֵיהֶם. וְעַתָּה, הָאֵין הֵם
 זְרַעוּ? וְכִי אֵין הַנְּבִיאִים, כָּל אַחַד אֲשֶׁר פָּתַח
 פִּיו בְּנְבוּאָה וְלֹא נִפְּל אֲלֵי פֶשַׁע? כְּנִתִּי לְכָל
 הַנְּבִיאִים הַקְּדוּשִׁים אֲשֶׁר מֵאֵז רֵאשִׁית הָעוֹלָם.
 אֲנִי אוֹמֵר לָכֶם כִּי הֵם זְרַעוּ. וְאֵלֶּה הֵם אֲשֶׁר
 הִשְׁמִיעוּ שְׁלוֹם, בְּשָׂרוֹ טוֹב, הִשְׁמִיעוּ יְשׁוּעָה
 וְאָמְרוּ לְצִיּוֹן: מִלֶּךְ אֱלֹהֵינוּ. מַה נָּאוּו עַל הַהָרִים
 רְגְלֵיהֶם! וְעוֹד, מַה נָּאוּו עַל הַהָרִים רְגְלֵי אֵלֶּה
 אֲשֶׁר עוֹדֵם מִשְׁמִיעִים שְׁלוֹם! וְעוֹד, מַה נָּאוּו עַל
 הַהָרִים רְגְלֵי אֵלֶּה אֲשֶׁר יִשְׁמִיעוּ שְׁלוֹם בְּיָמִים
 אֲשֶׁר יָבוֹאוּ, אָכֵן, מַעַתָּה וְהִלָּאָה, וְעַד עוֹלָם.
 וְהִנְנִי אוֹמֵר לָכֶם: אֵין זֶה הַכֹּל. כִּי מַה נָּאוּו עַל
 הַהָרִים רְגְלֵי מְבַשֵּׂר טוֹב, אֲשֶׁר הוּא יְהוָה,
 הַמְּנַסֵּד שְׁלוֹם, הַגּוֹאֵל אֵת עִמּוֹ; הוּא הַנּוֹתֵן אֵת
 עִמּוֹ יְשׁוּעָה. כִּי לֹלֵא הַגָּאֵלֶּה אֲשֶׁר עָשָׂה לְעַמּוֹ,
 הַעֲרוּכָה מִיַּסוּד הָעוֹלָם, אֲנִי אוֹמֵר לָכֶם, כִּי לֹלֵא
 זֹאת, הָיוּ אוֹבְדִים כָּל בְּנֵי הָאָדָם. אֶף הִנֵּה יִנְתְּקוּ
 מוֹסְרוֹת הַמְּנוֹת, וְהִבּוּ מִלֶּךְ וְיִהְיֶה לוֹ הַשְּׁלֵטוֹן
 בַּמְּתִים; עַל כֵּן יָבִיא אֵת תַּחֲיַת הַמְּתִים. וּבּוֹא
 תְּבּוֹא תַּחֲיָה, וְהִיא תַּחֲיָה הָרֵאשׁוֹנָה; אָכֵן, זֹאת
 תַּחֲיַת אֵלֶּה אֲשֶׁר הָיוּ וְאֵלֶּה אֲשֶׁר עוֹדֵם וְאֵלֶּה
 הַעֲתִידִים לְהִיּוֹת, עַד תַּחֲיַת הַמְּשִׁיחַ, כִּי כֶּף הוּא
 יִקְרָא. וְתַחֲיַת כָּל הַנְּבִיאִים וְכָל אֲשֶׁר הָאֲמִינוּ
 בְּדַבְרֵיהֶם, כָּל אֵלֶּה אֲשֶׁר שָׁמְרוּ אֵת מִצְוֹת
 אֱלֹהִים, תִּהְיֶה בְּתַחֲיָה הָרֵאשׁוֹנָה; עַל כֵּן, הֵם
 הַתַּחֲיָה הָרֵאשׁוֹנָה. וְהֵם קָמִים לְשֹׁכֵן עִם
 אֱלֹהִים אֲשֶׁר גָּאֲלָם; כֶּף יֵשׁ לָהֶם חֵיי עוֹלָם עַל
 יְדֵי הַמְּשִׁיחַ, אֲשֶׁר נִתַּק אֵת מוֹסְרוֹת הַמְּנוֹת.
 וְהֵם אֵלֶּה אֲשֶׁר יֵשׁ לָהֶם חֵלק בְּתַחֲיָה הָרֵאשׁוֹנָה;
 וְהֵם אֵלֶּה אֲשֶׁר מֵתוּ לִפְנֵי בּוֹא הַמְּשִׁיחַ, בְּהִיּוֹתָם
 בְּבִלִי דַעַת, וְלֹא הִשְׁמַעָה לָהֶם הַיְשׁוּעָה. כֶּף
 מִבִּיא יְהוָה אֵת תְּקוּנָם; וְיֵשׁ לָהֶם חֵלק בְּתַחֲיָה
 הָרֵאשׁוֹנָה; אָכֵן, חֵיי עוֹלָם יֵשׁ לָהֶם כִּי גָאֲלָם
 יְהוָה. וְכֵן לִילְדִים קְטָנִים חֵיי עוֹלָם.
 וְאוֹלָם הַנֵּה, יִרְאוּ וְחֲרָדוּ מִלִּפְנֵי אֱלֹהִים, כִּי
 עֲלֵיכֶם לַחֲרֹד; כִּי אֵין יְהוָה גּוֹאֵל אֶף אַחַד מִן

1 אַל בית הַסֵּהר וְכַעֲבַר שְׁלֹשָׁה יָמִים, אַחַר
 הַנְּעוּץ הַמְּלֹךְ עִם כְּהֵנִי, הוּא צִוָּה לְהִבִּיא אֶת
 2 אַבְיָנְדִי שְׁנֵית לַפָּנָיו. וְהוּא אָמַר אֵלָיו: אַבְיָנְדִי,
 3 מִצְאָנוּךְ אֲשֶׁם, עֲלִידָה לְמוֹת. יַעַן אֲשֶׁר אָמַרְתָּ כִּי
 אֱלֹהִים עֲצָמוּ יָרַד בְּקִרְבִּי בְּנֵי הָאָדָם. עַל זֹאת
 תּוֹצֵא לְהוֹרֵג אִם לֹא תֵּשׁוּב בְּךָ מִכָּל הַרְעוֹת
 4 אֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ עָלַי וְעַל עַמִּי. וְאָמַר אֵלָיו אַבְיָנְדִי:
 אֲנִי אוֹמֵר לָךְ, לֹא אֲשׁוּב מִן הַדְּבָרִים אֲשֶׁר
 דִּבַּרְתִּי אֵלֵיכֶם עַל אוֹדוֹת הָעָם הַזֶּה, כִּי אָמַת
 הֵם; וְלִמְעַן אֲשֶׁר תִּדְעוּ בְּאַמְתָּם, נִתְּתִי עֲצָמִי
 5 לְנַפֵּל בִּידֵיכֶם. הֲנִנִּי מוֹכֵן לְסַבֵּל עַד מוֹת, וְלֹא
 אֲשׁוּב מִדְּבָרִי, וְהֵם יַעֲמְדוּ לְעִדּוֹת עֲלֵיכֶם. וְאִם
 6 תִּהְיֶהנִי, דָּם נָקִי תִשְׁפֹּכְנוּ, וְגַם זֹאת תַּעֲמַד לְהָעִיד
 7 עֲלֵיכֶם בְּיוֹם הַאֲחֻזָּה. וְהִנֵּה הַמְּלֹךְ נָח בָּא
 לְשַׁחֵרֵר אֶת אַבְיָנְדִי, כִּי יֵרָא אֶת דְּבָרוֹ וְיֵרָא פֶּן
 8 יְבוֹאֲנוּ מִשְׁפַּט אֱלֹהִים. אַךְ הַכֹּהֲנִים הִרִימוּ
 קוֹלָם עָלָיו וְהִרְשִׁיעוּהוּ: לֵאמֹר: הֵן אֶת הַמְּלֹךְ
 9 חֲרַף. לָכֵן הִתְעוֹרְרָה חֲמַת הַמְּלֹךְ עַל אַבְיָנְדִי
 10 וְהוּא שָׁלַח לְהוֹרֵג. וְהֵם לִקְחוּהוּ וְאֶסְרוּהוּ וְהִכּוּ
 אוֹתוֹ בְּעַקְרָבִים מִכּוֹת מוֹת. וּבְחֲרָף לְהַבּוֹת
 11 הָאֵשׁ אֶת בְּשָׂרוֹ הוּא קָרָא אֵלֵיהֶם לֵאמֹר:
 רְאוּ, כַּמַּעֲשֶׂה אֲשֶׁר עֲשִׂיתֶם לִי, יִסַּב זֶרְעֵכֶם
 12 סָבֵל לְרַבִּים כְּסַבְלִי, עַנּוּנֵי מוֹת בְּאֵשׁ, זֹאת עַל
 אַמּוּנָתְכֶם בִּישׁוּעַת יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם. וַיְבוֹאוּכֶם
 13 תְּלָאוֹת וְכָל מֵינֵי חֲלָאִים מִפְּנֵי עוֹנוֹתֵיכֶם.
 וְאַתֶּם תִּכּוּ מִכָּל עֵבֶר, וְתִגְרְשׁוּ וְתִפְזְרוּ הִנֵּה
 14 וְהִנֵּה, כְּצֵאן פּוֹרֵץ, הַנִּדְרָף עַל יְדֵי חֵיוֹת פְּרָא
 אֲכַרְיֹת. בְּיוֹם הַהוּא יִצְדּוּ אֶתְכֶם, וְתִתְּפָשׂוּ
 15 בְּיַד אוֹיְבֵיכֶם; אַז תִּסָּבְלוּ עַנּוּנֵי מוֹת בְּאֵשׁ כְּסַבְלִי
 16 עִתָּה. כֹּה יִנְקֶם אֱלֹהִים בְּמַאֲבִידֵי עַמּוֹ. אֱלֹהֵי,
 17 קַבֵּל אֶת נִשְׁמָתִי. וַיְדַבְּרוּ אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה,
 18 נִפְל אַבְיָנְדִי, מוֹמֵת בְּאֵשׁ; וְהוּא הוֹצֵא לְהוֹרֵג כִּי
 19 לֹא הִכְחִישׁ אֶת מִצְוֹת אֱלֹהִים, וּבְמוֹתוֹ חָתֵם
 20 אֶת אֲמַתּוֹת דְּבָרָיו.

יח

1 א וְעַלְמָא, אֲשֶׁר בְּרַח מִפְּנֵי עֲבָדֵי הַמְּלֹךְ נָח, נָחַם
 עַל חֲטָאָיו וְעַל עוֹנוֹתָיו; וְהִלָּךְ בְּסִתְרָא בְּקִרְבִּי
 2 הָעָם וְהַחֵל לְלַמַּד אֶת דְּבָרֵי אַבְיָנְדִי. וְהוּא דִּבֵּר
 עַל הָעִתִּיד לְבוֹא וְעַל תַּחֲתֵית הַמֵּתִים וְעַל גְּאֻלַּת

מִן הַמֵּתִים, אוֹ לִילֵא נִתַּק אֶת מוֹסְרוֹת הַמְּנוּת,
 וְלִקְבֵר לֹא יִהְיֶה נִצְחוֹן וְלִמְנוּת לֹא יִהְיֶה עֲקָץ.
 3 לֹא יִכָּלֵה לְחַלּוֹל תַּחֲיָה. אוּלָם יֵשׁ תַּחֲיָה, וְלָכֵן
 אֵין לִקְבֵר נִצְחוֹן, וְעַקֵּץ הַמְּנוּת נִבְלַע בְּמַשִּׁיחַ.
 4 הוּא אוֹר תַּבַּל וְחַיִּיָּה; אַכֵּן, הוּא אוֹר אֵין קוֹץ,
 5 אֲשֶׁר לְעוֹלָם לֹא יִחָשֵׁף; וְאִף הוּא חַיִּי אֵין קוֹץ,
 6 אֲשֶׁר אֵין בְּהֵם עוֹד מְנוּת. אִף לָכֵן הַתְּמוּתָה הַזֶּה
 יִנְתֵּן אֲלִמְנוּת, וְהַבֵּן הַמְּשַׁחֵת הַזֶּה יִהְיֶה לְבִלְתִּי
 7 מְשַׁחֵת, וְיִוָּבֵא לְעַמֵּד לְפָנָי כֹּס הַמְּשַׁפֵּט אֲשֶׁר
 לְאֱלֹהִים, לְהַשְׁפֵּט עַל יְדֵיו עַל פִּי מַעֲשָׂיו, אִם
 8 טוֹבִים וְאִם רָעִים; אִם טוֹבִים, יְקוּמוּ לְחַיֵּי עוֹלָם
 וְלֹאֲשֶׁר נִצְחִי; וְאִם רָעִים, יְקוּמוּ לְחָרֵם עוֹלָם,
 9 לְהַמְסֵר לְשִׁטּוֹן, אֲשֶׁר הַכְּנִיעַם, וְזֹאת מֵאֲרַת
 10 חָרֵם. כִּי הִלְכוּ עַל פִּי תִּצְאוֹת בְּשֵׁרֶם וְחִמְדְּתֶם,
 מִבְּלִי לְקָרָא מַעוֹלָם אֵל יְהוָה, בְּעוֹד זְרוּעוֹת
 11 הַרְחֻמִּים פְּשׁוּטוֹת אֵלֵיהֶם; כִּי זְרוּעוֹת הַרְחֻמִּים
 הָיוּ פְּשׁוּטוֹת אֵלֵיהֶם וְלֹא אָבוּ; אִף כִּי הִזְהָרוּ עַל
 12 פְּשַׁעֵיהֶם, הֵם לֹא חִדְלוּ מַעֲשׂוֹתָם. וְאִף כִּי הִצְטוּ
 13 לְשׁוֹב מִרְעַתְכֶם, שׁוֹב לֹא שָׁבוּ. וְעִתָּה, הֲאֵין
 14 עֲלֵיכֶם לְחָרֵד וְלִהְנַחֵם מִחֲטָאֵיכֶם, וְלִזְכֹּר כִּי רַק
 15 עַל יְדֵי הַמְּשִׁיחַ תִּנְשָׁעוּ? לָכֵן, אִם תִּלְמְדוּ אֶת
 16 תּוֹרַת מֹשֶׁה, לְמַדּוּ גַם כִּי צַל הֵיא לְדַבְּרִים אֲשֶׁר
 17 עֲתִידִים לְבוֹא. לְמַדּוּ אֶת הָעָם כִּי גְאֻלָּה בָּאָה עַל
 18 יְדֵי אַדּוֹן הַמְּשִׁיחַ, אֲשֶׁר הֵנוּ אַבְי הַעוֹלָמִים. אָמֵן.

יז

1 א וְכַלּוֹת אַבְיָנְדִי לֵאמֹר אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה,
 צִוָּה הַמְּלֹךְ עַל הַכֹּהֲנִים לְקַחְתּוֹ וְלִהְיוֹצִיא
 2 לְהוֹרֵג. אַךְ הָיָה בִּינֵיהֶם אִישׁ אֶחָד, אֲשֶׁר שְׁמוֹ
 נִקְרָא עַלְמָא, וְהוּא מִצְאָצְאֵי נָפִי. וּבִהִיּוֹתוֹ אִישׁ
 3 צַעִיר הוּא הֶאֱמִין בְּדַבְּרֵי אַבְיָנְדִי, כִּי יָדַע עַל
 אוֹדוֹת הַפְּשָׁעִים אֲשֶׁר הָעִיד עֲלֵיהֶם אַבְיָנְדִי. לָכֵן
 4 הוּא הִפְצִיר בְּמֹלֵךְ לְבַל יִרְגֹו עַל אַבְיָנְדִי, וְכִי
 5 יִנְיַחְהוּ לְלַכֵּת לְשָׁלוֹם. אַךְ תַּעַל חֲמַת הַמְּלֹךְ,
 6 וְהוּא צִוָּה לְגַרֵּשׁ אֶת עַלְמָא מִקְרַבָּם, וְשָׁלַח
 7 אֶת עֲבָדָיו אַחֲרָיו לְהָרְגוֹ. אוּלָם עַלְמָא בְּרַח
 8 מִפְּנֵיהֶם וְהִתְחַבֵּא, וְהֵם לֹא מִצְאוּהוּ. וּבִימֵי
 9 הַסִּתְרוֹ הַרְבִּים הוּא כָּתַב אֶת כָּל הַדְּבָרִים אֲשֶׁר
 10 דִּבֵּר אַבְיָנְדִי. וְהַמְּלֹךְ צִוָּה אֶת שׁוֹמְרֵי הַלְקִיף
 11 אֶת אַבְיָנְדִי וְלִקְחָתוֹ; וְהֵם אֶסְרוּהוּ, וְהִשְׁלִיכוּהוּ

יִשְׁפָּךְ אֶת רוּחוֹ עֲלֶיךָ וְכִי יִתֵּן לְךָ חַיֵּי עוֹלָם עַל
 יְדֵי גְאֻלַּת הַמְּשִׁיחַ, אֲשֶׁר הוֹכֵחַ מִיִּסוּד הָעוֹלָם.
 יד וְאַחַר אֲשֶׁר אָמַר עֲלֵמָא אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה,
 נִקְבְּרוּ עֲלֵמָא וְחִילָם בְּמֵיִם; וְהֵם קָמוּ וַיֵּצְאוּ מִן
 הַמַּיִם שְׂמֵחִים, כִּי מָלְאוּ רוּחַ הַקֹּדֶשׁ. וְעֲלֵמָא
 שָׁב וְלָקַח אִישׁ אַחֵר, וְהִלֵּךְ שְׁנֵית אֶל הַמַּיִם,
 וְסָבַל אוֹתוֹ כְּרַאשׁוֹן, וְזֹלַת אֲשֶׁר לֹא קָבַר עֲצָמוֹ
 טו שְׁנֵית בְּמֵיִם. וּבְאַפְּן הַזֶּה הוּא הִטְבִּיל כָּל אֶחָד
 אֲשֶׁר בָּא אֶל מְקוֹם מוֹרְמוֹן; וְהָיָה מְסַפֵּר
 טז כְּמֵאֲתֵימַר וְאַרְבַּע נִפְשׁוֹת. וְהֵם הִטְבְּלוּ בְּמֵי
 יז מוֹרְמוֹן וּמָלְאוּ חֶסֶד אֱלֹהִים. וּמִן הַיּוֹם הַהוּא
 וְאֵילָף הֵם נִקְרְאוּ כְּנִסְיַת אֱלֹהִים, אוֹ כְּנִסְיַת
 הַמְּשִׁיחַ. וְכֹל אֲשֶׁר הִטְבַּל בְּכַח אֱלֹהִים
 יח וּבִסְמִכוֹתָיו נוֹסֵף אֶל כְּנִסְיָתוֹ. וְעֲלֵמָא, בְּהִיּוֹת
 לוֹ תַקְרָף מֵאֱלֹהִים, הִסְמִיךְ כְּהֵנִים, כְּהֵן אֶחָד לְכָל
 טו חַמְשִׁים נֶפֶשׁ הַסְּמִיךְ, לְהַשְׁיִיף לָהֶם וְלִלְמַדְם עַל
 אֹדוֹת דְּבָרֵי מַלְכוּת אֱלֹהִים. וְהוּא צָנָם לְהַמְנִיעַ
 מֵהוֹרָאת דְּבָרִים, בְּלִתי אִם הוּא לְמַדְם, אוֹ אֲשֶׁר
 כ יֵצְאוּ מִפִּי הַנְּבִיאִים הַקְּדוּשִׁים. אִף הוּא צָנָם כִּי
 לֹא יִשְׁיפוּ דְבָר, בְּלִתי אִם דְּבָרֵי נַחְמָה מִחֻטָּא
 כא וְאִמּוּנָה בִיהוּה, אֲשֶׁר גָּאֵל אֶת עַמּוֹ. וְהוּא צָנָם
 כב כִּי לֹא יִרְיבוּ אִישׁ עִם רֵעֵהוּ, כִּי אִם יִבִּיטוּ קְדִימָה
 בְּעֵין אַחַת, בְּאִמּוּנָה אַחַת וּבִטְבִּילָה אַחַת,
 כג וּבִלְבָבוֹת קְשׁוּרִים יַחַד כְּאֶחָד בְּאַהֲבַת אִישׁ
 אֶת אַחֵיו. כֹּה צָנָם לְהַשְׁיִיף. וְכֹה הֵם הָיוּ לְבָנֵי
 כד אֱלֹהִים. וְהוּא צָנָם לְשַׁמֵּר אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת
 כה וּלְקַדְּשׁוֹ וְכֵן לְהוֹדוֹת לִיהוּה אֱלֹהֵיהֶם בְּכָל
 יוֹם. וְעוֹד צָנָם, כִּי הִפְהִינִים אֲשֶׁר הִסְמִיכֵם,
 כז יִתְכַלְּפוּ בִּיגִיעַ כְּפִיָּהֶם. וְנִקְבַּע יוֹם אֶחָד בְּכָל
 כח שְׁבוּעַת לְהַקְבִּץ יַחַד לְלִמּוּד הָעָם, וְלַעֲבוֹדַת יְהוּה
 אֱלֹהֵיהֶם; וְאִף כִּי יִתְאַסְפוּ יַחַד בְּכָל עַת אֲשֶׁר
 כט הֵיטָה לְאֵל דְּדָם. וְנִקְבַּע כִּי הִפְהִינִים לֹא יִתְלוּ אֶת
 לוֹ כְּלָלָתָם עַל הָעָם, כִּי אִם יִקְבְּלוּ בְּעֵבֹר עֲמָלָם
 אֶת חֶסֶד אֱלֹהִים, לְמַעַן יִתְחַזְּקוּ בְּרוּחַ הַקֹּדֶשׁ
 בְּהִיּוֹת לָהֶם דַּעַת אֱלֹהִים, וְיִוְכְּלוּ לְלַמֵּד בְּעוֹ
 מֵאֱלֹהִים וּבִתְקַף סְמִכוֹתוֹ. וְעֲלֵמָא צָוָה עוֹד כִּי
 כז יִחְלְקוּ אַנְשֵׁי הַכְּנִסְיָה מְרְכוּשֵׁם בִּינֵיהֶם, כָּל אֶחָד
 כח כְּפִי קִנְיָנוֹ; אִם רַב לוֹ, יִרְבֶּה לְתַת; וְאֲשֶׁר מְעַט
 לוֹ, יִמְעִיט לְתַת; וְיִנְתֵּן לְזֶה אֲשֶׁר אֵין לוֹ כֹּל.
 כח כֹּה יִחְלְקוּ מְרְכוּשֵׁם בְּרִצּוֹן חֲפְשִׁי וּבִטּוֹב לְבָם

בְּנֵי הָאָנוּשׁ, אֲשֶׁר תְּבוֹא עַל יְדֵי כַח הַמְּשִׁיחַ
 וְסָבְלוּ וּמוֹתוּ וְתַחֲתוּ מִן הַמֵּתִים וְעֲלִיתוּ
 ג הַשְּׂמַיְמָה. וְהוּא לְמַד אֶת כָּל אֲשֶׁר הַקְּשִׁיב
 לְדְבָרָיו. וְהוּא לְמַדְם בְּסֵתֶר, לְמַעַן לֹא יוֹדַע
 ד הַדְּבָר לְמַלְךָ. וְרַבִּים הָאָמִינוּ לְדְבָרָיו. וְכֹל אֲשֶׁר
 הָאָמִינוּ לְדְבָרָיו הִלְכוּ אֶל מְקוֹם אֲשֶׁר שָׁמוּ נִקְרָא
 מוֹרְמוֹן, וְשָׁמוּ נִתְּן לוֹ מֵאֵת הַמַּלְךְ, וְהוּא בְּגִבּוֹל
 טו הָאֲרָץ, וְאֲשֶׁר חִיּוֹת פָּרָא שָׂרְצוּ בוֹ לְפַעֲמִים לְפִי
 ה עוֹנוֹת הַשָּׁנָה. וּבְמוֹרְמוֹן הָיָה מַעַן מַיִם וְעֲלֵמָא
 הִלֵּךְ שָׁמָּה, כִּי בְקִרְבַת הַמַּיִם הָיָה תַרְשׁ עֲצִים
 נְמוּכִים, וּבוֹ הִתְחַבֵּא בַיּוֹם מִמְּחַפְשֵׁי הַמַּלְךְ.
 ו כֹּל אֲשֶׁר הָאָמִינוּ לוֹ הִלְכוּ שָׁמָּה לְשִׁמְעַת אֶת
 ז דְּבָרָיו. וְהָיָה אַחַר יָמִים רַבִּים, הִרְבַּ מְסַפֵּר
 ח הַנְּאֻסִים אֶל מְקוֹם מוֹרְמוֹן לְשִׁמְעַת אֶת דְּבָרֵי
 עֲלֵמָא. אַכּוֹ, כָּל הַמְּאֻמִּיִּים בְּדְבָרָיו הִתְאַסְפוּ
 י יַחְדוֹ לְשִׁמְעוֹ. וְהוּא לְמַדְם וְהַשְׁיִיף בְּאִזְנוֹתָם עַל
 טו תְּשׁוּבָה וְעַל גְּאֻלָּה וְעַל אִמּוּנָה בִיהוּה. וְהוּא
 ח אָמַר אֲלֵיהֶם: הִנֵּה מִי מוֹרְמוֹן, כִּי כֵן נִקְרָאוּ,
 וְעַתָּה אִם תִּשְׁקָה נֶפְשְׁכֶם לְבוֹא אֶל צֵאן אֱלֹהִים
 ט וּלְהַקְרָא עַמּוֹ, וְאִם חֲפְצִים אַתֶּם לְשִׁמְעַת אִישׁ
 אֶת מִשְׁא אַחֵיו בְּעֵבֹר הַקֵּל לָהֶם; אַכּוֹ,
 אִם תְּאוֹתוֹ לְקוֹנוֹ עִם הַמְּקוֹנְנִים, וְלִנְחֵם אֶת
 הַצְּרִיכִים נַחְמָה, וְלַעֲמֹד כְּעַדֵי אֱלֹהִים בְּכָל עַת
 וּבְכָל דְּבָר וּבְכָל מְקוֹם אֲשֶׁר תִּהְיֶה בוֹ, אִפְלוּ עַד
 מוֹתְכֶם, לְמַעַן יִגְאֻלְכֶם אֱלֹהִים, וְתִמְנְוּ עַל
 טו הַקְּמִים בְּתַחֲיָה הָרֵאשׁוֹנָה, וְהָיוּ לְכֶם חַיֵּי עוֹלָם;
 י הַנְּנִי אוֹמֵר אֲלֵיכֶם: אִם זֹאת מִשְׁאֵת לְבַבְכֶם, מֵה
 יז יֵשׁ לְכֶם נֶגֶד הַטְּבַלְכֶם בְּשֵׁם יְהוּה, כְּעַדוֹת לְפָנָיו
 כז עַל כְּנִסְיַתְכֶם עַמּוֹ בְּבִרְיָת, כִּי תִשְׁרַתּוּהוּ וְתִשְׁמְרוּ
 אֶת מִצְוֹתָיו, לְמַעַן יִשְׁפָּךְ רוּחוֹ עֲלֵיכֶם בְּשִׁפְעַר רַב
 יא יוֹתֵר? וְכִשְׁמַע הָאָנְשִׁים אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה,
 כז הֵם מִחֻאָה כִּי מִשְׁמַחָה וּקְרָאוּ: זֶה חֲפִץ לְבַנּוּ.
 יב וְעֲלֵמָא לָקַח אֶת חֵילָם, אֲשֶׁר הָיָה מִן הָרֵאשׁוֹנִים,
 וְהִלֵּךְ וְעָמַד בְּמֵיִם וּקְרָא לְאִמְרוֹ: אָנָּה, יְהוּה, שְׁפָךְ
 נָא אֶת רוּחְךָ עַל עַבְדְּךָ לְמַעַן אֲעֻשֶׂה אֶת הָעֲבוֹדָה
 יג הַזֹּאת בְּקִדְשֵׁת הַלֵּב. וּכְדָבְרוּ אֶת הַדְּבָרִים
 הָאֵלֶּה, הֵיטָה עָלָיו רוּחַ יְהוּה וְהוּא אָמַר: חֵילָם,
 הַנְּנִי מִטְבִּילָךְ, בְּהִיּוֹת לִי תַקְרָף מֵאֵת אֵל שְׂדֵי,
 כְּעַדוֹת עַל כְּנִסְיַתְךָ בְּבִרְיָת לְעַבְדוֹ עַד מוֹתְךָ,
 כח מוֹת הַגּוֹי כִּן הַתְּמוּתָה; זֶהִי רִצּוֹן מִלְּפָנֵי יְהוּה כִּי

י ליערות עם נשיותם וילדיהם. והלמנים רדפו
 יא אחריהם, והשיגום והחלו להרג בהם. והמלך
 צום לעזב את נשותיהם וטפם ולגוס מפני הלמנים.
 ב אף היו רבים אשר לא עזבו, כי בחרו להשאיר
 ולמות עמהם. והשאיר עזבו את נשותיהם וטפם
 י ונמלטו. והנשארים עם נשותיהם וטפם הורו
 לבנותיהם היפות לעמד לפני הלמנים ולהתחנן
 י כי לא יהרגום. והלמנים חמלו עליהם, כי
 יו הקסמו מיפי נשיותם. לכן חסו הלמנים על
 חיותם, ולקחום בשבי ונשאום אל ארץ נפי;
 והם התירו להם להחזיק בארץ בתנאי אשר
 יסגירו את המלך נח לדיהם, וימסרו את
 רכושם, מחצית מכל קנינם; והיא מחצית
 מזהבם ומכסףם ומכל יקרותיהם; וכך יעלו מס
 יו למלך הלמנים, מדי שנה בשנה. ובין הנשבים
 היה אחד מבני המלך, ושמו למחי. ולמחי
 חפץ כי לא יומת אביו; ואף כי לא נעלמו ממנו
 עוונות אביו, היה הוא איש ישר. וגדעון שלח
 בסתר אנשים אל היערות, לחפש את המלך
 ואת ההולכים עמו. והם פגשו את האנשים
 ביערות, את כלם, וזלת המלך וכהניו.
 יא והאנשים נשבעו בלבם לשוב אל ארץ נפי,
 וכי אם הומתו נשותיהם וילדיהם וגם אלה
 אשר נשארו עם משפחתם, נקום ינקמו את
 דמם וימותו עמהם. והמלך צום כי לא ישוּבו;
 והם רגזו עליו והמיתוהו באש. והם אמרו
 לתפוש גם את הכהנים ולהוציאם להורג, אף
 הם ברחו מפניהם. והיה כי בעמדם לשוב אל
 ארץ נפי, הם פגשו את אנשי גדעון. ואנשי
 גדעון ספרו להם את כל אשר קרה לנשותיהם
 ולטפם; וכי הלמנים התירו להם להחזיק בארץ
 תמורת מס ללמנים בגבה מחצית כל קנינם.
 יא והאנשים ספרו לאנשי גדעון כי הרגו את המלך
 וכי כהניו נמלטו מהם הרחק אל היערות.
 יב ואחר אשר פלו את הטקס, שבו אל ארץ נפי
 בשמחה, כי נשותיהם וטפם לא הומתו; והם
 ספרו לגדעון מה עשו למלך. ומלך הלמנים
 יב נשבע להם, כי אנשיו לא יהרגום. ולמחי, בן
 המלך נח, בקבלו מן העם את המלוכה, נשבע
 למלך הלמנים כי עמו ישלם לו את המס, את

לפני אלהים, ולכהנים הנצרכים ולפוש כל
 יא אביו ועירם. זאת אמר להם עלמא, כאשר
 צוהו אלהים, והם הלכו בדרך הישר לפני
 אלהים, וחקלו איש עם רעהו, בחמר וברוח,
 ב כפי צרכם והנחוץ להם. כל זאת נעשה
 במורמון, על מי מורמון, ביער אשר בקרבת
 י מי מורמון. אכן, מקום מורמון, מי מורמון, יער
 מורמון, מה נאוו אלה בעיני המתודעים שם אל
 יו גואלם; מה ברוכים הם, כי ירננו לתהלות
 לא לעד. והדברים האלה נעשו בגבול הארץ,
 ב למען לא יודעו למלך. אף היה, כאשר גלה
 המלך תנועה בקרב העם, הוא שלח את עבדיו
 להתחקות אחריהם. לכן נתגלו על ידיו ביום
 יא אשר נאספו יחד לשמע את דבר יהוה. אז
 אמר המלך כי עלמא מעורר את העם למרד
 יב בו; לכן שלח את צבאו להשמידם. ואולם נודע
 יד דבר בוא צבא המלך לעלמא ולעם יהוה; לכן
 חס לקחו את אהליהם ויצאו עם משפחותיהם
 יא אל היערות. והיה מספרם כארבע מאות
 וחמשים נפש.

יט

א והיה כי שבו חילי המלך אשר חפשו לשוא את
 ב אנשי יהוה. וחיל המלך היה קטן, כי הפחת,
 ג ובין שאר העם קם פלוג. ופלג העם הקטן החל
 לנשף איומים על המלך, ומריבה גדולה התפתחה
 ד ביניהם. ואיש אחד היה ביניהם, גדעון שמו;
 ובהיותו איש חזק ואוּיב למלך, הוא שלף את
 ה חרבו, ונשבע בחמתו כי יהרג את המלך. והוא
 לחם במלך; ובראות המלך כי גדעון גובר עליו,
 הוא ברח ורץ ועלה על המגדל אשר אצל ההיכל.
 י וגדעון רדף אחר המלך, ובא לעלות על המגדל
 להרגו; ובגשאו המלך את עיניו סביב נכח ארץ
 יא שמלון, והנה צבא הלמנים בגבול הארץ.
 יב והמלך קרא במצוקת נפשו לאמר: גדעון,
 חוסה עלי כי באים הלמנים עלינו להשמידנו;
 יג אכן, הם ישמידו את עמי. אף דאגת המלך
 יד הרבה לא היתה לעמו כי אם לחייו. ואולם, חס
 ט גדעון על חייו. והמלך צוה את העם לגוס מפני
 הלמנים, והוא עצמו הלך בראשם; והם נסו

אָמַר אֲלֵיהֶם: לֹא תִהְרָגוּהוּ, כִּי אֲלֵי תְּבִיאֹוּהוּ
 לְמַעַן אֲרָאֵהוּ. וּבִהְבִּיאֵם אוֹתוֹ אָמַר אֲלֵיו לְמַחִי:
 מַה זֶה הִבִּיאֵכֶם לְצִאת לְמַלְחָמָה עֲלֵינוּ? הֵן לֹא
 הִפְר עִמִּי אֶת הַשְּׂבוּעָה אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתִּי לָךְ. עַל
 כֵּן, מִדּוּעַ הִפְרַתֶּם אֶת הַשְּׂבוּעָה אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתֶּם
 לְעַמִּי? וְאָמַר הַמֶּלֶךְ: הִפְרַתִּי אֶת הַשְּׂבוּעָה כִּי
 אֲנִשִּׂיךָ חֲסַפּוֹ אֶת בְּנוֹת עַמִּי; לָכֵן צִוִּיתִי, בְּחַמְתִּי,
 עַל עַמִּי לְצִאת לְמַלְחָמָה עַל עַמְּךָ. וְלְמַחִי לֹא
 שָׁמַע מֵאוֹמָה עַל הַדְּבָר הַזֶּה; לָכֵן אָמַר: אֲנִי
 אֲחַקֵּר בְּקִרְבְּ עַמִּי וְכֹל אֲשֶׁר עָשָׂה זֹאת מוֹת יוֹמַת.
 וְהוּא צָוָה לְעֶרְךָ חֲקִירָה בְּקִרְבַּ עַמּוֹ. וְכִשְׁמַע
 גְּדַעוֹן, אֲשֶׁר הָיָה שֵׁר צְבָא הַמֶּלֶךְ, אֶת הַדְּבָרִים
 הָאֵלֶּה, הוּא נָגַשׁ אֶל הַמֶּלֶךְ וְאָמַר אֵלָיו: אֲנָּא,
 הַתֹּאפֵק וְאֵל תִּחְקֹר בְּעַם הַזֶּה, וְאֵל תִּשָּׂם עֲלֵיהֶם
 אֶת הָאָשֶׁם הַזֶּה. הַאֲיִנְךָ זוֹכֵר אֶת כְּהִנֵּי אֲבִיךָ,
 אֲשֶׁר בִּקֵּשׁ הָעָם הַזֶּה לְהִרְגֶנּוּ? הַאִיִן הֵם בִּיעֲרוֹת?
 הַאִיִן הֵם הֶאֱנָשִׁים אֲשֶׁר גָּלוּ אֶת בְּנוֹת הַלְּמָנִים?
 הִנֵּה, סִפַּר נָא לְמֶלֶךְ הַלְּמָנִים עַל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה,
 לְמַעַן יִסְפְּרֶם לְעַמּוֹ וְיִרְגִיעַ אֶת רוּחָם עֲלֵינוּ. כִּי
 הִנֵּה הֵם נִעְרָכִים כְּבָר לְצִאת עֲלֵינוּ; וְהֵן רַק
 מְעַטִּים אֲנַחְנוּ. הִנֵּה בָּאִים הֵם בְּחִילוּתֵיהֶם
 הַרְבִּים; וְאִם לֹא יִשְׁכַּף הַמֶּלֶךְ אֶת רוּחָם עֲלֵינוּ,
 אֲבוֹד אֲבִדְנוּ. הַאִיִן דְּבָרֵי אֲבִינֵדִי אֲשֶׁר נִבְּא
 עֲלֵינוּ מִתְּקִימִים? וְכֹל זֹאת כִּי לֹא שָׁמַעְנוּ לְדְבָרֵי
 יְהוָה וְלֹא שָׁבְנוּ מֵעֲוֹנוֹתֵינוּ? הֲבָה נִשְׁקִיט אֶת
 הַמֶּלֶךְ וְנִקְּם אֶת הַשְּׂבוּעָה אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְנוּ לוֹ; כִּי
 טוֹב הָיִיתָנוּ מִשְׁעֲבָדִים מֵאֲבָד אֶת חַיֵּינוּ; עַל כֵּן,
 הֲבָה נִשָּׂם קֶץ לְשִׁפְיכוֹת הַדָּמִים הַגְּדוֹלָה.
 וְלְמַחִי סִפַּר לְמֶלֶךְ אֶת כָּל הַדְּבָרִים עַל אוֹדוֹת
 אֲבִיו וְעַל הַכְּהִנִּים אֲשֶׁר נָסוּ אֶל הִיעֲרוֹת; וְהוּא
 תָּלָה בָּהֶם אֶת חֲטִיפַת בְּנוֹת הַלְּמָנִים. אִזּוֹ שָׁכַף
 כַּעַס הַמֶּלֶךְ אֶל אֲנָשֵׁי לְמַחִי וְהוּא אָמַר אֲלֵיהֶם:
 הֲבָה נִלְךְ לְקִרְאֵת אֲנָשֵׁי בְּלִי כְּלֵי נֶשֶׁק, וְאֲנִי
 נִשְׁבַּע יָכֶם שְׂבוּעָה כִּי לֹא יִהְיֶה עִמִּי אֶת עַמְּךָ.
 אִזּוֹ הִלְכוּ אֲנָשֵׁי לְמַחִי אַחַר הַמֶּלֶךְ בְּלֵי כְּלֵי נֶשֶׁק
 לְקִרְאֵת הַלְּמָנִים, וּבִפְנֵי אֶת הַלְּמָנִים
 הִשְׁתַּחֲוּהוּ לְפָנֵיהֶם מֶלֶךְ הַלְּמָנִים וְהִעֲתִיר דְּבָרוֹ
 בְּזִכְרוֹת עִם לְמַחִי. וְכִרְאוֹת הַלְּמָנִים אֶת אֲנָשֵׁי
 לְמַחִי כִּי אֵינֶם חֲמוּשִׁים, נִכְמְרוּ וְרַחֲמֵיהֶם וְלָבָם
 שָׁקַט. אִזּוֹ שָׁבוּ עִם מַלְכָם בְּשָׁלוֹם אֶל אֲרָצָם.

מִחְצִית כָּל קִנְיָנָם. וְלְמַחִי הַחֵל לְכוּנֵן אֶת
 הַמְּלוּכָה וְהַלְּשִׁינֵי שְׁלוֹם בְּקִרְבַּ עַמּוֹ. וּמֶלֶךְ
 הַלְּמָנִים הִפְקִיד שׁוֹמְרִים סָבִיב הָאָרֶץ, לְשֹׁמֵר
 אֶת עַם לְמַחִי בָּאָרֶץ, לְמַעַן לֹא יֵצְאוּ אֶל הִיעֲרוֹת;
 וְהוּא כָּלְכַל אֶת שׁוֹמְרָיו בְּמַס אֲשֶׁר קָבַל מִן
 הַנְּפִיִים. וְהָיָה שְׁלוֹם בְּמַלְכוּת לְמַחִי בְּמִשְׁךָ
 שְׁנָתַיִם יָמִים, וְלֹא הִצִּיקוּ לָהֶם הַלְּמָנִים וְלֹא
 בִקְשׁוּ לְהַשְׁמִידָם.

כ

וּמְקוֹם הָיָה בָּאָרֶץ שְׁמֹלוֹן, אֲשֶׁר נִקְבְּצוּ בוֹ
 בְּנוֹת הַלְּמָנִים לְשִׁיר וְלִרְקֹד וְלַעֲלֹל. וְהָיָה הַיּוֹם
 וּמִקְצֵתוֹ נִקְבְּצוּ לְשִׁיר וְלִרְקֹד. וְכִהְנִי הַמֶּלֶךְ נָח,
 יַעַן אֲשֶׁר בּוֹשׁוּ לְשׁוֹב אֶל הָעִיר נְפִי, וַיַּעַן אֲשֶׁר
 פָּחַדוּ כִּי יִהְרָגֶם הָעָם, לֹא הִעֲזוּ לְשׁוֹב אֶל
 נְשׁוֹתֵיהֶם וְיִלְדֵיהֶם. וּבְשׁוֹטְטָם בִּיעֲרוֹת הֵם גָּלוּ
 אֶת בְּנוֹת הַלְּמָנִים, וְשָׁכְבוּ וְחָזוּ בָהֶן. וְהָיָה בְּיוֹם
 אֲשֶׁר רַק נִקְבְּצוּ מֵעֶטֶן לִרְקֹד, יֵצְאוּ הַכְּהִנִּים
 מִמִּסְתָּרֵיהֶם וְלָקְחוּ וְנִשְׂאוּ אוֹתָן אֶל הִיעֲרוֹת;
 אָכֵן, עֲשָׂרִים וָאַרְבַּע מִבְּנוֹת הַלְּמָנִים נִשְׂאוּ אֶל
 הִיעֲרוֹת. וְכַהֲנִדַע לְלְמָנִים כִּי נִפְקְדוּ בְּנוֹתֵיהֶם
 הֵם רָגְזוּ עַל עַם לְמַחִי, כִּי שָׁעֲרוּ בְּנַפְשָׁם כִּי יָדָם
 בְּמַעֲשֵׂהָ. וְהֵם שָׁלְחוּ אֶת חִילוּתֵיהֶם, וְאִף מַלְכָם
 בְּרֹאשִׁם; וְהֵם עָלוּ עַל אֲרָץ נְפִי לְהַשְׁמִיד אֶת עַם
 לְמַחִי. וְלְמַחִי גָּלָה אוֹתָם מִן הַמַּגְדֵּל, אֶת כָּל
 תְּכוּנָתָם לְמַלְחָמָה גְּלָה; וְהוּא אָסַף אֶת עַמּוֹ וְהֵם
 שָׁכְבוּ בְּמֵאֵרֵב בְּשׂוֹדוֹת וּבִיעֲרוֹת. וּבַעֲלוֹת
 הַלְּמָנִים, נָפְלוּ עֲלֵיהֶם אֲנָשֵׁי לְמַחִי מִמֵּאֲרָבֵיהֶם
 וְהַחֲלוּ לְהִרְגַּ בָּהֶם. וְהַקֶּרֶב הָיָה קָשָׁה מְאֹד, כִּי
 נִלְחַמוּ כְּהַלְחָם אֲרִיּוֹת עַל טְרָפִם. וְהָיָה כִּי הַחֲלוּ
 אֲנָשֵׁי לְמַחִי לְגַרֵּשׁ אֶת הַלְּמָנִים מֵעֲלֵיהֶם, אִף כִּי
 לֹא הִגִּיעוּ לְמַחְצִית מִמִּסְפָּרָם. אִךְ הֵם נִלְחַמוּ עַל
 חַיֵּיהֶם, עַל נְשׁוֹתֵיהֶם וְעַל יִלְדֵיהֶם; לָכֵן הִתְאַמְצוּ
 מְאֹד וְנִלְחַמוּ פְתִינִים. וְהֵם מִצְאוּ בְּקִרְבַּ
 הַהֲרוּגִים אֶת מֶלֶךְ הַלְּמָנִים; אוּלַם הוּא לֹא מָת,
 כִּי אִם נִפְצַע וְנִעֲזַב עַל הָאָרֶץ, כִּי נִחְפְּזוּ מְאֹד
 אֲנָשֵׁיו לְבָרַח. וְהֵם לָקְחוּהוּ, וְחָבְשׁוּ אֶת פְּצָעָיו,
 וְהִבִּיאֹוּהוּ לְפָנֵי לְמַחִי, וְאָמְרוּ: הִנֵּה מֶלֶךְ הַלְּמָנִים;
 נִפְצַע הוּא וְנָפַל בֵּין הַרוּגֵיהֶם, וְהֵם עֲזְבוּהוּ; הִנֵּה,
 הִבְאֵנוּ אוֹתוֹ לְפָנֶיךָ; הֲבָה נִהְרָגְהוּ. אִךְ לְמַחִי

על כן צוה המלך למחי כי יחלק כל גבר ממזונו
 באלמנות ובילדיהן, למען לא ימותו ברעב. והם
 עשו כן, כי גדול היה מספר הגברים אשר נהרגו.
 ואנשי למחי, ככל אשר יכלו התחברו לחבר
 מאחד ושמרו היטב את גרעיני תבואתם ואת
 צאנם. אף המלך עצמו לא בטח כי שלום יהיה
 לו מחוץ לחומות העיר בלא שומרו עמו, פן
 יפל בסבת מה לידי הלמנים. והוא צוה את
 עמו לקים תצפית מסביב לארץ, למען יוכלו
 בדרך כלשהי לתפש את הפהנים אשר ברחו
 אל היערות, ואשר חטפו את בנות הלמנים
 והסבו חרבו רב כל כך לעמו. כי הם חפצו
 לתפש אותם ולהענישם; כי נכנסו אל ארץ
 נפי בלילה וגזלו את תבואת גרעיניהם ורבים
 מיקרותיהם; לכן ארבו להם. ולא היתה עוד
 הפרעה בין הלמנים ובין עם למחי, עד שת בוא
 עמו ואנשיו אל הארץ. ובעת אשר גלה המלך
 את עמו ואנשיו, הוא היה עם שומרו מחוץ
 לשערי העיר; ובסברו כי הם כהני נח צוה
 לתפשם ולאסרם ולהשליכם אל בית הסהר.
 ואלו היו הם כהני נח, היה מצוה להוציאם
 להורג. אף כאשר נוכח כי אין הם כהני נח,
 כי אם חבריו אשר באו מארץ זרעמלה,
 נמלא לבו שמחה רבה מאד. כי עוד לפני בוא
 עמו, שלח המלך למחי מספר אנשים לחפש
 את ארץ זרעמלה, אף הם לא מצאוה ותעו
 ביערות. אולם הם מצאו ארץ אשר נושבה
 פעם, ארץ מכסה עצמות יבשות; אכן, ארץ
 אשר נושבה ונחרבה. וען אשר דמו כי ארץ
 זרעמלה לפניהם, שבו אל ארץ נפי, ובאו
 בגבולה ימים אחדים לפני הופעת עמו.
 והם הביאו עמהם כתב זכרונות, והוא מאת
 האנשים אשר את עצמותיהם מצאו; והכתובים
 היו חרוטים על לוחות מתכת. ולמחי הוסיף
 לשמח בהודע לו מפי עמו כי למושיע מתת
 אלהים, אשר על ידיה יוכל לפרש חריטות
 כאלה; ואף עמו עלץ בזאת. ואולם מה עגמה
 נפש עמו ואנשיו על כי רבים כל כך מאנשי
 למחי נהרגו. והם גם נעצבו על כי החטיאו
 המלך נח וכהניו את העם לעשות חטא רב

כא

א ולמחי ואנשיו שבו אל העיר נפי, והחלו לשכן
 ב שנית בארץ בשלום. והיה אחר ימים רבים,
 החלו הלמנים שנית להתעורר ברגז על הנפיים;
 ג והם באו בגבול הארץ סביב. ולא העזו הלמנים
 להרגם מפני השבועה אשר נשבע מלכם ללמחי;
 ד אף הם הכו על לחייהם והשתררו עליהם; והם
 חשמו על גבם משאות כבדים ונהגום כנהג חמור
 ח אלם. כל זאת נעשה כדי להקים את דבר יהוה.
 ה ורבו ענני הנפיים, ולא עלה בידם להחלץ מידי
 ו הלמנים כי הקיפום מפל עבר. והאנשים החלו
 ז להתלונן לפני המלך על ענניהם; והם בקשו
 ח לצאת על מעניהם למלחמה והם הציקו מאד
 ט למלך בתלונותיהם, עד כי נעתר להם לעשות
 י כחפצם. והם התקבצו שנית יחדו וחגרו את
 י כלי נשקם ויצאו על הלמנים לנרשם מארצם.
 יב והלמנים הפגום וגרשום לאחור ונהרגו רבים
 יג מהם. אז היה אבל ומספד גדול בעם למחי,
 יד אלמנה התאבלה על בעלה, בן ובת התאבלו
 יו על אביהם ואחיהם על אחיהם. והאלמנות רבו
 יא בארץ וצעקו יום-יום, כי גבר עליהן פחד גדול
 יב מפני הלמנים. וצעקותיהן בלא הפוגה עוררו
 יג בשאירת עם למחי פעם על הלמנים; והם יצאו
 יד שנית לקרב, אף גם הפעם נסוגו אחור ולהם
 יו אבדות כבדות. והם הוסיפו לצאת בפעם
 יז השלישית, וסבלו כלפנים; ואשר לא נהרגו
 יח שבו אל העיר נפי. והם השפילו עצמם עד עפר
 יט ונכנעו תחת על השעבוד ונתנו עצמם למכות,
 כ נדחים הנה והנה, וסובלים מעמסות כחפץ לב
 כא אויביהם. והם נכנעו עד מעמקי הענוה, וצעקו
 כב אל אלהים; כל היום שועו אל אלהיהם כי
 כג יחלצם מיסוריהם. אף יהוה לא מהר לשמע
 כד את וצקתם מפני עוונותיהם; ואולם, שמע יהוה
 כה את קריאותיהם, ורפף את לב הלמנים עד כי
 כו החלו להקל את מעמסותיהם; אף, לא ראה
 כז יהוה כי הגיעה השעה לחלצם משעבוד.
 כח ואט-אט הם החלו לעשות חיל בארץ, והגבירו
 כט את יבול דגנם, וגדל צאנם וקצרים, ולא סבלו
 לד רעב. ומספר הנשים רב היה ממספר הגברים;

עֲתָה, וְאֲנִי אֶהְיֶה עֹבְדְךָ לְהַצִּיל אֶת הָעָם הַזֶּה מִן
הַשְּׁעָבוּד. וְהַמְלִיךְ נָתַן לוֹ לְדַבֵּר, וַיִּגְדְּעוּן אָמַר אֵלָיו:
י רָאה נָא אֶת הַמַּעֲבָר הַאֲחֹזֵרִי אֲשֶׁר בְּחוּמָה
הַמַּעֲרָבִית, מֵאֲחֹזֵרֵי הָעִיר. הַלְמָנִים, אוֹ שׁוֹמְרֵי
הַלְמָנִים, שׁוֹתִים לְשִׁכְרָה בְּלֵילָה; הִבֵּה נִכְרִיז
בְּקֶרֶב כָּל הָעָם הַזֶּה כִּי יִקְבְּצוּ אֶת צֵאֲנָם וּבְקֶרֶם
ז וּבְלֵילָה יִנְהַגוּם אֶל הַיַּעְרוֹת. וְאֲנִי אֵלֶּךָ, כִּפִּי
פְקַדְתָּהּ, וְאִשְׁלַם אֶת מַס יַיְנִנו הַאֲתָרוֹן לְלְמָנִים.
וְהֵם יִשְׁתַּוְּהוּ וְיִשְׁכְּרוּ, וְאֲנַחְנוּ נִצָּא דְרָךְ מֵעֵבֶר
הַסְּתָרִים מִשְׁמָאל לְמַחְנֶה, בְּעוֹדָם שְׂכוּרִים
ח וְיִשְׁנִים. כִּךָ נִצָּא עִם נְשִׁינוּ וְיִלְדִינוּ, צֵאֲנֵנוּ
וּבְקֶרֶנוּ אֶל הַיַּעְרוֹת; וּבְמַסְעֵנוּ נִסֵּב אֶת
ט אֶרֶץ שִׁילוֹם. וְהַמְלִיךְ שָׁמַע לְדַבְרֵי גֹדְעוֹן.
י וְהַמְלִיךְ לְמַחֵי צִוָּה אֶת עַמּוֹ לְקַבֵּץ אֶת עַדְרֵיהֶם.
וְהוּא שָׁלַח אֶל הַלְמָנִים אֶת מַס הַיַּיִן, וְאָף שָׁלַח
י"ו נוֹסֵף, תְּשׁוּרָה לָהֶם. וְהַלְמָנִים שָׁתוּ כַּאֲוֹת
י"ז נִפְשָׁם מִן הַיַּיִן אֲשֶׁר שָׁלַח לָהֶם הַמְלִיךְ לְמַחֵי.
י"ח וְהִיהַ בְּלֵילָה וְעַם לְמַחֵי אֲכָוּ יִצְאוּ אֶל הַיַּעְרוֹת
וְעַמְהֶם עַדְרֵי צֵאֲנָם וּבְקֶרֶם; וְהֵם הִקִּיפוּ אֶת אֶרֶץ
י"ט שִׁילוֹם בַּיַּעְרוֹת, וּפְנֵו אֶל עֵבֶר אֶרֶץ יַרְעֲחַמְלָה,
כ וְעַמּוֹן וְאֲחִיו נוֹהֲגִים אוֹתָם. וְהֵם לָקְחוּ עִמָּם אֶל
הַיַּעְרוֹת אֶת כָּל זֶהְבֶּם וְכֹסֶפָם וְיִקְרוּתֵיהֶם אֲשֶׁר
כ"א יָכְלוּ לִשְׂאת וְאָף אֶת צִידָתָם, וַיִּצְאוּ לְמַסְעָם.
כ"ב וְכַעֲבֹר יַמֵּי מַסֵּעַ רַבִּים בַּיַּעְרוֹת הֵם הִגִּיעוּ אֶל
אֶרֶץ יַרְעֲחַמְלָה, וַדְּבָקוּ בְּעַם מוֹשִׁיעַ וְהָיוּ לְנַתִּינָיו.
כ"ג וּמוֹשִׁיעַ קִבְּלָם בְּשִׂמְחָה. וְהוּא קִבֵּל אֶת כְּתָבֵי
הַזְכָּרוֹן אֲשֶׁר לָהֶם וְכֵן אֶת הַכְּתָבִים אֲשֶׁר מִצֵּאֹם
כ"ד אֲנָשֵׁי לְמַחֵי. וְכִרְאוֹת הַלְמָנִים כִּי עַם לְמַחֵי יִצְאָ
כ"ה בְּלֵילָה מִן אֶרֶץ, הֵם שָׁלְחוּ צֵבָא אֶל הַיַּעְרוֹת לְרֹדֵף
כ"ו אַחֲרֵיהֶם. וְאַחַר רֹדְפָם אַחֲרֵיהֶם יוֹמִים, לֹא יָכְלוּ
עוֹד לְמַצָּא עִקְבוֹתֵיהֶם וְהֵם תָּעוּ בַּיַּעְרוֹת.

ספור עלמא ועם יהוה, אשר המלך נח גרשם אל
היערות (בערך 145-121 לפני הספירה). נקלל
בפרקים כג-כד.

כג

כ"ז בהיות דבר יהוה אל עלמא להזהירו מפני צבא
כ"ח המלך נח הבא עליו, ובהודיע עלמא את הדבר
כ"ט לאנשיו, הם קבצו את עדריהם, ולקחו את

ופשע לפני אלהים. והם אף התאבלו על מות
אבינדי ועל עזיבת עלמא והאנשים אשר הלכו
אתו, אשר יסדו פנסית אלהים בגבורת אלהים
וכחו, ובאמונה בדברים אשר דבר אבינדי.
כ"א אכן, הם אכלו על עזיבתם, כי לא ידעו לאן
נמלטו; והם היו מתחברים להם בחפץ לב,
כ"ב כי הם עצמם נכנסו בברית עם אלהים לשרתו
ולשמרו את מצוותיו. ומעת בוא עמון, גם
המלך למחי, וכן רבים מעמו, נכנסו לברית
עם אלהים, לשרת אותו ולשמרו את מצוותיו.
כ"ג והמלך למחי ורבים מעמו חפצו להטבל; אף
לֹא הָיָה אִף אִישׁ בְּאֶרֶץ אֲשֶׁר קִבֵּל לְךָ סִמְכוֹת
מֵאֵת אֱלֹהִים. וְעַמּוֹן נִמְנַע מִעֲשׂוֹת אֶת הַדְּבָר
כ"ד הַזֶּה, כִּי הִחְשִׁיב עִצְמוֹ עֲבָד בְּלִתי רְאוּי. לְכֵן לֹא
עָרְכוּ עִצְמָם לְכַנְסִיָּה בְּעַת הַהִיא, וְחָכְו לְקַבֵּלֵת
רוּחַ יְהוָה. אִךְ חִפְצוּ לְשׁוֹת לְעֵלְמָא וּלְאֲחִיו,
כ"ה אֲשֶׁר בָּרְחוּ אֶל הַיַּעְרוֹת. אֲכָו, חִפְצָם הָיָה
לְהִטְבֵּל כְּרַאֲיָה וְכַעֲדוֹת עַל רְצוֹנָם לְשֵׁרֵת אֶת
אֱלֹהִים בְּכָל לַבָּם; אוֹלָם הֵם הָאֲרִיכוּ אֶת הָעַת;
וְעוֹד יִסְפֹּר בְּהַמְשֹׁף הַדְּבָרִים עַל טְבִילָתָם.
כ"ו וּמִעַתָּה הִיָּתָה כָּל דְּאֵגַת עַמּוֹן וְאֲנָשָׁיו, וְהַמְלִיךְ
לְמַחֵי וְעַמּוֹ, לְחַלֵּץ עִצְמָם מִיַּדֵּי הַלְמָנִים וּמִן
הַשְּׁעָבוּד.

כב

כ"ז ועמון והמלך למחי החלו להתיעץ עם העם
כ"ח באיזה אפן עליהם לחלץ עצמם מן השעבוד;
והם הורו לכל העם להתקבץ יחד; וזאת עשו
כ"ט למען תשמע באזניהם דעת העם בדבר הזה.
כ"א והם לא יכולים היו למצא אף דרך אחרת
להשתחרר מן השעבוד, בלתי אם לקחת את
כ"ב נשיהם וילדיהם, צאנם ובקרים ואהליהם ולצאת
אתם אל היערות. כי כה רבים היו הלמנים,
כ"ג עד כי נמנע מעם למחי להלחם בהם בחרב כדי
לחלץ מן השעבוד. אז הלך גֹדְעוֹן, ועמד לפני
כ"ד המלך ואמר אליו: אֲדוּנִי הַמְלִיךְ, פְּעָמִים רַבּוֹת
עד כה שמעת לדברי, בעת מאבקיני באחינו
כ"ה הלמנים. ועתה, אֲדוּנִי הַמְלִיךְ, אִם לֹא מִצְאֲתָנִי
עָבָד לֹא יִצְלַח, וְאִם הִקְשַׁבְתָּ אֶל דְּבָרֵי לְפַעֲמַיִם,
כ"ו והם היו לך לתועלת, חפצי כי תקשיב לדברי

החלה להאיר להם פנים בארץ; והם קראו את
 הארץ חילם. והם רבו והצליחו מאד בארץ
 חילם; והם בנו עיר, וקראוהּ חילם. ואולם נכון
 היה לפני יהוה להוכיח את עמו והוא נסה את
 ארץ רוחם ואת אמונתם. אכן, כל אשר שם
 את מבטחו ביהוה יצא ביום האחרון. וכן היה
 הדבר בעם הזה. כי הנה אראה לכם, כי על
 שעבוד נתן על צוארם, ואף אחד לא יכול היה
 להצילם, כי אם יהוה אלהיהם, אלהי אברהם,
 יצחק ויעקב. והוא הצילם, והוא הראה להם
 את עצם כחו, והם שמחו שמחה רבה.
 ובשבתם בארץ חילם, בעיר חילם, בעבדם את
 אדמתם אשר סביב, והנה חיל למנים בגבול
 הארץ. ואנשי עלמא פרחו משדותיהם, ונאספו
 בעיר חילם; והם נפתחו מאד מהופעת הלמנים.
 ועלמא יצא, ועמד ביניהם, ועוררם לגבר על
 פחדם, ואמר להם כי עליהם לזכר את יהוה
 אלהיהם והוא יצילם. אז הם השקישו פחדם,
 וקראו אל יהוה כי ירפך את לב הלמנים, וכי הם
 יחוסו עליהם ועל נשותיהם וטפם. ויהוה הרך
 את לב הלמנים. ועלמא ואנשי יצאו להתמסר
 לידיהם; והלמנים לקחו את ארץ חילם לנחלתם.
 וצבא הלמנים, אשר רדף אחר המלך למחי
 ואנשיו, תעה ביערות ימים רבים. והנה הם
 מצאו את כהני המלך נח במקום אשר קראו
 את שמו עמולון; והכהנים החלו לרשת את
 ארץ עמולון ולעבד את אדמתה. ושם ראש
 הכהנים ההם היה עמולון. ועמולון התחנן
 לפני הלמנים, ואף שלח את נשותיהם, אשר
 היו בנות הלמנים, להתחנן לפני אחיהן כי לא
 ימיתו את בעליהן. והלמנים חמלו על עמולון
 ואנשיו, ולא המיתום מפני נשותיהם. ועמולון
 ואנשיו התחברו אל הלמנים, ובנסעם ביערות
 לגלות את ארץ נפי, הם גלו את ארץ חילם,
 אשר היתה נחלת עלמא ואנשיו. והלמנים
 אמרו לעלמא ולאנשיו כי אם יראום את הדרך
 המוליכה אל ארץ נפי, יתנו להם את חייהם
 ואת חרותם. ואולם אחר אשר הראה להם
 עלמא את הדרך המוליכה אל ארץ נפי, לא
 קימו הלמנים את דברם, כי אם הפקידו

דגנם ויצאו אל היערות, בטרם בוא צבא המלך
 נח. ויהוה חזקם, ולא יכלו אנשי המלך נח
 להשיגם ולהשמידם. והם נסו דרך שמונת
 ימים ביערות. והם באו אל ארץ קמדה יפה
 מאד, ארץ מים זכים. והם הטו את אהליהם,
 והחלו לעבד את האדמה ולבנות בתים;
 ובחריצותם עמלו עמל רב. והאנשים חפצו
 כי עלמא ימלך עליהם, כי היה אהוב על עמו.
 אף הוא אמר להם: הנה, לא מועיל כי יהיה לנו
 מלך, כי כה אמר יהוה: לא תחשיבו בשר אחד
 על פני אחר; או, לא יחשיב איש כי רם הוא
 מעל רעהו; לכן אני אומר לכם, לא מועיל כי
 יהיה לכם מלך. ואולם, אלו נתן כי יהיו לכם
 תמיד אנשי צדק למלכים, אזי טוב בהיות לכם
 מלך. אף זכרו את עוון המלך נח וכהניו; הן אף
 אני נאחזתי בפה, ועשיתי רבות אשר הן תועבה
 בעיני יהוה, ועל זאת סבלתי יסורי חרטה.
 אף, אחר תלאה רבה, שמע יהוה את קריאתי
 ותפלתי ענה. והוא עשני כלי בנדי בבהיאו כה
 רבים מכם לידיעת אמתו. ואולם, אינני
 מתפאר בכך כי אינני ראוי להתהלל. והנני
 אומר לכם: המלך נח נגש אתכם, ואתם הייתם
 משעבדים לו ולכהניו והם הביאכם לידי עוון;
 על כן הייתם אסורים במוסרות עוון. אכן,
 אחר אשר נצלתם מן המוסרות האלה ברח
 אלהים, אחר אשר נחלצתם מידי המלך נח
 ואנשיו ואף ממוסרות העוון, חפצני כי תעמדו
 איתנים בחרות הזאת, אשר דרור נקרא לכם
 בה, ולא תשימו מבטחכם באיש להיות מלך
 עליכם. ואף לא תשימו מבטחכם באיש להיות
 מורכם, או שרתכם, בלתי אם יהיה איש אלהים,
 הולך בדרךיו ושומר את מצוותיו. אכן כן למד
 עלמא את אנשיו, כי על כל אדם לאהב את
 רעהו כמוהו, וכי לא יהיה מדון בקרבם.
 והיה עלמא כהנם הגדול, והוא מיסד פנסיתם.
 ואף איש לא קבל סמכות להטיף או ללמד, כי
 אם על ידי עלמא מאת אלהים. על כן קדש
 עלמא את כל כהניהם ואת כל מורייהם; ולא
 קדשו כי אם אנשי צדק. לכן הם השגיחו על
 אנשיהם וכלכלום בדברי צדק. והצלחה גדולה

הרימו את קולם אל יהוה אלהיהם, אף הם
 שפכו את לבם לפניו, והוא ידע את מחשבות
 לבם. והיה קול יהוה אליהם בסבלם לאמר:
 שאו ראשכם ויישב לבכם נחמה, כי יודע אני על
 הברית אשר כרתם לי; ואני אכרת ברית עם עמי
 ואצילהו מן השעבוד. גם את המשאות אשר
 העמסו על שכמכם אקל, עד כי לא תחושו
 בהם על גבכם, אף כי משעבדים אתם, וזאת
 אעשה למען תעמדו לי אחרי כן לעדים. ולמען
 ידוע תדעו כי אני, יהוה אלהים, פוקד עמי
 בסבלו. אז הוקלו המשאות אשר על עלמא
 ועמיתיו; אכן, יהוה חזקם בעבור ישאו בנחת
 את משאותיהם, והם נכנעו לכל חפץ יהוה
 בארץ רות. וכה רבה הייתה אמונתם וארץ
 רוחם, עד כי היה אליהם קול יהוה שנית,
 לאמר: ייטב לבכם נחמה, כי מחר אצילכם
 משעבוד. והוא אמר אל עלמא: תצא לפני
 העם הזה, ואני אלף עמך ואציל את העם הזה
 משעבוד. והיה בלילה, ועלמא ואנשיו קבצו
 את צאנם ולקחו מדגנם; אכן, כל הלילה קבצו
 את עדריהם. ובבוא הבקר, הפיל יהוה תרדמה
 עמקה על הלמנים, וכל נוגשיהם שקעו בשנה
 כבדה. ועלמא ואנשיו יצאו אל היערות. ואחר
 נסעם ביערות כל היום הם נטו את אהליהם
 בעמק; והם קראו את שמו עמק עלמא, כי הוא
 הנהיגם ביערות. ובעמק עלמא הם שפכו את
 תודתם לפני אלהים, על רחמיו עליהם, ועל כי
 הקל את משאם והצילם מן השעבוד; ועו אשר
 היו משעבדים, ואף איש אחד לא יכל להצילם,
 כי אם יהוה אלהיהם. והם נתנו תודה לאלהים,
 אכן, כל אנשיהם וכל נשיהם וכל ילדיהם אשר
 ידעו לדבר הרימו קולם והללו את אלהיהם.
 ואמר יהוה אל עלמא: מהר יצא, אתה והעם
 הזה, מן הארץ הזאת, כי התעוררו הלמנים
 משנתם והם רודפים אחריך; לכן צא מן הארץ
 הזאת, ואני אעצר את הלמנים בעמק הזה לבל
 יוסיפו לרדף אחר העם הזה. והם עזבו את
 העמק ונסעו אל היערות. ואחר היותם שנים
 עשר יום ביערות, הם הגיעו אל ארץ זרעמלה;
 והמלך מושיע קבל גם אותם בשמחה.

שומרים סביב ארץ חילם, על עלמא ועל אנשיו.
 ושאריתם הלכו לארץ נפי; וקצתם שבו אל
 ארץ חילם והביאו עמם את נשות השומרים
 אשר השארו בארץ חילם ואת ילדיהם. ומלך
 הלמנים המליך את עמולון למלך ומושל על בני
 עמו אשר בארץ חילם; ואולם לא התיר לו
 לעשות דבר אשר לא כרצונו.

כד

ועמולון מצא חן בעיני מלך הלמנים. על כן
 נתן מלך הלמנים ביד עמולון ועמיתיו להמנות
 למורים בעמו, אכן, בקרב העם אשר בארץ
 שמלון, בארץ שילום ובארץ עמולון. כי
 הלמנים החזיקו בכל הארצות האלה; על כן
 מנה מלך הלמנים מלכים על כל הארצות ההן.
 ושם מלך הלמנים נקרא למן על שם אביו; על
 כן נקרא המלך למן. והוא מלך על עם רב.
 והוא מנה מורים מעמיתי עמולון בכל ארצות
 נחלת עמו; כך נלמדה שפת נפי בקרב כל עם
 הלמנים. והם היו עם אשר בניו הלכו בדרך
 לעם זה עם זה; אף לא ידעו הם את אלהים.
 ועמיתי עמולון לא למדו דבר על יהוה
 אלהיהם, גם לא את תורת משה; ואף לא
 למדו את דברי אבינדי; אף הם למדו לנהל
 את רשימותיהם בעבור יכתבו איש אל אחיו.
 וכך הלמנים החלו להתעשר, לסחר איש עם
 אחיו ולגדל, והיו עם ערום וחסם בחכמת
 העולם, אכן, עם רב תחבולות, אשר לו חפץ
 בכל מיני רשע וגנל אנשים וזולת בניו. ועמולון
 החל להשתרר על עלמא ועמיתיו, ולרדף אותם,
 ואף הסב לבניו כי ירדפו את בנייהם. כי עמולון
 הכיר את עלמא, וכי הוא היה אחד מכהני המלך,
 וה אשר האמין בדברי אבינדי וגרש מלפני
 המלך. על כן יצא קצפו על עלמא; ואף כי היה
 נתין למלך למן הוא שרר על אנשי עלמא
 בהטילו עליהם עבודה ובשמו עליהם נוגשים.
 והיה כי כה רבו יסוריהם עד כי צעקו אל אלהים.
 ועמולון צנה עליהם לחדל מצעקתם, והוא שם
 עליהם שומרים להשיג עליהם, ואשר ימצא
 קורא לאלהים מות יומת. ועלמא ואנשיו לא

וְלִקְרָא לְפָנָיו, הוּא חִפֵּץ כִּי גַם עֲלֵמָא יִדְבֵר
 אֶל הָעָם. וְעֲלֵמָא דִּבֵּר אֲלֵיהֶם, וְהֵם מְכַנְּסִים
 בְּמַחְנוֹת; וְהוּא הִלֵּךְ מִן הַמַּחְנֶה הָאֶחָד אֶל
 מִשְׁנֵהוּ, וְהִטִּיף בְּאָזְנוֹ הָעָם דְּבַר תְּשׁוּבָה וְאַמוּנָה
 בִּיהוּה. וְהוּא הוֹכִיחַ אֶת עַם לְמַחֵי וְאֶת עַמִּיתָיו,
 וְאֶת כָּל הַנְּצֻלִים מִשְׁעֲבֹד, כִּי יִזְכְּרוּ כִּי יְהוּה הוּא
 אֲשֶׁר הִצִּילָם. וְאַחַר אֲשֶׁר לָמַד עֲלֵמָא אֶת הָעָם

דְּבָרִים רַבִּים, וַיְכַלּוּתוּ לְדַבֵּר אֲלֵיהֶם, חִפֵּץ
 הַמְּלִךְ לְמַחֵי לְהִטְבִּיל וְגַם כָּל עַמּוֹ חִפֵּץ לְהִטְבִּיל.
 לָכֵן נִכְנַס עֲלֵמָא אֶל הַמַּיִם וְהִטְבִּילָם. אָכֵן, הוּא
 הִטְבִּילָם בְּדֶרֶךְ אֲשֶׁר הִטְבִּיל אֶת עַמִּיתָיו בְּמִי
 מוֹרְמוֹן. וְכֵן אֲשֶׁר הִטְבִּילָם הָיָה לְחַבְרֵי כְּנַסִּית
 אֱלֹהִים, וְהֵם הַמִּזְמִינִים בְּדַבְרֵי עֲלֵמָא. וְהַמְּלִךְ
 מוֹשִׁיעַ נִתֵּן לְעֲלֵמָא לְיִסֵּד כְּנַסִּית בְּכָל אֶרֶץ
 יוֹרְעַחְמֵלָה; וְהוּא נִתֵּן בְּיָדוֹ לְהַסְמִיךְ כְּהֵנִים
 וּמוֹרִים לְכָל כְּנַסִּיָּה. וְהַדְּבָר הַזֶּה נַעֲשָׂה, מֵרַב
 מִסְפָּר הָאֲנָשִׁים, כִּי לֹא יָכֹל מוֹרָה אֶחָד לְלַמְּדָם;
 וְאֵף לֹא יָכֹלוּ הַכָּל לְשַׁמַּע אֶת דְּבַר אֱלֹהִים
 בְּאַסְפַּת עִם אַחַת. עַל כֵּן הִתְאַסְפוּ בְּאַסְפוֹת
 נִפְרָדוֹת, אֲשֶׁר נִקְרְאוּ כְּנַסִּיּוֹת; בְּכָל כְּנַסִּיָּה הָיָה
 לָהֶם כְּהֵנִים וּמוֹרִים, וְכָל כֹּהֵן הִטִּיף אֶת דְּבַר
 אֱלֹהִים כְּפִי אֲשֶׁר נִתֵּן לוֹ מִפִּי עֲלֵמָא. וְכֵן, אֵף
 כִּי רַבּוֹת הָיוּ כְּנַסִּיּוֹתֵיהֶם, הָיָה הַכָּל כְּנַסִּיָּה אַחַת,
 כְּנַסִּית אֱלֹהִים; וְלֹא הִטִּיפוּ דְּבַר בְּכָל הַכְּנַסִּיּוֹת,
 כִּי אִם תְּשׁוּבָה וְאַמוּנָה בְּאֱלֹהִים. שִׁבְעַת כְּנַסִּיּוֹת
 הָיוּ בְּאֶרֶץ יוֹרְעַחְמֵלָה; וְכֵן אֲשֶׁר חִפֵּץ לִקְרָא עֲלָיו
 אֶת שֵׁם הַמְּשִׁיחַ אוֹ אֶת שֵׁם אֱלֹהִים, הִסְתַּפַּח
 לְכַנְסִיּוֹת אֱלֹהִים. וְהֵם נִקְרְאוּ עִם אֱלֹהִים:
 וַיְהוּה שִׁפְדָּה עֲלֵיהֶם אֶת רוּחוֹ, וְהֵם בְּרֻכּוֹ
 וְהִצְלִיחוּ בְּאֶרֶץ.

כו

וְהָיוּ רַבִּים מִבְּנֵי הַדּוֹר הַצָּעִיר אֲשֶׁר לֹא יָכֹלוּ
 לְהִבִּין אֶת דְּבַר הַמְּלִךְ בְּנִימְיוֹ, כִּי הָיוּ יְלָדִים
 קְטַנִּים בְּעַת אֲשֶׁר דִּבֵּר אֶל עַמּוֹ; וְהֵם לֹא קִבְּלוּ
 עֲלֵיהֶם אֶת מְסֻרַת אֲבוֹתֵיהֶם; וְהֵם לֹא הֶאֱמִינוּ
 בְּאֲשֶׁר נֶאֱמַר עַל תְּחִילַת הַמַּתִּים וְאֵף לֹא הֶאֱמִינוּ
 בְּבוֹא הַמְּשִׁיחַ. וּמִפְּנֵי חֶסֶר אֲמוּנָתָם לֹא יָכֹלוּ
 לְהִבִּין אֶת דְּבַר אֱלֹהִים, וְהֵם הִקְשׂוּ אֶת לִבָּם.
 וְהֵם לֹא אָבוּ לְהִטְבִּיל, וְאֵף לֹא לְהִסְתַּפַּח אֶל

עֲלֵמָא מִיִּסְד אֶת הַכְּנַסִּיָּה בְּקִרְבַּי הָעָם הַמֵּאֲחָד
 שֶׁל הַנְּפִיִים וּמוֹלִיקִים. הַמְּלִךְ מוֹשִׁיעַ אוֹסֵר רְדִיפָה
 שֶׁל חֶסֶר אֲמוּנָה. בְּנֵי יוֹצְאִים לְהִטִּיף לְלִמְנִים.
 עִם הַנְּפִיִים בּוֹחֵר שׁוֹפְטִים. (בְּעֶרְךָ 91-120
 לְפָנֵי הַסְּפִירָה). נִכְלָל בְּפָרְקִים כה-כט.

כה

וְהַמְּלִךְ מוֹשִׁיעַ קָרָא אֶת כָּל עַמּוֹ לְהִתְאַסֵּף יַחַד.
 וּבְנֵי נְפִי, אוֹ צְאֻצְאֵי נְפִי, לֹא הָיוּ רַבִּים כְּמִסְפָּר
 אֲנָשִׁי יוֹרְעַחְמֵלָה, אֲשֶׁר הָיָה מְזַרַע מוֹלֵק, וּמִן
 הָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר בָּאוּ עַמּוֹ אֶל הַיְעָרוֹת. וְעַם נְפִי
 עִם יוֹרְעַחְמֵלָה לֹא הָיוּ כַּה רַבִּים כְּמִסְפָּר
 הַלְּמָנִים, אֵף לֹא כְּדֵי מַחְצִית מֵהֶם. וְכָל עַם
 נְפִי וְכֵן כָּל עַם יוֹרְעַחְמֵלָה נֶאֱסָפוּ וְנִקְבְּצוּ בְּשֵׁנֵי
 מַחְנוֹת. וּמוֹשִׁיעַ קָרָא אֶת כְּתָבֵי הַזְכָּרוֹן אֲשֶׁר
 לְצִנְיָה וְאֵף הַזְכָּרָה לְקִרְאָם לְעַמּוֹ; אָכֵן, הוּא קָרָא
 אֶת כְּתָבֵי הַזְכָּרוֹן אֲשֶׁר לְעַם צִנְיָה מֵעַת עֲזָבָם
 אֶת אֶרֶץ יוֹרְעַחְמֵלָה וְעַד שׁוּבָם אֲלֵיהָ. וְהוּא
 קָרָא גַם אֶת סְפּוֹר עֲלֵמָא וְעַמִּיתָיו וְכָל יִסּוּרֵיהֶם,
 מֵעַת עֲזָבָם אֶת אֶרֶץ יוֹרְעַחְמֵלָה וְעַד עַת שׁוּבָם.
 וְכַלּוֹת מוֹשִׁיעַ לִקְרָא אֶת הַכְּתָבִים הַכּוּ בְּנֵי
 הָעָם אֲשֶׁר נִשְׁאָרוּ בְּאֶרֶץ בְּפִלִּיאָה וּבִתְמַהוֹן.
 כִּי לֹא יָדְעוּ מַה לְחַשֵּׁב; וּבִרְאוּתָם אֶת אֱלֹהֵי אֲשֶׁר
 נִצְלוּ מִן הַשְׁעֲבֹד, נִמְלְאוּ שְׂמֵחָה רַבָּה עַד מְאֹד.
 וְאוֹלָם, בְּחֻשְׁבָּם עַל אַחֵיהֶם אֲשֶׁר נִהְרְגוּ בְּיַדֵּי
 הַלְּמָנִים, נִמְלְאוּ צַעַר, וְעִינֵיהֶם דָּמְעוּ דְּמַעוֹת
 רַבּוֹת בִּיגוּנָם. וְעוֹד, בְּחֻשְׁבָּם עַל טוֹב אֱלֹהִים
 הַמְּיָדִי, וּגְבוּרָתוֹ בְּהַצִּילָת עֲלֵמָא וְעַמִּיתָיו מִיַּדֵּי
 הַלְּמָנִים וּמִשְׁעֲבֹדָם, הֵם נִשְׂאוּ קוֹלָם וְנִתְּנוּ תוֹדָה
 לְאֱלֹהִים. וְעוֹד, בְּחֻשְׁבָּם עַל הַלְּמָנִים, אֲשֶׁר הֵם
 אַחֵיהֶם, עַל מִצְבֵּם הַשָּׂמַא, נִמְלְאוּ מִכְּאוֹב וּמִצוֹק
 עַל דְּבַר שְׁלוֹם נַפְשׁוֹתֵיהֶם. וְהַבְּנִים אֲשֶׁר
 לְעַמּוֹלוֹן וְלְעַמִּיתָיו, אֲשֶׁר אֲבוֹתֵיהֶם לָקְחוּ אֶת
 בְּנוֹת הַלְּמָנִים לְהָם לְנָשִׁים, לֹא מִצְאוּ חִפֵּץ
 בְּהַתְּנַהְגוֹת אֲבוֹתֵיהֶם, וְלֹא חִפְצוּ לְהִקְרָא עוֹד
 בְּשָׂמָם; עַל כֵּן קָרָאוּ עֲצָמָם בְּשֵׁם נְפִי, בְּעֲבוּר
 יְקָרָאוּ בְּנֵי נְפִי וַיְחַשְּׁבוּ בְּמִסְפָּר הַנִּקְרָאִים נְפִיִים.
 וְכָל עַם יוֹרְעַחְמֵלָה נִחְשְׁבוּ עִם הַנְּפִיִים, יַעַן אֲשֶׁר
 לֹא יָשַׁב אִישׁ עַל כֶּסֶף הַמְּלוּכָה, בְּלִתֵּי אִם יוֹצְאֵי
 חִלְצֵי נְפִי. וְהָיָה כְּכַלּוֹת מוֹשִׁיעַ לְדַבֵּר אֶל הָעָם

יטבל לשם תשובה. וכל אשר תקבלנו יאמין
 בשמי, ולו מרצוני אתן את סליחתי. כי אני
 הוא אשר מקבל עלי את חטאי העולם; כי אני
 בראתיים; ואני הוא המושיב לימיני את אשר
 יאמין עד הקץ. כי הנה, בשמי הם נקראים,
 ואם הם יודעים אותי, הם יבואו, ולימיני מושב
 נכון להם עד עולם. ובהשמע קול השופר
 השני, יבואו לעמד לפני כל אשר מעודם לא
 ידעוני. אז ידעו כי אני יהוה אלהיהם, כי אני
 גואלם, אך הם לא אבו להנאל. אז אודיעם כי
 מעולם לא ידעתיים. והם יבדלו אל אש התמיד
 אשר הוכנה לשטן ולמלאכיו. לכן אני אומר
 לה, את אשר לא ישמע בקולי לא תקבלו אל
 כנסייתי, כי לא אקבלנו ביום האחרון. לכן אני
 אומר לה: לך וכל אשר יפשע בי, אותו תשפט
 כפי חטאיו אשר חטא; ואם יתודה על חטאיו
 לפניך ולפני, וינחם בתם לבו, סלוח תסלח לו,
 וכן אסלח לו אני. וככל אשר יבואו עמי
 בתשובה, אסלח להם על חטאייהם בי. וגם
 אתם תסלחו איש לרעהו על חטאיכם; אכן,
 הנני אומר לכם כי אשר לא יסלח לרעהו על
 חטאיו בעת אמרו כי נחם עליהם, אשם הוא
 מביא על עצמו. ועתה הנני אומר לה: לך וכל
 אשר לא ינחם על חטאיו, לא ימנה במספר
 עמי; זאת תשמרו לעשות מן היום והלאה.
 וכשמע עלמא את הדברים האלה, הוא כתבם
 לו לזכרון, ולמען ישפט את אנשי הכנסייה על
 פי מצות אלהים. והלך עלמא ושפט את
 האנשים אשר נמצאו פועלי און, כאשר דבר
 יהוה. וכל אשר נחמו מחטאייהם והתודו עליהם,
 אותם מנה באנשי הכנסייה; ואשר לא התודו
 על חטאייהם ולא נחמו מעוונם, לא נמנו בקרב
 אנשי הכנסייה, ושמותיהם נמחו. ועלמא היה
 מסדר את כל עניי הכנסייה; והם שבו לחיות
 בשלום ולהצליח מאד בעניי הכנסייה. והם
 הלכו בזהירות לפני אלהים, וקבלו רבים
 והטבילו רבים. כל הדברים האלה נעשו בידי
 עלמא ובידי העמלים עמו, אשר היו מפקדים
 על הכנסייה, בהלכם ברב שקידה, ובהוראה את
 דבר אלהים בכל, בהתיסרם בכל מיני יסורים

הכנסייה. והם היו עם נבדל באמונתם, וכן
 נשארו לעד, בבשר ובחטא, כי לא קראו אל
 יהוה אלהיהם. ובימי שלטון מושיע, לא הגיע
 מספרם אף למחצית מספר עם אלהים. אך
 מפני המחלוקות בין חברי הכנסייה גדל מספרם.
 כי הם רמו רבים מן הכנסייה בדברי חלקות
 והחטיאום בחטאים רבים; לכן הכרח היה פי
 תנזף הכנסייה בחטאים אשר היו חבריה. והם
 הובאו לפני הכהנים. אכן, המורים מסרום אל
 הכהנים והכהנים הביאום לפני עלמא, אשר
 היה הכהן הגדול. והמלך מושיע נתן לעלמא
 את הסמכות על הכנסייה. ועלמא לא ידע על
 אודותיהם, אך רבים היו המעידים עליהם; אכן
 אנשים הרבו לעמד ולהעיד על עוונם. דבר
 אשר כזה לא קרה בכנסייה מעודה; לכן היה
 עלמא שרוי במצוקת רוח והוא הורה להביאם
 לפני המלך. והוא אמר אל המלך: הנה, רבים
 האנשים אשר הבאנו לפניך, המאשמים בידי
 אחיהם והם נמצאו אשמים במעשי עוון שונים,
 ואינם נחמים מעוונם; לכן הבאנום לפניך למען
 תשפטם כפשעם. אך המלך מושיע אמר אל
 עלמא: לא אשפטם, כי הנני מוסרם לידיך
 לשפטם. והיה עלמא שרוי במצוקת רוח
 שנית; והוא הלך לשאל את פי יהוה מה הדבר
 אשר עליו לעשות, כי ירא לעשות הרע בעיני
 אלהים. והיה אחר אשר שפך את כל נפשו
 לפני אלהים, דבר אליו קול יהוה לאמר: ברוך
 אתה, עלמא, וברוכים המטבלים במי מורמון.
 ברוך אתה על אמונתך הרבה בדברי עבדי
 אבינדי לבדם. וברוכים הם, על אמונתם הרבה
 בדבריהם לבדם, אשר אתה דברת אליהם.
 וברוך אתה על אשר פוננת כנסייה בקרב העם
 הזה; והם יכוננו ויהיו עמי. אכן, ברוך העם
 הזה החפץ לשאת את שמי, כי בשמי יקראו;
 ולי המה. וישן אשר שאלתני על אודות
 הפושעים, מברך אתה. עבדי אתה; ובריתי
 עמך אשר יהיו לך חיי עולם. הנה, תעבדני ותלך
 בשמי ותקבץ את צאני. וכל השומע בקולי
 צאני יהיה; אותו תקבל אל הכנסייה, וגם אני
 אקבלנו. כי הנה זאת כנסייתי; כל המטבל,

מִדְרָךְ הַיָּשָׁר אֶת עִם יְהוָה, וְזֹאת נֶגֶד מִצְוֹת
 אֱלֹהִים וְאֵף מִצְוֹת הַמִּלֻּךְ, וְכַפִּי אֲמַרִי לְכֶם,
 בְּהִלְכֶם מִתְקוּמִים עַל אֱלֹהִים, וְהִנֵּה מִלְאָךְ
 יְהוָה הוֹפִיעַ לִפְנֵיהֶם; וְהוּא יָרַד, כְּאֵלוֹ בְּעָנָן,
 וְדַבֵּר כְּאֵלוֹ בְּקוֹל רַעַם, אֲשֶׁר הִחְרִיד אֶת
 הָאֲדָמָה אֲשֶׁר עִמְדוֹ עָלֶיהָ. וְכֵה גְדוּלָה הֵיטָהָ
 פְּלִיאָתְכֶם, עַד כִּי נִפְלוּ אַרְצָה וְלֹא הִבִּינוּ אֶת
 הַדְּבָרִים אֲשֶׁר דִּבֶּר אֱלֹהִים. אֵף הוּא קָרָא שְׁנֵית
 לְאֹמֶר: עֲלֵמָא, קוּם וְעִמְד עַל רִגְלֶיךָ; לְמָה תִּרְדֶּף
 אֶת כְּנִסְיַת אֱלֹהִים? כִּי כֹה אָמַר יְהוָה: זֹאת
 כְּנִסְיַתִּי, וְאֲנִי אֲכַוְנֶנָּה; לֹא יִהְרַסְנָה דְבָרָה בְּלִתי
 חֲטָאֵי עִמִּי. וְהַמִּלְאָךְ הוֹסִיף לְאֹמֶר: הִנֵּה, שְׁמַע
 יְהוָה אֶת תְּפִלוֹת עַמּוֹ, אֵף שְׁמַע אֶת תְּפִלוֹת
 עַבְדֶּךָ, עֲלֵמָא, הוּא אֲבִיךָ, כִּי הוּא הִתְפַּלֵּל עָלֶיךָ
 בְּאִמוּנָה רַבָּה, לְמַעַן תִּתְּנֶנּוּ אֶל דַּעַת הָאֲמָת.
 לְכוּ, לְתַכְלִית הַזֹּאת בְּאֵתִי לְשִׁכְנֶנְכֶם כִּי לֹאֱלֹהִים
 הָעוֹ וְהַמְשַׁרְהָ, לְמַעַן יַעֲנוּ תְּפִלוֹת עַבְדֶּיךָ, כְּפִי
 אִמוּנָתְכֶם. וְהִנֵּה, הַתּוֹכֵל לְסַתֵּר אֶת כַּח אֱלֹהִים?
 הַאִיִן קוֹלִי מִחְרִיד אֶת הָאֲדָמָה? הַאִיִן יָכוֹל אֵף
 לְרֹאוֹתֵנִי לִפְנֵיךָ? וּמֵאֵת אֱלֹהִים אֲנִי נִשְׁלַחְתִּי.
 וְהִנֵּי אֹמֵר אֵלֶיךָ: לֵךְ, וְזָכַר אֶת גְּלוּת אַבּוֹתֶיךָ
 בְּאֶרֶץ חֵילִם וּבְאֶרֶץ נָפִי; וְזָכַר כִּי גְדוּלוֹת עֲשָׂה
 לְמַעַנְכֶם; כִּי הֵם הָיוּ מִשְׁעַבְדִּים וְהוּא גָּאֵלְכֶם. וְהִנֵּי
 אֹמֵר אֵלֶיךָ, עֲלֵמָא: לֵךְ לְדַרְכְּךָ וְאַל תִּבְקֶשׁ עוֹד
 לְאֲבָד אֶת הַכְּנִסְיָה, יַעַן אֲשֶׁר יַעֲנוּ תְּפִלוֹתֶיכֶם,
 אֵף אִם חִפְצְךָ כִּי תִגְדָּה. וְהָיוּ אֵלֶּה דְבָרֵי הַמִּלְאָךְ
 הַאֲחֵרוֹנִים אֲשֶׁר דִּבֶּר אֵל עֲלֵמָא בְּטָרְסָה לְכַתּוּ
 מִמֶּנּוּ. וְעֲלֵמָא וְהָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר עִמּוֹ נִפְלוּ אַרְצָה
 שְׁנֵית, כִּי גְדוּלָה הֵיטָהָ פְּלִיאָתְכֶם, יַעַן אֲשֶׁר בָּמוֹ
 עֵינֵיהֶם רָאוּ מִלְאָךְ יְהוָה, וְקוּלוֹ כְּקוֹל הָרַעַם
 אֲשֶׁר הִחְרִיד אֶת הָאֲדָמָה; וְהֵם יָדְעוּ כִּי אֵין דְבָרָה
 מִלְבָּד כַּח אֱלֹהִים, הַיְכוּל לְהִחְרִיד אֶת הָאֲדָמָה
 וְלְהִרְעִידָנָה כְּאֵלוֹ תִבְקַע. וְכֵה רַבָּה הֵיטָהָ
 פְּלִיאָת עֲלֵמָא, עַד כִּי נִגְאַלְס וְלֹא יָכֹל לְפַתַּח
 אֶת פִּיו. וְהוּא נִחְלַשׁ, עַד כִּי לֹא יָכוֹל הָיָה לְהִנִּיעַ
 אֶת יָדָיו. עַל כֵּן לְקוּחוֹ הָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר עִמּוֹ,
 וּנְשָׂאוֹהוּ חֶסֶר אוֹנִים, וְהִנִּיחוּהוּ לִפְנֵי אֲבִיו.
 וְהֵם סָפְרוּ לְאֲבִיו אֶת כָּל הַקּוֹרוֹת אוֹתָם; וְאֲבִיו
 שָׁמַח כִּי יָדַע כִּי כַח אֱלֹהִים הָיָה זֶה. וְהוּא הוֹרָה
 לְאִסְרָה הַמּוֹן רַב לְמַעַן יִחַזְּקוּ בְּאֲשֶׁר עֲשָׂה יְהוָה

בְּהִרְדָּפְסָם בְּיַד כָּל אֲשֶׁר לֹא הָיוּ חֲבָרֵי כְּנִסְיַת
 אֱלֹהִים. וְהֵם הוֹכִיחוּ אֶת חֲבָרֵיהֶם בְּכְנִסְיָהּ,
 אֵף גַּם קִבְּלוּ תּוֹכְחָה, כָּל אֶחָד מֵהֶם, בְּדַבֵּר
 אֱלֹהִים, אִישׁ כְּפִי חֲטָאתוֹ אוֹ הִרְעוֹת אֲשֶׁר
 עָשָׂה; וְהֵם צִוּוּ בְּדַבֵּר אֱלֹהִים לְהִתְפַּלֵּל בְּלֹא
 לְחֹדֵל וְלִתַּת תּוֹדָה בְּכָל.

כז

וְהָיָה כִּי הִרְדִּיפוֹת אֲשֶׁר רָדְפוּ חֲסָרֵי הָאִמוּנָה
 אֶת אֲנָשֵׁי הַכְּנִסְיָה גְּבָרוּ עַד אֲשֶׁר הִחְלָה הַכְּנִסְיָה
 לְהִתְלוֹנֵן וְלְהִתְאוֹנֵן עַל כָּף בְּאִזְנֵי מִנְהִיגֵיהֶם
 וְאֵלֶּה הַתְּלוֹנָנוּ בְּאִזְנֵי עֲלֵמָא; וְעֲלֵמָא הִבִּיא אֶת
 עֵינָיִם לִפְנֵי מִלְכָם, מוֹשִׁיעַ; וּמוֹשִׁיעַ נֹעֵץ עִם
 כְּהֵנִיּוֹ. אַז שָׁלַח הַמִּלְאָךְ מוֹשִׁיעַ קוֹל בְּכָל הָאֶרֶץ
 סָבִיב וְאָסַר עַל כָּל חֲסָרֵי הָאִמוּנָה לְרַדֵּף אֶת כָּל
 חֲבָרֵי כְּנִסְיַת אֱלֹהִים. וְהָיָה צוֹ חֲמוֹר בְּכָל
 הַכְּנִסְיּוֹת, אֲשֶׁר לֹא תִהְיֶינָה רְדִיפוֹת בֵּינֵיהֶם,
 וְכִי שִׁוּיוֹן יִשְׁרָר בֵּין כָּל הָאֲנָשִׁים; וְכִי לֹא יִתְנוּ
 לְגִאּוּהָ וְלִיְהִרָה לְהַפְרִיעַ אֶת שְׁלוֹמָם, וְכִי יִכְבַּד
 כָּל אָדָם אֶת רַעְוָה כְּאֵת עֲצָמוֹ, וְיַעֲבֹד בְּמוֹ יָדָיו
 לְכַלְפָּלְתוֹ. אָכֵן, כִּי כָל כְּהֵנִיּוֹת וּמוֹרֵיהֶם יַעֲבֹדוּ
 בְּמוֹ יָדֵיהֶם לְכַלְפָּלְתָם, בְּכָל מַקְרָה, זוּלַת בְּמַצְבֵּי
 מַחְלָה אוֹ מַחְסוֹר גְּדוֹל. וּבַעֲשׂוֹתָם אֶת הַדְּבָרִים
 הָאֵלֶּה הֵם הִתְבָּרְכוּ בְּחַסְדֵי אֱלֹהִים הַרְבִּים. אַז
 שָׁב שְׁלוֹם רַב אֶל הָאֶרֶץ; וּמִסָּפַר הָאֲנָשִׁים גָּדַל
 וְעָצַם, וְהֵם הִחְלוּ לַפּוֹץ חוּצָה עַל פְּנֵי הָאֲדָמָה,
 אָכֵן, צְפוּנָה, דְּרוֹמָה, מְזֻרְחָה וּמַעֲרָבָה, וְלִבְנֹת
 עָרִים גְּדוּלוֹת וְכַפְרִים בְּכָל קְצוֹת הָאֶרֶץ. וְיִהוּהוּ
 פָּקַד אוֹתָם וְהִצִּילָחֶם, וְהָיוּ לְעַם גְּדוֹל וְעֹשִׂיר.
 וּבְנֵי מוֹשִׁיעַ נִמְנוּ עִם חֲסָרֵי הָאִמוּנָה; וְכֵן אֶחָד
 מִבְּנֵי עֲלֵמָא, וְשֵׁמוֹ נִקְרָא עֲלֵמָא, כְּשֵׁם אֲבִיו,
 נִמְנָה עִמָּם. אוּלָם הוּא הָיָה לְאִישׁ רָשָׁע מְאֹד
 וְעוֹבֵד גְּלוּלִים. וְהוּא הִרְבָּה מְלִים וְהִרְבָּה דִּבֶּר
 חֲלָקוֹת אֶל הָאֲנָשִׁים; לְכוּ מִשָּׁף רַבִּים לְעִשׂוֹת
 כְּעוֹנוֹתָיו. וְהוּא הָיָה לְמַכְשׁוֹל גְּדוֹל לְהִצְלַחַת
 כְּנִסְיַת אֱלֹהִים, בְּגִנְבוֹ אֶת לֵב הָאֲנָשִׁים, וְעוֹרֵר
 מְדוֹן רַב בֵּינֵיהֶם, וְנָתַן פֶּתַח לְאוֹיֵב אֱלֹהִים
 לְהַפְעִיל אֶת כָּחוֹ עֲלֵיהֶם. וְהָיָה בְּצִאתוֹ לְאֲבָד
 אֶת כְּנִסְיַת אֱלֹהִים, וְהוּא הוֹלֵךְ בְּסַתֵּר עִם בְּנֵי
 מוֹשִׁיעַ לְבַקֵּשׁ לְאֲבָד אֶת הַכְּנִסְיָה, וְלַהֲטוֹת

הַעֲבוּר בָּנוּ וּבַעֲבוּר אֵלֶּה אֲשֶׁר הָיוּ עִמּוֹ.
 וְהוּא קָרָא אֶת הַכְּהֻנִּים לְהֹאֲסֹף יַחְדָּו. וְהֵם
 צָמּוּ וְהִתְפַּלְּלוּ אֶל יְהוָה אֱלֹהֵיהֶם, כִּי יִפְתַּח אֶת
 פִּי עֲלֵמָא וַיְדַבֵּר, וְכִי יֵשׁוּב אוֹנוֹ אֶל אִיבְרֵי גּוֹפוֹ,
 וְלִמְעַן יִפְקְחוּ עֵינָיו הָאֲנָשִׁים לְרֵאוֹת וּלְהִבִּין אֶת
 טוֹב אֱלֹהִים וְאֵת תַּפְאֲרָתוֹ. וְהָיָה אַחֵר אֲשֶׁר
 צָמּוּ וְהִתְפַּלְּלוּ שְׁנֵי יָמִים וּשְׁנֵי לַיְלוֹת, שָׁב כַּח
 עֲלֵמָא אֶל אִיבְרֵיו, וְהוּא קָם וּפְתַח אֶת פִּיו וַדְבַר
 אֱלֹהִים דְּבָרֵי נְחֻמָּה. וְהוּא אָמַר אֲלֵיהֶם: נְחַמְתִּי
 עַל חֲטָאֵי וִיהוּה גְּאֻלְנִי; הִנֵּה נוֹלְדַתִּי בְּרוּחַ הַקֹּדֶשׁ.
 וִיהוּה אָמַר לִי: אַל תִּשְׁתַּמֵּם עַל כִּי כָּל בְּנֵי הָאָדָם
 צָרִיכִים לְהוֹלֵד שְׁנֵי יָמִים; אַכּוּ, עַל כָּל אִישׁ וְאִשָּׁה,
 אִמָּה מִשְׁפָּחָה, לְשׁוֹן וְעַם לְהוֹלֵד מֵאֱלֹהִים; אַכּוּ,
 לְהַגָּאֵל מֵאֱלֹהִים, מִמְצַבְס בְּבִשְׁר וְהוֹיֹתֶם נְכֹשְׁלִים,
 וְלְהַפְּךָ לְהוֹיֹת צַדִּיקִים, בְּנֵיו וּבְנֹתָיו. כֹּה הֵם
 הוֹפְכִים בְּרִיּוֹת חֲדָשׁוֹת, אַף אִם לֹא יַעֲשׂוּ כֵן,
 לֹא יוֹכְלוּ בְּשׁוּם אַפֹּן לְרַשֵּׁת אֶת מַלְכוּת אֱלֹהִים.
 אֲנִי אוֹמֵר לָכֶם, כִּי אִם לֹא יִהְיֶה בְּדַבְרֵי הַזֶּה, נִגְזֹר
 עֲלֵיהֶם לְהוֹיֹת מְנַדִּים. זֹאת יְדוּעַ יְדַעְתִּי, כִּי אִף
 אֲנִי כְּמַעַט גְּדִיתִי. וְאוֹלָם, אַחֵר עֲבָרִי בְּמִצְוָה
 רַבָּה, אַחֵר הִנְחַמְתִּי עַל חֲטָאֵי, כְּמַעַט עַד מְוֹת,
 רָאָה יְהוּה לְנִכּוֹן, בְּרַב רַחֲמָיו, לְחַטְפְּנִי מִשְׁרַפַּת
 תְּמִיד, וּמֵאֱלֹהִים אֲנִי נוֹלָד. נִפְשִׁי נִגְאָלָה מֵרֹאשׁ
 הַתַּרְעֵלָה וּמִפְכָּלֵי הָעוֹוֹן. הֵייתִי בְּמַעֲמָקֵי חֲשֻׁכַת
 תְּהוֹם, וְעַתָּה אוֹר אֱלֹהִים הִנְפִּילָא לְגַגְד עֵינָי. נִפְשִׁי
 נִלְחָצָה בְּעוֹנֵי נֶצַח; אַף אֲנִי נְחַטְפְּתִי וְאִין עוֹד
 מִכְּאוּב לְנַפְשִׁי. מֵאֲסִיתִי בְּגוֹאֲלִי וּכְחֲשִׁיתִי בְּדַבְרֵי
 אֲבוֹתַינִי; אַף לְמַעַן יִרְאוּ כִּי בּוֹא יְבוֹא, וְכִי הוּא
 זוֹכֵר כָּל בְּרִיָּה מִבְּרִיאָתוֹ, הוּא יוֹדַע לְכָל. אַכּוּ,
 כָּל בְּרִד תִּכְרַע וְכָל לְשׁוֹן תִּתְנוּדָה לְפָנָיו. אַכּוּ,
 בַּיּוֹם הָאֶחָדוּן, בְּעַמֵּד כָּל הָאָדָם לְהִשְׁפֹּט לְפָנָיו,
 אֲזַ יִתְנוּדוּ כִּי הוּא הָאֱלֹהִים; אֲזַ יִתְנוּדוּ הַחַיִּים
 בְּעוֹלָם בְּלֹא הָאֱלֹהִים, כִּי צוֹדֵק דִּינָם לְהַעֲנִשׁ
 עֲנֵשׁ אִין קִזְ; וְהֵם יוֹדַעְעוּ וְיִרְעוּ וְיִרְתַּעוּ מִמַּבְט
 עֵינָו הַחוֹקֶרֶת כָּל. וּמִן הַיּוֹם הַהוּא וְהַלְאָה הַחַל
 עֲלֵמָא, וְכֵן אֵלֶּה אֲשֶׁר הָיוּ עִמּוֹ בְּעַת הוֹפִיעַ
 הַמְּלָאָךְ לְפָנָיו, לְלַמֵּד אֶת הָעָם; וְהֵם סוֹבְבוּ
 בְּכָל הָאָרֶץ וְהִפְצִיּוּ בְּכָל הָעָם אֶת הַדְּבָרִים אֲשֶׁר
 שָׁמְעוּ וְרָאוּ, וְהִשִּׁיפוּ אֶת דְּבַר אֱלֹהִים בְּרַב
 מִצְוָה, כִּי רַדְפּוּם קִשׁוֹת חֲסָרֵי הָאִמּוּנָה וְאִף

הַכּוּס רַבִּים מֵהֶם. עַל אִף זֹאת, הֵם חִלְקוּ
 נְחֻמָּה רַבָּה לְחַבְרֵי הַכְּנַסְיָה, חִזְקוּ אֶת אִמּוּנָתָם,
 וְהוֹכִיחוּם בְּסַבְלָנוֹת וּבְעַמְל רַב לְשִׁמִּירַת מִצְוֹת
 אֱלֹהִים. וְאַרְבַּעָה מֵהֶם הָיוּ בְּנֵי מוֹשִׁיעַ;
 וְשְׁמוֹתֵיהֶם: עִמּוֹן, אַהֲרֹן, אוֹמְנֵר וְחַמְנִי: אֵלֶּה
 שְׁמוֹת בְּנֵי מוֹשִׁיעַ. הֵם עֲבָרוּ בְּכָל אָרֶץ
 זְרַעְחַמְלָה וּבִקְרַב כָּל הָעָם אֲשֶׁר תַּחַת שְׁלִטוֹן
 הַמְּלָךְ מוֹשִׁיעַ, וְהִתְאַמְצוּ בְּקִנְאָתָם לְחַקֵּן אֶת
 כָּל הַפְּגַע אֲשֶׁר הִבִּיאוּ עַל הַכְּנַסְיָה, וְהִתְנוּדוּ עַל
 כָּל חֲטָאֵיהֶם, וְהִשְׁמִיעוּ אֶת כָּל אֲשֶׁר רָאוּ
 עֵינֵיהֶם, וּבִבְרָאוּ אֶת הַנְּבוּאוֹת וְאֶת כְּתָבֵי הַקְּדָשׁ
 לְכָל אֲשֶׁר חָפְצוּ לְשַׁמְעַם. כֹּה הֵם הָיוּ לְכָלִי
 שְׂרַת בֵּיד אֱלֹהִים לְהִבְיֵא רַבִּים לִידִיעַת הָאִמּוּנָה,
 אַכּוּ, לִידִיעַת גּוֹאֲלָם. מַה בְּרוּכִים הֵם! כִּי
 הִשְׁמִיעוּ שְׁלוֹם, הִשְׁמִיעוּ בְּשׁוֹרָה טוֹבָה, וְהִגִּידוּ
 לְעָם כִּי מְלֹךְ יְהוּה.

כח

וְהָיָה אַחֵר אֲשֶׁר עָשׂוּ בְּנֵי מוֹשִׁיעַ אֶת כָּל הַדְּבָרִים
 הָאֵלֶּה, הֵם לְקַחוּ עִמָּם מַעֲשִׂים וְשָׁבוּ אֶל אֲבוֹתָם
 הַמְּלָךְ, וּבִקְשׂוּ מִמֶּנּוּ כִּי יִתֵּיר לָהֶם לַעֲלוֹת אֶל
 אָרֶץ נְפִי עִם אֵלֶּה אֲשֶׁר בְּחָרוּם, לְמַעַן יִשִּׁיפוּ אֶת
 הַדְּבָרִים אֲשֶׁר שָׁמְעוּ, וּלְמַעַן יַחֲלְקוּ אֶת דְּבַר
 אֱלֹהִים עִם אַחֵיהֶם הַלְּמָנִים; אוֹלֵי יְבִיאוּם אֶל
 יְדִיעַת יְהוָה אֱלֹהֵיהֶם וְיִשְׁכַּנְעוּם דְּבַר עוֹוֹן
 אֲבוֹתֵיהֶם; וְאוֹלֵי יִפְאוּם מִשְׁנֹאֲתָם לְנַפְשִׁים,
 וְיִוְכְלוּ אִף הֵם לְשַׁמֵּחַ בִּיהוּה אֱלֹהֵיהֶם, לְהוֹיֹת
 רַעִים זֶה לְזֶה, וּלְחַדֵּל מְרִיב בְּכָל הָאָרֶץ אֲשֶׁר
 נָתַן לָהֶם יְהוָה אֱלֹהֵיהֶם. וְהֵם חָפְצוּ כִּי הִישׁוּעָה
 תִּשְׁמַע בְּאֲזְנֵי כָּל בְּרִיָּה. יַעַן אֲשֶׁר לֹא יָכְלוּ לְהִנִּיחַ
 כִּי תֵּאבֵד כָּל נִפְשׁ אָדָם; אַכּוּ, אִף הַמְּחַשְׁבָּה
 לְבַדָּה, כִּי תִסְבַּל נִפְשׁ כְּלָשְׁתִּי עוֹנֵי אִין קִז, הַסְבָּה
 לָהֶם חֵיל וְרַעְדָּה. כֹּה פָּעַל עֲלֵיהֶם רוּחַ יְהוָה כִּי
 לְפָנָי כֵּן הָיוּ מִן הַמְּרַשְׁעִים אֲשֶׁר בַּחוֹטְאִים וִיהוּה,
 בְּרַחֲמָיו אִין קִז, רָאָה לְנִכּוֹן לְחוּס עֲלֵיהֶם; וְאוֹלָם
 הֵם סָבְלוּ וְסוּרֵי נִפְשׁ רַבִּים מִפָּנָי עוֹוֹנוֹתֵיהֶם, וּבְרַב
 סַבְלָם פָּחְדוּ כִּי יִגְדוּ עַד עוֹלָם. וְהֵם הַפְּצִירוּ
 בְּאַבְיָהֶם יָמִים רַבִּים כִּי יִנִּיחַ לָהֶם לַעֲלוֹת לְאָרֶץ
 נְפִי. וְהַמְּלָךְ מוֹשִׁיעַ הִלְךְ וְשָׂאֵל אֶת יְהוָה אִם
 עָלִיו לְהִנִּיחַ לְבָנָיו לַעֲלוֹת אֶל הַלְּמָנִים לְהִטִּיף

וְאֵף לְכַתֵּב סֵפֶר זְכוֹרוֹן לְעַם, וְלִהְעֵבִיר אֶת
הַכְּתָבִים מִדֹּר לְדֹר, כְּפִי אֲשֶׁר נִמְסְרוּ מֵעַתָּה
צֵאת לְחֵי מִירוּשָׁלַם.

כט

וְהָיָה אַחֵר עֲשׂוֹת מוֹשִׁיעַ אֶת כָּל אֱלֹהִים, הוּא
שָׁלַח אֶת דְּבָרוֹ בְּכָל הָאָרֶץ, אֵל כָּל הָעָם, כִּי חֲפָץ
לְדַעַת אֶת רְצוֹנָם בְּאֲשֶׁר לְמִי יִהְיֶה מִלְּפָנָיו. וְהָיָה
אֵלָיו קוֹל הָעָם לֵאמֹר: רְצוֹנֵנוּ כִּי אֶהְרֶן בְּנֵי יִהְיֶה
לָנוּ מֶלֶךְ וּמוֹשֵׁל. וַיַּעַן כִּי אֶהְרֶן הָיָה אֲזוֹ בְּעוֹלָם
אֵל אָרֶץ נָפִי, לֹא יָכַל הַמֶּלֶךְ לִהְעֵבִיר אֵלָיו אֶת
הַמְּלוּכָה; וְאֶהְרֶן לֹא רָצָה לִקְבֹּל עָלָיו אֶת
הַמְּלוּכָה; וְכֵן שָׁאָר בְּנֵי מוֹשִׁיעַ, אֵף הֵם לֹא אָבוּ
לְהִתְמַלֵּךְ. עַל כֵּן שָׁלַח הַמֶּלֶךְ מוֹשִׁיעַ שְׁנֵית אֶת
דְּבָרוֹ אֵל הָעָם, דְּבַר כְּתוּב. וְאֵלֶּה הַדְּבָרִים אֲשֶׁר
נִכְתְּבוּ, לֵאמֹר: הַקְּשִׁיבוּ, עַמִּי, אֲחִי, כִּי אֲנִי
מְכַבְּדְכֶם כְּאֲחִי, חֲפָצִי כִּי תִתְּנוּ אֶת לְבַבְכֶם אֵל
הַדְּבַר אֲשֶׁר נִקְרָאתֶם לְחֹשֵׁב עָלָיו; כִּי הִנֵּכֶם
חֲפָצִים בְּמֶלֶךְ. הִנְנִי מוֹדִיעְכֶם כִּי לֹאֲשֶׁר יֵאָתֶּה
הַמְּלוּכָה כְּמִשְׁפָּט נִמְנָע לִקְבֹּל עָלָיו אֶת הַמְּשָׁרָה.
וְאֲנִי יִרְאֵתִי אִם יִמְנָה תַּחְתָּיו אִישׁ אַחֵר פֶּן יִפְרָצוּ
בֵּינֵיכֶם מִדְּנִים. מִי יוֹדֵעַ, אוּלַי יִרְגֹז בְּנֵי, אֲשֶׁר לוֹ
הַמְּלוּכָה, וַיִּמְשֹׁךְ אַחֲרָיו חֶלֶק מִן הָעָם הַזֶּה,
וְתַחֲלֹנָה מִלְּחָמוֹת וּמִרִיבוֹת בֵּינֵיכֶם, אֲשֶׁר
תוֹצְאוֹתֶיהֶן שְׁפִיכוֹת דָּמִים רַבָּה וְעוֹוֹת דָּרָךְ
יִהוּ וְאָבוֹד נַפְשׁוֹת אֲנָשִׁים רַבִּים. הִנְנִי אוֹמֵר
לְכֶם, הִבֵּה נִתְחַכְמָה וְנִחְשָׁב עַל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה,
כִּי אֵין לָנוּ הַזְכוּת לְהֵאָבִיד אֶת בְּנֵי, אֵף לֹא
לְהֵאָבִיד אִישׁ אַחֵר, אִם יִמְנָה בְּמִקוֹמוֹ. וְאִם
יָשׁוּב בְּנֵי אֵל גְּאוֹתוֹ וְהִבְלִיו, וַיִּתְחַרֵּט עַל שְׂאֵמֶה,
וַיִּדְרֹשׁ אֶת זְכוּתוֹ לְכֶסֶם הַמְּלוּכָה, וַיִּחְסֵא הַדְּבַר
הַזֶּה אוֹתוֹ וְאֵת הָעָם הַזֶּה רַב חֲטָאָה. וְעַתָּה,
הִבֵּה נִתְחַכְמָה לְצַפּוֹת אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וְאֵף
לְעֲשׂוֹת לְמַעַן שְׁלוֹם הָעָם הַזֶּה. לְכֵן אֲנִי אֹהֵיָה
מִלְּכֶם עַד קֵץ יְמֵי חַיֵּי, וְאוּלָם, הִבֵּה נִמְנָה
שׁוֹפְטִים לְשַׁפֵּט אֶת הָעָם הַזֶּה עַל פִּי חֲקִינוּ;
וְנִעְרֹךְ מִחֲדָשׁ אֶת עֲנִינֵי הָעָם הַזֶּה, וְנִמְנָה אֲנָשִׁים
חֲכָמִים לְשׁוֹפְטִים לְמַעַן יִשְׁפְּטוּ אֶת הָעָם הַזֶּה עַל
פִּי מִצְוֹת אֱלֹהִים. הֵן טוֹב לֵאדָם כִּי יִשְׁפְּטֵהוּ
אֱלֹהִים וְלֹא אָדָם, כִּי מִשְׁפַּט אֱלֹהִים צוֹדֵק תָּמִיד,

בְּקִרְבָם אֶת דְּבַר אֱלֹהִים. וַיְהוּה אָמַר אֵל
מוֹשִׁיעַ: תִּגַּם לְעֹלוֹת, כִּי רַבִּים יֵאָמְנוּ בְּדַבְרֶךָ
וַיִּנְחַלוּ חַיֵּי עוֹלָם; וְאֲנִי אֲצִיל אֶת בְּנֵיךָ מִיַּד
הַקְּמָנִים. וּמוֹשִׁיעַ הִתִּיר לָהֶם לְלַכֵּת וְלַעֲשׂוֹת
כְּבִקְשָׁתָם. וְהֵם הִחִלוּ אֶת מִסְעָם בִּיעֲרוֹת
לְעֹלוֹת לְהִשְׁיֵף אֶת דְּבַר אֱלֹהִים בְּקִרְבַּי הַקְּמָנִים;
וְאֲנִי אֲסַפֵּר אֶת הַקְּרוֹת אוֹתָם בְּהַמְשֹׁךְ. וְלִמְלֹךְ
מוֹשִׁיעַ לֹא הָיָה אִישׁ לְהֵעֵבִיר אֵלָיו אֶת הַמְּלוּכָה,
כִּי אֵף אֶחָד מִבְּנָיו לֹא רָצָה לִקְבֹּל עָלָיו אֶת
הַמְּמֻלְכָה. עַל כֵּן הוּא לָקַח אֶת כְּתָבֵי הַזְכוּרוֹת
הַחֲרוּטִים עַל גְּבֵי לוחוֹת נְחֹשֶׁת הַקְּלָל, וְגַם אֶת
לוחוֹת נָפִי, וְאֶת כָּל אֲשֶׁר שָׁמַר וְנִצָּר כְּמִצְוֹת
אֱלֹהִים, אַחֵר אֲשֶׁר תִּרְגַּם אֶת לוחוֹת הַזֶּהב,
אֲשֶׁר מִצְאוּם אֲנִשֵׁי לְמַחֵי וְאֲשֶׁר נִתְּנוּ לוֹ בְּיַד
לְמַחֵי, וְאַחֵר אֲשֶׁר צִוָּה לְכַתְּבָם; וְזֹאת עָשָׂה
מִפְּנֵי דֹאגָת עַמּוֹ הַרְבֵּה, כִּי הֵם חִשְׁקוּ עַד בְּלִי
דֵי לְדַעַת עַל אוֹדוֹת הָאֲנָשִׁים הָהֵם אֲשֶׁר
נִשְׁמְדוּ; וּמוֹשִׁיעַ תִּרְגַּם אֶת הַכְּתוּבִים עַל
לוחוֹת הַזֶּהב עַל יְדֵי שְׁתֵּי הָאֲבָנִים הָהֵן אֲשֶׁר
נִקְבְּעוּ בְּשֵׁנֵי שׁוּלַי קִשָּׁת; וְהָאֲבָנִים הָאֵלֶּה הִיוּ
מוֹכְנוֹת מִיַּמֵּי קֶדֶם וְנִמְסְרוּ מִדֹּר לְדֹר לְתַכְלִית
תִּרְגוּם לְשׁוֹנוֹת; וְהֵן נִשְׁמְרוּ וְנִנְצְרוּ בְּיַד יְהוּה,
לְגִלוֹת לְכָל יִצְרוֹ הַנוֹחַל אֶת הָאָרֶץ אֶת עוֹנוֹת
עַמּוֹ וְתוֹעֲבוֹתָיו; וְכָל אֲשֶׁר הִחֲזִיק בְּדַבְרֵים
הָאֵלֶּה נִקְרָא חוֹזֵה, כְּבִימֵי קֶדֶם; וְכָל לוחוֹת
מוֹשִׁיעַ לְתִרְגָּם אֶת הַכְּתָבִים הָאֵלֶּה, וְהִנֵּה הֵם
סִפְרוּ עַל הָעָם אֲשֶׁר הִשְׁמַד, אַחֲרֵיתוֹ בְּהִשְׁמָדָם
וְרֵאשִׁיתוֹ בְּבָנָיו הַמְּגֻדֵל הַגְּבוּהָ, בְּעַת אֲשֶׁר בִּלְבָב
יְהוּה אֶת לְשׁוֹנוֹת בְּנֵי הָאָדָם, וְהֵם נִפְּצוּ עַל כָּל
פְּנֵי הָאָרֶץ, וְאֵף לְפָנֵי כּוֹ, מֵעַת בְּרִיאַת אָדָם;
וְהָיָה כִּי הִסְפּוֹר הַזֶּה הִסֵּב לְעַם מוֹשִׁיעַ אֲבָל
כְּבָד, וְלִבָּם נִמְלָא יְגוֹן; וְאוּלָם, הוּא לְמִדָּם רַב
דַּעַת, וְכִזְזָת שְׂמָחוֹ. וְהִסְפּוֹר הַזֶּה יִכְתֵּב בְּהַמְשֹׁךְ
הַדְּבָרִים, כִּי רָאוּ אֲשֶׁר כָּל הָאֲנָשִׁים יָדְעוּ אֶת
דְּבָרֵי הַכְּתוּב בְּסִפְּרוֹ הַזֶּה. וְעַתָּה, כְּפִי אֲמַרִי
לְכֶם, אַחֵר עֲשׂוֹת מוֹשִׁיעַ אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה,
הוּא לָקַח אֶת לוחוֹת נְחֹשֶׁת הַקְּלָל, וְאֶת כָּל
הַדְּבָרִים אֲשֶׁר שָׁמַר, וְהִפְקִידֵם בְּיַדֵּי עֲלָמָא בְּן
עֲלָמָא; אֲכֹן, אֶת כָּל הַכְּתָבִים וְכֵן אֶת הַמְּבַאֲרִים
הוּא הִפְקִיד בְּיַדֵּי וְצִוָּהוּ לְשַׁמֵּר אוֹתָם וּלְנַצְרָם,

יבקש פי העם את אשר הוא הפך הצדק; אך
 דבר רגיל הוא כי מעוט מן העם יבקש את אשר
 אינו צדק; על כן שמרו את זאת ועשוה חק
 לכם, לנהל את ענייניכם על פי קול העם. והיה
 אם יבוא יום אשר יבחר פי העם בעוון, אזי יבוא
 אליכם דין אלהים; אכן, אז יפקדכם אלהים
 בחרפן גדול, כפקדו את הארץ הזאת לפני.
 והנה, אם יהיו לכם שופטים, ואין הם שופטים
 אתכם על פי החק הנתן לכם, ותכלו להביאם
 במשפט לפני שופט גבוה יותר. ואם שופטיכם
 העליונים לא ישפטוכם בצדק, אתם תקראו אז
 מעטים משופטיכם הנמוכים והם ישפטו את
 שופטיכם העליונים על פי קול העם. הנני
 מצוכם כי ביראת יהוה תעשו את הדברים
 האלה, ואני מצוכם לעשות את הדברים האלה
 לבל יהיה לכם מלך; והיה כי יחסאו העם הזה
 ויפשעו, נשאו ישאו את עונם. הנני אומר
 לכם: חטאי אנשים רבים הוסבו בעוון מלכייהם;
 על כן ישוב עונם בראש מלכייהם. ואני חפץ
 כי העדר השיון הזה יחדל מן הארץ הזאת,
 ובפרט מקרב עמי חפצי כי תהיה הארץ הזאת
 ארץ חרות, וכל אדם יוכל להנות כרעהו
 מזכיותיו ומיתרונותיו, ככל אשר ימצא יהוה
 לנכון לתתנו חיים ונחלה בארץ, או כל עוד
 יחיה איש מצאצאיו על פניה. ועוד דברים
 רבים כתב להם המלך מושיע, ובהם שטח
 לפניהם את כל הנסיונות והצרות אשר למלך
 צדיק, כל עמל נפשו למען עמו וכל תלנות העם
 אל מלכם; את הכל באר להם. והוא אמר
 להם, כי לא נכון אשר יהיו הדברים האלה,
 כי על המשא לנפל על כל העם, למען ישא כל
 איש את חלקו. והוא אף תאר להם את כל
 המעמס אשר בעלו עמלו במשל בהם מלך רשע.
 והוא אמר להם על כל העוונות והתעבות, ועל
 כל המלחמות, המריבות, שפיכות הדמים,
 הגנבה, הגזל, הזנות וכל מיני עולה אשר לא
 יספרו מרב; וכי אין לאלה לקרות, כי מבזים הם
 במפרש את מצוות אלהים. והיה אחר שלח
 המלך מושיע את הדברים האלה אל עמו,
 נזכחו האנשים לדעת כי אמת דבר לכן הם

ומשפט אדם לא תמיד יצדק. לכן אלו אפשר
 היה פי מלכיכם יהיו אנשים צדיקים, אשר
 יכוננו את חקי אלהים וישפטו את העם הזה
 על פי מצוותיו, אכן, אלו היו מלכיכם אנשים
 אשר היו פועלים כאבי בנימין, אני אומר לכם
 כי אלו כך היה הדבר תמיד, רצוי היה פי מלכים
 ימשלו עליכם תמיד. ואף אני עצמי, עמלתי
 בכל כחי ויכלתי ללמדכם את מצוות אלהים
 ולכונן שלום בכל הארץ, להרחיק מלחמה
 ומדון, גנבה וגזל, ורצח וכל פשע. וכל עושה
 עוון, אותו הענשתי כפשעו, על פי החק אשר
 מקרו לנו אבותינו. והנני אומר לכם, יען אשר
 כל האדם אינם צדיקים, אין זה רצוי כי יהיה
 לכם מלך, או מלכים, למשל בכם. כי הנה,
 מה רב העוון אשר יעשה מלך רשע, ומה רב
 החרפן! זכרו את המלך נח, את רשעתו ואת
 תועבותיו וכן את רשעת אנשיו ותועבותיהם.
 ראו מה רב החרפן אשר בא עליהם; וכי מפני
 עונם השתעבדו. ולולא התערב בוראם הידע
 כל, יען אשר נחמו מחטאיהם בתשובה שלמה,
 היה היו נותרים בשעבודם עד היום הזה. אך
 הנה, הציילם אלהים, כי נכנעו לפניו. ויען אשר
 התאמצו לזעק אליו, הוא חלצם משעבוד.
 פועל יהוה בכחו בקרב בני האדם בכל המקרים,
 בהושיטו זרוע רחמים אל הבוסתנים בו. והנני
 אומר לכם, אינכם יכולים להסיר מלך פושע,
 כי אם ברב ריב ובשפיכות דמים. כי הנה יש לו
 חברים לעוון והוא מחזיק שומרים סביבו; והוא
 מפר את חקי המלכים אשר משלו בצדק לפניו
 ורומס ברגליו את מצוות אלהים. והוא מחוקק
 חקים ומודיעם בקרב עמו, והם חקים העשויים
 על פי דרכי רשעתו; וכל אשר אינו מצית לחקיו
 מוצא להורג בפקדתו. ואל כל המורדים בו הוא
 שולח את צבאו להלחם בהם, וישמידם אם אף
 עולה בידו. כה יענת מלך רשע את כל דרכי
 צדק. הנני אומר לכם: אין החרם פי יבואוכם
 תועבות כאלה. על כן, שאלו את פי העם
 ובחרו לכם שופטים אשר ישפטוכם על פי
 החקים אשר נתנוכם אבותינו, אשר ישרים הם,
 ואשר נתנו להם מיד יהוה. ואין זה דבר רגיל כי

מב והם מנו את עלמא לשופט העליון הראשון,
 והוא גם הכהן הגדול, כי אביו נתן את המשרה
 מג בידיו והפקידו על כל עניני הכנסייה. ועלמא
 הלך בדרכי יהוה, ושמר את מצוותיו ושפט
 משפט צדק; והיה שלום בארץ ימים רבים.
 מד כף החל שלטון השופטים בכל ארץ זרעהמלה,
 בקרב כל העם אשר נקראו נפיים. ועלמא היה
 מה השופט הראשון והעליון. ואביו מת, והוא בן
 שמונים ושנים שנים; והוא קים בחייו את
 מו מצוות אלהים. וגם מושיע מת בשנת שלשים
 ושלוש למלכו, והוא בן ששים ושלוש שנים.
 ובסוף הכל חלפו חמש מאות ותשע שנים מיום
 מד צאת לחי מירושלם. כף הגיע קץ שלטון
 המלכים על עם נפי; וכף הגיע קץ ימי עלמא,
 מיסד כנסייתם.

נטו את חפצם במלך, ונפשם חשקה מאד
 כי תהיה לכל אדם הזדמנות שוה בכל הארץ;
 וכל איש הביע את חפצו לקבל עליו אחריות
 לט לחטאיו. על כן התאספו האנשים בכל הארץ,
 מחנות, מחנות, לבחר מי יהיו שופטיהם אשר
 ישפטום על פי החוק המסור להם; ורבתה
 עליצותם על החרות אשר נתנה להם.
 מ ואהבתם למושיע גברה; והם כבדוהו מכל
 איש אחר, כי לא הביטו עליו כעל עריץ הרוך
 בצע ושלמונים, המשחיתים את נפש האדם,
 כי הוא לא דרש מהם הון ואף לא התענג
 משפכות דם, אלא כונן שלום בארץ ופעל למען
 יהיה עמו חפשי מכל שטבוד; לכן כבדוהו עד
 מא מאד, בלא גבול. והם מנו שופטים למשל
 בהם, לשפטם כחוק, ועשו כן בכל הארץ.

ספר עלמא

דברי ימי עלמא בן עלמא, אשר היה השופט הראשון והעליון לעם נפי וגם הכהן הגדול בכנסייה. ספור
 שלטון השופטים, המלחמות והמריבות בקרב העם. וגם ספור על מלחמה בין הנפיים והלמונים, על פי
 כתבי עלמא, השופט הראשון והעליון. (בערך 91-52 לפני הספירה.)

האדם אכן יושעו ביום האחרון. ואין להם
 לירא ולחרד, וכי יכולים הם לשאת את
 ראשיהם ולעלז; כי יהוה ברא את כל האדם
 והוא גם גאל את כל האדם; ובקץ עתידים כל
 האדם לנחל חיי עולם. והיה כי הרבה ללמד
 את הדברים האלה, עד כי האמינו לדבריו
 אנשים רבים; אכן, כה רבים היו עד כי החלו
 לתמרז בו ולתת לו כסף. והוא החל להתנשא
 בגאות לבו וללבוש בגדים יקרים מאד, ואף החל
 ליסד כנסייה על פי תורתו. והיה בלכתו להטיף
 בקרב המאמינים בדברו, הוא פגש איש אשר
 היה חבר ומורה בכנסיית אלהים; והוא החל
 לרבי עמו בחזקה, בחפצו להדיח את אנשי
 הכנסייה; אף המורה יכל לו, והוכיחם בדברי
 אלהים. ושם האיש גדעון; והוא אשר היה כלי
 שרת ביד אלהים להציל את אנשי למחי מן
 השטבוד. וען אשר יכול היה גדעון לאיש

א

א והיה בשנה הראשונה לשלטון השופטים על
 עם נפי, מן העת ההיא והלאה, התחילו העם
 לקים את החקים אשר קבלו עליהם אשר חוקק
 להם המלך מושיע. ומושיע, אחר אשר נלחם
 בהצלחה והלך זקוף לפני אלהים, הלך בדרך כל
 הארץ. ועל אף כי הוא לא הניח אחריו יושב על
 כסאו, הוא חוקק להם את חקיהם ואותם הם
 שמרו. והיה בשנה הראשונה לשבת עלמא על
 כס המשפט, הובא לפניו איש להשפט, איש
 גדול ונודע בכחו הרב. והוא התהלך בקרב
 העם, והטיף להם דברים אשר הוא כנה דבר
 אלהים, בגדפו את הכנסייה; והוא השמיע את
 העם כי על כל פהן ומורה להיות חביב על העם,
 וכי אין להם לעבד מלאכת כפיים, כי ראוי לעם
 לתמרז בהם. והוא אף העיד בפני העם כי כל

לְרֹדֵף אֶת אֲשֶׁר אֵינוֹ חֶבֶר בָּהּ, וְכִי לֹא תִהְיֶינָה
 כָּל רְדִיפּוֹת בְּקֶרֶב. וְאוֹלָם, הָיוּ בֵּינֵיהֶם רַבִּים
 אֲשֶׁר הִחֲלוּ לְהִתְנַצֵּאוֹת וּלְרִיב בַּחֲמָה עִם בְּעָלֵי
 רִיבָם וּלְהַכּוֹתָם. אַכֵּן, הֵם הִלְמוּ זֶה בְּזֶה בְּאֶגְרוֹף.
 וְהִדְבֵּר הָיָה בְּשָׁנָה הַשְּׁנִיָּה לְמִלְחָ עֲלָמָא, וְהוּא
 הֶסֶב צְרוֹת רַבּוֹת לְכַנְסִיָּה וּלְנִסְיוֹנוֹת רַבִּים
 בְּתוֹכָהּ. כִּי רַבִּים הִקְשׂוּ אֶת לִבָּם, וְשִׁמוֹתֵיהֶם
 נִמְחוּ וְלֹא נִזְכְּרוּ עוֹד בְּקֶרֶב עִם אֱלֹהִים. אִף רַבִּים
 הָיוּ אֲשֶׁר רָחֲקוּ מֵעֲלֵיהֶם. וְהִדְבֵּר הָיָה נִסְיוֹן גְּדוֹל
 לְדַבְּקִים בְּאַמּוֹנָה; אִף הֵם הָיוּ חֲזָקִים וְאִיתְּנִים
 בְּשִׁמִּירַת מִצְוֹת אֱלֹהִים וּנְשָׂאוּ בְּאֶרֶץ רוּחַ אֶת
 הַרְדִּיפּוֹת אֲשֶׁר הִכְבְּדוּ עֲלֵיהֶם. וּבִהְיִיחַ הַכְּהֻנִּים
 אֶת מְלֹאכְתָּם לְמַעַן חַלֵּק אֶת דְּבַר אֱלֹהִים לָעַם,
 הָיוּ גַם הָאֲנָשִׁים מִנִּיחִים אֶת מְלֹאכְתָּם לְמַעַן
 שְׁמַע אֶת דְּבַר אֱלֹהִים. וּכְכֹלֹת הַכֹּהֵן לְחַלֵּק
 לָהֶם אֶת דְּבַר אֱלֹהִים שָׁבוּ הַכֹּל לְשִׁקֵּד עַל
 עֲבוֹדָתָם; וְהַכֹּהֵן לֹא הִתְנַשֵּׂא עַל שׁוֹמְעָיו, כִּי
 הַמְּטִיף לֹא הָיָה טוֹב מִהַשׁוֹמֵעַ, וְהַמּוֹרָה לֹא הָיָה
 טוֹב מִן הַתְּלָמִיד; הַכֹּל הָיוּ שְׁוִים, הַכֹּל עֲמֵלוּ,
 אִישׁ כְּפִי כָחוֹ. וְהָאֲנָשִׁים חָלְקוּ מִכּוֹשֵׁם, אִישׁ
 כְּפִי שֶׁהָיָה בְּיָדוֹ, לְעַנֵּי וּלְנִצְרָה, לְחוֹלָה וּלְנִגְעָה.
 וְהֵם לֹא לָבְשׁוּ בְּגָדֵי יָקָר, אִף לְבוּשֵׁם נָקִי וְנֶאֱמָה
 הָיָה. כִּף הֵם כּוֹנְנֵנו אֶת עֲנִינֵי הַכְּנַסִּיָּה, וְכִף שָׁב
 הַשְּׁלוֹם וְהִיָּתָה לָהֶם שְׁלוֹה מְמַשְׁכֶּת, עַל אִף כָּל
 רְדִיפּוֹתֵיהֶם. וַיַּעַן אֲשֶׁר הִיָּתָה הַכְּנַסִּיָּה יַצִּיבָהּ
 וְאִיתְּנָהּ, הִחֲלוּ אֲנָשִׁיָּה לְרַבּוֹת עֶשֶׂר רַב מֵאֹד, כִּי
 רָאוּ שֶׁפַע בְּכָל אֲשֶׁר הִצְטַרְכּוּ, רַב צֵאן וּבָקָה
 וְעַגְלֵי מִרְבֵּק לְמִינֵיהֶם וְרַב דָּגוּ, וְזָהָב וְכֶסֶף
 וְחִפְצֵי יָקָר, וְרַב מְשִׁי וְשֵׁשׁ מְשֻׁר וְכֹל מִיַּיִן אֲרִיג
 טוֹב, מְלֹאכְתַּת בֵּית. וּבִהְצַלְחָתָם הֵם לֹא שָׁלְחוּ
 מֵעֲלֵיהֶם כָּל עִירִים וְרַעֲב, צָמָא וְחוֹלָה וְאֲשֶׁר לֹא
 הִתְפַּלְכָּל; וְהֵם לֹא שָׁתוּ לִבָּם לְעֶשֶׂר; עַל כֵּן
 פָּתְחוּ יָדָם לְהַעֲנִיק לְכָל, זָקוּ וְצָעִיר, חֵיב וְחִפְשִׁי,
 אִישׁ וְאִשָּׁה, חֶבֶר בְּכַנְסִיָּה וְאֲשֶׁר מֵחוּץ לָהּ, בְּלֹא
 מִשׂוֹא פָּנִים לְכָל הַנִּצְרָה. כִּף רַבְתָּה הַצַּלְחָתָם,
 וְהֵם עָשְׂרוּ מֵאֹד מִזּוֹלָתָם אֲשֶׁר לֹא חֶבְרוּ
 לְכַנְסִיָּתָם. כִּי הֵם אֲשֶׁר לֹא הָיוּ חֶבְרִים
 בְּכַנְסִיָּתָם הַתְּעַנְּנוּ בְּכִשְׁפִּים, וּבְעֲבוֹדַת אֱלִילִים
 וּבְעֲצָלוֹת, בְּפִטְפוּטִים וּבְקִנְיָה וּמְדַנִּים; וְהֵם
 לָבְשׁוּ בְּגָדֵי יָקָר, וְהִתְנַשֵּׂאוּ בְּעֵינֵיהֶם בְּגִזְאוֹת לֵב

הַהוּא, כִּי הָיוּ דְבָרֵי אֱלֹהִים בְּפִיו, הוּא חָרָה
 בְּגִדְעוֹן, וְשָׁלַף אֶת חֶרְבוֹ וְהִפְהוּ. וְגִדְעוֹן לֹא יָכוֹל
 הָיָה לְמַכּוֹת כִּי זָקוּ וְשִׁבְעַ יָמִים הָיָה, וְהוּא יָמַת
 בְּחֶרֶב. וְאֲנָשִׁי הַכְּנַסִּיָּה הוֹבִילוּ אֶת הָאִישׁ אֲשֶׁר
 רָצַח אוֹתוֹ, וְהִבִּיאוּהוּ לְפָנֵי עֲלָמָא לְהַשְׁפִּט כְּפִי
 פְּשָׁעָיו. וְהוּא עֲמַד לְפָנֵי עֲלָמָא וְטָעַן לְעַצְמוֹ
 בְּרַב עֲזוֹת. אִף עֲלָמָא אָמַר אֵלָיו: הִנֵּה, זֹאת
 הַפַּעַם הָרִאשׁוֹנָה אֲשֶׁר הוֹבֵאָה תְּרַמִּית כְּמָרִים
 בְּקֶרֶב הָעָם הַזֶּה, וְהִנֵּה, לֹא בְּתְרַמִּית כְּמָרִים
 בְּלִבָּד אֶתָּה אָשֶׁם, כִּי אִף בְּחֶרֶבְךָ הִתְאַמַּצְתָּ
 לְהַשְׁלִיטָהּ. הֵן אֵלֹו הַשְּׁלֹטָה תְּרַמִּית כְּמָרִים
 בְּקֶרֶב הָעָם הַזֶּה, הִיָּתָה זֹאת מְבִיאָה עֲלֵיהֶם
 חֶרֶבֶן עַד תָּם. וְאַתָּה שִׁפְכָתָ דָם אִישׁ צָדִיק,
 אִישׁ אֲשֶׁר עָשָׂה רַב טוֹבָה בְּקֶרֶב הָעָם הַזֶּה; אֵלֹו
 חִסְנוּ עָלֶיךָ הָיָה דָמוֹ קָם עֲלֵינוּ לְהַנְגָם. לָכֵן נִדוֹן
 אֶתָּה לְמָוֹת, עַל פִּי הַחֹק אֲשֶׁר מָסַר לָנוּ מוֹשִׁיעַ,
 מִלְּכַנּוּ הָאֶחָרוֹן, וְאֲשֶׁר הִתְקַבַּל עַל יְדֵי הָעָם הַזֶּה.
 לָכֵן חֵיב הָעָם הַזֶּה לְנַהֵג כְּחֹק. וְשֵׁם הָאִישׁ
 נַחוּר. וְהֵם לְקַחוּהוּ וּנְשָׂאוּהוּ אֶל רֹאשׁ גִּבְעַת
 מִנְּטִי. שֵׁם, בֵּין שְׁמֵים וְאַרְצָן, נֶאֱלָץ לְהוֹדוֹת, וְאָכַן
 הוֹדָה, כִּי אֲשֶׁר לָמַד אֶת הָעָם הַכֹּף הָיָה מִדְּבַר
 אֱלֹהִים, וְשֵׁם מַת מִנֹּת בּוֹזֵי. וְאוֹלָם, לֹא שֵׁם כָּל
 זֶה קִץ לְהַתְּפַשְׁטוֹת וּתְחִבּוּלוֹת כְּמָרִים בְּכָל
 הָאֲרָץ, כִּי רַבִּים הָיוּ אֲשֶׁר אָהָבוּ אֶת הַבְּלִי
 הַעוֹלָם וַיַּצְאוּ לְהַטִּיף תּוֹרוֹת כָּבוֹ. וְזֹאת עָשׂוּ
 לְמַעַן עֶשֶׂר וְכַבּוֹד. אִף עַל זֹאת, הֵם לֹא הִעֲזוּ
 לְשַׁקֵּר, כִּי יִתְגַּלֶּה הַדְּבַר, מִיִּרְאָתָם אֶת הַחֹק, כִּי
 רַמָּאִים נַעֲשִׂוּ; לָכֵן הִעֲמִידוּ פָּנִים כְּאֵלֹו הֵם
 מְשִׁיפִים עַל פִּי אָמוֹנָתָם, כִּי לַחֹק לֹא הָיָה כָּל
 תִּקְוָה עַל אָדָם בְּאֲשֶׁר לְאַמּוֹנָתוֹ. וְהֵם לֹא הִעֲזוּ
 לְגַנֵּב, מִפְּחַד הַחֹק, כִּי גִבְרִים בָּאוּ עַל עֲנָשָׁם. וְכֵן
 לֹא הִעֲזוּ לְשַׁלַּח יָדָם בְּשׂוֹד וּבְרִצָּח, כִּי הָרוּצַח
 נִדוֹן לְמָוֹת. וְהָיָה כִּי כָּל אֲשֶׁר לֹא נִמְנָה עִם
 חֶבְרֵי כְּנַסִּית אֱלֹהִים הִחֵל לְרֹדֵף אֶת חֶבְרֵי
 הַכְּנַסִּיָּה אֲשֶׁר קִבְּלוּ עֲלֵיהֶם אֶת שֵׁם הַמְּשִׁיחַ.
 אָכֵן, הֵם רָדְפוּ וְעָנוּ אוֹתָם בְּכָל מִיַּיִן דְּבוּרִים,
 וְזֹאת מִפְּנֵי עֲנוּתָם כִּי לֹא רָמוּ בְּעֵינֵי עַצְמָם,
 וְחָלְקוּ אֶת דְּבַר אֱלֹהִים אִישׁ עִם אַחִיו, בְּלֹא
 כֶּסֶף וּבְלֹא מַחִיר. וְחֹק חֲמוּר הָיָה לְאֲנָשִׁי
 הַכְּנַסִּיָּה, אֲשֶׁר לֹא יָקוּם אִישׁ, חֶבֶר בְּכַנְסִיָּה,

וּדְבָקוּ בְרִדְפוֹת וּבִשְׂקָרָה בְּגִנְבָה וּבִשְׂדֵה וּבִזְנוּת,
 וּבְרִצְחָה וּבְכָל דְרָבִי רְשָׁעִי. וְאוֹלָם, הַפְּעַל הַחֹק
 לְגַבִּי כָּל הָעוֹבְרִים עָלָיו, כְּכֹל אֲשֶׁר נִתַּן הַדְּבַר
 לְהַעֲשׂוֹת. וְהָיָה עַל יַדִּי הַפְּעֵלֶת הַחֹק עֲלֵיהֶם,
 נִעְנְשׂוּ הָאֲנָשִׁים כְּפִי מַעֲשֵׂיהֶם, וְלֹכֹן שְׂקִטּוֹ וְלֹא
 הִעֲזוּ לְהִרְעֵה, כִּן יִדְעֵה פִּשְׁעֵם. עַל כֵּן רוּחַהּ הַשְּׁלֹחַ
 בְּקָרְבָה עִם נְפִישׁ עַד הַשְּׁנָה הַחֲמִישִׁית לְשִׁלְטוֹן
 הַשׁוֹפְטִים.
 וּבְרֵאשִׁית הַשְּׁנָה הַחֲמִישִׁית לְשִׁלְטוֹנָם פִּרְצָה
 מְרִיבָה בְּקָרְבָה הָעָם; וְאִישׁ אֶחָד הָיָה שָׁם, עֲמַלְקִי
 שָׁמוֹ וְהוּא עָרוֹם מְאֹד, מִבֵּין בְּחֻכְמַת הָעוֹלָם,
 אֲשֶׁר הִלְךְ בְּדַרְכֵי הָאִישׁ אֲשֶׁר הִרְגָה אֶת גְּדֵעוֹן
 בְּחֻרְבוֹ וְאֲשֶׁר הוֹצֵא לְהוֹרֵג כַּחֲקֵי. וְעֲמַלְקִי,
 בְּעָרְמוֹתוֹ, הִטָּה אֵלָיו אֲנָשִׁים רַבִּים; וּבְרַבּוֹת
 מִסְפָּרָם גָּדַל כַּחַם מְאֹד עַד כִּי הִתְאַמְצוּ לְהַמְלִיךְ
 אֶת עֲמַלְקִי עַל הָעָם. וְהַדְּבַר הַשְּׁטִיל אִימָה עַל
 אֲנָשֵׁי הַכְּנָסְיָה וְגַם עַל כָּל אֲשֶׁר לֹא נִמְשְׁכוּ אַחֵר
 מִדּוּחֵי עֲמַלְקִי; יַעַן אֲשֶׁר יָדְעוּ כִּי עַל פִּי הַחֹק,
 יִדְעַת הָעָם הִיא הַקּוֹבְעַת בְּדַבָּרִים כְּאֵלֶּהָ. עַל כֵּן,
 אִלּוּ יָכֹל עֲמַלְקִי לְהַשִּׁיג אֶת תְּמִיכַת הָעָם, הָיָה,
 בְּרִשְׁעָתוֹ, מוֹנֵעַ מֵהֶם אֶת זְכוּיֹתֵיהֶם וְאֶת יִתְרוֹנָם
 בַּכְּנָסְיָה; כִּי כּוֹנְנֹתוֹ הָיְתָה לְאַבֵּד אֶת כְּנָסִית
 אֱלֹהִים. אִזּוֹ הִתְאַסַּף הָעָם יַחְדָּו בְּכָל הָאָרֶץ, כָּל
 אִישׁ כִּדְעָתוֹ, בְּעַד עֲמַלְקִי אוֹ נִגְדּוֹ, וְהִתּוֹכַחוּ זֶה
 עִם זֶה, וְרַבּוּ מְרִיבוֹת גְּדוּלוֹת. וְכַף הֵם נֶאֱסָפוּ
 יַחְדָּו לְהַשְׁמִיעַ קוֹלָם בְּדַבָּר הַזֶּה, וְהִבִּיאוּ אֶת
 דְּבָרָם לְפָנֵי הַשׁוֹפְטִים. וְהִנֵּה יָצָא קוֹל הָעָם עַל
 עֲמַלְקִי, וְהוּא לֹא הִמְלִיךְ עַל הָעָם. וְהַדְּבַר הַסֵּב
 שְׂמֻחָה רַבָּה בְּלֵב מִתְנַגְּדָיו; אִךְ עֲמַלְקִי שָׁסָה אֶת
 תּוֹמְכָיו בְּאֵלֶּהָ אֲשֶׁר לֹא חָפְצוּ בוֹ. אִזּוֹ הֵם נֶאֱסָפוּ
 וְקִדְּשׁוּ אֶת עֲמַלְקִי לְמִלְךְ עֲלֵיהֶם. וּבְהַמְלִיךְ
 עֲמַלְקִי עֲלֵיהֶם הוּא צָוֵם לְצֵאת וּלְהִלָּחֵם
 בְּאַחֵיהֶם; וְזֹאת עָשָׂה לְמַעַן הַכְּנִיעַ אוֹתָם
 תַּחֲתָיו. וְאֲנָשֵׁי עֲמַלְקִי נִדְּעוּ בְּשֵׁם עֲמַלְקִי
 וּנְקָרְאוּ עֲמַלְקִים. וְזוּלָתָם נְקָרְאוּ בְּשֵׁם נְפִישִׁים,
 אוֹ עִם אֱלֹהִים. וְהִנֵּה עִם הַנְּפִישִׁים שָׁתוּ לֶבֶם
 לְכוֹנְנוֹת הָעֲמַלְקִים וְהִתְכוֹנְנוּ לְפָגְשָׁם, וְהֵם
 הִתְחַמְּשׁוּ בְּחֻרְבוֹת וּבְפִגְיוֹנוֹת, בְּקִשְׁתוֹת

ב

וּבַחֲצִים, בְּאַבְנִים וּבְקַלְעִים וּבְכָל כְּלֵי נֶשֶׁק
 לְמִינֵיהֶם. כִּף הֵם נִעְרְכוּ לְפָגְשׁ אֶת הָעֲמַלְקִים
 בְּבוֹאָם. וְהֵם שָׁמוּ לָהֶם מְפַקְדִים נְמוּכִים
 וּגְבוּהִים וְעֵלְיוֹנִים מִסְפָּרָם. וְעֲמַלְקִי חָמַשׁ אֶת
 אֲנָשָׁיו בְּכָל מִינֵי כְּלֵי מִלְחָמָה, וְאִף מִנֵּה מוֹשְׁלִים
 וּמְנַהִיגִים עַל אֲנָשָׁיו לְהַנְהִיגָם אֵלָיו קָרֵב עַל אַחֵיהֶם.
 וְהָעֲמַלְקִים עָלוּ עַל הָרַם אֲמִינִיּוֹ, אֲשֶׁר מִמֶּרְחַק
 נִהַר צִידוֹן, הַהוֹלֵךְ עַל יַד אֲרָץ וִרְעָחְמָלָה, וְשָׁם
 הֵם הִחֲלוּ לְלַחֵם בְּנְפִישִׁים. וְעֲלָמָא, בְּהִיּוֹתוֹ
 הַשׁוֹפֵט הָעֲלִיוֹן וּמוֹשֵׁל עִם נְפִישִׁי, עָלָה עִם עַמּוֹ,
 עִם מְפַקְדָיו הַנְּמוּכִים וְהַגְּבוּהִים, בְּרֵאשִׁית
 חִילוֹתָיו, לְהִלָּחֵם בְּעֲמַלְקִים. וְהַנְּפִישִׁים הִחֲלוּ
 לְהִרְגֵה בְּעֲמַלְקִים עַל הָהָר אֲשֶׁר מִמֶּרְחַק לְצִידוֹן.
 וְהָעֲמַלְקִים הִשִּׁיבוּ מִלְחָמָה בְּרַב עֲצָמָה וְרַבִּים
 מִן הַנְּפִישִׁים נָפְלוּ חֲלָלִים לְפָנֵי הָעֲמַלְקִים. אִךְ
 יְהוָה אֲמַץ אֶת יַד הַנְּפִישִׁים, וְהֵם הִרְגוּ בְּעֲמַלְקִים
 הָרַג רַב, עַד כִּי הִחֲלוּ לְנוֹס מִפְּנֵיהֶם. וְהַנְּפִישִׁים
 יָדְפוּ אַחֵר הָעֲמַלְקִים כָּל הַיּוֹם הַהוּא, וְהָרַגוּ
 בָהֶם הָרַג רַב, עַד כִּי מִסְפָּר הַרוּגֵי הָעֲמַלְקִים הָיָה
 שָׁנַיִם עָשָׂר אֶלֶף וַחֲמִשׁ מֵאוֹת וּשְׁלֹשִׁים וּשְׁתַּיִם
 נְפֹשׁ. וּמִסְפָּר חֲלָלֵי הַנְּפִישִׁים הָיָה שְׁשֵׁת אֲלָפִים
 וַחֲמִשׁ מֵאוֹת וּשְׁשִׁים וּשְׁתַּיִם נְפֹשׁ. וְהָיָה כְּאֲשֶׁר
 נִלְאָה עֲלָמָא מִרְדָּף אַחֵר הָעֲמַלְקִים, הוּא צִוָּה
 אֶת עַמּוֹ לְנִטּוֹת אֶת אֱהֲלֵיהֶם בְּעַמְקַ גְּדֵעוֹן,
 אֲשֶׁר נִקְרָא עַל שֵׁם גְּדֵעוֹן, הָאִישׁ אֲשֶׁר נִהַרְג
 בְּיַד נַחוּר. בְּעַמְקָה הַהוּא נָטוּ הַנְּפִישִׁים אֶת אֱהֲלֵיהֶם
 לְלִילָה. וְעֲלָמָא שָׁלַח מְרַגְלִים לְעַקֵּב אַחֵר
 שְׂאֵרֵי הָעֲמַלְקִים, לְדַעַת אֶת תְּכִנּוּיֹתֵיהֶם
 וְאֶת תַּחְבּוּלוֹתֵיהֶם, לְמַעַן הִגֵּן מִפְּנֵיהֶם וְיִשְׁמֹר
 אֶת אֲנָשָׁיו מֵהַשְּׂמָד. וְאַלֶּה שְׁמוֹת הָאֲנָשִׁים
 אֲשֶׁר שָׁלַח לְפָקַח עֵין עַל מַחְנֵה הָעֲמַלְקִים:
 זֶרֶם, אֲמִנּוֹר, מְנַטִי וּלְמַהֵר; אֵלֶּה הֵם אֲשֶׁר הִלְכוּ
 עִם אֲנָשֵׁיהֶם לְרַגֵּל אַחֵר מַחְנֵה הָעֲמַלְקִים.
 וְהָיָה כִּי לְמַחֲרָת הֵם שָׁבוּ בְּרַב מַהִירוֹת אֶל
 מַחְנֵה הַנְּפִישִׁים, כִּי הָיוּ בְּתַדְהֵמָה וּבְאִימָה רַבָּה,
 וְאָמְרוּ: הִנֵּה בְּעַקְבֵנו אַחֵר חֵיל הָעֲמַלְקִים מֵהָ
 גְּדֵלָה הַשְּׂתוּמָמוֹתֵנוּ בְּרֵאשִׁיתוֹנוּ צָבָא לְמַנִּים גְּדוּל
 בְּאָרֶץ מִינוֹן, מִמַּעַל לְאָרֶץ וִרְעָחְמָלָה, עַל דְּרָךְ
 אֲרָץ נְפִישִׁי. וְהִנֵּה גַם הָעֲמַלְקִים הִתְחַבְּרוּ אֵלֵיהֶם.
 הִנֵּה הֵם עוֹלִים עַל אַחֵינוּ בְּאָרֶץ הַהִיא וְאַחֵינוּ

ג

א והנפיים אשר לא נפלו בחרב קברו את הרוגי
 המלחמה, והם לא ספרו את החללים, כי רב מאד
 מספרם. ואחר אשר קברו את מתייהם, שבו כלם
 אל אדמותיהם, אל בתייהם, אל נשיהם ואל
 ילדיהם. ונשים וילדים רבים נהרגו בחרב, וכן
 רבים מצאנם ובקרים; גם שדות דגן רבים אבדו
 כי נרמסו תחת רגלי הצבאות. וכל הלמנים
 והעמלקיים אשר נהרגו על שפת נהר צידון
 השלכו אל מי צידון; הנה עצמותיהם שקועות
 במעמקי הים והן רבות. והעמלקיים נכרו מן
 הנפיים בתו אדם אשר נתנו על מצחם, כמשפט
 הלמנים; אך הם לא נזו כמותם את שער ראשם.
 והלמנים היו גזוזי ראש והלכו עירמיים, זולת עור
 אשר חגרו על מתייהם, ונשקם אשר חגרו על
 גופם וקשתותיהם וחציהם ואבני קלע ומקלעים
 וחר נשקם. והלמנים היו כהי עור, על פי התו
 אשר התנה על אבותיהם, אשר היה להם קללה,
 מפני פשעם ומרדם באחיהם, בנפי יעקב, יוסף
 ושם, אשר היו אנשים צדיקים וקדושים.
 ואחיהם בקשו להאבידם; על כן קללו ויהוה
 אלהים התנה עליהם תו, על למן ולמואל ועל
 בני ישמעאל ועל נשות בית ישמעאל. והדבר
 נעשה למען יבדל ירעם מזרע אחיהם, כי בזאת
 ישמר יהוה אלהים את עמו, לבל יתבוללו
 בזולתם, ולבל יאמינו במסורות בלתי נכונות
 אשר אחריתן כליון. וכל אשר ערב את זרעו
 בזרע הלמנים הביא את הקללה הזאת על זרעו.
 על כן, כל אשר סר ברצונו אל דרכי הלמנים
 נקרא על שמם, ותו התנה עליו. וכל אשר לא
 האמין במסרת הלמנים, כי האמין בכתבים אשר
 הובאו מארץ ירושלים, וגם במסרת אבותיהם,
 אשר נכונה היא, ואשר האמין במצוות אלהים
 ושמרן, נקראו נפיים, או עם נפי, מן היום ההוא
 והלאה. כי אלה הם אשר שמרו את כתבי
 הזכרונות, אשר אמת הם, על אודות עמם וכן
 על אודות עם הלמנים. ועתה נשוב אל
 העמלקיים, כי גם עליהם התנה תו, אכן, הם
 התווהו על עצמם, תו אדם על מצחם. כן קם

נסים מפניהם עם עדריהם, נשיהם וילדיהם
 אל עירנו; ואם לא נמהר ישימו הם את ידם על
 עירנו ויהרגו את אבותינו ואת נשינו ואת ילדינו.
 אז אספו בני עם נפי את אלהיהם ונסעו מעמק
 גדעון אל עירם, העיר זרעמלה. והיה כעברם
 את נהר צידון, והנה הלמנים והעמלקיים עולים
 עליהם להשמידם, ומספרם רב כחול הים. אך
 יד יהוה חזקה את הנפיים, יען אשר התפללו
 אליו בעז כי יצילם מידי אויביהם. ויהוה שמע
 את שועתם וחזקם, והלמנים והעמלקיים נפלו
 לפנייהם. ועלמא נלחם בעמלקי פנים אל
 פנים בחרב; והם נלחמו זה בזה בעז. ועלמא,
 בהיותו איש אלהים, אשר אמונה רבה הפעילה
 אותו, קרא לאמר: אנא, יהוה, רחם נא וחוסה
 על תיי, למען אהיה כלי שרת בידך להציל את
 העם הזה ולנצרו. וככלות עלמא לומר את
 הדברים האלה, הוא שב להלחם בעמלקי
 והתחזק והרג את עמלקי בחרב. והוא אף
 נלחם במלך הלמנים, אך מלך הלמנים נסוג
 מלפני עלמא ושלח את שומריו להלחם בו.
 ועלמא ושומריו נלחמו בשומרי מלך הלמנים,
 עד אשר הוא הרג בהם וגרשם. כה פנה את
 השטח, אכן, את השפה המערבית אשר לנהר
 צידון, בהשליכו את גויות הלמנים ההרוגים
 אל מי צידון; ובזאת התפנה מקום לאנשיו
 לעבר את הנהר ולהלחם בלמנים ובעמלקיים
 בגדת נהר צידון המערבית. והיה כאשר
 עברו כל הנפיים את נהר צידון, החלו הלמנים
 והעמלקיים לנוס מפניהם, אף כי רב מספרם
 עד כי לא ימנו. והם נסו מפני הנפיים אל היער,
 אשר השתרע מערבה וצפונה, מעבר לגבולות
 ארצם. והנפיים רדפו אחריהם ברב כחם והרגום.
 אכן, בכל אשר פנו הם נתקלו ברודפיהם, אשר
 הרגו בהם וגרשו, עד אשר נפזרו במערב
 ובצפון, והגיעו אל היער, אשר נקרא שמו
 חרמנואץ; זה היה חלק היער אשר שרץ חיות
 פרא משחרות לטרף. והיה כי רבים מהם מתו
 ביער מפציעיהם, והיו טרף לחיות הנהן, וגם דיות
 השמים עטו עליהם; ועצמותיהם נמצאו שם
 ונעמרו על פני הארץ.

דבר אלהים, כי אלה הדברים אשר אמר אל נפי: ^ב
 הנה את הלמנים קללתי ותו אתו עליהם, למען
 יבדלו, הם ורעם, ממך ומזרעך, מעתה ועד עולם,
 זולת אם ישוּבו מרשעתם ויפנו אלי בעבור ארחם ^ג
 עליהם. ועוד אמר: תו אתוה על כל המערב את ^{טו}
 ירעו באחיה, בעבור יהיו ארורים אף הם. ואמר: ^{טז}
 תו אתוה על כל הנלחם בך ובזרעך. ושוב, אני ^{יז}
 אומר כי כל אשר יפרד ממך, לא יקרא עוד
 זרעך; ואני אברך אותך ואת כל אשר יקרא ^{יח}
 זרעך, מעתה ועד עולם; אלה דברי ברית יהוה
 לנפי ולזרעו. והעמלקיים לא ידעו כי בהתוותם ^{יט}
 את מצחם, את דבר אלהים הם מקימים; בכל
 זאת, בגלוי הם מרדו באלהים; על כן ראוי היה ^כ
 כי תחול הקללה עליהם. והנה רצוני הוא כי
 תראו כי על עצמם הם הביאו את הקללה; וכן, ^{כא}
 כל איש מקלל, הוא החורץ את משפטו. והיה ^{כב}
 בטרים יעברו ימים רבים מיום קרב הלמנים
 והעמלקיים בארץ זרעמלה, והנה, חיל למנים ^{כג}
 נוסף עליה על עם נפי במקום אשר פגש הצבא
 הראשון את העמלקיים. אז נשלח צבא ^{כד}
 לגרשם מן הארץ. ועלמא, אשר היה פצוע, ^{כה}
 לא יצא הפעם להלחם בלמנים; אף הוא שלח ^{כו}
 צבא רב להלחם בהם; והם עלו לקרב והרגו
 רבים מן הלמנים, ואת הנותרים גרשו מעבר ^{כז}
 לגבולות ארצם. והם שבו והחלו לכונן את
 השלום בארץ. באין אויב מטרידם זמן מה. ^{כח}
 כל הדברים האלה, המלחמות והמריבות,
 החלו וכלו בשנה החמישית לשלטון השופטים. ^{כט}
 ובתוף שנה אחת נשלחו לעולם הנצחי אלפים
 ורבעות נפש, למען יקצרו שחרם פפועלם, אם ^ל
 טוב ואם רע; שכן אשר נצחי, או יסורי עולם,
 כפי הרוח אשר לה נטו להשמע, אם טוב ואם ^{לא}
 רע. כי כל אדם מקבל את שחרו ממנו אשר לו
 יטה להשמע. וזאת על פי רוח הנבואה; על כן ^{לב}
 תהיה זאת על פי האמת. כן כלתה השנה
 החמישית לשלטון השופטים.

ד

^א ובשנה הששית לשלטון השופטים על עם נפי
 לא היתה כל מריבה ומלחמה בארץ זרעמלה.

דְּבָרֵי עֲלָמָא, הִכְהֹן הָרֵאשִׁי לְפִי סֵדֵר הַקֹּדֶשׁ אֲשֶׁר
לְאֱלֹהִים, אֲשֶׁר דָּבַר אֶל הָעָם הַיּוֹשְׁבִים בְּעָרֵיהֶם
וּבְכַפְרֵיהֶם בְּרַחֲבֵי הָאָרֶץ (בְּעָרֶף 83 לְפָנֵי הַסְּפִירָה).
נְכַלְל בְּפָרָק ה.

ה

א וְעֲלָמָא הַחַל לְהַשְׁמִיעַ אֶת דְּבַר אֱלֹהִים לְעָם,
רֵאשִׁית בְּאָרְץ יִרְעַחְמֶלְהָ, וְאַחֲרֵי כֵן בְּכָל רַחֲבֵי
ב הָאָרֶץ. וְאֵלֶּה הַדְּבָרִים אֲשֶׁר דָּבַר אֵל אֲנָשִׁי
הַכְּנִסְיָה, אֲשֶׁר כּוֹנְנָה בְּעִיר יִרְעַחְמֶלְהָ, עַל פִּי
ג כֶּתֵב זְכֹרֹנוֹתָיו, לְאִמֹר: אֲנִי עֲלָמָא, אֲשֶׁר
קִדְשִׁיתִי בִּיְדֵי אֲבִי, עֲלָמָא, לְהִיּוֹת הִכְהֹן הַגְּדוֹל
בְּכְנִסֵּית אֱלֹהִים. וְלוֹ הָיָה פֶּחַ וְתִקְוָה מֵאֵת אֱלֹהִים
לַעֲשׂוֹת כֵּן. הֲנִנִּי אוֹמֵר לְכֶם כִּי הוּא הַחַל לְכוֹנֵן
כְּנִסְיָה בְּאָרְץ אֲשֶׁר בְּגִבּוֹלוֹת נָפִי, אֲשֶׁר נִקְרָאָה
אָרֶץ מוֹרְמוֹן; וְהוּא הִסְבִּיל אֶת אֲחָיו בְּמִי
ד מוֹרְמוֹן. הֲנִנִּי אוֹמֵר לְכֶם כִּי הֵם נִצְלוּ מִיְדֵי
ה אֲנָשִׁי הַמִּלֵּךְ נַח בְּרַחֲמֵי אֱלֹהִים וּבְכֹחַ. וְאַחֲרֵי
כֵן, הֵם הִשְׁתַּעֲבְדוּ בִּיְדֵי הַלְּמָנִים בִּיעֲרוֹת; אֲכֹן,
אֲנִי אוֹמֵר לְכֶם: הֵם הָיוּ שְׁבוּיִים וַיְהוּהוּ הוֹצִיאֲם
מִשְׁעֶבֶד בְּכַח דְּבָרוֹ. וְאַנְחֵנוּ הוֹבֵאנוּ אֶל הָאָרֶץ
הַזֹּאת, וְגַם פֶּה הַחֲלוֹנוֹ לִישׁוֹד אֶת כְּנִסֵּית אֱלֹהִים
א בְּכָל רַחֲבֵי הָאָרֶץ. וְעַתָּה, אַחִי, חֲבֵרִי הַכְּנִסְיָה,
הֲנִנִּי אוֹמֵר לְכֶם: הֲאִם דְּבַקְתֶּם דִּיקְכֶם בְּזִכֹּר
שְׁעֶבֶד אֲבוֹתֵיכֶם? הַדְּבַקְתֶּם דִּיקְכֶם בְּזִכֹּר רַחֲמֵי
יְהוָה וְאָרֶף אֲפִיו לְהֶם? נוֹסֵף עַל כֵּן, הַדְּבַקְתֶּם
א דִּיקְכֶם בְּזִכֹּר הַצִּילוֹ אֶת נַפְשָׁם מִשַּׁחַת? הִנֵּה הוּא
הַמִּיר אֶת לְבָבְם וְהַעִירָם מִתְּרַדְמָה עֲמָקָה, וְהֵם
הַתְּעוֹרְרוּ לְאֱלֹהִים, הִנֵּה, בְּתוֹךְ אֲפֵלָה הָיָה, אָף
דְּבַר אֱלֹהִים נִצְחִי הָאִיר אֶת נַפְשָׁם; אֲכֹן, הֵם הָיוּ
מְקַפִּים מוֹסְרוֹת מוֹת, חֲרֻצְבוֹת שְׂאוֹל סְבוּם
ב וְאַבְדוּן עוֹלָם אֲרַב לַפְתָּחָם. וְהִנֵּה אֲשַׁאלְכֶם,
אֲחִי: הָאֵבֹד אֲבָדוּ? הֲנִנִּי אוֹמֵר לְכֶם: לֹא, לֹא
ב אֲבָדוּ. וְעוֹד אֲשַׁאל: הֲנִתְקוּ מוֹסְרוֹת הַמָּוֶת,
וְנִפְתְּחוּ חֲרֻצְבוֹת שְׂאוֹל אֲשֶׁר סְבוּם? הֲנִנִּי אוֹמֵר
לְכֶם: כֵּן! הֵן נִפְתְּחוּ, וְנַפְשָׁם רַחֲבָה וְלִשְׁוֹנָם רִנְנָה
עַל אֲהָבָה פוֹדָה. וְאַנִּי אוֹמֵר לְכֶם כִּי נוֹשְׁעוּ.
י וְעַתָּה אֲשַׁאלְכֶם: מֵהֶם תִּנְאִי יִשְׁוַעְתֶּם? עַל
מֵה סָמְכוּ אֶת תְּקוּתָם לִישׁוּעָה? מִדּוּעַ הִתְּרוּ
מִמוֹסְרוֹת הַמָּוֶת וְאֵף מִחֲרֻצְבוֹת שְׂאוֹל?

וְאֵף רָאָה כִּי דִגְמַת הַכְּנִסְיָה שְׁמֹשֶׁה מוֹפֵת
לְחִסְרֵי הָאֲמוּנָה, לְהוֹבִילָם מֵעוֹן אֶל פֶּשַׁע,
ב וְכִּי הִבִּיאָה אֶת הָעָם עַדֵי אֲבָדוֹן. אֲכֹן, הוּא
רָאָה כִּי רַב הָאִישׁוּיּוֹן בֵּין הָאֲנָשִׁים; יֵשׁ
הַמִּתְנַשְּׂאִים בְּגֵאֹהָ, וְהֵם בְּזִים לְזוֹלָתָם וּפּוֹנִים
עָרְף לְנִצְרָף וְלַעִירִים, לְרַעֵב וְלַצְמָא, לְחוֹלָה
א וְלַסּוֹבֵל. עַל זֹאת רַבּוּ הַמְקוֹנְנִים בְּקֶרֶב הָעָם;
וְהָיוּ אֲנָשִׁים אֲשֶׁר הִשְׁפִּילוּ עַצְמָם, בְּהוֹשִׁיטִם
עֲזָרָה לְאֲשֶׁר נִצְרָכוּ לְעוֹרְתָם, בְּהִתְחַלֵּקֵם עִם
הַעֲנִי וְהָאֲבִיּוֹן בְּרוֹשָׁם, בְּכֻלְכֶלֵם אֶת הָרַעֵב
וּבְנִשְׂאָם כֹּל מִיְּמֵי תִלְאָה, לְמַעַן הַמְּשִׁיחַ, הַעֲתִיד
ד לְבוֹא עַל פִּי רוּחַ הַנְּבוּאָה. הֵם צִפּוּ לִיּוֹם הַהוּא
וְכִּי שָׁמְרוּ עַל מַחִילַת חִטְאֵיהֶם; וְהֵם מְלֵאִים
שְׂמֵחָה רַבָּה, מִפְּנֵי תְּחִילַת הַמַּתִּים, אֲשֶׁר עַל פִּי
רְצוֹן יֵשׁוּעַ הַמְּשִׁיחַ וְכֹחוֹ וַיִּשְׁוַעְתּוּ מִכְּבִלֵי
הַמָּוֶת. וְהָיָה בְּרֵאוֹת עֲלָמָא אֶת עֲנוֹת נְאֻמֵּי
אֱלֹהִים הַעֲנִיּוֹם וְאֶת הַרְדִּיפּוֹת אֲשֶׁר נִתְּכוּ
עֲלֵיהֶם מִיְּדֵי יְתֵר בְּנֵי עַמּוֹ, וּבְרֵאוֹתָו אֶת כֹּל
הָאִישׁוּיּוֹן אֲשֶׁר בֵּינֵיהֶם, נִפְלָה עֲלֵיו עֲצָבוֹת
גְּדוֹלָה. וְאוֹלָם לֹא עֲזָבָה אוֹתוֹ רוּחַ יְהוָה.
טו אֲזוּ בְּחֹר עֲלָמָא אִישׁ חָכֵם, אֶחָד מִזְּקֵי הַכְּנִסְיָה,
וְנִתְּנוּ לוֹ, עַל דַּעַת הָעָם, סְמִכּוֹת לְחוֹקֵק חֲקִים עַל
פִּי הַחֲקִים אֲשֶׁר לְהֶם, וְלַהֲפַעֵלֵם כְּפִי רִשְׁעַת
א הָאֲנָשִׁים וּפְשַׁעֵיהֶם. וְשֵׁם הָאִישׁ נִפְיָהָ, וְהוּא
מְנָה לְשׁוֹפֵט עֲלֵיוֹ; וְהוּא יֹשֵׁב עַל כֶּסֶּ הַמִּשְׁפָּט
ב לְשַׁפֵּט אֶת הָעָם וְלִמְשַׁל עֲלָיו. וְעֲלָמָא לֹא מָסַר
לוֹ אֶת מִשְׁרַת הַכְּהֹן הַגְּדוֹל בְּכְנִסְיָה, כִּי שָׁמַר
אֹתָהּ לְעַצְמוֹ; אֵף אֶת כֶּסֶּ הַמִּשְׁפָּט הוּא מָסַר
טז לְנִפְיָהָ. וְזֹאת עָשָׂה לְמַעַן יוֹכֵל לְלַכֵּת בְּקֶרֶב
עַמּוֹ, בְּתוֹךְ עַם נָפִי, וַיּוֹכֵל לְהַטִּיף לְהֶם אֶת דְּבַר
אֱלֹהִים, וַיַּעֲזְרוּם לְזִכֹּר אֶת חוֹבָתָם, וְלִמְעַן
ה שְׁפֹל, בְּדַבַּר אֱלֹהִים, אֶת כֹּל הַגְּאֹהָ וְהַתְּרַמִּית
וְאֶת כֹּל הַמְּרִיבוֹת אֲשֶׁר בְּקֶרֶב עַמּוֹ, כִּי לֹא רָאָה
כֹּל דְּרָף לְהִשְׁיֵב לְמוֹטֵב, בְּלִתי אִם יִכְרִיעַם
ב בעֲדוֹת בְּרוּרָה לְפָנֵיהֶם. וְכִּי, בְּרֵאוֹשֵׁי הַשְּׁנָה
הַתְּשִׁיעִית לְשִׁלְטוֹן הַשׁוֹפְטִים בְּעַם נָפִי, מָסַר
עֲלָמָא אֶת מוֹשְׁבוֹ בְּכֶסֶּ הַמִּשְׁפָּט לְנִפְיָהָ
וְהִתְּמַסַּר כְּלִיל לְכַהֵן הָרֵאשִׁית אֲשֶׁר לְפִי
סֵדֵר הַקֹּדֶשׁ אֲשֶׁר לְאֱלֹהִים, לְעֲדוֹת עַל דְּבַר
אֱלֹהִים, עַל פִּי רוּחַ הַהִתְגַּלּוֹת וְהַנְּבוּאָה.

אֱלֹהִים, וּבַגְּדֵיכֶם מִכְתָּמִים בְּדָם וְכָל מִינֵי טַנְפֹת? הִנֵּה, מִה יַעֲדוּ עֲלֵיכֶם הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה? הֲלֹא יַעֲדוּ כִּי מִרְצָחִים הֵנֶכֶם וְכִי אַכּוּ אֶשְׁמַתֶּם בְּכָל מִינֵי רִשְׁעָה? רָאוּ, אַחֵי, הַתְּחַשְּׁבוּ כִּי לֹאִישׁ אֲשֶׁר כָּזָה יִהְיֶה מוֹשֵׁב בְּמַלְכוּת אֱלֹהִים, עִם אַבְרָהָם, עִם יַצְחָק וְעִם יַעֲקֹב וְכֵן עִם כָּל הַנְּבִיאִים הַקְּדוּשִׁים אֲשֶׁר בִּגְדֵיהֶם נִקְיִים, לְלֹא רֶבֶב, טְהוּרִים וְצַחֲרִים? אֲנִי אוֹמֵר לָכֶם: לֹא! רַק בְּהִתְכַּסֵּם אֶת בּוֹרְאֵנוּ כְּשֶׁקֶרן מֵאֵז וּמַעוֹלָם, אוּ כִּי תִחְשְׁבוּהוּ שֶׁקֶרן מֵאֵז וּמַעוֹלָם, לֹא תוֹכְלוּ לְחַשֵּׁב כִּי לְכַמוֹת אֵלֶּה יֵשׁ מוֹשֵׁב בְּמַלְכוּת שְׁמַיִם; וְהֵם אַכּוּ יְדָחוּ כִּי בְּנֵי מַלְכוּת הַשָּׁטָן הֵם. וְעַתָּה, אַחֵי, אֲנִי אוֹמֵר לָכֶם: אִם אַכּוּ רְאִיתֶם תְּמוּרַת לֵב, וְחִפְצֵי לִבְכֶם לְשִׁיר אֶת שִׁיר הַהַגְּבָה הַפּוֹדָה, אֲשֶׁאֲלֶכֶם, הַתּוֹכְלוּ לְחוּשׁ כִּי עַתָּה? הֲאִם הַתְּהַלְכֶתֶם נִשְׁמָרִים מִפֶּשַׁע לִפְנֵי אֱלֹהִים? הַתּוֹכְלוּ לומר בְּלִבְבְּכֶם, אֵלֹהִים נִקְרָאתֶם עַתָּה לְמוֹת, כִּי הֵייתֶם נִכְנָעִים דִּיכֶם? וְכִי בַגְּדֵיכֶם נִקְוּ וְהִלְבִּינוּ עַל יְדֵי דָם הַמְּשִׁיחַ, אֲשֶׁר יְבוֹא לְגָאֵל אֶת עַמּוֹ מִחֻטְאֵתֶם? הֲאִם חַפִּים אַתֶּם מִגְּאֻלָּה? אֲנִי אוֹמֵר לָכֶם, אִם לֹא כֵן אֵינְכֶם מוֹכְנִים לְהַקְרִיא לִפְנֵי אֱלֹהִים. הִנֵּה, עֲלֵיכֶם לְהִתְכַּוֵּן מִהֲרָה, כִּי קְרוּבָה לְבוֹא מַלְכוּת שְׁמַיִם, וְלֹאִישׁ כָּזָה אֵין חַיֵּי עוֹלָם. הַנְּנִי אוֹמֵר, הֲיֵשׁ בְּכֶם אַחַד אֲשֶׁר אֵינוֹ חַי מִקְּנָאָה? אֲנִי אוֹמֵר לָכֶם, כִּי אִישׁ כָּזָה אֵינוֹ מוֹכֵן, וְכִי יִתֵּן וְיִתְכַוֵּן מִהֲרָה, כִּי קְרוּבָה הַשְּׁעָה וְאֵין הוּא יוֹדֵעַ מִתִּי יְבוֹא מוֹעֵד, כִּי אִישׁ כָּזָה לֹא יִמְצָא נְקִי מֵאֲשֶׁם. וְעוֹד אֲנִי אוֹמֵר אֲלֵיכֶם: הֲיֵשׁ בְּכֶם אִישׁ לוֹעֵג לְאָחִיו, אוּ נוֹגֵשׁ אוֹתוֹ בְּרִדְיָפוֹת? הוּא לֹאִישׁ הֵהוּא, כִּי אֵינוֹ מוֹכֵן, כִּי קְרוּבָה הָעֵת לְבוֹא, וְעַלְיוֹ הַנְּחָם מִרְעוּתוֹ; וְלֹא, לֹא יוֹכֵל לְהוֹשֵׁעַ! אַכּוּ, אוּ לָכֶם, כָּל פּוֹעֲלֵי אָנוּ; הַנְּחָמוּ, הַנְּחָמוּ, כִּי יִהוּה אֱלֹהִים דְּבַר זֹאת! הִנֵּה הַזְּמַנְתּוֹ אֵלַי כָּל, כִּי זְרוּעוֹת הַרְחֻמִּים פְּשׁוּטוֹת לְקִרְאתֶם וְהוּא אוֹמֵר: הַנְּחָמוּ נָא וְאֲנִי אֶקְבֹּלְכֶם. אַכּוּ, כֹּה הוּא אוֹמֵר: בּוֹאוּ אֵלַי וְטַעְמוּ מִפְּרֵי עֵץ הַחַיִּים; אַכּוּ, אַכּוּל תֵּאכְלוּ מִלֶּחֶם הַחַיִּים וְשִׁתּוּ תִשְׁתּוּ מִמֵּי הַחַיִּים כְּאֹת נִפְשְׁכֶם; אַכּוּ, בּוֹאוּ אֵלַי וּבְגֵדֵיכֶם מַעֲשֵׂי צִדֵּק, וְלֹא תִגְדְּעוּ וְלֹא תִשְׁלְכוּ אֶל הָאֵשׁ. כִּי הִנֵּה

יֵהָה אוֹכֵל לְהַגִּידְכֶם: הֲאִם לֹא הָאָמִין עֲלָמָא אָבִי בְּדְבָרִים אֲשֶׁר יִצְאוּ מִפִּי אֲבִינְדִי? הֲאִם לֹא הָיָה אָבִינְדִי נְבִיא קְדוֹשׁ? הֲאִם לֹא דְבַר אֶת דְּבַר אֱלֹהִים? הֲאִם עֲלָמָא אָבִי לֹא הָאָמִין בְּדְבָרוֹ? וְכִפִּי אֲמוּנָתוֹ חָלָה בְּלִבּוֹ תְּמוּרָה עָזָה. הַנְּנִי אוֹמֵר לָכֶם כִּי כָּל זֹאת אֲמַת. וְהִנֵּה, הוּא הִטִּיף אֶת דְּבַר אֱלֹהִים לְאַבוֹתֵיכֶם, וְתְּמוּרָה עָזָה חָלָה גַם בְּלִבְכֶם, וְהֵם נִכְנָעוּ בַּעֲנוּה וְשָׂמוּ אֶת מִבְּטָחֶם בְּאֱלֹהֵי אֲמַת חַי. אַכּוּ, הֵם שָׁמְרוּ לוֹ אֲמוּנִים עַד הַקֵּץ; עַל כֵּן נוֹשְׁעוּ. וְעַתָּה, אַחֵי בְּכַנְסִיחָה, אֲשֶׁאֲלֶכֶם: הַנּוֹלֶדְתֶם בְּרוּחַ מֵאֱלֹהִים? הֲאִם קִבַּלְתֶּם אֶת דְּמוּתוֹ בְּתֵאֵר פְּנֵיכֶם? הֲאִם רְאִיתֶם תְּמוּרָה עָזָה זֹאת בְּלִבְכֶם? הֲיֵשׁ בְּקִרְבְּכֶם אֲמוּנָה בְּגֵאֻלָּה אֲשֶׁר מֵאֵת בּוֹרְאֵכֶם? הַתְּלִישִׁירוּ מִבְּטָחֶם בְּאֲמוּנָה, וְתַחֲזוּ בַּגּוֹי בֵּן הַתְּמוּתָה מִתְּעֵלָה בְּאֲלֻמוֹת, וְהַבְּלִיָּה מִתְּעֵלָה בְּבִלְתֵּי בְלִיָּה, לְעַמּוֹד לִפְנֵי אֱלֹהִים וְלִהְשִׁיט כְּפִי הַמַּעֲשִׂים אֲשֶׁר נַעֲשׂוּ בַּגּוֹי בֵּן הַתְּמוּתָה? אֲנִי אוֹמֵר לָכֶם, הַתְּדַמּוּ בְּלִבְכֶם כִּי בְיּוֹם הַהוּא תִשְׁמַעְנָה אֲזַנֵּיכֶם אֶת קוֹל יְהוָה אוֹמֵר אֲלֵיכֶם: בּוֹאוּ נָא אֵלַי, הַבְּרוּכִים, כִּי הִנֵּה מַעֲשִׂיכֶם מַעֲשֵׂי צִדֵּק הָיוּ עַל פְּנֵי הָאָרֶץ? אוּ, הַתְּדַמּוּ בְּלִבְכֶם כִּי תוֹכְלוּ בְיּוֹם הַהוּא לְכַזֵּב לִיהוָה בְּאֲמָרְכֶם: יְהוָה, מַעֲשֵׂינוּ מַעֲשֵׂי צִדֵּק הָיוּ עַל פְּנֵי הָאָרֶץ; וְהוּא יוֹשִׁיעֶכֶם? אוּ, בְּלִשׁוֹן אַחַר, הַתְּדַמּוּ בְּלִבְכֶם כִּי תוֹבְאוּ לִפְנֵי כֶסֶם מִשְׁפַּט אֱלֹהִים וְנִפְשְׁכֶם מִלְּאָה אֲשֶׁם וְחִרְטָה, בְּזַכְרְכֶם אֶת כָּל אֲשֶׁמְכֶם, אַכּוּ, בְּזַכְרְכֶם אֶת כָּל רִשְׁעֵתְכֶם כְּתַמָּה, זָכְרוּן עַל כִּי מִרְדְּתֶם בְּמִצְוֹת אֱלֹהִים? אֲנִי אוֹמֵר לָכֶם: הַתּוֹכְלוּ לְהַבִּיט בְיּוֹם הַהוּא אֶל אֱלֹהִים בְּלֵב טְהוֹר וּבְנִקְיוֹן כְּפִים? אֲנִי אוֹמֵר לָכֶם: הַתּוֹכְלוּ לְהַבִּיט מַעֲלָה וְדַמוּת אֱלֹהִים חֻקוּקָה בְּתֵאֵר פְּנֵיכֶם? אֲנִי אוֹמֵר לָכֶם: הַתְּחַשְּׁבוּ כִּי תוֹשְׁעוּ בַּעֲת אֲשֶׁר הַתְּמַסְרְתֶם לְהַכְנַע לְשָׁטָן? אֲנִי אוֹמֵר לָכֶם, בְיּוֹם הַהוּא תִדְּעוּ כִּי אֵין לָכֶם יְשׁוּעָה; כִּי לֹא יוֹשֵׁעַ אִישׁ בְּלֹא רְחוּצוֹ בְּגָדָיו וְהִלְבִּינוּ; אַכּוּ, שׁוּמָה עַל בְּגָדָיו כִּי יִשְׁהַרוּ עַד אֲשֶׁר נִקְיִים יִהְיוּ מִכָּל פְּתָם, עַל יְדֵי דָם מִי שְׂאֵבוֹתֵינוּ דְּבָרוּ עֲלֵינוּ כִּי יְבוֹא לְגָאֵל אֶת עַמּוֹ מִחֻטְאֵתֶם. וְעַתָּה, אַחֵי, אֲשֶׁאֲלֶכֶם: אֵיכָה תִרְגִּישׁוּ, וְלֹאִישׁ אִישׁ מִכֶּם, אִם תַּעֲמְדוּ לִפְנֵי כֶסֶם מִשְׁפַּט

כי כה התגלה לי, כי הדברים אשר דברו אבותינו
 אמת הם, וזאת על פי רוח הנבואה אשר בקרבי,
 אשר אף היא על ידי התגלות רוח אלהים. אני
 אומר לכם, כי אני עצמי יודע כי כל אשר אני
 לכם על העתיד לבוא, אמת הוא, ואני אומר
 לכם כי אנכי יודע כי בוא יבוא ישוע המשיח,
 והוא הנו, הילוד היחיד אשר לאב, מלא חסד
 ורחמים ואמת. הנה, הוא אשר בא להסיר
 את חטאי העולם, חטאי כל איש אשר איתן
 באמונתו בשמו. ועתה, אני אומר לכם כי זה
 הסדר אשר על פיו נקראתי, להטיף אל אחי
 האהובים, ואף אל כל תושב בארץ; אכן,
 להטיף לכל, לזקן ולצעיר, לחיב ולחפשי;
 אני אומר לכם, לזקן, לבוגר ולדור הצעיר,
 לקרא אליהם כי ינחמו מרעתם ויולדו שנית.
 כי כה אמרה הרוח: הנחמו כל קצוי ארץ, כי
 מלכות שמים קרובה לבוא; אכן, בן אלהים בא
 בתפארתו, בגבורתו, בהודו, בכחו ובממשלתו.
 הנה, אחי האהובים, אני אומר לכם כי כה אמרה
 הרוח: ראו הדר מלך כל הארץ, ואף זרח מלך
 השמים עד מהרה בקרב כל בני האדם. וכן
 אמרה לי הרוח, והיא קוראת אלי בקול אדיר
 לאמר: צא ואמר אל העם הזה: הנחמו מחטאי!
 כי אם לא תנחמו, לא תנחלו בשום אופן את
 מלכות שמים. ועוד אני אומר לכם, כה אמרה
 הרוח: הנה מונף הגרון על שרשי העץ. כל עץ
 אשר אינו נושא פרי טוב יגדע וישלף אל האש,
 אש אשר לא תחדל, אש בל תכבה. ראו וזכרו
 כי האל הקדוש דבר זאת. ועתה, אחי האהובים,
 אני אומר לכם, התוכלו לעמד לפני הדברים
 האלה? התוכלו לדחות את הדברים האלה
 מפניכם, ולרמס את האל הקדוש תחת
 רגליכם? אכן, התהיו נפוחים בגאות לבכם?
 התוסיפו ללבש בגדי יקר ולשית לבכם להבלי
 העולם ולעשרכם? התוסיפו להחזיק בדתכם
 כי טובים אתם מרעכם? אכן, התוסיפו לרדף
 את אחיכם, המצניעים עצמם בענותם ללכת
 על פי סדר הקדש אשר לאלהים, על ידי הכנסו
 לכנסייה הזאת, ואשר קדשו על ידי רוח הקדש,
 ובידיהם מעשים ההולמים תשובה? התוסיפו

קרובה העת לבוא וכל אשר לא יתן פרי טוב,
 אשר לא פעל צדקות, נהי ומספד חלקו. הוי,
 פועלי און, אתם הנפוחים בהבלי העולם, אתם
 הטוענים לדעת את דרכי הצדק, ובכל זאת
 תעיתם, כצאן בלא רועה, אף כי קרא אחריהם
 רועה ועודו קורא לכם, אך אתם אינכם
 שומעים בקולו! הנני אומר לכם, כי הרועה
 הטוב קורא לכם; אכן, בשמו הוא קורא לכם,
 אשר הוא שם המשיח; ואם לא תשמעו לקול
 הרועה הטוב, ולא תקשיבו לשם אשר אתם
 נקראים בו, אינכם צאן הרועה הטוב. ואם אין
 אתם צאן הרועה הטוב, מאיזה עדר אתם? הנני
 אומר לכם כי השטן רועכם ומעדרו אתם; מי
 יכול לכחש בזאת? הנני אומר לכם כי כל
 המכחש בזאת שקרן הוא וגב השטן. ואני
 אומר לכם כי כל טוב, מאלהים מוצאו, וכל
 רע, מהשטן מוצאו. לכן, אם ביד איש מעשים
 טובים, אין זאת כי לקול הרועה הטוב הוא שומע
 ובעקבותיו הוא הולך; אף כל אשר בידו מעשים
 רעים, בן השטן הוא נעשה, כי לקולו הוא שומע
 ובעקבותיו הוא הולך. וכל העושה זאת, מאת
 השטן יקבל את שכרו; על בן שכרו מות, באשר
 לדברי צדק, כי מת הוא לכל מעשים טובים.
 ועתה, אחי, חפצי כי תשמעו אלי, כי בתעצומת
 נפשי אני מדבר. הן דברתי אליכם ברורות,
 למען לא תטעו, כי כמצות אלהים דברתי.
 כי נקראתי לדבר באפן הזה, על פי סדר הקדש
 אשר לאלהים, אשר במשיח ישוע; הנני מצוה
 לקום ולהעיד לפני העם הזה על הדברים אשר
 דברו אבותינו על אודות הבאות. ואין זאת
 הכל. האינכם סוברים כי אני עצמי יודע את
 הדברים האלה? הנני מעיד לפניכם כי הדברים
 אשר דברתי עליהם אמת הנם. ומה סוברים
 אתם, כיצד נודעה לי אמתתם? הנני אומר
 לכם, הם נודעו לי על ידי רוח הקדש אשר
 לאלהים. הנה, צמתי והתפללתי ימים רבים
 למען אדע אני את הדברים האלה. ועתה, אני
 עצמי יודע כי אמת הם; כי יהוה אלהים גלה
 אותם לי ברוח קדשו; ואין זאת כי אם רוח
 ההתגלות אשר בקרבי. ועוד אני אומר לכם

כי דבר אלהים היה חפשי לכל, ומאיש לא נמנעה זכות ההתפנסות ויחדו לשמע את דבר אלהים. ואולם בני אלהים הצטוו להתפנס לעתים קרובות, ולהתחבר בצום ובתפלה אדירה בעבור נשמות האנשים אשר לא ידעו את אלהים. ואחר עשותו את התפנות האלה נפרד מהם עלמא, אכן, מהפנסיה אשר בעיר זרעהמלה, והלך ממזרח לנהר צידון אל עמק גדעון; שם נבנתה עיר אשר נקרא שמה גדעון, והיא בעמק אשר נקרא שמו גדעון, על שם האיש אשר נרצח בחרב נחור. ועלמא הלך והחל להשמיע את דבר אלהים לפנסיה אשר כוננה בעמק גדעון, כפי התגלות דבר האמת אשר דברו אבותיו, וכפי רוח הנבואה אשר בקרבו, והיא על פי עדות ישוע המשיח, בן אלהים, אשר יבוא לגאל את עמו מחטאייהם, וכפי סדר הקדש אשר על ידיו נקרא. וכך כתוב הדבר. אמון.

דברי עלמא אשר השמיעם לאנשי גדעון, על פי ספר הזכרון אשר לו (בערך 83 לפני הספירה). נכלל בפרק ז.

ז

הנה, אחי האהובים, אחר אשר נתן לי לבוא אליכם, הנני מבקש לפנות אליכם בשפתי אכן, במו פי אדבר אליכם, וזאת הפעם הראשונה אשר אדבר אליכם בדברי פי, יען אשר התמסרתי כלי לכם המשפט, כי רבה הייתה עלי העבודה ולא יכלתי לבוא עדיכם. וגם היום לא יכלתי לבוא הנה לולא נמסר פס המשפט לאיש אחר למשל במקומי, ויהוה ברחמיו הרבים נתנני לבוא אליכם. אכן, באתי ובלבתי תקוה גדולה וחפץ רב למצא אתכם נכנעים לפני אלהים, שוקדים תמיד להעתיר לחסדו, למצא אתכם נקיים מאשם לפניו, ובלא הבררה הנוראה, כאשר הייתה לאחינו בזרעהמלה. ברוך שם אלהים, אשר הודיעני, אכן, אשר נתנני שמחה רבה מאד בידיעה כי שבו להישיר דרכם בצדקו. וכפי רוח אלהים אשר בקרבי, מאמין אני כי

לפנות ערף לפני ולאביון ולמנע מהם את קנייכם? ובלסוף, בלכם המתמידים ברשעתכם, אני אומר לכם כי אלה הם אשר יהיו הגדועים והמשלכים אל האש, בלתי אם ינחמו מהרה מרעתם. והנני אומר לכם, בלכם החפצים ללכת אחר קול הרועה הטוב, צאו מן הרשעים והבדלו ואל תגעו בסמאותיהם; הן שמותיהם ימחו, לבל ימנו שמות הרשעים עם שמות הצדיקים, למען יקום דבר אלהים האומר: לא יתערבו שמות הרשעים בשמות עמי. כי שמות הצדיקים יכתבו בספר החיים, ולהם אתן נחלה לימיני. ועתה, אחי, מה תאמרו נגד זאת? אני אומר לכם, אם תדברו נגד זאת, אין בכך חשיבות, כי דבר אלהים קום יקום. היש בכם רועה, אשר לו צאן רבות, ואיננו נוטר אותן, לבל יכנסו ויטרפו את צאנו? הן אם יכנס זאב לתוך עדרו, הלא יגרשנו? והנה, אם יוכל לו, ישמידהו. והנני אומר לכם כי הרועה הטוב קורא אחרים, ואם תשמעו בקולו, ביאכם אל עדרו ותהיו צאנו. והוא מצוכם כי לא תתירו לשום זאב טורף להפנס אליכם, לבל תשמדו. ועתה, אני, עלמא, מצוכם בלשון זה אשר צוני כי תשמרו לעשות את הדברים אשר דברתי אליכם. ואליכם, חברי הפנסיה, אני מדבר דרך פקדה; ולאשר אינם חברי הפנסיה מדבר אני בדרך הזמנה לאמר: בואו והטבלו לשם תשובה, למען תהיו אף אתם טועמי פרי עץ החיים.

ח

והיה ככלות עלמא לדבר אל אנשי הפנסיה אשר כוננה בעיר זרעהמלה, הוא הסמיך כהנים וקנים בסמיכת ידיו על פי סדר אלהים, למען יעמדו בראש הפנסיה וישמרוה. וכל אשר לא היה חבר בפנסיה ונחם מחטאיו, הטבל לשם תשובה והתקבל לתוף הפנסיה. וכל אשר היו חברים בפנסיה, אשר לא נחמו מרעתם ולא השפילו עצמם לפני אלהים, כלומר התנשאו בגאות לבם, נדחו ושקם נמחה למען לא ימנה עם הצדיקים. כך הם החלו לכוון את סדרי הפנסיה בעיר זרעהמלה. וחפצי כי תבינו

תְּרַחֲצוּ, וְתִהְיֶה לְכֶם אֲמוּנָה בְּשֵׁה אֱלֹהִים, הַמְסִיר
 אֶת חַטָּאי הָעוֹלָם, אֲשֶׁר לוֹ הַכַּח לְהוֹשִׁיעַ וּלְשַׁתֵּר
 מִכָּל עוֹלָה. הִנֵּה אֲנִי אוֹמֵר לְכֶם, בּוֹאוּ וְאֵל
 תִּירְאוּ; הִסְרִיו כָּל חַטָּא, אֲשֶׁר עַל נְקֻלָּה
 מִטְּרִידְכֶם וְאֲשֶׁר אוֹסֵר אֶתְכֶם אֲלֵי כְלִיוֹ; אָכֵן,
 בּוֹאוּ וְצִאוּ לְהִרְאוֹת לְאֱלֹהֵיכֶם כִּי רוֹצִים אַתֶּם
 לְשׁוֹב מַחְטָאֵיכֶם וּלְבוֹא עִמּוֹ בְּבְרִית לְשֹׁמֵר אֶת
 מִצְוֹתָיו וּלְהַעֲדֵד עַל כֹּף הַיּוֹם בְּהִלְכִיתְכֶם אֶל מִי
 הַטְּבִילָה. וְכֹל אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה זֹאת וְיִשְׁמַר מֵהַיּוֹם
 וְהִלְאָה אֶת מִצְוֹת אֱלֹהִים, הוּא יִזְכֹּר אֶת אִמְרֵי
 אֱלֹהֵי, אָכֵן, הוּא יִזְכֹּר כִּי אִמְרָתִי לוֹ כִּי חִיי עוֹלָם
 יִנְחַל, כְּפִי עֵדוֹת רוּחַ הַקֹּדֶשׁ, אֲשֶׁר מַעֲדִידָה בְּקִרְבִּי.
 וְעַתָּה, אַחֵי הָאֱהוּבִים, הַתְּאֲמִינוּ בְּדַבְרֵים הָאֵלֶּה?
 הֲנִי אוֹמֵר לְכֶם: כֵּן! יִדְעִיתִי כִּי מֵאֲמִינִים אַתֶּם;
 וְאֲנִי יוֹדַע זֹאת עַל פִּי הַתְּגִלוֹת הַרוּחַ אֲשֶׁר בְּקִרְבִּי.
 וַיַּעַן אֲשֶׁר אֵיתְנָה אֲמוּנָתְכֶם בְּדַבְרֵי הַזֶּה, בְּדַבְרֵים
 אֲשֶׁר עָלִיהֶם דְּבַרְתִּי; רַבָּה שְׂמֵחָתִי. כִּי כְּפִי תַחֲלַת
 דְּבַרֵי אֲלֵיכֶם, בְּאִמְרֵי כִּי רַב חֲפְצִי כִּי לֹא תִהְיוּ
 כְּאֲחֵיכֶם הַפּוֹסְחִים עַל שְׂפֵתי הַסֵּעֲפִים, הִנֵּה מִצְאֵתִי
 כִּי חֲפְצִי הַתְּמַלֵּא. כִּי רוֹאֶה אֲנִי כִּי אַתֶּם הוֹלְכִים
 בְּאֲרוֹחוֹת צְדָקָה; אֲנִי רוֹאֶה כִּי דִרְפְּכֶם מוֹלִיכָה
 אֶל מַלְכוּת אֱלֹהִים; אָכֵן, אֲנִי רוֹאֶה כִּי אַתֶּם
 מִישִׁירִים בְּדַרְכֵי. וְאֲנִי רוֹאֶה כִּי נוֹדַע לְכֶם, עַל
 יְדֵי עֵדוֹת דְּבָרוֹ, כִּי אֵין הוּא יְכוֹל לִלְכֹת בְּדַרְכֵים
 עֲקֻלְלוֹת; גַּם אֵין הוּא מְמִיר מֵהַדְּבָר אֲשֶׁר
 אָמַר; אִף אֵינְנו סוֹטָה כְּחוֹשׁ הַשְּׁעָרָה מִן הַיַּמִּין
 אֶל הַשְּׂמָאל, וְלֹא מִן הַצּוֹדֵק אֶל הַלֵּא צוֹדֵק. עַל
 כֵּן מֵהִלְכוּ מֵעַגְל נְצַחֵי אַחַד. וְאֵין הוּא שׁוֹכֵן
 בְּהִיכְלוֹת שְׂמָאָה. וְכֵן לֹא תִתְקַבֵּל בְּמַלְכוּת
 אֱלֹהִים כָּל טִנְפָת, אוֹ כָּל דְּבָר אֲשֶׁר אֵינְנו נְקִי;
 לְכֵן הֲנִי אוֹמֵר לְכֶם: בּוֹא תְבוֹא הַעֵת, וְהִיא
 תִּהְיֶה בְּיוֹם הָאֲחֵרוֹן, אֲשֶׁר הַטְּמֵא יִשְׂאֵר בְּטִמְאָתוֹ.
 וְעַתָּה, אַחֵי הָאֱהוּבִים, אִמְרָתִי לְכֶם אֶת הַדְּבָרִים
 הָאֵלֶּה בְּעֵבּוֹר אַעֲזוֹר אֶתְכֶם לְחוֹשׁ אֶת חוֹבְתְכֶם
 לְפָנַי אֱלֹהִים, לִלְכֹת לְפָנָיו בְּהִיוֹתְכֶם נְקִיִּים מֵאִשָּׁם
 וּלְהַתְּהַלֵּךְ עַל פִּי סֵדֵר הַקֹּדֶשׁ, אֲשֶׁר עַל פִּיו הוּא
 קֹבֵל אֶתְכֶם. וְעַתָּה, רְצוּנִי כִּי תִהְיוּ עֲנֻוִים, וְכִי
 תִהְיוּ נִכְנָעִים וְאֲדִיבִים, נוֹחִים לְהַתְּרַצוֹת,
 מְלֵאִים אֲרָךְ רוּחַ וְכַח סֶבֶל, מֵתוֹנִים בְּכָל,
 שׁוֹקְדִים עַל שְׂמִירַת מִצְוֹת אֱלֹהִים בְּכָל עֵת,

תִּהְיֶה לִי שְׂמֵחָה אִף עֲלֵיכֶם. וְאוֹלָם, אֵינְנִי רוֹצֶה
 כִּי שְׂמֵחָתִי עֲלֵיכֶם תִּגִּיעַנִי בְּיִסּוּרִים רַבִּים וְצַעַר,
 כְּפִי שְׂשֻׁבְלָתִי מִפָּנַי אֲחֵיכֶם אֲשֶׁר בְּזַרְעַחְמָלָה כִּי
 הִיְתָה לִי שְׂמֵחָה עָלֵיהֶם רַק אַחַר רַב יִסּוּרִים
 וְצַעַר. הֲנִי מֵאֲמִין כִּי אֵין אַתֶּם שְׂרוּיִים בַּחֶסֶר
 אֲמוּנָה כְּאֲשֶׁר הָיוּ אֲחֵיכֶם; אֲנִי מֵאֲמִין כִּי אֵינְכֶם
 מֵתְנַשְּׂאִים בְּגִאוֹת לֵב; וּמֵאֲמִין אֲנִי כִּי לֹא שְׂתֶם
 לְבַבְכֶם לְעֲשׂוֹר וּלְהַבִּיל הָעוֹלָם, אָכֵן, כִּי אֵינְכֶם
 עוֹבְדִים פְּסִילִים, כִּי אִם אֶת אֱלֹהֵי אֲמֵת וְחַיִּים,
 וְכִי צוֹפִים אַתֶּם לְמַחֲלַת חַטָּאֵיכֶם, בְּאֲמוּנַת עַד,
 לְקִרְאָת הַעֲתִיד לְבוֹא. הֲנִי אוֹמֵר לְכֶם כִּי רַבִּים
 הַדְּבָרִים הַעֲתִידִים לְבוֹא, אִף דְּבָר אֶחָד חֲשׁוֹב
 מִכֶּלֶם, הִנֵּה כִּי אֵין הַעֵת רְחוּקָה וְחֵי הַגּוֹאֵל וְבָא
 בְּקִרְבֵּנוּ עִמּוֹ. הִנֵּה, לֹא אִמְרָתִי כִּי יְבוֹא בְּתוֹכְנוּ
 בְּעֵת דוּרוֹ בְּמִשְׁכָּנוֹ בֵּן הַתְּמוּתָה, כִּי לֹא אֲמַרָה
 לִי הַרוּחַ כִּי כֵן יִהְיֶה הַדְּבָר; וּבְדַבְרֵי הַזֶּה אֵינְנִי
 יוֹדַע. אִף זֹאת יִדְעִיתִי, כִּי לִיהוּה אֱלֹהִים הַכַּח
 לַעֲשׂוֹת אֶת כָּל הַדְּבָרִים אֲשֶׁר הֵם כְּדַבְּרוֹ. כִּי
 הִנֵּה, אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה הִגִּידָה לִי הַרוּחַ לֵאמֹר:
 קְרֵא אֶל הָעָם הַזֶּה לֵאמֹר: שׁוּבוּ נָא וּפְנּוּ אֶת
 דְּרָךְ יְהוּה, וּלְכוּ בְּאֲרוֹחוֹתָיו אֲשֶׁר יִשְׂרִים הֵם;
 כִּי הִנֵּה קְרוּבָה לְבוֹא מַלְכוּת שְׁמַיִם וְבֵן אֱלֹהִים
 בָּא עַל פָּנַי הָאָרֶץ, וְהִנֵּה הוּא יוֹלֵד לְמֵרִים,
 בִּירוּשָׁלַם אֲשֶׁר הִיא אֲרֶץ אֲבוֹתֵינוּ; וְהִיא בְּתוֹלָה,
 כְּלִי יָקָר וְנִבְחָר, אֲשֶׁר תִּחְסֶה בְּצֵל רוּחַ הַקֹּדֶשׁ
 וּבְכֹחַ תְּהָרָה, וְתִלְדַּ בֵּן, הוּא בֵּן אֱלֹהִים. וְהוּא
 יִלְדֵּ וְיִסְבֵּל מִכְּאוּבִים, יִסּוּרִים וְכֹל מִיַּנִּי מִבְּחָנִים.
 וְזֹאת לְמַלֵּא אֶת הַדְּבָר אֲשֶׁר נְאֻמָּה, כִּי הוּא יִשְׂאֵ
 אֶת מִכְּאוּבֵי עִמּוֹ וְאֶת חֲלָאֵיו. וְהוּא יִקְבֵּל עָלָיו
 מוֹת, לְמַעַן יִתִּיר אֶת מוֹסְרוֹת הַמּוֹת הָאוּסְרוֹת
 אֶת עִמּוֹ. וְהוּא יִקְבֵּל עָלָיו אֶת חֲלָאֵיהֶם, לְמַעַן
 יִמְלֵאוּ מַעֲוֵי רַחֲמִים, כְּפִי הַבְּשׂוֹר, לְמַעַן יִדַע,
 כְּפִי הַבְּשׂוֹר, כִּי צַד הַיְהִינִיק אֶת עִמּוֹ, כְּפִי חֲלָאֵיהֶם.
 וְהַרוּחַ יוֹדַעַת הַכֹּל; וְאוֹלָם יִסְבֵּל בֵּן אֱלֹהִים כְּפִי
 הַבְּשׂוֹר, לְמַעַן יִשְׂאֵ עָלָיו אֶת חַטָּאי עִמּוֹ, לְמַחֲוֹת
 אֶת פְּשְׁעֵיהֶם כְּפִי כַח גְּאֻלָּתוֹ; הִנֵּה זֹאת הַעֲדוֹת
 אֲשֶׁר בִּי. וְהֲנִי אוֹמֵר לְכֶם כִּי עֲלֵיכֶם לְהִנָּחֵם
 מִחַטָּאֵיכֶם וּלְהוֹלֵד שְׁנִית; כִּי כֵה אוֹמְרַת הַרוּחַ:
 אִם לֹא תוֹלְדוּ שְׁנִית, לֹא תוֹכְלוּ לְרִשֵׁת אֶת מַלְכוּת
 שְׁמַיִם. עַל כֵּן בּוֹאוּ וְהִסְבְּלוּ לְשֵׁם תְּשׁוּבָה, לְמַעַן

מבקשים ממנו את כל צרכיכם, ברוח ובהמה, ומשיבים תמיד דברי תודה לאלהים על כל אשר אתם מקבלים. והשמרו להחזיק באמונה, בתקוה, ובחסד כי אז תהיו תמיד עתירי מעשים טובים. יצרככם יהוה וישמר את בגדיכם ללא רבב, למען תובאו לבסוף לשבת בממלכות שמים עם אברהם, יצחק ויעקב ועם הנביאים הקדושים, אשר היו מאז ראשית העולם, בהיות בגדיכם ללא רבב כבגדיהם, וללא לצאת עוד. ועתה, אחי האהובים, דברתי את הדברים האלה כפי רוח הקדש המעידה בקרבי; נפשי תשמח מאוד על שקידתכם ותשומת הלב אשר נתתם לדברי. ועתה, יהי שלום אלהים עליכם ועל בתיכם ואדמותיכם, על צאנכם ובקרכם, ועל כל אשר לכם, נשיכם וילדיכם, כפי אמונתכם ומעשיכם הטובים, מעתה ועד עולם. זאת דברתי. אמן.

ח

ועלמא שב מארץ גדעון, שם למד את אנשי גדעון דברים רבים אשר לא אוכל לכתבם, וכונן את סדרי הפנסיה, כאשר עשה לפניו כן בארץ זרעהמלה; אכן, הוא שב אל ביתו אשר בזרעהמלה לנוח מעמלו אשר עמל. כה פלתה השנה התשיעית לשלטון השופטים בעם נפי. ובראשית השנה העשירית לשלטון השופטים בעם נפי, עזב עלמא את ביתו ונסע אל ארץ מלך, אשר במערב נהר צידון, במערב, בגבול היערות. והוא החל ללמד את אנשי ארץ מלך על פי סדר הקדש אשר לאלהים, אשר בו נקרא לשליחותו; והוא למד את העם בכל רחבי ארץ מלך. והיה כי באו אליו האנשים בכל גבול הארץ אשר ליד היערות. והם הטבלו בכל הארץ. וככלותו את עבודתו במלך הוא הלך משם ונסע דרך שלשת ימים לצפון ארץ מלך; והוא בא אל עיר אשר נקרא שמה עמוניהה. ומנהג עם נפי היה לקרא את ארצותיהם, עריהם וכפריהם, ואף את הכפרים הקטנים, על שם האיש הראשון אשר נחלם וכן היה דבר ארץ עמוניהה. ובבוא עלמא אל העיר עמוניהה

הוא החל להטיף להם את דבר אלהים. והשטן קנה לו שביטה בלב אנשי העיר עמוניהה; לכן לא שמעו לדברי עלמא. אולם עלמא עמל ברוחו עמל רב, ונאבק עם אלהים בתעצומות תפלה, בתחנה אליו כי ישפך את רוחו על אנשי העיר, וכי יואיל לתת להם טיבילים בתשובתם מחטאייהם. אף הם הקשו את לבם ואמרו לו: הנה ידענו כי אתה עלמא וכי אתה כהן גדול בכנסיה אשר כוננת, על פי המסורת אשר בידיך, באזורים רבים בארץ; אף לנו אין חלק בכנסיתך, ואנו לא מאמינים במסורות אגוליות אשר קאלה. ואף יודעים אנחנו כי אין לך כח עלינו, כי איננו חברי כנסיתך; ויען אשר מסרת את כס המשפט לנפיהה, אינך השופט העליון למשל בנו. ואחר אשר אמרו זאת האנשים והתנגדו לכל דבריו, וחרפוהו וירקו עליו וגרשוהו מעירם, הוא יצא משם ונסע אל עיר אשר נקרא שמה אהרן. ובנסעו שמה בהיות לבו כבד מצער והוא שרוי ביגון עז ובמצוקת נפש על רשעת אנשי העיר עמוניהה, והנה מלאך יהוה נגלה אליו ואמר: ברוך אתה, עלמא; לכן, שא ראשך ושישה, כי חלקך לשמח עד מאד; כי שמרת אמונים לעשות את מצוות אלהים מיום קבלך ממנו את דבר שליחותך הראשון; ואני הוא אשר שלחתיו אליה. והנני שלוח לצותך לשוב אל העיר עמוניהה ולהטיף שנית דברי תוכחה לאנשי העיר; אכן, אמר להם כי אם לא ינחמו מחטאייהם פלה וכלם יהוה אלהים. כי הנם זוממים עתה לאבד את חרות עמך, אמר יהוה, וזאת הפך מן החקים והמשפטים והמצוות אשר הוא נתן לעמו. והיה אחר אשר קבל עלמא את דבר שליחותו מאת מלאך יהוה הוא מהר לשוב אל ארץ עמוניהה. והוא נכנס העירה בדרך אחרת, והיא הדרך אשר מדרום לעיר עמוניהה. ובבואו העירה הציקהו הרעב, והוא אמר אל איש אחר: התתן לעבד אלהים ענו מעט אכל לאכל? ואמר אליו האיש: איש נפיי אני, ואני יודע כי נביא אלהים קדוש אתה, כי הנך האיש אשר עליו אמר לי מלאך ברחוק: קבל אותי! לכן בואה עמי אל ביתי ואחלק עמך

הם אנשי העיר עמוניה, החלוטי להטיף להם,
 והם רבו עמי לאמר: מי אתה? התחשב כי
 נאמין לעדות איש אחד, אף כי יטיף לנו כי הארץ
 תחלף? והם לא הבינו את הדברים אשר דברו,
 כי לא ידעו כי הארץ אכן תחלף. ועוד אמרו:
 לא נאמין לדבריך אם תנבא על העיר הגדולה
 הזאת כי תחרב ביום אחד. והם לא ידעו כי ביד
 אלהים לעשות נפלאות כאלה, כי היו עם קשה
 לב וקשה ערף. והם אמרו: מי הוא אלהים,
 השולח רק איש בן סמכות אחד אל בני העם
 הזה להשמיע בקרבם אמתת דברים פה גדולים
 ונפלאים? והם עמדו לשלח בי את ידם, אף
 הנה חדלו. ואני עמדתי באמץ לב להשמיעם;
 אכן, באמץ העידותי לפניהם לאמר: הוי,
 דור רשע ועקש, איכה שכחתם את מסורת
 אבותיכם; איכה מהרתם לשכח את מצוות
 אלהים. האינכם זוכרים כי אבינו, לחי, הוצא
 מירושלם ביד אלהים? האינכם זוכרים כי
 הוליתם פלם במדבר? השכחתם כבר פמה
 פעמים הציל את אבותינו מידי אויביהם,
 ושמרם מפליון, אף מידי אחיהם? ולולי כחו,
 אשר אין שוה לו, ורחמיו וארף אפיו לנו, אזי
 נכרתנו, בלא מניעה, מעל פני האדמה, לפני
 זמן רב, ואולי היינו נדונים לסבל וענות התמיד.
 הנני אומר לכם כי אלהים מצוכם להנחם
 מחטאיכם; ואם לא תעשו כן, לא תוכלו בשום
 אופן לרשת את מלכותו. אף אין זאת הפל, הוא
 אף מצוכם להנחם פן ימחה אתכם כליל מעל
 פני האדמה; אכן, פקוד יפקדכם בחמתו ולא
 ישיב מכם חרון אפו. האינכם זוכרים את דברו
 אל לחי לאמר: והיה אם תשמרו את מצוותי,
 והצלחתם בארץ? ועוד נאמר: אם לא תשמרו
 את מצוותי, תכרתו מלפני יהוה. מי יתן ותוכרו,
 כי בכל אשר לא שמרו הלמנים את מצוות
 אלהים, נכרתו מלפני יהוה. ועתה רואים אנחנו
 כי בזה קם והיה דבר יהוה, והלמנים אכן נכרתו
 מלפניו מאז החלו לפשע בארץ. ואולם הנני
 אומר לכם, כי ביום הדין יהיה דינם קל מדינכם,
 אם תוסיפו לחטא, ואף קל יותר בעבורם
 בעולם הזה, אם לא תנחמו. כי יש דברי ברית

את לחמי; הן ידעתי כי תהיה ברכה לי ולביתי.
 והאיש הכניסהו אל ביתו; ושם האיש עמולק;
 והוא לקח לחם ומזון ונתנם לפני עלמא. ועלמא
 אכל לחם ושבע. והוא ברך את עמולק ואת ביתו
 ונתן תודה לאלהים. ואחר אכלו לשבעה הוא
 אמר אל עמולק: אנכי עלמא, הכהן הגדול
 לכנסית אלהים בכל הארץ. הנני קרוא להגיד
 את דבר אלהים בקרב כל העם הזה, כפי רוח
 ההתגלות והנבואה; הייתי בארץ הזאת ולא אבו
 אנשיה לקבלני, כי אם גרשוני, ואני אמרתי בלבי
 לפנות ערף לארץ הזאת ולסור ממנה לעד.
 אף הנה צייתי לשוב ולנבא אל העם הזה, אף
 להעיד בהם על עוונותיהם. ועתה, עמולק,
 יען אשר האכלתני והכנסתני בצל קורתך,
 ברוך אתה, כי רעבתי מפני צומי ימים רבים.
 ועלמא ישב ימים רבים עם עמולק בטורם החל
 להטיף אל העם. והעם הוסיפו להגדיל עוון.
 והיה דבר אלהים אל עלמא לאמר: לחי, ואף
 תאמר אל עבדי עמולק, לחי והנבא אל העם
 הזה לאמר: הנחמו מחטאיכם, כי כה אמר
 יהוה, אם לא תנחמו, פקוד אפקד את העם
 הזה בחמתי ולא אשיב מהם חרון אפי. ועלמא
 יצא אל העם ועמולק עמו, להשמיעם את דבר
 אלהים, והם מלאים רוח הקדש. וכח נתן להם,
 עד כי לא יכלו אויביהם לקלאם בבור ולא יכול
 איש להרגם; ואולם הם לא השתמשו בכחם
 עד אשר נכבלו והשליכו אל בית הפלא. והיה
 זאת למען הראות יהוה כחו בהם. והם יצאו
 והחלו לקרא אל העם ולהתנבא אליו, כפי
 הכח אשר נתנם יהוה ורוחו.

דברי עלמא וכן דברי עמולק, אשר הטיפו

אל העם אשר בארץ עמוניה. ספור השלכתם
 אל בית הפלא והצלחתם על ידי כח אלהים הנפלא
 אשר היה בהם, על פי כתיב עלמא (בערך 82
 לפני הספירה). נקלל בפרקים ט-יד.

ט

ואני, עלמא, אחר אשר צוני אלהים לקחת את
 עמולק ולצאת להטיף שנית אל העם הזה, אשר

למען לא תאבדו, שלח יהוה את מלאכו לפקד
 רבים מעמו, להשמיעם כי יצאו ויקראו בעז אל
 העם הזה לאמור: הנחמו מרעתכם, כי קרובה
 לבוא מלכות השמים; ולא יעברו ימים רבים
 וכן אלהים יבוא בתפארתו, והיתה תפארתו
 תפארת הבן הילוד היחיד אשר לאב. והוא
 מלא חסד וישר ואמת, ולו רב סבלנות ורחמים
 וארך אפים, מהיר לשמע את קריאות עמו
 ולענות לתפלותיהם. והנהו בא לגאל את אשר
 יטבלו לשם תשובה, על ידי אמונתם בשמו.
 לכן פנו דרך יהוה, כי קרוב היום אשר כל האדם
 יקצרו את פרי עמלם, איש כפי מעללו; הצדיק
 יקצר את ישועת נפשו, כפי כח ישוע המשיח
 וגאלתו; והרשע יקצר את קללת נפשו, כפי כח
 השטן ושעבודו. והנה, זה קול המלאך הקורא
 אל העם. ועתה, אחי האהובים, כי אחי אתם,
 ועליכם להיות אהובים; ועליכם לעשות מעשים
 ההולמים תשובה, כי קשה מאד לבכם על
 דבר אלהים, ואמנם בני כליו וכשלוני הנכם.
 וכדברי, עלמא. את הדברים האלה, והנה
 עלתה חמת העם עלי, על אשר אמרתי להם
 כי עם קשה לב וקשה ערף הם. ואף על אמרי
 להם כי הם בני כליו וכשלוני, רגזו עלי וקשו
 לשלח ידם בי, להשליכני אל בית הפלא.
 אף יהוה לא הניחם לתפשיני בעת ההיא
 להשליכני אל בית הפלא. אז קם עמולק
 ועמד לפניהם והחל להטיף להם אף הוא.
 הנה, אין כל דברי עמולק כתובים, אולם
 חלקם כתובים בספר הזה.

7

אֵלָה דְּבָרֵי עֵמוּלֵק אֲשֶׁר קָרָא אֶל הָעָם אֲשֶׁר
 בָּאֲרֵץ עֲמוּנִיָּהָ לֵאמֹר: אֲנִי עֵמוּלֵק בֶּן גְּדוֹנָה
 בֶּן יִשְׁמַעֵאל, צֶאֱצָא לְעִמְנַדִּי, הוּא עִמְנַדִּי אֲשֶׁר
 פָּתַר אֶת הַכְּתוּב עַל קִיר בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, אֲשֶׁר נִכְתַּב
 בְּאֶצְבַּע אֱלֹהִים. וְעִמְנַדִּי הִיא צֶאֱצָא לְנַפְי בֶּן
 לְחִי, אֲשֶׁר יָצָא מֵאֲרֵץ יְרוּשָׁלַם, הוּא צֶאֱצָא
 לְמִנְשָׁה בֶּן יוֹסֵף אֲשֶׁר אָחִיו מְכָרוּהוּ לְמִצְרַיִם.
 וְלִי שֵׁם בֵּין כָּל יוֹדְעֵי; אֲכֹן, מִשְׁפַּחְתִּי גְדוּלָה
 וְרַבִּים חֲבֵרֵי, וְאֵף הִתְעַשְׂרָתִי מִמְּלֹאכֶת כְּפִי.

רבים אשר מושטים ללמנים, וען אשר
 מסורות אבותיהם הן אשר הסבו להם להשאר
 בבגרותם; לכן ורחמם יהוה ויאריו את קיומם
 על הארץ. ויום יבוא אשר יהפכו מממינים
 בדברו וידעו כי מסורות אבותיהם משונה. אז
 יושעו רבים מהם, כי יהוה ורחם את כל אשר
 יקרא בשמו. אף הנני אומר לכם כי אם תוסיפו
 להרשע, לא תאריכו ימים על פני האדמה,
 כי הלמנים ישלחו בכם; ואם לא תנחמו
 מחטאיכם, יבואו במועד אשר לא תדעו
 ובכליון מחלט תפקדו; כפי חרון אף יהוה יהיה
 זאת. כי הוא לא יתנכם כי תחיו בפעלכם אנו
 להשמיד את עמו. אני אומר לכם: לא! אם כן,
 הוא יבכר להניח ללמנים להשמיד את עמו כלו,
 הנקראים עם נפי, אם אמנם ישקעו בחטא
 ופשע, אחר אשר היתה להם שפעת אור כה
 רבה ואחר נתנה להם דעת כה רבה מאת יהוה
 אלהיהם; אכן, אחר אשר היו עם סגולה ליהוה,
 אחר ברכם יהוה על פני כל אמה, משפחה,
 לשון ועם; אחר נודעו להם כל הדברים, כפי
 חפצם ואמונתם ותפלתם על אשר היה, וקיים
 עתה, ואשר עתיד לבוא; אחר פקד אותם רוח
 אלהים; אחר שיחם עם מלאכים, ואחר אשר
 דבר אליהם קול יהוה; ובהנתן להם רוח
 הנבואה ורוח ההתגלות וגם מתנות רבות:
 מתת הדבור בלשונות, מתת ההטפה, מתת
 רוח הקדש ומתת התרגום; אכן, אחר אשר
 הוציאם אלהים מארץ ירושלם ביד יהוה, ואחר
 נצלו מרעב ומחלי ומפל מיני תחלואים; ואחר
 התעצמו במלחמה למען לא יאבדו; אחר
 הוציאו פעם בפעם משעבוד ונצרו ונשמרו עד
 היום הזה, ואחר הצליחם, עד כי התעשרו בכל.
 הנני אומר לכם, אם יפשעו בני העם הזה, אשר
 יד יהוה ברכתם הרבה מאד, אכן אם יפשעו על
 האור והדעת אשר בקרבם, אני אומר לכם,
 כי אם כה יעשו, יהיה דיו הלמנים קל מדינם.
 כי הנה, דברי ברית יהוה מושטים ללמנים, אף
 לכם לא ינתנו אם תפשעו. האם לא דבר יהוה
 מפרשות ונזר בתקף כי אם תמרדו בו, תמחו
 עד תמכם מעל פני האדמה? לכן, בעבור זאת,

לְכֹלָאֵם, כְּכֹל אֲשֶׁר יוּכְלוּ לְהַצִּיגֵם כְּפֹשְׁעִים
 יד כְּפִי הָעֲדוּת אֲשֶׁר יַעֲיֶדוּ עֲלֵיהֶם. וְהָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר
 בִּקְשׁוּ לְהַשְׁמִידֵם הָיוּ עוֹרְכֵי דִין אֲשֶׁר נִשְׁכְּרוּ,
 אוּ מְנוּ עַל יְדֵי הָעָם, לְקַנְּסֵם אֶת הַחֹק בְּעַת
 מִשְׁפָּטֵיהֶם אוּ בְהַשְׁפֵּט הָעָם לִפְנֵי הַשּׁוֹפְטִים
 טו עַל פְּשָׁעֵיהֶם. וְעוֹרְכֵי הַדִּין הָאֵלֶּה הָיוּ מְלַמְּדִים
 בְּכָל אַרְחוֹת אֲדָם וְתַחבּוּלוֹתֵיהֶם; וְזֹאת לְמַעַן
 טז יִשְׁכִּילוּ בְּמַלְוֵי תַפְקִידָם. וְהֵם הִחֲלוּ לְחַקֵּר אֶת
 עֲמוּלָק, לְמַעַן יִכְשִׁילוּהוּ בְּדַבְּרָיו, אוּ יִפְלוּהוּ
 יז בְּסִתְיַת דַּבְּרָיו אֲשֶׁר יְדַבֵּר. וְהֵם לֹא יָדְעוּ כִּי
 עֲמוּלָק מִבֵּין אֶת מִזְמָתָם. וְהִזָּה בְּהַחֲלֵם לְחַקֵּר
 אוֹתוֹ, יָדַע עֲמוּלָק אֶת מַחְשְׁבוֹתֵיהֶם וְאָמַר אֲלֵיהֶם:
 הוּא, דוֹר רָשָׁע וְעַקֵּשׁ, עוֹרְכֵי דִין וְחַנְּפִים, הֵן
 מְנִיחִים אֶתְּם אֶת יְסוּדוֹת הַשָּׁטָן; הֵנְכֶם שְׂמִים
 יח פַּח וּמוֹקֵשׁ לְלַכְּד אֶת קְדוּשֵׁי אֱלֹהִים. הֵנְכֶם
 מַחְשָׁבִים לְעוֹת אֶת דָּרָךְ הַצְּדִיקִים וּלְהִבְיֵא אֶת
 חֲמַת אֱלֹהִים עַל רֵאשֻׁכְּם, אַכְּוּ, כְּלִיּוֹן מַחְלָט עַל
 טו הָעָם הַזֶּה. צְדָק מוֹשִׁיעַ, מְלַכְּנוּ הָאֲחֵרֹן, אֲשֶׁר
 בִּקְשׁוּ לְמַסֵּר אֶת הַמְּלוּכָה וְלֹא מִצָּא אִישׁ
 לְמַסְרָהּ לוֹ, וְכָף כּוֹנֵן מִמָּשָׁל עַל יְדֵי קוֹל הָעָם;
 צְדָק הוּא בְּאָמְרוֹ כִּי אִם יָבוֹא יוֹם וְקוֹל הָעָם
 יִבְחַר עוֹן, אֲשֶׁר הִיא שְׂקִיעָה בְּפִשְׁעָהּ, אֲזִי
 כ טַגִּיעַ עֵתָם לְאַבְדוֹן. וְהִנְנִי אוֹמֵר לְכֶם כִּי מִיִּטִּיב
 יְהוּה לְשַׁפֵּט אֶתְכֶם עַל עֲוֹנוֹתֵיכֶם; מִיִּטִּיב הוּא
 עֲשׂוֹת בְּקִרְאוֹ אֶל עַמּוֹ בְּקוֹל מְלֹאכְיוֹ; הִנְחַמּוּ,
 הִנְחַמּוּ מַחְסְאֵיכֶם, כִּי קְרוּבָה לְבוֹא מַלְכוּת
 טא שְׂמִים. אַכְּוּ, טוֹב קִרְאוֹ בְּקוֹל מְלֹאכְיוֹ; אַרְדָּה
 אֶל עַמִּי וּבְיַדִּי מִשְׁפָּט וּמִיִּשְׁרָיִם. וְאֲנִי אוֹמֵר
 לְכֶם כִּי לוּלִי תִפְלוֹת הַצְּדִיקִים אֲשֶׁר בְּאָרְץ עֵתָהּ,
 נִפְקָדִים הֵייתֶם הַיּוֹם בְּכִלְיוֹן מַחְלָט, אֲךָ לֹא
 בְּמַבּוּל כְּבִימֵי נֹחַ, כִּי אִם בְּרַעַב וּבַמַּגְפָּה וּבַחֲרָב.
 כב וּמִפְּנֵי תִפְלוֹת הַצְּדִיקִים חֲסִים עֲלֵיכֶם; עַל כֵּן,
 אִם תְּדִיחוּ מִקִּרְבְּכֶם אֶת הַצְּדִיקִים, לֹא יִמְנַע
 יְהוּה מִנְּטוֹת יְדוֹ עֲלֵיכֶם, כִּי בַחֲרוֹן אַפּוֹ יִצָּא
 עֲלֵיכֶם, וְיִכָּה אֶתְכֶם בְּרַעַב וּבַמַּגְפָּה וּבַחֲרָב;
 וְקְרוֹב הַיּוֹם, בְּלִתֵּי אִם תִּנְחַמּוּ מַחְסְאֵיכֶם.
 כד וְחֲמַת הָעָם עֲלֵתָה עַל עֲמוּלָק, וְהֵם קִרְאוּ לְאֹמֵר:
 הָאִישׁ הַזֶּה מְגַדֵּף אֶת חֲקֵינוּ, אֲשֶׁר הֵם חָקֵי צְדָק,
 כה וְאֶת עוֹרְכֵי הַדִּין הַחֲכָמִים אֲשֶׁר בַּחֲרוּנוֹם. אֲזִי
 הוֹשִׁיעַ עֲמוּלָק אֶת יְדוֹ וְקָרָא אֲלֵיהֶם בְּקוֹל אֲדִיר

ה וְאוּלָם, אַחַר כָּל זֹאת, מֵעוֹדִי לֹא קִנִּיתִי רַב דַּעַת
 עַל דַּרְכֵי יְהוּה וְעַל נִסְתָּרוֹתָיו וְעַל כַּחוֹ הַנִּפְלָא.
 אֲמַרְתִּי כִּי מֵעוֹדִי לֹא יָדַעְתִּי הַרְבֵּה עַל הַדְּבָרִים
 הָאֵלֶּה, אֲךָ טְעוֹת הֵינִי בִּידִי, כִּי רָאִיתִי רַבּוֹת
 מִנִּסְתָּרוֹתָיו וּמַכַּחוֹ הַנִּפְלָא; אַכְּוּ, אֶת שְׂמִירַת
 י הָעָם בַּחֲיִים. בְּכָל זֹאת, הַקְּשִׁיתִי אֶת לְבִי, כִּי
 פְּעָמִים רַבּוֹת נִקְרַאתִי, אֲךָ מֵאֲנִי לְשִׁמְעַ. עַל כֵּן
 יָדַעְתִּי עַל אוֹדוֹת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, אֲךָ מֵאֲנִי
 לְדַעְתָּם; לְכֵן הוֹסַפְתִּי לְמַרְדַּ בְּאֱלֹהִים, בְּרַשַׁעַת
 לְבִי, עַד הַיּוֹם הַרְבִּיעִי לְחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי הַזֶּה,
 יז בְּשָׁנָה הַעֲשִׁירִית לְשִׁלְטוֹן הַשּׁוֹפְטִים. וּבַעַת
 נִסְיַעְתִּי לְבַקֵּר קְרוֹב מִשְׁפָּחָהּ, הוֹפִיעַ מְלֹאךָ
 יְהוּה לִפְנֵי זָכָה אָמַר: עֲמוּלָק, שׁוּב אֶל בֵּיתְךָ
 כִּי תִכְלַכַּל נְבִיא יְהוּה, אִישׁ קְדוֹשׁ אֲשֶׁר אֱלֹהִים
 יח בְּחָרוּ; כִּי הוּא צָם יָמִים רַבִּים מִפְּנֵי חֲטָאֵי הָעָם
 הַזֶּה, וְרַעַב, וְאֶתָּה, הִבִּיאָהוּ אֶל בֵּיתְךָ וְכִלְכְּלָהוּ;
 וְהוּא יִבְרָךְ אוֹתְךָ וְאֶת בֵּיתְךָ; וְנָחָה בְּרַכַּת יְהוּה
 טו עֲלֶיךָ וְעַל בֵּיתְךָ. וְאֲנִי שְׂמַעְתִּי בְּקוֹל הַמְּלֹאךָ,
 וּפְנִיתִי לְשׁוּב אֶל בֵּיתִי. וּבְלִכְתִּי שְׁמָהּ, מִצָּאתִי
 אֶת הָאִישׁ אֲשֶׁר עָלָיו דְּבַר הַמְּלֹאךָ לְאֹמֵר:
 הִבִּיאָהוּ אֶל בֵּיתְךָ, וְהִנֵּה, הוּא הָאִישׁ אֲשֶׁר דְּבַר
 טז אֲלֵיכֶם עַל דְּבָרֵי אֱלֹהִים. וְאֹמֵר אֲלֵי הַמְּלֹאךָ:
 אִישׁ קְדוֹשׁ הוּא; עַל כֵּן יוֹדַע אֲנִי כִּי קְדוֹשׁ הָאִישׁ,
 י כִּי מִפִּי מְלֹאךָ אֱלֹהִים יִצָּא הַדְּבַר. וְיוֹדַע אֲנִי כִּי
 הַדְּבָרִים אֲשֶׁר הֵעִיד עֲלֵיהֶם, אִמַּת הֵם; הִנְנִי
 אוֹמֵר לְכֶם: חֵי יְהוּה כִּי שָׁלַח אֶת מְלֹאכּוֹ
 לְהוֹדִיעַנִי אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה; וְזֹאת הוּא עֲשָׂה
 יא בְּעַת מְגוּרֵי עֲלָמָא זֶה בְּבֵיתִי. הִנֵּה, הוּא בִּרְךָ
 אֶת בֵּיתִי; הוּא בִּרְךָ אוֹתִי וְאֶת נְשׁוֹתַי וְאֶת יְלָדַי,
 וְאֶת אֲבִי וְאֶת קְרוֹבֵי מִשְׁפַּחְתִּי; אַכְּוּ, אֶת כָּל
 מִשְׁפַּחְתִּי הוּא בִּרְךָ, וּבְרַכַּת יְהוּה נָחָה עָלֵינוּ
 כב כְּפִי דְּבָרוֹ אֲשֶׁר דַּבֵּר. וְכַאֲשֶׁר דַּבֵּר עֲמוּלָק אֶת
 הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה הִשְׁתַּוּמְמוּ הָאֲנָשִׁים בְּרֵאוֹתָם
 כִּי יֵשׁ יוֹתֵר מֵעַד אַחַד הַמַּעֲשִׂיד עַל הַדְּבָרִים אֲשֶׁר
 הָאֲשִׁימוֹם, וְאָף עַל הַדְּבָרִים אֲשֶׁר יָבוֹאוּ, כְּפִי
 יג רוּחַ הַנְּבוּאָה אֲשֶׁר בָּהֶם. וְאוּלָם הָיוּ שֵׁם אֲנָשִׁים
 אֲשֶׁר וָמָמוּ לְשֹׂאֵל אֶת עֲמוּלָק וְאֶת עֲלָמָא
 שְׂאֵלוֹת, וּלְתַפֵּשׁ אוֹתָם בְּדַבְּרֵיהֶם, בְּתַחבּוּלוֹת
 עֲרַמְתָּם, לְמַצָּא עֲלֵיהֶם רְאִיָּה וּלְשַׁלַּחם אֶל
 שׁוֹפְטֵיהֶם, לְשַׁפֵּטֵם כְּפִי הַחֹק, וּלְהַרְגֵם אוּ

שְׁלֹטוֹן הַשׁוֹפְטִים, וְהֵם נִכְוֵנוּ אֶז בְּיַד הַמֶּלֶךְ
 מוֹשִׁיעַ. וְזֹאת מַעֲרַכַת הַמִּטְבְּעוֹת: סָנִין זָהָב,
 סָאוֹן זָהָב, שׁוֹם זָהָב וְלִמְנָה זָהָב. סָנוֹם כֶּסֶף,
 אֲמִנּוֹר כֶּסֶף, אֲזָרוֹם כֶּסֶף וְאוֹנְטֵי כֶסֶף. עֶרְף
 סָנוֹם כֶּסֶף שְׁוֹה לְסָנִין זָהָב, וּבִמְחִיר כָּל אֶחָד
 מֵאֵלֶּה נִקְנְתָה מִנֵּת שְׁעוּרִים, אוֹ מִנֵּת כָּל דָּגוּן.
 עֶרְף סָאוֹן זָהָב כִּפְלִים מֵעֶרְף סָנִין.
 עֶרְף שׁוֹם זָהָב כִּפְלִים מֵעֶרְף סָאוֹן.
 וְעֶרְף לְמִנְה זָהָב כְּעֶרְף כָּל הַמִּטְבְּעוֹת הָאֵלֶּה.
 עֶרְף אֲמִנּוֹר כֶּסֶף שְׁנֵי סָנוֹמִים.
 עֶרְף אֲזָרוֹם כֶּסֶף אַרְבַּעַה סָנוֹמִים.
 וְעֶרְף אוֹנְטֵי כְּעֶרְף כָּל הַמִּטְבְּעוֹת הָאֵלֶּה.
 וְזֶה עֶרְף הַמִּטְבְּעוֹת הַקְּטַנִּים בְּמַעֲרַכַת כֶּסֶפִּים:
 שְׁבָלוֹן הוּא חֲצִי סָנוֹם; עַל כֵּן נִקְנְתָה מִחֲצִית
 מִנֵּת שְׁעוּרִים בְּעַד שְׁבָלוֹן אֶחָד. שְׁבָלוֹם
 הוּא חֲצִי שְׁבָלוֹן. לָאָה הִיא מִחֲצִית שְׁבָלוֹם.
 זֶה מִזְנֵגִם לְפִי מַעֲרַכַת מִדוֹתֵיהֶם.
 עֶרְף אֲנִטִּיוֹן זָהָב שְׁוֹה לְשִׁלְשָׁה שְׁבָלוֹנִים.
 וְעוֹרְכֵי הַדִּין רַק לְתַכְלִית בְּצַעַת כֶּסֶף פְּעֻלָּה,
 כִּי קִבְּלוּ אֶת מִשְׁכָּרְתָם כִּפִּי תַעֲסוֹקְתָם. עַל כֵּן
 עוֹרְרוּ אֶת הָעַם לְמַהוֹמוֹת וּלְאֵי סְדָרִים וְרִשְׁעָה
 לְהִרְבוֹת לָהֶם תַעֲסוֹקָה, לְמַעַן הַגְדִּיל שְׁכָרָם
 כְּרַבּוֹת הַתְּבִיעוֹת לְמִשְׁפָּט אֲשֶׁר הוֹבֵאוּ לְפָנֶיהָ;
 לְכֵן שָׁסוּ אֶת הָעַם בְּעַלְמָא וּבְעַמּוּלָק. וְזֹארוֹם
 הַחַל לְחַקֵּר אֶת עַמּוּלָק, לֵאמֹר: הַתַּעֲנֶה עַל
 שְׁאֵלוֹת אֶחָדוֹת אֲשֶׁר אֲשַׁאֲלֶךָ? וְזֹארוֹם הִיָּה
 מִמְּחָה בְּתַחְבּוּלוֹת הַשִּׁטּוֹן. לֵאבֵד אֶת אֲשֶׁר טוֹב
 הוּא; לְכֵן אָמַר אֶל עַמּוּלָק: הַתַּעֲנֶה עַל הַשְּׁאֵלוֹת
 אֲשֶׁר אֲתוֹן לְפָנֶיךָ? וְאָמַר לוֹ עַמּוּלָק: כֵּן, אִם
 תִּהְיֶינָה כִּפִּי רוּחַ יְהוָה אֲשֶׁר בְּקִרְבִּי; כִּי לֹא אִמַּר
 דְּבַר אֲשֶׁר הוּא הַכֶּף רוּחַ יְהוָה. וְאָמַר אֵלָיו
 זֹארוֹם: הִנֵּה שְׁשָׁה אוֹנְטֵים כֶּסֶף, וְזֹאת כָּלֵם
 אֲתוֹן לָךְ אִם תִּכְחִישׁ אֶת מִצְיָאוֹת הַקִּנְיָם
 הָעֲלִיוֹן. וְעַמּוּלָק אָמַר: הוּי, בֵּן שְׂאוּל מְדוּעַ
 תִּנְסָה אוֹתִי? הֲלֹא תִדַּע כִּי אֵין הַצִּדִּיק נִכְבָּע
 לְפַתּוּיִים אֲשֶׁר כְּאֵלֶּה? הַתְּאִמִּין כִּי אֵין אֱלֹהִים?
 אֲנִי אוֹמֵר לָךְ, לֹא! אֲתָה יוֹדֵעַ כִּי אֲכֹן יֵשׁ אֱלֹהִים,
 אֲךָ בְּצַעַת כֶּסֶף אֶהוֹב עָלֶיךָ יוֹתֵר מִמֶּנּוּ. וְאֲתָה
 כֹּחֲשֶׁת לִי לְפָנֶי אֱלֹהִים; אֲמַרְתָּ לִּי, הִנֵּה שְׁשָׁה
 אוֹנְטֵים, אֲשֶׁר רַב עֶרְכָם, לָךְ אֲתָנָם, בְּעוֹד אֲשֶׁר

לֵאמֹר: הוּי, דוֹר רִשְׁעַת וְעַקְשׁ. מְדוּעַ קָנָה הַשִּׁטּוֹן
 שְׁבִיטָה כֹּה רַבָּה בְּלִבְכֶם? מְדוּעַ תִּפְנְעוּ לוֹ עַד כִּי
 יִשְׁלִיט עֲלֵיכֶם כּוֹחַ לְעוֹר אֶת עֵינֵיכֶם, לְמַעַן לֹא
 תִּבְיֵנוּ אֶת הַדְּבָרִים הָאֲמוּרִים עַל פִּי אֲמַתְתָּם?
 הֲאִם נִגַּד חֻקְתְּכֶם הַעִידוֹתִי? אֵינְכֶם מְבִינִים;
 אֲמַרְתֶּם כִּי דִבְרַתִּי נִגַּד חֻקְתְּכֶם, וְלֹא כֵן הַדְּבָרָה,
 כִּי בְּעַד חֻקְתְּכֶם דִּבְרַתִּי לְגוֹר דִּינְכֶם לְחוֹבָה.
 וְהִנֵּנִי אוֹמֵר לָכֶם כִּי עֲלֹת עוֹרְכֵי הַדִּין וְשׁוֹפְטֵיכֶם
 הִיא הַמְּנִיחָה אֶת יְסוֹד חֻרְבַן הָעָם הַזֶּה. וּכְדָבַר
 עַמּוּלָק אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, קָרְאוּ הָאֲנָשִׁים
 עָלָיו לֵאמֹר: עַתָּה יִדְעֵנוּ כִּי הָאִישׁ הַזֶּה בֶּן הַשִּׁטּוֹן,
 כִּי כָזָב לָנוּ; כִּי דִבַּר נִגַּד חֻקְתֵּנוּ וְהִנֵּה אוֹמֵר הוּא
 כִּי לֹא דִבַּר נִגַּדָה. וְעוֹד, אֶת עוֹרְכֵי הַדִּין וְאֶת
 שׁוֹפְטֵינוּ גִּדְף. וְעוֹרְכֵי הַדִּין שָׁמוּ אֶל לִבָּם לְזַכֵּר
 אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה עָלָיו. וְאִישׁ אֶחָד הִיָּה
 בְּתוֹכָם וְשָׁמוּ נִקְרָא זֹארוֹם. וְהוּא עֲמַד בְּרֹאשׁ
 הַמַּאֲשִׁימִים אֶת עַמּוּלָק וְאֶת עֲלָמָא, בְּהִיּוֹתוֹ
 אֶחָד הַמִּמְחִים בֵּינֵיהֶם, וְרַב עֶסְקוֹ בְּקִרְבַּת הָעַם.
 וְתַכְלִית עוֹרְכֵי הַדִּין הָאֵלֶּה הִיָּתָה בְּצַעַת; וְזֹאת הֵם
 הַשִּׁיגוּ כִּפִּי תַעֲסוֹקְתָם.

יא

חֹק הִיָּה בְּחֻקֵי מוֹשִׁיעַ, אֲשֶׁר כָּל אִישׁ שׁוֹפֵט
 עַל פִּי הַחֹק, וְכֹל אֲשֶׁר מְנָה לְשִׁפְט, יִקְבַּל אֶת
 מִשְׁכָּרְתוֹ כִּפִּי הַזְּמַן אֲשֶׁר עֲמַל לְשִׁפְט אֶת אֵלֶּה
 אֲשֶׁר הוֹבֵאוּ לְפָנָיו לְמִשְׁפָּט. אִם חָב אִישׁ
 לְרַעְהוּ וְלֹא שָׁלַם אֶת חוֹבוֹ, הוּא נִתְבַּע לְפָנֵי
 שׁוֹפֵט, וְזֶה הַפְּעִיל אֶת סִמְכוֹתוֹ וְשָׁלַח פְּקִידִים
 לְהִבִּיא אֶת הָאִישׁ לְפָנָיו. וְהוּא שִׁפֵּט אוֹתוֹ לְפִי
 הַחֹק וּלְפִי הַעֲדוּיוֹת אֲשֶׁר הוֹבֵאוּ עָלָיו; וְכֹה הִכְרַח
 הָאִישׁ לְשִׁלְם אֶת חוֹבוֹ, וְלֹא, הַפְּשֵׁט אוֹ נָדָה
 מִקְרָב עִמּוֹ כְּגַבּ וּכְשׁוֹדָד. וּמִשְׁכָּרַת הַשׁוֹפֵט
 הִיָּתָה כִּפִּי זְמַנּוֹ, סָנִין זָהָב אֶחָד לְיוֹם אוֹ סָנוֹם
 כֶּסֶף, הַשְׁוֹה לְסָנִין זָהָב; וְזֹאת עַל פִּי הַחֹק
 הַמְּסוּר. וְאֵלֶּה שְׁמוֹת מִטְבְּעוֹתֵיהֶם הַשְּׁנִיִּים,
 זָהָב וְכֶסֶף, כִּפִּי עֶרְכָם. וּשְׁמוֹתֵיהֶם נִקְרְאוּ עַל פִּי
 הַנְּפִיִּים. כִּי הֵם לֹא חֲשָׁבוּ אֶת עֶרְכָם וְאֶת
 מִדּוֹתֵיהֶם כְּדָרְךָ הַיְהוּדִים אֲשֶׁר בִּירוּשָׁלַם;
 כִּי הֵם שָׁנוּ אֶת מַעֲרַכַת חֲשׁוֹב עֶרְכָם וּמִדּוֹתֵיהֶם
 עַל פִּי דַעַת הָעַם וְנִסְבּוֹתֵיהֶם בְּכָל דּוֹר, עַד תַּחֲלַת

אזי יתאחדו שנית הרוח והגוף בצורת הגוף
 המשלמת; איברים ומפרקים ישוּבו למקומם
 כפי היותנו פּעת; ואנחנו נובא לעמד לפני
 אלהים, וידעיתנו תהיה כידעיתנו עתה, וזכרונו
 יהיה בהיר על כל אשר אשמנו. והשיבה הזאת
 תבוא על הכל, זקן וצעיר, חיב וּחפשי, זכר
 ונקבה, רשע וצדיק, ולא תחסר מהם שְערה
 מראשם. הכל ישוב אל צורתו המשלמת, כמו
 היום, אשר הוא בגוף. והוא יובא ויעמד
 למשפט לפני כס המשיח הבו, ואלהים האב,
 ורוח הקדש, אשר הם אלהי העולמים אחד,
 להשפט כפי מעשיהם, אם טובים ואם רעים.
 הנה דברתי אליכם על מות הגוף בן התמותה
 וכן על תחית הגוף בן התמותה. אני אומר לכם
 כי הגוף בן התמותה הזה קם לגוף אלמות; אכן
 זאת מן המנות, מן המנות החמרי, קם אל החיים
 למען לא ימותו עוד. ורוחם תתאחד עם גופם
 ולא יפרדו עוד לעולם. כָּה הופך הכל רוחני
 ואלמות, למען לא יראו עוד שחת. וככלות
 עמולק את דבריו אלה השתוממו העם שנית,
 וגם זארום החל מרעיד. כה כלו דברי עמולק,
 ואכן זה כל אשר כתבתי.

יב

ובראות עלמא כי השתיקו דברי עמולק את
 זארום, וען אשר נוכח כי תפשו עמולק בדבר
 שקר ותרמית למען השמידו; ובראותו כי החל
 זארום מרעיד מפני הכרת אשמתו, הוא פתח
 את פיו ודבר אליו, לאשר את דברי עמולק,
 ולבאר דברים נוספים, ולגלות את כתבי הקדש
 מעבר לדברי עמולק. והיה כי העם אשר
 נאספו מסביב שמעו את דברי עלמא אל
 זארום, כי רב היה שם ההמון. וכדברים האלה
 דבר: הנה זארום, נתפשת בתרמיתך
 ובמזמתך, כי לא רק לאנשים שקרת, כי אם גם
 לאלהים; הו יודע אלהים את כל מחשבותיך,
 והנך רואה כי מחשבותיך נודעות לנו על ידי
 רוחו. הנה נוכחת כי ידענו כי מזמתך ערומה
 מאד, כערמת השטן, לרמות ולשקר לעם הזה
 למען תקומם אותו עלינו, לגדפנו ולגרשנו.

בלבד אמרת למנעם ממני. הו אף רצית כי
 אכחש באלהי האמת, אל חי, למען תוכל
 לאבדני. ועתה, ראה כי על רעתך הגדולה ישלם
 לך כגמולך. ואמר אליו זארום: התאמר כי יש
 אלהי אמת, אל חי? ואמר עמולק: אכן, יש
 אלהי אמת, אל חי. ואמר זארום: היש
 יותר מאלהים אחד? והוא ענה: לא.
 ועוד אמר אליו זארום: איך ידעת את הדברים
 האלה? והוא אמר: מלאך הודיעני אותם.
 וזארום הוסיף לאמר: מי הוא אשר יבוא?
 האם הוא בן אלהים? והוא אמר אליו: אכן.
 ועוד אמר זארום: היושע את עמו והם
 חוטאים? ועמולק ענה ואמר לו: אני אומר
 לך, לא, כי לא יוכל לכחש בדברו. וזארום
 אמר אל העם: שמרו וזכרו את הדברים האלה;
 הן הוא אמר כי יש אלהים אחד בלבד, ואולם,
 הוא אומר, כי בן אלהים יבוא, אף הוא לא
 יושע את עמו, כאלו בידו סמכות לצוות על
 אלהים. ועוד אמר אליו עמולק: הנה שקרת,
 אמרת כי דברתי כאלו בידו סמכות לצוות על
 אלהים, מפני אמרי כי הוא לא יושע את עמו
 והם חוטאים. ואני אומר לך שנית כי הושע לא
 יושעם בעודם חוטאים; כי איני יכול לכחש
 בדברו, והוא אכן אמר כי כל טמא לא יירש את
 מלכות השמים; לכן, איך תושע ולא תירש את
 מלכות השמים? לכן אינך יכול להושע בעודך
 חוטא. וזארום הוסיף ואמר לו: האם בן
 אלהים הוא עצמו אב העולמים? ואמר לו
 עמולק: אכן, הוא עצמו אב העולמים, אבי
 שמים וארץ וכל מלאם, הוא ראשית והוא
 אחרית, הוא הראשון והוא האחרון. והוא
 יבוא אל העולם לגאל את עמו; והוא יקח עליו
 את פשעי המאמינים בשמו; אלה הם אשר
 יחיו חיי עולם, ולזולתם לא תהיה ישועה. לכן
 ישארו הרשעים כאלו לא באה הגאלה, זולת
 הקרת חבלי המות; כי הנה בא היום אשר כל
 המתים יקומו לתחייה ועמדו לפני אלהים,
 וישפטו כמעשיהם; כי יש מות הנקרא מות
 חמרי; ומות המשיח יתיר את חבלי המות
 החמרי למען יקומו הכל מן המות הזה.

ה וזאת מזמת השטן, והוא הפעיל את כחו בך. מי
 יתן ותזכר כי דברי אליהו הוא מפנה אל הכל.
 ו הניני אומר לכלכם, כי פח יקוש מן השטן היה
 זה, והוא הניחו ללכד את העם הזה, לשעבדכם
 אליו, לאסר אתכם בזקיו ולקבל אתכם לאבדון
 עולם, כפי כח שביתו. וכדבר עלמא את
 הדברים האלה, החל ואזרום מרעיד בחזקה,
 כי שכנע יותר ויותר כי כח אלהים אמת, ואף
 שכנע כי לעלמא ולעמולק היתה ידיעה עליו,
 מפני שכנעו פי הם ידעו את מחשבותיו ואת
 כוונות לבו; כי כח נתן להם לדעת על הדברים
 ח האלה כפי רוח הנבואה. אז החל ואזרום
 לחקר אותם בשקידה, בעבור ידע יותר על
 מלכות אלהים. והוא אמר אל עלמא: מה פשר
 דברי עמולק על תחית המתים, אשר הכל יקומו
 מן המתים, הצדיק ואשר אינו צדיק, ויבאו
 לעמד לפני אלהים ולהשפט כפי מעשיהם?
 ט ועלמא החל לבאר לו את הדברים האלה,
 ואמר: ידיעת הנסתרות אשר לאלהים נתונה
 לרבים, אף מצויים הם חמורות שלא להתחלק
 בהן, כי אם רק כפי חלק דברו אשר הוא נותן
 לבני האדם; וזאת על פי התמסרותם אליו
 י ושקידתם על דברו. לכן, כל מקשה לבו יקבל
 חלק מצער מדבר אלהים; ואשר לא יקשה את
 לבו, יקבל מנה גדולה יותר מדברו, עד אשר
 ינתן לו לדעת את נסתרות אלהים, וידען
 יא במלאן. ואשר יקשו את לבם, מנה קטנה
 מדברו נתתן להם, עד כי לא ידעו מאומה על
 נסתרותיו; אזי נשבים הם ביד השטן, וברצונו
 הם מובלים אלי כליון. זה פשר חרצבות שאול.
 יב ועמולק דבר ברורות על המות, ועל עליה מבן
 התמותה הזה לבן אלמות ועל ההבאה לפני פס
 יג אלהים להשפט כפי מעשינו. אז, אם הקשה
 לבנו, אכן, אם הקשינו את לבנו על דבר
 יד אלהים, עד כי הוא לא ימצא בנו, אזי אים יהיה
 יז מצבנו, כי אז יגור דיננו לחובה. כי ירשיעונו
 דברינו; אכן, כל מעשינו ירשיעונו ולא נמצא
 זכים; גם מחשבותינו ירשיעונו. ובמצב האים
 הזה לא נעז להביט מעלה אל אלהינו; ואלו
 היה בידנו, ברצון היינו מצויים על הסלעים ועל

לרחמים על ידי בני הילוד היחיד, למחילת
 לה חטאינו. אלה יבואו למנוחתך. וכל אשר יקשה
 לבו ויפעל אנו, הנני נשבע באפי כי לא יבוא אל
 יב מנוחתך. ועתה, אחי, הנני אומר לכם כי אם
 תקשו את לבכם, לא תבואו אל מנוחת יהוה,
 ועונכם יכעיסנו עד אשר ישפך בכם את חמתו,
 כבמריבה הראשונה; אכן, כדברו במריבה
 האחרונה כבראשונה, ותאבד נפשכם אבדן
 עולם, וזאת על פי דברו על המות האחרון פעל
 יב המות הראשון. ועתה, אחי, יען אשר ידענו
 את הדברים האלה, ואמת הם, הבה ננחם
 מחטאינו ולא נקשה את לבנו, ולא נכעיס את
 יהוה אלהינו לשפך עלינו את חמתו אחר אשר
 נתן לנו את מצוותיו השניות האלה, כי אם
 נבוא נא אל מנוחת אלהים, אשר הוכנה
 על פי דברו.

יג

א ועוד, אחי, אעזר את תשומת לבכם לעת
 אשר נתן יהוה אלהים את המצוות האלה
 לבניו. חפצי כי תזכרו כי יהוה אלהים הסמיך
 כהנים, כפי סדר קדשו, אשר הוא כפי סדר בנו,
 ב ללמד את הדברים האלה לאנשים. והכהנים
 ההם הסמיכו כפי סדר בנו, באפן אשר על ידיו
 ג יוכלו האנשים לעפות לבנו בעבור האלה. וזה
 האפן אשר לפיו הם הסמיכו: אחר אשר נקראו
 והוכנו מיסוד העולם, על פי הידיעה מראש
 אשר לאלהים בעבור שפע אמונתם וטוב
 מעשיהם; ותחלה הם היו חפשיים לבחור טוב
 ורע; ויען אשר בחרו בטוב והחזיקו באמונה
 רבה מאד, הם נקראו לשליחות קדש, אכן,
 ד לאותה שליחות קדש אשר הוכנה עם האלה
 מכינה לאשר פאלה ועל פיה; וכך הם נקראו
 לשליחות הקדש הזאת בעבור אמונתם, בעוד
 אשר אחרים מאסו ברוח אלהים מפני קשי
 לבם ועורון דעתם, אשר אם לא כן, היתה להם
 ה זכות רבה פלזולתם. ובקצרה: תחלה עמדו הם
 עם אחיהם באותו מעמד; כך הוכנה שליחות
 הקדש הזאת מיסוד העולם למען אלה אשר לא
 יקשו את לבם, בזכות הפירה אשר לבן אלהים

פעלה אשר בתחומו הוא יכול להנחם מחטא,
 על כן נהפכו החיים עתה לתקופת נסיון,
 תקופת התכוננות לעמד לקראת אלהים.
 תקופת התכוננות למצב הנצחי הוא, אשר
 כה עליו דברנו, החל אחר תחית המתים. ואלולי
 תכנית האלה, אשר הוכנה מיסוד העולם, לא
 יכלה להיות תחית מתים. אף תכנית האלה אכן
 הוכנה, והיא אשר תביא את תחית המתים
 כו אשר עליה דבר. והנה, אלו יכלו אבותינו
 הראשונים לבוא ולאכל מעץ החיים, היו הם
 אמללים לעולם, כי לא היתה להם תקופת
 התכוננות; ואז היתה מופרת תכנית האלה,
 כז ודבר אלהים היה דבר בטל, חסר תקף. אף לא
 כן היה; כי הכרח המות לבני אדם; ואחר מותם
 מכרחים הם לבוא להשפט באותו המשפט
 כח אשר דברנו עליו, אשר הוא הקץ. ואחר אשר
 מנה אלהים כי יחולו הדברים האלה לאדם,
 הוא ראה לנכון להודיע את האדם על אודותיהם.
 כט על כן שלח מלאכים לדבר אתם; ואלה נתנו
 ל לבני אדם לחזות את תפארתו. ומן העת ההיא
 והלאה הם החלו לקרא בשמו. על כן, דבר
 אלהים עם בני אדם והודיעם את תכנית
 הגאולה, אשר הוכנה מיסוד העולם; והוא
 הודיעם אותה כפי אמונתם ותשובתם ומעשי
 לד קדשם. לכן הוא נתן מצוות לבני האדם. תחלה
 עברו הם על המצוות הראשונות, באשר לעניני
 החומר, והיו פאלהים, לדעת טוב ורע, ושמו
 עצמם במצב פעלה, או הושמו במצב אשר
 יוכלו לפעל כפי חפצם ורצונם, אם היטיב
 לב עשות ואם להרע; לכן נתן להם אלהים מצוות,
 אחר אשר הודיעם את תכנית האלה, לבל
 ירעו, והודיעם את הענש לעושי רעה, והוא
 המות השני, מות נצחי באשר לדברי צדק;
 כי לגבי פאלה אין לתכנית האלה כל תקף,
 כי מעשי הצדק לא יופרו, לפי הטוב העליון
 לב אשר לאלהים. אף אלהים קרא לבני האדם
 בשם בנו, כי זאת תכנית האלה אשר הוכנה,
 לאמר: אם תנחמו מחטא ולא תקשו את לבכם,
 לד רחם ארחמכם על ידי בני הילוד היחיד. לכן,
 כל השב מחטאינו ואינו מקשה לבו, זכאי הוא

בעבור יצפה לו העם למחילה על חטאיהם,
 למען יבואו אל מנוחת יהוה. ומלפיצדק היה
 מלך ארץ שלם, ועמו הרבו עוון ותועבה; אכן,
 כלם תעו והרבו כל מיני רשעה. אף מלפיצדק,
 אשר החזיק באמונה גדולה וקבל את משרת
 הנהנה הגדולה כפי סדר הקדש אשר לאלהים,
 הטייו לעמו להנחם מחטא. והנה, הם שבו
 מרעתם; ומלפיצדק בונן שלום בארץ בימי,
 על כן נקרא שר שלום, כי היה מלך שלם והוא
 משל תחת אביו. רבים היו לפניו ורבים היו
 אחריו, אך לא היו גדולים ממנו; על כן אותו
 צינו והזכירו. אין לי צרף לחזר ולספר על כן,
 די באשר אמרתי. הנה כתבי הקדש לפניכם,
 אם תעזוב את אבדנכם תביאו. ובאמרו להם
 עלמא את הדברים האלה, הוא פשט את ידו
 אליהם וקרא בקול גדול לאמר: הנה העת
 לתשובה, כי קרוב לבוא יום השיועה. וקול
 יהוה משמיע זאת לכל האמות בפי מלאכים.
 והוא משמיע זאת למען יתבשרו בשורת שמחה
 וישון. והוא מבשר את בשורת השמחה הזאת
 בקרב כל עמו, גם באזני הרחוקים הנפוצים על
 פני הארץ. על כן היא הגיעה עדינו. והיא
 נודעת לנו במלים ברורות, למען נבין ולא
 נטעה; וזאת מפני נודינו בארץ נכריה; הנה
 רבה הבכורה אשר הענקה לנו, כי הבשורה
 המשמחת הזאת משמעת לנו בכל חלקי
 כרמנו. כי הנה משמיעים אותה עתה מלאכים
 לרבים אשר בארצנו; וזאת בעבור הכין את לב
 בני האדם לקבל את דברו בעת בואו בתפארתו.
 ועתה אף מחכים אנחנו לשמע מפי מלאכים
 את חדשות בואו המשמחות; כי קרב היום אף
 איננו יודעים את מועדו. יהי רצון מלפני אלהים
 כי יבוא בימי, ואם יקדים או יאחר, אשמחה
 בו. ויודע הדבר לצדיקים ולקדושים מפי
 מלאכים בעת בואו, לקים את דברי אבותינו
 אשר דברו עליו, על פי רוח הנבואה. ועתה,
 אחי, הנני מבקש מעמק לבי, בחרדה רבה
 עד כאב, כי תשמעו לדברי ותשליכו חטאיכם
 הלאה מכס ולא תדחו את יום תשובתכם;
 כי תכנעו לפני יהוה ותקראו בשם קדשו

הילוד היחיד, אשר הוכן, ועל ידיה. וכך הם
 נקראו לשליחות הקדש הזאת והסמכו לכהנה
 הגדולה אשר בסדר הקדש אשר לאלהים,
 למען ילמדו את מצוותיו לבני האדם, בעבור
 יבואו גם הם אל מנוחתו. והכהנה הגדולה
 הזאת היא על פי סדר בנו, אשר הסדר הזה היה
 מיסוד העולם; או, במלים אחרות, הוא ללא
 ראשית בימים וללא אחרית בשנים, והוא הוכן
 מעולם ועד עולם, כפי ידיעתו את כל הדברים
 מראש. וכה הם הסמכו לכהנה: הם נקראו
 לשליחות קדש והסמכו בסמיכה קדושה וקבלו
 עליהם את הנהנה הגדולה אשר בסדר הקדש,
 אשר שלחותה וסמיכתה והכהנה הגדולה הן
 בלי ראשית וכלי אחרית. פה הם נהיו כהנים
 גדולים לעולם, על פי הסדר אשר לבנו, הילוד
 היחיד אשר לאב, אשר הוא בלי ראשית בימים
 וכלי קץ בשנים, אשר הוא מלא חסד וישר
 ואמת. כן הדבר אמן. ועתה, כפי שאמרתי על
 סדר הקדש אשר לכהנה הגדולה הזאת, רבים
 היו אשר הסמכו והיו לכהנים גדולים לאלהים;
 וזאת בעבור שפע אמונתם ותשובתם וצדקתם
 לפני אלהים, כי הם בחרו להנחם מחטאם
 ולפעל במישרים ולא להספות. לכן נקראו על
 פי סדר הקדש הזה, ונקדשו, ובגדיהם רחצו
 והלבינו על ידי דם השן. ואחר היותם נקדשים
 ברוח הקדש, ובגדיהם רחצו עד זך בהיותם
 טהורים ללא רבב לפני אלהים, לא יכלו להביט
 על חטא, בלתי בגעל נפש ורבים היו, אכן,
 רבים ועצומים אשר נטהרו ובאו אל מנוחת
 יהוה אלהיהם. ועתה, אחי, חפצתי כי תשפילו
 עצמכם לפני אלהים ותתנו פרי ההולס תשובה,
 בעבור תבואו גם אתם אל המנוחה ההיא.
 הכנעו נא כעם בימי מלפיצדק, אשר גם הוא
 היה כהן גדול על פי הסדר ההוא אשר עליו
 דברתי, ואשר קבל עליו את הנהנה הגדולה עד
 עולם. היה זה אותו מלפיצדק אשר אברהם
 הביא לו מעשרות; אכן, אברהם אבינו עשר
 מעשר מכל אשר היה לו. והמשפטים האלה
 נתנו באפן הזה, בעבור יצפה העם על ידיהם
 לבן אלהים; זאת תבנית סדרו, או זה סדרו, וזאת

וכן עשו לכל אשר האמינו לדברי עלמא ועמולק.
 והם גרשום ושלחו בהם אנשים לרגמם אבן.
 והם אספו יחד את נשי המגרשים ואת ילדיהם,
 וכל אשר האמין או למד להאמין בדבר אלהים
 השלף באש על פי פקדנתם; וכן עשו לכתבי
 זכרונותיהם אשר בהם כתבי הקדש; לאש
 השליכום, להשרף ולכלות בה. והם לקחו את
 עלמא ואת עמולק ונשאום אל מקום ההוצאה
 להורג, למען יראו בעיניהם את כליון העולים
 על המוקד. ובראות עמולק את יסורי הנשים
 והטף הנשרפים באש, הצר לו מאד; והוא אמר
 אל עלמא: איכה נחזה בפרעה הנורא הזה?
 הבה נטה את ידינו ונפעיל את כח אלהים אשר
 בנו ונצילם מן הלהבות. ואמר אליו עלמא:
 רוח הקדש עוצרת אותי מפשט ידי; כי הנה
 מקבלם יהוה אליו בתפארה; והוא מתיר את
 המעשה הזה, את מעשה העם לנשרפים, כפי
 קשי לבם, למען יהיה דינם, אשר יחרץ עליהם
 בעברתו, משפט צדק. ודם הזכאים יהיה לעד
 עליהם, וצעק יצעק עליהם ביום האחרון.
 ועמולק אמר אל עלמא: אולי אף אותנו ישרפו.
 ואמר עלמא: כרצון יהוה יהיה; אף מלאכתנו
 לא תמה; לכן לא ישרפוננו. ובעת אשר אכלו
 גויות המשלכים באש, ועמהם הכתבים אשר
 השלכו לשרפה, בא שופט הארץ העליון, ועמד
 לפני עלמא ועמולק, אשר היו כבולים, וסטר
 בידו על לחייהם, ואמר אליהם: אחר הדברים
 אשר ראיתם, התוסיפו להטיף לעם הזה כי
 ישלכו אל אגם אש וגפריית? הנה ראיתם כי
 לא היה בכם כח להציל את המשלכים באש;
 אף אלהים לא הצילם על היותם בני אמונתכם.
 והשופט סטר על לחייהם שנית ושאל: מה
 תאמרו בעיניכם? והשופט הזה הלך בדרך
 תורת נחור אשר הרג את גדעון וכאמונתו.
 ועלמא ועמולק לא ענוהו דבר; והוא הוסיף
 לסטר על לחייהם, ונתנם ביד הפקידים לכלאם
 בבית הכלא. ואחר שלושה ימים להכלאם,
 באו עורכי דין רבים, ושופטים וכהנים ומורים,
 אשר היו מבני אמונת נחור, אל בית הכלא
 לראותם. והם שאלו על דברים רבים, אך הם

ותשגיחו ותתפללו תמיד, לכל יבואכם פתוי
 גדול מיכלתכם לשאת; וכך תוליקכם רוח
 הקדש ותהיו שפלים וענוים ונכנעים וסבלנים,
 מלאים אהבה ומאריכים את אפכם; בהיות
 לכם אמונה ביהוה, ותקוה כי תנחלו חיי עולם,
 ובלבכם תמיד אהבת אלהים, למען תתנשאו
 ביום האחרון ותבואו אל מנוחתו. ויהי רצון
 מלפני יהוה לתת בלבכם נחמה על רעתכם,
 למען לא תביאו עליכם את חרון אפו, ולא
 תאסרו בחרצבות שאול ולא תבואכם מיתה
 שניה. ועוד דברים רבים דבר עלמא אל
 העם, אשר אינם כתובים בספר הזה.

יד

וככלותו לומר אל העם, האמינו רבים מהם
 לדבריו והחלו להנחם מחטאייהם ולחקר בכתבי
 הקדש. אף רבים חפצו לבלות את עלמא ואת
 עמולק, כי רגזו על עלמא, על דבריו הברורים
 אשר דבר אל זאזורים; ואף אמרו כי עמולק
 שקר להם וגדף את חקיהם ואת עורכי דינם ואת
 שופטיהם. והם רגזו על עלמא ועל עמולק, ויען
 אשר העידו גלויות על רשתתם, בקשו לכלותם
 בסתר. אך הם לא עשו כן, כי אם לקחו אותם
 ואסרום בעבותים והביאום לפני שופט ארצם
 העליון. והאנשים נגשו והעידו עליהם באמרם
 כי גדפו את החק, את עורכי הדין ואת שופטי
 הארץ, וכן את כל העם אשר בארץ; והם אף
 העידו על דבריהם כי יש רק אלהים אחד, וכי
 ישלח את בנו אל העם, אף הוא לא יושיעם.
 דברים רבים כאלה העידו האנשים על עלמא
 ועל עמולק; וכל זאת נעשה לפני שופט ארצם
 העליון. וזאזורים השתומם על הדברים אשר
 נאמרו; והוא אף ידע על עורון הדעת אשר
 הסב לעם בדברי הכוזב אשר דבר; ובהכירו את
 אשמתו החלה נפשו להציקו; אכן, יסורי שאול
 סבוהו. והוא קרא אל העם לאמר: הנני אשם,
 והאנשים האלה נקיים מעון לפני אלהים. ומן
 היום ההוא והלאה היה מלמד עליהם זכות;
 ואולם העם גדפוהו ואמרו לו: הגם אתה אחוז
 ברוח השטן? והם ירקו בפניו והדיחוהו מקרבם,

יִצְאוּ מִבֵּית הַכֶּלֶא בְּלֹא פָנֵעַ, כִּי הִעֲנִיק לָהֶם יְהוָה
כַּח כְּפֵי אֲמוֹנָתָם אֲשֶׁר בְּמִשִּׁיחַ. וְהֵם יִצְאוּ יָשָׁר
הַחוּצָה מִבֵּית הַכֶּלֶא, חֲפָשִׁים מִמּוֹסְרוֹתֵיהֶם;
וּבֵית הַכֶּלֶא נָפַל אַרְצָה וְכָל נֶפֶשׁ אֲשֶׁר בֵּין
חוֹמוֹת הַכֶּלֶא, זוֹלַת עֲלָמָא וְעִמּוּלָק, נִהְרְגָה.
וְהֵם הִישִׁירוּ דְרָכָם הַעִירָה. וְכִשְׁמַע הָעָם אֵת
הַרְעֵשׁ הַגָּדוֹל, הֵם רָצוּ יַחַד בְּהִמּוּנֵיהֶם לְדַעַת
אֵת סִבְתַּת הַדְּבָר; וּבִרְאוּתָם אֵת עֲלָמָא וְאֵת
עִמּוּלָק יוֹצֵאִים מִן הַכֶּלֶא, וְאֵת חוֹמוֹתָיו נוֹפְלוֹת
אַרְצָה, הֵם הִכּוּ בַּפֶּחַד גָּדוֹל, וְנָסוּ מִפְּנֵי עֲלָמָא
וְעִמּוּלָק כְּנוֹס הָעָם גְּדִיָּה מִפְּנֵי צֶמֶד אֲרִיּוֹת.
כֹּה נָסוּ מִפְּנֵי עֲלָמָא וְעִמּוּלָק.

טו

וְעֲלָמָא וְעִמּוּלָק הִצְטוּוּ לְצֵאתָא מִן הָעִיר הַהִיא.
וְהֵם הִלְכוּ וּבָאוּ אֶל אַרְצָא צִידוֹם; וְהִנֵּה, שָׁם הֵם
מִצְאוּ אֵת כָּל הָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר גָּלוּ מֵאַרְץ עִמּוּנֵיהָ,
אֲשֶׁר הִדְחוּ וְנִרְגְמוּ בְּאֲבָנִים עַל אֲשֶׁר הָאָמִינוּ
בְּדַבְרֵי עֲלָמָא. וְהֵם סִפְרוּ לָהֶם אֵת כָּל אֲשֶׁר
קָרָה לְנִשְׁיָהִם וּלְטַפָּם, וְכֹן עַל אוֹדוֹתֵיהֶם וְעַל
כַּחַס לְהַנְצִיל. וְזֶאזְרוּם שָׁכַב חוֹלָה בְּצִידוֹם וְהָיָה
קוֹדֵחַ בְּחַמוֹ, יַעַן אֲשֶׁר הִתְיַסַּר מֵאֵד בְּלִבּוֹ עַל
רְשָׁעוֹתָא בְּדַמּוֹתָא בְּנִפְשׁוֹ כִּי עֲלָמָא וְעִמּוּלָק
אֵינָם עוֹד; וְהוּא דִּמָּה כִּי הֵם נִהְרְגוּ מִפְּנֵי עוֹנוֹ.
וְהַחֲטָא הַגָּדוֹל הָיָה וְשֶׁאֵר חֲטָאוּ הַרְבִּים הַצִּיקוּ
לְנִפְשׁוֹ, עַד כִּי גָבַר עָלָיו חֲלָיו לְלֹא מִרְפָּא; לְכֹן
הַחֵל גּוֹפּוֹ לְצָרֵב בְּחַס לֹוֹהֵט. וְהָיָה בְּשִׁמְעוֹ כִּי
עֲלָמָא וְעִמּוּלָק בָּאוּ אֶל אַרְץ צִידוֹם, הַחֵל לְבוֹ
לְהַתְגַּבֵּר, וּמִיד שָׁלַח אֵלֵיהֶם הוֹדְעָה לְהַפְצִירָם
כִּי יָבוֹאוּ אֵלָיו. וְהֵם נִעְנְוּ מִיַּד לְבִקְשָׁתוֹ אֲשֶׁר
שָׁלַח אֵלֵיהֶם, וּבָאוּ אֶל הַבַּיִת, אֶל זֶאזְרוּם. וְהֵם
מִצְאוּהוּ חוֹלָה, שׁוֹכֵב עַל מִשְׁתּוֹ, חָלֵשׁ מֵאֵד
וְהַחַס קוֹדֵחַ בּוֹ, וְנִפְשׁוֹ כּוֹאֶבֶת עָלָיו מֵאֵד מִפְּנֵי
עוֹנוֹתָיו; וְכֹאֲשֶׁר רָאָה אוֹתָם הוּא פָּשַׁט אֵת יָדוֹ
לְפָנָיו וּבִקְשָׁם לְרַפְּאוּ. וְעֲלָמָא לָקַח אֵת זֶאזְרוּם
בְּיָדוֹ וְאָמַר אֵלָיו: הַתְּאָמִין בְּכַח הַמְּשִׁיחַ לְהוֹשִׁיעַ?
וְהוּא עָנָה וְאָמַר: כֹּן, מֵאָמִין אֲנִי בְּכָל הַדְּבָרִים
אֲשֶׁר לְמִדְתָּ. וְאָמַר עֲלָמָא: אִם מֵאָמִין אַתָּה
בְּגֵאֻלַּת הַמְּשִׁיחַ, תּוּכַל לְהַרְפֵּא. וְהוּא אָמַר:
אֲכֹן, מֵאָמִין אֲנִי כְּדַבְרֶיךָ. אַזְ קְרָא עֲלָמָא אֶל

יט לֹא עָנוּם. וְהַשׁוֹפֵט עָמַד לְפָנֵיהֶם וְאָמַר: מִדּוּעַ
אֵינְכֶם עוֹנִים עַל דְּבָרֵי הָעָם הַזֶּה? הַאֵינְכֶם יוֹדְעִים
כִּי יֵשׁ לְאֵל יָדֵי לְשִׁלְחָכֶם אֶל הַלְּהַבּוֹת? וְהוּא
כ צוֹם לְדַבֵּר, אִף הֵם לֹא עָנוּהוּ. וְהֵם יִצְאוּ וְהִלְכוּ
לְדִרְכָם וּבָאוּ שְׁנִית לְמַחְרָת. וְהַשׁוֹפֵט שׁוּב הִכָּה
אֵת לְחַיֵּיהֶם, וְכֹן רַבִּים אַחֲרֵים בָּאוּ וְהָכוּס וְאָמְרוּ
ט לָהֶם: הַתּוֹסִיפוּ לְעַמְד וּלְשַׁפֵּט אֵת הָעָם הַזֶּה
וּלְגַנוֹת אֵת חֲקִינוּ? אִם כֹּה רַב כְּחָכְם, מִדּוּעַ
כא אֵינְכֶם מְחַלְצִים עִצְמָכֶם? וְעוֹד דְּבָרִים רַבִּים
כָּאֵלָה אָמְרוּ לָהֶם, וְחָרְקוּ עֲלֵיהֶם שֵׁן וְיָרְקוּ
בַּפְּנֵיהֶם וְאָמְרוּ: מַה יִּהְיֶה מִרְאֵנוּ בְּבוֹא עָלֵינוּ
כב כְּרַמָּה? וְעוֹד דְּבָרִים רַבִּים כָּאֵלָה, אֲכֹן, כָּל מִינֵי
דְּבָרִים אֲשֶׁר כָּאֵלָה אָמְרוּ לָהֶם; וְכֹה לָעֵנּוּ לָהֶם
יָמִים רַבִּים; וּמִנְעוּ מֵהֶם מֵאֲכָל בַּעֲבוּר הַרְעִיבִם
וּמִשְׁתָּה בַּעֲבוּר הַצְּמִיאָם; וְהַפְּשִׁיטוּ אֵת בְּגָדֵיהֶם
לְתַתָּם עֵרְמִים. כֹּה הֵם הָיוּ אֲסוּרִים בַּעֲבוֹתֵים,
כג כְּלוֹאִים בְּבֵית הַכֶּלֶא. וְהָיָה בְּשָׁנִים עֶשֶׂר לְחוֹדֶשׁ
הַעֲשִׁירִי, בְּשָׁנָה הַעֲשִׁירִית לְשִׁלְטוֹן הַשׁוֹפֵטִים
בְּעַם נְפִי, אַחַר אֲשֶׁר סָבְלוּ כֹף עֲלָמָא וְעִמּוּלָק
יָמִים רַבִּים, וּבַעֲוֹדָם כְּבוֹלִים בְּבֵית כָּלָאִם, בָּא
אֵלֵיהֶם הַשׁוֹפֵט הָעֲלִיוֹן לְאַרְץ עִמּוּנֵיהָ, וְעָמוּ
כד רַבִּים מִמּוֹרֵי הָעָם וְעוֹרְכֵי הַדִּין. וְהַשׁוֹפֵט הָעֲלִיוֹן
עָמַד לְפָנֵיהֶם, וְהִכָּם עוֹד פַּעַם וְאָמַר אֵלֵיהֶם: אִם
בְּיָדְכֶם כַּח אֱלֹהִים, חַלְצוּ עִצְמָכֶם מִן הַכְּבָלִים
הָאֵלָה וְאִן אָמִין כִּי יְהוּהוּ יִשְׁמִיד אֵת הָעָם הַזֶּה
כה כְּדַבְרֵיהֶם. וְכָלִם בָּאוּ וְהָכוּס, עַד אַחַד, וְשׁוּב
אָמְרוּ לָהֶם אֵת אוֹתָם הַדְּבָרִים. וְכַדְּבַר אֵלֵיהֶם
אַחֲרוֹן הַבָּאִים הִיָּתָה יַד אֱלֹהִים עַל עֲלָמָא וְעַל
כו עִמּוּלָק, וְהֵם קָמוּ וְעָמְדוּ עַל רַגְלֵיהֶם. וְעֲלָמָא
קָרָא לֵאמֹר: אֵהָה, יְהוּהוּ, עַד אַנְה נְסַבֵּל אֵת
הַיִּסּוּרִים הַגָּדוֹלִים הָאֵלָה? אָנָּא, יְהוּהוּ, תְּנֵה לְנוּ
כז כַּח כְּפֵי אֲמוֹנָתָנוּ, אֲשֶׁר הִיא בְּמִשִּׁיחַ, לְהַנְצִיל.
וְהֵם נִתְקוּ אֵת הַכְּבָלִים אֲשֶׁר אָסְרוּם, וְכִרְאוּת
הָאֲנָשִׁים זֹאת הֵם הַחֲלוּ לְכַרְתָּ, כִּי נָפַל עֲלֵיהֶם
כח פֶּחַד חֲרָבָנָם. וְכֹה גָדוֹל הָיָה פֶּחַדָם, עַד כִּי נָפְלוּ
לְאַרְץ, וְלֹא הִגִּיעוּ עַד שַׁעַר בֵּית הַכֶּלֶא הַחִיצוֹן;
וְהָאָרֶץ הִזְדַּעְזְעָה וְזַעֲזַע עַז, וְחוֹמוֹת בֵּית הַכֶּלֶא
נִבְקְעוּ וְנָפְלוּ אַרְצָה, וְהַשׁוֹפֵט הָעֲלִיוֹן וְעוֹרְכֵי
הַדִּין וְהַכְּהֻנִּים וְהַמּוֹרִים אֲשֶׁר סִטְרוּ בַּפְּנֵי עֲלָמָא
כח וְעִמּוּלָק נִהְרְגוּ תַּחַת הַמַּפְלָתָא. וְעֲלָמָא וְעִמּוּלָק

ד היער. והנפיים חפצו להשיב את השבויים
 א אשר הובלו בשבי אל היער. ואיש אחד מנה
 להיות המפקד הראשי לחילות הנפיים. ושמו
 נקרא זורם, ושמות שני בניו לחי ואחא. וזורם
 ושני בניו הלכו אל עלמא, כי ידעו כי הוא הכהן
 הגדול בכנסייה, ואף שמעו כי רוח הנבואה
 בקרבו; לכן הם בקשו לדעת ממנו את רצון
 יהוה, אנה ילכו ביער ויחפשו את עמיתיהם
 אשר נלקחו בשבי הלמנים. ועלמא שאל את
 יהוה על הדבר הזה, וכשבו אליהם אמר: הנה
 יחצו הלמנים את נהר צידון ביער הדרומי
 הרחק מעבר לגבול ארץ מנטי; שם תפגשו,
 במזרח נהר צידון, ושם ימסר יהוה לידכם את
 עמיתכם שבויי הלמנים. וזורם ובניו חצו
 בראש צבאם את נהר צידון ונסעו אל היער
 הדרומי אשר ממזרח לגדת נהר צידון, מעבר
 לגבול מנטי. וכבואם על חילות הלמנים,
 נפוצו הלמנים ונסוגו אל היער. והם לקחו את
 עמיתיהם, שבויי הלמנים, והשיבום אל ארץ
 נחלתם. ומן השבויים לא היתה כל אבדה בנפש.
 כה כלתה שנת אחת עשרה לשלטון השופטים,
 וכה גרשו הלמנים מן הארץ ואנשי עמוניה
 השמדו; אכן, כל נפש חיה מן העמוניהים
 אבדה ועירם הגדולה חרבה, אשר אנשיה
 אמרו כי לא יוכל אלהים לאבדה, כי גדולה
 היא. הנה, ביום אחד שממה עמוניה ופגרי
 יושביה היו טרף לכלבים ולחית השדה.
 יא ואולם, אחר ימים רבים, נערמו גויותיהם על
 פני האדמה וכסו בשכבת עפר דקה. ולא באו
 אנשים להתנחל בארץ עמוניה שנים רבות
 מפני צחנת הפגרים העזה. והיא נקראה חרבת
 הנחורים. כי היו המתים בני אמונת נחור,
 וארצם נשארה שוממה. והלמנים לא הוסיפו
 לצאת עוד למלחמה על הנפיים עד שנת ארבע
 עשרה לשלטון השופטים בעם נפי. כן היה
 לנפיים שלום בכל הארץ שלש שנים. ועלמא
 ועמולק הלכו אל העם לקראם לתשובה,
 במקדשיו וגם בבתי הכנסת אשר נבנו כדרך
 היהודים. והם חלקו את דבר אלהים עם כל
 אשר חפץ לשמע את דבריהם, בלא משוא

יהוה לאמר: אנא, יהוה אלינו, רחם על האיש
 יא הזה ורפאהו כפי אמונתו אשר במשית. וכאמר
 עלמא את הדברים האלה קפץ ואזרום על רגליו
 והחל ללכת. הדבר נעשה למרבה השתוממות
 כל העם, ושמענתו פשטה בכל ארץ צידום.
 יב ועלמא הטביל את זארום אל יהוה; ומן היום
 יג ההוא והלאה הוא הטיף לעם. ועלמא יסד
 כנסייה בארץ צידום, וקדש כהנים ומורים בארץ,
 יד להטביל אל יהוה כל אדם החפץ להטביל. והם
 היו רבים, כי מכל סביבות צידום נהרו ונטבלו.
 יה ואולם אנשי ארץ עמוניה נשארו קשי לב
 וקשי ערף; והם לא שבו מחטאתיהם באמרו
 כי כל כח עלמא ועמולק מאת השטן הוא, כי
 הם היו בני תורת נחור ולא האמינו בתשובה
 יט מחטאיהם. ועמולק עזב את כל זהבו וכספו
 ויקרוטיו אשר בארץ עמוניה, בעבור דבר
 ח אלהים, כי רחקו ממנו חבריו אשר היו רעים לו
 יט וכן עשו אביו ומשפחתו. ועלמא, אחר כוננו
 את הכנסייה בצידום, ובראותו בלימה גדולה,
 כי האנשים נבלמו מהתנשא בגאות לבם ונכנעו
 לפני אלהים, והחלו להתכנס במקדשיהם לעבד
 ט אלהים לפני המזבח, והשיגו והתפללו
 תמיד למען ינצלו מן השטן וממנות ומאבדון;
 יח אכן, בראות עלמא את כל אלה, הוא לקח את
 עמולק עמו ובא אל ארץ זרעחמלה, והביאו אל
 יט ביתו, ונחמהו בצרתו, וחזקהו ביהוה. כה כלתה
 השנה העשירית לשלטון השופטים בעם נפי.

טז

א והיה בשנת אחת עשרה לשלטון השופטים
 בעם נפי, ביום החמישי לחדש השני, אחר אשר
 היה שלום רב בארץ זרעחמלה, בלא מלחמה
 ובלא ריב שנים אחדות, עד היום ההוא, נשמעה
 ב זעקת מלחמה בכל הארץ. כי הנה חילות
 הלמנים פלשו אל עבר היער אשר בגבול הארץ,
 י ובאו על העיר עמוניה והחלו להרג את יושביה
 ג ולהחרבה. ובטרם יכלו הנפיים למנות חיל
 לגרשם מן הארץ, השמידו הלמנים את העם
 י אשר בעיר עמוניה, והרגו אנשים בסביבת
 גבולות נח, ואף שבו אחרים ולקחום אל

עֲלָמָא עד מאד בְּרָאוֹתוֹ אוֹתָם; וְשִׁמְחָתוֹ גְּדֹלָה
 שְׁבַע־עֶשְׂרִים בְּרָאוֹתוֹ כִּי הֵם נִשְׁאָרוּ אַחֲיוּ לְאַמּוֹנָה
 בִּיהוּה. וְהֵם הִתְחַזְּקוּ בִּידְעֵת הָאֲמֶת; כִּי הֵם
 הָיוּ אֲנָשִׁים נְבוֹנִים וְהִתְבּוֹנְנוּ בְּשִׁקְדָּתָם לְחַקֵּר
 בְּכַתְּבֵי הַקֶּדֶשׁ, בְּעֵבוּר יָדְעוּ אֶת דְּבַר אֱלֹהִים.
 וְאִין זֹאת הַכֹּל; הֵם הִתְמַסְּרוּ לְתַפְלָה רַבָּה
 וּלְצוּם. לְכֹן שָׂרוּ עֲלֵיהֶם רוּחַ הַנְּבוּאָה וְרוּחַ
 הַהִתְגַּלּוּת וְכֹאֲשֶׁר לְמַדּוּ, הָיָה זֶה בְּעַז מֵאֵת
 אֱלֹהִים וּבִסְמֻכּוֹתוֹ. וְהֵם לְמַדּוּ אֶת דְּבַר אֱלֹהִים
 בְּמִשְׁפָּח אַרְבַּע עֶשְׂרֵה שָׁנָה בְּקִרְבַּב הַלְּמָנִים;
 וְהִיָּתָה לָהֶם הַצְּלָחָה מְרַבָּה בַּהֲבִיאֵם רַבִּים
 לִידְעֵת הָאֲמֶת; אַכֵּן, בְּכֹחַ דְּבָרֵיהֶם בָּאוּ רַבִּים
 לִפְנֵי מִזְבַּח אֱלֹהִים, לְקַרְא בְּשִׁמּוֹ וּלְהִתְוֹדֹת
 לִפְנֵיו עַל חַטָּאֵיהֶם. וְאַלְהָהּ הַמְאֲרָעוֹת אֲשֶׁר
 קָרוּם בְּמִסְעֵיהֶם, כִּי רַבָּה הִיָּתָה תְּלַאֲתָתָם. וְהֵם
 סָבְלוּ רַבּוֹת בְּגוּיָ וּבִנְפֻשׁ, רָעַב, צָמָא וְיָגַע,
 וּנְפֻשָׁם רָאָתָה עֲמַל רַב. וְאַלְהָהּ מִסְעֵיהֶם: הֵם
 עָזְבוּ אֶת אֲבִיהֶם, מוֹשִׁיעַ, בְּשָׁנָה הַרְאֻשׁוֹנָה
 לְשִׁלְטוֹן הַשׁוּפְטִים, כִּי סָרְבוּ לְקַבֵּל אֶת הַמְּלוּכָה
 אֲשֶׁר חִפֵּץ אֲבִיהֶם לְהַנְחִילָם, וְאִף בְּדַעַת הָעָם
 הָיָה לְהַמְלִיכָם. וְהֵם יִצְאוּ מֵאַרְץ זְרַעְחַמְלָה,
 וְעַמְהָם חֲרַבּוּתִיהֶם וְחַנִּיתוּתִיהֶם, קִשְׁתוֹתֵיהֶם
 וְחִצֵּיהֶם וְכִלֵּי קֶלֶעִם. וְזֹאת עָשׂוּ בְּעֵבוּר יוֹכְלוּ
 לְסַפֵּק אֶת מְזוֹנָם בִּיעֵר. וְהֵם יִצְאוּ אֶל הַיַּעַר
 עִם מְתֵי מִסְפָּר אֲשֶׁר בָּחֲרוּ לְעֹלוֹת אֶל אֲרֵץ נָפִי,
 לְמַעַן הִטִּיף אֶת דְּבַר אֱלֹהִים לְלָמְנִים. וְהֵם נָסְעוּ
 יָמִים רַבִּים בְּיַעֲרוֹת וְהִרְבּוּ לְצוּם וּלְהִתְפַּלֵּל אֶל
 יְהוּה כִּי יִתֵּן לָהֶם מִרוּחוֹ לְהִיּוֹת עִמָּהֶם וּלְשַׁכֵּן
 בָּם. וְזֹאת עָשׂוּ לְמַעַן יְהִי כְּלִי שְׂרָת בְּיַד אֱלֹהִים
 לְהִבְיֵא, כְּכֹל הָאֲפֻשֶׁר, אֶת אַחֲיָהֶם, הַלְּמָנִים,
 לִידְעֵת הָאֲמֶת לִידְעֵת קְלוֹן מִסְרַת אֲבוֹתֵיהֶם,
 אֲשֶׁר אֵינָה נְכוֹנָה. וְיְהוּה פָּקְדָם בְּרוּחוֹ וְאָמַר
 אֲלֵיהֶם: הִנְחַמּוּ וְהֵם נַחְמוּ. וְעוֹד אָמַר אֲלֵיהֶם
 יְהוּה: לְכוּ אֶל הַלְּמָנִים, אַחֲיָכֶם, וְכוֹנְנּוּ אֶת דְּבָרֵי;
 וְהִתְאַוְּרָתֶם אַרְךָ רוּחַ בְּסַבְלָכֶם וּבְמִצּוֹקְתְכֶם,
 לְמַעַן תִּשְׁמְשׂוּ לָהֶם בִּי דִגְמָה טוֹבָה, וְאִנִּי אֶעֱשֶׂכֶם
 כְּלִי שְׂרָת בְּיַד הַלוֹשִׁיעַ נְפֻשׁוֹת רַבּוֹת. וּבְנֵי מוֹשִׁיעַ
 הַתְּאֲרוּ עַז לְבָבְכֶם, וְכוֹן הַהוֹלְכִים עִמָּם, לְלַכֵּת אֶל
 הַלְּמָנִים וּלְהַשְׁמִיעַם אֶת דְּבַר אֱלֹהִים. וְהִיָּה
 בּוֹאֵם אֶל גְּבוּל אֲרֵץ הַלְּמָנִים, הֵם נִפְרְדוּ אִישׁ

פְּנִים לְאִישׁ, כֹּל הַעֵת הַהִיא. כֹּה הִתְהַלְּכוּ עֲלָמָא
 וְעַמּוּלָק וְעוֹד רַבִּים אֲשֶׁר נִבְחָרוּ לְמַלְאָכָה,
 לְהִטִּיף אֶת דְּבַר אֱלֹהִים בְּכָל רַחְבֵי הָאָרֶץ. וְכוֹנּוּן
 הַכְּנִסְיָה נְהִיָּה דְבַר כְּלָלִי בְּרַחְבֵי הָאָרֶץ, בְּכָל
 הָאָזוּר אֲשֶׁר סָבִיב, בְּקִרְבַּב כֹּל עִם הַנְּפִיִים.
 וְלֹא הָיָה הָעֵדָר שְׁוִיּוֹן בִּינֵיהֶם; וְיְהוּה שָׁפַף אֶת
 רוּחוֹ עַל פְּנֵי כֹל הָאָרֶץ לְהַכִּיֵּן אֶת דַּעַת בְּנֵי
 הָאָדָם וְאֶת לְבָבָם לְקַבֵּל אֶת דְּבָרוֹ אֲשֶׁר יִלְמְדוּהוּ
 בְּקִרְבָם בְּעַת בּוֹאוֹ; לְמַעַן לֹא יְהִיּוּ קָשִׁים עַל
 דְּבַר אֱלֹהִים וּבְעֵבוּר לֹא יְהִיּוּ חִסְרֵי אַמּוֹנָה,
 וְיִלְכוּ לְכַלְיוֹן. כִּי אִם יוֹכְלוּ לְקַבֵּל אֶת דְּבַר אֱלֹהִים
 בְּשִׁמְחָה וְיְהִי כְּכֹנָה אֲשֶׁר מְרַכֶּבֶת עַל גִּפְנוֹ הָאֲמֶת
 לְמַעַן יְבוֹאוּ אֶל מְנוּחַת יְהוּה אֱלֹהֵיהֶם. וְהַכְּהֵנִים
 אֲשֶׁר הִלְכוּ אֶל הָעַם הִשִּׁיפוּ נֶגֶד כָּל קִזָּב וּמְרָמָה,
 קִנְיָה וּמְדָנִים, אֵיבָה וְגוּדוּף, גְּנָבָה, שִׂד וְגוֹל,
 רְצַח, נְאוּף וְכָל מִינֵי זָמָה, וְקִרְאוּ בַקּוֹל גְּדוֹל כִּי
 אֲסוּרִים הִדְבָּרִים הָאֵלֶּה. וְהֵם נָאֲמוּ עַל דְּבָרִים
 הַקְּרִבִים לְבוֹא; אַכֵּן, עַל בּוֹא בֶן אֱלֹהִים,
 סָבְלוּתֵיו וּמוֹתוֹ, וְכוֹן עַל תְּחִיתַת הַמֵּתִים. וְרַבִּים
 מִן הָאֲנָשִׁים שָׁאָלוּ עַל מְקוֹם בּוֹאוֹ שֶׁל בֶּן אֱלֹהִים;
 וְהֵם לְמַדּוּ כִּי הוּא יוֹפִיעַ אֲלֵיהֶם אַחַר תְּחִיתוֹ;
 וְהַדְּבַר הַסֵּב לָהֶם רַב שִׁשּׁוֹן וְשִׁמְחָה. כֹּה כּוֹנְנָה
 הַכְּנִסְיָה בְּכָל הָאָרֶץ, אַחַר אֲשֶׁר הִשָּׂג הַנִּצְחוֹן
 עַל הַשָּׁטָן, וְדַבַּר אֱלֹהִים בְּטִהְרָתוֹ נִקְרָא בְּכָל
 הָאָרֶץ, וְיְהוּה עָרָה אֶת בְּרַכְתּוֹ עַל הָעָם. וּבְזֹאת
 כְּלָתָה שְׁנַת אַרְבַּע עֶשְׂרֵה לְשִׁלְטוֹן הַשׁוּפְטִים
 בְּעַם נָפִי.

מַעֲשֵׂה בְנֵי מוֹשִׁיעַ אֲשֶׁר מְאָסוּ בְּזוֹכוֹתָם לְמַלְךְ,
 לְמַעַן דְּבַר אֱלֹהִים, וְעָלוּ אֶל אֲרֵץ נָפִי לְהִטִּיף בְּקִרְבַּב
 הַלְּמָנִים; סְפּוֹר סְבֻלוֹתֵיהֶם וְהַצְּלָחָתָם, עַל פִּי כַתְּבֵי
 עֲלָמָא (בְּעֶרְךָ 91–77 לְפָנֵי הַסְּפִירָה). נִכְלָל
 בְּפָרְקִים יז–כז.

יז

וְהָיָה בְּנִסְעַת עֲלָמָא מֵאַרְץ גְּדֵעוֹן דְּרוּמָה לְעֵבֶר
 אֲרֵץ מְנָטִי, וְהִנֵּה, לְמַרְבָּה פְּלִיאָתוֹ, הוּא פְּגִשׁ
 אֶת בְּנֵי מוֹשִׁיעַ אֲשֶׁר נָסְעוּ לְעֵבֶר אֲרֵץ זְרַעְחַמְלָה.
 וּבְנֵי מוֹשִׁיעַ הָאֵלֶּה הָיוּ עִם עֲלָמָא בְּעַת אֲשֶׁר
 הוֹפִיעַ לְפָנָיו הַמְּלִאָךְ בְּרָאוּשׁוֹנָה. לְכֹן שִׁמַּח

עם עבדים אחרים על שמירת עֲדָרֵי לְמוֹנֵי כַּמְנַהֵג הַלְמָנִים. וְהָיָה אַחַר שְׁלֹשָׁה יָמִים בְּשָׂרוֹת הַמֶּלֶךְ, בְּהִיּוֹת עֲמוֹן עִם עַבְדֵי הַמֶּלֶךְ בַּלְמָנִים, בַּעַת הוֹבִילִם אֶת צֹאנָם אֶל מְקוֹם הַמַּיִם הַנִּקְרָא מִי שְׁבוּץ, אֲשֶׁר אֵלָיו נִהְגוּ כָּל הַלְמָנִים אֶת עֲדָרֵיהֶם לְהִשְׁקוֹתָם, אָכֹן, בַּעַת אֲשֶׁר נִהְגוּ עֲמוֹן וְעַבְדֵי הַמֶּלֶךְ אֶת צֹאנָם אֶל מְקוֹם הַמַּיִם הַזֶּה, וְהָיָה קָמוּ לְמָנִים מִסְפָּר אֲשֶׁר הִשְׁקוּ אֶת צֹאנָם, וְהִפְיָצוּ אֶת צֹאן עֲמוֹן וְעַבְדֵי הַמֶּלֶךְ עַד כִּי נָסוּ בְּשִׁבְעַת דְּרָכִים. וְהָיָה הַחֲלוֹ עַבְדֵי הַמֶּלֶךְ לְהַתְלַוְנוּ, וְאָמְרוּ: עֲתָה יִהְרַגְנוּ הַמֶּלֶךְ, כְּאֲשֶׁר עָשָׂה לְעַמִּיתֵינוּ עַל פְּזוֹר עֲדָרֵיהֶם מִפְּנֵי רִשְׁעַת הָאֲנָשִׁים הָאֵלֶּה. וְהֵם בָּכוּ רַבּוֹת וְאָמְרוּ: הִנֵּה, כְּכֹר נְפוּצוֹ צֹאנָנוּ. וְהֵם בָּכוּ מִיִּרְאַתָם כִּי יָמוּתוּ. וְכִרְאוֹת עֲמוֹן זֹאת רָחַב לְבוֹ בַּקְּרָבוֹ מִגִּיל; וְאָמַר: אֲרָאָה אֶת כַּחֲזֵי לְחַבְרֵי, עַבְדֵי הַמֶּלֶךְ, וְרָאוּ אֶת הַכַּח אֲשֶׁר בֵּי הַלְשִׁיב אֶת הַצֹּאן הָאֵלֶּה לְמֶלֶךְ, לְמַעַן אֲקַנְהָ אֶת לְבָם, וְאֶנְהַגֵּם לְהֶאֱמִין בְּדַבְרֵי. אֵלֶּה מַחְשְׁבוֹת עֲמוֹן בְּרִאוֹתוֹ אֶת יִסּוּרֵי הָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר הָיוּ בְּעֵינָיו כְּאֲחִים. אִזּוּ הִנְעִימָם עֲמוֹן בְּדַבְרָיו וְאָמַר: אַחֵי, אֵל תִּפְּל רֹוֹחֲכֶם; נִלְכֶה נָא לְבַקֵּשׁ אֶת הַצֹּאן; הִבֵּה נִקְבְּצוּ, וְנִשְׁיִבֵן אֶל מְקוֹם הַמַּיִם, וּבְזֹאת נִצִּיל אֶת עֲדָרֵי הַמֶּלֶךְ וְלֹא יִהְרַגְנוּ. וְהֵם הִלְכוּ לְבַקֵּשׁ אֶת צֹאנָם וְעֲמוֹן בְּרִאשָׁם, וְהֵם רָצוּ מֵהָרָ וְהִשִּׁיגוּ אֶת צֹאן הַמֶּלֶךְ וּקְבָצוּ שְׁנֵית וְהִבִּיאוּ אֶל מְקוֹם הַמַּיִם. וְהָאֲנָשִׁים הֵם קָמוּ שְׁנֵית לְהַפְיֵץ אֶת צֹאנָם; וְעֲמוֹן אָמַר אֶל אַחֵיו: הַקִּיפוּ אֶת הָעֲדָרִים סָבִיב לְבַל יִבְרָחוּ, וְאֵנִי אֵלֶךְ לְרִיב עִם הָאֲנָשִׁים הָאֵלֶּה הַמְּפִיצִים אֶת צֹאנָנוּ. וְהֵם עָשׂוּ כְּאֲשֶׁר צִוּם עֲמוֹן; וְהוּא יָצָא וְעָמַד לְרִיב עִם הָעוֹמְדִים לִיד מִי שְׁבוּץ, וּמִסְפָּרָם לֹא הָיָה מְעַט. עַל כֵּן לֹא יָרְאוּ אֶת עֲמוֹן, בְּחָשְׁבָם כִּי אֶחָד אֲנָשִׁים יוּכַל לְהָרְגוֹ כְּאֹת נִפְשׁוֹ, כִּי לֹא יָדְעוּ עַל דְּבַר יְהוָה לְמוֹשִׁיעַ לְהַצִּיל אֶת בְּנֵיו מִיַּדֵּיהֶם; וְאֵף לֹא יָדְעוּ מֵאוֹמְרָה עַל יְהוָה. אָכֹן, הֵם הִתְעַנְּגוּ בְּהַשְׁמָדַת בְּנֵי עַמָּם מִפְּנֵי זֹאת קָמוּ לְפָזֵר אֶת צֹאן הַמֶּלֶךְ. אֵף עֲמוֹן עָמַד לְפָנֵיהֶם וְהַחֲלִל לְרַגְם אוֹתָם אָכֹן בְּמִקְלָעוֹ; אָכֹן, בְּכַח רֵב רָגַם אוֹתָם בְּאַבְנֵים; וְהוּא הִרְג אֶחָדִים מֵהֶם עַד כִּי נִדְּהָמוּ

מֵעַל אַחֵיו בְּשִׁמְסֵם מִבְּטָחָם בִּיהוּהָ כִּי יִשׁוּבוּ וּפְגָשׁוּ לַעַת הַקְּצִיר, כִּי הִבִּינוּ אֶת גְּדֹל הַמַּעֲשֶׂה אֲשֶׁר קִבְּלוּ עֲלֵיהֶם לְבָצְעוֹ. וְאֶמְנָם גְּדוֹלָה הִיְתָה הַמְּשִׁימָה, כִּי הֵם קִבְּלוּ עֲלֵיהֶם לְהִטִּיף אֶת דְּבַר אֱלֹהִים לְעַם פְּרָא, קָשָׁה וְאֶכְזֹר; עִם אֲשֶׁר עֲלִץ לְהַרְג אֶת הַנְּפִיִים, לְגֹזֵל מֵהֶם וּלְבַזּוֹם, אֲשֶׁר שָׁתוּ לְבָם אֶל הַבָּצַע, אֶל זָהָב וְכֶסֶף וְאַבְנֵי יָקָר; וְאֵת אֵלֶּה בִקְשׁוּ לְתַפֵּשׁ בְּרִצְחָ וּבְבָזָה, בְּעַבּוֹר יִנְחָלוּם בְּלֹא עֵמֶל כְּפִים. וְהֵם הָיוּ עִם אוֹהֵב בְּטָלָה, וְרַבִּים מֵהֶם עַבְדוּ פְּסִילִים. וְקָלְלַת אֱלֹהִים הִיְתָה עֲלֵיהֶם מִפְּנֵי מִסְרַת אַבוֹתֵיהֶם; וְאוֹלָם דְּבַרֵי בְרִית יְהוָה נִתְּנוּ לָהֶם בְּתַנְאֵי שִׁנְחָמו מִרְעָתָם. מִפְּנֵי זֹאת קִבְּלוּ עֲלֵיהֶם בְּנֵי מוֹשִׁיעַ אֶת הַמְּלֹאכָה; אוֹלֵי יִסְבוּם לְשׁוֹב מִרְעָתָם; אוֹלֵי יִסְבוּם לְדַעַת אֶת תְּכֵנִית הַגְּאֻלָּה. עַל כֵּן נִפְרְדוּ אִישׁ מֵעַל אַחֵיו וּבָאוּ בַקְּרָבוֹ הַלְמָנִים, אִישׁ-אִישׁ לְבָדוֹ, כְּפִי דְבַר אֱלֹהִים וְכָחוֹ אֲשֶׁר נָתַן לוֹ. וְעֲמוֹן הָיָה רֹאשׁ לָהֶם; אָכֹן, הוּא שָׂרְתָם; וְאַחַר אֲשֶׁר בְּרַכְם, כָּל אִישׁ כְּמִשְׁמַרְתּוֹ, וְאַחַר אֲשֶׁר חָלַק לָהֶם אֶת דְּבַר אֱלֹהִים, הוּא נִפְרַד מֵעֲלֵיהֶם. אָכֹן, אַחַר אֲשֶׁר שָׁמַשׁ עֲמוֹן לְפָנֵיהֶם יָצָא כָּל אֶחָד לְמַסְעוֹ בְּרַחְבֵי הָאָרֶץ. וְעֲמוֹן הִלֵּךְ אֶל אָרֶץ יִשְׁמַעְאֵל, אֲשֶׁר נִקְרָאָה עַל שֵׁם בְּנֵי יִשְׁמַעְאֵל, אֲשֶׁר נָהִיו גַּם הֵם לְמָנִים. וּבָבֹא עֲמוֹן אֶל אָרֶץ יִשְׁמַעְאֵל, תִּפְּשׁוּהוּ הַלְמָנִים וְאַסְרוּהוּ, כְּמִנְהַגָם בְּכָל הַנְּפִיִים אֲשֶׁר נִפְּלוּ בְּיַדֵּיהֶם; לְאֶסֶר אוֹתָם וּלְהִבְיֵאֵם לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ. כִּד נִקְבַע כְּחִפְץ הַמֶּלֶךְ, אִם לְהַרְגָם, אוֹ לְהַנִּיחָם בְּשַׁבְיָה, אוֹ לְהַשְׁלִיכָם אֶל בֵּית הַסֵּהָר, אוֹ לְגַרְשָׁם מִן הָאָרֶץ, כְּכֹל אֲשֶׁר יַעֲלֶה בְּרִצּוֹנוֹ וּכְחִפְצוֹ. לְכֹן הוּבָא עֲמוֹן לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ הַמוֹלֵךְ עַל אָרֶץ יִשְׁמַעְאֵל. וְשֵׁם הַמֶּלֶךְ לְמוֹנֵי, וְהוּא הָיָה צֹאצָא לְיִשְׁמַעְאֵל. וְהַמֶּלֶךְ שָׁאַל אֶת עֲמוֹן אִם חִפְץ אִם לְשַׁבַּת בְּאָרֶץ בַּקְּרָבוֹ הַלְמָנִים, אוֹ בַקְּרָבוֹ עֲמוֹ. וְאָמַר אֵלָיו עֲמוֹן: חִפְצִי לְשַׁבַּת בַּקְּרָבוֹ הַעֵם הַזֶּה זְמַן מָה; אוֹלֵי אֵף עַד יוֹם מוֹתִי. וְעֲמוֹן מִצָּא חֵן בְּעֵינֵי הַמֶּלֶךְ לְמוֹנֵי. וְהַמֶּלֶךְ צִוָּה לְהַתִּיר אֶת חַבְלָיו; וְהוּא בִקְשׁ כִּי יִקַּח עֲמוֹן אֶת אַחַת מִבְּנוֹתָיו לוֹ לְאִשָּׁה. אוֹלָם עֲמוֹן אָמַר אֵלָיו: לֹא, כִּי עַבְדְּךָ אֶהְיֶה. וְהָיָה עֲמוֹן עַבְד הַמֶּלֶךְ לְמוֹנֵי, וְהוּא הִפְקֹד

כי כל מעשיהם ישרו. ואולם למוני החל לירא
 מאד פן ענה בהרגו את עבדיו. יען אשר רבים
 מהם הרג כי הפיצו בני עמם את העדרים ליד
 מקום המים; וכן, מפני פזור צאנם, הוקמתו.
 והנה היה זה מנהג הלמנים האלה לעמד ליד מי
 שבויך למען פזר את עדרי האנשים בעבור ינהגו
 רבים מהפזורים אל אדמותיהם, כי היה זה נהג
 מעשה הבה בקרבם. והמלך למוני שאל את
 עבדיו לאמר: איפה האיש הזה אשר לו כח רב
 כזה? והם אמרו לו: הנהו נותן מספוא אל סוסיה.
 כי עוד בטרם עת השקות הצאן, צוה המלך את
 עבדיו להכין את סוסיו ואת מרכבותיו למען
 יובל אל ארץ נפי, כי אבי למוני, אשר הוא מלך
 כל הארץ, יעד לעשות שם משתה גדול.
 וכשמע המלך למוני כי היה עמון מכין את
 סוסיו ואת מרכבותיו, רבתה השתוממותו על
 נאמנות עמון. והוא אמר: אכן, לא היה בכל
 עבדי משרת נאמן כאיש הזה, כי זוכר הוא את
 כל מצוותי לקימן. עתה ידוע ידעתי כי זה הרוח
 הגדול ורצוני כי יבוא אלי, אך לא ארהיב עז
 בנפשי. וכאשר כלה עמון להכין את הסוסים
 ואת המרכבות למסע המלך ועבדיו, הוא בא
 לפני מושב המלך וראה כי שנה מראה המלך,
 והוא עמד לשוב ולצאת מפניו. ואמר אליו
 אחד עבדי המלך: רבנה, אשר פשרו מלך גבור
 ורב, כי מלכיהם נחשבו אדירים. וכה אמר
 אליו: רבנה, המלך חפץ כי תשא. ועמון סב
 ופנה אל המלך ואמר אליו: מה חפצך כי
 אעשה למענך, אדוני המלך? והמלך לא ענהו
 בתוך שעה תמימה על פי חשבון ומנם, כי לא
 ידע מה יאמר לו. ועמון אמר אליו שנית: מה
 רצונך ממני? ולא ענהו המלך. ויען אשר מלא
 עמון רוח אלהים, ידע את מחשבות המלך
 ואמר אליו: האם כי שמעת כי הגנתי על עבדך?
 ועל צאנך, והרגתי שבעה מעמיתיהם במקלע
 ובחרב, ולאחרים כרתי את הזרועות למען הגן
 על צאנך ועל עבדך? הזאת סבת פליאתך?
 אשאל נא אותך: מה זאת כי פה גדולה
 פליאתך? הן גבר אני ועבדך. לכן, כל אשר
 ישר ותחפצהו, אותו אעשה. וכשמע המלך

מעצמת כחו. אך הם כעסו על הרג עמיתיהם,
 ונגמרו אמר להכותו. ובראותם כי לא יוכלו
 לו באבניהם, באו להרגו באלותיהם. והנה, כל
 איש אשר הניף את אלתו להכות את עמון, כרת
 עמון את זרועו בחרבו. אכן, הוא עמד בפני
 מהלמותיהם בכרתו את זרועותיהם בקצה
 חרבו עד כי השתוממו והחלו לנוס מפניו.
 ואף כי מספרם לא היה מעט הוא הניסם בכח
 זרועו. ששה מהם נפלו מאבני הקלע, והוא
 לא הרג בחרבו איש, זולת מנהיגם; והוא כרת
 מזרועותיהם כמספר אשר הורמו עליו, ולא היו
 הן מעשות. ואחר גרשו אותם הרחק ממנו, שב
 והשקה, עם אחיו, את עדריהם, והשיבם אל
 מרעה המלך. אז הם באו אל המלך והם
 נושאים את זרועות אלה אשר בקשו להרג
 את עמון, ונכרתו בחרבו למען יהיו עדות על
 המעשים אשר עשו.

יח

והמלך למוני צוה על עבדיו לעמד לפניו ולהעיד
 על כל אשר ראו בענין הזה. ואחר אשר העידו
 כלם על אשר ראו, ואחר אשר הוא למד על
 נאמנות עמון בהצילו את צאנו, ומה רב כחו
 במלחמה על מבקשי נפשו, הוא השתומם
 מאד ואמר: אכן, גדול זה מאדם. האין זה הרוח
 הגדול השולח שפטים כה גדולים בעם הזה, על
 רציחותיהם? והם ענו למלך ואמרו: איננו
 יודעים אם הרוח הגדול הוא או אדם, אך זאת
 ידענו, כי אין אויבי המלך יכולים להרגו; אף
 אינם יכולים לפזר את צאן המלך בהיותו עמנו,
 מפני ממחיותו ורב כחו; לכן, ידענו כי הוא ידיד
 למלך. הנה, אדוננו המלך, לא נאמין כי יש
 לאדם כח רב כזה; הן ידוע נדע כי איש לא
 יוכל להרגו. וכשמע המלך את הדברים האלה,
 הוא אמר אליהם: עתה ידעתי כי זה הרוח הגדול;
 הוא ירד לעת הזאת להציל את חייכם, למנעני
 מהריגתכם, כהרגי את עמיתים. הנה, זה הרוח
 הגדול אשר עליו דברו אבותינו. וכיד למוני
 היתה מסרת על קיום רוח גדול, והוא קבלה
 מאביו. ואף כי האמינו עמו ברוח גדול, חשבו

האלה, הוא פתח בספור בריאת העולם
 ובריאת אדם. והוא ספר את כל הדברים על
 נפילת אדם ואתר לפניו את כתבי הזכרון
 אשר לעם ואת כתבי קדשו אשר נאמרו מפי
 הנביאים, עד עת צאת אביהם לחי מירושלם.
 והוא אף שנו באונייהם, אכן, באוני המלך
 ועבדיו, את דבריו כל מסעי אבותיהם במדבר
 וכל סבלותיהם ברעב ובצמא ואת יגיעתם
 ועוד כדברים האלה. והוא שנו לפנייהם גם
 את מעשי מרד למן ולמואל ובני ישמעאל,
 אכן, על כל מרידותיהם ספר להם; והוא באר
 להם את כל כתבי הזכרון וכתבי הקדש אשר
 מעת צאת לחי מירושלם ועד עצם היום
 ההוא. ואין זאת הכל, כי הוא באר להם את
 תכנית הגאלה, אשר הוכנה מיסוד העולם;
 ואף הודיעם על בוא המשיח ועל כל מעשי
 יהוה. והיה אחר אשר הוא אמר את כל
 הדברים האלה ובארם למלך, האמין המלך
 לכל דבריו. והוא החל לזעק אל יהוה לאמר:
 יהוה, רחם נא! חושה עלי ועל עמי כרב רחמיך
 על עם נפי. וככלותו לומר זאת הוא נפל ארצה
 כמת. ועבדיו לקחוהו ונשארו אותו פנימה אל
 אשתו, והניחוהו על מטה; והוא שכב כמת
 במשך שני ימים ושני לילות; ואשתו ובניו
 ובנותיו ספדו לו מספד גדול, כמשפט
 הלמנים, על אבדתם.

יט

א והיה כעבר שני ימים ושני לילות הם עמדו
 לקחת את גויתו ולהניחה בקבר אשר כרו
 לקבורת מתייהם. והמלכה, אשר שמע עמון
 הגיע לאזניה, שלחה לקרא לו וחפצה כי יבוא
 אליה. ועמון עשה כאשר הצטווה, ובא אל
 המלכה ובקש לדעת מה היא תחפץ כי יעשה.
 והיא אמרה אליו: מפי עבדי אישי נודע לי כי
 נביא לאל קדוש אתה, וכי בנדך פח לעשות רב
 מעשי עז בשמו. לכן, אם נכון הדבר, רצוני כי
 תלך ותראה את אישי, כי זה שני ימים ושני
 לילות מוטל הוא על מטתו. יש האומרים כי
 לא מת, ויש האומרים כי מת והצחנה עלתה

את הדברים האלה, הוסיף להשתומם, כי נוכח
 כי יכול עמון לדעת את מחשבותיו. ואולם המלך
 למוני פתח את פיו ואמר אליו: מי אתה? האתה
 הוא הרוח הגדול, היודע הכל? והשיבהו עמון
 ואמר אליו: אינני. ואמר המלך: איך תדע את
 מחשבות לבי? דבר גלויות וספר לי על הדברים
 האלה; ספר לי גם באיזה כח הרגת וקרית את
 זרועות בני עמי אשר הפיצו את צאני.
 כה, אם תספר לי על הדברים האלה, כל אשר
 תאנה נפשך, לך אתננו, ואם יהיה צרך אשר
 עליך בחילי; אף יודע אני כי חוק אתה מכלם;
 ואולם, כל אשר תבקש ממני, אתננו לך.
 כב ועמון, בהיותו חכם אף תמים, אמר אל למוני:
 התקשיב לדברי אם אספר לך באיזה כח אני
 עושה את הדברים האלה? זה הדבר אשר אני
 מבקשו. והמלך ענה לו ואמר: אאמין
 לכל דברך. כה נתפש המלך בתחבולה.
 כד ועמון החל לדבר אליו גלויות ואמר: המאמין
 אתה כי יש אלהים? והוא ענה ואמר: אינני
 יודע מה פשר זה. אז אמר עמון: המאמין
 אתה כי יש רוח גדול? והוא ענה: אכן.
 כה ועמון אמר: זה הוא אלהים. ועמון הוסיף
 לאמר: המאמין אתה כי הרוח הגדול הזה,
 אשר הוא אלהים, ברא את כל הדברים אשר
 בשמים ובארץ? והוא אמר: אכן, מאמין אני
 כי הוא ברא את כל אשר בארץ; אף אינני יודע
 את השמים. ואמר אליו עמון: השמים הם
 מקום משכן אלהים וכל מלאכי קדשו. והמלך
 למוני אמר: האם הוא מעל הארץ? ועמון
 אמר: אכן, והוא משקיף משמים על כל בני
 אדם; והוא יודע את כל מחשבות הלב וכוונותיו;
 כי בידו נבראו הכל מבראשית. והמלך למוני
 אמר: אני מאמין בכל הדברים האלה אשר
 דברת. השלוח אתה מעם אלהים? ואמר אליו
 עמון: בן אדם אני; ואדם נברא בראשית בצלם
 אלהים. ואני קרוא מאת רוח קדשו ללמד את
 הדברים האלה לעם הזה, למען יתודעו אל
 הצדק והאמת. וחלק מהרוח ההיא שוכן בי,
 והוא אשר נתן לי ידיעה ואף כח כפי אמונתי
 באלהים ותשוקתי לו. ובאמר עמון את הדברים

מִמֶּנּוּ וְצָרִיף לְהַנִּיחוּ בְקִבְרִי; אִף בְּאִפֵּי לֹא
 עָלְתָה מִמֶּנּוּ כָּל צִחְנָהּ. הִנֵּה, זֹאת חֲפִץ עֲמוּן
 בִּידְעוּ כִּי הַמְּלֹךְ לְמוֹנֵי שְׂרוּי תַּחַת כַּח אֱלֹהִים;
 וּבִידְעוּ כִּי הוֹסֵר מִדַּעַת הַמְּלֹךְ לֹזֵט חֹסֵר הָאֲמוּנָה
 הָאֶפֶל, וְהָאוֹר אֲשֶׁר הָאִיר אֶת דַּעְתּוֹ, אֲשֶׁר הוּא
 אוֹר תְּפָאֶרֶת אֱלֹהִים, וְהוּא אוֹר נִפְלָא
 אֲשֶׁר לְטוֹבוֹ, הַכְּנִיס רַב גִּיל אֶל נַפְשׁוֹ, עַד כִּי
 נִמּוּג עָנַן הַקְּדוּרוֹת וְאוֹר חַיִּי עוֹלָם הֵצֵת בְּנַפְשׁוֹ.
 אַכֵּן, הוּא יָדַע כִּי הָאוֹר הַזֶּה הַתְּגַבֵּר עַל גּוֹי וְהוּא
 הַתְּנַשֵּׂא בְּאֱלֹהִים. וְהִנֵּה, חֲפִץ הַמְּלֹכָה הִיא
 חֲפִצּוֹ הַיְחִיד. לָכֵן הוּא נִכְנָס לְרֵאוֹת אֶת הַמְּלֹךְ
 כְּבִקְשֵׁת הַמְּלֹכָה; וְהוּא רָאָה אֶת הַמְּלֹךְ וַיֵּדַע כִּי
 לֹא מֵת. וְהוּא אָמַר אֶל הַמְּלֹכָה: לֹא מֵת הוּא,
 כִּי תִרְדַּמְת אֱלֹהִים נִפְלָה עָלָיו וּמָחַר קִיץ וַיִּקּוּם;
 לָכֵן, אֵל תִּקְבְּרוּהוּ. וְאָמַר לָהּ עֲמוּן: הַתְּאֲמִינִי
 בְּזֹאת? וְהִיא אָמְרָה לוֹ: אֵין לִי עֵדוֹת כִּי אִם
 דְּבָרְךָ וְדַבֵּר עִבְדִּינִי. עַל אִף זֹאת, מִתְּאֲמִינָה אֲנִי
 כִּי כַּדְבָרְךָ יִהְיֶה. וְאָמַר אֲלֶיהָ עֲמוּן: בְּרוּכָה אַתָּה
 עַל גְּדֹל אֲמוּנָתְךָ. אֲנִי אוֹמֵר לָךְ, אִשָּׁה, כִּי לֹא
 נִמְצְאָה אֲמוּנָה רַבָּה כְּזֹאת בְּכָל עַם הַנִּפְיִים.
 וְהָאִשָּׁה שְׂמְרָה אֶת מִשְׁתַּבְּעָהּ מִן הַשְּׂעָה
 הַהִיא עַד לְמַחְרַת בְּשַׁעַת אֲשֶׁר יָדַע עֲמוּן
 לְקוּמוֹ. וְהוּא קָם כַּדְבַר עֲמוּן; וּבְקוּמוֹ פָּשַׁט
 אֶת יָדוֹ לְקִרְאֵת הָאִשָּׁה וְאָמַר: בְּרוּךְ שֵׁם אֱלֹהִים
 וּבְרוּכָה אַתָּה. כִּי כְהִיּוֹתְךָ חַיָּה, הִנֵּה רְאִיתִי אֶת
 גּוֹאֲלִי; וְהוּא יְבוּא, וְיֹלֵד מֵאִשָּׁה וַיִּגְאֹל אֶת כָּל
 בְּנֵי אֲנוּשׁ הַמִּתְּאֲמִינִים בְּשֵׁמוֹ. וּבְאָמְרוֹ אֶת
 הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, מְלֵא לִבְבוֹ בְּקִרְבוֹ וְהוּא נִפְל
 עוֹד פַּעַם מִשְׂמַחְתָּה; וְכֵן נִפְלָה הַמְּלֹכָה, כִּי גָבַר
 עָלֶיהָ רוּחַ הַקְּדוֹשׁ. וְכֹאֲשֶׁר רָאָה עֲמוּן כִּי רוּחַ
 אֱלֹהִים נִשְׁפָּכָה כְּפִי תַּפְלוּתֵי, עַל אַחֲיוֹ הַלְּמָנִים,
 אֲשֶׁר הָיוּ מְקוּר אֲבָל כַּה רַב בְּקִרְבָּה הַנִּפְיִים,
 אוּ בְּקִרְבָּה כָּל עַם אֱלֹהִים, מִפְּנֵי עֲוֹנוֹתֵיהֶם
 וּמִסּוֹרוֹתֵיהֶם, הוּא נִפְל עַל בְּרִכְיוֹ וְשִׁפְףָה אֶת
 נַפְשׁוֹ בְּתַפְלָה וּבַהוֹדִיָּה לְאֱלֹהִים עַל מַעֲשָׂהוּ
 לְמַעַן אַחֲיוֹ, וְאִף עָלָיו גְּבַרָה הַשְּׂמַחָה; וְכֵה נִפְלוּ
 שְׁלֹשֶׁתָם אַרְצָה. וְכֹאֲשֶׁר רָאוּ עִבְדֵי הַמְּלֹךְ כִּי
 נִפְלוּ אֵלֶּה, הִחֲלוּ גַם הֵם לְקִרְאֵי אֶל אֱלֹהִים,
 כִּי אִף עָלֵיהֶם הִיְתָה יְרֵאתָ יְהוָה, יַעַן אֲשֶׁר הִמָּה
 הָיוּ אֲשֶׁר עָמְדוּ לְפָנָי הַמְּלֹךְ וְהַעִידוּ עַל הַכַּח

כ

א והיה אחר יסדם כנסיה בארץ ההיא, חפץ
 המלך למוני כי ילך עמון עמו אל ארץ נפי
 ב בעבור יציגהו לפני אביו. וקול יהוה היה אל
 עמון לאמר: לא תעלה אל ארץ נפי, כי המלך
 יבקש להרגך; אך אל ארץ מדוני תלך, כי אחיך
 אהרן ואף מולוקי ועמה אסורים שם בית הכלא.
 ג וכשמע עמון את הדבר הזה, הוא אמר אל
 למוני: הנה אחי ועמיתי אסורים בבית הכלא
 ד במדוני, ואני הולך לחלצים. ואמר למוני אל
 עמון: ידעתי כי בכח יהוה תוכל לעשות הכל,
 אולם הנני הולך עמך אל ארץ מדוני; כי מלך
 ארץ מדוני, אשר שמו אנטיאומנו, הוא רעי;
 לכן אלך אל ארץ מדוני, למען אדבר חלקות
 אל מלך הארץ והוא יוציא את עמיתך מבית
 הכלא. ואמר למוני אל עמון: מי הגיד לך כי
 ה עמיתך אסורים? ואמר לו עמון: איש לא
 הגיד לי, בלתי אלהים; והוא אמר לי: לך וחלץ
 את עמיתך, כי אסורים הם בארץ מדוני.
 ו וכשמע זאת למוני, הוא צוה את עבדיו להכין
 ז את סוסיו ואת מרכבותיו. והוא אמר אל עמון:
 בוא נא, הנני יורד עמך אל ארץ מדוני ושם
 אפציר במלך לשחרר את עמיתך האסורים.
 ח והיה בצאת עמון ולמוני למסעם שמה, הם
 פגשו את אבי למוני, אשר היה מלך על כל
 ט הארץ. ואבי למוני אמר אליו: מדוע לא באתם
 אל המשתה ביום הגדול אשר עשית בו משתה
 י לבני ולעמי. ועוד אמר: אנה מועדות פניך עם
 הנפיי הזה, אשר הוא אחד בני איש כזבים.
 יא ולמוני בחששו להעליב אותו, ספר לו לאן הוא
 יב הולך. והוא אף ספר לו את כל סבת שהיתו
 בארץ מלכותו, אשר מנעה אותו מלכת אל
 יג אביו למשתה אשר עשה. וכאשר ספר למוני
 לאביו את כל הדברים האלה, והנה, למרבה
 יד הפתעתו, כעס עליו אביו ואמר: למוני הנך
 הולך לחלץ את הנפיים האלה, אשר בני איש
 כזבים הם. הוא גזל את אבותינו, ועתה גם בני
 יו באים בתוכנו, למען ירמונו בנכליהם ובכזביהם,
 יז בעבור יוסיפו לנשלונו מרכושנו. ואבי למוני

כה הדברים האלה. ורבים מן הקהל אמרו כי
 עמון הוא הרוח הגדול, ואחרים אמרו כי הרוח
 לו הגדול שלחו; אך אחרים גערו בכל אלה
 ואמרו כי עמון הוא מפלצת אשר נשלחה מן
 כז הנפיים לעונתם. והיו אשר אמרו כי עמון
 נשלח מאת הרוח הגדול להציקם מפני
 עונותיהם; וכי הרוח הגדול עמד תמיד
 לנפיים והציל אותם מידיהם. ועוד אמרו כי
 הרוח הגדול הזה, הוא אשר השמיד כה רבים
 כח מן הלמנים אחיהם. כה החלה המריבה
 ביניהם להחריר עד מאד. ובהיותם מריבים
 כו, באה האשה המשרתת, אשר גרמה להמון
 להאסף, ובראותה את המריבה אשר בקרב
 כט הקהל, גדל צערה מאד, עד דמעות. והיא
 הלכה ולקחה את המלכה בידה, כי אולי תוכל
 להקימה מן הארץ; וכנגעה בידה, היא קמה
 ועמדה על רגליה, וקראה בקול גדול לאמר:
 ברוך ישוע, אשר הושיעני משאול האימה!
 ברוך אתה, אלהים, רחם נא על העם הזה!
 ל ובאמרה זאת, ספקה פניה והשמחה ממלאה
 את לבה ושפתיה דוברות מלים רבות בלתי
 מובנות. ואחר עשותה כה, היא לקחה את
 המלך למוני בידו, והנה הוא קם ועמד על
 לא רגליו. ומיד, בראות המלך את מריבת עמו,
 הוא קרב אליהם והחל לגער בהם וללמדם את
 הדברים אשר שמע מפי עמון; וכל אשר האזינו
 לדבריו האמינו בהם והפכו מאמיני יהוה.
 לב אך רבים מן האנשים לא האזינו לדבריו; על כן
 לג הם הלכו איש בדרך. ועמון, אחר קומו, היה
 משמש לפניהם אף הוא, וכן עשו כל עבדי
 יא למוני; וכלם הגידו אל העם דבר אחד: כי לבם
 יד השתנה, וכי אין הם חפצים עוד להרע. והנה,
 רבים הגידו באזני העם כי ראו מלאכים ודברו
 עמם; ובכך ספרו להם המלאכים דברי אלהים
 לה ודברי צדקתו. והיו שם רבים אשר האמינו
 בדבריהם; כל אשר האמינו נטבלו, והם היו
 לו לעם צדיק ויסודי כנסיה בקרבם. כה החלה
 פעלת יהוה בקרב הלמנים. וכה החל יהוה
 לשפך את רוחו עליהם. ואנחנו רואים כי זרועו
 מושטת לכל השבים מרעתם ומאמינים בשמו.

צוהו להרג את עמון בחרב, ואף צוהו כי לא ילך
 אל ארץ מדוני, וכי ישוב עמו אל ארץ ישמעאל.
 אף למוני אמר אליו: לא אהרג את עמון ולא
 אשוב אל ארץ ישמעאל, כי לארץ מדוני אני
 הולך, למען חליץ את עמיתי עמון, כי יודע אני
 אשר הם אנשי צדק לאלהי האמת ונביאי קדשו.
 וכשמע אביו את הדברים האלה חרה אפו בבנו,
 והוא שלף את חרבו להכותו ארצה. אף עמון
 עמד לפניו ואמר לו: לא תהרג את בנך! ואולם,
 טוב היה כי יפל הוא ולא אתה, כי שוב מחטאי;
 ואלו נפלת אתה כעת הזאת, בהיותך בחמתך,
 לא יכלה נפשך להגאל. ועוד: ראוי כי תתאפק,
 כי אם תהרג את בנך, אשר נקי בפנים הוא,
 תעלה צעקת דמיו מן האדמה אל יהוה אלהיו
 בתביעת נקמה ממך; ואולי תאבד את נפשך.
 וככלות עמון לומר אליו את הדברים האלה,
 ענהו אבי למוני לאמר: ידעתי כי בהרגי את
 בני, דם נקי אשפך; כי אתה הוא אשר בקשת
 לכלותו. והוא שלח את ידו להרג את עמון;
 ואולם עמון נשא את מהלמותיו ואף הכה את
 זרועו עד כי לא יכל לפעל בה. והנה, כראות
 המלך כי יכול עמון להרגו, החל להפציר בו כי
 יחוס על חייו. אף עמון הניף את חרבו ואמר
 לו: הנני מכה בך, אם לא תורה בעבורי על
 שחרור עמיתי מפלאם. והמלך, אשר חשש
 לאבד את חייו, אמר: אם תחוס עלי, אתן לך
 כל אשר תבקש, עד חצי המלכות. וכראות
 עמון כי פעל על המלך הזקן כפי חפצו, אמר
 אליו: אם תורה על שחרור עמיתי מבית הפלא,
 ואף תרשה כי למוני יוסיף להחזיק את מלכותו,
 ולא ירע זה בעיניך, כי תרשה לו לעשות כחפצו
 בכל דבר אשר יחשב לנכון, חוס אחוס עליך.
 ולא, לארץ אכפה. וככלות עמון לומר את
 הדברים האלה, החל המלך לשמוח על הצלת
 נפשו. ותמהונו גדל מאד כאשר ראה כי אין
 עמון חפץ להרגו וגם בראותו את גדל אהבת
 עמון לבנו למוני. והוא אמר: יען כי כל אשר
 חפצת ממני הוא שחרור עמיתי וכי אניח כי
 בני למוני יחזיק את מלכותו, הנני נענה לך כי
 בני יחזיק במלכותו מן היום הזה ועד עולם. לא

כא

והיה בהפרד עמון ועמיתיו בגבול ארץ הלמנים,
 פנה אהרן לנסע אל הארץ אשר הלמנים קראוה
 ירושלם, על שם ארץ מולדת אבותיהם; והיא
 הרחוק, בגבול ארץ מורמון. והלמנים והעמלקיים
 ועם עמולון בנו עיר גדולה, אשר שמה נקרא
 ירושלם. והלמנים עצמם היו קשים דים, ואולם
 העמלקיים והעמולונים היו אף קשים מהם;
 לכן הם הטו את הלמנים להקשות את לבם,
 להתחזק ברשעה ובתועבותיהם. ואהרן בא
 אל העיר ירושלם, והחל להטיף אל העמלקיים.
 אכן, הוא החל להטיף להם בבתי הכנסת אשר
 להם, כי הם בנו בתי כנסת כמשפט הנחורים;
 כי רבים מן העמלקיים והעמולונים הלכו בדרך
 מאמיני תורת נחור. לכן, בבוא אהרן אל אחד
 בתי הכנסת להטיף אל העם, וכאשר דבר
 אליהם, והנה קם איש עמלקי והחל לריב עמו,
 ואמר: מה הוא הדבר אשר העדת עליי? האתה
 ראיית מלאך? מדוע אין מלאכים מופיעים
 לפנינו? האין העם הזה טוב כעמך? הנה גם

מסורות אבותיהם אשר הן לא נכונות. ועמון
 ולמוני שבו מארץ מדוני אל ארץ ישמעאל,
 ארץ ירשתם. ולא חפץ המלך למוני כי עמון
 ישרתהו או יהיה עבדו. ואולם הוא צוה לבנות
 בתי כנסת בארץ ישמעאל ואף הורה לעמו,
 או לנתיניו, להאסף יחדו. והוא שמח עליהם
 ולמדם דברים רבים. והוא אף השמיעם כי הם
 עם הנתון לשלטונו, וכי הם עם חפשי, חפשיים
 מדכוי המלך. אביו; יען אשר נתן אביו את
 הסכמתו כי ימלוך על העם אשר בארץ ישמעאל
 ובכל הארץ אשר סביב. והוא אף השמיעם כי
 חפשיים הם לעבד את יהוה אלהיהם כרצונם
 בכל מקום מושבם, אם הוא בארץ אשר תחת
 שלטון המלך למוני. ועמון היה מטיף לעם
 אשר למלוך למוני. והוא למדם את כל הדברים
 הנוגעים לצדק ושקד להזהירם מדי יום ביומו;
 והם הקשיבו לדברו לשמר בדבקות ובעז רוחם
 את מצוות אלהים.

כב

ובעוד עמון מלמד כף את עם למוני ללא הפסק,
 נשוב אל ספור אהרן ועמיתיו; כי אחר עזבו את
 ארץ מדוני, הולכתהו רוח אלהים אל ארץ נפי,
 אל בית המלך אשר מלוך על כל הארץ, וזילת
 ארץ ישמעאל; והוא אבי למוני. והוא בא
 ונכנס אל ארמון המלך עם עמיתיו, והשתחוה
 לפני המלך ואמר אליו: אדוני המלך, הננו
 עמיתו עמון אשר חלצת מבית הכלא. ועתה,
 אדוני המלך, אם תחוס על חיינו, עבדיך נהיה.
 והמלך אמר אליהם: קומו כי הנני נותן לכם את
 נפשכם. ואין חפצי כי תהיו לי לעבדים, אף עו
 חפצי כי תשמשו לפני, כי טרודה דעתי מפני
 נדיבות אחיך עמון וגדלת דבריו; ומשתוקק אני
 לדעת מדוע לא בא עמכם ממדוני. ואהרן
 אמר אל המלך: רוח יהוה קראה לו ללכת בדרך
 אחרת, והוא הלך אל ארץ ישמעאל ללמד את
 עם למוני. ואמר אליהם המלך: מה הוא הדבר
 אשר אמרתם על רוח יהוה? הנה, זה הדבר
 המטריד את דעתי. ועוד, מה הוא הדבר אשר
 אמר עמון אם תנחמו מחסא, תושעו, ואם לא

אמרת כי אם לא ננחם על חטאינו, אבוד נאבד.
 איככה תדע את מחשבת לבנו וכוונתנו? איד תדע
 כי יש לנו על מה להנחם? איד תדע כי איננו עם
 צדיק? הנה, בנינו מקדשים ואנחנו מתכנסים
 לעבד את אלהים. מאמינים אנחנו כי יושיע
 אלהים את כל האדם. ואמר אליו אהרן:
 התאמין כי בן אלהים יבוא ויגאל את בני
 האדם מחטאתיהם? ואמר לו האיש: איננו
 מאמינים כי יודע אתה דבר שכזה. איננו
 מאמינים במסורות אלויות אלה. איננו
 מאמינים כי יודע אתה את אשר יבוא, או כי
 אבותיך, ואף אבותינו, ידעו את אשר דברו
 באשר לעתיד לבוא. אז החל אהרן לבאר
 לפניהם את כתבי הקדש על אודות בוא
 המשיח ועל תחית המתים, וכי לא תתכן
 גאלה לאנושות, כי אם על ידי מות המשיח
 וסבלותיו והכפרה אשר בדמו. וכאשר הוא
 באר להם את הדברים האלה, הם רגזו עליו
 והחלו ללעג לו ולא האזינו לדבריו. ובראותו
 כי אינם חפצים לשמע את דבריו, הוא יצא
 מבית הכנסת והלך אל כפר אשר שמו נקרא
 אניאנטי. שם מצא את מולוקי מטיף להם את
 דבר אלהים, וכן את עמה ואת עמיתיו. והם
 התוכחו עם רבים על דבר אלהים. והיה
 בראותם כי האנשים יקשו את לבם, הם עזבו
 את המקום והלכו אל ארץ מדוני. והם השיפו
 את דבר אלהים לרבים, ואחדים האמינו
 לדברים אשר למדום. על אף זאת, נתפשו
 אהרן ומספר מעמיתיו, והם השלכו אל בית
 הכלא; ושאריתם ברחו מארץ מדוני אל
 סביבותיה. והאסורים בבית הכלא סבלו
 יסורים רבים, והם חלצו ביד למוני ועמון וקבלו
 מאכל ומלבוש. והם הוסיפו ללכת להשמיע
 את דבר אלהים. וכך הם שחררו בפעם הראשונה
 מבית הכלא, וכך סבלו. והם הלכו לכל אשר
 הוליקה אותם רוח יהוה, והשיפו את דבר
 אלהים בכל בית כנסת אשר לעמלקיים ובכל
 אספה אשר לקמנים, אם נתן להם להכנס.
 ויהוה ברכם, ועלה בידם להביא רבים לידיעת
 האמת. אכן, הם שכנעו רבים על חטאיהם ועל

תנחמו תנדחו ביום האחרון? ואהרן ענה
 ואמר אליו: המאמין אתה כי יש אלהים?
 והמלך אמר: אני יודע כי העמלקיים אומרים
 כי יש אלהים, ואני נתתי להם כי בגנו מקדשים
 למען יתאספו יחדו לעבד אותי; ואם אתה
 אומר כי יש אלהים, האמן אמיני. וכשמע
 זאת אהרן, שמח לבו והוא אמר: הנה, כנכון
 היותך חי, אדוני המלך, אכן יש אלהים. ואמר
 המלך: האם אלהים הוא הרוח הגדול אשר
 הוציא את אבותינו מארץ ירושלם? ואמר
 אליו אהרן: אכן, הוא אותו רוח גדול, והוא
 ברא את הכל אשר בשמים ובארץ. התאמין
 בזאת? והוא אמר: אכן, מאמין אני כי הרוח
 הגדול ברא הכל, ומבקש אני כי תספר לי על
 כל הדברים האלה, ואני אאמין לדברייך.
 וכאשר ראה אהרן כי יאמין המלך לדבריו,
 הוא החל לספר ממעשה בריאת אדם, ולקרא
 באזני המלך את כתבי הקדש המספרים כי
 ברא אלהים אדם בדמותו וצוהו מצוות וכי
 מפני עברה נפל האדם. ואהרן באר לו את
 כתבי הקדש החל בבריאת אדם; ותאר לפניו
 את נפילת האדם, את מצבם בבשר ואת תכנית
 הגאולה אשר הוכנה מעת יסוד העולם, בזכות
 המשיח, בעבור כל אשר יאמין בשמו. ויען
 אשר נפל האדם, הוא לא יכול לזכות בדבר
 מאת עצמו; אך סבלות המשיח ומותו מכפרים
 על חטאי בני האדם על ידי אמונה ותשובה וכן
 הלאה. והוא שובר את מוסרות המוות, ולקבר
 לא יהיה נצחון וגשיכת המוות תבלע בתקוה
 לנחל תפארת. ואהרן אכן באר למלך את כל
 הדברים האלה. והיה אחר אשר באר לו אהרן
 את הדברים האלה, אמר המלך: מה עלי
 לעשות בעבור אגחל חיי עולם, כאשר דברת?
 מה עלי לעשות למען אגלד לאלהים, לעקר
 מחיי את יצר הרע הזה, ולקבל את רוח אלהים,
 למען אמלא חדוהי ולא אנדח ביום האחרון?
 והוא אמר: הנני נוהג את כל רכוש, הנני
 נושש את מלכותי, למען אצפה בחדוה הגדולה
 הזאת. ואולם אהרן אמר אליו: אם בזאת
 חשקת, אם תשתחוה לפני אלהים, אכן, אם

תנחם מכל חטאיך, ותשתחוה לפני אלהים
 ותקרא בשמו באמונה, באמונתך כי תקבל,
 אזי תזכה בתחלתך אשר תאבה נפשך. וככלות
 אהרן לדבר את הדברים האלה, פרע המלך
 ברוך והשתחוה לפני יהוה; אכן, הוא השתחוה
 אפים ארצה ובעז רוחו קרא לאמר: אגא,
 אלהים! הנה אמר לי אהרן כי יש אלהים; ואם
 יש אלהים, ואם אתה אלהים, אגא, התודע אלי
 ואני אשליך ממני את כל חטאי למען דעת אותך
 ולמען אקום לתחיה מן המתים ואנשע ביום
 האחרון. וככלות המלך לדבר זאת, הוא הפה
 בהלם, כאלו מת. אז רצו משרתיו ואמרו
 למלכה את כל אשר קרה למלך. והיא באה
 אל המלך, וכראותה אותו והוא פמת, ואת
 אהרן ואת עמיתיו עומדים כאלו הם הסבו את
 נפילתו, היא רגזה עליהם וצוהה על משרתיה,
 והם משרתי המלך, לתפשש ולהרגם. ואולם
 המשרתים ראו את סבת נפילת המלך ולא העזו
 לשלח ידם אל אהרן ועמיתיו; והם הפצירו
 במלכה ואמרו: מדוע צוית עלינו להרג את
 האנשים האלה, אשר אחד מהם חזק מפלנו?
 הן נפל לפניהם. וכראות המלכה את אימת
 המשרתים, החל פחד גדול לקנן בה פו תבוא
 עליה רעה גדולה; והיא צוהה את משרתיה
 ללכת ולקרא אל העם כי יהרגו את אהרן ואת
 עמיתיו. וכראות אהרן את עקשנות המלכה,
 ובדעו את קשי לב העם, הוא ירא פו יתקבץ
 ההמון ותפרץ בקרבו מריבה גדולה והתפרעות.
 לכן שלח את ידו והקים את המלך מן הארץ
 ואמר אליו: קום! והוא עמד על רגליו וכחו שב
 אליו. כל זאת היתה לעיני המלכה ורבים מן
 המשרתים. וכראותם זאת הם השתוממו מאד
 ויראו. והמלך עמד והחל לשמש לפניהם. וכה
 שמש לפניהם עד כי הפכו כל אנשי ביתו
 מאמינים ביהוה. והיה כי נקבץ המון רב בדבר
 המלכה, והם החלו להתלונן קשות מפני אהרן
 ועמיתיו. אך המלך עמד ביניהם ושמש לפניהם,
 ושכף את זעמם על אהרן ועמיתיו. וכראות
 המלך כי רגע העם, הוא הורה כי אהרן ועמיתיו
 יעמדו בתוך ההמון וישיפו אליהם את דבר

כז אלהים. והמלך שלח קול ברחבי הארץ, לכל עמו אשר בכל ארצו, בכל חבלי הארץ אשר סביב, עד גבול הים, במזרח ובמערב, בשטח הנפרד מארץ זרעחמלה על ידי רצועת יער צרה אשר השתרעה מן הים אשר במזרח ועד הים אשר במערב, ומסביב, בגבול בצפון חוף הים ובגבול היער אשר מצפון, ליד ארץ זרעחמלה, דרך גבול מנטי ליד מקורות נהר צידון, ובאכה מן המזרח מערב. כה נחלקו הלמנים והנפיים כח זה מזה. והנה כי אלה מעם הלמנים אשר חיו חיי בטלה, שכנו ביער באהלים; והם נפוצו על פני היער במערב, בארץ נפי; וכן ממערב לארץ זרעחמלה, בגבול חוף הים, ובמערב, בארץ נפי, במקום נחלת אבותיהם הראשונה, וכך השתרע שטחם לארץ חוף הים. ואף למנים כט רבים שכנו לחוף הים המזרחי, כי שמה גרשום הנפיים. כף היו הנפיים כמעט מקפים על ידי הלמנים; ואולם הנפיים התנחלו בכל חבלי הארץ אשר בצפון הגובלים ביער, ליד מקורות נהר צידון, ממזרח ועד למערב, ומסביב, על עבר היער; ובצפון, עד בואם אל הארץ אשר קראוה רבשפע. והיא גבלה בארץ אשר ל קראוה חרבה, אשר השתרעה הרחק צפונה, עד הארץ אשר נושבה פעם והחרבה, אשר על עצמותיה דברנו, וגלוה אנשי זרעחמלה; והיא המקום אשר בו הציגו את כף רגלם לראשונה. מאש הם עלו אל היער אשר בדרום. על כן לא נקראה הארץ אשר מצפון להם חרבה, והארץ אשר מדרום נקראה רבשפע, והוא היער אשר רבו בו כל מיני חיות בר; וחלק מהן באו מארץ הצפון לבקש את מזונן. רק מהלך יום ומחצית היום היה המרחק לאיש נפי מן הים אשר במזרח עד הים אשר במערב, לארץ גבול רבשפע וארץ חרבה. לכן, ארץ נפי וארץ זרעחמלה היו כמעט מקפות מים, ורצועת יבשה קטנה חברה את הארץ הצפונית ואת הארץ הדרומית. והנפיים לב ישבו את ארץ רבשפע מן הים המזרחי ועד הים המערבי. והנפיים, בחקמתם ובשומריהם ובצבאם, גדרו את הלמנים בדרומם, למנעם מהתנחל גם בצפון ומפשט על הארץ אשר

כג

א ומלך הלמנים שלח קול בכל עמו, לבל ישלחו יד אל עמון, אהרן, אומנר וחמני, אף לא בעמיתיהם היוצאים להטיף את דבר אלהים, בכל מקום אשר יהיו, בכל אזורי ארצם. אכן, גרה יצאה מאת המלך אל עמו, לבל ישלחו יד אליהם לאסרם או לתתם אל בית הכלא; והוא אסר לירק עליהם ולהכותם, או לגרשם מבתי כנסיותיהם ולהלקותם בשוט ולרגמם אכן. כי חפשיים יהיו לבוא אל בתיהם ואל היכליהם ואל מקדשיהם. וכך הם יכלו ללכת להטיף את דבר אלהים, כפי חפצם, כי המלך וכל ביתו הפכו למאמינים ביהוה; לכן שלח המלך את קולו לעמו בכל הארץ, למען הסר כל גנף מפני דבר אלהים, למען יצא הדבר בכל הארץ להוכיח לעמו כי קבלו מאבותיהם מסורות רשע, וכי כלם אחים וכי עליהם לרחוק מרצח ומשד ומגנבה ומנאוף ומעשות כל רע. והיה אחר שלח המלך את ההכרזה הזאת, הלכו אהרן ועמיתיו מעיר אל עיר, ומבית עבודת קדש אחד למשנהו, ליסד כנסיות ולקדש כהנים ומורים בכל הארץ בקרב הלמנים, להטיף וללמד את דבר אלהים בעם. כף החלה ההצלחה להאיר להם פנים. אלפים קבלו את דעת יהוה; אכן, אלפים הובאו להאמין במסורות הנפיים; והם למדו בכתבי הזכרונות והנבואות אשר נמסרו מדור לדור עד טעם היום ההוא. וחי יהוה, כל אשר האמינו, כל אלה אשר הובאו אל דעת האמת על ידי הספת עמון ועמיתיו, כפי רוח ההתגלות והנבואה וכח אלהים העושה בהם נפלאות, אני אומר לכם, חי יהוה כי כל הלמנים אשר האמינו בדברי הספתם והפכו מאמינים

החלו הלמנים להכין מלחמה על עם אלהים.
 וְכִרְאוֹת עֲמוֹן וְעַמִּיתוֹ וְכָל אֲשֶׁר בָּאוּ עִמּוֹ אֶת
 הַכְּנוֹת הַלְּמָנִים לְהַכְרִית אֶת בְּנֵי עַמָּם, הֵם בָּאוּ
 אֶל אֶרֶץ מִדּוּנַי. שָׁם פָּגַשׁ עֲמוֹן אֶת כָּל עַמִּיתוֹ,
 וּמָשָׁם הֵם הִלְכוּ אֶל אֶרֶץ יִשְׁמַעֵאל לְקִים מוֹעֵצָה
 עִם לְמוֹנֵי וְעַם אַחִיו, אֲנִטִּינְפִילְחִי, עַל אֲשֶׁר
 עָלִיהֶם לַעֲשׂוֹת, לְהַגּוֹן מִפְּנֵי הַלְּמָנִים. וְלֹא
 נִמְצְאָה נֶפֶשׁ אַחַת בֵּין כָּל הַהוֹפְכִים מֵאֲמִינֵי
 יְהוָה אֲשֶׁר הִיָּה נְכוּנָה לְאַחֲזוֹ בְּכָלִי נִשְׁקָם
 לְהִלָּחֵם עַל בְּנֵי עַמָּם. אָכֵן, הֵם אִף לֹא עָשׂוּ כָּל
 הַכְּנוֹת לְמַלְחָמָה; וּמִלִּפְנֵי אִף צִוָּה עָלֵיהֶם כִּי לֹא
 יַעֲשׂוּ כֵן. וְאַלֶּה הַדְּבָרִים אֲשֶׁר אָמַר לְעַמּוֹ עַל
 אוֹדוֹת הַדְּבָר הַזֶּה: עַמִּי הָאֵהוּב, אוֹדָה לְאֱלֹהִים,
 כִּי אֱלֹהֵינוּ הַגְּדוֹל שָׁלַח אֱלֵינוּ בְּטוֹבוֹ אֶת אַחִינוּ
 הָאֵלֶּה, הַנְּפִיִּים, לְהַטִּיף לָנוּ אֶת דְּבַר אֱלֹהִים
 וּלְשַׁכְּנֵנוּ עַל אוֹדוֹת מְסוּרוֹת אַבוֹתֵינוּ הַרְשָׁעִים.
 וְהִנְנִי מוֹדָה לְאֱלֹהֵי הַגְּדוֹל כִּי נָתַן לָנוּ חֵלֶק מֵרוּחַ
 קָדְשׁוֹ לְהַרְדֵּךְ אֶת לְבָבוֹ, עַד כִּי הַחֲלוּנוֹ לְקַשֵּׁר
 קִשְׁרִים עִם אַחִינוּ אֵלֶּה, הַנְּפִיִּים. וְהִנְנִי מוֹדָה
 לְאֱלֹהֵי עוֹד, כִּי בַעֲשׂוֹתָנוּ אֶת הַקִּשְׁר הַזֶּה נוֹכַחְנוּ
 בְּחֻטְאֵינוּ וּבְמַעֲשֵׂי הַרְצַח הַרְבִּים אֲשֶׁר הָיִו בְּיָדֵינוּ.
 וְאֵנִי מוֹסִיף לְהוֹדוֹת לְאֱלֹהֵי, הָאֵל הַגְּדוֹל, כִּי נָתַן
 לָנוּ לְהִנָּחֵם מִמַּעֲשֵׂים אֵלֶּה, וְכִי סָלַח לָנוּ עַל
 חֻטְאֵינוּ הַרְבִּים הֵהֶם וְהַרְצִיחוֹת אֲשֶׁר רָצַחְנוּ,
 וְכִי הִסִּיר אֶת הָאֶשֶׁם מִלְּבָבוֹ, וְזֹאת עַל יְדֵי זְכוֹת
 בְּנוֹ. וְעַתָּה, אַחִי, יַעַן אֲשֶׁר הָיָה זֶה כָּל אֲשֶׁר
 יָכַלְנוּ לַעֲשׂוֹת לְהִנָּחֵם מִכָּל חֻטְאֵינוּ וְרָצִיחוֹתֵינוּ
 הַרְבִּים, לְמַעַן יִסְיֵר אֱלֹהִים מִלְּבָבוֹ, כִּי הָיִינוּ
 הָאֲנָשִׁים הָאֲבוֹדִים בְּיוֹתֵר בְּקִרְבֵּי הָאֲנוּשׁוֹת,
 אָכֵן, רָצִיו הָיָה לָנוּ לִפְנֵי אֱלֹהִים לְהִנָּחֵם מִרְעַתָּנוּ
 בַּעֲבוּר יִמְחָה אֶת פְּתָם עוֹנֵינוּ; לָכֵן, אַחִי
 הָאֵהוּבִים מִכָּל, אַחַר אֲשֶׁר הִסִּיר אֱלֹהִים אֶת
 הַפְּתָם אֲשֶׁר הָיָה בְּנוֹ וְחָרְבוּתֵנוּ בְּהִקּוֹ, הִבָּה
 נִשְׁמְרָה מִגָּאֵל אֶת חָרְבוּתֵנוּ שְׁנִית בְּדָם אַחִינוּ.
 הִנְנִי אוֹמֵר לְכֶם: לֹא! נִשְׁמַר נָא אֶת חָרְבוּתֵנוּ
 מִהַתְּגָאֵל בְּדָם אַחִינוּ. כִּי אִם נִגָּאֵל שְׁנִית אֶת
 חָרְבוּתֵנוּ, אוּלַי לֹא תוֹכַלְנָה עוֹד לְהַרְחִץ בְּנִקְיוֹן
 עַל יְדֵי דָם בֶּן אֱלֹהֵינוּ הַגְּדוֹל אֲשֶׁר שִׁפְפוּ לְמַעַן
 כַּפְּרַת חֻטְאֵינוּ. וְהָאֵל הַגְּדוֹל רַחֵם עָלֵינוּ
 וְהוֹדִיעֵנוּ אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, לְמַעַן לֹא נֵאבֵד:

ביהוה, לא סרו מאמונתם עד עולם. כי הם
 הפכו עם צדיק; והם הניחו את כלי נשק מרדם
 ולא לחמו עוד באלהים, ואף לא באיש מאחיהם.
 ואלה הם אשר הפכו מאמינים ביהוה:
 עם הלמנים יושבי ארץ ישמעאל.
 עם הלמנים יושבי ארץ מדוני.
 עם הלמנים יושבי העיר נפי.
 עם הלמנים יושבי ארץ שילום וארץ שמלון
 ועיר למואל ועיר שמנילוס. אלה שמות ערי
 הלמנים אשר יושביהן הפכו מאמינים ביהוה,
 ואלה הם אשר הניחו את כלי נשק מרדם,
 אכן, את כל כלי מלחמתם; כלם למנים היו.
 והעמלקיים לא הפכו את אמונתם, וזלת איש
 אחד; אף מן העמולונים לא הפך איש את
 אמונתו, כי הם הקשו את לבם ואף את לב
 הלמנים בכל מקום משפנם בחבל הארץ
 ההוא, בכל כפריהם ובכל עריהם. ובכף נקבנו
 בשמות כל ערי הלמנים אשר יושביהן שבו
 מרעתם והגיעו לדעת את האמת והפכו
 למאמיני יהוה. והמלך וממירי האמונה חפצו
 בשם אשר יבדילים משאר בני עמם. לכן נועץ
 המלך באהרן וברבים מכהניהם על אוֹדוֹת
 השם אשר בו יקראו, אשר על פיו יכרו.
 והם קראו לעצמם אנטינפילחיים. בשם הזה
 נקראו ולא נקראו עוד למנים. והם היו לעם
 חרוץ מאד; והם היו חברים לנפיים וקשרו עם
 קשרים, וקללת אלהים לא רדפה אותם עוד.

כד

והעמלקיים והעמולונים והלמנים יושבי ארץ
 עמולון וארץ חילם וארץ ירושלם, או בקצרה,
 כל היושבים בארץ סביב, אשר לא הפכו
 למאמינים ואשר לא קראו עצמם בשם
 אנטינפילחיי, התעוררו על ידי העמלקיים
 והעמולונים לכעס על אחיהם. ושנאתם רבתה
 מאד, עד כי החלו למרד במלכם כי לא חפצו בו
 למלך עליהם; על כן הם אחזו בכלי נשקם
 להלחם באנשי אנטינפילחיי. והמלך העביר
 את המלוכה אל בנו, וקרא את שמו אנטינפילחיי
 לחיי. והמלך מת בעצם השנה ההיא, כאשר

הַלְמָנִים אֵלַי וְחִמְשׁ נֶפֶשׁ מֵהֶם; וְאִנְחָנוּ יוֹדְעִים
 כִּי בְרוּכִים הֵם, כִּי הִלְכּוּ לְשִׁכְן עִם אֱלֹהֵיהֶם.
 כב וְכִרְאוֹת הַלְמָנִים כִּי אֲחִיהֶם אֵינָם נִמְלָטִים מִן
 הַחֶרֶב וְגַם אֵינָם נוֹטִים יְמִין וּשְׂמָאל, וְכִי עַל
 הָאָרֶץ הֵם שׁוֹכְבִים וְנִהְרָגִים, וְאֵף בַּעַת מוֹתָם,
 כד מִכִּי חֶרֶב, הֵם מֵהִלְלִים אֶת אֱלֹהִים, אֲכֹן, כִּרְאוֹת
 הַלְמָנִים זֹאת, הֵם חִדְלוּ מֵהֲרָגֵם; וְרַבִּים מֵהֶם
 הִתְעַצְבוּ מִקְרָב לֵב עַל חִלְלֵי הַחֶרֶב אֲשֶׁר
 כה בְּאֲחֵיהֶם, כִּי נִחְמוּ עַל מַעֲשֵׂיהֶם. וְהֵם הַשְּׁלִיכוּ
 לְאָרֶץ אֶת כְּלֵי נֶשֶׁק וְלֹא אָבוּ שׁוּב לִקְחָתָם, כִּי
 הִתְיַסְרוּ עַל מַעֲשֵׂי הָרָצַח אֲשֶׁר בִּצְעוּ; וְהֵם נִפְלוּ
 לְאָרֶץ בְּאֲחֵיהֶם, בְּשִׂימָם אֶת מִבְטָחָם בְּרַחֲמֵי
 כו הָאֱנָשִׁים הַמְרִימִים אֶת יָדָם לְהִרְגֵם. וְבִיּוֹם
 הַהוּא רַב מִסְפַּר הַנִּסְפָּחִים עַל עִם אֱלֹהִים
 מִמִּסְפַּר הַהֲרוּגִים; וְהַהֲרוּגִים הָיוּ אֲנָשִׁים
 צְדִיקִים; לָכֵן אֵין לָנוּ סִבָּה לִפְקֹפֵק כִּי נוֹשְׁעוּ.
 זלָא נִהְרַג עִמָּם אֵף אִישׁ רֶשַׁע אֶחָד, אֵף לְמַעַלָּה
 מֵאֵלַי נֶפֶשׁ הַתּוֹדְעוּ אֶל הָאֱמֶת. כֹּה רוֹאִים
 אִנְחָנוּ כִּי יְהוּה פּוֹעֵל בְּדַרְכֵים שׁוֹנוֹת לְמַעַן
 יִשׁוּעַת עַמּוֹ. וְרַב הַלְמָנִים אֲשֶׁר הֲרִגוּ כֹּה רַבִּים
 מֵאֲחֵיהֶם הָיוּ עֲמֻלָקִיִּים וְעַמּוּלוּנִים, אֲשֶׁר רָבָם
 הִלְכוּ בְּדֶרֶךְ הַנְּחֹרִים. זלָא הָיָה בֵּין הַנִּסְפָּחִים
 עַל עִם יְהוּה אֵף אִישׁ עֲמֻלָקִי אוֹ עַמּוּלוּנִי, אוֹ
 מִנְאֲמָנֵי דֶרֶךְ נַחֹר, כִּי הִכּוּ הָיוּ צָאצְאֵי לָמוֹן
 ז וְלִמּוּאֵל. וְכֹה רוֹאִים אִנְחָנוּ בְּרוּרוֹת כִּי אַחַר
 אֲשֶׁר מוֹאֲרַת דַּעַת עִם בְּרוּחַ אֱלֹהִים, וְהָעַם
 מִשִּׁיג יְדִיעָה רַבָּה בְּדַבְרֵים הַנּוֹגְעִים לְצַדִּיק,
 וְאַחֲרֵי כֵן הֵם שׁוֹקְעִים בַּחֲטָא וּבַעֲבֻרוֹת, הֵם
 נַעֲשִׂים קִשִּׁים יוֹתֵר וּמִצְעָבִים גְּרוּעַ יוֹתֵר מֵאֲשֶׁר
 אֵלֵינוּ לֹא יִדְעוּ אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה מֵעוֹלָם.

כה

א וְהִנֵּה, כַּעַס הַלְמָנִים הֵהֵם גָּבַר כִּי הֲרִגוּ אֶת
 אֲחֵיהֶם; לָכֵן הֵם נִשְׁבְּעוּ נִקְמָה עַל הַנְּפִיִּים, וְלֹא
 הוֹסִיפוּ בְּקוּוֹתָם לְהִרְגֵם אֶת אֲנָשֵׁי אֲנִי־נְפִילֵי־לַחִי
 ב בַּעַת הַהִיא. וְהֵם אֶסְפוּ אֶת חִילוֹתֵיהֶם וְהִלְכוּ
 אֶל גְּבוּלוֹת אָרֶץ זְרַעְחָמְלָה, וְהִתְנַפְּלוּ עַל הָעַם
 ג אֲשֶׁר בְּאָרֶץ עַמּוּנִיָּה וְהַשְּׂמִידוֹם. וְאַחֲרֵי כֵן הָיוּ
 לָהֶם קְרֹבוֹת רַבִּים עִם הַנְּפִיִּים, אֲשֶׁר בָּהֶם הֵם
 ד נִגְפוּ וְנִהְרָגוּ. וּבֵין הַלְמָנִים אֲשֶׁר נִפְלוּ בַּחֶרֶב,

אֲכֹן, מֵרֵאשׁ הוֹדִיעֵנוּ אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, כִּי אוֹהֵב
 הוּא אֶת נַפְשׁוֹתֵינוּ כְּאֵהְבָתוֹ אֶת יְלָדֵינוּ. עַל כֵּן,
 בְּרַחֲמֵינוּ הוּא פּוֹקֵד אוֹתָנוּ עַל יְדֵי מִלְאָכָיו, לְמַעַן
 תִּדְעַע לָנוּ תִּכְנִית הַגְּאֻלָּה וְאֵף לְדוּרוֹת אֲשֶׁר
 יבואוּ. טו הִנֵּה, מָה רַבּוּ רַחֲמֵי אֱלֹהֵינוּ! וְעַתָּה,
 אַחַר עֲשׂוֹתָנוּ כְּכֹל אֲשֶׁר יָכַלְנוּ כִּי יִסֵּר מִמֶּנּוּ
 אֶת כַּתְמֵינוּ וְחַרְבוֹתֵינוּ מִבְּהִיקוֹת, הִבָּה נִסְתִּיר
 לְמַעַן לֹא יוֹעַם בְּרַקּוֹ, וְהָיוּ לְפָנֵי אֱלֹהִים לְעֵדוֹת
 בִּיּוֹם הָאֲחִירוֹן, בִּיּוֹם אֲשֶׁר נּוֹבֵא לְעַמּוֹד לְפָנָיו
 לְמַשְׁפָּט, כִּי לֹא גָאֻלְנוּ אֶת חַרְבוֹתֵינוּ בְּדַם אַחֵינוּ
 מֵעַתָּה אֲשֶׁר חִלַּק לָנוּ אֱלֹהִים אֶת דְּבָרוֹ וּבִזְאוֹת
 טז טְהַרְנוּ. וְהִנֵּה, בְּנֵי עַמִּי, אִם יִבְקֹשׁוּ אַחֵינוּ
 לְהַכְרִיתָנוּ, נִסְתִּיר אֶת חַרְבוֹתֵינוּ, אֵף נִקְבְּרוּ
 עִמָּךְ בְּאֲדָמָה לְמַעַן לֹא יוֹעַם בְּרַקּוֹ כְּעֵדוֹת בִּיּוֹם
 הָאֲחִירוֹן כִּי לֹא הִשְׁתַּמְשְׁנוּ בָּהֶן כְּלָל. וְאִם אֲכֹן
 יכְרִיתוּנוּ אַחֵינוּ, נִלְךְ אֶל אֱלֹהֵינוּ וְנִשְׁעַ. וּכְכֹלֹת
 יז הַמִּלְחָמָה אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וְכֹל הָעַם מִתְקַבְּצִים
 שָׁם, הֵם לִקְחוּ אֶת חַרְבוֹתֵיהֶם וְאֶת כָּל כְּלֵי נֶשֶׁקָם
 אֲשֶׁר שָׁפְכוּ בוֹ דַם אָדָם, וּקְבְּרוּם עִמָּךְ בְּאֲדָמָה.
 יח וְזֹאת עֲשׂוּ, כִּי נִרְאָתָה בְּעֵינֵיהֶם כְּעֵדוֹת לְפָנֵי
 אֱלֹהִים וְאֲנָשִׁים, כִּי לְעוֹלָם לֹא יִשְׁתַּמְשׁוּ עוֹד
 כט בְּכֵלֵי נֶשֶׁק לְשִׁפּוֹף דַם אָדָם. וְזֹאת עֲשׂוּ לְאֲשׁוֹר
 וְלִבְרִית עִם אֱלֹהִים, כִּי טוֹב בְּעֵינֵיהֶם לְמַסֵּר אֶת
 חַיֵּיהֶם מִשְׁפּוֹף אֶת דַם אֲחֵיהֶם, לְתֵת לְאֲחֵיהֶם
 מֵאֲשֶׁר לִקְחַת מִמֶּנּוּ; לְעַבֵּד בִּיגִיעַ כְּפִיהֶם מֵאֲשֶׁר
 יט לְכָלוֹת יְמֵיהֶם בְּבִטְלָה. וְכֹה רוֹאִים אִנְחָנוּ כִּי
 אַחַר אֲשֶׁר הוֹבֵאוּ הַלְמָנִים הָאֵלֶּה לְהָאֱמִין
 בְּאֱמֶת וּלְדַעְתָּהּ, הֵם הָיוּ אֵינִתָּנִים בְּרוּחָם וְהָיוּ
 נִכְוָנִים לְסַבֵּל עַד מוֹת וּבִלְבָד כִּי לֹא יבואוּ לְיַדִּי
 חֲטָא. וְכֹה רוֹאִים אִנְחָנוּ כִּי הֵם קְבְּרוּ אֶת נֶשֶׁק
 הַשְּׁלוֹם אֲשֶׁר לָהֶם, אוֹ, כִּי הֵם קְבְּרוּ אֶת נֶשֶׁק
 כ הַמִּלְחָמָה לְמַעַן הַשְּׁלוֹם. וְאַחֲרֵיהֶם, הַלְמָנִים,
 הִתְכַּוְּנוּ לְמִלְחָמָה וְעָלוּ עַל אָרֶץ נְפִי כִּי רָצוּ
 לְהַכְרִית אֶת הַמִּלְחָמָה וְלִהְמַלִּיף אַחַר תַּחֲתִינוּ, וְאֵף
 לְהַכְרִית אֶת אֲנָשֵׁי אֲנִי־נְפִילֵי־לַחִי מִן הָאָרֶץ.
 כא וְכֵאֲשֶׁר רָאוּ עִם אֱלֹהִים כִּי הַלְמָנִים עוֹלִים
 עֲלֵיהֶם, הֵם יִצְאוּ לְקִרְאָתָם וְהִשְׁתַּחֲוּוּ לְפָנֵיהֶם
 אֲרָצָה, וְהַחֲלוּ לְקִרְאָה בְּשֵׁם יְהוּה. וּבַהֲוִיתָם
 בְּמִצַּב הַזֶּה, הַחֲלוּ הַלְמָנִים לְעֵלוֹת עֲלֵיהֶם
 כב וְלִהְרָגֵם בַּחֶרֶב. כֹּה, בְּלֹא כָּל הַתְּנַגְדוֹת, הֲרִגוּ

משה, היו מצפים לבוא המשיח, בחשבם כי תורת משה היתה כתבנית בואו, והם האמינו כי עליהם לקיים אותן עשיות חיצוניות עד היום אשר יתגלה להם. והם לא סברו כי הישועה באה על ידי תורת משה; כי אם תורת משה משרתת כחזיק אמונתם במשיח. כה הם נצרו תקוה לישועת עולם על ידי אמונה, בסמכם על רוח הנבואה המדברת על הבאות. והנה, רבתה שמחת עמון ואהרן, אומנר וחמני ועמיתיהם על ההצלחה אשר היתה להם בקרב הלמנים, בראותם כי נתן להם יהוה כפי תפלותיהם, ועל אשר קיים את דברו להם ככל פּרטיי.

כו

ואלה דברי עמון אל עמיתיו לאמר: אחי ועמיתי, הנני אומר לכם כי גדולה סבתנו לשמח; וכי יכלנו להעלות על דעתנו בצאתנו מארץ זרעחמלה כי אלהים יעניק לנו ברכה כה מרבה? הנה אני שואל: מה הם החסדים הגדולים אשר עשה עמנו? התוכלו להגידם? והנני משיב בעבורכם: אחינו הלמנים היו בחשכה; אכן, בתהום מחשכים היו; וראו מה רבים מהם מובאים לראות את אור אלהים הנפלא! וזאת הברכה אשר הענקה לנו, בהעשותנו כלי שרת ביד אלהים לעשות את המעשה הגדול הזה. ראו, אלפים מהם ששים והם הובאו אל חיק צאן אלהים. הנה הבשיל השדה, וברוכים אתם כי הנפתם מגל וקצרתם בכחכם. כל היום עמלתם, ועתה ראו את מספר אלמותיכם! אל האקס תאספנה לבל תשחנתה. לא תרביצן הסערה ביום האחרון, ובסופה לא תנדפנה. כי בבוא הסופה תאספנה אל מקומן, לבל תפגע בהן; אכן, לבל תנשאנה ברוחות עזות אל אשר יטה האויב לשאתן. וראו, הנן בידי אדוני הקציר ולו הן; הוא ישאן ביום האחרון. ברוך שם אלהינו; הבה נשיר בשבחו, הבה נודה לשם קדשו כי הוא עושה צדקות לעולם. כי לולא יצאנו מארץ זרעחמלה הי עדין אחינו האהובים האלה, האוהבים אותנו אהבה כה עזה, מפי שנאה עלינו, ואף היו זרים לאלהים. והנה אחר

היו כמעט כל זרע עמולון ועמיתיו, אשר שמשו כהנים לנח; ביד הנפיים הם נהרגו. ושאריתם ברחו אל היער המזרחי, ולקחו בחזקת היד את הכח ואת השלטון על הלמנים, ובזאת הסבו ללמנים רבים למוות באש מפני אמונתם. כי רבים מן הלמנים, אחר אשר סבלו אבדות רבות ויסורים כה רבים, החלו להתעורר בזכרם את דברי אהרן ועמיתיו אשר הסיפו להם בארצם. על כן הם החלו לכפר במסורות אבותיהם, ולהאמין ביהוה, וכי הוא נתן לנפיים כח רב. וכך הפכו רבים מהם מאמיני יהוה בהיותם ביער. והמושלים ההם, אשר היו שארית בני עמולון, צוו כי אלה יוצאו להורג, אכן, כל האנשים אשר האמינו בדברים האלה. ומות הקדושים הנה עורר את חמת רבים מאחיהם, ומריבה פרצה ביער. אז החלו הלמנים לערוך מצוד על זרע עמולון ועמיתיו ולהרגם; והם ברחו אל היער המזרחי. והנה הם נצודים ביד הלמנים עד עצם היום הזה. כה התקיימו דברי אבינדי, אשר דבר על זרע הכהנים אשר הסבו את מותו באש. כי כה אמר אליהם: כל אשר תעשו בי יהיה כתבנית הדברים אשר יבואו. ואבינדי היה הראשון אשר נשא מות בשרפה מפני אמונתו באלהים. לזאת היתה פונתו, כי רבים ימותו באש כפי אשר הומת הוא. והוא אמר לכהני נח כי צאצאיהם יוציאו רבים להורג כדרך המתתו, וכי הם הפיץ יופצו ויומתו; אכן, כצאן אשר אין להן רועה נגפות ומומתות ביד חיות טרף. והנה הדברים האלה קמו והיו, כי הם נדחו על ידי הלמנים ומצוד נערף עליהם והם הכו. וכאשר ראו הלמנים כי לא יוכלו לגבר על הנפיים הם שבו אל ארצם. ורבים מהם באו לגור בארץ ישמעאל ובארץ נפי, ונספחו על עם אלהים אשר הם אנשי אנטייפילחי. וגם הם קברו את כלי מלחמתם, כמעשה אחיהם, והיו לעם צדיק; והם הלכו בדרכי יהוה ושמרו לעשות את מצוותיו ואת חקותיו. אכן, הם שמרו לעשות כתורת משה; כי הנה זה ראוי לשמר אז את תורת משה, כי לא כל הדברים התקיימו ובאו; ואף כי שמרו את תורת

דְּבָרִים אֲשֶׁר מַעֲוֹלָם לֹא גָלוּ; וַיִּנְתֵּן לְאִשְׁרַי כְּזֹה
 לְהָשִׁיב אֵלַי נֶפֶשׁ מַחֲטָא, כְּפִי אֲשֶׁר נָתַן לְנוּ
 לְהָשִׁיב בְּתִשׁוּבָה אֶת אַחֵינוּ אֵלֶּה. הַזּוֹכְרִים
 אַתֶּם, עֲמִיתִי, כִּי בְּאַמְרָנוּ לְאַחֵינוּ בְּאַרְצֵי
 יִרְעַח מֶלֶח, כִּי עוֹלִים אֲנַחְנוּ אֶל אֶרֶץ נָפִי לְהִטִּיף
 אֶת דְּבַר אֱלֹהִים אֶל אַחֵינוּ הַלְּמָנִים, הֵם לְעַגּוּ
 לְנוּ בְבוּז? וְכֹה אָמְרוּ לְנוּ: הֲתַחֲשָׁבוּ כִּי תוּכְלוּ
 לְהִבְיֵא אֶת הַלְּמָנִים אֶל דַּעַת הָאֲמֵת? הֲתַחֲשָׁבוּ
 כִּי תוּכְלוּ לְהוֹכִיחַ לְלְמָנִים, אֲשֶׁר עִם קִשָּׁה עָרַף
 הֵם, כִּי מִסּוּרוֹת אֲבוֹתֵיהֶם אֵינָן נְכוֹנוֹת? שְׁפִיכַת
 דָּם מַעֲנַגַּת אֶת לֶבָם. אֶת יְמֵיהֶם הֵם מִבְּלִים
 בְּמַעֲשֵׂי עוֹוֹן גְּדוֹלִים. דְּרָכֵיהֶם דְּרָכֵי עֵגֹל מִבְּטָן.
 וְעַתָּה, עֲמִיתִי, אַתֶּם זּוֹכְרִים כִּי זֹאת הִיְתָה לְשׁוֹן
 דְּבָרֵיהֶם. וְעוֹד אָמְרוּ: הִבֵּה נֹאחֵז בְּנֶשֶׁק עֲלֵיהֶם,
 לְמַעַן הַשְׁמִידֵם וְלִמְעַן הַכְּחִיד עוֹלָתָם מִן הָאָרֶץ.
 כֹּן יִפְשְׁטוּ עֲלֵינוּ וַיִּשְׁמִידוּנוּ. וְהִנֵּה, עֲמִיתִי
 הָאֱהוּבִים, לֹא בָּאנוּ אֶל הַיַּעַר בְּכוֹנָה לְהַשְׁמִיד
 אֶת אַחֵינוּ, כִּי אִם בְּכוֹנָה לְהַצִּיל מִסְּפָר
 מִנְּפֹשׁוֹתֵיהֶם. וּבְנִפְל רֹחַנוּ, בְּעַמְדָנוּ לְשׁוּב
 אַחוֹר, וְהִנֵּה נַחֲמָנוּ יְהוָה וְאָמַר: לָכוּ אֶל אַחֲיָכֶם
 הַלְּמָנִים וּשְׂאוּ בְּאַרְףְּ רֹחַ אֶת יִסּוּרֵיכֶם, וְאֲנֹכִי
 אֶצְלִיחְכֶם. וְהִנֵּה אֲנַחְנוּ בָּאנוּ וְהִתְהַלְכְנוּ
 בְּקִרְבָּם, וְנִשְׂאָנוּ בְּאַרְףְּ רֹחַ אֶת יִסּוּרֵינוּ וְסִבְלָנוּ
 כָּל מַחֲסוֹר; מִבֵּית אֶל בֵּית הַלְכְנוּ וּמִשְׁעַנְתָנוּ
 רַחֲמֵי הַעוֹלָם; לֹא רַחֲמֵי הַעוֹלָם בְּלִבָּד, כִּי אִם
 רַחֲמֵי אֱלֹהִים. וְנִכְנַסְנוּ אֶל בְּתֵיהֶם וְלִמְדָנוּ
 אוֹתָם, וְלִמְדָנוּם בְּרַחֲבוֹתֵיהֶם; אֵיף עַל הַנְּבֻעוֹת
 לִמְדָנוּם; וְאֵיף בָּאנוּ אֶל מַקְדְּשֵׁיהֶם וְאֶל בְּתֵי
 כְּנִסְיֹתֵיהֶם וְלִמְדָנוּם שָׁם. וְהֵם גְּרָשׁוּנוּ וְלָעַגּוּ
 לְנוּ וַיִּרְקוּ בְּפָנֵינוּ וְהִכּוּנוּ לַחִי; וְהֵם רָגְמוּנוּ אֶבֶן
 וַתִּפְשׁוּנוּ וּבַעֲבוּתֵיהֶם אֶסְרוּנוּ וְאֶל הַכְּלָא
 הַשְּׁלִיכוּנוּ; אֵיף בְּכַח אֱלֹהִים וּבְחַכְמָתוֹ נַחֲלָצְנוּ
 שְׁנֵית. סִבְלָנוּ כָּל מִינֵי יִסּוּרִים, וְכָל זֹאת כִּי
 אֲמָרוּ: אוּלַי תִּחַל עַל יְדֵינוּ נֶפֶשׁ כְּלִשְׁהִי. חֲשַׁבְנוּ
 כִּי שְׂמַחְתָנוּ תִּהְיֶה שְׁלָמָה אִם אֲמַנֵם וְנִצְלוּ עַל
 יְדֵינוּ כְּמָה מִהֶם. וְעַתָּה נוּכַל לְהִבִּישׁ וְלִרְאוֹת
 אֶת פְּרֵי עַמְלָנוּ; הֲאִם מַעֲשִׂים הֵם? הֲנִנִּי אוֹמֵר
 לָכֶם: לֹא! רַבִּים הֵם. וְאֲנַחְנוּ עֲדִים לְתֵם לָכֶם
 מִפְּנֵי אֲהַבְתֶּם אֶת אַחֲיָהֶם וְאוֹתָנוּ. כִּי הִנֵּה הֵם
 הַעֲדִיפוּ לְהַקְרִיב אֶת חֵייהֶם מִקַּחַת נֶפֶשׁ אוֹיְבָם;

אֲשֶׁר דְּבַר עֲמוֹן אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, גָּעַר בּוֹ
 אַהֲרֹן אַחִיו, וְאָמַר: עֲמוֹן, יִרְאֵתִי כִּי הִשְׁיֵאתָ
 הַשְּׂמַחָה לְהַתְּפָאָר. וְעֲמוֹן אָמַר אֵלָיו: אֵינִנִּי
 מִתְּפָאָר בְּכֹחִי אוֹ בְּחַכְמָתִי; אֵיף הִנֵּה שְׂמַחְתִּי
 שְׁלָמָה, הַחֲדוּהָ מִמְּלֹאת אֶת לְבִי וּבְאֵלֵהִי
 אֲשִׁישׂוּהָ. הֲנִנִּי יוֹדַע כִּי כָּאֵין אֲנֹכִי. וְאֲשֶׁר לְכֹחִי,
 חָלַשׁ אֲנִי; עַל כֵּן לֹא בַעֲצָמֵי אֲתַפָּאָר; כִּי עַל
 אֱלֹהֵי אֲתַפָּאָר, כִּי בְּכֹחוֹ אוּכַל לַעֲשׂוֹת הַכֹּל;
 אָכוֹ, פְּלֵאִים אֲדִירִים רַבִּים עָשִׂינוּ בְּאַרְץ הַזֹּאת,
 אֲשֶׁר מִפְּנֵיהֶם נִהְלַל אֶת שְׁמוֹ לְעוֹלָם. הִנֵּה, מָה
 רַבִּים אֵלַי אַחֵינוּ אֲשֶׁר שִׁחְרָרָם מִמַּכְאוּבֵי
 שַׁחַת; וְהֵם הוּבְאָנוּ לְשִׁיר אֶת הָאֵהֱבָה הַפּוֹדָה,
 וְזֹאת מִפְּנֵי כַח דְּבָרוֹ אֲשֶׁר בָּנוּ. הֲאֵינִי רְאוּי לְנוּ
 לְשַׂמַּח מֵאֵד עַל זֹאת? הֵן רְאוּי לְנוּ לְהִלְלוּ
 לְעוֹלָם, כִּי הוּא אֶל עֲלִיוֹן, וְהוּא שִׁחְרַר אֶת
 אַחֵינוּ מִכַּבְּלֵי שַׁחַת. אָכוֹ, אֲפָפוּם מַחֲשָׁפֵי
 עוֹלָמִים וְאֲבָדוֹן; אֵיף הוּא הִבִּיאָם אֶל אוֹר
 הָעוֹלָמִים אֲשֶׁר לוֹ, אֶל שְׁוַעַת נִצַּח; וְהֵם מִקְפִּים
 בְּשִׁפְעָה אֲהַבְתוּ אֲשֶׁר אֵינִי עָרַף לָהֶם. אָכוֹ, הֵינִי כָּלִי
 שָׂרַת בִּידוֹ לַעֲשׂוֹת אֶת הַמַּעֲשֵׂה הַגְּדוֹל וְהַנְּפִלָא
 הַזֶּה. לָכוֹ, הִבֵּה נִפְאָרָה; אָכוֹ, נִהְלָלָה יְהוָה;
 נִשִּׁישָׁה כִּי שְׂמַחְתָנוּ שְׁלָמָה. נִשְׂבַּחָה אֶת אֱלֹהֵינוּ
 לְעוֹלָם. מִי אֲשֶׁר יוּכַל לְשַׂבַּח אֶת יְהוָה יוֹתֵר
 מִדִּי? מִי יוּכַל לְהַכְּבִיר מְלִים בְּסַפְרוֹ עַל כַּחוֹ
 הַגְּדוֹל, רַחֲמֵי וְאַרְףְּ אִפּוֹ עִם בְּנֵי אָדָם? הֲנִנִּי
 אוֹמֵר לָכֶם, לֹא אוּכַל לוֹמַר אֵיף מַקְצַת מִהַרְגֵּשְׁתִּי.
 מִי סָבַר כִּי אֱלֹהֵינוּ יִהְיֶה כַּח רַחֲמֵנוּ עַד כִּי יִחַטְּפוּנוּ
 מִתּוֹךְ מַצְבָנוּ הַנוֹרָא שֶׁל חֲטָא וְטָמְאָה. הִנֵּה,
 אֵיף יִצְאָנוּ בְּחַמָּה וּבְאִיוּמִים עֲזִים לְאֲבָד אֶת
 כְּנִסְיָתוֹ. וּמִדּוּעַ לֹא נִזְרָר עֲלֵינוּ אֲבָדוֹן נוֹרָא וְלֹא
 הִפִּיל בָּנוּ אֶת חֲרֵב דֵּינוּ לְתַת חַלְקָנוּ יְאוּשׁ עוֹלָם?
 הוֹ, נִשְׂמַחְתִּי, כְּמַעַשׂ פּוֹרַחַת בְּמַחֲשָׁבָה. הִנֵּה, הוּא
 לֹא שִׁפְטָנוּ עַל מִדַּת הַדִּין, כִּי בְּרַחֲמֵי הַעֲבִיר
 אוֹתָנוּ מִעֲבַר לְתוֹהוֹם הַמְּנוֹת וְהַיִּסּוּרִים הַנְּצַחִית
 אֵלַי שְׁוַעַת נִפְשׁוֹתֵינוּ. וְהִנֵּה, אַחִי, מִי אָדָם
 טְבָעֵי אֲשֶׁר יָבוּ אֵלֶּה? הֲנִנִּי אוֹמֵר לָכֶם: אֵינִי
 יוֹדַע אֵלֶּה זֹלַת נַחֵם מַחֲטָא. אָכוֹ, הַמְּנַחֵם
 עַל רַעְתּוֹ וְחֵי בְּאַמוּנָה וְעוֹשֵׂה מַעֲשִׂים טוֹבִים
 וּמִתְּפַלֵּל תְּמִיד בְּלִי הַפּוּגָה. לֹאֲשֶׁר כְּזֹה נִתְּנָת
 דַּעַת סִתְרֵי אֱלֹהִים; לֹאֲשֶׁר כְּזֹה יִנְתֵּן לְגִלּוֹת

אִמְרוּ אֶל הַמֶּלֶךְ: הֲבֵה נִקְבְּצָה אֶת עַם יְהוָה
 הַזֶּה וְנִרְדְּ אֶל אֶרֶץ זְרַעְחַמְלָה, אֶל אַחֲיוֹ הַנְּפִיִּים,
 וְנִמְלֹט מִיַּד אוֹיְבֵינוּ וְלֹא נֵאבֵד. אַךְ הַמֶּלֶךְ אָמַר
 לָהֶם: הֵן יִשְׁמִדוּנוּ הַנְּפִיִּים מִפְּנֵי מַעֲשֵׂי הָרִצַּח
 וְהַחֲטָא אֲשֶׁר עָשִׂינוּ בְּהֵם. וְאָמַר עֲמוּן: אֵלֶיךָ
 וְאֲשָׂאֵל אֶת פִּי יְהוָה; וְהִיָּה אִם יֵאמֵר לִי כִּי נִרְדְּ
 אֶל אַחֲיוֹ, הַתְּלַכּוּ שָׁמָּה? וְאָמַר אֱלֹהֵי הַמֶּלֶךְ:
 אַכֵּן. אִם יֵאמֵר לָנוּ יְהוָה לְלֶכֶת, נִרְדְּ אֶל אַחֲיוֹ
 וְנִהְיֶה לָהֶם לְעֹבְדִים עַד אֲשֶׁר נִפְצָה עַל מַעֲשֵׂי
 הָרִצַּח וְהַחֲטָא הַרְבִּים אֲשֶׁר עָשִׂינוּ בְּהֵם. וְאָמַר
 אֱלֹהֵי עֲמוּן: מִנְּגִד הַדְּבָר לְחַק אֲשֶׁר לְאַחֲיוֹ, אֲשֶׁר
 חָקַק אָבִי, הַאוֹסֵר כָּל עֲבֻדוֹת בְּקִרְבָּם. לָכֵן הֲבֵה
 נִרְדְּהָ וְנָשִׂים מִבִּטְחָנוּ בְּרַחֲמֵי אַחֲיוֹ. וְאָמַר
 אֱלֹהֵי הַמֶּלֶךְ: שְׂאֵל נָא אֶת פִּי יְהוָה. אִם יֵאמֵר לָנוּ
 לְלֶכֶת, גִּלְךָ, וְאִם לֹא, נֵאבֵד בְּאֶרֶץ הַזֹּאת. וְעֲמוּן
 הִלְךָ וְשָׂאֵל אֶת פִּי יְהוָה. וְאָמַר יְהוָה אֱלֹהֵי: הוֹצֵא
 אֶת הָעָם הַזֶּה מִן הָאֶרֶץ הַזֹּאת, לְבַל יֵאבְדוּ; כִּי
 קָנָה לוֹ הַשָּׁטָן שְׁבִיתָה בְּלֵב הָעַמְּלֻקִּים, וְהֵם
 מְסִיתִים אֶת הַלְּמָנִים לְשֹׂאֵת אֶת אַחֲיוֹם
 וְלִהְרָגָם; לָכֵן צָאוּ מִן הָאֶרֶץ הַזֹּאת; וּבְרוּךְ
 הָעָם הַזֶּה בְּדוֹר הַזֶּה, כִּי שָׁמֹר אֲשַׁמְרֶם. וְעֲמוּן
 הִלְךָ אֶל הַמֶּלֶךְ וְסִפֵּר לוֹ אֶת כָּל הַדְּבָרִים אֲשֶׁר
 אָמַר אֱלֹהֵי יְהוָה. וְהֵם קִבְּצוּ וַיְחַדּוּ אֶת כָּל עַמְּם,
 אֶת כָּל עַם יְהוָה, וְאֵת כָּל צֹאֲנֵם וּבְקִרְבָּם; וְהֵם
 עָזְבוּ אֶת הָאֶרֶץ וּבָאוּ אֶל הַיַּעַר אֲשֶׁר הִפְרִיד בֵּין
 אֶרֶץ נְפִי וּבֵין אֶרֶץ זְרַעְחַמְלָה, וּבָאוּ אֶל קִרְבַּת
 גְּבוּל הָאֶרֶץ. וְעֲמוּן אָמַר אֲלֵיהֶם: נִלְכְּהוּ אֲנִי
 וְעַמִּיתִי, אֶל אֶרֶץ זְרַעְחַמְלָה, וְאַתֶּם תִּשְׁאָרוּ פֹה
 עַד אֲשֶׁר נָשׁוּב; וְאַנְחֵנוּ נִנְסָה אֶת לֵב אַחֲיוֹ,
 הָאֵם יֵאוֹתוּ לְכַנִּיסְתְּכֶם אֶל אֶרֶצָם. וְהִיָּה כְּבוֹא
 עֲמוּן אֶל הָאֶרֶץ, פָּגְשׁוּהוּ הוּא וְעַמִּיתָיו אֶת עַלְמָא
 בְּמָקוֹם אֲשֶׁר דְּבַר עָלָיו; וְהִיָּתָה זֹאת פְּגִישָׁה
 רַבַּת שְׂמֻחָה. וְשִׂמְחַת עֲמוּן רַבְתָּה עַד כִּי מָלֵא.
 אַכֵּן, הוּא נִבְלַע בְּשִׂמְחָה עַל אֱלֹהָיו עַד כִּי עֲזָבָהוּ
 כַּחוֹ, וְהוּא נִפֵּל שְׁנִית עַל הָאֶרֶץ. וְהִלֵּא הִיָּתָה
 זֹאת שְׂמֻחָה גְּדוּלָה? הִנֵּה, זֹאת שְׂמֻחָה אֲשֶׁר
 לֹא יִזְכֶּה בָּהּ אִישׁ, בְּלִמְתִּי אִם נָחֵם מַחֲסָא בְּאַמַּת
 וְעָנּוּ מִבְּקוּשׁ אֲשֶׁר. וְשִׂמְחַת עַלְמָא בְּפִגִּישַׁת
 עַמִּיתָיו אַכֵּן הִיָּתָה רַבָּה מְאֹד, וְכַמוֹהַ שְׂמֻחַת
 אַהֲרֹן, אוֹמְנָר וְחַמְנִי, וְאוּלָם הִיא לֹא גְּבַרָה עַל

וְהֵם קִבְּרוּ אֶת כְּלֵי מַלְחַמַתָּם בְּעֵמֶק הָאֲדָמָה
 מִפְּנֵי אַהֲבַתְּם אֶת אַחֲיוֹם. וְעַתָּה אָמַר לְכֶם:
 הָאֵם הִיָּתָה בְּכָל הָאֶרֶץ אַהֲבָה כַּה רַבָּה? הַנְּנִי
 אוֹמֵר לְכֶם: לֹא! לֹא הִיָּתָה כַּמוֹהַ, אֶף בֵּין הַנְּפִיִּים.
 כִּי הֵם הָיוּ נוֹשָׂאִים נֶשֶׁק עַל אַחֲיוֹם וְלֹא הָיוּ
 מוֹתִירִים עֲצָמָם לְהָרֵג. וְהִנֵּה, מֵה רַבִּים מֵאֲלֵה
 הַתִּירוּ דָּמָם; וְאַנְחֵנוּ יוֹדְעִים כִּי הֵם הִלְכּוּ אֶל
 אֱלֹהֵיהֶם מִפְּנֵי אַהֲבַתְּם וּמִפְּנֵי שְׂנְאָתְּם חֲסָא.
 הֵעַל זֹאת לֹא נִשְׁמָחָה? הַנְּנִי אוֹמֵר לְכֶם, לֹא הָיוּ
 אֲנָשִׁים כְּמוֹנוּ מֵאֹד רֵאשִׁית הָעוֹלָם, אֲשֶׁר יֵשׁ
 לָהֶם סִבָּה כַּה גְּדוּלָה לְשִׂמְחָה; וְאַנִּי נִשְׂאִיתִי
 בְּשִׂמְחָתִי עַד כִּדֵּי הַתְּפָאָרוֹת בְּאַלְהֵי; כִּי לוֹ
 הַגְּבוּרָה, הַחֲקָמָה וְהַבִּינָה: הוּא מִבֵּין אֶת הַכֹּל,
 וְהוּא רַחֲמוֹ וּמוֹשִׁיעַ אֶת הַנְּחַמִּים עַל חֲסָא
 וְהַמְּאִינִים בְּשִׂמּוֹ. וְאִם זֹאת הַתְּפָאָרוֹת, לֹא
 אֲחַדֵּל מִהַתְּפָאָר, כִּי הִיא חַיִּי וּמֵאוּרִי, שְׂמֻחַתִּי
 וְיִשׁוּעָתִי, וְנִאֲלַתִּי מִקְּלַלַּת עוֹלָם. בְּרוּךְ שֵׁם אֱלֹהֵי
 הַזְּכוֹר אֶת הָעָם הַזֶּה, אֲשֶׁר הֵם עָנָן מִעַץ יִשְׂרָאֵל
 וְהֵם כְּרוֹתִים מִגּוֹפּוֹ בְּנִכְר. אַכֵּן, אֲנִי אוֹמֵר, בְּרוּךְ
 שֵׁם אֱלֹהֵי, הַזְּכוֹר אוֹתָנוּ, הַנוֹדְדִים בְּנִכְר. וְעַתָּה,
 עַמִּיתִי, אַנְחֵנוּ רוֹאִים כִּי אֱלֹהִים זֹכֵר כָּל עַם,
 בְּכָל אֶרֶץ אֲשֶׁר יְהִי; וְהוּא מוֹנֶה אֶת עַמּוֹ וּמַעִיֹ
 הוֹמִים רַחֲמִים עַל פְּנֵי כָּל הָאֶרֶץ. זֹאת שְׂמֻחַתִּי
 וְתוֹדַתִּי הַרְבָּה. אוֹדָה לְאַלְהֵי עַד עוֹלָם. אָמֵן.

כז

וְהִיָּה בְּרֵאוֹת הַלְּמָנִים הֵם, אֲשֶׁר הִלְכוּ לְהִלָּחֵם
 בְּנְפִיִּים, אַחַר אֲשֶׁר נִלְחַמוּ רְבוֹת לְהַשְׂמִידֵם, כִּי
 לִשְׂאֵל יִבְקָשׁוּ לְהַכְחִידֵם, הֵם שָׁבוּ אֶל אֶרֶץ נְפִי.
 וְהַעֲמֻלְקִים רָגְזוּ מְאֹד עַל אֲבֹדוֹתֵיהֶם; וּבְרֵאוֹתָם
 כִּי לֹא יוֹכְלוּ לְקַחַת נֶקֶם מִן הַנְּפִיִּים, הֵם הִחֲלוּ
 לְעוֹרֵר בְּעַם רָגֵז עַל אַחֲיוֹם, אֲנָשִׁי אַנְטִי־נְפִי
 לְחֵי; לָכֵן הִחֲלוּ שְׁנִית לְהַשְׂמִידֵם. וְשׁוּב סָרְבוּ
 אֲנָשִׁי אַנְטִי־נְפִי־לְחֵי לְאַחֵז בְּכָלִי נֶשֶׁק וְהַפְּקִירוּ
 עֲצָמָם לְהָרֵג, כַּחֲפֵץ אוֹיְבֵיהֶם. וְכִרְאוֹת עֲמוּן
 וְעַמִּיתָיו אֶת מַעֲשֵׂה הַהַשְׂמָדָה בְּקִרְבַּת אֱלֵה אֲשֶׁר
 הֵם אֶהְבּוּ עַד מְאֹד, וְאֲשֶׁר אֶהְבּוּ מְאֹד, כִּי הָיוּ
 בְּעִינֵיהֶם כְּמִלְאָכֵי אֱלֹהִים אֲשֶׁר נִשְׁלַחוּ לְהַצִּילֵם
 מֵאֲבָדוֹן עוֹלָם, אַכֵּן, כִּרְאוֹת עֲמוּן וְעַמִּיתָיו אֶת
 מַעֲשֵׂה הַהַשְׂמָדָה הַגְּדוּל, נִכְמְרוּ רַחֲמֵיהֶם וְהֵם

ל וְכֹה הָיוּ, קְנָאִים וְאַהוּבִים, עִם אֲשֶׁר גָּמְלוּ יְהוָה
חֶסֶד רַב מְאֹד.

כח

א וְהָיָה אַחֵר אֲשֶׁר הִתְיַשְׁבוּ אַנְשֵׁי עַמּוֹן בְּאֶרֶץ
יִרְשׁוֹן וְאֵף יִסְדּוּ בָּהּ כְּנִסְיָהּ, וְהָצַב צְבָא הַנְּפִיִים
סְבִיב אֶרֶץ יִרְשׁוֹן סְבִיב כָּל גְּבוּלוֹת אֶרֶץ
זְרַעְחַמְלָה, וְהָיָה חִילוֹת הַלְּמָנִים פָּלְשׁוּ אֶל הַיַּעַר
ב בְּעַקְבוֹת אַחֵיהֶם. אַז הִתְחוּלַל קָרַב אֲדִיר, אֲשֶׁר
כְּמוֹהוּ לֹא נוֹדַע בְּכָל הָעַם אֲשֶׁר בְּאֶרֶץ, מִיּוֹם
צֵאת לְחֵי מִירוּשָׁלַם. רַבּוֹת לְמָנִים נִהְרְגוּ וְנִפְצוּ
ג לְמִרְחָקִים. אֵף טַבַּח עָצוּם נַעֲשֶׂה בְּבִנֵי נְפִי
וְאוֹלָם, הַלְּמָנִים גָּרְשׁוּ וְנִפְצוּ, וּבְנֵי עַם נְפִי שָׁבוּ
ד אֶל אֶרֶצָם. אֵלֶּה הָיוּ יְמֵי אֲבָל גְּדוֹל וְהַמְסַפֵּד
ה נִשְׁמַע בְּכָל הָאֶרֶץ, בְּקָרַב כָּל עַם נְפִי. אַז נִשְׁמַע
ו בְּכִי אֲלֻמְנוֹת סוֹפְדוֹת לְבַעֲלֵיהֶן, אַבּוֹת סוֹפְדִים
לְבְנֵיהֶם, בְּנוֹת לְאַחֵיהֶן וְאֵחִים לְאַבּוֹתֵיהֶם. כֹּה
ז נִשְׁמַע זַעֲקַת הַסּוֹפְדִים בְּקָרַב כָּלֵם, אֲבָל עַל
ח בְּנֵי מִשְׁפְּחוֹתֵיהֶם הַהֲרוּגִים. הֵייתָה זֹאת עַת יְגוֹן,
ט יִרְאת כְּבוֹד, וְרַב צוּם וְתַפְלָה. כֹּה כָּלְתָה שְׁנַת
י חֲמֵשׁ עָשָׂרָה לְשִׁלְטוֹן הַשׁוֹפְטִים בְּעַם נְפִי.
יא וְזֶה סְפוֹר עַמּוֹן וְעַמִּיתָיו, מִסְעֵיהֶם בְּאֶרֶץ נְפִי,
יב סְבִלוֹתֵיהֶם בְּאֶרֶץ, יְגוֹנֵיהֶם וְיִסוּרֵיהֶם, וְשִׁמְחָתָם
יג אֲשֶׁר אֵין בְּלִתָּה, וּמְבַלַּת אַחֵיהֶם בְּאֶרֶץ יִרְשׁוֹן
יד וְשִׁמְרֵת בְּטוֹחוֹנָם. וְיֵהִי רְצוֹן מִלְּפָנֵי יְהוָה, גּוֹאֵל
טו כָּל הָאָדָם, כִּי יִבְרַךְ אֶת נַשְׁמוֹתֵיהֶם לְעוֹלָם. וְזֶה
טז סְפוֹר הַמְּלַחְמוֹת וְהַמְּרִיבוֹת בְּקָרַב הַנְּפִיִים, וְכֹן
יז מְלַחְמוֹת הַנְּפִיִים וְהַלְּמָנִים; וּבִזְאת כָּלְתָה שְׁנַת
יח חֲמֵשׁ עָשָׂרָה לְשִׁלְטוֹן הַשׁוֹפְטִים. הַחֹל בְּשָׁנָה
יט הָרֵאשׁוֹנָה וְעַד שְׁנַת חֲמֵשׁ עָשָׂרָה הַשְּׁמָדוֹ אֲלֵפֵי
כ נְפִשׁוֹת. אַכֹּן, מִחֻזָּה שְׁפִיכַת דְּמַיִם אִים נִרְאָה
כא בַּעַת הַהֵיא. גְּיוֹת אֲלֵפִים רַבִּים מוֹטְלוֹת בַּעֲמָקֵי
כב הָאֲדָמָה וּפְגָרֵי אֲלֵפִים רַבִּים אַחֲרֵים מִרְקִיבִים
כג בַּעֲרָמוֹת אֲשֶׁר עַל פְּנֵי הָאֶרֶץ; אַכֹּן, אֲלֵפִים רַבִּים
כד מִתְאַבְּלִים עַל אֲבָדָן בְּנֵי מִשְׁפְּחוֹתֵיהֶם כִּי יֵשׁ
כה לָהֶם מִמָּה לִירֵא, כְּדַבֵּר יְהוָה, כִּי נִגְזַר עֲלֵיהֶם
כז יְגוֹן עוֹלָם. וְאֲלֵפִים רַבִּים אַחֲרֵים אַכֹּן מִתְאַבְּלִים
כח עַל אֲבָדָן בְּנֵי מִשְׁפְּחוֹתֵיהֶם, אֵף גַּם עוֹלָיִם וְעוֹלָצִים
כט בַּתְּקוּהָ, וְאֵף בִּידִיעָה, עַל פִּי דְבַר בְּרִית יְהוָה, כִּי
לא נִשְׂאוּ לְשֹׁכֵן לְמִיּוֹן אֱלֹהִים בְּאֲשֶׁר אֵין קֵץ. מִזֹּאת

ב פָּחַם. וְעֲלָמָא הוֹבִיל אֶת עַמִּיתָיו בְּשׁוֹבָם אֶל
אֶרֶץ זְרַעְחַמְלָה, אֶל בֵּיתוֹ. וְהֵם הִלְכוּ וְסָפְרוּ
לְשׁוֹפֵט הָעֲלִיוֹן אֶת כָּל הַקּוֹרוֹת אוֹתָם בְּאֶרֶץ
כא נְפִי בְּקָרַב אַחֵיהֶם הַלְּמָנִים. וְהַשׁוֹפֵט הָעֲלִיוֹן
שָׁלַח קוֹל בְּכָל הָאֶרֶץ לְשֹׁאֵל אֶת פִּי הָעַם עַל
מתן רשות כְּנִסְיָהּ לְאֶרֶצָם, אַנְשֵׁי
כב אַנְטִי־נְפִי־לְחֵי. וְתִשְׁבּוֹת הָעַם הִתְקַבְּלָה, לְאָמַר:
הֲנֵנוּ מוֹסְרִים אֶת אֶרֶץ יִרְשׁוֹן אֲשֶׁר בְּמִזְרַח לֵיד
הַיָּם, הִיא הַמִּתְחַבֵּרֶת עִם אֶרֶץ רַב־שַׁפְעָה, אֲשֶׁר
בְּדְרוֹם אֶרֶץ רַב־שַׁפְעָה; אֶת הָאֶרֶץ הַזֹּאת, אֶרֶץ
כג יִרְשׁוֹן. נָתַן לְאַחֵינוּ לְנַחֵלָה. וְהָיָה אֲנַחְנוּ מְצִיבִים
אֶת צְבָאֵנוּ בֵּין אֶרֶץ יִרְשׁוֹן וּבֵין אֶרֶץ נְפִי, לְמַעַן
נגן עַל אַחֵינוּ אֲשֶׁר בְּאֶרֶץ יִרְשׁוֹן; זֹאת נַעֲשֶׂה
לְמַעַן אַחֵינוּ, מִפְּנֵי יִרְאָתָם לְשֹׁאֵת נֶשֶׁק עַל
ד אַחֵיהֶם פֶּן יִחְטְאוּ; וְיִרְאָתָם הַגְּדוֹלָה הַזֹּאת בָּאָה
ה עֲלֵיהֶם מִפְּנֵי צַעַר חֲרָטָתָם, וְהַנְּחָמָם עַל מַעֲשֵׂי
הַרְצָח וְהַרְשָׁעָה הָאֵימָה אֲשֶׁר הִרְבוּ לַעֲשׂוֹת.
כד זֹאת נַעֲשֶׂה לְאַחֵינוּ לְמַעַן יִרְשׁוּ אֶת אֶרֶץ יִרְשׁוֹן;
זשׁמֵרָם בְּצַבָּאֵנוּ מְאוּיְבֵיהֶם, בְּתַנְאֵי כִּי יִתְּנוּ לָנוּ
כה חֶלֶק מִקְּנֵינֵם לְעֹזֵר לָנוּ לְכַלְכַּל אֶת צְבָאֵנוּ. וְהָיָה
זשׁמַע זֹאת עַמּוֹן, הוּא שָׁב אֶל אַנְשֵׁי אַנְטִי־נְפִי־
לְחֵי וְעֲלָמָא עַמּוֹן, אֶל הַמְּקוֹם אֲשֶׁר נָטוּ בוֹ אֶת
אֶהְלֵיהֶם בַּיַּעַר, וְהוֹדִיעַם אֶת כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה.
זשׁמַע אֶת סֵפֶר לָהֶם גַּם עַל אוֹדוֹת הַהֶפְכּוֹ מֵאֲמִין
כז יְהוָה יַחַד עִם עַמּוֹן, אֶהְרֹן וְאַחֵיו. וְהַדְּבָר הַסֵּב
לָהֶם שְׁמִיחָה רַבָּה. וְהֵם יִרְדּוּ אֶל אֶרֶץ יִרְשׁוֹן
זשׁלְקוּ אוֹתָהּ לְנַחֵלָה. וְהַנְּפִיִים קָרְאוּ אֶת שְׁמֵם
אֲנָשֵׁי עַמּוֹן, וּבִשְׁם הַזֶּה נוֹדְעוּ מֵהַיּוֹם הַהוּא
כח וְהִלָּאָה. וְהֵם שָׁכְנוּ בְּקָרַב עִם נְפִי וּבָאוּ בְּמִנְיֵן
עִם כְּנִסְיַת אֱלֹהִים. וְהֵם נוֹדְעוּ עַל דְּבַר קְנָאֲתָם
לְאַלְהִים וּלְבְנֵי אָדָם, כִּי הָיוּ אַנְשֵׁי אֲמַת עַד תָּם
יא וְיִשְׂרָיִם בְּכָל וְאֵינְתֵינִם עַד תְּכַלִּית בְּאַמוֹנַת הַמְּשִׁיחַ.
כט וְהֵם הִבִּיטוּ בַתְּעוֹב רַב עַל שַׁפְּדֵי דְמֵי אַחֵיהֶם;
וּמַעוֹלָם לֹא הִצְלִיחַ אִישׁ לְשַׁכְנֵעַם לְשֹׁאֵת נֶשֶׁק
עַל אַחֵיהֶם; וְהֵם מַעוֹלָם לֹא הִבִּיטוּ עַל הַמּוֹת
בְּאֵימָה כְּלִשְׁחֵי, מִפְּנֵי בְטָחָם בַּמְּשִׁיחַ וּבַתְּחִיָּה
ובחזונוֹתֵיהֶם לְגִבְיָהֶם; עַל כֵּן נִבְלַע בַּעֲבוּרָם
הַמּוֹת עַל יְדֵי נִצְחוֹן הַמְּשִׁיחַ עֲלֵיו. וְהֵם הִעֲדִיפוּ
כט לְשֹׁאֵת בְּמוֹת בְּאִפּוֹ הַכּוֹאֵב וְהַקְּשָׁה בְּיוֹתֵר אֲשֶׁר
זשׁקִטוּ אַחֵיהֶם, בְּטָרֵם יִרְמוּ חֶרֶב וּפְגִיּוֹן לְהַכּוֹתָם.

אֱלֹהִים, תִּמְלֵא נַפְשִׁי שְׂמֵחָה; אֲזִי אֶזְכְּרָה אֶת
 אֲשֶׁר עָשָׂה לִי יְהוָה, כִּי שָׁמַע אֶת תְּפִלָּתִי. אֲזִי
 אֶזְכְּרָה אֶת זְרוּעַ חַסְדּוֹ אֲשֶׁר הוֹשִׁיט אֵלַי. אַף
 אֶזְכְּרָה אֶת שְׁבִיט אַבּוֹתַי; הֵן יָדוּעַ אֲדַע כִּי יְהוָה
 הַצִּילֵם מִשְׁעֶבֶד וְעַל זֹאת יִסַּד אֶת כְּנִסְיָתוֹ; אֲכֹן,
 יְהוָה אֱלֹהִים, אֱלֹהֵי אַבְרָהָם, אֱלֹהֵי יִצְחָק וְאֱלֹהֵי
 יַעֲקֹב הַצִּילֵם מִשְׁעֶבֶד. אֲכֹן, תִּמְיֵד אֶזְכֹּר אֶת
 שְׁבִיט אַבּוֹתַי; כִּי הֶאֱלָהִים אֲשֶׁר הַצִּילֵם מִיַּד
 הַמִּצְרַיִם, הוּא אֲשֶׁר הוֹצִיאֵם מִשְׁעֶבֶד. אֲכֹן,
 הוּא הֶאֱלָהִים אֲשֶׁר יִסַּד אֶת כְּנִסְיָתוֹ בְּקִרְבָּם;
 וְהוּא הֶאֱלָהִים אֲשֶׁר קָרָא לִי בְּקִרְיַת קְדֹשׁ,
 לְהִסְיִף אֶת דְּבָרוֹ אֶל הָעָם הַזֶּה, וְהַצְלִיחַ דַּרְכִּי
 עַד מָאוֹד. עַל זֹאת שִׁמְחֵתִי שְׂלֵמָה. וְאוֹלָם אֵינְנִי
 שֹׂמֵחַ בְּהַצְלַחְתִּי בַלְבָּד, כִּי שִׁמְחֵתִי מִלְּאָה וּגְדוּשָׁה
 מִפְּנֵי הַצְלַחַת עֲמִיתִי אֲשֶׁר עָלוּ אֵל אֶרֶץ נָפִי.
 הֵמָּה עָמְלוּ בְּכָל מְאֹדָם וְהִרְבוּ לָתֵת פְּרִיָם; מַה
 רַב יְהִיָּה גְמוּלָם! וּבְחֻשְׁבִּי עַל הַצְלַחַת אַחֵי
 אֱלֹהִים, כָּאֵלוּ נִשְׂאֵת נַפְשִׁי מִמֶּנִּי, עַד כִּי נִפְרַדְתָּ
 הֵיא מִגּוֹפִי; כֹּה רַבָּה שִׁמְחָתִי. יְהִי רְצוֹן כִּי יִתֵּן
 אֱלֹהִים לְאַחֵי אֱלֹהִים לְשַׂכְּן בְּמַלְכוּת אֱלֹהִים;
 וְכִמּוֹהֵם כָּל אֱלֹהִים אֲשֶׁר הֵם פְּרִי עֵמֶלָם, כִּי לֹא
 יִצְאוּ עוֹד וְכִי יִהְלָלוּהוּ עַד עוֹלָמֵי עוֹלָמִים.
 יְהִי רְצוֹן מִלִּפְנֵי אֱלֹהִים כִּי יַעֲשֶׂה בְּדַבְרִי,
 כְּפִי אֲשֶׁר אִמְרָתִי. אָמֵן.

ל

וְהִיא אַחֵר אֲשֶׁר הִתְיַשְׁבוּ אֲנִישֵׁי עַמּוֹן בְּאֶרֶץ יִרְשׁוֹן
 וְאַחֵר אֲשֶׁר גָּרְשוּ הַלְּמָנִים מִן הָאֶרֶץ, וְהַרְוִיגֵיהֶם
 נִקְבְּרוּ בִיַּד הַתּוֹשְׁבִים; וְהַהַרְוִיגִים לֹא נִמְנְוּ, כִּי
 עָצַם מִסְפָּרָם; וְאֶף הַרְוִיגֵי הַנְּפִיִים לֹא נִמְנְוּ; אֲכֹן,
 אַחֵר אֲשֶׁר קָבְרוּ אֶת מֵתֵיהֶם וְאַחֵר אֲשֶׁר כָּלוּ אֶת
 יְמֵי הַצּוֹם וְהָאֵבֶל וְהַתְּפִלָּה, בַּשָּׁנָה שֶׁשׁ עָשָׂרָה
 לְשִׁלְטוֹן הַשׁוֹפְטִים בְּעַם נָפִי, הַחֲלָה תְּקוּפַת
 שְׁלֹוֹה אֶרְכָּה בְּכָל הָאֶרֶץ. וְהָעָם הִקְפִּידוּ לִקְנֹס
 אֶת מִצְוֹת יְהוָה; וְהֵם הִחְמִירוּ בְּשִׁמִּירַת מִצְוֹת
 אֱלֹהִים וּמִשְׁפָּטָיו עַל פִּי תוֹרַת מֹשֶׁה, כִּי לָמְדוּ
 לְשִׁמֵּר אֶת תּוֹרַת מֹשֶׁה עַד אֲשֶׁר תִּתְקַּיֵּם.
 וּבְמִשְׁפָּחָה כָּל שָׁנָה שֶׁשׁ עָשָׂרָה לְשִׁלְטוֹן הַשׁוֹפְטִים
 בְּעַם נָפִי לֹא סָבַל הָעָם כָּל פְּרַעֲנוֹת. וּבְרֵאשִׁית
 שָׁנַת שֶׁבַע עָשָׂרָה לְשִׁלְטוֹן הַשׁוֹפְטִים נִמְשְׁכָה

רוֹאִים אֲנַחְנוּ מַה גְּדוֹל הָעֵדֶר הַשְּׁיִוּוֹן בֵּין בְּנֵי
 הָאָדָם מִפְּנֵי חֲטָא וּפְשָׁע, וְאֶת כַּח הַשְּׁטוֹן הַבָּא
 בְּתַחבּוּלוֹת הָעָרְמָה אֲשֶׁר הוּא זוֹמֵם לְלַכֵּד אֶת
 לֵב בְּנֵי הָאָדָם. וְכֹה רוֹאִים אֲנַחְנוּ אֶת הַקְּרִיָּאָה
 הַגְּדוּלָּה לְבְנֵי הָאָדָם לְשִׁקֵּד בְּעֵמֶלָם בְּכַרְמֵי
 יְהוָה; וְהִנֵּנוּ רוֹאִים אֶת הַמְּקוֹר הַגְּדוֹל לִיגוֹן וְאֶף
 לְשִׁמְחָה; יְגוֹן, מִפְּנֵי מוֹת וְחִרְבּוֹן בֵּין בְּנֵי הָאָדָם,
 וּשְׁמֵחָה, מִפְּנֵי אוֹר הַמְּשִׁיחַ אֲשֶׁר לְחַיִּים.

כט

א מִי יִתֵּן וְהִיִּיתִי מִלְּאָךְ אֱלֹהִים, וְהִיָּה לִי חֲפִצֵּי לְבִי
 לְצֵאתָ וּלְדַבֵּר בְּשׁוֹפֵר אֱלֹהִים, וּבְקוֹל מְרַעֵיד אֶת
 ב הָאָדָמָה, לְקִרְאָה לְתִשׁוּבָה אֶת כָּל אָמָה! לְהִשְׁמַעֵי
 לְכָל נַפֶּשׁ, כְּבָקוֹל רַעַם, אֶת דְּבַר הַתְּשׁוּבָה וְתִכְנִית
 הַגְּאֻלָּה, לְמַעַן יִשׁוּבוּ וְיִבְאוּ אֵל אֱלֹהֵינוּ, וְנִסֵּי יְגוֹן
 ג מֵעַל פְּנֵי כָּל הָאֶרֶץ. אַף הִנֵּנוּ בֶן אָדָם, וּבְחֻפְצֵי
 זָה אֲנִי חוֹטֵא, כִּי עָלִי לְהִיֹּת מְרַצָּה בְּאֲשֶׁר חָלַק
 ד לִי יְהוָה. אֵין לִי לְהַפֵּר בְּתִשׁוּקוֹתֵי אֶת גְּזֵרַת
 אֱלֹהֵי צְדָקָה. הֵן יוֹדַע אֲנִי כִּי הוּא נוֹתֵן לְבְנֵי הָאָדָם
 וּכְחֻפְצָם, אִם לְמוֹת וְאִם לְחַיִּים; אֲכֹן, יוֹדַע אֲנִי כִּי
 ה בְּגִזְרָה בְּלִתי מוֹפְרַת הוּא חוֹלֵק לְבְנֵי הָאָדָם כְּפִי
 רְצוֹנָם, אִם לִישׁוּעָתָם וְאִם לְכִלְיוֹנָם. וְיוֹדַע אֲנִי
 כִּי טוֹב וְרַע בָּאִים לִפְנֵי כָּל בְּנֵי הָאָדָם; וְאֲשֶׁר
 אֵינּוּ יוֹדַע הַבְּחוּן בֵּין טוֹב וּבֵין רַע הֵנוּ נָקִי
 מֵאֲשָׁמָה, וְאוֹלָם לְיוֹדַע הַבְּחוּן בֵּין טוֹב וּבֵין רַע
 נִתָּן כְּחֻפְצוֹ: טוֹב אוֹ רַע, חַיִּים אוֹ מוֹת, שְׂמֵחָה
 וְאוֹ יִסּוּרֵי חֲרָטוֹה. וְאֲנִי, בְּיַדְעֵי אֶת הַדְּבָרִים
 הָאֵלֶּה, מִדּוּעַ אֲחַפֵּץ יוֹתֵר מֵאֲשֶׁר לְבַצַּע אֶת
 ז מִלְּאֲכָתִי אֲשֶׁר אֵלֶיָּה נִקְרָאתִי? מִדּוּעַ אֲשַׁתּוֹקֵק
 ח כִּי אֶהְיֶה מִלְּאָךְ, לְדַבֵּר אֵל כָּל אִפְסֵי אֶרֶץ? כִּי
 הִנֵּה נוֹתֵן יְהוָה לְכָל הָעַמִּים אֲנָשִׁים, בְּנֵי אִמָּתָם
 וּלְשׁוֹנָם, בְּעֶבְרָה יִלְמְדוּ אֶת דְּבָרוֹ; אֲכֹן, בְּחֻקְמָתוֹ
 הוּא נוֹתֵן אֶת כָּל אֲשֶׁר נְכוֹן בְּעֵינָיו כִּי יִקְבְּלוּ; וְכֹה
 רוֹאִים אֲנַחְנוּ כִּי יְהוָה יוֹעֵץ בְּחֻקְמָה כְּפִי צְדָקוֹ
 ט וְאִמָּתוֹ. יְדַעְתִּי מַה צּוֹנֵי יְהוָה וּבְזֹאת אֶתְפָּאֵר.
 אֵינְנִי מִתְּפָאֵר בְּדַבְרֵים אֲשֶׁר מִמֶּנִּי, כִּי אִם
 תְּפָאֲרָתִי בְּדַבְרֵים אֲשֶׁר צּוֹנֵי יְהוָה; כִּי אוֹלִי
 ד אֶהְיֶה כְּלִי שָׁרֵת בִּיַּדִּי אֱלֹהִים לְהִבְיֵא נַפֶּשׁ כְּלִשְׁהִי
 וּלְתִשׁוּבָה. זֹאת שִׁמְחָתִי. וְכִרְאוֹתֵי רַבִּים מִבְּנֵי
 ח עַמֵּי מִנְחָמִים מִחֲטָא בְּאִמָּתָה, בָּאִים אֵל יְהוָה

וּגַם גְּבָרִים לְזִנּוּנִים, בְּאִמְרוֹ לָהֶם כִּי מוֹת אָדָם
 יֵשׁוּן קִצּוֹ. וְהָאִישׁ הַזֶּה הִלֵּף גַּם אֶל אֶרֶץ יִרְשׁוֹן
 לְהִטִּיף אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה בְּקִרְבָּם עִם עִמּוֹן,
 אֲשֶׁר הָיוּ לְפָנָיו בְּנֵי עִם הַלְּמָנִים. וְהִנֵּה, הֵם
 הִחְכִּימוּ מֵרַבִּים מִן הַנְּפִיִּים, כִּי הֵם תִּפְשׂוּהוּ
 וְאִסְרוּהוּ וְהִבִּיאוּהוּ לְפָנָיו עִמּוֹן, אֲשֶׁר הוּא הַכֹּהֵן
 הַגָּדוֹל עַל הָעָם הַהוּא. אִזּוּ הוֹרָה עִמּוֹן לְגִרְשׁוֹ
 מִן הָאֶרֶץ. וְהוּא הִלֵּף אֶל אֶרֶץ גְּדֵעוֹן וְהַחֵל
 לְהִטִּיף דְּבָרוֹ אֶף לְאִנְשֵׁיהָ, וְאוֹלָם שָׁם לֹא נִצְלַח
 לוֹ, כִּי נִתְפַּשׂ וְנִאָסַר וְהוֹבֵא אֶל הַכֹּהֵן הַגָּדוֹל וְאֵל
 הַשׁוֹפֵט הַעֲלִיּוֹן אֲשֶׁר עַל הָאֶרֶץ. וְאָמַר אֵלָיו
 הַכֹּהֵן הַגָּדוֹל: מַדּוּעַ תַּעֲנֶת אֶת דַּרְכֵי יְהוָה? מַדּוּעַ
 תִּלְמַד אֶת הָעָם הַזֶּה כִּי לֹא יִהְיֶה מְשִׁיחַ וְתִפְרַר
 שְׁמֹחֲתָם? מַדּוּעַ תִּדְבַּר נֶגֶד כָּל נְבוֹאוֹת הַנְּבִיאִים
 הַקְּדוֹשִׁים? וְשֵׁם הַכֹּהֵן הַגָּדוֹל נִקְרָא גְדוּנָה.
 וְקוֹרִיחוֹר אָמַר אֵלָיו: יַעַן אֲשֶׁר לֹא אֶלְמַד אֶת
 מְסוֹרוֹת הַהֵבֶל אֲשֶׁר לְאַבְוֹתַיְכֶם, וְלֹא אֶלְמַד אֶת
 הָעָם הַזֶּה לְאָסֵר עֲצִמָם תַּחַת חֻקִּים וּטְקָסִים
 אֲוִילִים אֲשֶׁר שְׂמוֹם כֹּהֲנִים קְדָמוֹנִים לְגֹזֵל כַּח
 וְלִתְפֹּשׂ שְׁלֹטוֹן עֲלֵיהֶם, לְהִשְׁאִירָם בְּבַעֲרוֹת,
 לְמַעַן לֹא יִשְׂאוּ רֹאשׁ וְיִכְנָעוּ מִפְּנֵי דְבָרֵיכֶם.
 אַתֶּם אוֹמְרִים כִּי חֲפְשֵׁי הָעָם הַזֶּה. וְאֲנִי אוֹמֵר
 כִּי מִשְׁעַבְדִּים הֵמָּה. אַתֶּם אוֹמְרִים כִּי הַנְּבוֹאוֹת
 הַעֲתִיקוֹת הֵן אֲמִת. וְאֲנִי אוֹמֵר כִּי אֵינְכֶם
 יוֹדְעִים אִם אֲמִת הֵן. אַתֶּם אוֹמְרִים כִּי אֲשֶׁם
 הָעָם הַזֶּה וְאֶף נָפַל מִפְּנֵי עֲבֵרַת אָבִיו. וְאֲנִי אוֹמֵר
 כִּי אֵין הֵבֶן אֲשֶׁם מִפְּנֵי הוֹרְיוֹ. וְעוֹד אוֹמְרִים
 אַתֶּם כִּי מְשִׁיחַ יִבּוֹא, וְאֲנִי אוֹמֵר כִּי אֵינְכֶם
 יוֹדְעִים אִם יִהְיֶה מְשִׁיחַ. וְעוֹד אוֹמְרִים אַתֶּם כִּי
 הוּא יוֹמֵת בְּעֵבֹר חֲטָאֵי הָעוֹלָם. כִּף תִּדְיַחוּ אֶת
 הָעָם הַזֶּה אֶל מְסוֹרוֹת אַבְוֹתַיְכֶם הָאוֹיְלוֹת, וְאֵל
 אֲשֶׁר תִּחְפְּצוּ. וְהִנְכֶם מִדְּכָאִים אוֹתָם כִּהִשְׁפַּל
 עֲבָדִים, לְמַעַן תִּסְבְּאוּ מֵעַמִּל כְּפִיהֶם, וּבְעֵבֹר
 לֹא יִתְאַמְצוּ לְשֵׂאת עֵינֵיהֶם; וְאֶף לֹא יַעֲזוּ לְהִנּוֹת
 מִזְכֵּיֹתֵיהֶם וְיִתְרוֹנוֹתֵיהֶם. אַכֹּן, אֵין הֵם מַעֲזִים
 לְהִשְׁתַּמֵּשׂ בְּאֲשֶׁר לָהֶם, פֶּן יִפְגְּעוּ בְּכֹהֲנֵיהֶם,
 הַמְּכַבְּדִים עֲלֵיהֶם עֲלֵם כְּחִפְצָם, וְהַמְּסַבִּים
 אוֹתָם לְהִאֲמִין, עַל יְדֵי מְסוֹרוֹתֵיהֶם וְחִלּוּמוֹתֵיהֶם,
 מְאֻוִּיְהֵם וְחִזּוֹנוֹתֵיהֶם וּמְסוֹתוֹרֵיהֶם הַכּוֹזְבִים,
 כִּי אִם לֹא יִשְׁמְעוּ לְדַבְרֵי הַכֹּהֲנִים, יִפְגְּעוּ בַּהוֹיָה

הַשְּׁלוֹה. אֶף בְּטָרֵם תִּכְלֶה שְׁנַת שִׁבְעַת עֶשְׂרֵה,
 בָּא אִישׁ אֶחָד אֶל אֶרֶץ יוֹרְעִמְלָה, אֲשֶׁר הָיָה
 מִתְּנַגְּדֵי־מְשִׁיחַ, וְהוּא הַחֵל לְהִטִּיף לְעַם דְּבָרִים
 הַסּוֹתָרִים אֶת נְבוֹאוֹת הַנְּבִיאִים עַל אוֹדוֹת בּוֹא
 הַמְּשִׁיחַ. וְלֹא הָיָה חֹק בְּאֶרֶץ נֶגֶד אֲמוֹנַת אִישׁ,
 כִּי חֹק הַמִּסַּב הַעֲדָר שְׁוִיּוֹן בֵּין בְּנֵי הָאָדָם סוֹתָר
 חֲמוּרוֹת אֶת צִוֵּי אֱלֹהִים. כִּי כֹה נִאָמַר בְּכַתְּבֵי
 הַקְּדָשׁ: בַּחֲרוּ לָכֶם הַיּוֹם אֶת מִי תַעֲבֹדוּן. וְאִם
 חֲפִץ אָדָם לַעֲבֹד אֶת אֱלֹהִים, הִיְתָה זֹאת זְכוּתוֹ;
 אוֹ, בִּגְתָר דִּיּוֹק, אִם הֵאֲמִין אִישׁ בְּאֱלֹהִים, הִיְתָה
 זֹאת זְכוּתוֹ לַעֲבֹדוֹ; וְאִם לֹא הֵאֲמִין בּוֹ, לֹא הָיָה
 כָּל חֹק לְהַעֲנִישׁוֹ עַל כֶּף. אֶף אִם רָצַח, הָיָה
 עֲנָשׁוֹ מוֹת; וְאִם שָׁדַד נְעֻנֵשׁ, וְאִם גָּנַב נְעֻנֵשׁ,
 וְאִם נָאֵף נְעֻנֵשׁ; אַכֹּן, עַל כָּל הַרְשָׁעָה הַזֹּאת
 נְעֻנֵשׁוּ. כִּי חֹק הָיָה שָׁם לְדוֹן אִישׁ כְּפִשְׁעוֹ, אֶף
 עַל אֲמוֹנַת אִישׁ לֹא הָיָה כָּל חֹק. עַל כֵּן נְעֻנֵשׁ
 אִישׁ רַק עַל פְּשָׁעִים אֲשֶׁר בָּעֵצ; לָכֵן הָיָה שְׁוִיּוֹן
 בֵּין כָּל הָאֲנָשִׁים. וּמִתְּנַגְּדֵי־מְשִׁיחַ זֶה, אֲשֶׁר שְׂמוֹ
 הָיָה קוֹרִיחוֹר, אֲשֶׁר הַחֹק לֹא יָכַל לַפְעֵל עֲלָיו,
 הַחֵל לְהִטִּיף לְעַם כִּי לֹא יִהְיֶה מְשִׁיחַ. וּבְדַרְךָ
 הַזֹּאת הִטִּיף דְּבָרוֹ לְאִמְרֵי: הוֹי, אַתֶּם הָאִסְוֹרִים
 בְּתַקְנוֹת כֶּסֶל וְהֵבֶל; מַדּוּעַ תִּשְׂמְעוּ עֲלֵיכֶם עַל הֵבֶל
 אֲשֶׁר כִּזְבָּה? מַדּוּעַ תִּצְפּוּ לְמְשִׁיחַ? אֵין אִישׁ יְכוֹל
 לְדַעַת עַל אֲשֶׁר עֲתִיד לְבוֹא. הִנֵּה, הַדְּבָרִים אֲשֶׁר
 אַתֶּם מְכַנְּסִים נְבוֹאוֹת, אֲשֶׁר תִּאֲמְרוּ כִּי נִמְסְרוּ
 מִיַּדֵי נְבִיאִים קְדוֹשִׁים, הֵנָּם מְסוֹרוֹת הֵבֶל מֵאֵת
 אַבְוֹתַיְכֶם. אֵיךְ תִּדְעוּ כִּי אֲמִת הֵם? הוֹי לֹא
 תוֹכְלוּ לְדַעַת דְּבָרִים אֲשֶׁר לֹא תִרְאוּ. עַל כֵּן
 אֵינְכֶם יְכוֹלִים לְדַעַת כִּי יִהְיֶה מְשִׁיחַ. הִנְכֶם
 צוֹפִים קְדִימָה וְאוֹמְרִים כִּי יֵשׁ לָכֶם מְחִילַת
 חֲטָאֵיכֶם, אֶךְ זֹאת פְּעֻלַת דַּעַת מְשַׁנְּעַת, וּבִלְבוֹל
 דַּעְתְּכֶם זֶה, גְּרַמּוּהוּ מְסוֹרוֹת אַבְוֹתַיְכֶם, אֲשֶׁר
 הִסְבּוּ אֶתְכֶם לְהִאֲמִין בְּדְבָרִים אֲשֶׁר אֵינְם
 נְכוּנִים. וְעוֹד דְּבָרִים רַבִּים כְּאֵלֶּה דְבַר אֱלֹהִים,
 וְאָמַר לָהֶם כִּי אֵין כְּפָרָה עַל חֲטָאֵי אָדָם, וְכָל
 אִישׁ מְנַהֵל אֶת חַיָּיו עַל פִּי טְבָעוֹ. עַל כֵּן מִצְלִיחַ
 כָּל אֶחָד כְּפִי כְּשֶׁרוֹנוֹ, וְכָל אָדָם כּוֹבֵשׁ לוֹ כְּפִי
 כְּחוֹ, וְכָל אֲשֶׁר הוּא עוֹשֶׂה לֹא יִחְשַׁב לוֹ פְּשָׁע.
 כֹּה הִטִּיף לָהֶם, וּבְהִטּוֹתוֹ לֵב רַבִּים הַדִּיחֵם
 לְהָרִים רֹאשׁ בְּרִשְׁעָתָם, וְאֶף הִטָּה נְשִׁים רַבּוֹת

התכחיש אותם? התאמין כי הדברים האלה
 אמת? הנה ידעתי כי תאמין, אף הנך אחוז רוח
 שקר ואתה דחית ממך את רוח אלהים, לבל
 יהיה לך מקום בקרבך. השטן גובר עליך,
 והוא נושא אותך הנה והנה ומחבל תחבולות
 להשמיד את בני אלהים. וקורחור אמר
 אל עלמא: אם תראני אות למען אנוכח כי יש
 אלהים, אכן, הראני כי יש לו כח, ואנוכח באמת
 דבריה. ועלמא אמר אליו: יש לך די אותות;
 התנסה את אלהיך? התאמר, הראני אות בעוד
 יש לך עדות כל בני עמך אלה וכן עדות כל
 הנביאים הקדושים? כתבי הקדש לפניך וכל
 הדברים מציינים כי יש אלהים, אף הארץ
 ותנועתה וכל אשר עליה וכל גרמי השמים
 הנעים במסלולתם הקבועות מעידים כי יש בורא
 עליון. ועל אף זאת, התלך להטות את לב העם
 הזה ולהעיד באזניהם כי אין אלהים? העודך
 מכחיש כנגד כל העדיות האלה? והוא אמר:
 אכן, מכחיש אני, בלתי אם תראני אות. ואמר
 אליו עלמא: נעצבתי על קשי לבה, כי עודך
 מתנגד לרוח האמת עד כי תאבד נפשך.
 ואולם, טוב כי תאבד נפשך מהיותך המביא
 אבדן נפשות רבות על ידי תרמייתך וחלקת
 דבריה; לכן אם תוסיף להכחיש, יכבה אלהים
 ותאלם לבל תפתח פיה לעולם ובלב תחזב עוד
 לעם הזה. וקורחור אמר אליו: אינני מכחיש
 כי קיים אלהים, אף אינני מאמין כי יש אלהים;
 ואני אף אומר כי אתה אינך יודע כי יש אלהים,
 ואם לא תראני אות לא אאמין. ואמר אליו
 עלמא: אתגד זאת לאות, הבה תכה באלם,
 כאשר דברתי. הנני אומר כי בשם אלהים תכה
 באלם, לבל תוכל לפתח עוד את פיה. וכדבר
 עלמא את הדברים האלה, נאלם קורחור ולא
 יכל לדבר, כדבר עלמא. וכראות זאת השופט
 העליון, הוא שלח ידו וכתב אל קורחור לאמר:
 הנוכחת בכח אלהים? במי חפצת? כי ראה עליו
 אות ביד עלמא? התחפץ כי ירע עלמא לזולתך
 למען הראותך אות? הנה הראך אות; התוסיף
 להתנפח? וקורחור שלח את ידו וכתב לאמר:
 ידעתי כי אלם אני ולא אוכל דבר, וכי כח

בלתי ידועה כלשהי, אשר הם אומרים כי היא
 אלהים; וזאת הויה אשר מעולם לא נראתה או
 נודעה, אשר לא היתה מעולם ולעולם לא
 תהיה. וכראות הכהן הגדול והשופט העליון
 את קשי לבבו וכי אף את אלהים יגדף, הם לא
 השיבוהו דבר. והם הורו כי יאסר, והוא העבר
 לידי פקידי השלטון ונשלח אל ארץ זרעמלה,
 לעמד לפני עלמא ולפני השופט העליון אשר
 הוא מושל כל הארץ. וכאשר הובא לפני
 עלמא ולפני השופט העליון, הוא הוסיף לנהג
 כדרך בארץ גדעון. ואף לנאץ את אלהים.
 והוא קם לפני עלמא במלים רמות ומתנשא, ו
 וגדף את הכהנים ואת המורים, והאשימם כי
 משכו את לב העם אל מסורות ההבל אשר
 לאבותיהם, בעבור יזלו את עמל העם. ואמר
 אליו עלמא: הן ידעת כי לא נסבא מעמל העם
 הזה, כי מראשית שלטון השופטים ועד היום
 עמלתי לפרנסתי כמו יד, על אף מסעי הרבים
 באזורי הארץ להשמיע לעמי את דבר אלהים.
 ואף כי עמלתי רב עמל בפנסיה, לא קבלתי
 מעודי אף סנין אחד בעד עמלי; וכמוני כל
 עמיתי, זולת שכר בעבור זמננו בשבתנו על
 פס המשפט, כפי אשר נקבע בחוק. ועתה,
 אם איננו מקבלים דבר בעד עמלנו בפנסיה,
 מה תועלתנו מעמל זה, אם לא להשמיע את
 האמת, למען נשמח בשמחת אחינו? ומדוע
 תאמר כי אנחנו מטיפים לעם הזה בעד בצע,
 בעודך אף יודע כי איננו מקבלים כל תמורה?
 התאמין כי אנחנו מרמים את העם, ובזאת
 מעוררים שמחה כה רבה בלבם? וקורחור
 ענה: אכן. ועלמא אמר אליו: התאמין
 כי יש אלהים? והוא ענה: לא.
 ואמר אליו עלמא: התוסיף להכחיש כי יש
 אלהים וכי יש משיח? כי הנני אומר לך: אני
 יודע כי יש אלהים וכי המשיח בוא יבוא. הנה,
 איזו ראיה יש לך כי אין אלהים, או כי המשיח
 לא יבוא? אני אומר לך כי אין לך כל ראיה,
 כי אם דברך לבדו. והנה, יש לי כל הדברים
 המעידים כי הדברים האלה אמת. ואף לך יש
 כל הדברים המעידים לפניך כי אמת הם;

וְדַאבוֹן לְבוּ גְדַל מֵאֵד עַל פְּרוּד הַזּוֹרְמִים מִן
 ג הַנְּפִיִּים. וְהַזּוֹרְמִים נִקְבְּצוּ בְּאַרְץ אֲשֶׁר קָרְאוּ
 שְׁמָהּ אֲנִטִיאָנוּס וְהִיא מִמְזֻרַח לְאַרְץ זְרַעְחַמְלָה,
 לְיַד חוּף הַיָּם, מִדְרוֹם לְאַרְץ יִרְשׁוֹן; וְגַבּוּלָהּ
 ד הַדְרוֹמִי בַיָּעַר אֲשֶׁר רַבּוּ בּוֹ הַלְמָנִים. וְהַנְּפִיִּים
 פָּחְדוּ מֵאֵד כִּי יְבֹאוּ הַזּוֹרְמִים בְּדַבְרֵים עִם
 ה הַלְמָנִים, וְכֵה יוֹסֵב לְנַפְיִים נֹזֵק רַב. וַיַּעַן אֲשֶׁר
 הִטְפַּת דְּבַר אֱלֹהִים מוֹלִיכָהּ בְּחֻזְקָה לְמַשְׁךָ אֶת
 הָעַם לַעֲשׂוֹת אֶת הַיָּשָׁר, אַכּוֹ. לַפְעַל בְּחֻזְקָה עַל
 דַּעַת הַאֲנָשִׁים מַפְעֵלַת הַחֶרֶב אוֹ מִכָּל דְּבַר אַחֵר
 אֲשֶׁר קָרָה לָהֶם, לְכֹן חֲשַׁב עֲלֵמָא כִּי רָאוּ יִלְסוּת
 אֶת סִגְלַת דְּבַר אֱלֹהִים. וְעֲלָמָא לָקַח אֶת עֲמוֹן
 וְאֶת אַהֲרֹן וְאֶת אוֹמֵינְר לְלַכַּת עִמּוֹ, וְאֶת חֲמִנִי
 הַשְּׂאִיר בְּפִנְסִיָּה אֲשֶׁר בְּזַרְעַחְמְלָה. וּמִלְבַּד
 שְׁלֹשֶׁת עֲמִיתָיו הַנְּזַקְרִים, לָקַח עֲלָמָא גַם אֶת
 עֲמוּלֵק וְאֶת זְאוֹרוֹס, אֲשֶׁר הָיוּ בְּאַרְץ מֶלֶק, וְכֹן
 ז שְׁנַיִם מִבְּנָיו לָקַח. וְאֶת בְּכוֹר בְּנָיו, אֲשֶׁר שְׁמוֹ
 נִקְרָא הִילְמֹן, לֹא לָקַח עִמּוֹ. וְשְׁמוֹת בְּנָיו אֲשֶׁר
 לָקַח עִמּוֹ נִקְרָאוּ שְׁבָלוֹן וְקוֹרִיאֲנִטוֹן; אֵלֶּה הֵם
 שְׁמוֹת הַהוֹלְכִים עִמּוֹ אֶל הַזּוֹרְמִים לְהִטִּיף לָהֶם
 ח אֶת דְּבַר אֱלֹהִים. וְהַזּוֹרְמִים הָיוּ פּוֹרְשִׁים אֲשֶׁר
 חִלְקוּ עַל הַנְּפִיִּים. עַל כֵּן נֹדַע לָהֶם דְּבַר אֱלֹהִים
 ט לְפָנִים. אַף הֵם נִפְלוּ אֶל מְשׁוּגוֹת גְּדוּלוֹת, כִּי לֹא
 נִזְהָרוּ לְקִים אֶת מְצוּוֹת אֱלֹהִים וְאֶת מִשְׁפָּטָיו, כְּפִי
 י תּוֹרַת מֹשֶׁה. וְהֵם אֵף לֹא שָׁמְרוּ אֶת הוֹרָאוֹת
 הַכְּנִסְיָה, לְהִתְמַיֵּד בְּתַפְלָה וּבְתַחֲנָה אֶל אֱלֹהִים
 יא מְדֵי יוֹם בְּיוֹמוֹ, לְבַל יְבֹאוּ לְיַדֵּי נְסִיוֹן. וּבִקְצָרָה,
 הֵם עָנְתוּ אֶת דְּרָכֵי יְהוָה בְּאַפְנִים רַבִּים מֵאֵד. עַל
 כו, מִסִּבָּה זֹאת, יֵצְאוּ עֲלָמָא וְעִמִּיתָיו אֶל הָאָרֶץ,
 לְהִטִּיף לָהֶם אֶת דְּבַר אֱלֹהִים. וּכְבוֹאָם אֶל הָאָרֶץ,
 וְהִנֵּה מִצְאוּ, לְמַרְבֵּה הַפְּתָעֶתָם, כִּי הַזּוֹרְמִים בְּנוּ
 בְּתֵי כְנִסְיוֹת, וְכִי הֵם נִקְבְּצוּ יַחְדָּו יוֹם אֶחָד בְּשַׁבּוּעַ,
 אֲשֶׁר קָרְאוּהוּ יוֹם יְהוָה; וְעַבּוּדַת הַקֹּדֶשׁ אֲשֶׁר
 לָהֶם הִיְתָה בְּאִפְסוֹ אֲשֶׁר לֹא רָאוּהוּ עֲלָמָא
 יג וְעִמִּיתָיו מֵעוֹדָם. בְּמִרְכּוּז בֵּית הַכְּנִסְתָּה הֵם בְּנוּ
 מְקוֹם עֲמִידָה, גְּבוּהָ מִקּוֹמַת אָדָם, וּבְרָאשׁוֹ יְכוּל
 יד לְעַמֵּד אִישׁ אֶחָד בְּלִבָּהּ. וְכֹל אֲשֶׁר חָפֵץ לְעַבֵּד
 אֶת יְהוָה עָלָיו לְעֵלוֹת וְלְעַמֵּד בְּמְקוֹם הַמְּגֻבָּה
 הַהוּא, לְפִשְׁט אֶת יָדָיו הַשְּׂמִימָה וְלִקְרֹא בְּקוֹל
 טו רֵם לֵאמֹר: קְדוּשָׁ! אֵל קְדוּשָׁ! מֵאֲמִינִים אֲנַחְנוּ

אֱלֹהִים לְבָדוֹ יְכַל לְהִבְיָא עָלֵי זֹאת. אַכּוֹ, תְּמִיד
 יג יִדְעָתִי כִּי יֵשׁ אֱלֹהִים. אַף הַשְּׁטָן הוֹלִיכֵנִי שׁוֹלֵל,
 כִּי בְדַמּוֹת מִלְאָךְ נִרְאָה אֵלַי, וְכֵה אָמַר: לָךְ
 וְהַשְׁבַּתְךָ אֶת הָעַם הַזֶּה, כִּי כָלֵם תַּעֲוֹ וְאַחֲרֵי אֵל
 בְּלִתִּי נֹדַע הַלְכוּ. וְהוּא אָמַר אֵלַי: אֵין אֱלֹהִים.
 וְהוּא לְמַדְנִי אֶת אֲשֶׁר אֲדַבֵּר. וְאֵנִי לְמַדְתִּי אֶת
 דְּבָרָיו; לְמַדְתִּים כִּי נְעִימִים הָיוּ לְתַחֲוִישָׁה
 הַטְּבָעִית, וְלְמַדְתִּים עַד כִּי נַחֲלִיתִי הַצְּלָחָה רַבָּה,
 וְאֵף אֲמַנֵם הָאֲמַנְתִּי כִּי אֲמַת הֵם. עַל כֵּן עֲמַדְתִּי
 נֶגַד הָאֲמַת. עַד אֲשֶׁר הַמְּטִיתִי עָלַי אֶת הַקְּלָלָה
 יד הַגְּדוּלָהּ הַזֹּאת. וּכְאֲמָרוֹ זֹאת הִתְחַנְּנוּ אֶל עֲלָמָא
 כִּי יִתְפַּלֵּל אֶל אֱלֹהִים לְהִסִּיר מִמֶּנּוּ אֶת הַקְּלָלָה.
 טז וְאוּלַם עֲלָמָא אָמַר אֵלָיו: אִם תּוֹסֵר מִמֶּךָ
 הַקְּלָלָה הַזֹּאת, תּוֹסִיף לְהִטּוֹת אֶת לֵב הָעַם
 הַזֶּה. לְכֹן, בּוֹא יְבֹא עָלֶיךָ אֶת אֲשֶׁר הוּא כְּרִצּוֹן
 יז יְהוָה. וְהַקְּלָלָה דְּבָקָה בְּקוֹרִיחוֹר וְלֹא סָרָה
 מִמֶּנּוּ. וְהוּא גָרַשׁ וְהִלָּךְ מִבֵּית אֵל בֵּית לְבַקֵּשׁ
 יח לָחֵם. וְשָׁמַע מִקְרָה קוֹרִיחוֹר פִּשְׁט מִיַּד בְּכַל
 הָאָרֶץ. אַכּוֹ, הוֹדְעָה עַל כֵּךְ נִשְׁלַחָה מֵאֵת הַשׁוֹפֵט
 הַעֲלִיוֹן אֶל כָּל תּוֹשְׁבֵי הָאָרֶץ, לְהַשְׁמִיעַ לְכָל
 ח אֲשֶׁר הָאֲמִינוּ בְּדַבְרֵי קוֹרִיחוֹר כִּי יִמְהָרוּ לְהִנָּחֵם
 טז מִחֻטְאָם פֶּן יִהְיֶה מִשְׁפָּטָם כְּמִשְׁפָּטוֹ. וְהַכֹּל שָׁבוּ
 וְהִפְכוּ מֵאֲמִינֵי יְהוָה כִּי נֹכַחוּ בְּרִשְׁעַת קוֹרִיחוֹר;
 וּבְכֵךְ הַיּוֹשֵׁם קִץ לְעוֹן אֲשֶׁר בְּדַרְכֵי קוֹרִיחוֹר.
 וְקוֹרִיחוֹר חָזַר עַל הַפְּתָחִים לְבַקֵּשׁ לָחֵם לְמַחֲוִיתוֹ.
 טז וְהוּא הִתְהַלָּךְ בְּקֶרֶב הָאֲנָשִׁים. וּבְבוֹאוֹ בְּקֶרֶב עִם
 אֲשֶׁר נִפְרְדוּ מִן הַנְּפִיִּים וְקָרְאוּ עִצְמָם בְּשֵׁם
 זוֹרְמִים, כִּי מִנְהִיגָם הָיָה אִישׁ בְּשֵׁם זוֹרֵם;
 וְכֵהתְהַלְכוּ בְּקֶרֶב, נִרְמַס בְּרַגְלִים וְנִדְרַס
 טז לְמָוֶת. וְכֵה רוֹאִים אֲנַחְנוּ אֶת אַחֲרִית הַמַּעֲשֵׂה
 דְרָכֵי יְהוָה; וְכֵה רוֹאִים אֲנַחְנוּ כִּי הַשְּׁטָן לֹא
 יִתְמָךְ בְּבָנָיו בְּיוֹם הָאַחֲרוֹן, כִּי בְּמַהֲרָה
 יִסְחָבֵם אֶל מַעֲמָקֵי שְׂאוּל.

לא

א וְאַחַר מוֹת קוֹרִיחוֹר נֹדַע לְעֲלָמָא כִּי הַזּוֹרְמִים
 עָנְתוּ אֶת דְּרָכֵי יְהוָה, וְכִי זוֹרֵם, מִנְהִיגָם, הִטָּה
 אֶת לֵב הָעַם לְהַשְׁתַּחֲוֹת אֶל פְּסִילִים דּוֹמְמִים,
 ב וְלְבוֹ דָּאֵב שְׁנִית עַל עוֹן הָעַם. וְהִידְיעָה עַל דְּבַר
 עוֹן בְּקֶרֶב עִמּוֹ הִיְתָה מְקוֹר צַעַר רַב לְעֲלָמָא;

לבוש יקרם, טבעותיהם, צמידיהם, תכשיטי
 זָהָב, וְכָל יְקָרֹתֵיהֶם אֲשֶׁר עָדוּ; רָאָה כִּי שָׁתוּ
 לֶבֶם עֲלֵיהֶם, אַף אֶלְיָד יִקְרָאוּ לֵאמֹר: מוֹדִים
 אֲנַחְנוּ לָךְ, אֱלֹהִים, כִּי עִם נִבְחָר אֲנַחְנוּ לָךְ,
 וְזוֹלַתְנוּ יֵאבְדוּ. וְהֵם אוֹמְרִים כִּי הוֹדַעְתָּם כִּי
 לֹא יִהְיֶה מְשִׁיחַ. יְהוָה אֱלֹהִים, עַד מַתִּי תִסְבַּל
 רִשְׁעָה וּכְפִירָה כְּאֵלֶּה בְּקִרְבֵּי הָעָם הַזֶּה? אָנָּה,
 יְהוָה, חֲזַקְנִי לְמַעַן אוּכַל לְשַׂאת אֶת חַלְשׁוֹתַי.
 חַלְשׁ אֲנִי, וְרִשְׁעָה כְּזֹאת בְּקִרְבֵּי הָעָם הַזֶּה
 מְכַאֲיְבָה אֶת נַפְשִׁי. יְהוָה, רַב יְגוֹן לִבִּי. נַחֵם נָא
 אֶת נַפְשִׁי בְּמְשִׁיחַ. יְהוָה, אָנָּה חֲזַקְנִי לְמַעַן אוּכַל
 לְשַׂאת בְּאַרְבַּי רֹחַ אֶת הַיְסוּרִים אֲשֶׁר יְבוֹאוּנִי
 מִפְּנֵי עוֹן הָעָם הַזֶּה. יְהוָה, נַחֵם נָא אֶת נַפְשִׁי
 וְהַצִּלַח אוֹתִי וְאֵת הָעֲמֵלִים עִמִּי, הֲלֹא הֵם עִמּוֹן
 וְאֶהְרֶן וְאוֹמְנָה, וְעִמּוֹלֶךָ וְאֶזְרוּם וְכוּ שְׁנֵי בְנֵי,
 אֶת כָּל אֵלֶּה נַחֵם נָא, יְהוָה, אָנָּה נַחֵם אֶת נַפְשִׁי
 בְּמְשִׁיחַ. אָנָּה חֲזַקְנִי לְמַעַן יוּכַל לִסְבַּל אֶת
 יְסוּרֵיהֶם הַבָּאִים עֲלֵיהֶם מִפְּנֵי עוֹנוֹת הָעָם
 הַזֶּה. אָנָּה, יְהוָה, הַצִּלִּיחֵנוּ לְהִשְׁיבֵם אֶלְיָד
 בְּאֶמוּנָה בְּמְשִׁיחַ. הִנֵּה, יְהוָה, נַפְשׁוֹתֵיהֶם
 יְקָרוֹת, וְרַבִּים מֵהֶם אַחֲיֵינוּ; לָכֵן, תְּהַנּוּ כֹחַ,
 יְהוָה, וְהַחֲכִימֵנוּ לְמַעַן נָשִׁיב אֶת אֵלֶּה, אַחֲיֵינוּ,
 אֶלְיָד. וּכְכֹלֹת עֲלֵמָא לֹמַר אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה,
 הוּא טַפַּח בְּיָדוֹ עַל כָּל אֲשֶׁר הָיוּ עִמוֹ. וְהִנֵּה,
 כְּאֲשֶׁר טַפַּח יָדָיו עֲלֵיהֶם, מְלָאוּ הֵם רֹחַ הַקִּדְשׁ.
 וְאַחֲרֵי כֵן נִפְרְדוּ אִישׁ מֵעַל אַחֵיו וְלֹא עָלָה עַל
 דַּעְתָּם צָרָה עֲצָמָם, מֵהַ יֵאָכְלוּ אוּ מֵהַ יִשְׁתּוּ אוּ
 מֵהַ יִלְבְּשׁוּ. וַיְהוּה סַפֵּק לָהֶם צָרְפָם לְבַל יִרְעִבוּ
 וּלְבַל יִצְמָאוּ, וְאֵף חֲזַקְנִי לְבַל יִסְבְּלוּ כָּל מִינֵי
 יְסוּרִים, בְּלִתֵּי אֵם נִבְלָעוּ בְּשִׁמְחַת הַמְשִׁיחַ;
 וְכָל זֹאת כְּפִי תַפְלַת עֲלֵמָא, יַעַן אֲשֶׁר
 הִתְפַּלֵּל בְּאֶמוּנָה.

לב

וְאֲנִשֵּׁי עֲלֵמָא אֲכַן יִצְאוּ וְהַחֲלוּ לְהִטִּיף אֶת דְּבַר
 אֱלֹהִים לְעַם. הֵם נִכְנְסוּ אֶל בְּתֵי כְּנִסְיֹתֵיהֶם וְאָלוּ
 בְּתֵיהֶם; וְאֵף בְּרוּחוֹבוֹתֵיהֶם הִטִּיפוּ אֶת דְּבַר
 אֱלֹהִים. וְהָיָה אַחַר עֲמַל רַב בְּקִרְבֵּי הָעָם הֵם
 הַחֲלוּ לְהַצִּלִּיחַ בְּקִרְבֵּי דַלַּת הָעָם, כִּי אֵלֶּה הִרְחִיקוּ
 מִבְּתֵי הַכְּנִסְתָּ מִפְּנֵי לְבוּשֵׁם הַגָּס; וְהֵם לֹא

כִּי אֶתֶּה אֱלֹהִים, וּמֵאֲמִינִים אֲנַחְנוּ כִּי קְדוֹשׁ
 אֶתֶּה וְכִי הָיִיתָ רֹחַ, וְהִנֵּה רֹחַ וְתִהְיֶה רֹחַ עַד
 עוֹלָם. אֵל קְדוֹשׁ, מֵאֲמִינִים אֲנַחְנוּ כִּי הִפְרַדְתָּ
 אוֹתְנוּ מֵאֲחֵינוּ וְאִינְנוּ מֵאֲמִינִים בְּמִסְרָתְם אֲשֶׁר
 נִמְסְרָה לָהֶם מֵאֵת פְּתִיּוֹת אַבוֹתֵיהֶם; וּמֵאֲמִינִים
 אֲנַחְנוּ כִּי בָנוּ בְּחִרְתָּ לְהִיּוֹת בְּנֵי קְדוֹשׁ; וְכִי
 הוֹדַעְתָּנוּ כִּי לֹא יְבוֹא כָּל מְשִׁיחַ. הִנֵּה אֲשֶׁר
 אֶתֶּה אֶתְמוֹל וְהַיּוֹם וְלְעוֹלָם. אֶתֶּה בְּחִרְתָּנוּ
 לְמַעַן נִשְׁע, בְּעוֹד כָּל אֲשֶׁר סָבִיבְנוּ נִבְחָרוּ
 לְרַדַּת בְּחִמְתָּךְ שְׂאוּלָה. וְעַל הַקְּדוֹשָׁה הַזֹּאת
 אֲנַחְנוּ מוֹדִים לָךְ, אֱלֹהִים; וְכֵן מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ
 עַל כִּי בְּחִרְתָּנוּ, לְבַל נִשָּׂה אַחַר מְסוּרוֹת הַהֶבֶל
 אֲשֶׁר לְאַחֲיֵינוּ, הַאוֹסְרוֹת אוֹתָם אֶל אֶמוּנָה
 בְּמְשִׁיחַ, הַמוֹלִיכָה אֶת לֶבֶם לְהִרְחִיק נֶדָד מִמֶּךָ
 אֱלֹהֵינוּ. וְעוֹד מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ, אֱלֹהִים, כִּי עִם
 נִבְחָר וְקְדוֹשׁ אֲנַחְנוּ. אֲמֵן. וְהָיָה כְּשִׁמְעַע עֲלֵמָא
 וְעִמְמִיתֵיו וּבְנֵיו אֶת הַתַּפְלוֹת הָאֵלֶּה, הֵם תָּמְהוּ
 עַד לְאֵין שְׁעוֹר. כִּי הִנֵּה כָּל אִישׁ עָלָה וְהִתְפַּלֵּל
 אֶת אוֹתָן הַתַּפְלוֹת. וְהִמְקוֹם אֲשֶׁר עָלוּ אֵלָיו
 נִקְרָא בְּפִיהֶם רְמִיאָוּמְפִטוּם, וּפְשָׁרוּ הַעֲמוּד
 הַקְּדוֹשׁ. מִן הַעֲמוּד הַזֶּה הִתְפַּלְלוּ, אִישׁ-אִישׁ,
 לֹאלֹהִים אֶת עֵצָם הַתַּפְלָה הַהִיא, בְּהוֹדוֹתָם
 לֹאלֹהֵיהֶם עַל כִּי בְּחָרָם וְעַל כִּי לֹא הָסָה אוֹתָם
 אַחַר מְסָרַת אַחֵיהֶם, וְעַל כִּי לִבָּבָם לֹא גָּנַב
 לְהֶאֱמִין בְּבָאוֹת, אֲשֶׁר עַל אוֹדוֹתֵיהֶן לֹא יָדְעוּ
 דְּבַר. וְאַחַר אֲשֶׁר הָעֵלוּ כָּל הָאֲנָשִׁים אֶת
 תּוֹדוֹתֵיהֶם בְּאִפּוֹ הַזֶּה, הֵם שָׁבוּ לְבִתְיָהֶם וְלֹא
 דָּבְרוּ עוֹד עַל אֱלֹהֵיהֶם עַד אֲשֶׁר נֶאֱסַפוּ שְׁנִית
 לְיַד הַעֲמוּד הַקְּדוֹשׁ, לְהַעֲלוֹת אֶת תּוֹדוֹתֵיהֶם
 כְּמִשְׁפָּטָם. וְכִרְאוֹת זֹאת עֲלֵמָא, דָּאָב לְבוּ, יַעַן
 אֲשֶׁר רָאָה כִּי עִם מְרִשְׁעָה וְנַעֲקֵשׁ הֵם; אֲכַן, הוּא
 רָאָה כִּי כָּל מְעִינֵיהֶם בְּזָהָב וּבְכֶסֶף וּבְכָל מִינֵי
 חֲפְצֵי יִקָּר. הוּא אֵף רָאָה כִּי בְּגֵאוֹתָם הִתְנַשְּׂא
 לְבָבָם בְּהִתְפָּאָרוֹת רַבָּה. וְהוּא נִשְׂא קוֹלוֹ
 לְמִרוֹם וְקָרָא לֵאמֹר: הוּי, יְהוּה! עַד אָנָּה תִסְבַּל
 כִּי עֲבָדֶיךָ יִשְׁכְּנוּ כְּאֵן לְמִשָּׁה בְּבִשָּׁר, לְרֵאוֹת
 רִשְׁעָה כַּה גְדוֹלָה בֵּין בְּנֵי הָאָדָם? הִנֵּה, אֱלֹהִים,
 הֵם קוֹרְאִים אֶלְיָד, אַף לֶבֶם נִבְלָע בְּגֵאוֹתָם. הִנֵּה,
 בְּפִיהֶם הֵם קוֹרְאִים אֶלְיָד, אֱלֹהִים, בְּעוֹדָם נְפוּחֵי
 הַתְּגוֹדְלוֹת בְּהִבְלֵי הָעוֹלָם. הוּי, אֱלֹהֵי, רָאָה אֶת

בְּאֵמֶת מִפְּנֵי דְבַר אֱלֹהִים, מְבָרְכִים אִף יוֹתֵר?
 אַכּוּ, כָּל הַמְכַנְיַע עֲצֻמוֹ בְּאֵמֶת וְנָחַם עַל חֲטָאֵיו
 וּמִתְמַד עַד הַקֶּץ, הוּא יִבְרַךְ; אַכּוּ, מְבָרְךְ הוּא
 יוֹתֵר מִהַפְּפוּיִים לְהַכְנַע מִפְּנֵי רַב עֲנִים. בְּרוּכִים
 הֵם הַמְכַנְיַעִים עֲצֻמָּם מִבְּלִי שְׂתַכְפֶּה עֲלֵיהֶם
 כְּנִיעָה, וּבְמִלִּים אַחֲרוֹת: בְּרוּךְ הַמְאָמִין בְּדַבַּר
 אֱלֹהִים וּמִטְּבַל בְּלִי עַקְשׁוֹת הַלֵּב; אַכּוּ, מִבְּלִי
 אֲשֶׁר יוֹבֵא אֶל דַּעַת דְּבַר אֱלֹהִים, אוֹ אִף מִבְּלִי
 אֲשֶׁר יִכְפֶּה לְדַעַת אוֹתוֹ בְּטָרְס וְאָמִין בוֹ. הִנֵּה,
 רַבִּים הַאוֹמְרִים: אִם תִּרְאֶנּוּ אוֹת מְשֻׁמִּים, נָדַע
 אֶת הַדְּבַר לְאֲשׁוּרוֹ; אֲזִי נֶאֱמִין. וְעַתָּה אֲשַׁאלְכֶם:
 הַלְזֹאת יִקְרָא אֲמוּנָה? הַנְּנִי אוֹמֵר לְכֶם: לֹא; אִם
 יָדַע אִישׁ דְּבַר, אִין לוֹ סִבָּה לְהֶאֱמִין, כִּי יוֹדַע הוּא.
 וְהִנֵּה, כַּמָּה אַרְוֵר יוֹתֵר הַיּוֹדַע אֶת רִצּוֹן אֱלֹהִים
 וְאִינוֹ עוֹשֶׂהוּ, מֵאֲשֶׁר הַמְאָמִין בְּלִבָּהּ, אוֹ אֲשֶׁר לוֹ
 רַק סִבָּה לְהֶאֱמִין וְהוּא נִכְשָׁל בְּעִבְרָה? בְּדַבַּר
 הַזֶּה, אַכּוּ, עֲלֵיכֶם לְשַׁפֵּט. הַנְּנִי אוֹמֵר לְכֶם כִּי
 עַל הַכֶּף הָאֶחָת יֵשׁ כַּמְשָׁקֵל אֲשֶׁר בַּכֶּף הַשְּׁנִיָּה;
 וְלִכְל אֲדָם יִהְיֶה כַּפְּעֵלוֹ. וְעַתָּה, כַּפֵּי אֲשֶׁר
 אֲמַרְתִּי בְּאֲשֶׁר לְאֲמוּנָה, אֲמוּנָה אֵינָה יָדִיעַת
 דְּבָרִים מְשֻׁלְמָת. לָכֵן, אִם יֵשׁ לְכֶם אֲמוּנָה, אַתֶּם
 מְקוּיִם לְדְבָרִים אֲשֶׁר אֵינֶם נִרְאִים וְאֲשֶׁר אֲמַת
 הַמָּה. וְהַנְּנִי אוֹמֵר לְכֶם, וּרְצוּנִי כִּי תִזְכְּרוּ,
 אֱלֹהִים מְרַחֵם אֶת כָּל הַמְאָמִינִים בְּשָׂמוֹ; לָכֵן,
 רֵאשִׁית חֲפָצוֹ כִּי תֵאֱמִינוּ, אַכּוּ, כִּי תֵאֱמִינוּ
 בְּדְבָרוֹ. וְהוּא חוֹלֵק אֶת דְּבָרוֹ לְבִנֵי אָדָם עַל יְדֵי
 מְלָאכִים. לֹא לְגַבְרִים בְּלִבָּהּ, כִּי אִם אִף לְנָשִׁים.
 וְאִין זֹאת הַכֹּל; פְּעָמִים רַבּוֹת נִתְּנִים לִילְדִים
 קִטְנִים דְּבָרִים, הַמְכְּלִימִים אֶת הַחֲכָמִים וְאֶת
 הַמְלַמְדִים. וְעַתָּה, אַחֵי הָאֱהוּבִים, יַעַן אֲשֶׁר
 חֲפָצְתֶם לְדַעַת מִמֵּנִי מָה תַעֲשׂוּ כִּי מַעֲנִים
 וּמְגַרְשִׁים אַתֶּם, וְאִינְנִי רוּצֶה כִּי תַחֲשַׁבּוּ כִּי
 בְּכִנְיַתִּי לְשַׁפֵּט אֶתְכֶם, כִּי אִם עַל פִּי הָאֲמַת לְבָדָה,
 כִּי אִין כְּנִינְתִי כִּי עַל פְּלִכֶם נִכְפַּתָּה כְּנִיעַתְכֶם, כִּי
 הָאָמֵן אֲאָמִין כִּי יֵשׁ בְּקִרְבְּכֶם אֵלָה אֲשֶׁר הַכְּנִיעוּ
 אֶת עֲצֻמָּם, הָיוּ נִסְבוֹתֵיהֶם אֲשֶׁר הָיוּ. וְכַפֵּי אֲשֶׁר
 אֲמַרְתִּי בְּאֲשֶׁר לְאֲמוּנָה, כִּי אִין הִיא יָדִיעָה
 מְשֻׁלְמָת, כֶּף הַדְּבַר גַּם בְּאֲשֶׁר לְדְבָרֵי לֹא תוֹכְלוּ
 לְהַשִּׁיג מִיָּד יָדִיעָה מְשֻׁלְמָת בְּאֲשֶׁר לְאֲמַתְתֶם,
 כַּפֵּי אֲשֶׁר אֲמוּנָה אֵינָה יָדִיעָה מְשֻׁלְמָת. וְאוּלָם

הַרְשׁוּ לְבוֹא אֶל בְּתֵי כְּנִסְיוֹתֵיהֶם לְעַבֵּד אֶת
 אֱלֹהִים, כִּי נַחֲשׁוּבוּ טְמָאָה; אַכּוּ, הֵם הָיוּ עֲנִיִּים
 וְאַחֵיהֶם חֲשָׁבוּם סִינִים; אַכּוּ, הֵם הָיוּ עֲנִיִּים
 בְּאֲשֶׁר לְדְבָרֵי הָעוֹלָם הַזֶּה וְאִף עֲנִיִּים בְּלִבָּם.
 וְכֹאֲשֶׁר לְמַד עֲלֵמָא אֶת הָעַם, וְכִדְבְּרוּ אֲלֵיהֶם
 עַל גְּבַעַת אוֹנִידָה, בָּאוּ אֲלָיו הַמוֹנִים רַבִּים
 מֵאֵלָה אֲשֶׁר הִזְכְּרָנוּם, אֲשֶׁר מֵהֶם הָיוּ עֲנִי לֵב,
 מִפְּנֵי עֲנִים בְּדְבָרֵי הָעוֹלָם הַזֶּה. וְהֵם בָּאוּ אֶל
 עֲלֵמָא; וְאָמַר אֲלָיו הָעוֹמֵד בְּרֵאשִׁים: הִנֵּה, מָה
 יַעֲשׂוּ אַחֵי אֵלָה? הֵן בְּזוּיִים הֵם מִכָּל אָדָם מִפְּנֵי
 עֲנִים, וּבִפְרָט יְבוּזוּם כְּהִינְנוּ, כִּי גִרְשׁוּנוּ מִבְּתֵי
 כְּנִסְיוֹתֵינוּ אֲשֶׁר בְּמוֹ יָדִינוּ עֲמַלְנוּ רַבּוֹת לְבִנוֹתֶם;
 וְהֵם גִּרְשׁוּנוּ מִפְּנֵי רַב עֲנִינּוּ, וְאִין לָנוּ מְקוֹם לְעַבֵּד
 אֶת אֱלֹהֵינוּ; הִנֵּה, מָה נַעֲשֶׂה? וְכַשְׁמַע זֹאת
 עֲלֵמָא, הוּא סוֹבְבוֹ עַד אֲשֶׁר עֲמָדוּ פָּנִים אֶל
 פָּנִים, וְהִבִּיט בּוֹ בְּשִׂמְחָה גְדוֹלָה, יַעַן אֲשֶׁר רָאָה
 כִּי יִסְוִרֵיהֶם אַכּוּ הַכְּנִיעוּם, וְכִי נִכְוָנִים הֵם לְשַׁמַּע
 אֶת דְּבַר אֱלֹהִים. לָכֵן הוּא לֹא הוֹסִיף לְדְבַר אֶל
 הַקְּמוֹן הָאֶחָר. וְהוּא פָּשַׁט יָדוֹ וְקָרָא אֶל הָאֲנָשִׁים
 אֲשֶׁר רָאָה, אֲשֶׁר הֵם שָׁבִים מִרְעַתָּם בְּאֵמֶת,
 וְאָמַר אֲלֵיהֶם: רוּצָה אֲנִי כִּי שַׁפְּלֵי רוּחַ אַתֶּם, וְאִם
 נִכּוֹן הוּא, בְּרוּכִים אַתֶּם. הִנֵּה אָמַר אַחֵיכֶם: מָה
 נַעֲשֶׂה, יַעַן אֲשֶׁר גִּרְשׁוּנוּ מִבְּתֵי כְּנִסְיוֹתֵינוּ, וְלֹא
 נוֹכַל לְעַבֵּד אֶת אֱלֹהֵינוּ? הַנְּנִי אוֹמֵר לְכֶם,
 הַתַּחֲשַׁבוּ כִּי לֹא תוֹכְלוּ לְעַבֵּד אֶת אֱלֹהִים, כִּי אִם
 בְּתֵי כְּנִסְיוֹתֵיכֶם בְּלִבָּהּ? יָתֵר עַל כֵּן, אֲשַׁאלְכֶם,
 הַתַּחֲשַׁבוּ כִּי אִל לְכֶם לְעַבֵּד אֶת אֱלֹהִים, כִּי אִם
 יוֹם אֶחָד בְּשַׁבוּעַ בְּלִבָּהּ? הַנְּנִי אוֹמֵר לְכֶם כִּי
 הָיוּתְכֶם מְנַדִּים מִבְּתֵי כְּנִסְיוֹתֵיכֶם, טוֹב הוּא,
 לְמַעַן עֲשׂוֹתְכֶם כְּנִעִים וּלְמַעַן תַּחֲכִּימוּ; כִּי נַחוּץ
 לְכֶם לְקִנּוֹת חֲכָמָה; כִּי מִפְּנֵי הָיוּתְכֶם מְנַדִּים
 וּבְזוּיִים בַּעֲנִי אַחֵיכֶם עַל רַב עֲנִיכֶם, נַעֲשִׂיתֶם
 שַׁפְּלֵי רוּחַ; לָכֵן בְּהִכָּרַח אַתֶּם מוֹבָאִים לְכָלֵל
 הַכְּנַעָה. וְיַעַן אֲשֶׁר נֶאֱלָצְתֶם לְהִיוֹת כְּנִעִים,
 בְּרוּכִים אַתֶּם; כִּי יֵשׁ אֲשֶׁר יִבְקֵשׁ אָדָם לְשׁוֹב
 מִרְעַתוֹ, אִם הַכְּנִיעָה כְּפוּיָה עָלָיו; וְהִנֵּה, כָּל
 הַנְּחָם מִחֲטָא, רַחֵם יִרְחַם; וְכֹל אֲשֶׁר יִרְחַם
 וְיִתְמַד עַד הַקֶּץ, אַכּוּ יִשְׁעוּ. וְעַתָּה, כַּפֵּי אֲשֶׁר
 אֲמַרְתִּי לְכֶם כִּי בְּרַחֲתֶם עַל כִּי נִכְפַּתָּה עֲלֵיכֶם
 הַכְּנִיעָה, הֲלֹא תַחֲשַׁבוּ כִּי הַמְכַנְיַעִים עֲצֻמָּם

והנה, כאשר יחל העץ לצמוח, תאמרו: הבה
 נכלכלו בדאגה רבה, למען ישירש ויצמח וישא
 לנו פרי. וראו, אם תכלכלוהו במסירות רבה,
 יכה שרש ויצמח ויעשה פרי. אך אם תזניחו
 את העץ ולא תשיתו לבכם לכלכלו, לא יצמח
 לו שרש, ובבוא חם השמש, אשר יצרב אותו,
 ייבש העץ, מאין לו שרש. אזי תעקרוהו
 ותשליכוהו מכם. והנה, אין זאת כי הזרע
 לא היה טוב, ואף לא כי יצמיח באושים; כי
 אם מפני צחיח אדמתכם, וכי את עצכם לא
 תכלכלו, לא יוכל להיות לכם פרי. וכך, אם
 לא תכלכלו את דבר אלהים, בעודכם מצפים
 במבט אמון אל פרי, לא תוכלו לעולם לקטף
 מפרי עץ החיים. אך אם תכלכלו את דבר
 אלהים, אכן, אם תכלכלו את העץ בהחלו
 לצמח, בשקידה רבה בארץ רוח באמונתכם,
 בעודכם מצפים אל פרי, הוא יכה שרש והיה
 יהיה עץ הצומח אלי חיי עולם. ויען אשר
 כלכלתם את דבר אלהים בשקידתכם,
 באמונתכם ובארץ רוחכם, למען ישירש בכם,
 הנה, לא ירחק יום אסיף פרי, ופרי יקר מכל,
 מתוך מכל מתק, יז מכל זך וטהור מכל טהר;
 ובפרי הזה תתענגו עד אשר תשבעו ולא
 תרעבו, אף לא תצמאו. אזי, אחי, תקצרו את
 גמול אמונתכם ושקידתכם, סבלותכם וארץ
 רוחכם, כאשר יחלתם לפרי העץ.

לג

והיה כדבר עלמא את הדברים האלה הביאו
 האנשים את שאלתם לפניו, אם עליהם להאמין
 באלהים אחד למען יזכו בפרי זה אשר עליו
 דבר, וכיצד יזרעו את הזרע, את דבר אלהים
 אשר על אודותיו דבר, ואמר כי עליהם לזרעו
 בלבם, ובאיה אפן יחלו לפעל באמונתם.
 ואמר עלמא אליהם: הנה אמרתם כי אינכם
 יכולים לעבד את אלהיכם כי גרשתם מבתאי
 כניסותיכם; והנני אומר לכם כי אם סוברים
 אתם כי אינכם יכולים לעבד את אלהים, טעות
 גדולה בידיכם, וכי עליכם לחקר בכתבי הקודש;
 אם נראה בעיניכם כי כדבר הזה ילמדוכם,

אם תעירו ותעוררו את תבונתכם, ואף תנסו
 את דברי ויתקיים חלקיק אמונה, אף אם אינכם
 מסוגלים לקיים יותר מאשר רצון להאמין, תנו
 נא לרצון הזה לפעל בכם, עד אשר תאמינו
 באפן כזה שתוכלו לתת מקום בלבכם לחלק
 מדברי נמשילה נא את דבר אלהים לזרע. אם
 תתנו מקום, למען יזרע זרע בלבבכם, הנה יחל
 לתפח בחזקם, אם יהיה זה זרע אמת, זרע טוב,
 ולא תשליכוהו בחסר אמונתכם, ולא תתנגדו
 לרוח יהוה; וכאשר תרגישו את תנועת
 התפיקה, תאמרו בלבבכם, אין זאת כי אם
 זרע טוב הוא, או, כי טוב הוא דבר אלהים כי
 הוא מרחיב את נפשי; אכן, הוא מתחיל להאיר
 את בינתך, הוא מתחיל להיות ערב לחפי הנה,
 הלא תגדיל זאת את אמונתכם? הנני אומר
 לכם: אכן! ואולם לא תגדל זאת לכדי ידיעה
 משלמת. והנה, כאשר יתפח הזרע ויגבש ויחל
 לצמח, אז תאמרו כי טוב הזרע; כי הנהו תופת,
 נובט ומתחיל לצמח. ועתה, הלא תחזק זאת
 את אמונתכם? אכן, היא תחזק את אמונתכם
 כי נבט והחל לצמח. ועתה, הבטוחים אתם כי
 טוב הזרע? הנני אומר לכם: אכן! כי כל זרע
 מצמיח כמינהו. לכן, אם צומח זרע, טוב
 הוא, ואם אינו צומח, איננו טוב, על כן ישלף.
 ואתם, יען אשר עשיתם את הנסוי, וזרעתם את
 הזרע וראיתם כי תפח, נבט ואף החל לצמח,
 ידוע תדעו כי טוב הזרע. ועתה, האם ידיעתכם
 משלמת? אכן; ידיעתכם משלמת בדבר ההוא,
 ואמונתכם רדומה; וזאת מפני ידיעתכם, אכן,
 כי יודעים אתם כי דבר אלהים תפח בנפשכם,
 ואף יודעים אתם כי נבט, כי בינתכם מתבהרת
 ואף מתרחבת דעתכם. ואם כן, האין בזאת
 ממש? הנני אומר לכם: אכן! כי אור היא, וכל
 אשר הוא מאור, טוב הוא, כי אפשר להבחין
 בו; לכן תדעו ידוע כי טוב הוא; ועתה, אחר
 אשר טעמתם מן האור הזה, האם ידיעתכם
 משלמת? הנני אומר לכם: לא! ואולם אל
 לכם להתעלם מאמונתכם, כי אתם, רק את
 אמונתכם הפלתם לזרע את הזרע, למען
 תוכלו לנסות לדעת בנסוי אם טוב הוא.

תרפאו, האם לא הייתם חשים להביט? או, לעמת זאת, האם הייתם מקשים את לבכם בחסר אמונה ומתרפים לשאת את עיניכם למען תאבדו? אם כן, אוי לכם, ואם לא כן, שאו עיניכם והחלו להאמין בן אלהים, כי יבוא לגאל את עמו, וכי יסבל וימות למען פפר על חטאיכם, וכי ישוב ויקום מן המתים, ובזאת יביא את תחית המתים למען יעמדו כל בני האדם לפניו, להשפט ביום האחרון, יום הדין, איש כפי מעשיו. ועתה, אחי, הפצי כי תרעו את דבר אלהים זה בלבבכם וכהחלו לתפח פלכלוהו באמונתכם, והנה, הוא יהיה לעץ ויצמח בכם אלי חיי עולם. ויהי רצון כי יעתיר לכם אלהים הקלת משאכם על ידי השמחה בבנו. אכן, אם תרצו, תוכלו לעשות כל זאת. אמן.

לד

והיה אחר אשר דבר עלמא את הדברים האלה אליהם, הוא ישב על הארץ ועמולק קם והחל ללמד אותם לאמר: סבורני, אחי, כי לא נתן פי לא תדעו על הדברים אשר נאמרו על אודות בוא המשיח, אשר אנחנו מלמדים פי בן אלהים הוא; אכן, אני יודע פי למדתם את הדברים האלה רבות לפני פרישתכם מקרבנו. וכאשר בקשתם מאחי האהוב להודיעכם מה עליכם לעשות מפני צרותיכם, הוא דבר אליכם מעט, להכין את דעתכם ולהזהירכם פי תתאזרו באמונה ובאָרף רוח. וזאת למען תרבה אמונתכם עד כי תצמיחו את דבר אלהים בלבבכם, לנסות את טובו בנפשי. ואנחנו ראינו פי השאלה הגדולה אשר בדעתכם, היא אם דבר אלהים מצוי בבנו, או, אם אכן לא יהיה כל משיח. אף ראינו פי הוכיח לכם אחי באפנים רבים, כי דבר אלהים הוא במשיח למען ישועה. אחי הסתמך על דברי נגוס פי גאלה באָה על ידי בן אלהים, וגם על דברי זינוק, ואף הסתמך על משה להוכיח פי הדברים האלה אמת המה. ועתה, אני עצמי מעיד לפניכם פי הדברים האלה אמת. הנני אומר לכם פי יודע אני פי יבוא המשיח בקרב בני

אֵינְכֶם מְבִינִים אוֹתָם. הַזֹּכְרִים אִתְּם כִּי קְרִאתֶם אֶת דְּבָרֵי נְגוֹס הַנְּבִיא הַקְּדָמוֹן עַל תְּפִלָּה וְעִבּוֹדַת אֱלֹהִים? וְכֹה הוּא אָמַר: רְחוּם אַתָּה, אֱלֹהִים, כִּי שָׁמַעְתָּ תְּפִלָּתִי הַיְהוּדִית בַּמִּדְבָּר; רְחוּם הָיִיתָ הַתְּפִלָּלִי אֵלֶיךָ עַל אוֹיְבֵי וְאַתָּה הַיְשִׁיבוֹת אוֹתָם אֵלַי. אֱלֹהִים, אָף רְחוּם הָיִיתָ אֵלַי בְּקִרְאֵי אֵלֶיךָ בַּשָּׂדֶה, בְּקִרְאֵי אֵלֶיךָ בַּתְּפִלָּתִי, וְאַתָּה שָׁמַעְתָּנִי. וְעוֹד: אֱלֹהִים, בְּפָנוּתִי אֶל בֵּיתִי, שָׁמַעְתָּנִי בַּתְּפִלָּתִי. וּבְפָנוּתִי אֶל חֲדָרִי, בַּתְּפִלָּתִי אֵלֶיךָ, יְהוָה, שָׁמַעְתָּנִי. אַכֵּן, רְחוּם אַתָּה עִם בְּנֵיךָ בַּשְּׁוֹעֵתִים אֵלֶיךָ. לְמַעַן תִּשְׁמַעֵם אֶתָּה וְלֹא אֲדַם, וְאַתָּה שְׁמוּעַ תִּשְׁמַעֵם. אֱלֹהִים, רְחוּם הָיִיתָ עִמָּדִי וְאַתָּה שְׁוֹעֵתִי בְּקִרְבִּי מִקְהֵלֶיךָ אַכֵּן שָׁמַעְתָּ. אָף שָׁמַעְתָּנִי בַּעַת הַדִּיחוּנִי אוֹיְבֵי וּבְבוֹזֵם לִי. אַכֵּן, שָׁמַעְתָּ שְׁוֹעוֹתַי וְרַגְזוֹתַי עַל שׁוֹנְאֵי, וּבְחֻמְתָּךְ פָּקְדוֹתֶם בְּכִלְיוֹן מֵהִיר. אַכֵּן, שָׁמַעְתָּ אוֹתִי מִפְּנֵי יְסוּרֵי וּמִפְּנֵי תֵם לְבִי; וְכֹה רְחַמְתָּנִי מִפְּנֵי בְּנֵךְ. לָכֵן אֶקְרָא אֵלֶיךָ בְּכָל תְּלֹאוֹתַי כִּי בֶדֶךָ שָׁמַחְתִּי; כִּי הִסְרַת מִמֶּנִּי אֶת שְׁפָטֶיךָ מִפְּנֵי בְּנֵךְ. וְאָמַר אֵלֵיהֶם עַל־מֵא: הַתְּאֲמִינוּ בְּכַתְבֵי הַקֶּדֶשׁ הַהֵם, אֲשֶׁר פְּתוּס אֲנִשִּׁי קְדוֹם? הֵנָּה, אִם תְּאֲמִינוּ, אַכֵּן תְּאֲמִינוּ בְּדְבָרֵי נְגוֹס אֲשֶׁר אָמַר: הִסְרַת מִמֶּנִּי אֶת שְׁפָטֶיךָ מִפְּנֵי בְּנֵךְ. וְעַתָּה, אַחִי, אֲשַׁאלְכֶם אִם קְרִאתֶם אֶת כְּתָבֵי הַקֶּדֶשׁ אִם אֲמַנֵם קְרִאתֶם, אִי־כֹה תוּכְלוּ לְכַפֵּר בְּבִן אֱלֹהִים? הֵן אֵין כְּתוּב כִּי נְגוֹס לְבַדּוֹ דְּבַר עַל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, כִּי גַם זִינוּק דְּבַר עֲלֵיהֶם. וְהוּא אָמַר: כְּעִסְתָּ עַל הָאֲנָשִׁים הָאֵלֶּה, יְהוָה, כִּי לֹא הִבִּינוּ אֶת רַחֲמֶיךָ אֲשֶׁר הָעֵנְקוֹת לָהֶם מִפְּנֵי בְּנֵךְ. וְכֹה רוֹאִים אִתְּם, אַחִי, נְבִיא שְׁנֵי אֲשֶׁר מְקַדֵּם הַמַּעֲיִד עַל בֶּן אֱלֹהִים, וְעַן אֲשֶׁר סָרְבוּ הָאֲנָשִׁים לְהִבִּין אֶת דְּבָרָיו, וְגִמּוּהוּ בְּאַבְנִים עַד מוֹת. וְאֵין זֹאת הַכֹּל; לֹא הֵם לְבָדֶם דְּבָרוֹ עַל אֹדוֹת בֶּן אֱלֹהִים. הֵן מִשָּׁה דְּבַר עָלְיוֹ. אַכֵּן, אוֹת הוֹקֵם בַּמִּדְבָּר אֲשֶׁר כָּל הַמְּבִיט אֵלָיו יַחֲיֶה; וְרַבִּים הִבִּיטוּ וַחֲיִו. וְאוּלַם מְעַשִׂים הִבִּינוּ אֶת מִשְׁמַע הַדְּבָרִים הַהֵם, וְזֹאת מִפְּנֵי קִשִׁי לְבָבְכֶם; אָף רַבִּים הִקְשׂוּ אֶת לְבָבְכֶם עַד כִּי לֹא אָבוּ לְהִבִּיט וְלָכֵן אָבְדוּ. הֵם לֹא אָבוּ לְהִבִּיט כִּי לֹא הֲאֲמִינוּ כִּי זֶה יִרְפָּאֵם. אַחִי, אֵלוֹ רְפָא לְכֶם עַל יְדֵי נְשִׂיאַת עֵינֵיכֶם בְּלְבַדָּה, בְּעֵבּוֹר

כב האדם, לקבל עליו את פשעי עמו, וכי הוא
 כג יכפר על חטאי העולם, כי יהוה אלהים דבר זאת.
 כד כי הכרח פי תעשה כפרה; כי על פי התכנית
 הגדולה אשר לאלהי העולמים צריכה להעשות
 כה כפרה. ולא, אין מנוס כי תאבד כל האנושות;
 כו כי הכל מקשים את לבם; אכן, הכל כושלים
 ואובדים, וגורלם חרוץ להשחת, אלא אם כן
 כז תעשה כפרה אשר הכרח כי תעשה. יען אשר
 ראוי כי יהיה קרבן גדול ואחרון; אכן, לא קרבן
 אדם, ולא קרבן בהמה, ואף לא מין עוף כלשהו;
 חכ ולא יהיה זה קרבן אנוש, כי על הקרבן הזה
 כא להיות מחלט ונצחי. ואין אדם יכול להקריב
 את דם עצמו לכפר על חטאי זולתו. והיה אם
 ירצח איש את רעהו, הימנת אחי הרוצח על פי
 חקינו אשר ישרים הם? אני אומר לכם, לא!
 כב כי החק דורש את חיי הרוצח; לכן אין דבר
 אשר הוא פחות מכפרה מחלטת, אשר יספיק
 כג עבור חטאי העולם. על כן הכרח אשר יהיה
 קרבן גדול אחרון; אז יהיה, או ראוי כי יהיה,
 הכפסק לשפיכת דמים. אז תקים תורת משה;
 כד אכן, אזי תקים פלה, כל אות ופרט אשר בה,
 כה ואף אחד מהם לא יעבר. הנה, זה כל משמע
 היתורה, כל פרט שבה מכון אל הקרבן הגדול
 כו והאחרון ההוא; והקרבן הגדול והאחרון ההוא
 כז יהיה בן אלהים, מחלט ונצחי. וכך יביא ישועה
 לכל אשר יאמינו בשמו; זאת פונת הקרבן
 האחרון הזה, להביא מלא רחמים, המתגברים
 על מדת הדין ומעניקים לבני האדם את הדרך
 כח לפעל באמונה לשם תשובה מחטא. כה יכולים
 רחמים לספק את תביעות מדת הדין ולהקיפם
 בזרועות בשחון, בעוד האיש אשר אינו פועל
 באמונה לשם תשובה חשוף לכלל חק תביעת
 הדין; לכן מפעלת תכנית הגאולה הגדולה
 כט והנצחית רק למאמין לשם תשובה. לכן, אחי,
 יהי רצון כי יזככם אלהים לפעל באמונה לשם
 תשובה, למען תקראו בשמו, למען ירחמכם.
 לד אכן, קראו אליו לרחמים, כי הוא גבור
 להושיע. אכן, הכנעו והתמידו בתפלה אליו.
 כו קראו אליו בהיותכם בשדה, אכן, בעד כל
 כא צאנכם. קראו אליו בבתיכם, בעד כל בני

וְכֹונֹותֵיהֶם; וְכֹף הֵם גְּלוּ בְעֶרְמָה אֶת דַּעַת כָּל
 הָאֲנָשִׁים. וְאַחַר אֲשֶׁר גְּלוּ אֶת דַּעַת כָּל הָאֲנָשִׁים,
 הֵם גָּרְשׁוּ מִן הָאָרֶץ אֶת כָּל אֲשֶׁר תָּמְכוּ בַדְּבָרִי
 עֲלָמָא וְעַמִּיתָיו. רַבִּים הָיוּ הַמְגֹרְשִׁים; וְאַף הֵם
 עָבְרוּ אֶל אֶרֶץ יִרְשׁוֹן. וְעֲלָמָא וְעַמִּיתָיו שָׁמְשׁוּ
 לַפְּנִיָהּ. וְעַם הַזּוֹרְמִים כָּעֶסוּ עַל אֲנָשֵׁי עֲמוֹן
 אֲשֶׁר שָׁכְנוּ בְּאֶרֶץ יִרְשׁוֹן. וּמוֹשֵׁל הַזּוֹרְמִים הָעֲלִיּוֹן,
 אֲשֶׁר הוּא אִישׁ רָשָׁע מְאֹד, שָׁלַח אֶת דְּבָרוֹ אֶל
 אֲנָשֵׁי עֲמוֹן וּבִקֵּשׁ מֵהֶם לְגַרֵּשׁ מֵאַרְצָם אֶת כָּל
 הַבָּאִים אֲלֵיהֶם מֵאֵת עֲמוֹן. וְהוּא הִפִּיחַ עֲלֵיהֶם
 רַב אִיוּמִים, אֲף הַדְּבָרִים לֹא הִפְחִידוּ אֶת אֲנָשֵׁי
 עֲמוֹן וְהֵם לֹא גָרְשׁוּ אֶת הַזּוֹרְמִים; וְהֵם קִבְּלוּ
 אֶת כָּל עֲנִיָּהֶם הַבָּאִים אֲלֵיהֶם, אֲף כִּלְכֹּלוֹם
 וְהַלְבִּישׁוּם וְנָתְנוּ לָהֶם אֲדָמוֹת לְנַחֵלָה וּסְפָקוּ לָהֶם
 אֶת צְרִכֵיהֶם. וְהַדְּבָר הָעֲלָה אֶת חֲמַת הַזּוֹרְמִים
 עַל אֲנָשֵׁי עֲמוֹן וְהֵם הִחֲלוּ לְהִתְעַרֵּב בְּלִמְנִים
 וּלְהַעֲלוֹת גַּם בָּהֶם חֲמָה עֲלֵיהֶם. כֹּה הִחֲלוּ
 הַזּוֹרְמִים וְהַלְמִנִּים לְהִתְכַּוֵּן לְמַלְחָמָה בְּאֲנָשֵׁי
 עֲמוֹן וְכֹן בְּנַפְיִים. וְכֹה כָּלְתָה שְׁנַת שֶׁבַע עֲשָׂרָה
 לְשִׁלְטוֹן הַשׁוֹפְטִים בְּעַם נַפִּי. וְאֲנָשֵׁי עֲמוֹן יָצְאוּ
 מֵאֶרֶץ יִרְשׁוֹן וּבָאוּ אֶל אֶרֶץ מֶלֶק. וְהֵם פָּנוּ מִקּוֹם
 בְּאֶרֶץ יִרְשׁוֹן וּבְחִילוֹת הַנְּפִיִים, לְהַלְחֵם בְּחִילוֹת
 הַלְמִנִּים וּבְחִילוֹת הַזּוֹרְמִים. כֹּף הִחֲלָה מַלְחָמָה
 בֵּין הַלְמִנִּים וּבֵין הַנְּפִיִים בְּשְׁנַת שְׁמוֹנָה עֲשָׂרָה
 לְשִׁלְטוֹן הַשׁוֹפְטִים; וַיִּתֵּר דְּבָרֵי הַמַּלְחָמוֹת
 בֵּינֵיהֶם כְּתוּבִים בְּהַמְשַׁךְ דְּבָרִים אֱלֹהִים. וְעֲלָמָא
 וְעֲמוֹן וְעַמִּיתֵיהֶם וּשְׁנֵי בְנֵי עֲלָמָא שָׁבוּ אֶל אֶרֶץ
 זְרַעְחַמְלָה, אַחַר אֲשֶׁר הָיוּ כְּלֵי שְׂרַת בְּיַד אֱלֹהִים
 לְהַשִּׁיב מִחֲסָא רַבִּים מִן הַזּוֹרְמִים. וְכֹל אֲשֶׁר שָׁבוּ
 מִחֲסָאֵיהֶם גָּרְשׁוּ מֵאַרְצָם; וְאוּלַם יֵשׁ לָהֶם אֲדָמוֹת
 לְנַחֵלָה בְּאֶרֶץ יִרְשׁוֹן; וְהֵם אֲחֻזוּ בְּנִשְׁקָ לְהִגָּן עַל
 עֲצָמָם וְעַל נְשׁוֹתֵיהֶם, וְעַל בְּנֵיהֶם וְעַל אֲדָמוֹתֵיהֶם.
 וְעֲלָמָא נִעְצַב עַל עֲוֹן עֲמוֹן, עַל הַמַּלְחָמוֹת וְעַל
 שְׁפִיכַת הַדָּם וְעַל הַמְרִיבוֹת אֲשֶׁר קָרְבָם; וְאַחַר
 אֲשֶׁר בָּא לְהַשְׁמִיעַ אֶת דְּבַר אֱלֹהִים, אוֹ, אַחַר אֲשֶׁר
 שָׁלַח לְהַשְׁמִיעוֹ בְּאֲזְנֵי כָּל הָאֲנָשִׁים בְּכָל עִיר,
 הִתְעַצֵּב מְאֹד אֶל לְבוֹ בְּרֹאוֹתוֹ כִּי הִחֵל הָעַם
 לְהַקְשׁוֹת אֶת לְבוֹ וְכִי נִרְגַּז עַל חֲמַת דְּבַר אֱלֹהִים.
 לְכֹן הוּא אֶסַף אֶת בְּנָיו, לְמַעַן יִפְקִיד כָּל אֶחָד
 וְאֶחָד מֵהֶם עַל מִשְׁמַרְתּוֹ בַּדְּבָרִי צְדָקָה. וַיֵּשׁ

מַחִי הָעוֹלָם הַזֶּה, יְהִי כַח שִׁלְטוֹן עַל
 גּוֹפְכָם בְּעוֹלָם הַנְּצִחַ הַהוּא. כִּי אִם תִּדְּחוּ אֶת
 תְּשׁוּבַתְכֶם עַד יוֹם מוֹתְכֶם הַפּוֹךְ הַפֶּךָ רוּחַ
 הַשְּׁטָן לְשִׁלְטָכֶם, וְחוֹתְמוֹ נִתַּן בְּכֶם; לְכֹן רַחֲקָה
 מִכֶּם רוּחַ יְהוָה וְאִין לָהּ מְקוֹם בְּתוֹכְכֶם, וְלִשְׁטָן
 יֵשׁ שְׁלִיטָה מְלָאָה עֲלֵיכֶם. זֹאת אַחֲרִית הָרָשָׁעִים.
 וְזֹאת יַדְעִתִּי, יַעַן אֲשֶׁר אָמַר יְהוָה כִּי אֵינִי שׁוֹכֵן
 בְּהִיכְלוֹת אֲשֶׁר אֵינִים קְדוֹשִׁים, כִּי אִם בְּלֶב
 צַדִּיקִים יִשְׁכֵּן; וְהוּא אֵף אָמַר כִּי יִשְׁבּוּ הַצַּדִּיקִים
 בְּמַלְכוּתוֹ וְלֹא יֵצְאוּ עוֹד; וְכִי לְבוֹשֶׁם הַלְבָן בְּדָם
 הַשָּׁה. וְעַתָּה, אַחֵי הָאֱהוּבִים, רְצוּנִי כִּי תִזְכְּרוּ
 אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, וְכִי בִּירְאֵת אֱלֹהִים תַּעֲמְלוּ
 לְהִקְיָם אֶת יִשׁוּעַתְכֶם, וְכִי לֹא תִכְחָשׁוּ עוֹד בְּבוֹא
 הַמְּשִׁיחַ. רְצוּנִי כִּי לֹא תוֹסִיפוּ לְרִיב בְּרוּחַ הַקֹּדֶשׁ,
 כִּי תִקְבְּלוּהָ, וְתִקְבְּלוּ עֲלֵיכֶם אֶת שֵׁם הַמְּשִׁיחַ; כִּי
 תִכְנְעוּ עַד עַכְפָּר, וְתַעֲבְדוּ אֶת אֱלֹהִים, בְּכָל מְקוֹם
 אֲשֶׁר תִּהְיוּ, בְּרוּחַ וּבְאַמָּת; כִּי תִחְיוּ בְּהוֹדִיָּה לוֹ
 מִדֵּי יוֹם בְּיוֹמוֹ, עַל רַב רַחֲמָיו וְשִׁפְעַת בְּרַכְתּוֹ אֲשֶׁר
 הִעֲתִיר עֲלֵיכֶם. וְאַנִּי אֵף מְזַהֵר אֶתְכֶם, אַחֵי, כִּי
 תִשְׁמְרוּ לְהִתְפַּלֵּל תְּמִיד, לְבַל יִשָּׂה אֶתְכֶם הַשְּׁטָן
 מִן הַדְּרָךְ בְּמַדְיָתּוֹ, לְבַל יִגְבֵר עֲלֵיכֶם וְתִהְיוּ
 מִשְׁעֲבָדִים לוֹ בְּיוֹם הָאֲחֵרוֹן, כִּי גְמוֹל לֹא יִגְמַלְכֶם
 כָּל טוֹב. וְעַתָּה, אַחֵי הָאֱהוּבִים, אַעֲזוֹר אֶתְכֶם
 לְהִתְאַזֵּר בְּאֶרֶץ רוּחַ, וְלִשְׂאֵת כָּל מִינֵי יִסּוּרִים;
 אֶל תִּגְדַּפוּ אֶת הַמְּנַדִּים אֶתְכֶם עַל רַב עֲנִיְכֶם,
 פֶּן תִּחְטְאוּ כְמוֹתָם. כִּי תִהְיוּ סְבֻלְנִים וְתִסְבְּלוּ
 אֶת יִסּוּרֵיכֶם בְּתִקְוָה תִקְיָפָה כִּי יָבֹא יוֹם וּבוֹ
 תִגְנוּחוּ מִכָּל צְרוּתֵיכֶם.

לה

וְהִיָּה בְכֹלוֹת עֲמוּלְקָ אֶת דְּבָרָיו, הֵם הַסְתַּלְקוּ
 מִן הַהֲמוֹן וְעָבְרוּ אֶל אֶרֶץ יִרְשׁוֹן. וְאַף שְׂאָר
 עַמִּיתֵיהֶם, אַחַר אֲשֶׁר הִסִּיפוּ אֶת דְּבַר אֱלֹהִים
 לְזוֹרְמִים, בָּאוּ אֶל אֶרֶץ יִרְשׁוֹן. אִזּוֹ הִתְקַבְּצוּ
 נִכְבְּדֵי הַזּוֹרְמִים וְנוֹעְצוּ עַל אוֹדוֹת הַדְּבָרִים אֲשֶׁר
 הִגִּדּוּ לָהֶם; וְהֵם כָּעֶסוּ עַל דְּבַר אֱלֹהִים כִּי הוּא
 הַכְרִית אֶת תְּחִבּוּלְתָם, וְלָכֵן לֹא נִשְׁמְעוּ לוֹ. וְהֵם
 שָׁלְחוּ וְאָסְפוּ אֶת כָּל הָעַם מִכָּל הָאֶרֶץ, וְנוֹעְצוּ
 עִמָּם עַל הַדְּבָרִים אֲשֶׁר נֹאמְרוּ. וּמוֹשֵׁל הָעַם
 וּכְהֵנּוּ וּמוֹרִיו הַסְתִּירוּ מֵהֶעָם אֶת רְצוֹנָם

כה עז ובְּהִלָּה פִּן אֲבָד, עַד כִּי נִפְלְתִי אֲרָצָה
 יב וְלֹא שָׁמַעְתִּי עוֹד דְּבַר. עֲנוּי נִצַּח עֲנִיטִי, מִצּוֹקֵת
 יג נִפְשִׁי רַבְתָּה מִכָּל, וְהִפְתִּי מִפְּנֵי כָּל חֲטָאֵי. אָכֹן,
 זְכַרְתִּי אֶת כָּל חֲטָאֵי וְעוֹנוֹתַי, אֲשֶׁר מִפְּנֵיהֶם
 עֲנִיטִי בְּיַסּוּרֵי שְׂאוּל; רְאִיתִי כִּי מִרְדַּתִּי בְּאֱלֹהֵי,
 יד וְלֹא שָׁמַרְתִּי אֶת מִצְוֹת קִדְשׁוֹ. אָכֹן, רִצַּחְתִּי
 רַבִּים מִבְּנָיִ, בְּהַטּוֹתַי אוֹתָם מִן הַדֶּרֶךְ אֵלַי
 אֲבָדוֹן; וּבִקְצָרָה, כֹּה גְדוּלִים הָיוּ עוֹנוֹתַי, עַד כִּי
 הִמְחַשְׁבָּה לְבַדָּה עַל בּוֹאֵי לִפְנֵי אֱלֹהֵי, הִכְתָּה אֶת
 נִפְשִׁי בִּבְעַתָּה אֲשֶׁר יִלְאַה פֶּה מִהֲבִיעַ. וְאֲנִי
 אֲמַרְתִּי בְּלִבִּי, אֵהָה, מִי יִתֵּן וְאֲשַׁלַּח וְאֶכְחַד
 נֶפֶשׁ וְגוֹף, וְלֹא אוּבָא לְעַמֵּד לִפְנֵי אֱלֹהֵי לְהַשְׁפִּט
 טו עַל מַעֲשֵׂי הַנְּהָ, שְׁלֹשָׁה יָמִים וְשְׁלֹשָׁה לַיְלוֹת
 טז הַתְּעִנִּיתִי, מִכָּה בְּמִכְאוּבֵי נֶפֶשׁ אֲרוּרָה. וּבִהְיוֹתִי
 ז' מַעֲנָה בְּעֲנוּיִים הָאֵלֹהֵי, בַּעַת אֲשֶׁר הִצִּיקֵנִי זְכַרוֹן
 רַב חֲטָאֵי, וְהִנֵּה זְכַרְתִּי כִּי שָׁמַעְתִּי אֶת נְבוֹאֹת
 אָבִי אֵל הָעָם עַל בּוֹא אִישׁ אֶחָד, יִשׁוּעַ הַמְּשִׁיחַ,
 בְּן אֱלֹהִים, לְמַעַן יִכְפַּר עַל חֲטָאֵי הָעוֹלָם.
 יח וְכֹאֲשֶׁר חִזְקִיָּה דַּעַתִּי בְּמַחְשְׁבָּה הַזֹּאת, קָרַאתִי
 בְּעֵמֶק לְבִי: הוּי, יִשׁוּעַ, בְּן אֱלֹהִים, רַחֵם עָלַי,
 הַשְׁקוּעַ בְּמַרְרָה וְהַמְקוּף בְּחַרְצָבוֹת מְנוֹת נִצְחָיוֹת.
 טז וְהִנֵּה, בְּחֻשְׁבֵי זֹאת, לֹא סִפַּתִּי לִזְכֹּר אֶת מִכְאוּבֵי
 כ וְלֹא עֲנִיטִי עוֹד עַל יְדֵי זְכַרוֹן חֲטָאֵי. וְהִנֵּה, אִיזוֹ
 שְׁמָחָה וְאִיזוּה אוֹר נִפְלֵא רְאִיתִי; נִפְשִׁי מְלֵאָה
 שְׁמָחָה כֹּה עֲצוּמָה כְּמִדַּת מִכְאוּבֵי לִפְנֵי כּוֹ!
 כא הִנְנִי אוֹמֵר לָךְ, בְּנִי, כִּי אֵין דְּבַר כֹּה נוֹרָא וְכֹה
 מֵר כְּמִכְאוּבֵי אֲשֶׁר פְּקַדוֹנִי. וְעוֹד אִמַּר לָךְ, בְּנִי,
 כב כִּי לְעַמַּת זֹאת אֵין דְּבַר כֹּה נִהְדָּר וְכֹה מְתוֹק
 כג כְּשִׁמְחָה אֲשֶׁר הִיְתָה לִי. אָכֹן, דְּמִיטִי כִּי רְאִיתִי
 מִרְאָה כְּמִרְאָה אֲשֶׁר רָאָה אֲבִינִי, לְחִי, וְהִנֵּה
 אֱלֹהִים יוֹשֵׁב עַל כִּסֵּאוֹ, וְהוּא מְקוּף מִקַּהְלֵי
 מְלֹאכִים אֵין מִסְפָּר וְהֵם שָׂרִים וּמִשְׁבַּחִים
 לְאֱלֹהֵיהֶם; וְנִפְשִׁי הַשְׁתַּוְּקָקָה לְהִיּוֹת שָׂם.
 כד וְהִנֵּה, שָׁב כַּח אֵיבְרֵי לְקַדְמוֹתוֹ, וְעַמְדָתִי עַל רִגְלֵי
 וְהִשְׁמַעְתִּי אֶת הָעָם כִּי מֵאֵת אֱלֹהִים נוֹלְדָתִי.
 כה וּמֵאָז וְעַד הַיּוֹם הַזֶּה עֲמַלְתִּי בְּלֹא חֲדַל לְהִבְיֵא
 נִפְשׁוֹת לְתִשׁוּבָה: לְהִבְיֵא לְטַעַם מִן הַשְׁמָחָה
 הַגְּדוּלָּה אֲשֶׁר טַעַמְתִּי; לְמַעַן יִגְלְדוּ בָּם הֵן מֵאֱלֹהִים
 כו וְיִמְלְאוּ בְּרוּחַ הַקִּדְשׁ. וְהִנֵּה, בְּנִי, מִשְׁמַחְנִי יְהוּה
 כז שְׁמָחָה רַבָּה מְאֹד בְּפִרְי עֲמָלִי. כִּי מִפְּנֵי דְבָרוֹ

עֲמָנוּ בְּכַתּוּבִים דְּבָרֵי מִצְוֹתָיו אֲשֶׁר צִוָּם,
 אֲשֶׁר רָשַׁם בְּמוֹ יְדוֹ.

דְּבָרֵי עֲלָמָא אֲשֶׁר דַּבַּר אֵל בְּנוֹ הֵילְמוֹן, נִכְלָל
 בְּפָרְקִים לו-לז; אֵל בְּנוֹ שְׁבָלוֹן, נִכְלָל בְּפָרְקִי לח;
 וְאֵל בְּנוֹ קוּרִיאֲנִטוֹן, נִכְלָל בְּפָרְקִים לט-מב.
 (בְּעֵרֶף 74 לִפְנֵי הַסְּפִירָה.)

לו

א בְּנִי, הִטָּה אֲזוֹן לְדַבְרֵי, כִּי נִשְׁבַּע אֲנִי לָךְ כִּי אִם
 ב תִּשְׁמַר אֶת מִצְוֹת אֱלֹהִים תִּצְלִיחַ בְּאֲרָץ. מִי
 יִתֵּן וְתַעֲשֶׂה כְּמַעֲשֵׂי וְתִזְכַּר אֶת שְׁבִית אֲבוֹתֵינוּ;
 כ כי הֵם הָיוּ מְשַׁעֲבָדִים וְאֵף אֶחָד לֹא הָיָה יָכוֹל
 טז לְהַצִּילֵם, כִּי אִם אֱלֹהֵי אֲבֹרָהֶם, אֱלֹהֵי יִצְחָק וְאֱלֹהֵי
 ז' יַעֲקֹב. וְהוּא הִצִּיל הַצִּילֵם מִצָּרָתָם. וְעַתָּה, בְּנִי
 הֵילְמוֹן, עוֹדֶךָ נַעַר, וְלָכֵן אֲנִי מִפְּצִיר בְּךָ כִּי תִשְׁמַע
 אֶת דְּבָרֵי וְתִלְמַד מִמֶּנִּי; כִּי יִדְעָתִי אֲשֶׁר כָּל שָׂם
 אֶת מִבְּטָחוֹ בְּאֱלֹהִים, יִמְצָא סַעַד בְּשַׁעַת נִסְיוֹנוֹ
 יח וּבְצָרָתוֹ וּבְיַסּוּרָיו וְיִתְנַשֵּׂא בְּיוֹם הָאֲחִירוֹן. אֵין
 רְצוֹנִי כִּי תִחַשְׁבֵּי כִּי מִדַּעַתִּי נוֹדַע לִי הַדְּבַר; אֵין
 ידִיעָתִי בְּאֵה מִן הַגִּשְׁמִי, כִּי אִם מִן הָרוּחַ; לֹא מִן
 טז הַשֶּׁכֶל הַבְּשָׂרִי כִּי אִם מֵאֱלֹהִים. הִנְנִי אוֹמֵר לָךְ
 כ כי לוֹא נוֹלְדָתִי מֵאֵת אֱלֹהִים לֹא הָיָה לִי לְדַעַת
 אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֹהֵי, אֵף אֱלֹהִים הוֹדִיעֵנִי אוֹתָם
 בְּפִי מְלֵאָף קִדְשׁוֹ, וְלֹא בְּזָכוֹת עֲצָמֵי כָּלָל.
 י כי הִלְכָתִי עִם בְּנֵי מוֹשִׁיעַ, בְּבִקְשׁוֹנוֹ לְאֲבָד אֶת
 כְּנִסְיַת אֱלֹהִים. וְהִנֵּה שְׁלַח אֱלֹהִים אֶת מְלֵאָף
 ז' קִדְשׁוֹ לְעַצְרָנוּ בְּדֶרֶךְ. וְהִנֵּה, הוּא דַּבַּר אֵלֵינוּ,
 וְקוֹלוֹ כְּקוֹל הָרַעַם וְכָל הָאֲרָץ רַעְדָּה תַּחַת
 רִגְלֵינוּ. וְכִלְנֵנוּ נִפְלְנוּ אֲרָצָה מִפְּנֵי פַחַד יְהוּה
 ט אֲשֶׁר נִפַּל עָלֵינוּ. וְהִנֵּה דַּבַּר אֵלֵי הַקּוֹל לְאִמַּר:
 טו קוּמָה! וְקוּמָה וְרִאִיתִי אֶת הַמְּלֵאָף. וְהוּא אָמַר
 אֵלַי: אִם חִפְצָךָ הוּא לְאֲבָד עֲצָמָךְ, אֵל תּוֹסֵף
 י לְבַקֵּשׁ לְאֲבָד אֶת כְּנִסְיַת אֱלֹהִים. וְנִפְלְתִי
 אֲרָצָה; וְלֹא יִכְלָתִי לְפַתַּח אֶת פִּי שְׁלֹשָׁה יָמִים
 וְשְׁלֹשָׁה לַיְלוֹת, וְאֵף לֹא לְהִזִּיז אֶת אֵיבְרֵי גּוֹפִי.
 כא וְהַמְּלֵאָף הוֹסִיף לְדַבֵּר אֵלַי; וְעַמְיִתִּי שָׁמְעוּ אֶת
 דְּבָרָיו, אֵף אֲנִי לֹא שָׁמַעְתִּים, כִּי בְּשָׁמְעֵי אֶת
 הַמְּלִים: אִם חִפְצָךָ הוּא לְאֲבָד עֲצָמָךְ, אֵל תּוֹסֵף
 לְבַקֵּשׁ לְאֲבָד אֶת כְּנִסְיַת אֱלֹהִים, הִפְתִּי בְּפַחַד

מביכים את החכמים. ויהוה אלהים פועל על ידי אמצעים להגשים את תכליותיו הגדולות והנצחיות; ובאמצעים קטנים מאד מביד יהוה את החכמים ומביא גאלה לנפשות רבות. והנה בחכמת אלהים הנה זה, כי הדברים האלה נועדו להשמר, יען אשר הרחיבו את זכרון העם הנה והוכיחו לרבים את שגיאת דרכם והביאום אל דעת אלהיהם ולגאלת נפשם. אכן, אני אומר לך, לולא הדברים האלה, הרשומים בכתבי הזכרון אשר על הלוחות האלה, לא יכלו עמון ועמיתיו להוכיח לאלפים כה רבים מן הלמנים כי מסרת אבותיהם איננה נכונה. אכן, כתבים אלה ודבריהם הביאום לידי תשובה. הם הביאום לידיעת יהוה אלהיהם ולשמח בישוע המשיח גואלם. ומי יודע אם לא ישמשו הם אמצעי להביא עוד אלפים מן הלמנים ואף אלפים רבים מאחינו קשי הערף, הנפיים, המקשים היום את לבם בחטא ובעוון, לידיעת גואלם? טרם גלו לי הנספרות האלה במלאן, לכן אתאפק. אוילי יספיק אם רק אמר כי שמורים הם לתכלית חכמה, הידועה לאלהים. כי עצת חכמתו על כל מעשיו, וכל נתיבותיו מישרים, ומהלכו הוא מעגל אחד נצחי.

זכר נא, זכר, בני הילמן, מה חמורות הן מצוות אלהים אשר אמר: אם תשמרו את מצוותי תצליחו בארץ, ואם לא תשמרו, הכרת תפרתו מלפניו. ועתה, זכר, בני, כי אלהים הפקיד בידך את הדברים האלה, אשר קדושים הם, והוא שמרם בקדשם והוא ישמרם וינצרם לתכלית חכמה אשר עמו, למען יראה את כחו לדורות יבואו. והנני אומר לך ברוח הנבואה, כי אם תפר את מצוות אלהים, יקחו ממך הדברים האלה, אשר קדושים הם, על ידי כח אלהים, ואתה תמסר לידי השטן, למען זורף פמוץ לפני הרוח. ואולם אם תשמר את מצוות אלהים ותנהג בדברים האלה, אשר הם קדושים, כאשר צוה יהוה, כי עליך לשאל אותו על כל הדברים מה תעשה בהם, אזי לא יהיה כח בארץ, או בשאול, אשר יוכל לקחתם ממך, כי רב כח אלהים להקים את כל דברו. כי נאמן הוא

אשר חלק לי, נולדו רבים מאת אלהים, וטעמו את אשר טעמתי, וראו עין בעין את אשר ראיתי; לכן ידוע יודעים הם כמוני על הדברים האלה, אשר עליהם דברתי; וידיעתו מאלהים הנה. בכל מיני נסיונות וצרות היה לי משען, אף בכל מיני יסורים; כי הצילני אלהים מכלא ומקבלים וממות; בו אשים מבטחי והוא עוד יושיעני. ידוע אדע כי הוא ישאני ביום האחרון לשכן עמו בתפארה; ואני אהללו לעולם, כי הוא הוציא את אבותינו ממצרים וטבע את המצרים בים סוף ובכחו הוליד את אבותינו אל הארץ הידועה; אכן, הוא הצילם משעבוד ומשביה פעם בפעם. אף את אבותינו הוא הוציא מארץ ירושלם; ובכחו הנצחי אף הצילם משעבוד ומשביה, פעם בפעם, עד היום הנה; וזכר שבים לנגדי תמיד. וכזכרי את שבים, כף עליך לזכר. והנה, בני, אין זאת הכל, כי עליך לדעת, כפי אשר יודע אני, כי אם תשמר את מצוות אלהים, הצלח תצליח בארץ. וכן עליך לדעת כי אם לא תשמר את מצוות אלהים, תפרת מלפניו. כל זאת כדברו.

לו

ועתה, בני הילמן, הנני מצוה לקחת את כתבי הזכרון המפקדים בידי. ועוד אני מצוה לכתב את קורות העם הזה על לוחות נפי, כפי שעשיתי אני, ולשמר את כל הדברים האלה בקדשם כאשר שמרתים; כי שמורים הם למען תכלית חכמה. ולוחות נחשת קלל אלה, אשר נחרטו בהם כתבי הקדש, ובהם תולדות אבותינו לדורותיהם מראשיתם, הנה, אבותינו נבאו כי המה ישמרו וימסרו מדור לדור, וכי יד יהוה תשמרם ותנצרם עד אשר יצא דברם לכל אמה, משפחה, לשון ועם, למען ידעו את הנספרות אשר בהם. והנה, אם אכן נשמרים הם, עליהם לשמר את ברקם; והם אכן ישמרו את ברקם, וכן כל הלוחות אשר בהם כתב קדש. ואולי תחשב כי אגלת היא ממני; אף הנני אומר לך כי בדברים קטנים ופשוטים מוצאים לפעל דברים גדולים, ולעתים קרובות אמצעים קטנים אכן

אַל חֲשִׁכָה וְיִשְׁמְדוּ. כִּי הִנֵּה קָלְלָה רוֹבְצַת
 עַל כָּל הָאָרֶץ הַזֹּאת כִּי תָבוֹא הַשְּׁמָדָה עַל כָּל
 הַפּוֹעֲלִים בַּמַּחֲשָׁפִים, כִּפִּי כַח אֱלֹהִים, בְּעַת
 אֲשֶׁר תִּמְלֹא סְאֲתָם; לָכֵן, רְצוּנִי כִּי לֹא יִשְׁמַד
 הָעָם הַזֶּה. לָכֵן תִּסְתִּיר אֶת מְזֻמּוֹתֵיהֶם
 הַנִּסְתָּרוֹת הָאֵלֶּה, אֲשֶׁר עָשׂוּ בְּשִׁבוּעוֹתֵיהֶם
 וּבִכְרִיתוֹתֵיהֶם, מִיַּדֵּי־עַת הָעָם הַזֶּה; רַק עַל דָּבָר
 רְשָׁעָתָם וּמַעֲשֵׂי רִצְיָחָתָם וְתוֹעֲבוֹתֵיהֶם תוֹדִיעֵם.
 וְאַתָּה תִּלְמַדְם לִשְׁנֹא רִשְׁעָה וְתוֹעֲבוֹת וּמַעֲשֵׂי
 רִצַּח אֲשֶׁר כָּאֵלֶּה; וְאַף תִּלְמַדְם כִּי הַשְּׁמָדוֹ
 הָאֲנָשִׁים הֵם מִפְּנֵי רְשָׁעָתָם וְתוֹעֲבוֹתֵיהֶם
 וּמַעֲשֵׂי הַרְצַח אֲשֶׁר בָּעָו. כִּי הִנֵּה, הִם הִרְגוּ
 אֶת כָּל נְבִיאֵי יְהוָה אֲשֶׁר בָּאוּ אֲלֵיהֶם לְהַגִּיד לָהֶם
 אֶת עֲוֹנוֹתֵיהֶם; וְדָמֵי הַנְּרֻצִּים קָרְאוּ אֵל יְהוָה
 אֱלֹהֵיהֶם לְנִקְמָה עַל רוֹצְחֵיהֶם; כִּי יֵצֵא לַפְּעַל
 דִּין אֱלֹהִים עַל הַפּוֹעֲלִים בַּמַּחֲשָׁפִים וְעַל אַגְדוֹת
 הַסֵּתֵר. אַכֵּן, אַרְוֶה לְעִדֵּי־עַד תְּהִיֶּה הָאֲדָמָה
 לַפּוֹעֲלִים בַּמַּחֲשָׁפִים וְעַל אַגְדוֹת הַסֵּתֵר. עַד
 לְהַשְּׁמָדָם כָּלִיל, בְּלִתי אִם יִנְחַמו מִרְעָתָם בְּטָרִם
 תִּמְלֹא סְאֲתָם. וְעַתָּה, בְּנִי, זָכַר אֶת אֲשֶׁר
 דִּבַּרְתִּי אֵלֶיךָ. אֵל תִּמְסַר אֶת מְזֻמוֹת הַסֵּתֵר
 הָאֵלֶּה לְעַם הַזֶּה, כִּי אִם לְמַדְם שְׁנֵאתָ עוֹלָם
 עַל חֲטָא וְעוֹן. הִטֵּף לָהֶם לְהִנָּחֵם מִחֲטֵאתֵיהֶם,
 וּלְהִאֲמִין בְּאֲדוֹן יִשׁוּעַ הַמְּשִׁיחִ; לְמַדְם לְהִכְנִיעַ
 עַצְמָם וְלִהְיוֹת עֲנִיִּים וְשִׁפְלֵי רוּחַ; לְמַדְם לְעַמֵּד
 כְּנֶגֶד כָּל פְּתוּיֵי הַשֵּׁטָן עַל יְדֵי אֲמוּנָתָם בְּאֲדוֹן
 יִשׁוּעַ הַמְּשִׁיחִ. לְמַדְם כִּי אֵל לָהֶם לְלֵאאוֹת
 לְעוֹלָם מִמַּעֲשִׂים טוֹבִים וְכִי יְהִיו עֲנִיִּים וְשִׁפְלֵי
 רוּחַ, כִּי אֵלֶּה יִמְצְאוּ מְנוּחָה לְנַפְשָׁם. זָכַר, בְּנִי,
 וּקְנָה חֻכְמָה בְּנַעֲרֻיךָ; אַכֵּן, לְמַד בְּנַעֲרֻיךָ לְשִׁמֹר
 אֶת מִצְוֹת אֱלֹהִים. וְעִבּוֹר כָּל צְרָכֶיךָ קְרֵא אֵל
 אֱלֹהִים; אַכֵּן, יְהִיו נָא כָּל מַעֲשֵׂיֶיךָ לְשֵׁם יְהוָה,
 וְאֵל כָּל אֲשֶׁר תִּלְךָ תְּהִיֶּה נָא דְרָכְךָ בְּשֵׁם יְהוָה;
 אַכֵּן, יְהִיו נָא מַחֲשַׁבוֹתֶיךָ מְכֻנּוֹת אֵל יְהוָה;
 אַכֵּן, יְהִיו נָא רְגִישֵׁי לִבְךָ מְכֻנּוּנִים אֵל יְהוָה לְעוֹלָם.
 בְּכָל מַעֲשֵׂיֶיךָ הִנְעִץ בִּיהוּוֹ, וְהוּא יְנַהֲיֶיךָ לְטוֹב;
 אַכֵּן, בְּשִׁכְבְּךָ לִילָה יְהִיֶּה מִשְׁכְּבְּךָ לְשֵׁם יְהוָה,
 לְמַעַן יִשְׁמְרֶךָ בְּשִׁנְתָּךְ; וּבְקוֹמְךָ בְּבֹקֶר יְהִיֶּה לִבְךָ
 שׁוֹפֵעַ תּוֹדָה לְאֱלֹהִים. וְאִם אֶת אֵלֶּה תַעֲשֶׂה,
 תִּנְשָׂא בְיֹם הָאֲחֵרוֹן. וְעַתָּה, בְּנִי, יֵשׁ לִי לִזְמֹר

לְקִים אֶת כָּל דְּבָרָיו אֲשֶׁר יֹאמַר לָךְ, כִּי אַכֵּן קִים
 אֶת דְּבָרֵי בְרִיתוֹ לְאֲבוֹתֵינוּ. כִּי הוּא אָמַר לָהֶם
 כִּי יִשְׁמַר אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה לְתַכְלִית חֻכְמָה
 אֲשֶׁר עָמוּ, לְמַעַן יִרְאֶה אֶת כְּחוֹ לְדוֹרוֹת אֲשֶׁר
 יָבוֹאוּ. וְהִנֵּה, תַכְלִית אַחַת הוּא קִים, הַשְּׁבַת
 אֲלָפִים רַבִּים מִן הַלְּמָנִים לִידֵעַת הָאָמַת; וְהוּא
 הִרְאָה אֶת כְּחוֹ בְּהֶם וְהוּא עוֹד יִרְאֶה אֶת כְּחוֹ
 בְּהֶם לְדוֹרוֹת אֲשֶׁר יָבוֹאוּ; לָכֵן הַשְּׁמֵר יִשְׁמְרוּ
 הַמָּה. וְלָכֵן אֲנִי מְצוּף, בְּנִי הֵילְמוּ, כִּי תִקִּים אֶת
 כָּל דְּבָרֵי בְשִׁקִּידָה, וְכִי תִשְׁקַד לְשִׁמֹר אֶת מִצְוֹת
 אֱלֹהִים כְּכַתְּבוֹ. וְעַתָּה אֲדַבֵּר אֵלֶיךָ עַל עֲשָׂרִים
 וְאַרְבָּעָה הַלּוּחוֹת הֵּהֵם, כִּי תִשְׁמְרֵם, לְמַעַן יוֹדְעוּ
 לְעַם הַזֶּה הַנִּסְתָּרוֹת וּמַעֲשֵׂי הַחֹשֶׁף וְעֵלִילוֹת
 הַסֵּתֵרִים, אוֹ הַפְּעֻלוֹת הַסּוֹדִיּוֹת אֲשֶׁר לְאֲנָשִׁים
 שֶׁהִשְׁמְדוּ; אַכֵּן, כִּי כָּל הַרְצִיחוֹת, וּמַעֲשֵׂי הַשֵּׁד
 וְהַגּוֹל וְכָל רְשָׁעָתָם וְתוֹעֲבוֹתֵיהֶם יִגְלוּ לְעַם הַזֶּה;
 וְעוֹד אֲנִי מְצוּף לְשִׁמֹר אֶת הַמְּבַאֲרִים הָאֵלֶּה.
 כִּי הִנֵּה רָאִה יְהוָה כִּי חָחַל עָמוּ לַפְּעַל בַּמַּחֲשָׁפִים,
 לְרִצַּח וְלְהַתְעִיב עֲלֵיהֶם בַּסֵּתֵר; עַל כֵּן אָמַר יְהוָה,
 כִּי אִם לֹא יִנְחַמו מִרְעָתָם הַשְּׁמַד יִשְׁמְדוּ מֵעַל
 פְּנֵי הָאֲדָמָה. וְאָמַר יְהוָה: הִנְנִי מְכִין לְגַצְלָם
 עַבְדִּי, אַכֵּן אֲשֶׁר תֹּאִיר בְּאוֹרָה אֶת הַחֲשִׁכָה,
 לְמַעַן אֲגַלֶּה לְעַמֵּי הָעוֹבְדִים אוֹתִי, לְמַעַן אֲגַלֶּה
 לָהֶם אֶת פְּעַל אַחֵיהֶם, אֶת עֵלִילוֹת סִתְרֵיהֶם,
 מַעֲשֵׂי מַחֲשֵׁבֵיהֶם, וְרְשָׁעָתָם וְתוֹעֲבוֹתֵיהֶם.
 וְהִנֵּה, בְּנִי, הַמְּבַאֲרִים הָאֵלֶּה הוֹכֵנוּ לְמַעַן יִתְקִים
 דְּבַר אֱלֹהִים אֲשֶׁר דִּבֶּר לְאָמַר: הִנְנִי מוֹצִיא
 מֵאֲפֹלָה אֵל הָאוֹר אֶת כָּל עֵלִילוֹת סִתְרֵיהֶם וְאֶת
 תוֹעֲבוֹתֵיהֶם; וְאִם הִם לֹא יִנְחַמו מִרְעָתָם הַשְּׁמַד
 אֲשִׁמְדֵם מֵעַל פְּנֵי הָאֲדָמָה. וְהִנְנִי מוֹצִיא אֵל
 הָאוֹר אֶת כָּל סוֹדוֹתֵיהֶם וְאֶת כָּל תוֹעֲבוֹתֵיהֶם,
 לְעִינֵי כָּל אִמָּה אֲשֶׁר תִּנְחַל אֶת הָאָרֶץ בְּיָמַי
 אֲשֶׁר יָבוֹאוּ. וְהִנֵּה, בְּנִי, אֲנַחְנוּ רוֹאִים כִּי הִם לֹא
 נִחְמוּ; לָכֵן הִם הַשְּׁמְדוּ, וְעַד הַיּוֹם הַזֶּה הִתְקִים
 דְּבַר אֱלֹהִים; אַכֵּן, תוֹעֲבוֹתֵיהֶם הַנִּסְתָּרוֹת הוֹצֵאוּ
 מֵאֲפֹלָה וְנִודְעוּ לָנוּ. וְהִנְנִי מְצוּף, בְּנִי, לְשִׁמֹר אֶת
 כָּל הַשְּׁבוּעוֹת וְהַבְּרִיאוֹת וְהַחֻכְמִים אֲשֶׁר הִם
 עָשׂוּ בְּתוֹעֲבוֹתֵיהֶם הַנִּסְתָּרוֹת. וְכֵן אֶת כָּל
 הָאוֹתוֹת וְהַנְּפִלְאוֹת אֲשֶׁר לָהֶם; אֶת כָּל־תְּרַחֲקִיק
 מִן הָעָם הַזֶּה, לְמַעַן לֹא יַדְעוּם, פֹּן יִפְלוּ גַם הִם

לח

א הִטָּה אֲנֹן לְדַבְרֵי, בְּנִי, כִּי הִנְנִי אוֹמֵר לָךְ, כִּפִּי אֲשֶׁר
 אֲמַרְתִּי לְהִילָמֵן כִּי אִם תִּשְׁמַר אֶת מִצְוֹת אֱלֹהִים
 תִּצְלִיחַ בְּאָרְץ; וְאִם לֹא תִשְׁמַר אֶת מִצְוֹת אֱלֹהִים
 ב הַכֶּרֶת תִּכְרַת מִלִּפְנֵי. וְהִנֵּה בְּנִי, אֲנִי מֵאֲמִין כִּי
 תִּהְיֶה לִי שְׂמֻחָה רַבָּה בָּךְ, כִּי אֵינְךָ אֲתָה וּמְסוּר
 לְאֱלֹהִים; וְכִפִּי אֲשֶׁר הַחֲלוּת בְּנַעֲוִירָךְ לְהַבִּיט אֶל
 יְהוָה אֱלֹהֶיךָ, כֹּן מִקְוֶה אֲנִי כִּי תוֹסִיף לְשַׁמֵּר אֶת
 ג מִצְוֹתַי; כִּי בְרוּךְ הַמִּתְמַיֵּד עַד הַקֵּץ. אֲנִי אוֹמֵר
 לָךְ, בְּנִי, כִּי כִבֵּר הִיתָה לִי שְׂמֻחָה רַבָּה בָּךְ מִפְּנֵי
 מְסִירוֹתֶיךָ וּשְׂקִידָתְךָ וְאָרְךָ רוּחְךָ וְכַח סִבְלָךְ בַּעַת
 ד שְׂבָתְךָ בְּקֶרֶב עַם הַזֹּרְמִים. יְדַעְתִּי כִּי נִכְבַּלְתָּ,
 וְאִף יְדַעְתִּי כִּי רָגְמוּךָ אֲבָן עַל דְּבַר אֱלֹהִים, וְאֲתָה
 נִשְׂאָתָה אֶת כָּל אֱלֹהֵי בְּאָרְךָ רוּחַ, כִּי הִנֵּה יְהוָה עִמָּךְ;
 ה וְהִנֵּךְ יוֹדַע כִּי יְהוָה אֲבָן הַצִּילְךָ. וְעַתָּה, בְּנִי שְׂבָלוֹן,
 רְצוּנִי כִּי תִזְכֹּר כִּי כִּלְלִי אֲשֶׁר תִּשִּׂים אֶת מִבְּטַחְךָ
 בְּאֱלֹהִים. כֹּן תִּצַּל מִנְּסוּיֹנֹתַיךָ וּמִצְרוּרֹתַיךָ וּמִסִּוְרֵיךָ,
 וְתִנְשָׂא בְיוֹם הָאֲחִירֹן. וְהִנֵּה, בְּנִי, אֵין רְצוּנִי כִּי
 ו תַּחֲשֹׁב כִּי מִדַּעְתִּי נוֹדַעוּ לִי הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, כִּי רוּחַ
 אֱלֹהִים אֲשֶׁר בִּי, הִיא הַמּוֹדִיעַתְנִי אוֹתָם, וְכִי
 לֹא נוֹלַדְתִּי מֵאֵת אֱלֹהִים לֹא הִיִּתִי יוֹדַעַם.
 ז וְהִנֵּה שָׁלַח יְהוָה בְּרַחֲמָיו הַגְּדוֹלִים אֶת מִלְּאָכּוֹ
 לְהַשְׁמִיעֵנִי כִּי עָלִי לִשִּׂים קֶץ לַמַּעֲשֵׂה הַהֶרֶס
 ח בְּקֶרֶב עַמּוֹ. וְאֲנִי רֵאִיתִי אֶת הַמִּלְּאָךְ פְּנִים אֶל
 פְּנִים, וְהוּא דַבֵּר עִמָּי, וְקוֹלוֹ כְּקוֹל הַרְעַם
 ט הַמַּחְרִיד אֶת כָּל הָאָרֶץ. שְׁלִשָּׁה יָמִים וּשְׁלֹשָׁה
 יָלִוּת סִבְלָתִי בְּמִכְאוֹב וּבַעֲנוּי הַנֶּפֶשׁ הַמְרִים
 בְּיוֹתֵר; וְעַד אֲשֶׁר קָרָאתִי אֶל הָאֲדוֹן יִשׁוּעַ
 י הַמְּשִׁיחַ לְרַחֲמָנִי, מֵעוֹלָם לֹא נַעֲנִיתִי בְּמַחֲלָה
 עַל חֲטָאִי. וְהִנֵּה קָרָאתִי אֵלָיו וּמִצְאָתִי שְׁלוּחַ
 י לְנַפְשִׁי. וְהִנֵּה, בְּנִי, סִפְרָתִי לָךְ זֹאת לְמַעַן תִּקְנֶה
 חֲכָמָה, לְמַעַן תִּלְמַד מִמֶּנִּי כִּי אֵין כָּל דְּרָךְ אוֹ
 י אִפְּן אַחַר אֲשֶׁר יִשׁוּעַ בָּהֶם אָדָם, כִּי אִם עַל יְדֵי
 הַמְּשִׁיחַ וְעַל יְדֵי בְּלִבָּה. הִנֵּה, הוּא חַיִּי הָעוֹלָם
 י וְאוֹרוֹ. הִנֵּה, הוּא דַבֵּר הָאֲמֶת וְהַצֶּדֶק. וְעַתָּה,
 יא כִּפִּי אֲשֶׁר הַחֲלוּת לְלַמֵּד אֶת דְּבַר אֱלֹהִים, כֹּן
 רְצוּנִי כִּי תוֹסִיף לְלַמֵּד; וְכִי תִּהְיֶה חָרוּץ וּמֵתוֹן
 בְּכָל דְּבַר. הַשְׁמַר לְבַל תִּתְנַשֵּׂא בְּנִאָוָה; אֲבָן,
 הַשְׁמַר לְבַל תִּתְפָּאֵר בְּחִכְמָתְךָ וּבְרַב כְּחָךְ.

דְּבַר-מָה עַל אֲשֶׁר קָרָאוּהוּ אֲבוֹתֵינוּ כְּדוֹר אוֹ
 מוֹרָה, וְאֲשֶׁר כְּנוּהוּ אֲבוֹתֵינוּ לְיַהֲחֹנֶה, אֲשֶׁר
 לט פְּרוּשׁוֹ מִכּוֹן, וַיְהוּהוּ הַכִּינוּ. הִנֵּה, לֹא יוּכַל אִישׁ
 לְהוֹצִיא תַּחַת יָדוֹ מִלְּאֲכַת מַחֲשֶׁבֶת אֲשֶׁר כּוֹן.
 הִנֵּה, הוּא הוֹכֵן לְהִרְאוֹת לְאֲבוֹתֵינוּ אֶת נְתִיב
 מ טַעֲמֵם בַּמִּדְבָּר. וְהַמְכוּן פֶּעַל לְמַעֲנֵם כִּפִּי
 אֲמוֹנְתָם בְּאֱלֹהִים. לָכֵן, בְּהֶאֱמִינֵם כִּי יוּכַל
 אֱלֹהִים לְקַבֵּעַ אֶת הַחוּגוֹת הַהוֹן בְּאִפְּן אֲשֶׁר
 תִּרְאִינָה אֶת נְתִיב מַסְעֵם, אֲכֹן כֹּף הִיָּה. אֲכֹן
 הִיָּה לָהֶם הַנֶּסֶם הַזֶּה, וְכֹן נְסִים רַבִּים נוֹסְפִים,
 מא אֲשֶׁר חוֹלַל כַּח אֱלֹהִים מִדֵּי יוֹם בְּיוֹמוֹ. וְאִף כִּי
 חוֹלְלוּ הַנְּסִים הֵהֶם בְּאֲמֻצְעֵים קִטְנִים, הֵם הִרְאוּ
 נַפְלְאוֹת. וְכֹאֲשֶׁר הֵם הָיוּ נְרַפִּים וְזָנְחוּ לְהַפְעִיל
 אֶת אֲמוֹנְתָם וּשְׂקִידָתָם, חִדְלוּ הַנַּפְלְאוֹת הָאֵלֶּה,
 מב וְהֵם לֹא הִתְקַדְּמוּ בַּמַּסְעֵם. לָכֵן הִתְמַהֲמַהוּ
 מג בַּמִּדְבָּר וְלֹא נִסְעוּ בְּנְתִיב יִשְׂרָאֵל וּבְרַעַב וּבַצָּמָא
 הָכוּ מִפְּנֵי פִשְׁעֵיהֶם. וְעַתָּה, בְּנִי, רְצוּנִי כִּי תִבִּין,
 כִּי אֵין הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה נַעֲדָרִים מוֹפֵת, כִּי בְּהִיּוֹת
 אֲבוֹתֵינוּ נְרַפִּים מִהַשְׁמַע לְמַכּוֹן הַזֶּה, אֲשֶׁר הִיָּה
 דְּבַר חֲמָרִי, לֹא הֵאִירָה לָהֶם הַהֲצִלְחָה פְּנִים. וְכֹן
 מד הַדְּבָר אִף לְגַבֵּי דְבָרִים רוּחָנִים. כִּי הִנֵּה, קַל
 לְהַשְׁמַע לְדַבֵּר הַמְּשִׁיחַ אֲשֶׁר יוֹדֵף אֶל נְתִיב יִשְׂרָאֵל
 לְאֲשֶׁר נִצְחִי, בְּאוֹתָהּ מִדָּה אֲשֶׁר יְכֹלוּ אֲבוֹתֵינוּ
 לְהַשְׁמַע לְהוֹרָאתָ הַמַּכּוֹן הַזֶּה, אֲשֶׁר הִרְאָה לָהֶם
 מה נְתִיב יִשְׂרָאֵל הָאָרֶץ הַיְעוּדָה. וְאָמַר: הֵאֵין
 בְּדַבֵּר הַזֶּה מְשׁוּם תִּבְנִית? כִּי כִּפִּי אֲשֶׁר הִבִּיא
 הַמּוֹרָה הַזֶּה אֶת אֲבוֹתֵינוּ אֶל הָאָרֶץ הַיְעוּדָה
 בְּהַלִּיכָהּ בְּנְתִיבוֹ, כֹּן יִשְׁאוּנוּ דְבָרֵי הַמְּשִׁיחַ, אִם
 נִלְךָ בְּנְתִיבָם, אֶל מַעֲבָר עִמָּךְ הַבְּכָא הַזֶּה, אֶל
 מו אָרֶץ יְעוּדָה טוֹבָה הַרְבֵּה יוֹתֵר. בְּנִי, אֵל לָנוּ
 לְהִיּוֹת נְרַפִּים מִפְּנֵי קְלוּת הַדְּרָךְ, כִּי כֹן הִיָּה
 מִקְרָה אֲבוֹתֵינוּ, כִּי כֹן הוֹכֵן בַּעֲבוּרָם, אֲשֶׁר
 בְּהִבִּיטָם יוּכְלוּ לְחִיּוֹת; כֹּף אִף מִקְרָנוֹ. הַדְּרָךְ
 מוֹכָנָה, וְאִם נְבִיט נוֹכַל לְחִיּוֹת לְעוֹלָם. וְעַתָּה,
 בְּנִי, רֵאֵה וְשִׂית לְבָךְ לְדְבָרִים הַקְּדוּשִׁים הָאֵלֶּה;
 יז תֵּן לְבָךְ לְהַבִּיט אֶל אֱלֹהִים וְחַיָּה. לָךְ אֵל הָעַם
 הַזֶּה וְהַשְׁמַע אֶת דְּבַר אֱלֹהִים. הִיָּה מְפַכָּח.
 שְׁלוֹם עֲלֶיךָ, בְּנִי.

יב נהג בתקיפות, אף לא בשחצנות; תן דעתך
 לרסן את כל תשוקותיך למען תמלא אהבה;
 יג השמר ורחק מן הבטלה. אל תתפלל בזורמים,
 יד יען אשר ראית כי מתפללים הם למען ישמעו
 אֱלֹהִים, ולמען יהללום על חכמתם. אל תאמר:
 אֱלֹהִים, מוֹדָה אֲנִי לָךְ כִּי טוֹבִים אֲנַחֲנוּ מֵאֲחֵינוּ.
 וכה תאמר: אָנָּא, יְהוָה, מִחַל נָא עַל כִּי בִלְתִי
 רָאוּי אֲנִי, וְזָכַר נָא אֶת אַחֵי בְרַחֲמֶיךָ. אָכֵן,
 הוֹדָה תְּמִיד כִּי בִלְתִי רָאוּי אֶתְּךָ לִפְנֵי אֱלֹהִים.
 טו יִרְבֶּךָ יְהוָה אֶת נַפְשְׁךָ וְיִקְבַּל אוֹתְךָ אֶל מַלְכוּתוֹ
 בְּיוֹם הָאֲחֵרוֹן, לְשִׁבְתָּ בְּשָׁלוֹם. וְעַתָּה, לָךְ, בְּנִי,
 וְלַמָּד אֶת דְּבַר אֱלֹהִים לְעַם הַזֶּה. הֲיִיה מִפְּכַח.
 שְׁלוֹם עֲלֶיךָ, בְּנִי.

לט

א וְעַתָּה, בְּנִי, יֵשׁ לִי לֹמֵר לָךְ דְּבַר־מָה נוֹסֵף עַל
 אֲשֶׁר אִמַּרְתִּי לְאַחֶיךָ. הֲלֹא הִתְבוּנַנְתָּ בְּצִיבוֹת
 אַחֶיךָ, נְאֻמְנוֹתוֹ וְשִׁקְדוֹתוֹ בְּשִׁמְרַת מִצְוֹת
 ב אֱלֹהִים? הֲאִם לֹא הָיָה לָךְ לְמוֹפֵת? כִּי לֹא
 שְׁמַעְתָּ לְדַבְרֵי כְּאֹחֶיךָ בַּעַת שְׁבַתְךָ בְּקָרֵב
 ט עם הַזּוֹרְמִים. וְזוֹ טַעַנְתִּי אֵלֶיךָ: אֶתְּךָ הִלַּכְתָּ
 ג לְהִתְפָּאֵר בְּכַחֲךָ וּבְחִכְמָתְךָ. וְאִין זֹאת הַכֹּל,
 בְּנִי. עֲשִׂיתָ אֶת אֲשֶׁר צִוִּיתִי, כִּי נִשְׁתָּ אֶת
 ד שְׁרוּתְךָ וְהִלַּכְתָּ אֶל אֶרֶץ סִירוֹן, בְּקָרְבַת גְּבוּל
 טו הַלְּמָנִים, אַחֵר הַזּוֹנָה אֵיבֹל. אָכֵן, הִיא גְּנָבָה
 לְבַב רַבִּים, אֲף אִין זֹאת הַצְּדָקָה לָךְ, בְּנִי. הָיָה
 עֲלֶיךָ לְדַאֵג לְשְׁרוּתְךָ אֲשֶׁר הִפְקַד בְּיָדֶיךָ.
 טז הַאֲיִנְךָ יוֹדַע, בְּנִי, כִּי הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה תוֹעֵבָה
 הֵם בְּעֵינֵי יְהוָה; אָכֵן, זֶה הַנְּחָעֵב בְּחֻטָּאִים,
 זולת שְׁפִיכַת דַּם נְקִי וְהִתְכַחְשׁוֹת לְרוּחַ
 י הַקֹּדֶשׁ? כִּי אִם מִתְפַּחֵשׂ אֶתְּךָ לְרוּחַ הַקֹּדֶשׁ,
 אֲשֶׁר שְׁכָנָה פִּעַם בְּקָרְבְּךָ, וְיֹדַע אֶתְּךָ כִּי אֶתְּךָ
 מִתְפַּחֵשׂ לָהּ, זֶה חֻטָּא אֲשֶׁר אִין חִינְיָה עֲלֶיךָ,
 וְכָל הַרוֹצֵחַ נִגְדֵי אֱלֹהִים וְיִדְעֵתוֹ, לֹא יִקַּל
 טז עֲלָיו לְזַכּוֹת בְּמַחֲלָה; הֲנִנִי אֹמֵר לָךְ, בְּנִי,
 ז לֹא עַל נְקֻלָּה יִסְחַל לוֹ. וְהִנֵּה, בְּנִי, מִי יִתֵּן וְלֹא
 נִמְצְאָתָּ אֲשֶׁם בְּפִשַׁע כּוֹה גָּדוֹל. וְאֲנִי לֹא הֵייתִי
 עוֹמֵד עַל פְּשָׁעֶיךָ, לְעֵנוֹת אֶת נַפְשְׁךָ, לוֹלֵא הָיָה
 טז זֶה לְטוֹבְתְךָ. הֵן לֹא תוֹכַל הַסְתִּיר מֵאֱלֹהִים
 אֶת פְּשָׁעֶיךָ. וְאִם לֹא תִנָּחֵם מִחֻטָּאֶיךָ יַעֲמִדוּ

מ

שמחה הנקרא גן עדן, אשר הוא מנוחה
 ושלום ומרגוע מפל צרותיהם ומכל דאגה וצער.
 ונשמות הרשעים, הן אשר רעות, אין להן חלק
 ונחלה ברוח יהוה, כי הם בחרו לעשות מעשים
 רעים על פני מעשים טובים; לכן נכנס רוח
 השטן לתוכם והתנחל בביתם. הן ישלכו אל
 החשך החיצון; שם יהיו בכי, יללה וחרוק שנים,
 וכל זאת מפני עוונם, כי הלכו שבי אחר רצון
 השטן. זה מצב נפשות הרשעים, אכן בחשך
 ובמצב אים ונורא בצפותן לחרון אש אשר
 לחמת אלהים עליהן. כה הם שרויים, בעוד
 אשר הצדיקים שרויים בגן עדן עד עת תקומתם.
 והנה, יש אשר מבינים כי מצב האשר הזה ויגון
 הנפש הזה אשר לפני התקומה, הם תקומה
 ראשונה. ומודה אני כי אפשר לכנותה תקומה,
 והיא נשיאת הנשמה, או הנפש והסבתה אל
 אשר או אל יגון, כפי הדברים שנאמר. והנה,
 אף נאמר כי יש תקומה ראשונה, תקומת כל
 אשר היו, ואשר הנם ואשר יהיו, עד תקומת
 המשיח מן המתים. ואנחנו איננו סבורים כי
 התקומה הראשונה הזאת, אשר דבר עליה
 באפן הזה, היא תקומת הנפשות והסבתן אל
 אשר או אל יגון. לא תעלה על דעתך כי זה
 משמע הדברים. הנני אומר לך: לא, כי הפונה
 היא אחוד הנפש והגוף מחדש אשר לאלה
 מימות אדם הראשון ועד עת תקומת המשיח.
 ואני אינני אומר כי נפשות כל האנשים אשר
 דבר עליהם וגופם ישובו ויתאחדו באותה
 השעה, הרשעים והצדיקים כאחד. דיי אם
 אמר כי הכל יקומו ויבואו; או במלים אחרות,
 תקומתם תחול לפני תקומת אלה אשר ימותו
 אחר תקומת המשיח. ועתה, בני, אינני אומר
 כי תקומתם תחול בעת תקומת המשיח; אף
 אני מביע את דעתי כי נפשות הצדיקים וגופם
 יתאחדו שנית בעת תקומת המשיח ועלייתו
 השמימה. אם יהיה זה בעת תקומתו או
 אחריה, זאת אינני אומר; ואולם זאת אמר:
 יש מרוח בין המות לבין תקומת הגוף, והוא
 מצב הנפש באשר או ביגון עד המועד אשר
 הועיד אלהים לתקומת המתים ולאחוד הנפש

א ועתה, בני, הנה עוד דברים אשר רצוני לומר
 לך, יען אשר רואה אני כי דעתך מטרדת בדבר
 תחית המתים. הנני אומר לך כי אין תחית
 מתים, או במלים אחרות: המתים לא יהפכו בני
 אלמות, והמשחת לא יהפך לבלתי משחת כי
 אם אחר בוא המשיח. הנה, הוא המקום את
 תחית המתים, ואולם, ראה בני, טרם הגיעה
 עת התחיה. והנה אגלה לך דבר סתר אמנם
 יש נסתרות שמורות רבות, אשר איש לא יודען,
 כי אם אלהים לבדו, אף דבר אחד אראה, אשר
 ברב שקידתי, בקשתי מאלהים לדעתו והוא
 דבר תחית המתים. כי הועד מועד אשר בו
 יקומו הכל מן המתים, ואין איש יודע מתי יבוא;
 אף אלהים יודע את עתו. והנה, אחת היא אם
 יהיה מועד אחד, או מועד שני, או מועד שלישי
 לתקומת המתים, יען אשר יודע אלהים את כל
 אלה; ודיי לדעת כי כן הדבר, כי מועד נקבע
 לתקומת הכל מן המתים. והנה הכרח כי יהיה
 מרוח זמן בין יום המות ובין יום התקומה.
 ועתה אשאל: מה היות נפש האדם בין יום
 המות ובין מועד התקומה? אחת היא אם
 נקבעו לבני האדם מועדי תקומה נוספים על
 האחד; הרי אין הכל מתים בעת אחת, ואין זה
 חשוב; הן הכל יום אחד בעיני אלהים, והזמן
 נמדד רק לבני האדם. אכן, יש מועד אשר
 הועד לבני האדם לקום מן המתים; ויש מרוח
 בין יום המות ומועד התקומה. ועתה, על אודות
 מרוח הזמן הזה ומה היות בו לנפשות בני האדם,
 הוא הדבר אשר בשקידתי בקשתי מיהוה לדעתו;
 וזה הדבר אשר עליו אכן אדע. ובבוא המועד,
 כאשר יקומו הכל מן המתים, אז יודע להם כי
 אלהים יודע את כל המועדים הקבועים לאדם.
 ואשר למצב הנפש בין המות ובין התקומה,
 נודע לי מפי מלאך אלהים כי נשמות כל בני
 האדם, מיד עם הפרדן מן הגוף אשר הוא בן
 תמותה, הטובות והרעות כאחת, נלקחות
 הביטה אל האלהים אשר נתן להם חיים.
 אזי תתקבלנה נשמות הצדיקים למצב של

תשוקתו כל היום להרע, כן יושב לו גמולו
 הרע בדרך הלילה. וכך אף לזולתו. אם שב
 הוא מחטאיו ורצה בצדק עד קץ ימיו, גמול
 צדק יושב לו. אלה הם אשר גאלם יהוה. אלה
 הם אשר הוצאו, אשר נצלו מליל החשכה הנצחית;
 כף הם עומדים או נופלים, פי הנם שופטי עצמם,
 אם יעשו טוב ואם רע. הנה, גזרות אלהים אינן
 נתונות לשנוי; לכן מוכנה הדרך, וכל הרוצה
 יוכל ללכת בה ולהושע. ועתה, בני, אל תסתכן
 בהוספת עברה אחת על אלהיך באותם עקרי
 תורתו שהסתפנת בהם עד עתה בפעלך חטא.
 אל תחשב כי יען אשר דבר על השבה, תושב
 אתה מחיי חטא לאשר. הנני אומר לך, מעולם
 לא היתה רשעה אשר. כי הנה, בני, כל
 האנשים אשר הם במצב הטבעי, כלומר,

מצבם הנו בפשר, שרונים במררת רוש ובכבלי
 העוון; חסרים הם את אלהים בעולם והם הולכים
 נגד טבעו; לכן מצבם מנגד לאשר. והנה, האם
 משמע המלה השבה הוא העברת דבר ממצבו
 הטבעי אל אשר הוא בלתי טבעי, או, אל אשר
 הוא הפך טבעו? אכן, בני, לא כן הדרך, כי
 משמע המלה השבה הוא השבת רעה תמורת
 רעה, או בשרי תמורת בשרי, או שטני תמורת
 שטני; וכן טוב תמורת טוב, צדק תמורת צדק,
 ישר תמורת ישר, ורחמים תמורת רחמים.
 לכן, בני, השמר כי יהיו לך רחמים על אחיך;
 נהג בישר, שפט בצדק ועשה תמיד את הטוב.
 ואם תעשה את כל אלה, אזי ישלם לך כגמולך;
 אכן, יושבו לך רחמים, יושב לך ישר; משפט
 צדק תשפט וטוב יהיה גמולך. כי את אשר
 תשלח, ישוב אליך ולך יהיה; על כן מלת
 השבה מרשיעה כליל את החטא, ואיננה
 מצדיקה אותו כלל וכלל.

מב

ועתה, בני, רואה אני כי דעתך עוֹנָה טרודה
 בדבר-מה אשר אינך יכול להבינו. אכן, בדבר
 צדק אלהים בענישתו את החוטא. יען אשר
 סובר אתה כי הסבת יגון לחוטא אינה צודקת.
 הנה, בני, אבאר לך את הדרך הזהה. כי הנה,

והגוף מחדש והבאתם לעמד לפני אלהים,
 להשפט כפי מעשיהם. וזה יביא את השבת
 הדברים אשר על אודותיה הנה פי הנביאים.
 הנפש תשוב אל הגוף והגוף ישוב אל הנפש;
 כל איבר ומפרק ישובו אל מקומם בגוף; אף
 שער הראש לא יאבד; אכן, כל דבר ישוב אל
 צורתו המתאימה והמשלמת. הנה, בני, זאת
 ההשבה אשר על אודותיה הנה פי הנביאים.
 אז יזרחו הצדיקים במלכות אלהים.
 אף הנה, מיתה אימה באה על הרשעים,
 כי מתים הם באשר לדברי צדק; כי טמאים
 הם ולא יירש כל טמא את מלכות אלהים;
 מנודחים יהיו ויפקדו לאכל מפרי עמלם,
 מעשיהם אשר רעים היו, ולשתות מקבעת
 כוס התרעלה.

מא

ועתה, בני, יש לי לומר דבר-מה על ההשבה
 אשר דבר בה. כי הנה, יש אשר עותו את כתבי
 הקדש וסטו הרחק מדרך הישר מפני הדרך
 הזה. ואני רואה כי אף דעתך מטרת בדרך
 הזה; הנה אבארו לך. הנני אומר לך, בני,
 כי תכנית ההשבה היא הכרח לפי צדק אלהים,
 כי יש הכרח אשר כל הדברים ישובו אל סדרם.
 הנה, זה הכרח וצודק לפי כח המשחית ותקומתו,
 כי תשוב נפש האדם אל גופו, וכי ישוב כל
 איבר אשר לגוף אל כנו. ויש הכרח לפי צדק
 אלהים כי בני האדם ישפטו על פי מעשיהם;
 אם מעשיהם בעולם הזה טובים היו ותשוקות
 לבם היו טובות, הרי הכרח כי אף הם יושבו,
 ביום האחרון, אל אשר הוא טוב. ואם רעים
 מעשיהם, יושבו אל עושיהם לרעה. אכן, כל
 הדברים יושבו אל סדרם הראוי, כל דבר אל
 מקומו הטבעי; מות ינשא לאלמות, המשחת
 לבלתי משחת; הם ינשאו לאשר אין קץ לרשת
 את מלכות אלהים, או יסבו אל יגון אין קץ
 לרשת את מלכות השטן, האחד לכאן והאחר
 לשם. האחד הוקם לאשר כפי תשוקותיו
 לאשר, או לטוב כפי תשוקותיו לטוב; והאחר
 הוקם אל הרע, כפי תשוקותיו לרע; כי כפי

בַּעַת מִצַּב הַהֲכָנָה. כִּי לֹאֵל הַתְּנָאֵי הִזָּה, לֹא יִכְלֶה מִדַּת הַרְחָמִים לְהַשְׁפִּיעַ, כִּי הִיָּה זֶה מִבְּטֵל אֶת פְּעֻלַּת מִדַּת הַדִּין. אַכּוּ, לֹא נִתַּן לְבִטֵּל פְּעֻלַּת הַדִּין, כִּי אֵלּוּ הַתְּאֲפֹשֶׁר הַדְּבָר הִיָּה אֱלֹהִים חִדֵּל מֵהִיּוֹת אֱלֹהִים. וְכֵה רֹאִים אֲנַחְנוּ כִּי כָּל בְּנֵי הָאָנוּשׁ הֵיוּ מִפְּלִים וְאֲחוּזִים עַל יְדֵי מִדַּת הַדִּין; אַכּוּ, אֲשֶׁר הִיא צְדָק אֱלֹהִים, אֲשֶׁר הִיָּה גֹזֵר עֲלֵיהֶם לְהַפְרֵת מִלְּפָנָיו לְעוֹלָם. וְהִנֵּה, תִּכְנִית הַרְחָמִים לֹא הִיָּה יוֹצֵאת אֶל הַפֶּעַל, בְּלִתֵּי אִם הִיָּה נַעֲשִׂית כְּפָרָה; לְכֵן אֱלֹהִים עֲצָמוּ מִכַּפֵּר עַל חֲטָאֵי הָעוֹלָם, לְהוֹצִיא לַפֶּעַל אֶת תִּכְנִית הַרְחָמִים, לְסַפֵּק אֶת תְּבִיעוֹת מִדַּת הַדִּין, לְמַעַן יִהְיֶה אֱלֹהִים מְשַׁלֵּם, אֱלֹהֵי צְדָק וְאֱלֹהֵי רַחֲמִים. וְהִנֵּה, לֹא יְכוּלִים הֵיוּ בְּנֵי הָאָדָם לְשׁוּב מִחֲטָא לֹאֵל הִיָּה עֲנִישָׁה, אֲשֶׁר אֵף הִיא נִצְחִית, כְּפִי שְׁחִי הַנֶּפֶשׁ נִצְחִיִּים; וְהַעֲנִישָׁה נִקְבַּעַת לְעַמַּת תִּכְנִית הָאֲשֶׁר, אֲשֶׁר אֵף הִיא נִצְחִית כְּנִצְחִיוֹת לֹא חֲטָא? וְכִיצַד יִחְטָא אִם אֵין חֹק? וְכִיצַד יִהְיֶה חֹק אִם אֵין עֲנִישָׁה? הִנֵּה נִקְבַּעַת עֲנִישָׁה וְחֹק צְדָק נִתַּן אֲשֶׁר הִבִּיא חֲרַטַּת מִצְפּוֹן לְאָדָם. כִּי לֹאֵל נִתַּן חֹק, כְּמוֹ רוֹצֵחַ אָדָם מוֹת יוֹמַת, הִהְיָה רוֹצֵחַ יָרָא מוֹת? אַכּוּ, לֹאֵל נִתַּן חֹק עַל חֲטָא, לֹא הֵיוּ בְּנֵי הָאָדָם יָרָאִים לְחֲטָא. וְלֹאֵל נִתַּן חֹק, מֵה יִכְלוּ לַעֲשׂוֹת דִּין, אוֹ אֵף רַחֲמִים, עַל חֲטָא בְּנֵי אָדָם? הֵן לֹא הִיָּה לָהֶם כָּל תִּקְוָה עַל הַבְּרִיּוֹת. אֵף נִתַּן חֹק וְנִקְבַּעַת עֲנִישׁ וְהַעֲנָקָה תְּשׁוּבָה מִחֲטָא. וּמִדַּת הַרְחָמִים תּוֹבַעַת תְּשׁוּבָה, אֲשֶׁר אִם לֹא כֵן, תּוֹבַעַת מִדַּת הַדִּין אֶת הַבְּרִיָּה בְּהוֹצִיאָהּ אֶת הַחֹק אֶל הַפֶּעַל, וְהַחֹק מְטִיל אֶת הָעֲנִישׁ; אִם לֹא כֵן, תִּבְטֵל פְּעֻלַּת הַצְּדָק, וְאֱלֹהִים יִחְדַּל מֵהִיּוֹת אֱלֹהִים. אֵף אֵין אֱלֹהִים חִדֵּל מֵהִיּוֹת אֱלֹהִים, וּמִדַּת הַרְחָמִים פּוֹעֲלַת עַל הַנְּחָם מִחֲטָא, וְהַרְחָמִים בָּאִים מִפְּנֵי הַכְּפָרָה; וְהַכְּפָרָה מִבִּיאָה אֶת תְּקוּמַת הַמֵּתִים; וְתְקוּמַת הַמֵּתִים מְשִׁיבָה אֶת הָאָדָם אֶל נִכַח אֱלֹהִים; וְהוּא מוֹשֵׁב לְעַמֵּד לְפָנָיו לְהַשְׁפֵּט כְּפִי מַעֲשִׂיו, עַל פִּי הַחֹק וְהַצְּדָק. כִּי מִדַּת הַדִּין תּוֹבַעַת אֶת כָּל תְּבִיעוֹתֶיהָ, וְכֵן מִדַּת הַרְחָמִים תּוֹבַעַת אֶת כָּל אֲשֶׁר לָהּ. וְכֵן לֹא נוֹשַׁע אִישׁ כִּי אִם הַנְּחָמִים

אֲחַר אֲשֶׁר שָׁלַח יְהוָה אֱלֹהִים אֶת אַבּוֹתֵינוּ הָרִאשׁוֹנִים מִגּוֹן עֵדוֹן לְעַבְדָּה אֶת הָאָדָמָה אֲשֶׁר נִלְקַחוּ מִמֶּנָּה; אַכּוּ, אֲחַר הוֹצִיאֵנוּ אֶת הָאָדָם, הוּא הַשְׁכִּיף מִקְדָּם לְגֹן עֵדוֹן כְּרוֹבִים וְלֵהֵט חֶרֶב מִתְּהַפְּכַת, לְשֹׁמֵר אֶת עֵץ הַחַיִּים. וְהִנֵּנוּ רֹאִים כִּי הָאָדָם הִיָּה כְּאֱלֹהִים, לְדַעַת טוֹב וְרַע; וְפִן יִשְׁלַח יְדוֹ וְיִקַּח גַּם מַעַץ הַחַיִּים וְיֹאכַל וְיִחְיֶה לְעוֹלָם, הַשְׁכִּיף יְהוָה אֱלֹהִים כְּרוֹבִים וְאֵת לֵהֵט הַחֶרֶב הַמִּתְּהַפְּכַת, לְכָל יֹאכַל הָאָדָם מִן הַפָּרִי. כֵּה רֹאִים אֲנַחְנוּ, כִּי נִתַּן זְמַן לְאָדָם לְהִנְחָם מִחֲטָאֵיו, תְּקוּפַת נְסִיוֹן, תְּקוּפַת תְּשׁוּבָה וְעַבְדוֹת אֱלֹהִים. כִּי אֵלּוּ שָׁלַח אָדָם יְדוֹ מִיָּד וְאִכַּל מַעַץ הַחַיִּים, הָיָה הוּא חַי לְעוֹלָם, כְּדַבַּר אֱלֹהִים, וְלֹא הִיָּה נוֹתֵר מִרוּחַ זְמַן לְתְשׁוּבָה; וְאֵף דְּבַר אֱלֹהִים הִיָּה בְּטֵל וְתִכְנִית הַיְשׁוּעָה הַגְּדוּלָה הִיָּה מוֹפְרָת. וְהִנֵּה, נִגְזֵר עַל הָאָדָם לְמוֹת; לְכֵן, כְּפִי אֲשֶׁר הֵם הִרְחִקוּ מַעַץ הַחַיִּים, כֵּן יִרְחִקוּ מֵעַל פְּנֵי הָאָדָמָה, וְהָאָדָם הִיָּה לְאוֹבֵד עַד עוֹלָם. אַכּוּ, הֵם הֵיוּ לְבְנֵי נִפְיָלָה. וְבִזְזַת רוֹאָה אֶתְהָ כִּי אַבּוֹתֵינוּ הָרִאשׁוֹנִים נִכְרְתוּ מִלְּפָנָי יְהוָה בַּחֲמָר וְאֵף בְּרוּחַ; וְכֵה רֹאִים אֲנַחְנוּ כִּי הֵם הִפְכוּ חַפְשִׁים לַפֶּעַל כְּחַפְצִים וְכְרוֹצֹנִם. וְהִנֵּה, לֹא הִיָּה זֶה רָאוּי כִּי הָאָדָם יַצֵּל מִמוֹת הַגּוֹף, כִּי הִיָּה זֶה מִבְּטֵל אֶת תִּכְנִית הָאֲשֶׁר הַגְּדוּלָה. עַל כֵּן, יַעַן אֲשֶׁר לְעוֹלָם אֵין הַנֶּפֶשׁ יִכְלֶה לְמוֹת, וְהַנִּפְיָלָה הִבִּיאָה עַל בְּנֵי הָאָדָם מוֹת רוּחָנִי כְּפִי אֲשֶׁר הִבִּיאָה מוֹת גּוֹפָנִי, וּמִשְׁמַע זֹאת, כִּי הֵם נִכְרְתוּ מִלְּפָנָי יְהוָה, הִיָּה זֶה רָאוּי כִּי בְּנֵי הָאָדָם יַצְלוּ מִן הַמּוֹת הַרוּחָנִי הַזֶּה. לְכֵן, יַעַן אֲשֶׁר נַעֲשׂוּ בַעֲלֵי תְּאֻת בְּשָׂרִים, חוֹשְׁנִים וּשְׁטָנִים, כְּדֶרֶךְ הַטְּבַע, נַעֲשׂוּ לָהֶם מִצַּב נְסִיוֹן, זֶה מִצַּב הַתְּכַוֵּנוֹת, מִצַּב הַכְּנָה. וְעַתָּה, זָכֵר, בְּנֵי, לֹאֵל תִּכְנִית הַגְּאֻלָּה, אֵלּוּ הִיָּה וְתוֹר עֲלֶיהָ, אֲמַלְלָה הִיָּה נִפְשָׁם, מִיָּד עִם מוֹתָם, כִּי הֵיוּ נִכְרְתִים מִלְּפָנָי יְהוָה. וְאֵף לֹא הִיָּה שׁוּם אִפְּן לְהִבִּיא אֶת בְּנֵי הָאָדָם לְהַנְצִיל מִהַנִּפְיָלָה הַזֹּאת אֲשֶׁר הִבִּיא הָאָדָם עַל עֲצָמוֹ עַל יְדֵי אִי־הַשְׁמָעוּ. לְכֵן, עַל פִּי הַצְּדָק, לֹא הִיָּה יִכְלֶה תִּכְנִית הַגְּאֻלָּה לְצִאת אֶל הַפֶּעַל, כִּי אִם עַל תְּנָאֵי אֲשֶׁר יִשׁוּבוּ בְּנֵי הָאָדָם מִחֲטָא בַּעַת מִצַּב הַנְּסִיוֹן הַזֶּה, אַכּוּ,

הַתְּכַוְנֵנוּ לְקָרֵב. אַכֵּן, הִם כִּנְסוּ אֶת צְבָאוֹתֵיהֶם
 בְּאַרְצֵי יִשְׂרָאֵל. וְהַלְמָנִים בָּאוּ בְּאֶלְפֵיהֶם. הִם בָּאוּ
 אֶל אֶרֶץ אַנְטִיאֹנוֹס, אֲשֶׁר הִיא אֶרֶץ הַזֹּרְמִים;
 וְשֵׁם מְנַהִיגָם נִקְרָא זְרַעְחֻמְנָה. וַיֵּשֶׁן אֲשֶׁר נָטוּ
 הָעַמְלָקִיִּים בְּעֶצְמָם לְרִשְׁעָה וּלְרִצְחָ לְעַמַּת
 הַלְמָנִים, מִנְּהַ זְרַעְחֻמְנָה מִפְּקָדִים עֲלִיוֹנִים עַל
 הַלְמָנִים אֲשֶׁר הָיוּ כְּלֵם עַמְלָקִיִּים וְזֹרְמִים.
 זֹאת הוּא עֲשָׂה לְמַעַן שֹׁמֵר אֶת שְׁנֵאתָם לְנַפְשֵׁי,
 בְּעִבּוֹר הַכְּנִיעַם לְמַעַן יִבְצְעוּ אֶת מְזֻמוֹתַי. הִנֵּה,
 הוּא זָמַם לְעוֹרֵר אֶת חֲמַת הַלְמָנִים עַל הַנְּפִיִּים,
 וְזֹאת עֲשָׂה לְמַעַן יִקַּח בְּחֻזְקָת הַיָּד כַּח רַב עֲלֵיהֶם
 וּלְמַעַן הַשִּׁיג עֲלִיוֹנוֹת עַל הַנְּפִיִּים בְּשִׁעְבָדָם.
 וְכֹונֵת הַנְּפִיִּים הִיָּתָה לְהַגֵּן עַל אֶרֶץ וְעַל בְּתֵיהֶם
 וְעַל נְשֵׁיהֶם וְעַל יְלָדֵיהֶם, לְשֹׁמֵר מִיַּד אוֹיְבֵיהֶם;
 וְכֵן לְשֹׁמֵר עַל זְכוּיֹתֵיהֶם וְעַל חֲרוּתָם, לְמַעַן
 יַעֲבֹדוּ אֶת אֱלֹהִים כְּחֻצְצָם. כִּי הִם יָדְעוּ כִּי אִם
 יִפְּלוּ לְיַדֵּי הַלְמָנִים, יִשְׁמִדוּ אֱלֹהִים אֶת כָּל אֲשֶׁר
 יַעֲבֹד בְּרוּחַ וּבְאֵמַת אֶת אֱלֹהִים, אֶת אֱלֹהֵי
 הָאֵמַת הַחֵי. וְהֵם אֵף יָדְעוּ אֶת שְׁנֵאת הַלְמָנִים
 הַעֲזָה לְאַחִיהֶם, אֲנִישֵׁי אַנְטִי־נְפִי־לַחֵי הַנִּקְרָאִים
 אֲנִישֵׁי עֵמוֹן, אֲשֶׁר לֹא נִשְׂאוּ כְּלֵי נֶשֶׁק; כִּי בְּבוֹאֵם
 בְּבֵרִית לֹא הִפְרוּהָ בְּשׁוּם אַפֶּן; עַל כֵּן יָדְעוּ, כִּי
 בְּנִפְלֵ אֱלֹהֵי לִידֵי הַלְמָנִים, הַשְּׂמִד יִשְׁמִדוּ.
 וְהַנְּפִיִּים לֹא הָיוּ נֹכְוִים לְהַתִּיר אֶת הַשְּׂמִדָתָם,
 וְלָכֵן נִתְּנוּ לָהֶם אֲדָמוֹת לְנַחֵלָה. וְאֲנִישֵׁי עֵמוֹן
 נִתְּנוּ לְנַפְיִים חֵלֶק גְּדוֹל מִקְנִיָּנָם, לְכַלְכַּל אֶת
 צְבָאָם. הִנֵּה כִּי כֹן, נֶאֱלָצוּ הַנְּפִיִּים לְעַמֵּד לְבָדָם
 בְּפִנֵּי הַלְמָנִים אֲשֶׁר הָיוּ הַתְּחַבְּרוֹת לְמוֹ, לְמוֹאֵל,
 בְּנֵי יִשְׁמַעְאֵל וְכָל אֲשֶׁר נִפְרְדוּ מִן הַנְּפִיִּים, וְהֵם
 עַמְלָקִיִּים וְזֹרְמִים וְצִאֲצָאִי כֹהֲנֵי נַח. וְהַצִּאֲצָאִים
 הָהֵם הָיוּ רַבִּים מְאֹד, כְּמַעַט כְּמִסְפַּר הַנְּפִיִּים. כֹּה
 נֶאֱלָצוּ הַנְּפִיִּים לְהִלָּחֵם בְּאַחִיהֶם, עַד שִׁפְךָ דָם.
 וְהָיָה בְּהַאֲסֹף חִילוֹת הַלְמָנִים בְּאַרְצֵי אַנְטִיאֹנוֹס,
 וְהִנֵּה הָיוּ חִילוֹת הַנְּפִיִּים מוֹכְנִים לְפָנֶיךָ לְקָרֵב
 בְּאַרְצֵי יִשְׂרָאֵל. וְשֵׁם מְנַהִיג הַנְּפִיִּים, הָאִישׁ אֲשֶׁר
 מְנַהֵל מְפַקְדָם הָרָאשִׁי, נִקְרָא מוֹרוּנִי; וְהוּא קָבַל
 אֶת הַפְּקוּדָה עַל כָּל צְבָאָם. וּמוֹרוּנִי קָבַל אֶת
 הַפְּקוּדָה וְאֶת נְהוּל כָּל מַלְחָמוֹתֵיהֶם. וְהוּא בֵּן
 עֶשְׂרִים וְחֲמֵשׁ שָׁנָה בְּלִבָּד בְּהַתְּמַנּוֹתוֹ לְמַפְקֵד
 רָאשֵׁי לְחִילוֹת הַנְּפִיִּים. וְהוּא פָּגַשׁ בְּלְמָנִים

מַחֲטָא בְּאֵמַת בְּלִבָּד. כִּי סְבוּר אֶתָּה כִּי מִדַּת
 הַרְחֻמִּים יְכוּלָה לְחַמֵּס אֶת מִדַּת הַדִּין? הַנְּנִי
 אוֹמֵר לָךְ: לֹא; אֵף לֹא שְׂמִיץ. כִּי אִם כֹּן, הִיָּה
 אֱלֹהִים חָדֵל מֵהִיּוֹת אֱלֹהִים. אַכֵּן, כֹּה מוֹצִיא
 אֱלֹהִים לַפְּעַל אֶת תְּכִלּוֹתָיו הַגְּדוֹלוֹת וְהַנְּצַחִיּוֹת,
 אֲשֶׁר הוֹכֵנוּ מִיְסוּד הָעוֹלָם. וְכֹה בָּאָה יְשׁוּעַת בְּנֵי
 הָאָדָם וּגְאֻלָּתָם, וְכֹן כְּלִיוֹנָם וַיִּגּוֹנָם. לָכֵן, בְּנֵי,
 כָּל הַחֻפְצֵי לְבוֹא יְבוֹא וַיִּגְמַע בְּאֵנוֹת נַפְשׁוֹ מִמֵּי
 הַחַיִּים; וְכָל אֲשֶׁר אֵינוֹ חֻפְצֵי לְבוֹא, אֵינְנוּ מְכַרְח
 לְבוֹא, וְאוֹלָם בְּיוֹם הָאֶחָדוֹן יוֹשֵׁב לוֹ גְּמוּלוֹ
 בְּהַתָּאֵם לְמַעֲשָׂיו. אִם חֻפְצֵי לְהִרְעֹ וְלֹא שֶׁב
 מְרַעְתּוֹ בְּיָמָיו, רַעְהָ תַעֲשֶׂה לוֹ עַל פִּי הַהִשְׁבָּה
 אֲשֶׁר לֹאֵלֹהִים. וְעַתָּה, בְּנֵי, חֻפְצֵי כִּי לֹא תַתֵּן
 עוֹד לְדַבְרִים הָאֵלֶּה לְהַטְרִידָךְ. הַנַּח רַק לְחַטְאֵיךְ
 לְהַטְרִידָךְ בְּאוֹתָהּ טְרִידָה אֲשֶׁר תְּבִיאָךְ אֵלַי
 תְּשׁוּבָה. הִנֵּה, בְּנֵי, חֻפְצֵי כִּי לֹא תוֹסִיף לְהַכְחִישׁ
 אֶת צֶדֶק אֱלֹהִים. אֵל תַּתְּאֲמִץ לְהַצְדִּיק אֶת
 עֶצְמְךָ אֵף בְּדַבַּר הַפְּחוֹת בְּיֹתֵר מִפְּנֵי חַטְאֵיךְ,
 וּבִזְאת לְהַכְחִישׁ אֶת צֶדֶק אֱלֹהִים; כִּי זֹאת
 תַעֲשֶׂה: תֵּן לְצֶדֶק אֱלֹהִים וּלְרַחֲמָיו וּלְאֶרֶץ
 אֲפִיו שְׁלֵטוֹן מְלֵא בְּלִבָּךְ, וְהַנַּח לָהֶם לְהַשְׁפִּילָךְ
 בְּכִנְיַעָה עַד עַפְרָה. הִנֵּה, בְּנֵי, נִקְרָאתָ מֵאֵת
 אֱלֹהִים לְהַשִּׁיף אֶת דְּבָרוֹ אֶל הָעָם הַזֶּה. וְעַתָּה,
 בְּנֵי, לֹךְ לְדַרְכְּךָ, וְהַשְׁמַע אֶת דְּבַר אֱלֹהִים בְּאֵמַת
 וּבְפִקְחוֹן, לְמַעַן תְּבִיא נַפְשׁוֹת לְתִשְׁבּוּהָ, לְמַעַן
 תַּחוּל עֲלֵיהֶן תְּכַנִּית הַרְחֻמִּים הַגְּדוֹלָה. יְהִי רִצּוֹן
 מִלְּפָנֵי אֱלֹהִים לְתַת לָךְ כְּפִי דְבָרֵי. אָמֵן.

מַג

וְהָיָה כִּי הִלְכוּ בְּנֵי עֲלָמָא אֶל הָעָם, לְהַשְׁמִיעַם
 אֶת דְּבַר אֱלֹהִים. וְאֵף עֲלָמָא עֲצָמוּ לֹא יְכוּל הִיָּה
 לְשַׁקֵּט וַיִּצָּא גַם הוּא. וְלֹא נוֹסִיף לְדַבַּר עַל
 הַסְּפָתָם, רַק כִּי הִם הִשִּׁיפוּ אֶת דְּבַר אֱלֹהִים, אֶת
 הָאֵמַת, כְּפִי רוּחַ הַנְּבוּאָה וְהַתְּגַלּוֹת; וְהֵם
 הִשִּׁיפוּ, עַל פִּי סֹדֵר הַקֹּדֶשׁ אֲשֶׁר לֹאֵלֹהִים אֲשֶׁר
 עַל פִּיו נִקְרָאוּ. וְעַתָּה אֲשׁוּב אֲשׁוּב לְסַפּוֹר הַמַּלְחָמוֹת
 בֵּין הַנְּפִיִּים וּבֵין הַלְמָנִים בְּשָׁנַת שְׁמוֹנָה עֶשְׂרֵה
 לְשִׁלְטוֹן הַשׁוֹפְטִים. וְהִנֵּה, הַזֹּרְמִים הִפְכוּ
 לְמָנִים; וּבְרָאשִׁית שְׁנַת שְׁמוֹנָה עֶשְׂרֵה רָאוּ
 הַנְּפִיִּים כִּי הַלְמָנִים עוֹלִים עֲלֵיהֶם; לָכֵן הִם

הַנְּפִיִּים הָיָה לְשׁוֹר עַל אֲדָמוֹתֵיהֶם וְחֲרוּתָם
וְכַנְּסִיתָם. לָכֵן לֹא רָאָה חֶסֶד בְּהַגָּתָם עַל יְדֵי
תַּחֲבוּלָה; לָכֵן נִגְלָה לוֹ עַל יְדֵי מְרֻגְלָיו מִסְּלוּל
מִסַּע הַלְּמָנִים. וְהוּא חָלַק אֶת צְבָאוֹ וְהֶעֱבִיר
חָלַק מִמֶּנּוּ אֶל הַבְּקָעָה, וְהַחֲבִיאוֹ בַּמִּזְרָח
וּבְדָרוֹם גִּבְעַת רְפָלָה; וְאֵת שְׂאֵרֵית הַחִיל
הַחֲבִיֵּא בַּמַּעֲרָב הַבְּקָעָה, מִמַּעֲרָב לְנֹהַר צִידוֹן,
בּוֹאֲכָה גְבוּל אֶרֶץ מְנָטִי. וְכָּה, לְאַחַר הַצִּיּוֹב אֶת
צְבָאוֹ כְּחֻצוֹ, הוּא הָיָה מוֹכֵן לְפָנָשׁ. וְהַלְּמָנִים
בָּאוּ מִצְפוֹן לְגִבְעָה, אֲשֶׁר בְּקִרְבָּתָהּ הַתְּחַבָּא
חָלַק מִצְבָּא מוֹרוֹנִי. וְהָיָה כְּעֵבֶר הַלְּמָנִים אֶת
גִּבְעַת רְפָלָה, כְּהַפְּנִס אֶל הַבְּקָעָה וּבְהַחֲלֵם
לְחֻצוֹת אֶת נֹהַר צִידוֹן, יֵצֵא הַחִיל הָאוֹרֵב בְּדָרוֹם
הַגִּבְעָה, אֲשֶׁר שָׁם מְנַהִיגוֹ נִקְרָא לְחֵי, וְהַקִּיף
אוֹתָם מִמִּזְרָח, מֵאֲחוּרֵיהֶם. וְכִרְאוֹת הַלְּמָנִים
אֶת הַנְּפִיִּים עוֹלִים עֲלֵיהֶם מֵאֲחוֹר, הֵם פְּנוּ
עֲלֵיהֶם וְהַחֲלוּ לְהִלָּחֵם בְּחִיל לְחֵי. אִזּוֹ הַחֵל
קָצִיר דָּמִים בְּשָׁנֵי הַצִּדְדִּים, אֲךָ נוֹרָא יוֹתֵר הָיָה
בְּלְמָנִים, כִּי גוֹפָם הָעִירִים חֲשׂוּף הָיָה לְמַכּוֹת
הָעֲזוֹת מִחֲרֻבוֹת הַנְּפִיִּים וּמִפְּגִיזוֹנוֹתֵיהֶם אֲשֶׁר
הִנְחִיתוּ מוֹת כְּמַעֵט בְּכָל מִכָּה. וְלַעֲמַת זֹאת,
הָיָה בְּקִרְבֵּי הַנְּפִיִּים רַק בּוֹדְדִים אֲשֶׁר נָפְלוּ מִחֲרֵב
הַלְּמָנִים וּמֵאֲבוּד דָּם, כִּי אֵיבְרֵי גוֹפָם הַחַיּוֹנִים
הָיָו מוֹגְנִים מִמַּכּוֹת הַלְּמָנִים עַל יְדֵי שְׂרִיזֵי הַחֻצָּה
וּמְגִיזֵי הָזֹרֵעַ וּמְגִיזֵי הָרֹאשׁ אֲשֶׁר לָהֶם. כֹּה עָלָה
בְּיַד הַנְּפִיִּים לְזַרְעַ מוֹת בְּקִרְבֵּי הַלְּמָנִים. וְהַלְּמָנִים
נִבְּהָלוּ מֵעֲצַמַת הַהִשְׁמָדָה בְּקִרְבָּם, וְהַחֲלוּ לָנוּס
לְעֵבֶר נֹהַר צִידוֹן. וְהֵם נִרְדְּפוּ עַל יְדֵי לְחֵי וְאֲנָשִׁיו,
אֲשֶׁר גָּרְשׂוּם אֶל מִי צִידוֹן. וְהֵם חֲצוּ אֶת מִי צִידוֹן,
וְלְחֵי הַחֲזִיק אֶת חֲזִילוֹ עַל שְׂפַת נֹהַר צִידוֹן לְמַנַּע
אֶת הַלְּמָנִים מִחֻצֵיתוֹ. וּמוֹרוֹנִי וְצְבָאוֹ פָּגְשׂוּ אֶת
הַלְּמָנִים בַּבְּקָעָה, בְּעֵבֶר נֹהַר צִידוֹן; וְהֵם הִתְנַפְּלוּ
עֲלֵיהֶם וְהַחֲלוּ לְהִרְגֵם. וְהַלְּמָנִים נָסוּ שְׁנֵית
מִפְּנֵיהֶם, לְעֵבֶר אֶרֶץ מְנָטִי, וְשָׁם פָּגְשׂוּם שְׁנֵית
חֵיל מוֹרוֹנִי. הַפַּעַם לָחֲמוּ הַלְּמָנִים בְּנַחֲשׂוֹת
רַבָּה; אָכֹּן, מַעוֹלָם לֹא נוֹדְעוּ הַלְּמָנִים כְּלוֹחֲמִים
כֹּה עֲזִים וְנוֹעֲזִים, אֲף לֹא מֵרֹאשֵׁיתָם. וְהֵם אֲשֶׁר
עוֹרְרוּם לְהִלָּחֵם הָיוּ זֹרְמִים וְהַעֲמַלְקִיִּים, אֲשֶׁר
הָיוּ רֹאשֵׁי מִפְּקָדֵיהֶם וּמְנַהִיגֵיהֶם, וְכֹן זָרַעְחָמְנָה,
רֹאשׁ קְצִינֵיהֶם, מְנַהִיגָם הָרֹאשִׁי וּמִפְּקָדָם; אָכֹּן,

בְּגִבּוֹל יִרְשׁוֹן, וְאֲנָשִׁיו מְזִינִים בְּחֲרֻבוֹת וּבְפִגִּיזוֹנוֹת
וּבְכָל מִינֵי כְּלֵי מִלְחָמָה. וּבְהַפְּנָשׁם רָאוּ חֵילוֹת
הַלְּמָנִים כִּי אֲנָשִׁי נָפִי צִידוֹ בְּיַד מוֹרוֹנִי בְּשְׂרִיזֵי
חֻצָּה וּבְמְגִיזֵי זֹרֵעַ וְאֲף בְּמְגִיזֵי רֹאשׁ וּבְלָבוֹשׁ עֲבָה.
וְצְבָא זָרַעְחָמְנָה לֹא כָּה הָיָה מְצִיָּה. בִּידֵיהֶם הָיוּ
רַק חֲרֻבוֹתֵיהֶם וּפִגִּיזוֹנוֹתֵיהֶם, קִשְׁתוֹתֵיהֶם
וְחֻצֵיהֶם, וְאֲנָגִים וּמִקְלָעִים; וְהֵם הָיוּ עִירְמִים,
זוֹלַת עוֹרוֹת אֲשֶׁר חָגְרוּ עַל מְתַנְיָהֶם. אָכֹּן, הַכֵּל
הָיוּ עִירְמִים, זוֹלַת הַזֹּרְמִים וְהַעֲמַלְקִיִּים. וְהֵם
לֹא הָיוּ מְזִינִים בְּשְׂרִיזֵי חֻצָּה אוֹ בְּמְגִיזִים, וְעַל כֵּן
חָרְדוּ מֵאֵד מִפְּנֵי חֵיל הַנְּפִיִּים הַמְּשֻׁרָגִים, אֲף כִּי
מִסְּפָרָם רַב מֵאֵד הָיָה מִמְּסַפֵּר הַנְּפִיִּים. וְהֵנָּה,
הֵם לֹא הִעֲזוּ לְצֹאֵת עַל הַנְּפִיִּים בְּגִבּוֹל יִרְשׁוֹן.
עַל כֵּן הֵם נָטְשׂוּ אֶת אֶרֶץ אֲנָטִיאוֹנוֹם וּפְנוּ אֶל
הַיַּעֲרוֹת וְנָסְעוּ בָּהֶם הַלוֹךְ וְסֹב, הַרְחֵק, לְמִקְוֹת
נֹהַר צִידוֹן, וּמְגַמַּת פְּנֵיהֶם אֶרֶץ מְנָטִי, לְכַבְּשָׁה;
כִּי לֹא שָׁעְרוּ כִּי חֵילוֹת מוֹרוֹנִי יִדְעוּ אֲנָה הֵלְכוּ.
אֲךָ הָיָה כִּי מִיַּד בְּצֹאתָם אֶל הַיַּעֲרוֹת, שָׁלַח
מוֹרוֹנִי אַחֲרֵיהֶם מְרֻגְלִים לְצַפּוֹת בְּמַחְנֵם. וּמוֹרוֹנִי,
אֲשֶׁר יָדַע עַל נְבוֹאוֹת עֲלֵמָא, שָׁלַח אֵלָיו אֲנָשִׁים
מִסְּפָר וּבְקִשׁ מִמֶּנּוּ לְשֹׂאֵל אֶת פִּי יְהוָה אֲנָה יֵלֶךְ
חֵיל הַנְּפִיִּים לְהִגֵּן עַל עֲצָמוֹ מִפְּנֵי הַלְּמָנִים. וְהָיָה
דָּבָר יְהוָה אֶל עֲלֵמָא, וְהוּא הוֹדִיעַ אֶת שְׁלִיחֵי
מוֹרוֹנִי כִּי חֵילוֹת הַלְּמָנִים נָסְעוּ סָבִיב בִּיעֲרוֹת
וּפְנֵיהֶם מוּעָדוֹת אֶל אֶרֶץ מְנָטִי, לְפַתּוֹחַ בְּהִתְקַפָּה
עַל חָלַק הָעַם הַחֲלָשׁ וְהַשְׁלִיחִים הִלְכוּ וְהִבִּיאוּ
אֶת הוֹדְעָתוֹ אֶל מוֹרוֹנִי. וּמוֹרוֹנִי, אַחַר הַפְּקִידוֹ
חֵיל מִצְבָּאוֹ בְּאֶרֶץ יִרְשׁוֹן, פָּן יָשׁוּב אֵלָיָה חֵיל מִן
הַלְּמָנִים וְיִשְׁתַּלַּט עַל הָעִיר, לְקַח אֶת שְׂאֵר צְבָאוֹ
עִמּוֹ וְעָדַע אֶל אֶרֶץ מְנָטִי. וְהוּא צִוָּה אֶת כָּל
יוֹשְׁבֵי חֵיל הָאֶרֶץ הַהוּא לְהֵאָסֵף לְמִלְחָמָה עַל
הַלְּמָנִים, לְהִגֵּן עַל אֲדָמוֹתֵיהֶם וְעַל אֶרְצָם, עַל
זְכוּיֹתֵיהֶם וְעַל חֲרוּתָם; כֹּה הֵם הָיוּ עֲרוּכִים לְפָנָי
בּוֹא הַלְּמָנִים. וּמוֹרוֹנִי צִוָּה אֶת צְבָאוֹ לְהִסְתַּר
בַּבְּקָעָה אֲשֶׁר לְשַׂפַּת נֹהַר צִידוֹן, מִמַּעֲרָב לְנֹהַר,
בִּיעֲרוֹת. וּמוֹרוֹנִי הַצִּיב מְרֻגְלִים סָבִיב־סָבִיב,
לְדַעַת אֶת מוּעֵד בּוֹא מַחְנֵה הַלְּמָנִים. וּמוֹרוֹנִי
יָדַע כִּי פִּנְנַת הַלְּמָנִים הִיא לְהִשְׁמִיד אֶת אַחֲרֵיהֶם,
אוֹ לְהַכְנִיעֵם וּלְשַׁעֲבָדָם לְמַעַן יִסַּד לְעֲצָמָם
מִמְּלָכָה עַל כָּל הָאֶרֶץ. וְהוּא אֲף יָדַע כִּי כָּל חֲפָץ

אֵינְנוּ רוֹצִים לְהִיּוֹת אֲנָשֵׁי דְמִים. הֵן יוֹדְעִים
 אַתֶּם כִּי אַתֶּם בְּיַדֵּנוּ, אַךְ אֵינְנוּ חֹפְצִים לְהַרְג
 אֶתְכֶם. הֵן לֹא יֵצְאֵנוּ לְהִלָּחֵם בְּכֶם לְמַעַן נִשְׂגֵי
 שְׁלֹטוֹן בְּשִׂפְיַת דְּמָכֶם; אִין גַּם חֲפְצֵנוּ לְהַכְנִיס
 אִישׁ תַּחַת עַל שַׁעְבוּד. הֵן רַק זֹאת סַבַּת צִאֲתְכֶם
 עָלֵינוּ: זַעֲמָכֶם עָלֵינוּ מִפְּנֵי דְתַנּוּ. וְעַתָּה הִנֵּכֶם
 רוֹאִים כִּי עֲמָנוּ יְהוּה, וְכִי הוּא נִתְּנָכֶם בְּיַדֵּנוּ.
 וְרִצּוֹנִי הוּא כִּי תִבְיֵנוּ כִּי זֹאת נְעֻשְׂתָּה לָנוּ מִפְּנֵי
 דְתַנּוּ וּמִפְּנֵי אַמּוּנַתְנוּ בְּמִשְׁתִּית. וְהִנֵּכֶם רוֹאִים כִּי
 אִין בְּיַדְכֶם לֹאבַד אֶת אַמּוּנַתְנוּ זֹאת. הִנֵּכֶם
 רוֹאִים כִּי זֹאת אַמּוּנַת אֱלֹהִים הַנְּכֹנָה; אַכּוּ,
 רְאִיתֶם כִּי אֱלֹהִים יִתְמוֹךְ בְּנוּ, וְיִשְׁמְרֵנוּ וְיִנְצְרֵנוּ
 כָּל עוֹד נִשְׁמַר אַמּוּנָם לֹא לְאַמּוּנַתְנוּ וְלִדְתַנּוּ;
 וְלַעוֹלָם לֹא יִתִּיר יְהוּה כִּי נִכְרַת בְּלִתִּי אִם נִפְשַׁע
 וְנִכְחַשׁ בְּאַמּוּנַתְנוּ. וְעַתָּה, זִרְעַחְמְנָה, הִנְנִי
 מְצוֹכֶם בְּשֵׁם אֵל שְׂדֵי, אֲשֶׁר חִזַּק אֶת יָדוֹ לְגַבַּר
 עֲלֵיכֶם, בְּשֵׁם אַמּוּנַתְנוּ וְדַתְנוּ, וְסִדֵּר עֲבוּדַת
 קִדְשֵׁנוּ וְכִנְסִיתְנוּ, וּבְשֵׁם כִּלְכַלַּת נְשׁוֹתֵינוּ וְיַלְדֵינוּ,
 אֲשֶׁר הִיא חוֹבַתְנוּ הַקְדוּשָׁה, וּבְשֵׁם הַחֲרוּת
 הַקּוֹשֶׁרֶת אוֹתְנוּ אֶל אֲדַמְתְנוּ וְאֶל אֲרַצְנוּ; אַכּוּ,
 בְּשֵׁם שְׁמִירַת דְּבַר אֱלֹהִים הַקְדוּשׁ, אֲשֶׁר הוֹדוּת
 לוֹ כָּל אֲשֶׁרֵנוּ, וּבְשֵׁם כָּל הַיְקָר לָנוּ; וְאִין זֶה
 הַכֹּל, הִנְנִי מְצוֹכֶם בְּשֵׁם כָּל תְּשׁוּבוֹתֵיכֶם לְחַיּוֹת
 כִּי תִמְסְרוּ לָנוּ אֶת כְּלֵי נִשְׁקָכֶם; אַזִּי לֹא נִבְקַשׁ
 אֶת נַפְשְׁכֶם. כִּי אִם תִּלְכוּ לְדַרְכְּכֶם וְלֹא תִשׁוּבוּ
 לְהִלָּחֵם בְּנוּ, נִתּוֹן נִתּוֹן לְכֶם אֶת נַפְשְׁכֶם לְשִׁלַּל.
 וְאִם לֹא תַעֲשׂוּ כֵן, בְּיַדֵּנוּ אַתֶּם, וְאִנִּי אֲצַוֶּה אֶת
 אֲנָשֵׁי כִּי יִתְנַפְּלוּ עֲלֵיכֶם וְיִטְלוּ בְּגוּפְכֶם פְּצָעֵי מוֹת
 לְהַכְחִידְכֶם. אַז נִרְאֶה לָמִי הַשְׁלֹטוֹן עַל הָעַם
 הַזֶּה; אַז נִרְאֶה מִי יִהְיֶה הַמְּשַׁעֲבָדִים. וְכִשְׁמַע
 זִרְעַחְמְנָה אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, הוּא קָרַב וְנִתַּן
 אֶת חֲרָבוֹ וְאֶת פְּגִיוֹ וְאֶת קֶשֶׁתוֹ לַיַּד מוֹרוֹנִי
 וְאָמַר אֵלָיו: הִנֵּה כְּלֵי נִשְׁקָנוּ. נִמְסְרִים לְכֶם, אַךְ
 אֵינְנוּ מוֹכְנִים לְהַשְׁבִּיעַ לְכֶם שְׁבוּעָה אֲשֶׁר יוֹדְעִים
 אֲנַחְנוּ כִּי נִפְר אֹתָהּ, אֲנַחְנוּ וּבְנֵינוּ. קַח אֶת
 נִשְׁקָנוּ וְתֵן לָנוּ לְצִאֲת אֵל הַיְעָרוֹת. וְאִם לֹא יִישַׁר
 זֶה בְּעֵינֵינוּ, נִשְׂא שְׁנִית אֶת חֲרָבוֹתֵינוּ וְנֹאבַד אוֹ
 נִכְבַּשׁ. אִין אֲנַחְנוּ בְּנֵי אַמּוּנַתְךָ. אֵינְנוּ מְאָמִינִים
 כִּי אֱלֹהִים נִתְּנָנוּ בְּיַדְכֶם, אֲלֵא מְאָמִינִים אֲנַחְנוּ
 כִּי עָרַמְתְּכֶם שְׁמֵרַתְכֶם מִחֲרָבוֹתֵינוּ. הִנֵּה,

הֵם נִלְחָמוּ כְּתַנִּינִים וְרַבִּים מִן הַנְּפִיִים נִהְרָגוּ עַל
 יְדֵיהֶם כִּי הֵם פְּצָחוּ רַבִּים מִמִּגְנֵי רֹאשָׁם, וְנִקְבּוּ
 רַבִּים מִמִּגְנֵי הַחֹהֶה וְכָרְתוּ יְדֵים רַבּוֹת. כֹּה הִלְמוּ
 הַלְמָנִים בְּחַמַּת זַעֲמָם. וְאוּלָם, מְקוֹר הַשְּׂרָאֵת
 הַנְּפִיִים הָיָה טוֹב יוֹתֵר. כִּי הֵם לֹא נִלְחָמוּ לְשֵׁם
 מְלוּכָה אוֹ מְשָׁרָה כִּי אִם בְּעַד בְּתִיָּהֶם וְחֲרוּתָם,
 נְשִׂיָּהֶם וְיַלְדֵיהֶם, וּבְעַד כָּל אֲשֶׁר לָהֶם, אַכּוּ,
 בְּעַבּוֹר סִדֵּר עֲבוּדַת אֱלֹהֵיהֶם וּבְעַבּוֹר כְּנִסְיָתָם.
 וְהֵם עָשׂוּ אֶת אֲשֶׁר חֲשָׁבוּהוּ חוֹבַתְכֶם לְאֱלֹהֵיהֶם;
 כִּי יְהוּה אָמַר אֲלֵיהֶם כְּאִמְרוֹ לְאֲבוֹתֵיהֶם: כָּל
 עוֹד אִין בְּכֶם אֲשַׁמַּת הַפְּגִיעָה הַרְאִשׁוֹנָה אוֹ
 הַשְּׁנִיָּה, אֵל לְכֶם לְמַסֵּר עֲצָמְכֶם לְהַרְג בְּיַדִּי
 אוֹיְבֵיכֶם. וְעוֹד זֹאת אָמַר יְהוּה, הִגְן תְּגַנּוּ עַל
 מִשְׁפַּחוֹתֵיכֶם אַף בְּשִׂפְיַת דְּמִים. עַל כֵּן
 נִלְחָמוּ הַנְּפִיִים בְּלְמָנִים, לְהִגְן עַל עֲצָמָם וְעַל
 מִשְׁפַּחוֹתֵיהֶם, עַל אֲדַמְתָם וְעַל אֲרַצָם, עַל
 זְכוּיָתֵיהֶם וְעַל דְתָם. וְהָיָה כְּרֹאוֹת אֲנָשֵׁי מוֹרוֹנִי
 אֶת עוֹז הַלְמָנִים וְאֶת חַמַּתְכֶם, הֵם כְּמַעַט נִרְתְּעוּ
 וְנָסוּ מֵהֶם. וְאוּלָם מוֹרוֹנִי, בְּרֹאוֹתוֹ אֶת כְּוִנַּת
 אֲנָשָׁיו, שָׁלַח אֲלֵיהֶם אֶת דְּבָרוֹ וְהִפִּיחַ רוּחַ
 בְּלִבָם בְּרַעֲיוֹנוֹת הָאֵלֶּה, עַל אוֹדוֹת אֲדַמוֹתֵיהֶם
 וְחֲרוּתָם, הִיא הַחֲרוּת מִשַׁעְבוּד. אַז פָּנוּ הַנְּפִיִים
 אֶל הַלְמָנִים וְקִרְאוּ פֹה אֶחָד אֶל יְהוּה אֱלֹהֵיהֶם,
 לְמַעַן חֲרוּתְכֶם, חֲרוּתְכֶם מִשַׁעְבוּד. וְהֵם הַחֲלוּ
 לַעֲמֹד בְּעוֹז בְּפִנֵי הַלְמָנִים; וּבְעֵצָם שַׁעַת קְרִיאָתְכֶם
 אֵל יְהוּה לְמַעַן חֲרוּתְכֶם, הַחֲלוּ הַלְמָנִים לְנוֹס
 מִפְּנֵיהֶם וְנָסוּ עַד מִי צִידוֹן. וְאִף כִּי הָיוּ הַלְמָנִים
 רַבִּים, אַכּוּ, יוֹתֵר מִכְּפָלִים מִמְּסַפֵּר הַנְּפִיִים, הֵם
 גָּרְשׁוּ, עַד כִּי נֶאֱסָפוּ יַחַד לְמַחְנֶה אֶחָד בְּבַקְעָה,
 עַל שַׁפַּת נְהַר צִידוֹן. וְכַף כְּתָרוֹם חִילוֹת מוֹרוֹנִי,
 מִשְׁתֵּי גְדוֹת הַנְּהַר, כִּי אֲנָשֵׁי לַחֵי הָיוּ מִמְּזֹרַח.
 וְכֹרְאוֹת אֲנָשֵׁי זִרְעַחְמְנָה אֶת אֲנָשֵׁי לַחֵי בְּמִזְרַח
 נְהַר צִידוֹן, וְאֵת חִילוֹת מוֹרוֹנִי בְּמַעֲרַב הַנְּהַר,
 אַכּוּ, כִּי כְתָרוֹם הַנְּפִיִים, אֲחֻזְתֶם בְּהִלָּה נוֹרְאָה.
 וְכֹרְאוֹת מוֹרוֹנִי אֶת פְּחָדְסִי, הוּא צִוָּה עַל אֲנָשָׁיו
 לְחַדֵּל מִשְׁפָּךְ דְּמָם.

מַד

א וְהָיָה כִּי הֵם חִדְלוּ מִהִלָּחֵם וְרַחֲקוּ מֵהֶם מַעַט.
 וְאָמַר מוֹרוֹנִי אֶל זִרְעַחְמְנָה; רֵאֵה, זִרְעַחְמְנָה,

מורוני לחדל שנית מן ההרג באנשים. והוא לקח את כלי הנשק מאת הלמנים; ואחר אשר באו עמו בברית שלום הטר להם לצאת אל היערות. ומספר הרונייהם לא נמנה כי רב היה. אכן, עצום ורב היה מספר ההרוגים, הן מן הנפיים והן מן הלמנים. והם השליכו את מתייהם אל מי צידון; והם נשאו הלאה משם ונקברו במעמקי הים. וחילות הנפיים, צבא מורוני, שבו אל בתייהם ואל אדמתם. כה בלתה שנת שמונה עשרה לשלטון השופטים בעם נפי. וכה תמו כתבי עלמא, הכתובים על לוחות נפי.

ספור מעשי עם נפי. מלחמותיהם ומחלוקותיהם בימי הילמן, על פי כתבי הזכרון אשר להילמן (בערך 73-57 לפני הספירה). נכלל בפרקים מה-סב.

מה

בימים ההם היתה לעם נפי שמחה רבה, כי שוב הצילים יהוה מידי אויביהם; על פן הם הודו ליהוה אלהיהם; אכן, הם הרבו לצום ולהתפלל ועבדו את אלהים בשמחה רבה. והיה בשנת תשע עשרה לשלטון השופטים בעם נפי, בא עלמא אל הילמן בנו ואמר אליו: התאמין בדברים אשר אמרתי אליה על אודות כתבי הזכרון ההם אשר נשמרו? ואמר אליו הילמן: אכן, אני מאמין. ואמר אליו עלמא שנית: התאמין בישוע המשיח, אשר יבוא? והוא אמר: אכן, אני מאמין בכל הדברים אשר דברת. ועלמא הוסיף לומר אליו: התשמר את מצוותי? והוא אמר: כן, אשמר את מצוותיך בכל לבי. ואמר אליו עלמא: ברוך אתה, ויהוה יצליחך בארץ הזאת. והנה, יש לי אליך דבר נבואה, אך אל לך להודיעו לאיש. אכן, אל ידע את אשר אנבא באזניך עד אשר יתקיים. לכן, כתב את הדברים אשר אמר. ואלה הדברים: הנני חוזר, כפי רוח ההתגלות אשר בי, כי העם הזה, הנפיים, ידרדו אל חסר אמונה פעבר ארבע מאות

שריוני החזה ומגניכם, הם אשר שמרוכם. וככלות זרעחמנה לומר את הדברים האלה, השיבו מורוני את החרב ואת כלי הנשק אשר קבל ואמר: הנה, שום נשים קץ למריבה. לא אוכל לחזור בי מדברי אשר דברתי. לכן, חי יהוה כי לא תצאו מפה כי אם בשבועה כי לא תשובו להלחם בנו. ועתה, יען אשר בידינו אתם, נגיר את דמכם לארץ, או תכעו לתנאים אשר הצעתים. וכאמר מורוני את הדברים האלה, תפש זרעחמנה את חרבו, ובחמתו על מורוני, פרץ קדימה להרוג; אך כהניפו את חרבו, והנה אחד מחילי מורוני הכה אותה ארצה ונצבה נשבר; והוא אף הלם בזרעחמנה והתז את קרקפתו ארצה. וזרעחמנה נסוג מפניהם אל בין חיליו. והחיל אשר עמד בקרבתו, והוא אשר הסיר במכתו את קרקפת זרעחמנה, הרים את הקרקפת מן האדמה בהחזיקו בשערותיה ורקע אותה בקצה חרבו והניפה לעמת הלמנים ואמר אליהם בקול גדול: פקרקפת הזאת אשר נפלה ארצה, קרקפת מנהיגכם, כן תפלו אתם ארצה אם לא תמסרו את כלי נשקכם, ותצאו בברית שלום. ורבים אשר שמעו את הדברים האלה וראו את הקרקפת התקועה בקצה החרב, הכו בפחד. ורבים נגשו והשליכו את כלי נשקם לגלי מורוני ובאו בברית שלום. וכל אשר באו בברית, הטרזו לצאת אל היער. וזרעחמנה בחמתו העזה עורר את שארית חיליו לכעס על הנפיים ולהלחם בהם במשנה כח. ומורוני כעס על עקשות הלמנים, ולכן צוה על אנשיו להתנפל עליהם ולהרגם. והם החלו להרגם; והלמנים נלחמו בחברותיהם ובכחם. והנה, מערמי עורם וראשיהם המגלים היו חשופים לפגיעת חרבות הנפיים החדות; אכן הם דקרו והכו, ונפלו כהרף עין לפני חרבות הנפיים; והם הכרעו ארצה, כדבר הנבואה אשר יצא מפי חיל מורוני. וכראות זרעחמנה כי הם כלם על סף הכליון, הוא קרא אל מורוני בחזקה ואמר כי הוא ואנשיו יבואו בברית עם הנפיים, אם יחוסו על חיי שאריהם, וכי לעולם לא יוסיפו לצאת עליהם למלחמה. אז צוה

ומפני מחלוקות קטנות מרבות והפרעות
 בקרב העם, היה צרף להשמיע את דבר אלהים
 בקרבם ולקבע סדרים בכל הכנסיה. לכן יצאו
 הילמן ואחיו ליסד מחדש את הכנסיה בכל
 הארץ, בכל עיר אשר ברחבי כל ארץ נחלת
 עם נפי. והם מנו כהנים ומורים בכל הכנסיות
 בכל הארץ. והיה אחר אשר מנו הילמן ואחיו
 כהנים ומורים לכנסיות, פרצה מריבה בעם
 והם לא שתו לבם לדברי הילמן ואחיו;
 כי הם התנשאו והתנאו בלבם על גדל עשרם
 העצום; אכן, הם היו עשירים בעיניהם ולא
 שתו לבם לדברי הילמן ואחיו ללכת בדרך
 מישרים לפני אלהים.

מו

וכל אשר סרבו לשמע לדברי הילמן ואחיו נאספו
 יחדו על בני עמם. והנה, כה רב היה קצפם עד
 כי בקשו להרגם. וראש הרוגים על בני עמם
 היה איש גדול וחוץ, ושמו נקרא עמליקה.
 ועמליקה חפץ להיות מלך; והמתקוממים בקשו
 אף הם כי הוא יהיה מלכם. רבם היו שופטי
 הארץ הנמוכים והם בקשו לזכות בשררה.
 ועמליקה הוליד אותם בדברי חלקות, כי אם
 יתמכו בו וישימוהו מלך עליהם, הוא יפקידם
 כמושלים בעם. כה הטו על ידי עמליקה אל
 מחלקת, למרות הטפת הילמן ואחיו; אכן, על
 אף דאגתם המרבה לכנסיה, כי הם היו כהנים
 גדולים בה. ורבים היו בכנסיה אשר האמינו
 בדברי החלקות אשר מפי עמליקה; לכן הם
 נפרדו גם מן הכנסיה. וכה היו עניני עם נפי
 רופפים ומספנים עד מאד, על אף נצחונם
 הגדול על הלמנים ורב שמחתם על הצלתם
 בידי יהוה. וכה רואים אנחנו מה מהירים בני
 האדם לשפח את יהוה אלהיהם, ומה מהירים
 הם לעשות עוון ולסור מדרך הישר בהנהגת
 השטן. וכן רואים אנחנו מה גדולה הרשעה
 אשר יכול איש רשע מרשע להביא לבדו אל
 קרב בני האדם. אכן, רואים אנחנו כי עמליקה,
 בהיותו איש תחבולות, איש ערמה וחספה, הטח
 לבב רבים אל מעשי רשע, כי בקש הוא לאבד

שנה מעת התגלות ישוע המשיח לפניהם.
 ובימים ההם יראו הם מלחמות ודבר, רעב
 ושפיכות דמים עד אשר יכחד עם נפי כליל.
 וזאת מפני שקיעתם בחסר אמונה ונפילתם
 אל מעשי חשף וזמה וכל מיני עוונות; אכן,
 אומר אני לך, יען אשר יחטאו נגד אור ודעת
 כה גדולים, מן היום ההוא, אף דור רביעי לא
 יחלף בלו בטרם יבוא העוון הגדול הזה. ובבוא
 היום הגדול ההוא תבוא עד מהרה העת אשר
 בה יחדלו הנמנים עתה עם עם נפי, או עם
 זרעם, להמנות עם עם נפי. וכל הנשאה אשר
 לא יאבד ביום הגדול והנורא ההוא, ימנה עם
 הלמנים ויהיה כמוהם. רק מעטים יותרו אשר
 יקראו תלמידי יהוה; והלמנים רדוף ירדפום
 עד אשר ימחו. הנה, קום תקום הנבואה הזאת
 מפני העוון. וככלות עלמא לדבר את הדברים
 האלה אל הילמן, הוא ברף אותו וכן את שאר
 בניו; והוא אף ברף את האדמה למען הצדיקים.
 והוא אמר: כה אמר יהוה אלהים, ארוה תהיה
 הארץ, הארץ הזאת, לכל אמה, משפחה, לשון
 ועם אשר יעשו רשעה; לכליה יהיו במלאת
 סאתם; כי כאשר אמרתי כן יהיה; כי זאת
 קללת אלהים וברכתו על הארץ, כי לא יוכל
 יהוה להתיר כל חטא, אף בותור הקל ביותר.
 וכאמר עלמא את הדברים האלה, הוא ברף את
 הכנסיה, את כל אשר יעמדו איתנים באמונתם
 מן היום ההוא ואילך. והיה אחר עשות עלמא
 את זאת, הוא יצא מארץ זרעמלה, ונראה
 כאלו הלך אל ארץ מלך, ואיש לא שמע עוד
 על אודותיו, ואין אנחנו יודעים דבר על מותו
 ועל קבורתו. ורק זאת נדע: צדיק היה,
 והשמועה יצאה בכנסיה כי הרוח לקחתהו
 מעלה, או כי נקבר, כמשה, בידי יהוה. והנה,
 כתבי הקדש אומרים כי יהוה לקח את משה
 אליו; ואנחנו משערים כי אף את עלמא קבל
 אליו ברוחו. לכן, מפני זאת, איננו יודעים
 מאומה על מותו ועל קבורתו. והיה בראשית
 שנת חשע עשרה לשלטון השופטים בעם נפי,
 יצא הילמן אל העם להשמיעם את דבר
 אלהים. כי מפני מלחמותיהם בלמנים,

אֱלֹהִים; וּבִלְשׁוֹן אַחֵר: אִם יִפְרוּ אֶת מִצְוֹת
 אֱלֹהִים, אוּ יִפְשְׁעוּ, וַיְבוֹשׂוּ לְשֹׂאת עֲלֵיהֶם אֶת
 שֵׁם הַמְּשִׁיחַ, קְרוֹעַ יִקְרַעֵם יְהוָה, כַּאֲשֶׁר קָרַעוּ
 הֵם אֶת בְּגָדֵיהֶם. וְזֹאת הַבְּרִית אֲשֶׁר כָּרַתוּ; וְהֵם
 הַשְּׁלִיכּוּ אֶת בְּגָדֵיהֶם לְרַגְלֵי מוֹרוֹנִי וְאָמְרוּ: בְּרִיתֵנוּ
 עִם אֱלֹהֵינוּ כִּי נִאֲבַד כַּאֲחֵינוּ בְּאֶרֶץ הַחֲצֹפּוֹן, אִם
 נִשְׁקַע בַּעֲבֻרֹת; אָכֵן, אִם פְּשׁוּעַ נִפְשָׁע זָכָאִי הוּא
 לְהַשְּׁלִיכְנוּ לְרַגְלֵי אוֹיְבֵינוּ, כַּאֲשֶׁר הַשְּׁלַכְנוּ אֲנַחְנוּ
 אֶת בְּגָדֵינוּ לְרַגְלֵי הַהֶרְמֵס. וְאָמַר מוֹרוֹנִי אֲלֵיהֶם:
 הִנֵּה, שְׂאֵרִית בֵּית יַעֲקֹב אֲנַחְנוּ, אָכֵן, שְׂרִיד לְזֹרַע
 יוֹסֵף, אֲשֶׁר כָּתְנָתוּ נִקְרַעַה בְּיַדֵּי אֲחָיו לְקָרְעִים
 רַבִּים; וְעַתָּה, הִבֵּה נִזְכָּרָה לְשֹׁמֵר אֶת מִצְוֹת
 אֱלֹהִים, פֹּן יִקְרַעוּ אֲחֵינוּ אֶת כְּתוֹנֹתֵינוּ, וְאוֹתֵנוּ
 יִשְׁלִיכּוּ אֶל בֵּית הַכְּלָא, אוּ יִמְכְּרוּנוּ אוּ יַהֲרֹגוּנוּ.
 הִבֵּה נִנְצֵר אֶת חֲרוֹתֵנוּ כַּשְׂאֵרִית יוֹסֵף; הִבֵּה
 נִזְכֹּר אֶת דְּבָרֵי יַעֲקֹב לְפָנֵי מוֹתוֹ; הֵן הוּא רָאָה
 כִּי שְׂרִיד מִכְּתָנֹת יוֹסֵף נוֹתֵר בְּלֹא פִגְעַה. וְכֹה
 אָמַר: כֹּה־שֹׁמֵר שְׂאֵרִית כְּתָנֹת בְּנֵי, כֹּן תִּשְׁמֹר
 שְׂאֵרִית זֹרַע בְּנֵי אֱלֹהִים, וְאֵלָיו תִּלְקַח;
 בַּעֲדוֹ יֵאָבֵד יִתֵּר זֹרַע יוֹסֵף, כִּי־תֵר כְּתָנָתוֹ. וְעַל
 זֹאת תַּעֲצֵב נִפְשִׁי; אִף יֵשׁ לְנַפְשִׁי שִׂמְחָה בְּבָנֵי,
 מִפְּנֵי שְׂרִיד זֹרַעוֹ אֲשֶׁר יִלְקַח אֶל אֱלֹהִים. הִנֵּה,
 זֶה הִזְיָה לְשׁוֹן יַעֲקֹב. וְיִמִּי יוֹדַע אִם שְׂאֵרִית זֹרַע
 יוֹסֵף, אֲשֶׁר תִּכְלָה כְּכֹתְנָתוֹ, אֵינְנָה כִּי אִם אֵלֶּה
 אֲשֶׁר נִפְלְגוּ מֵעַמִּנוּ? וְאִף בְּנֵי יְהוָה הַדְּבָר, אִם
 לֹא נַעֲמֹד אִיתָנִים בְּאַמוֹנַת הַמְּשִׁיחַ. וְאַחֵר
 אֲשֶׁר אָמַר מוֹרוֹנִי אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, הוּא
 יִצָּא לְדֶרֶךְ, וְאִף שִׁלַּח אַחֵרִים אֶל כָּל אֲזוּרֵי
 הָאֶרֶץ אֲשֶׁר פָּשׂוּ בָהֶם מַחְלוּקוֹת, וְקִבֵּץ אֶת כָּל
 הָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר חֲפְצוֹ לְשֹׁמֵר עַל חֲרוֹתָם, לְעַמֹּד
 נֶגֶד עֲמִלְקִיָּה וְהַנְּפִלְגִים, אֲשֶׁר נִקְרְאוּ עֲמִלְקִיָּים.
 וְכִרְאוֹת עֲמִלְקִיָּה כִּי רַב מִסְפָּר אֲנָשֵׁי מוֹרוֹנִי
 מֵאֲנָשָׁיו, וְכִרְאוֹתוֹ כִּי נֶפֶל סִפְק בְּלֹב אֲנָשָׁיו אִם
 יֵשׁ צָדֵק בְּדָרְכָם, הוּא לְקַח, בְּחֻשׁוֹ כִּי תֵאָבֵד
 תּוֹחֲלָתוֹ, אֶת אֵלֶּה מֵאֲנָשָׁיו אֲשֶׁר חֲפְצוֹ לְלַכֵּת
 עִמוֹ, וְיִצָּא אֶל אֶרֶץ נָפִי. וּמוֹרוֹנִי סָבַר כִּי לֹא
 יֵיטֵב אֲשֶׁר לְלִמְנִים יְהִיָּה כֹחַ נוֹסֵף; לְכֹן הוּא
 בִּקֵּשׁ לְחַסֵּם אֶת אֲנָשֵׁי עֲמִלְקִיָּה, אוּ לְתַפְּשֵׁם
 וְלְהַשִּׁיבֵם לְאַרְצָם וּלְהַמִּית אֶת עֲמִלְקִיָּה; יַעַן
 אֲשֶׁר יָדַע כִּי זוֹמֵם עֲמִלְקִיָּה לְעוֹרֵר אֶת זַעַם

אֶת כְּנִסִּית אֱלֹהִים וּלְהַחְרִיב אֶת יְסוֹד הַחֲרוֹת
 אֲשֶׁר נָתַן לָהֶם אֱלֹהִים, הִיא הַבְּרָכָה אֲשֶׁר שִׁלַּח
 אֱלֹהִים עַל פְּנֵי הָאֶרֶץ לְמַעַן הַצְּדִיקִים. וְהִיָּה
 כַּשְּׁמַע מוֹרוֹנִי, הַמְּפַקֵּד הַעֲלִיּוֹן אֲשֶׁר לְחִילוֹת
 הַנְּפִיִּים, עַל הַמְּרִיבוֹת הָאֵלֶּה, הוּא כָּעֵס עַל
 עֲמִלְקִיָּה. וְהוּא קָרַע אֶת כְּתָנָתוֹ, וְלִקַּח קָרַע
 מִמֶּנָּה וְכָתַב עָלָיו: לְזַכְרוֹן אֱלֹהֵינוּ וְדַתְנוּ, חֲרוֹתֵנוּ
 וְשְׁלוֹמֵנוּ, נִשְׁיֵנוּ וְיִלְדֵינוּ; וְהוּא הַצְּמִיד אֶת הַקָּרַע
 אֶל קֶצֶה מוֹט. וְהוּא חָבַשׁ אֶת שְׂרִיּוֹן רֵאשׁוֹ
 וְאֶת שְׂרִיּוֹן חֲזוּה וְאֶת מַגְנֵיו, וְחָגַר אֶת נִשְׁקוֹ
 עַל מְתָנָיו; וְהוּא לָקַח אֶת הַמוֹט אֲשֶׁר בְּרֵאשׁוֹ
 נִשְׂאָה קָרַע כְּתָנָתוֹ, וְלוֹ קָרָא נֵס הַחֲרוֹת; וְהוּא
 הִשְׁתַּחֲוָה אַרְצָה וְהִתְפַּלֵּל בְּרַב עֲזוֹ אֶל אֱלֹהָיו
 כִּי יִשְׁלַח אֶת בְּרַכַּת הַחֲרוֹת עַל עַמִּיתָיו, כֹּל עוֹד
 לְשְׂאֵרֹת אֲגֻדַּת מְשִׁיחִים לְנַחֵל אֶת הָאֶרֶץ.
 כִּי כֹף נִקְרְאוּ כָּל מֵאֲמִינֵי הַמְּשִׁיחַ הַכְּנִים,
 חֲבָרֵי כְּנִסִּית אֱלֹהִים, בְּפִי הָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר לֹא
 חֲבָרוּ לְכְּנִסְיָהּ, וְאֵלֶּה אֲשֶׁר חֲבָרוּ לְכְּנִסְיָהּ הִיוּ
 נְאֻמִּים; אָכֵן, כָּל הַמֵּאֲמִינִים בְּמְשִׁיחַ בְּכַנּוֹת
 קָבְלוּ עֲלֵיהֶם, בְּחֲפָץ לֵב, אֶת שֵׁם הַמְּשִׁיחַ, אוּ
 אֶת הַשֵּׁם מְשִׁיחִים, כִּפִּי אֲשֶׁר נִקְרְאוּ, מִפְּנֵי
 אֲמוּנָתָם בְּמְשִׁיחַ אֲשֶׁר יְבוֹא. לְכֹן הִתְפַּלֵּל
 מוֹרוֹנִי בַּעֲת הַהִיא כִּי עֲנִין הַמְּשִׁיחִים וְחֲרוֹת
 הָאֶרֶץ יִמְצָא חוֹן לְפָנֵי אֱלֹהִים. וְהִיָּה אַחֵר אֲשֶׁר
 שָׁפַף אֶת לְבוֹ בְּתַפְלָה לְאֱלֹהִים, הוּא כְּנֵה אֶת כָּל
 הָאֶרֶץ אֲשֶׁר מִדְּרוֹם לְאֶרֶץ חֲרָבָה, אָכֵן, אֶת כָּל
 אֶרֶץ הַנְּפִיִּים, אֲשֶׁר מִצְפּוֹן וְאֲשֶׁר מִדְּרוֹם, אֶרֶץ
 הַבְּחִירָה וְאֶרֶץ חֲרוֹת. וְהוּא אָמַר: אָכֵן, לֹא יִתִּיר
 אֱלֹהִים כִּי אֲנַחְנוּ, אֲשֶׁר יְבוֹזוּנוּ מִפְּנֵי שִׂאתֵנוּ אֶת
 שֵׁם הַמְּשִׁיחַ, נֶרְמַס וְנִשְׁמַד כִּי אִם בְּהַסְבְּנוּ זֹאת
 עֲלֵינוּ בְּפִשְׁעֵינוּ. וְכִאֲמָרוֹ אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה,
 יִצָּא מוֹרוֹנִי אֶל הָעָם, וְהוּא מְנוּפֵף אֶת קָרַע
 כְּתָנָתוֹ מֵעֵלָה, לְמַעַן יִרְאוּ הַכָּל אֶת אֲשֶׁר כָּתַב
 עָלָיו, וְקָרָא בְּקוֹל גְּדוֹל לְאֹמְרוֹ: רְאוּ, כָּל הַמַּחְזִיק
 בְּנֵס הַזֶּה בְּאֶרֶץ, יְבוֹא נָא וְיִתְלַבֵּשׁ עִז יְהוָה וְיִכְנַס
 בְּבְרִית שְׂמִירָה עַל זְכִיתָיו וְדַתּוֹ, לְמַעַן יִבְרַכְהוּ
 יְהוָה אֱלֹהִים. וְהִיָּה בְּהַשְׁמִיעַ מוֹרוֹנִי אֶת
 הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, וְהִנֵּה נִהְרֹו הָאֲנָשִׁים יַחְדָּו
 חֲגוּרִים בְּנִשְׁקָם עַל מִתְנִיָּהֶם, וְהֵם קוֹרְעִים אֶת
 בְּגָדֵיהֶם, לְאוֹת, וּלְבְרִית, כִּי לֹא יַעֲזֹבוּ אֶת יְהוָה

לקח את ההולכים עמו ועלה אל ארץ נפי, אל
 הלמנים. והוא עורר את זעם הלמנים על עם
 נפי, עד כי שלח מלך הלמנים הודעה בכל רחבי
 ארצו, בקרב כל עמו, להתקבץ ולצאת שנית
 לקרב על הנפיים. והיה כהגיע הקריאה
 אליהם, הם יראו מאד; אכן, הם פחדו להכעיס
 את המלך ואף פחדו לצאת לקרב על הנפיים,
 פן יאבדו. והם סרבו לציית לפקדת מלכם; אכן,
 רבם לא נשמעו לקריאה. ומלך הלמנים קצף
 על פי המרו את פיו; והוא הפקיד את חלק
 צבאו אשר שמע למשמעתו בידי עמליקה וצוה
 עליו לצאת וללכת עליהם לצאת למלחמה.
 והנה, זה היה חפץ עמליקה, כי בערמתו לבצע
 רעה הוא זמם בלבו להסיר את מלך הלמנים
 מכסאו. ועתה הוא היה למפקד חלק הלמנים
 אשר תמדו במלך; והוא בקש למצא חן בעיני
 אלה אשר לא נשמעו לו. על כן הוא יצא אל
 המקום אשר שמו נקרא עונידה, כי שמה ברחו
 כל הלמנים, ועו אשר בגלותם כי הצבא קרב
 ובא, חשבו כי להשמדם הוא בא. לכן נמלטו
 אל עונידה, אשר בה היה בית הנשק. והם מנו
 עליהם מלך ומנהיג, כי החליטו החלטה חרוצה,
 כי לא יאלצו לצאת למלחמה בנפיים. והם
 התקבצו בראש ההר הנקרא אנטיפס ונערכו
 לקרב. אף עמליקה לא התכונן להקנס עמקם
 בקרב כפקדת המלך, כי פונתו היתה למצא חן
 בעיני חילות הלמנים, למען יעמד בראשם,
 ובהסירו את המלך מכסאו יתפש לעצמו את
 המלוכה. והוא צוה את חילו לנטות את אהליהם
 בעמק הקרוב אל הר אנטיפס. וכרדת הלילה
 הוא שלח משלחת חרש אל הר אנטיפס, ובקש
 את מנהיג החיל אשר על ההר, אשר נקרא שמו
 לחונתי, לרדת אל רגלי ההר, כי חפץ לדבר אליו.
 וכאשר קבל לחונתי את דבר השליחים, הוא
 לא העז לרדת אל רגלי ההר. ועמליקה שלח את
 אנשיו אליו שנית ובקשו לרדת; אף לחונתי לא
 שעה לבקשתו. ועמליקה שלח אליו בשלישית.
 והיה כראות עמליקה כי לא יוכל לפתות את
 לחונתי לרדת מן ההר, הוא עלה שמה עצמו,
 אל קרבת מחנה לחונתי, ושלח אליו את דברו

הלמנים על הנפיים, וכי חפצו להוציאם
 למלחמה עליהם; והוא ידע כי עמליקה יעשה
 כן, למען קיום תכליתו. על כן ראה מורוני
 לנכון לקחת את חילותיו אשר נאספו וחרו
 כלי נשקם ובאו בבגרות לשמור את השלום;
 אכן, הוא לקח את צבאו ואת אהליהם וצעד
 אל היערות לנתק שם את נתיב עמליקה.
 והוא עשה כחפצו, ויצא אל היערות, והקדים
 את צבא עמליקה. ועמליקה ברח עם מתי
 מעט מאנשיו, ושאריתם נמסרו לידי מורוני
 והושבו אל ארץ זרעחמלה. ולמורוני, אשר
 מנה למשרתו על ידי השופטים העליונים ועל
 ידי קול העם, היתה שררה לעשות כחפצו
 בחילות הנפיים, לקים ולהפעיל את סמכותו
 עליהם. והיה כי כל איש מן העמליקיים, אשר
 לא בא בבגרות לתמוך בענין החרות, למען קיום
 ממשל חפשי, הומת בפקדתו. אף רק מעטים
 היו אשר התנכרו לבגרות החרות. ומורוני צוה
 להניף את נס החרות על כל מגדלי הארץ אשר
 היא נחלת הנפיים; כה קבע מורוני את דגל
 החרות בקרב הנפיים. ושב השלום אל הארץ.
 והארץ שקטה כמעט עד אחרית שנת תשע
 עשרה לשלטון השופטים. ואף הילמן והכהנים
 הגדולים קימו את הסדר בתוף הכנסייה, אכן,
 במשך ארבע שנים היו השלום והשמחה שורים
 בכנסייה. בימים ההם מתו רבים באמונה שלמה
 כי נשמותיהם נגאלות על ידי האדון ישוע המשיח.
 כך הם יצאו בשמחה מן העולם הזה. והיו אשר
 מתו מקדחת, אשר נפוצה מאד בארץ בעונות
 מסומות בשנה; אף לא היו אלה רבים, מפני
 הסגלות המצינות של צמחים ושרשים רבים
 אשר הכין אלהים להסיר את מקור המחלות,
 אשר באו על האנשים בנסבות מזג האוויר.
 ורבים מתו בשיבה טובה; ואלה אשר מתו
 בהיותם מאמיני המשיח, שמחים בו, על
 פי אמונתנו.

מז

ועתה נשוב ונספר בספר זכרונותינו על עמליקה
 והאנשים אשר ברחו עמו אל היערות. הנה, הוא

מְשֻׁרְתֵי הַמֶּלֶךְ. וְכִרְאוֹת מְשֻׁרְתֵי הַמֶּלֶךְ צָבָא כט
 דּוֹלֵק אַחֲרֵיהֶם, הִם נִבְהָלוּ שְׁנֵית וְנִמְלְטוּ אֶל
 הַיַּעֲרוֹת. וְהִם בָּאוּ אֶל אֶרֶץ זֶרַע חֲמֻלָּה וְהִתְחַבְּרוּ
 אֶל אַנְשֵׁי עַמּוּן. וְהִצְבֵּא אֲשֶׁר רָדַף אַחֲרֵיהֶם ל
 שָׁב, כִּי לְשׂוֹא רָדַפְס. כֹּף, עַל יְדֵי תַרְמִיתוֹ, עָלָה
 בְּיַד עַמְלִיקָה לְרַבֵּשׁ אֶת לֵב הָעָם. וְלִמְחַרֵּת לא
 הַיּוֹם נִכְנַס עַמְלִיקָה עִם חֵילוֹתָיו אֶל הָעִיר נָפִי
 וַתִּפְשָׁה. וְהָיָה כִּשְׂמַע הַמֶּלֶכָה עַל רִצְחַ הַמֶּלֶךְ, לב
 כִּי הִנֵּה שָׁלַח אֲלֵיהָ עַמְלִיקָה מִשְׁלַחַת לְהוֹדִיעָהּ
 כִּי נִרְצַח הַמֶּלֶךְ בְּיַדִּי מְשֻׁרְתָיו, וְכִי הוּא רָדַף
 אַחֲרֵיהֶם עִם צָבָאוֹ, אֶף לְשׂוֹא, כִּי הִצְלִיחוּ
 לְהִמְלֹט; אַכֵּן, בְּקַבֵּל הַמֶּלֶכָה אֶת הַהוֹדָעָה לב
 הַזֹּאת, הִיא שְׁלַחָה אֶל עַמְלִיקָה אֶת בְּקִשְׁתָּהּ
 כִּי יַחוּס עַל אַנְשֵׁי הָעִיר וְאֶף בְּקִשָּׁה מִמֶּנּוּ כִּי
 יָבֹא אֲלֵיהָ וְכִי יָבִיא עַמּוֹ עֲדִים לְהַעֲדִי עַל מוֹת
 הַמֶּלֶךְ. וְעַמְלִיקָה לָקַח אֶת הַמְּשֻׁרְתֵי אֲשֶׁר לד
 הָמִית אֶת הַמֶּלֶךְ וְאֶת כָּל אֲשֶׁר הָיוּ עִמּוֹ, וְהִם
 הִלְכוּ אֶל הַמֶּלֶכָה, אֶל מַקּוֹם מוֹשְׁבָהּ; וְכָל־
 הָעִידוֹ לִפְנֵיהָ כִּי הוּמַת הַמֶּלֶךְ בְּיַדִּי מְשֻׁרְתָיו,
 וְאֶף אָמְרוּ: הִנֵּה הִם נִמְלְטוּ. הַאִיִן זֶה מֵעִיד
 עֲלֵיהֶם? כֹּף הִם שְׂכַנְעוּ אֶת הַמֶּלֶכָה בְּדַבַּר מוֹת
 הַמֶּלֶךְ. וְעַמְלִיקָה בְּקִשׁ לְמַצֵּא חֵן בְּעֵינֵי הַמֶּלֶכָה, לה
 וְלָקַחָהּ לֹא לְאִשָּׁה. כֹּה, עַל יְדֵי תַרְמִיתוֹ וּבְעֲזָרַת
 מְשֻׁרְתָיו הַנוֹכְלִים, קִבַּל הוּא אֶת הַמְּלוּכָה.
 וְהוּא הִכָּר כְּמֶלֶךְ בְּכָל הָאֶרֶץ, בְּקִרְבֵּי כָּל עַם
 הַלְּמָנִים, אֲשֶׁר כָּל־אֶת הַלְּמָנִים וְהַלְּמוֹאֲלִים
 וְהַיִּשְׁמַעֲאֵלִים וְכָל אֲשֶׁר נִפְלְגוּ מִן הַנְּפִיִּים וּפְרָשׁוּ
 מֵהֶם מִימֵי שְׁלֹטוֹן נָפִי וְעַד הַיּוֹם הַזֶּה. וְלַפּוֹרְשִׁים
 הָהֵם הֵיטָה אוֹתָהּ הַתּוֹרָה וְאוֹתָהּ הַיְדִיעָה אֲשֶׁר
 לְנְפִיִּים. כִּי הִם קִבְּלוּ אוֹתָהּ הוֹרָאָה עַל דַּעַת
 יְהוָה; וְאוֹלָם, כְּכָל אֲשֶׁר מוֹזֵר הַדְּבָר, זְמַן מָה
 אַחֵר פְּרִישְׁתָּם, הִם נַעֲשׂוּ קָשִׁים וְנִקְשִׁים,
 פְּרָאִים וְרָשָׁעִים וְאִכְזָרִים יוֹתֵר מִן הַלְּמָנִים.
 הִם שָׁתוּ בְּצַמּוֹן אֶת מְסוֹרוֹת הַלְּמָנִים
 וְהִתְמַסְרוּ לְכַסְתָּהּ וְלִכְלֵל מִינֵי תַאֲוֹת; אַכֵּן,
 הִם שְׂכַחוּ כְּלִיל אֶת יְהוָה אֱלֹהֵיהֶם.

מח

וְהָיָה כִּי מִיַּד עַם קִבְּלוּהָ הַמְּלוּכָה הַחֵל עַמְלִיקָה; x
 לְעוֹרֵר אֶת לֵב הַלְּמָנִים עַל עַם נָפִי; וְהוּא מִנָּה

בְּרַבִּיעִית לְבִקְשׁוֹ לְרַדֵּת, הוּא וְשׂוּמְרָיו עַמּוֹ. יג
 וְהָיָה אַחֵר רַדֵּת לְחוֹנְתֵי עִם שׂוּמְרָיו אֶל עַמְלִיקָה,
 בְּקִשׁוֹ עַמְלִיקָה לְרַדֵּת עִם צָבָאוֹ בְּעוֹד לִילָה
 וְלִהְיוֹת אֶת הָאֲנָשִׁים, אֲשֶׁר עָלִיהֶם הַפְּקִידוֹ
 הַמֶּלֶךְ, הַחוֹנִים שָׁם; וְאָמַר כִּי יִמְסְרֶם בְּיַד לְחוֹנְתֵי,
 אִם יִמְנָהוּ, אֶת עַמְלִיקָה, מִשְׁנָה עַל כָּל הַצָּבָא.
 אז ירד לחונתי עם אנשיו והם הקיפו את אנשי
 עמליקה. ובטרם יעורו אנשי עמליקה בשחר,
 טו הקיפום חילות לחונתי. ובראותם כי מקפים
 הם, בקשו אנשיו את עמליקה כי יתיר להם
 להתחבר עם בני עמם, למנע את הכחדתם.
 טז והנה, אף זה היה חפץ עמליקה. כה מסר
 עמליקה את אנשיו, בהפוך לפקדת המלך.
 הנה, זה היה חפצו, למען יפיק את זממו להסיר
 יז את המלך מפקדו. והיה מנהג הלמנים בקרבם
 אשר בנבל מפקדם העליון, הם מנו תחתיו את
 יח משנהו. ועמליקה צוה את אחד משרתיו
 להרעיל בהדרגה את מאכלי לחונתי עד אשר
 טט מת. והיה אחר מות לחונתי מנו הלמנים את
 כ עמליקה למנהיגם ולמפקדם העליון. ויען אשר
 חפצו עלה בידו, צעד עמליקה עם חילו אל ארץ
 נפי, אל העיר נפי, אשר היא העיר הראשית.
 כא והמלך יצא לקראתו עם שומריו, בחשבו כי מלא
 עמליקה את פקדתו, וכי קבץ חיל כה עצום ורב
 כב לצאת לקרב על הנפיים. והנה, בצאת המלך
 לקראתו, צוה עמליקה את משרתיו ללכת לפניו,
 לקראת המלך. והם הלכו, והשתחוו לפני המלך,
 כג כאלו חלקו לו כבוד על גדלתו. והמלך הושיט
 ידו להרימם, כמנהג הלמנים, אות שלום, אשר
 כד שאלוהו מן הנפיים. ובהקימו את הראשון מן
 הארץ, דקר אותו האיש בלבו; והמלך נפל ארצה.
 כה ומשרתי המלך נסו, ומשרתי עמליקה קראו בקול
 כו לאמר: משרתי המלך דקרוהו בלבו! הוא נפל
 כז והם ברחו; הנה, בואו וראו. ועמליקה צוה
 את חיליו ללכת ולראות את אשר ארע למלך.
 וכאשר הם באו אל המקום ומצאו את המלך
 מתבוסס בדמו, העמיד עמליקה פנים נזעמות
 ואמר: כל אשר היה אוהב למלך יצא נא לרדף
 כח אחר משרתיו ולהרגם. והיה כשמע כל אוהבי
 המלך את הדברים האלה, הם יצאו ורדפו אחר

אַנשים לשאת נאומים אל הלמנים מעל
 מגדליהם נגד הנפיים. והוא כה השוה לבם
 על הנפיים, עד כי באחרית שנת תשע עשרה
 לשלטון השופטים, כהפיקו את זממו עד כה,
 אכן, אחר אשר היה למלוך על הלמנים, הוא
 בקש אף למלוך על כל הארץ ועל כל יושביה,
 הנפיים כלמנים. ועד כה הוא הצליח לבצע את
 זממו, כי הנה הקשה את לב הלמנים ועור את
 עיניהם, ועוררם לחרון עד כי אסף צבא רב
 מאד לצאת לקרב על הנפיים. לכן הוא גמר
 בלבו, מפני מספר אנשיו העצום, לגבר על
 הנפיים ולשעבדם. והוא הפקיד שרי צבא מן
 הזרמים כי הם הכירו היטב את כח הנפיים,
 את מקומות מפלטם ואת נקודות התרפה אשר
 לעריהם. על כן מנה אותם לראשי המפקדים
 על חילותיו. והיה כי הם לקחו את כל מחנם
 ויצאו אל היערות אל עבר ארץ זרעהמלה.
 והיה באותה עת אשר תפש עמליקיה את
 שלטונו בערמה ובמרמה, היה מורוני בארצו,
 מכיו את לב עמו לשמר אמונים ליהוה אלהיהם.
 הוא חזק את חילות הנפיים ובנה מבצרים
 קטנים להיות מקומות מפלט; והוא שפך
 סוללות עפר סביבם, להקיף את חילותיו, ואף
 בנה חומות אכן לכתרם, ולכתר את עריהם,
 ואת גבולות שטחיהם בכל ארצם. והוא הגדיל
 את מספר האנשים במבצרים החלשים. כה
 הוא בצר וחזק את הארץ אשר נחלו הנפיים.
 וכה הוא הכין תמיכה בתרותם, ובאדמתם,
 בנשיהם, וילדיהם, ובשלומום, למען יחיו לשם
 יהוה אלהיהם, ובעבור יקימו את אשר כנוהו
 אויביהם: ענן המשיחיים. ומורוני היה איש
 חזק וגבור חיל; איש תם בינה אשר לא חפץ
 בשפיכת דמים; כי שמחה נפשו בחפש ארצו
 ובדרורה, ובחרות אחיו משעבוד ומעבדות;
 אכן, הוא היה איש אשר בלבו נאתה תודה
 לאלהיו על הטובה ועל הברכה הרבה אשר
 העניק לעמו; איש אשר עמל רבות למען
 רוחת עמו ובטחונם. אכן, איתן היה באמונת
 המשיחית, והוא נשבע באלה להגן על עמו, על
 זכותיו, על ארצו ועל דתו, אף במחיר חייו.

יא יען אשר לא חס על דם עמו. והנה, עמליקה
 עצמו לא ירד אל הקרב, ומפקדיו הראשיים
 לא העזו לתקוף את הנפיים בעיר עמוניהה,
 כי מורוני שנה את מערף הנפיים עד כי נכזבה
 תוחלת הלמנים מפני מקלטיהם; והם לא יכלו
 יב לעלות עליהם; על כן הם נסוגו אל היערות,
 וצעדו עם כל מחנם אל ארץ נח, בחשבם כי
 שם המקום השני המועיל לתקוף את הנפיים.
 יג והם לא ידעו כי מורוני בנה מבצרי מעז ובצרים,
 לכל עיר בכל רחבי הארץ. על כן צעדו הלמנים
 אל ארץ נח בדעה נחושה; אכן, מפקדיהם
 הראשיים באו ונשבועו כי השמד ישמידו את
 יד יושבי העיר ההיא. והנה, למרבה הפתעתם,
 הפך מורוני את העיר נח, אשר היתה עד כה
 עיר פרוות, לעיר מבצר, חזקה אף מן העיר
 טו עמוניהה. והנה, בחכמת מורוני היתה זאת,
 כי הוא שער כי ייראו הלמנים בבואם אל העיר
 עמוניהה, וכי הם יצעדו להלחם בעיר נח, אשר
 היתה עד אז מקום התרפה בכל הארץ. וכך
 טז ארע הדבר פרונו. ומורוני מנה את לחי
 למפקד אנשי העיר ההיא. והוא אותו לחי
 אשר נלחם בלמנים בבקעה שממזרח לנהר
 יז צידון. וכאשר נודע ללמנים כי לחי היה מפקד
 העיר, נפלה רוחם שנית, כי יראו מפניו עד
 מאד; ואולם נשבועו מפקדיהם הראשיים באלה
 לחי את העיר, ולכן העלו את חילותיהם.
 יח והלמנים לא יכלו לבוא במבצרי המעז, כי אם
 דרך פתח הכניסה לעיר מפני גבה הסוללה
 אשר נערמה שם ועמק התעלה אשר נחפרה
 טו סביב-סביב, וזלת הכניסה. כה היו הנפיים
 ערוכים להשמיד בירית אבנים וחצים את כל
 אשר ינסה לטפס למעלה ולבוא במבצר בכל
 כ אפן אחר. כה היו הנפיים ערוכים בהציקם
 קבוצה מן החזקים אשר באנשיהם להכות
 בחרבותיהם ובקלעיהם את כל אשר ינסה
 להכנס אל מעזם בפתח הכניסה; אכן, כה
 ערוכים היו להגן על עצמם נגד הלמנים.
 כא ומפקדי הלמנים העלו את חילותיהם אל
 מקום הכניסה והחלו להלחם בנפיים, לבוא
 אל תוך מעזיהם; ואולם הם נהדפו פעם בפעם,

כה ברצונם לכלותם. אכן, הם לא יכלו לשאת
 כי ישישו אחיהם על דם הנפיים, כל עוד היו
 בקרבם שומרי מצוות אלהים, כי דבר יהוה
 היה אליהם כי בשמרים את מצוותיו הם
 יצליחו בארץ.

מט

א והיה בשנת תשע עשרה, בחדש האחד עשר,
 בעשרה לחדש, נראו חילות הלמנים קרבים
 ב אל ארץ עמוניהה. והנה, העיר היתה בניה
 מחדש, ומורוני הציב צבא בגבולה, וחייליו
 ערמו סוללות עפר סביב להגנה מפני חצי
 ג הלמנים ואבניהם, כי באלה נלחמו. הנה
 אמרתי כי העיר עמוניהה נבנתה מחדש.
 אכן, אמר לכם כי בחלקה נבנתה מחדש;
 ויען אשר התריבוה פעם הלמנים, מפני עון
 אנשיה, הם שיערו כי העיר תהיה להם שנית
 ד טרף קל השגה. והנה, מה רבה היתה אכזבתם
 בראותם כי הנפיים הקימו סביבם סוללת עפר,
 אשר מפני גבהה לא יכלו הלמנים לירות
 עליהם את אבניהם ואת חציהם ולפגע בהם,
 ואף לא לעלות עליהם, כי אם דרך פתח העיר.
 ה עתה היו מפקדי צבא הלמנים מפתעים עד
 מאד על חכמת הנפיים בהכנת מקומות
 ו מבטחיהם. ומנהיגי הלמנים, בסמכם על רב
 מספרם, חשבו כי יבואו על הנפיים כאשר עשו
 לפנים, וכי להם יהיה היתרון; והם אף הצטידו
 במגנים ובשריוני חזה, ואף התלבשו בגדי עור,
 אכן, לבוש עבה מאד, לכסות את מערמיהם.
 ז ובהיותם ערוכים כך, סברו כי על נקלה יגברו
 על אחיהם ויכניסוהם בעל שבעוד, או ימיתוהם
 ח ויעשו בהם טבח כחפצם. והנה, להפתעתם
 המחולטת, היו הנפיים ערוכים לקראתם באפן
 אשר לא היה ידוע מעולם בקרב בני לחי. הם
 היו ערוכים להלחם בלמנים על פי הוראות
 ט מורוני. והפתעת הלמנים או העמליקיים,
 היתה רבה מאד נכח אפן הערכות הנפיים
 י למלחמה. ואלו יצא המלך עמליקה מארץ
 נפי וירד בראש צבאו, אפשר כי היה מסב את
 הלמנים לתקוף את הנפיים בעיר עמוניהה,

להחל בהקמת סוללות עפר סביב כל הערים
 בכל ארץ נחלת הנפיים. והוא צנה לתקע
 בראש סוללות העפר האלה קורות עץ, קירות
 קרשים, קומת אדם גבהם, סביב הערים. והוא
 צנה לקבע על מבנה הקורות ההן שורת מוטות
 חדי קצה, חזקים וגבוהים. והוא צנה להקים
 מגדלים הצופים מעבר לשורת המוטות, וצנה
 לבנות עמדות מבצרות על המגדלים, למנע
 פגעי אבני הלמנים וחציהם. ועמדות המגדלים
 נבנו באפן אשר יכלו אנשיהו להשליך מהן
 אבנים כפי רצונם וכחם, וכך להרג את כל
 הקרב אל חומות העיר. כה הכין מורוני מעזים
 סביב כל עיר, בכל הארץ, לקדם את פלישת
 אויביהם. ומורוני צנה על צבאו לצאת אל
 היער המזרחי; והם הלכו וגרשו את כל הלמנים
 אשר היו שם אל אדמתם, אשר היתה מדרום
 לארץ זרעהמלה. וארץ נפי השתרעה בקו פשר
 מן הים המזרחי ועד הים המערבי. והיה אחר
 אשר גרש מורוני את כל הלמנים מן היער
 המזרחי, אשר הוא מצפון לשטחי נחלתם,
 הוא צנה על יושבי ארץ זרעהמלה והאזורים
 אשר סביבה ללכת אל היער המזרחי, עד גבולו
 אשר לחוף הים, ולהתנחל שם. והוא אף הציב
 צבא בדרום, בגבולות נחלתם, וצום להקים
 מבצרים לבטחון צבאם ועמם מפגיעת אויביהם.
 כה נתק מורוני את כל מעזי הלמנים ביער
 המזרחי, ואף במערב, ובצר את קו הגבול בין
 הנפיים ובין הלמנים, בין ארץ זרעהמלה וארץ
 נפי, מן הים המערבי, אשר אל עבר מקור נהר
 צידון. והנפיים התנחלו כחפצם, בכל הארץ
 אשר בצפון, ואף כל הארץ אשר מצפון לארץ
 רב־שפע. כה בקש מורוני, אשר צבאו גדל
 מדי יום, מפני הבטחון בהגנתם אשר הביאו
 להם מתקניו, לקצץ את כח הלמנים ועזם בארץ
 נחלת הנפיים, למען לא יהיה להם הכח לשלט
 בארצותיהם. והנפיים יסדו עיר חדשה וקראו
 את שמה מורוני; והעיר שכנה לחוף הים המזרחי,
 בדרום הארץ, ליד גבול נחלת הלמנים. והם
 גם יסדו עיר בין העיר מורוני ובין העיר אהרן,
 לחבר את גבול אהרן עם גבול מורוני. והם

כב עד כי עצמו הרוגיהם בטבח רב. ובראותם
 כי לא יוכלו לגבר על הנפיים דרך פתח העיר,
 הם החלו לחתור תחת סוללות העפר, לפתח
 מעבר לחיליהם, לתתם להלחם בתנאים שוים
 עם אויביהם. אף בניסיונות האלה הם גרשו
 באבנים ובחצים אשר נורו אליהם; ובמקום
 למלא את תעלותיהם בעפר סוללות הרוסות
 הם מלאו, בחלקו, בגריות הרוגיהם ובפצועיהם.
 כב כף גברו הנפיים על אויביהם, והלמנים הוסיפו
 בניסיונותיהם להשמיד את הנפיים עד אשר
 נהרגו כל מפקדיהם הראשיים; אכן, יותר
 מאלף למנים נהרגו, בעוד אשר מן הנפיים
 כב לא נהרגה אף נפש אחת. כחמשים מהם
 נפצעו מפגיעת חצי הלמנים מבעד לפתח
 העיר, אף מפני מגונם במגניהם ובשריוני החזה
 ובקובעייהם, הם נפצעו ברגליהם בלבד, אף כי
 כב רבים היו הפצעים הקשים. וכראות הלמנים
 כי כל מפקדיהם הראשיים נהרגו, הם ברחו אל
 היערות; והם שבו אל ארץ נפי להודיע את דבר
 מפלתם הגדולה למלכם, עמליקה, אשר היה
 כב איש נפי מלך. ועמליקה רגז מאד על עמו,
 כי לא צלח חפצו בידו להכניס את הנפיים בעל
 כב השעבוד. ובחמתו הובוערת קלל את אלהים,
 ואף את מורוני קלל ונשבע באלה לשותות את
 דמו. וזאת כי שמר מורוני את מצוות אלהים
 כב להכין בטחון לעמו. והנפיים בארצם הודו
 ליהוה אלהיהם, על כחו העליון אשר על ידיו
 כב נצלו מיד אויביהם. כה תמה שנת תשע עשרה
 ל לשלטון השופטים בעם נפי. והיה בקרבם
 שלום ממשך ואף הצלחה גדולה מאד בכניסה,
 כי הקשיבו בשקידה לדבר אלהים, אשר הטיפו
 להם הילמן, שבלון, קוריאנטון, ועמון ועמיתיו,
 וכל אשר הסמוך על פי סדר הקדש אשר
 לאלהים, והטבלו לשם תשובה ונשלחו
 להטיף בקרב העם.

ג

א ומורוני לא חדל להתכונן למלחמה, למען הגן
 על עמו מפני הלמנים. והיה כי בראשית שנת
 עשרים לשלטון השופטים, הוא צנה את צבאו

הם יראו מאד פון יתקפם צבא מורוני וישמידם. על פן נתן מוריאנטון מחשבה בלבם להמלט אל הארץ אשר מצפון, אשר כסוה אנגיי מים גדולים, ולהתנחל בה. והנה, הם כמעט הוציאו לפעל את מזמתם, אשר היתה מביאה יגון וצער, לולא קפץ רגז מוריאנטון, אשר היה איש חם מזג, על אחת ממשרותיו, והנה הוא התנפל עליה, והכה בה נמרצות. והיא נסה ובאה אל מחנה מורוני וספרה למורוני הכל על אודות הדבר הזה ועל פנתם לברח אל הארץ אשר בצפון. והנה, העם אשר בארץ רב-שפע יראו, ואף ירא מורוני, פן ישמעו אנשי רב-שפע לדברי מוריאנטון ויתחברו עם אנשיו. וכך הוא יתפש את אזורי הארץ ההם, ובזאת תכשר הקרקע להתפתחות חמורה בקרב עם נפי, אשר תביא לסלוק חרותם. לכן שלח מורוני צבא, עם צידו, להקדים את אנשי מוריאנטון, לעצור בעד בריחתם אל הארץ אשר בצפון. וצבא מורוני לא השיגם, כי אם אחר הגיעם אל גבול ארץ חרבה. שם הדיחם במעבר הצר אשר לחוף הים, אשר דרכו הולכה אל ארץ הצפון, בקרבת הים אשר ממערב ואשר ממזרח. ובראש הצבא אשר שלח מורוני, אשר השיג את אנשי מוריאנטון, עמד איש אשר שמו נקרא טיאנקום. וכה קשים היו אנשי מוריאנטון. יען אשר השפעו מרשעתו ומחלקת לשונו, עד כי פרץ קרב בין שני החילות. וטיאנקום הרג את מוריאנטון, והביס את חילו ושבא אותם, ושב אל מחנה מורוני. כה תמה שנת עשרים וארבע לשלטון השופטים בעם נפי. כה הושבו אנשי מוריאנטון. ואחר בואם בברית לשמר שלום, הם הושבו אל ארץ מוריאנטון והתאחדו עם עם לחי; אכן, אף הם הושבו, איש אל אדמתו. ובשנה אשר שב השלום אל עם נפי מת נפיה, השופט העליון השני, אחר שפטו לפני אלהים בתכלית הישר כל ימי שבתו על פס המשפט. על אף זאת, הוא סרב למלא את בקשת עלמא לקבל לידיו את פתבי הזכרונות ואת החפצים ההם, אשר נחשבו לקדושים ביותר בעיני עלמא ובעיני אבותיו. על פן מסרם עלמא לידו בנו,

קראו את שם העיר ואת הארץ נפיה. ובשנה 10
היא הם החלו לבנות ערים רבות בצפון; אחת 11
מאלה, אשר בצפון לחוף הים, נבנתה באפן 12
מיחד; והם קראו את שמה לחי. כה תמה שנת 13
עשרים. ובעוד עם נפי הולכים מחיל אל חיל, 14
החלה שנת עשרים ואחת לשלטון השופטים 15
בעם נפי. והצלחתם רבתה מאד. ועשרם פרץ 16
עד מאד. והם רבו בארץ, ולחם עצם. וכה 17
רואים אנחנו כי ברחמים ובצדק מקים יהוה את 18
כל דברו אל בני האדם. אכן, אנחנו רואים כי 19
דברו אשר דבר אל לחי מתקיים אף בעת הזאת; 20
וכה אמר: ברוך אתה וברוכים בניך, וברוכים 21
יהיו; כל עוד ישמרו את מצוותי יצליחו בארץ. 22
אף זכר, כי אם לא ישמרו את מצוותי, הפרת 23
יפרתו מלפני יהוה. ואנחנו רואים כי הדברים 24
האלה התקיימו בעם נפי; כי מריבותיהם 25
ומחלוקותיהם, הרצח והגזל, עבודת האלילים 26
והזמה והתועבות אשר בקרבם, הם אשר הביאו 27
עליהם את מלחמותיהם ואת חרבנם. וכל 28
אשר היו נאמנים לשמר את מצוות יהוה נצלו 29
בכל פעם, בעוד אשר על אלפים מאחיהם 30
הרשעים נגזר שעבוד, או נפילה בחרב, או 31
שקיעה בחסר אמונה והתבוללות בתוך הלמנים. 32
הנה, מימי נפי לא היתה עת כה מאשרת לעם 33
נפי, כימי מורוני, בזמן הזה, בשנת עשרים 34
ואחת לשלטון השופטים. ושנת עשרים ושתיים 35
לשלטון השופטים, וכן שנת עשרים ושלש, 36
כלו בשלום. ואף בראשית שנת עשרים וארבע 37
לשלטון השופטים היה שלום בקרב עם נפי, 38
לולא מריבה אשר פרצה ביניהם, בענין ארץ 39
לחי וארץ מוריאנטון, אשר היא התחברה אל 40
גבול לחי; שתי הארצות האלה שכנו על חוף 41
הים. כי העם היושב בארץ מוריאנטון תבע לו 42
חלק מארץ לחי. לכן החל ריב קשה להתפתח 43
ביניהם, עד כי אחזו אנשי מוריאנטון בכלי נשק 44
וגמרו אמר לצאת על אחיהם בחרב ולהרגם. 45
ויושבי ארץ לחי נסו אל מחנה מורוני ובקשוהו 46
לעזרם, כי לא נמצא עול בכפם. והיה כראות 47
אנשי מוריאנטון, אשר שם מנהיגם נקרא 48
מוריאנטון, כי אנשי לחי נסו אל מחנה מורוני,

ותומכיהם היו המבקשים כח ושררה על
העם. אף היתה זאת עת הרת ספנות בעבור
מחלוקות פאלה בקרב עם נפי, כי הנה עמליקה
החל להסית שנית את לב עם הלמנים על עם
הנפיים; והוא אסף חילים מכל חלקי ארצו,
וחמשם והתכונן למלחמה בשקידה רבה,
כי נשבע לשנות את דם מורוני. ואנחנו נראה
כי דברתו אשר דבר היתה פזיזה; ואולם, הוא
הכין עצמו ואת צבאו לבוא להלחם בנפיים.
ועתה לא היה צבאו רב כלפנים, יען אשר נהרגו
אלפים רבים בידי הנפיים; אף על אף אבודותיהם
הכבדות, קבץ עמליקה צבא עצום ורב, עד כי
לא ירא לרדת אל ארץ ורעחמלה. אכן, אף
עמליקה עצמו ירד הפעם בראש הלמנים. היה
זה בשנת עשרים וחמש לשלטון השופטים,
בעת אשר הם החלו לישב את המחלקת בדבר
פחורן, השופט העליון. והיה פאשר שמעו
האנשים הנקראים מלוכנים כי הלמנים ירדו
להלחם בהם, הם שמחו בלבם וסרבו לאחז
בנשק. אכן, כה גדול היה זעמם על השופט
העליון ועל אנשי החרות עד כי לא אבו לשאת
נשק להגן על ארצם. וכראות זאת מורוני,
וכראותו את הלמנים פולשים אל גבולות
הארץ, בערה חמתו על עקשות האנשים אשר
ברב שקידתו עמל לשמרם. אכן, בערה עליהם
חמתו עד מאד, ונפשו מלאה רגז. והוא שלח
עצומה, בקול העם, אל מושל הארץ, ובקש כי
יקראנה ויפיה את כחו, את כח מורוני, לאכף
על הפורשים ההם להגן על ארצם, או להוציאם
להורג. כי ראשית דאגתו היתה לשים קץ
למחלוקות ולפלוגים פאלה בקרב העם. הן זאת
היתה עד כה סבת כל חרבנם. והיה כי נתנה לו
בקשתו, כרצון העם. אז פקד מורוני על צבאו
לעלות על המלוכנים ההם, לשבר את גאותם
ואת כבוד אצילותם ולהשפילם עד עפר, אם
לא יאחזו בנשק ויתמכו בענין החרות. והיה
כי צעד עליהם הצבא, והסיר את גאותם ואת
כבוד אצילותם, עד כי בהרימם את כלי נשקם
להלחם עם אנשי מורוני, נגדעו בחרב ולארץ
מגרו. והיה מספר הנופלים בחרב מן הפורשים

הילמן. וכן נפיהה מנה לשבת על כס המשפט
תחת אביו; אכן, הוא מנה לשופט העליון
ולמושל על העם, ולכף נשבע כמשפט קדש,
לשפט בצדק ולשמור על שלום העם ועל חרותם,
ולהעניק להם את זכויותיהם המקדשות לעבד
את יהוה אלהיהם; אכן, לתמוך ולקיים את עניני
אלהים כל ימיו, ולהביא למשפט את הרשעים,
איש כפשוטו. ושם האיש פחורן. והוא ישב על
כסא אביו והחל למשל בעם נפי באחרית שנת
עשרים וארבע.

נא

ובראשית שנת עשרים וחמש לשלטון השופטים
בעם נפי, אחר אשר כונן שלום בין אנשי לחי
ובין אנשי מוריאנטון בדבר אדמותיהם, החלה
שנת עשרים וחמש בשלום. ואולם שלותם
השלמה לא האריכה ימים בארץ, כי פרצה
מחלוקת בקרב העם באשר לשופט העליון,
פחורן; כי הנה, חלק מן העם חפץ בשנוי סעיפים
מסוימים בחק. ופחורן לא חפץ לשנות את החק
ולא הניח כי יעשה בו כל שנוי; לכן הוא לא
שמע לקול השולחים אליו עצומות בענין שנוי
החק. על כן רגזו עליו כל המבקשים לשנות
את החק, ובקשו להסירו מכס השופט העליון
בארץ. כה התערור וכוח עז בענין הנה, אף לא
עד שפיכת דמים. והמבקשים להסיר את
פחורן מכס המשפט נקראו בשם מלוכנים,
כי בקשו לשנות את החק באופן אשר יסלק
ממשל החרות בארץ וישם מלך תחתיו.
והחפצים כי ישאר פחורן שופט עליון בארץ
נקראו עצמם בני חרות; כה נפלג העם, כי בני
החרות נשבעו, אכן, באו בבירת, לשמר על
זכויות דתם על ידי ממשל חרות. אז ישב דבר
המחלקת אשר ביניהם על ידי קול העם. והנה,
במשאל העם היתה יד בני חרות על העליונה;
כה נשאר פחורן על כס המשפט לשמחת לב
עמיתיו ולב רבים מאנשי החרות; וכה השתקו
את המלוכנים, עד כי לא העזו להתנגד לענין
החרות ונאלצו להשלים עמו. והחפצים
במלכים היו בעלי יחס נכבד, והם בקשו למלך.

והנה, עמליקיה נחל אכזבה כי נהדף בידי טיאנקום ואנשיו. כי הללו היו מלמדי מלחמה, וכל איש מחיל טיאנקום עלה על הלמנים בכוח ובכשר לחימתו, עד כי השיגו יתרון על הלמנים. ואנשי טיאנקום הטרידו אותם והרגו בהם עד רדת החשכה. וטיאנקום ואנשיו נטו את אהליהם על גבול ארץ רב־שפע; ועמליקיה נטה את אהלו בפאתי החוף, בקרבת שפת הים; ובאפן זה נהדף צבאו. וכרדת הלילה, התגנבו טיאנקום ונושא כליו, והלכו אל מחנה עמליקיה, והנה כלם שקועים בתרדמה יען אשר יגעו רבות בעמל היום ובחמו. וטיאנקום התגנב בחשאי אל תוף אהל המלך ותקע חנית בלבו; כהרף עין המית את המלך ואף אחד ממשקרתיו לא התעורר. וטיאנקום שב בחשאי אל מחנהו, והנה אנשיו ישנים. והוא העירם וספר להם את כל אשר עשה. והוא צוה את חיליו לעמד מוכנים, פן יקיצו הלמנים משנתם ויבואו עליהם. כה תמה שנת עשרים וחמש לשלטון השופטים בעם נפי, וכה תמו ימי עמליקיה.

נב

והיה בשנת עשרים ושש לשלטון השופטים בעם נפי, אחר אשר הקיצו הלמנים משנתם בבקר הראשון אשר לחדש הראשון, והנה הם ראו כי עמליקיה מת בתוף אהלו וכי טיאנקום היה מוכן להלחם בהם בו ביום. ובראותם זאת הם חרדו ואף נטשו את תכניתם לצעד אל ארץ הצפון; והם נסוגו עם כל צבאם אל העיר מולק, ובקשו מגן במבצריהם. אז מנה אחי עמליקיה למלך על העם; ושמו נקרא עמורון. כה המלך עמורון תחת אחיו המלך עמליקיה. ועמורון צוה את אנשיו להחזיק בערים אשר נכבשו בדמים, כי הם לא כבשו אף עיר אחת בלא שפיכת דם רב. ובראות טיאנקום כי הלמנים נחוישים בדעתם להחזיק בערים אשר לקחו ובחבלי הארץ אשר תפשו, ובראותו גם את עצם מספרם, הוא חשב כי אין תועלת בנסות להתקיפם בעודם במבצריהם. והוא הציב את אנשיו סביב־סביב, כאלו ערכם למלחמה;

ההם ארבעת אלפים איש. ואלה ממנהיגיהם אשר לא נהרגו בקרב, נתפשו ואל הפלא השלכו, כי לא הספיקה העת ההיא לשפט אותם. והנותרים מן הפורשים ההם נכנעו לדגל החרות, תחת אשר יכו בקרב ארצה. והם אלצו להניף את נס החרות על מגדליהם ובעריהם, ולאחז בנשק להגנת ארצם. כך שם מורוני קץ למלוכנים ההם, עד כי לא היה עוד איש אשר נודע בכנוי מלוכני. וכך הוא שם קץ לעקשנות ולגאות האנשים, אשר טענו כי הם אצילים דמים; הנה, הם השפלו עד כי נכנעו והיו כאחיהם, ונלחמו בעז למען חרותם משעבוד. ובעת אשר שקד מורוני להפסיק את המלחמות והמחלוקות בקרב בני עמו ולהשיב חיי שלום ותרבות, ובעת יסדו סדרים להתכונן למלחמה על הלמנים, והנה פלשו הלמנים אל ארץ מורוני, אשר שכנה על הגבול לחוף הים. והנפיים, יען אשר לא היו חזקים דים בעיר מורוני, נהדפו על ידי עמליקיה, והוא הרג רבים מהם. ועמליקיה תפס את העיר, וכל מבצריה נפלו בידו. והנמלטים מעיר מורוני באו אל העיר נפיהה. גם אנשי העיר לחי נקבצו יחדו, ונערכו והיו נכונים להתראות פנים עם הלמנים. אך עמליקיה לא התיר ללמנים לצאת אל העיר נפיהה להלחם בה, והחזיקם לחוף הים; כה הסב לנפיים להחזיק אנשים בכל עיר ועיר, לשמור ולהגן עליהן. וכה התקדם עמליקיה, ותפש ערים רבות: את העיר נפיהה, ואת העיר לחי, ואת העיר מוריאנטון, ואת העיר אומנר, ואת העיר גיד, ואת העיר מולק, כלן בפאתי מורח, לחוף הים. כה כבשו הלמנים, בערמת עמליקיה, ערים כה רבות על ידי חילותיהם אשר לא היה להם מספר, וכלן מבצרות היטב על פי הוראת מורוני, והעניקו מבצרי עז ללמנים. ואחר זאת צעדו חילות הלמנים אל גבול ארץ רב־שפע, והדפו את הנפיים לפניהם והרגו בהם רבים. אך שם הם נתקלו בטיאנקום, אשר הרג את מוריאנטון, ועצר את אנשיו הנמלטים. והיה כי הוא עצר אף את עמליקיה המתקדם עם צבאו העצום לכבש את ארץ רב־שפע ואת ארץ הצפון.

על העיר מולק ולכבשה שוב, אם נתן הדבר
 להעשות. לכן נערך טיאנקום להתקפה על
 העיר מולק ולמסע צבאו על הלמנים. ואולם
 הוא ראה כי לא יוכל לגבר על הלמנים בהיותם
 חוסים במבצריהם; על כן הוא נטש את תכניתו
 ושב אל העיר רב־שפע והמתין לבוא מורוני,
 לקבל תגברת לצבאו. והיה כי מורוני הגיע עם
 צבאו אל ארץ רב־שפע באחרית שנת עשרים
 ושבע לשלטון השופטים בעם נפי. ובראשית
 שנת עשרים ושמונה נאספו מורוני וטיאנקום
 ורבים משרי הצבא למועצת מלחמה, להועץ
 מה יעשו למען הסב ללמנים לצאת עליהם
 לקרב, או לפתותם בדרך כלשהי לצאת מתוך
 מעוזיהם, בעבור ישיגו יתרון עליהם וישיבו
 מידיהם את העיר מולק. והם שלחו שליחים
 אל חיל הלמנים המפקד על שמירת העיר
 מולק, אל מפקדם אשר שמו נקרא יעקב,
 ובקשוהו לצאת עם צבאו, להתראות עמם
 פנים במישור אשר בין שתי הערים. ואולם
 יעקב, אשר היה איש זורמי, לא אבה לצאת
 עם צבאו להפגש עמם במישור. וכאשר אספה
 תקנת מורוני לפגש את הלמנים בתנאים שוים,
 הוא ערך תכנית לפתותם לצאת ממעוזיהם.
 לכן הוא צוה על טיאנקום לקחת עמו אנשים
 מספר ולרדת אל חוף הים. ומורוני וצבאו צעדו
 בלילה אל היער אשר במערב העיר מולק.
 ולמחרת, כאשר גלו שומרי הלמנים את
 טיאנקום, הם מהרו וספרו את הדבר ליעקב,
 מפקדם. אז יצאו חילות הלמנים לקראת
 טיאנקום, בסברם כי יגברו עליו מפני מספרם
 המעט. וכראות טיאנקום את חילות הלמנים
 יוצאים עליהם, הוא החל לסגת אל עבר חוף
 הים צפונה. והיה בראות הלמנים כי בורח
 הוא מפניהם, הם ארוו עז ורדפו אחריו באמץ.
 ובעוד טיאנקום מרחיק את הלמנים הרודפים
 אחריו לשוא, פקד מורוני על חלק מצבאו אשר
 עמו להתקדם אל תוך העיר ולכבשה. וכן עשו.
 והם הרגו את כל אשר נשאר להגן על העיר;
 את כל אשר לא הניחו את כלי נשקם. כה
 כבש מורוני את העיר מולק על ידי חלק מצבאו,

ולמעשה הכין טיאנקום את הגנתם עליהם;
 כי הוא שפך סוללות עפר מסביב והכין מקומות
 מחסה. וכה הוא התכונן למלחמה, עד אשר
 שלח אליו מורוני אנשים רבים, להגביר את חילו.
 ומורוני אף שלח אליו פקדות כי יחזיק את כל
 השבויים אשר נפלו לידיו; יען אשר תפשו
 הלמנים שבויים רבים, יחזקו כל השבויים
 הלמנים ככפר תמורת השבויים אשר הם
 לקחו. והוא אף צוה את טיאנקום לבצר את
 ארץ רב־שפע ולהבטיח את המעבר הצר
 המוביל אל ארץ הצפון, פן ישתלטו הלמנים
 על המקום ההוא ויהיה לאל ידם להטרדם בכך
 עבר. ומורוני בקש ממנו לשמר בנאמנות את
 אזורו, ואף כי ישתמש בכל שעת כשר להכות
 בלמנים אשר באזור ההוא ככל אשר יוכל,
 אולי יוכל להשיב, בתחבולה או באופן אחר,
 את הערים אשר נלקחו מידיהם. ועוד הוא
 בקש, כי יבצר ויחזק את הערים אשר מסביב
 ולא נפלו לידי הלמנים. והוא אף אמר אליו:
 רצוני לבוא אליה, אף הנה הלמנים באים עלינו
 בגבולות הארץ אשר לחוף הים המערבי, והנני
 יוצא עליהם; לכן לא אוכל לבוא אליה. והמלך
 עמורון יצא מארץ ירעהמלה, והודיע למלכה
 על מות אחיו. והוא אסף אנשים רבים וערך
 מסע לקראת הנפיים אשר על חוף הים המערבי.
 בזאת הוא התאמץ להטריד את הנפיים ולמשוך
 חלק מחילותיהם אל אזור הארץ ההוא, בעוד
 כי את החילים אשר הפקיד על החזקת הערים
 אשר נכבשו מקדם, צוה שיטרידו אף הם את
 הנפיים על הגבול, ליד הים המזרחי, וכי יכבשו
 את השטחים ככל אשר יוכלו, כפי עצמת
 חילותיהם. הנה, כה פרוכים בסכנה היו
 הנפיים באחרית שנת עשרים ושש לשלטון
 השופטים בעם נפי. ובשנת עשרים ושבע
 לשלטון השופטים קבל טיאנקום פקדה מאת
 מורוני. כי מורוני, אשר יסד את הצבא להגנת
 גבולות הארץ בדרום ובמערב, החל את מסעו
 אל ארץ רב־שפע למען סיע לטיאנקום, על ידי
 אנשיו, בהשבת הערים אשר אבדו להם.
 והנה, הפקדה לטיאנקום הייתה לערוך התקפה

נג

א והנפיים שמו שומרים על שבוייהם הלמנים,
 ואלצום לצאת לקבר את מתייהם ואף את מתי
 הנפיים, ההרוגים בקרב. ומורוני מנה עליהם
 ב אנשים, להשיג עליהם בעת עבודתם. אז הלך
 מורוני, ולחי עמו, אל העיר מולק, והוא לקחה
 ונתנה ללחי לפקוד. ולחי היה עם מורוני ברב
 קרבותיו, והוא היה איש כמורוני. והם שמחו,
 ג איש בבטחון רעהו, אכן, הם אהבו איש את
 רעהו, ואף כל עם נפי אהבם. והיה ככלות
 הלקמים לקבר את מתייהם ואת מתי הנפיים,
 ח הם הרחקו שוב אל ארץ רב־שפע. וטיאנקום
 צום, על פי פקדת מורוני, כי יחלו בעבודות
 חפירת תעלה סביב הארץ, או העיר רב־שפע.
 ט והוא צום לבנות חומת קורות על השפה
 הפנימית אשר לתעלה; והם ערמו עפר מן
 התעלה על חומת הקורות. כה הם העבדו
 י את הלקמים עד אשר הקיפו את העיר רב־שפע
 בחומת עץ ועפר חזקה אשר נשאה לגבה רב.
 יא מן העת ההיא הפכה העיר הזאת מבצר חזק
 מאד. והנפיים השיגו בתוך העיר הזאת על
 יב השבויים הלמנים; וזאת בעודם מקפים בחומה
 אשר צו לבנותה כמו ידיהם. ומורוני נאלץ
 יג להעביד את הלקמים, כי קל היה להשיג
 עליהם בעת עבודתם; והוא רצה כי כל חילותיו
 יד יעמדו לרשותו כאשר יתקף את הלקמים. כה
 יה זכה מורוני בנצחון על אחד מחילות הלקמים
 הגדולים ביותר והשתלט על העיר מולק, אשר
 יו היתה אחד ממאחיזי הלקמים החזקים ביותר
 אשר בארצות הנפיים; וכה הוא בנה מבצר
 יא להחזיק בו את שבוייו. ולא יסף מורוני לצאת
 יב למלחמה בלקמים בשנה ההיא; הוא העסיק
 את אנשיו בהכנות למלחמה, ובבנית בצורים
 להגנה מפני הלקמים, ואף בהצלת נשותיהם
 וילדיהם מרעב ומסבל ובהספקת מזון לצבאו.
 יג והיה בעת התרחקות מורוני מחבל הארץ אשר
 יד ליד הים המערבי, בדרום, נצלו חילות הלקמים
 יה שעת כשר, מפני סכסוך אשר התגלע בקרב
 הנפיים, אשר הסב למחללת ביניהם, עד כי

בעוד הוא עצמו צעד עם שאר הצבא לפגש את
 כו הלקמים בשובם מרדף אחר טיאנקום. והלקמים
 רדפו אחר טיאנקום עד אשר התקרבו אל העיר
 כב רב־שפע. שם הם נתקלו בלחי ובחיל קטן, אשר
 השאר לשמר על העיר. וכראות שרי צבא
 הלקמים את לחי וצבאו באים עליהם, הם נסו
 כג בבחילה, מיראתם פן ישיגם לחי בטרים יגיעו אל
 העיר מולק; כי הם עיפו ממסעם, בעוד אנשי
 לחי היו רעננים. והלקמים לא ידעו כי מורוני
 כד וצבאו מאחוריהם. כל פחדם היה מלחי ומאנשיו.
 ל וּלְחִי לֹא חָפַץ לְהַשִּׁיגֵם בְּטָרִם יִפְגְּשׁוּ בְּמִוּרוֹנִי
 לא ובצבאו. והיה בטרים הרחיקו הלקמים בנסיגתם,
 הקיפום הנפיים, אנשי מורוני מזה ואנשי לחי
 מזה, כלם רעננים ומלאים מרץ, בעוד אשר
 לב הלקמים יגעו מפני מסעם הארוך. ומורוני פקד
 את אנשיו להלחם בהם עד אשר יניחו את כלי
 לג נשקם. ויעקב מפקדם, אשר היה זורמי, איש
 עשוי לכלי חת, הנהיג בחמת זעמו את הלקמים
 לד בקרב על מורוני. ויען אשר היה צבא מורוני
 על נתיב מסעם, היה יעקב תקיף בדעתו להרגם
 ולהבקיע דרף בתוך צבאם במסעו אל העיר
 מולק. אף הנה, מורוני ואנשיו חזקו מהם ולא
 לה נסוגו מפני הלקמים. והיה כי הם לחמו בשני
 העברים בחמה שפוכה. רבים היו ההרוגים בשני
 לו המחנות; מורוני נפצע ויעקב נהרג. ולחי וגבורי
 חילו לחצו את מאסף צבא הלקמים בחמה עזה,
 עד כי מסרו לידיהם חילי המאסף את כלי נשקם;
 ושאריהם, אחוזי בהלה ומבוכה, לא ידעו אם
 לז להמלט אם להלחם. וכראות מורוני את
 מבוכתם הוא אמר אליהם: אם תביאו את
 כלי נשקכם ותסגירו לידינו, נחיל משפך את
 לח דמכם. והיה כשמע הלקמים את הדבר הזה,
 באו כל שרי צבאם אשר נותרו בחיים והשליכו
 את כלי נשקם לרגלי מורוני ואף צו את אנשיהם
 לט לעשות כן. והנה, רבים מהם מאנו. ואלה אשר
 לא הסגירו את חרבותיהם נלקחו ונכבלו, וכלי
 נשקם נלקחו מהם. והם אלצו לצאת למסע עם
 מ אחיהם אל ארץ רב־שפע. ומספר השבויים
 עלה על מספר ההרוגים. אכן, רב מספרם
 ממספר הרוגי שני הצדדים.

כא תפשו ערים מספר בחבל הארץ ההוא.
 ט כה, מפני עוון בתוכם, אכן, מפני מריבה
 וסכסוכים בינם לבין עצמם, הפכו נטבותיהם
 כב להיות חמורות בסכנותיהן. ועתה, יש לי לומר
 י דבר-מה על אנשי עמון, אשר היו בתחלה
 למנים, ואשר על ידי עמון ועמיתיו, כלומר בכח
 כג אלהים ודברו, הפכו מאמיני יהוה. אלה הובאו
 אל ארץ זרעמלה ומאו היו הנפיים מגניהם.
 כא ויען אשר נשבעו את שבועתם, הם נשמרו
 מאחז בנשק על אחיהם; כי נשבעו כי לעולם
 לא יוסיפו לשפך דם. ועל פי שבועתם היו
 אומנם פלים, כי נכונים היו לפל לידי אחיהם,
 אלמלא רחמי עמון ועמיתיו ושפע אהבתם
 יב להם. על זאת הובאו אל ארץ זרעמלה;
 יג והנפיים היו מגניהם מיום בואם. והיה כאשר
 ראו אלה את הסכנה ואת הפגעים והתלאה
 הרבה אשר נשאו הנפיים למענם, נכמרו
 רחמיהם והם בקשו לאחז בנשק להגנת
 טד ארצם. והנה, כאשר אמרו לקחת את כלי
 נשקם, שכנעום דברי הילמן ואחיו, כי כבר
 טו עמדו להפר את השבועה אשר נשבעו. כי הילמן
 ירא פן יאבדו את נפשותיהם בעשותם כן. לכן
 נאלצו כל הבאים בברית הזאת לחזות בסבל
 אחיהם בעתות הסכנה והמצוקה האלה.
 טז ואולם היו להם בנים רבים, אשר לא באו
 בברית האלה להמנע מנשק להגן על עצמם
 מפני אויביהם. לכן, כל אשר יכלו לשאת נשק
 מאלה נקבצו בעת ההיא, והם קראו עצמם
 טז נפיים. והם פרתו ברית להלחם למען חרות
 הנפיים; אכן, להגן על הארץ אף בחרו נפשם.
 והם נשבעו שלא לותר לעולם על חרותם, וכי
 הם ילחמו בכל עת להגן על הנפיים ועל עצמם
 טז משעבוד. ומספר הצעירים ההם, אשר עברו
 בברית ולקחו את נשקם להגן על ארצם, אלפים
 טז איש. והנה, ככל אשר לא היו עד היום ההוא
 למעמקה ולתקלה לנפיים, הם נעשו עתה, בעת
 הזאת, לסמך ולמשענה. והם לקחו את כלי
 כ נשקם ובקשו כי הילמן יהיה מנהיגם. כלם היו
 צעירים והצטינו בעז רוחם, וכן בעצם ידם
 ובפעלה. ויתרה מזאת, בכל אשר הפקדו

נד

והיה בשנת עשרים ותשע לשלטון השופטים,
 ששלח עמורון אל מורוני בקשה להחליף שבויים.
 ומורוני שמח מאד על הבקשה הזאת, כי רצה
 לספק את המזון אשר קבלו השבויים הלמנים
 לבני עמו, וכן רצה להשיב את אנשיו למען חזק
 את צבאו. ויען כי שבו הלמנים נשים וילדים
 רבים, בעוד אשר בין כל שבויי מורוני, בין
 השבויים אשר הוא שבה, לא הייתה אף אשה
 אחת, ולא היה אף ילד אחד, ערף מורוני תכנית
 להשיג את מרב השבויים הנפיים אשר יוכל
 לקבל מאת הלמנים. לכן הוא כתב אגרת
 ושלחה בידי משרת עמורון, הוא אשר הביא
 אגרת למורוני. ואלה הדברים אשר כתב מורוני
 אליו, לאמר: הנני כותב לך, עמורון, על אודות
 המלחמה אשר ערכת על עמי, וביתר דיוק,
 אשר ערף אחיך עלינו, ואשר גמרת אמר
 להמשיכה אחר מותו. הנה, רצוני לומר לך
 דברים אחרים על אודות צדק אלהים ועל חרב
 זעמו העליון, התלויה על צוארך, בלתי אם
 תשוב מרעתך ותשיב את חילותיכם אל ארצכם,
 אל ארץ נחלתכם, היא ארץ נפי. אכן, רצוני
 לומר לך את הדברים האלה, אם יכול אתה
 לשמע אליהם; אכן, לומר לך על אודות שאול
 האימה המצפה לקבל רוצחים כמותך וכאחיהך,
 בלתי אם תשובו מרעתכם ותחדלו ממומות
 רצח ותשובו עם חילותיכם לארצכם. ואולם,
 כפי שדחיתם לפני את הדברים האלה
 מפניכם ויצאתם להלחם בעם יהוה, כן מצפה
 אני כי תוסיפו לדחותם. לכן הננו נכונים
 להתראות עמכם פנים; אכן, אם לא תחדלו
 ממומותיכם, הנכם מורידים עליכם את חמת

אִינְכֶם יוֹדְעִים אוֹתוֹ. וְאִם אַמְנֵם קִיִּם דְּבַר כְּזָה,
 יוֹדְעִים אֲנַחְנוּ אַף כִּי עָשָׂה הוּא אוֹתָנוּ כְּעִשׂוֹת
 אֲתֶכֶם. וְאִם אַכּוּ קִימִים שְׁטָן וּשְׂאוּל, הָאִם
 הוּא לֹא יִשְׁלַח אוֹתָךְ שְׁמָה, לְדוֹר עִם אַחֵי אֲשֶׁר
 רְצַחְתָּ, אֲשֶׁר רְמַזְתָּ כִּי הִלֵּךְ לְמָקוֹם כְּזָה? אַף אֵין
 לְדַבְרִים הָאֵלֶּה חֲשִׁיבוֹת. אֲנִי עֲמוֹרוֹן, נֶצֶר
 לְזוֹרֵם, אֲשֶׁר כְּפוּוהוּ אֲבוֹתֶיכֶם לְצִאת מִירוּשָׁלַם.
 לְמַנִּי אַמְיִץ לֵב אֲנִי. הַמְלַחְמָה הַזֹּאת נַעֲרָכָה
 לְגַמֵּל עַל הָרָעָה אֲשֶׁר עָשִׂיתֶם לָהֶם, וּכְעֲבוּר
 לְקַבֵּל וּלְקַיֵּם אֶת זְכוֹתֶם לְשִׁלְט. וּבְזָה אֲנִי חוֹתֵם
 אֶת אַגְרָתִי לְמוֹרוֹנִי.

נה

וְהִיָּה כַּאֲשֶׁר קִבַּל מוֹרוֹנִי אֶת הָאַגְרָת הַזֹּאת
 גְּבַר רְגוֹז, יַעַן אֲשֶׁר יָדַע כִּי עֲמוֹרוֹן הַכִּיר הֵיטֵב
 כִּי דְבָרֵי תַרְמִית דְּבַר וְהוּא יָדַע כִּי עֲמוֹרוֹן יָדַע
 כִּי לֹא צוֹדֵקֶת הִיָּתָה הַמְלַחְמָה אֲשֶׁר עָרַף עַל עִם
 נְפִי. וְהוּא אָמַר: לֹא אָקִים חֲלוּפֵי שְׁבוּיִים עִם
 עֲמוֹרוֹן, בְּלָתִי אִם יַחְדָּל מִמְּזֻמָּתוֹ, כְּדַבְרֵי אַגְרָתִי;
 כִּי לֹא אֶתֵּן לוֹ לְהַרְבוֹת עֲצָמָה עַל עֲצָמָתוֹ. הַנְּנִי
 יוֹדַע אֶת הַמָּקוֹם אֲשֶׁר בוֹ שׁוֹמְרִים הַלְּמָנִים אֶת
 בְּנֵי עַמִּי הַשְּׁבוּיִים; וַיַּעַן אֲשֶׁר לֹא יָקִים עֲמוֹרוֹן
 אֶת דְּבָרֵי אַגְרָתִי, אֶתֵּן לוֹ אֲנִי כַּאֲשֶׁר דְּבַרְתִּי;
 אַכּוּ, בְּקֶשׁ אֲבַקֵּשׁ לְזָרַע בְּהֵם מוֹת עַד אֲשֶׁר
 יִתְחַנְּנוּ לַעֲשׂוֹת שְׁלוֹם. וְכַאֲמַר מוֹרוֹנִי אֶת
 הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, הוּא צָוָה לְחַקֵּר בֵּין אֲנָשָׁיו,
 הֵיִשׁ בְּהֵם מְזָרַע לָמֶן. וְהֵם מִצְאוּ אִישׁ אֶחָד,
 אֲשֶׁר שָׁמוּ נִקְרָא לָמֶן; וְהוּא אֶחָד מִשְׁרָתֵי הַמְּלָךְ
 אֲשֶׁר עֲמְלִיקָה רְצָחוֹ. וּמוֹרוֹנִי צָוָה עַל לָמֶן וְעַל
 מִסְפָּר מַאֲנָשָׁיו לְצִאת אֶל מָקוֹם הַמִּשְׁמָר אֲשֶׁר
 בוֹ הַחֲזִקוּ הַנְּפִיִּים. וְהַנְּפִיִּים הַחֲזִקוּ בְּעִיר גִּיד;
 לָכֵן מָנָה מוֹרוֹנִי אֶת לָמֶן וְצָוָה כִּי אֲנָשִׁים אֶחָדִים
 יִלְכוּ עִמּוֹ. וְכַאֲשֶׁר בָּא הָעָרֵב, הִלֵּךְ לָמֶן אֶל
 הַמִּשְׁמָר הַמִּפְקָד עַל הַנְּפִיִּים, וּבְרָאוֹתֶם אוֹתוֹ
 קָרַב וּבָא קְרָאוּ אֵלָיו בְּקוֹל; וְהוּא אָמַר לָהֶם: אֵל
 תִּירָאוּ, הַנְּנִי לָמֶן. נִמְלָטְנוּ מִיַּד הַנְּפִיִּים בְּעוֹדֵם
 יִשְׁנִים, וְהִנֵּה לְקַחְנוּ מֵיַיִם וְהִבֵּאנוּ עִמָּנוּ. וְכַאֲשֶׁר
 שָׁמְעוּ הַלְּמָנִים אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה הֵם קִבְּלוּהוּ
 בְּשִׂמְחָה, וְאָמְרוּ אֵלָיו: תֵּן לָנוּ מֵיַיִן וְנִשְׁתָּה.
 שְׁמַחִים אֲנַחְנוּ כִּי הִבֵּאתֶם עִמָּכֶם יַיִן, כִּי יִגְעִים

הָאֵל אֲשֶׁר מֵאִסְתֶּם אוֹתוֹ, לְכַלּוֹתְכֶם תְּכַלִּית
 כְּלָיוֹן. חֵי יִהוּהוּ כִּי יָקוּמוּ חִילוּתֵינוּ עֲלֵיכֶם,
 בְּלָתִי אִם תִּסּוּגוּ לְאַחֹר, וְעַד מָהֲרָה יִשְׁיַגְכֶם
 הַמוֹת; כִּי הַחֹזֵק נַחֲזִיק בְּעָרֵינוּ וּבְאֲדָמוֹתֵינוּ.
 אַכּוּ, בְּדַתְנוּ נִדְבַק וּבַעֲנָן אֱלֹהֵינוּ נַחֲזִיק. אַף
 נִרְאָה לִי כִּי לְשׂוֹא אֲנִי מְדַבֵּר עִמָּךְ עַל הַדְּבָרִים
 הָאֵלֶּה; נִרְאָה לִי כִּי בּוֹ שְׂאוּל אֶתָּה; עַל כֵּן
 אֶתְחַתֵּם אֶת אַגְרָתִי בְּאֲמָרֵי לָךְ כִּי לֹא אֶחְלִיף
 שְׁבוּיִים עִמָּךְ, כִּי אִם בְּתַנְאִי כִּי תִשְׁחַרְרוּ אִישׁ
 וְאִשְׁתּוֹ וְיִלְדָיו תְּמוֹרֵת שְׁבוּי אֶחָד. אִם כֹּה תַעֲשֶׂה,
 אֲסַכִּים לְחֲלוּפִים. וְהִיָּה אִם לֹא תַעֲשֶׂה כּוֹן, בְּחִילוּתִי
 אָבוּא עֲלֵיכֶם. אֶת נְשִׁינוּ וְאֶת טַפְּנוּ אֶחְמַשׁ
 וְעֲלֵיכֶם עֲלֵה אֶעֱלֶה; וְאֲנִי אֲרַדְּף אַחֲרֵיכֶם, אַף
 עַד אֲרַצְכֶם אֲשֶׁר הִיא אֲרִץ נַחֲלָתְנוּ הַרְאִשׁוֹנָה.
 אֲנִי יִשְׁפַף דָּם תַּחַת דָּם, אַכּוּ, נִפְשׁ תַּחַת נִפְשׁ.
 וְאֲנִי אֶלְחַם בְּכֶם עַד הַכְּחָדְכֶם מֵעַל פְּנֵי הָאֲדָמָה.
 הִנֵּה, זוֹעֵם אֲנִי, וְכּוֹן עַמִּי. אַתֶּם בְּקִשְׁתֶּם לְהִרְגֵנוּ,
 וְאֲנַחְנוּ בְּקִשְׁנוּ רַק אֶת הַגְּנָתְנוּ. וְרָאוּ, אִם תּוֹסִיפוּ
 לְבַקֵּשׁ לְהַשְׁמִידֵנוּ, נִבְקֶשׁ אֲנַחְנוּ לְהַשְׁמִידְכֶם;
 וְאִף אֶת אֲרֻצְנוּ נִבְקֶשׁ, אֲרִץ נַחֲלָתְנוּ הַרְאִשׁוֹנָה.
 הַנְּנִי חוֹתֵם אֶת אַגְרָתִי, אֲנִי מוֹרוֹנִי, מִנְּהִיג לְעַם
 הַנְּפִיִּים. וְהִיָּה כַּאֲשֶׁר קִבַּל עֲמוֹרוֹן אֶת הָאַגְרָת
 הַזֹּאת הוּא הִתְקַצֵּף וְכָתַב אֶל מוֹרוֹנִי אַגְרָת
 שְׁנִית. וְאֵלֶּה הַדְּבָרִים אֲשֶׁר כָּתַב, לְאִמּוֹר: אֲנִי
 עֲמוֹרוֹן, מִלֵּךְ הַלְּמָנִים. אֲנִי אַחֵי עֲמְלִיקָה אֲשֶׁר
 רְצַחְתֶּם; נָקוּם אִתְּם אֶת דָּמוֹ מִכֶּם. הַנְּנִי בָּא
 עֲלֵיכֶם בְּחִילוּתִי, כִּי אֲיַנְנִי יָרָא מֵאִיוּמִיָּה.
 כִּי הִנֵּה אֲבוֹתֵיכֶם הִרְעוּ לְאַחִיָּהֶם, וּגְזָלוּ אֶת
 זְכוֹתֶם לְשִׁלְטוֹן אֲשֶׁר הִיָּתָה עַל פִּי הַצֶּדֶק.
 וְעַתָּה, אִם תִּנְיָחוּ אֶת כְּלֵי נִשְׁקֵכֶם, וְתִכְנְעוּ
 לְשִׁלְטוֹן אֵלֶּה אֲשֶׁר לָהֶם הַשְׁלְטוֹן עַל פִּי הַזְּכוֹת,
 אֲנִי אֲצַוֶּה עַל בְּנֵי עַמִּי לְהִנִּיחַ אֶת כְּלֵי נִשְׁקֵם
 וְלְחַדָּל מִמְּלַחְמָה. הִנֵּה, הַרְבִּיתְתָּ לְהַפִּיחַ אִיוּמִים
 עָלַי וְעַל עַמִּי, אַף אֲיַנְנִי יָרָאִים מֵאִיוּמִיָּה. וְאוּלָם,
 מִסְכִּים אֲנִי בְּרִצּוֹן לְחֲלוּפֵי שְׁבוּיִים, כְּבִקְשֶׁתְךָ,
 לְמַעַן הוֹתִיר אֶת הַמְּזוֹן אֲשֶׁר לִי בְּעִבוּר חִילִי.
 וְאֲנַחְנוּ נִלְחַם מִלְּחַמַת עוֹלָם, אִם לְהַכְנִיעַ אֶת
 הַנְּפִיִּים לְשִׁלְטוֹנֵנוּ וְאִם לְהַכְחִידֵם לְעוֹלָם.
 וּבַאֲשֶׁר לְאוֹתוֹ אֱלֹהִים, אֲשֶׁר עָלָיו אִמְרַתְּ כִּי
 מֵאִסְנוּהָ, אֲיַנְנִי מִכִּירִים דְּבַר כְּזָה, וְאִף אַתֶּם

אַנְחָנוּ. וְאָמַר אֲלֵיהֶם לְמוֹ: הֲבֵה נִשְׁמַר אֶת יַיְנֵנוּ כה
 עַד אֲשֶׁר נִצָּא לְקִרְאָת הַנְּפִיִּים לְקָרְב. וְאוּלַם
 דְּבָרָיו אֵלֶּה הַגְּבִירוֹ אֶת תְּשׁוּקָתָם לְשִׁתּוֹת מִן כו
 הַיַּיִן. וְהֵם אָמְרוּ: וְגַעֲסִים אֲנַחְנוּ. עַל כֵּן הֲבֵה נִשְׁתַּה
 מִן הַיַּיִן, וְעוֹד זְמַן מָה נִקְבַּל אֶת מִנְת יַיְנֵנוּ, אֲשֶׁר יג
 תַּחֲזַקְנֵנוּ לְצִאָת עַל הַנְּפִיִּים. וְאָמַר אֲלֵיהֶם לְמוֹ:
 עֲשׂוּ כַּטּוֹב בְּעֵינֵינוּכֶם. וְהֵם לָקְחוּ מִן הַיַּיִן כְּאֻנֹּת יד
 נִפְשָׁם, וְהוּא עָרַב לְחֶכֶם. וְהֵם הוֹסִיפוּ לְשִׁתּוֹת
 מִמֵּנוּ בְּיָתֵר חֲרוּת; וְהַיַּיִן עוּ, כִּי לָכֵף הוֹכֵן. וְהֵם כח
 שָׁתוּ וְעָלוּ, וְלֹא אָרְכָה הַשְּׂעָה עַד אֲשֶׁר שָׁכְרוּ כט
 כָּלָם. וּבְרָאוֹת לְמוֹן וְאֲנָשָׁיו כִּי כָּלָם שָׁכּוּרִים,
 שָׁקוּעִים בְּתַרְדֵּמָה עֲמָקָה, הֵם שָׁבוּ אֶל מוֹרוֹנֵי ל
 וְסָפְרוּ לוֹ אֶת כָּל אֲשֶׁר הָיָה. זֶה הָיָה עַל פִּי
 תְּכֵנִית מוֹרוֹנֵי. וְהוּא הַקְּדִים וּסְפַק נֶשֶׁק לְאֲנָשָׁיו. לא
 אִזּוּ הִלְךְ מוֹרוֹנֵי אֶל הָעִיר גִּיד, וּבַעֲדוֹ אֲשֶׁר יִשְׁנוּ
 הַלְּמָנִים שָׁנָה עֲמָקָה, הַלוּמִי יַיִן, הוּא הַשְּׁלִיף
 אֶת כְּלֵי הַנֶּשֶׁק אֶל הַשְּׁבוּיִים, עַד אֲשֶׁר הָיוּ הַכֹּל יז
 חֲמוּשִׁים. אַף לְנִשְׁוֹת הַשְּׁבוּיִים וּלְכָל בְּנֵיהֶם
 אֲשֶׁר יָכְלוּ לְהַפְעִיל כְּלֵי מַלְחָמָה סְפַק מוֹרוֹנֵי יח
 נֶשֶׁק וְהַכֹּל נַעֲשֶׂה בְּשִׁקֵט וּבְדַמְמָה. אֵלּוּ הָעִירוּ
 אֶת הַלְּמָנִים, יָכְלוּ הַנְּפִיִּים לְהִרְגֵם, כִּי שָׁכּוּרִים יט
 הָיוּ. אַף לָּא זֶה הָיָה רִצּוֹן מוֹרוֹנֵי. חֲפָצוֹ לֹא הָיָה
 בְּרִצּוֹחַ וּבִשְׁפִיכַת דַּמִּים, כִּי אִם בְּהַצֵּלַת בְּנֵי עַמּוֹ
 מֵהַשְּׁמֵדָה. וַיַּעַן אֲשֶׁר לֹא אָבָה לְהַעֲטוֹת עָלָיו
 עוֹלָה, לֹא הִתְנַפֵּל עַל הַלְּמָנִים לְהַשְׁמִידָם בַּעַת כ
 שְׁכָרוֹנָם. וְהִנֵּה, חֲפָצוֹ עָלָה בְּיָדוֹ; כִּי הוּא סְפַק
 נֶשֶׁק לְשְׁבוּיִים הַנְּפִיִּים הַמְּקַפִּים בְּחוּמַת הָעִיר,
 וְנָתַן בִּידֵיהֶם כַּח לְהַשְׁתַּלֵּט עַל חֻלְקֵי הָעִיר אֲשֶׁר כא
 בְּתוֹךְ הַחוּמָה. אִזּוּ הוּא צוּה עַל הָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר
 עִמּוֹ לְסַגֵּת מַעֲט וּלְהַקִּיף אֶת צְבָא הַלְּמָנִים. א
 כָּל זֶה נַעֲשֶׂה בְּלִילָה. וְהָיָה כְּאֲשֶׁר הִקִּיצוּ הַלְּמָנִים
 בְּבַקְרָה, הֵם רָאוּ כִּי הִקִּיפוּם הַנְּפִיִּים מִחוּץ וְכִי כב
 שְׁבוּיֵיהֶם חֲמוּשִׁים מִבַּיִת. כֹּה נֹכַחוּ הַלְּמָנִים
 כִּי רַב כַּח הַנְּפִיִּים מִכְּחֶם, וְכִי לֹא תַצְמַח תּוֹשֵׁלֶת
 בְּנִסְבּוֹת הֵהוּן לְהִלָּחֵם בְּנְפִיִּים. לָכֵן דָּרְשׁוּ שָׂרֵי
 צְבָאָם לְאַסֹּף אֲלֵיהֶם אֶת כְּלֵי נֶשֶׁקָם; וְהֵם
 הִבִּיאוּם אֶל הַנְּפִיִּים וְהַשְּׁלִיכוּם לְרַגְלֵיהֶם, כד
 מִתְּחִנָּנִים לְרַחֲמִים. הִנֵּה, בְּזֹאת חֲפֵץ מוֹרוֹנֵי
 הוּא לְקַחֵם כְּשְׁבוּיֵי מַלְחָמָה, וְכִבֵּשׁ אֶת הָעִיר
 וְצוּה לְשַׁחֲרַר אֶת כָּל הַשְּׁבוּיִים הַנְּפִיִּים. אֵלֶּה

נו

וּבְרֵאשִׁית שְׁנַת שְׁלֹשִׁים לְשִׁלְטוֹן הַשׁוֹפְטִים,
 בַּחֲדָשׁ הָרֵאשׁוֹן, בְּשָׁנִים לְחַדָּשׁ, קִבַּל מוֹרוֹנֵי
 אֲגָרַת מֵאֵת הַיִּלְמוֹן, וּבָה הוֹדְעָה עַל עֵינֵי הָעָם
 בְּחָבֵל הָאֶרֶץ הַהוּא. וְאֵלֶּה הַדְּבָרִים אֲשֶׁר כָּתַב,
 לְאֹמֵר: אַחֵי הַיִּקְרָ וְהָאֵהוּב, מוֹרוֹנֵי, אַחֵי בְּאַמוֹנַת
 יְהוּה כְּבִתְלָאוֹת מְלַחֲמַתְנִי; הִנֵּה, אַחֵי יַקִּירִי,
 יֵשׁ לִי דְבַר־מָה לְהַגִּידְךָ עַל אֹדוֹת מְלַחֲמַתְנִי
 בְּאֹזֶר הָאֶרֶץ הַזֶּה. הִנֵּי מְדַבֵּר עַל אֲלָפִים מִבְּנֵי
 הָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר הִבִּיא עִמּוֹן מֵאֶרֶץ נְפִי. וַיְדַעַת כִּי
 אֵלֶּה צְאָצְאֵי לְמוֹן. כְּבוֹר אָבִינוּ, לַחֵי. לָכוּ, אֲנִינִי

אנטיפוס תגברת לצבאו, הם נאלצו, בפקדת
 עמורון, לחדל מהלחם על העיר יהודה או עלינו.
 כה הטה לנו יהוה חסדו, כי אלו תקפוננו בעת
 חלשתנו זאת, אולי היו משמידים את צבאנו
 הקטן. אף הנה נשמרנו מזאת. ועמורון צום
 להגן על הערים אשר כבשו. כף תמה שנת
 עשרים ויש. ובראשית שנת עשרים ושבע,
 הכינונו את עירנו ואותנו להגנה. עתה חפצנו
 כי יתקפוננו הלמנים, כי לא רצינו לערף עליהם
 מלחמה בעודם במצריהם. ואנחנו קימנו
 תצפיות סביבנו, לעקב אחר תנועות הלמנים,
 פן יחלפו לידנו בלילה או ביום, בדרךם לתקוף
 את עירנו האחרות אשר בצפון. אכן ידענו כי
 הערים ההן לא היו חזקות דין להלחם בלמנים;
 על כן חפצנו להתנפל עליהם מאחור בעת
 אשר יעברו לידנו, אכן, לבוא עליהם מלפנים
 ומאחור. סברנו כי בידנו להכריעם, אף תוכלתנו
 זאת נכזבה. הם לא העזו לעבר לידנו במלא
 צבאם ואף לא בחלקו, פן לא יעצרו כח ויגפנו.
 הם אף לא העזו לרדת להלחם בעיר ורעחמלה,
 או לחצות את עין צידון אל העיר נפיהה. כה
 היו הלמנים וחילותיהם איתנים בדתם להגן
 על הערים אשר תפשו. ובשנה ההיא, בחדש
 השני, הגיעתנו צידה רבה מאת הורי אלפים
 בני אלה. גם אלפים איש נשלחו אלינו מארץ
 ורעחמלה. כה היינו ערוכים ברבוא איש,
 ובצידה אשר להם, ואף לנשיהם ולטפם.
 וכראות הלמנים כי כוחיתנו רבים מדי יום
 ביומו, וצידה מגיעה לסעדנו, נפל עליהם פחד.
 והם החלו לצאת להתקפות כדי לשים קץ
 למשלוחי הצידה ולהתעצמותנו. וכאשר
 ראינו כי הדבר הדרוך את מנוחת הלמנים,
 רצינו להפעיל עליהם תחבולה. על כן צוה
 אנטיפוס כי אסע עם בני הצעירים אל עיר
 שכנה, כאלו הובלנו צידה אליה. היה עלינו
 לנסע על יד העיר אנטיפרה, כאלו פנינו אל
 העיר אשר מעבר לה, בגבול ליד חוף הים.
 כה נסענו כאשר אנחנו מתראים כנושאי צידה
 אל העיר ההיא. ואנטיפוס צעד עם חלק צבאו,
 ואת הנותר השאיר בעיר להגנתה. והוא לא

צריך לחזור ולהשמיט על אודות מסורותיהם
 או חסר אמונתם, כי ידעת את כל הדברים
 האלה. על כן די באמרי לך כי אלפים מן
 הצעירים האלה נשאו כלי מלחמה ובקשוני
 להיות מנהיגים; ואנחנו יצאנו להגן על ארצנו.
 הנה ידעת על הברית אשר כרתו אבותיהם,
 כי לא יאחזו בנשק על אחיהם לשפך דם.
 ואולם בשנת עשרים ויש, בראותם את
 צרותינו ותלאותינו למענם, הם עמדו להפר
 את הברית אשר כרתו בקחתם כלי מלחמה
 למען הגנתנו. ואני לא יכלתי להתיר כי יפרו
 את הברית הזאת אשר כרתו, בחשבי כי אלהים
 יחזקנו, וכי לא ירב סבלנו מפני השבועה אשר
 נשבעו. אף הנה דבר אחד היכול לשמחנו
 שמחה רבה: בשנת עשרים ויש, אני, הילמן,
 צעדתי בראש אלפים הצעירים האלה אל העיר
 יהודה, לעזר לאנטיפוס, אשר מנית למנהיג על
 אנשי חבל הארץ ההוא. ואני צרפתי את אלפים
 בני, ואכן ראויים הם להקרא בנים, לצבא
 אנטיפוס; ועל התגברת הזאת שמח אנטיפוס
 מאד, כי חילו התמעט על ידי הלמנים, אשר
 חילותיהם הרגו, למרבה אצלנו, רבים מאנשינו.
 ואולם, נוכח להתנחם בכך כי למען ארצם
 ולמען אלהיהם מתו וכי מאשרים הם. והלמנים
 אף לקחו רבים בשבי, כלם שרי צבא, כי לא
 חסו על חיי איש זולתם. וסבורים אנחנו כי הם
 נמצאים עתה בארץ נפי, אם אכן לא הומתו.
 ואלה הערים אשר כבשו הלמנים בשפיכת
 דמים כה רבים מבבורינו: ארץ מנטי, או העיר
 מנטי, העיר ואזרום, העיר קומני והעיר
 אנטיפרה. ואלה הערים אשר עליהן שלטו
 בעת הגיעי אל העיר יהודה; ואני מצאתי את
 אנטיפוס ואת אנשיו עמלים בכל כחם לבצרה.
 והם היו נדבאים בגוף וברוח, כי היה להם היום
 למלחמת גבורה והלילה לעמל למען הגן על
 עריהם; וכה הם סבלו כל מיני תלאות גדולות.
 ונחושה היתה החלטתם לזכות בנצחון במקום
 ההוא או למות. לכן, תוכל להבין היטב כי החיל
 הקטן הבא עמי, אלה בני, הפיח בהם תקווה
 גדולה ושמחה רבה. וכראות הלמנים כי קבל

הנה, הם מעולם לא נלחמו, אף את המות
 לא יראו. חרות הוריהם יקרה בעיניהם מתייהם;
 והם לָמְדוּ מאמותיהם כי אם לא יתנו מקום
 לְסֶפֶק בלבם, הציל יצילם אֱלֹהִים. והם שָׁנְנוּ
 בְּאֵינֵי אֵת דְּבַרֵי אַמּוֹתֵיהֶם, וְאָמְרוּ: בְּטוֹחִים
 אֲנַחְנוּ כִּי יְדוּעַ יְדוּעַ זֹאת אַמּוֹתֵינוּ. אִזּוּ פְּנִיתִי
 אַחוֹר עִם הָאֲלֹפִים אֲשֶׁר לִי וַיִּצְאֵתִי לְקִרְאֵת
 הַלְּמָנִים אֲשֶׁר דָּלְקוּ אַחֲרֵינוּ. וְהִנֵּה צָבָא
 אֲנִטִּיפּוֹס הַדְּבִיקִים וְקָרַב נוֹרָא הַתְּחוּלָל.
 צָבָא אֲנִטִּיפּוֹס, אֲשֶׁר יַעַבְדֵּנִי אַרְבָּה מִסְעוּ
 בְּמִשְׁךָ זְמַן כֹּה קָצֵר, עֵמֵד לְנַפֵּל לִידֵי הַלְּמָנִים;
 וְלוֹלֵא שְׁבִתִּי עִם אֲלֹפִים אֲנִשִּׁי, הִיתָה מְזוּמָתָם
 עוֹלָה בִּידֵיהֶם. וְאֲנִטִּיפּוֹס נָפֵל בְּחֶרֶב, וְכֹן נָפְלוּ
 רַבִּים מִמִּפְקָדֵי צָבָאוּ מִפְּנֵי עֲפִוּתָם אֲשֶׁר
 הִכְרִיעַתָּם בְּמִסְעָם הַנְּחָפִז. וּבִמְבוּכַת אֲנִשִּׁי
 אֲנִטִּיפּוֹס כִּי נָפְלוּ מִפְּקָדֵיהֶם, הִם הִחְלוּ לְהַכְנִיעַ
 לְלְמָנִים. וְהַלְּמָנִים הִתְאַזְרוּ אִמְצָן וְהִחְלוּ לְרַדֵּף
 אַחֲרֵיהֶם. כֹּה רָדְפוּם הַלְּמָנִים בְּרַב עוֹז, כְּאֲשֶׁר
 הִלְמָן פָּשַׁט עֲלֵיהֶם מֵאַחוֹר עִם אֲלֹפִים הַחֲלִילִים
 אֲשֶׁר לוֹ וְהִחַל לְהַפְלִיא בְּהֶם הֶרֶג, עַד כִּי עָצַר
 כָּל צָבָא הַלְּמָנִים מִרְדִּיפָתוֹ וּפְנָה אֶל הִילְמָן.
 וּבִרְאוֹת אֲנִשִּׁי אֲנִטִּיפּוֹס כִּי הַלְּמָנִים פָּנוּ מֵהֶם,
 הִם כִּנסוּ אֵת אֲנִשִּׁיהֶם וְעָלוּ שֵׁנִית עַל מֵאֶסֶף
 הַלְּמָנִים. וְאֲנַחְנוּ, אֲנִשִּׁי נְפִי, אֲנִשִּׁי אֲנִטִּיפּוֹס,
 וְאֵנִי עִם הָאֲלֹפִים אֲשֶׁר לִי, כִּתְרָנוּ אֵת הַלְּמָנִים
 וְהִרְגָנוּם, עַד כִּי הִם נֶאֱלָצוּ לְהִתְפָּרֵק מִנְשָׁקָם
 וְלִהְתַּמְסַר כְּשִׁבוּי מִלְחָמָה. וְכֹאֲשֶׁר נִכְנְעוּ לָנוּ
 הַלְּמָנִים, מְנִיתִי אֵת הַצְּעִירִים אֲשֶׁר נִלְחָמוּ עִמִּי,
 כִּי חֲרָדְתִּי פֶן נִהְרְגוּ רַבִּים מֵהֶם. וְהִנֵּה, לְמִרְבֵּה
 שְׁמִחָתִי, לֹא נָפְלָה חֲלָל אֶף נֶפֶשׁ אַחַת מֵהֶם.
 הִמָּה נִלְחָמוּ כְּמוֹ בַּחֲ אֱלֹהִים; אָכֵן, מְעוֹלָם
 לֹא נוֹדְעוּ אֲנִשִּׁים אֲשֶׁר נִלְחָמוּ בְּעוֹז נָפְלָא אֲשֶׁר
 כָּזֶה; הִם הִתְנַפְּלוּ בְּעֶצְמָה כֹּה רַבָּה עַל הַלְּמָנִים,
 עַד כִּי הִפְחִידוּם וְהִבִּיאוּם לְמִסַּר עֶצְמָם כְּשִׁבוּי
 מִלְחָמָה. וַיַּעַן אֲשֶׁר לֹא הָיָה לָנוּ מְקוֹם לְשִׁמּוֹר
 אֵת שְׁבוּיֵנוּ מִחִילוֹת הַלְּמָנִים, שְׁלַחְנוּם אֶל
 אַרְצָא וְרַעַחְמָלָה עִם חֲלָק מֵאֲנִשִּׁי אֲנִטִּיפּוֹס
 אֲשֶׁר לֹא נִהְרְגוּ; וְאֵנִי לְקַחְתִּי אֵת הַנוֹתָרִים,
 וְצִרְפָּתִים אֶל הָעַמּוֹנִים הַצְּעִירִים אֲשֶׁר עִמִּי
 וְצִעֲדָנוּ שׁוֹב אֶל הָעִיר יְהוּדָה.

יִצָא לְמִסְעוֹ עַד אֲשֶׁר יִצְאֵתִי עִם צָבָאֵי הַקָּטָן
 וְהַגְּעֵתִי אֶל קְרִבַת הָעִיר אֲנִטִּיפָרָה. וּבְעִיר
 אֲנִטִּיפָרָה הֵצַב הַצָּבָא הַחֲזוֹק בְּיוֹתֵר וְאֶף הַגְּדוֹל
 בְּיוֹתֵר אֲשֶׁר לְלְמָנִים. וְכֹאֲשֶׁר הוֹדִיעוּ לָהֶם
 צוֹפֵיהֶם, יִצְאוּ הַלְּמָנִים בְּצָבָאָם וְהִתְקַדְּמוּ
 לְקִרְאֵתָנוּ. וְאֲנַחְנוּ נִסְנוּ מִפְּנֵיהֶם צְפוּנָה. כֹּה
 הוֹבְלָנוּ מִמְקוֹמוֹ אֵת צָבָא הַלְּמָנִים הַחֲזוֹק בְּיוֹתֵר;
 אָכֵן, הִרְחַקְנוּם מִרְחֵק נֹכַר. וּבִרְאוֹתָם אֵת צָבָא
 אֲנִטִּיפּוֹס רוֹדֵף אַחֲרֵיהֶם, בְּרַב כּוֹחַ, הִם לֹא נָטוּ
 יְמִינָה אוֹ שְׂמֹאלָה כִּי הוֹסִיפוּ בְּמִסְעָם בְּדֶרֶךְ
 יִשְׂרָאֵל אַחֲרֵינוּ. סְבוּרִים אֲנַחְנוּ כִּי בּוֹנֵתָם הִיתָה
 לְהִרְגָנוּ בְּטָרָם יִשְׁיָגִם אֲנִטִּיפּוֹס, וּבְאִפְּן זֶה לְמַנַּע
 אֵת כְּתוּרָם בִּידֵי אֲנִשֵּׁינוּ. וְכִרְאוֹת אֲנִטִּיפּוֹס אֵת
 הַסִּפְנָה הַנְּשָׁקֶפֶת לָנוּ, הוּא וְזוֹ אֵת צִעֲדָת צָבָאוּ.
 וְהִנֵּה, יָרַד הַלְּיָלָה, וְהַלְּמָנִים לֹא הִשְׁיִגּוּנוּ
 וְאֲנִטִּיפּוֹס לֹא הִשְׁיָגִם. לָכֵן חֲנִינוּ לְעַת לִילָה.
 וּבְטָרָם יַעֲלֶה הַשַּׁחַר הַמְּשִׁיכוֹ הַלְּמָנִים לְרַדֵּפָנוּ,
 וְאֲנַחְנוּ לֹא הִינּוּ חֲזוֹקִים דִּינוּ לְהִלָּחֵם בָּהֶם. וַיַּעַן
 אֲשֶׁר לֹא עָלָה בְּדַעְתִּי לְהִתִּיר אֵת נְפִילַת בְּנֵי
 הַקָּטָנִים לִידֵיהֶם, הַמְּשַׁכְּנוֹ בְּמִסְעָנוּ וּפְנִינוּ
 אֶל הַיְעָרוֹת. וְהַלְּמָנִים לֹא הִעֲזוּ לְהִימִין אוֹ
 לְהַשְׂמָאִיל פֶּן יִכְתְּרוּ; וַיַּעַן אֲשֶׁר לֹא יִכְלָנוּ לְעַמּוֹד
 בְּפְנֵיהֶם, אֶף אֵנִי לֹא נְטִיתִי יְמִינָה אוֹ שְׂמֹאלָה
 פֶּן יִדְבִיקוּנִי וְהִרְגוּנִי, וַיִּצְלִיחוּ לְהַמְלִט; כֹּה נִסְנוּ
 מִפְּנֵיהֶם כָּל הַיּוֹם הַהוּא אֶל הַיְעָרוֹת עַד רִדַּת
 הַחֲשֶׁכָה. וְהִנֵּה כְּאֲשֶׁר הָאִיר אֹרֵךְ הַבֶּקֶר, רָאִינוּ
 שֵׁנִית אֵת הַלְּמָנִים בָּאִים עֲלֵינוּ וְנִסְנוּ מִפְּנֵיהֶם.
 אֶף הִם לֹא הִרְחִיקוּ לְרַדֵּף אַחֲרֵינוּ, כִּי עָצְרוּ.
 הָיָה זֶה בְּבֶקֶר הַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי לְחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי;
 וְאֲנַחְנוּ לֹא יָדַעְנוּ אִם הִשְׁיָגִם אֲנִטִּיפּוֹס; לָכֵן
 אֲמַרְתִּי לְאֲנִשִּׁי: אוֹלֵי הִם עָצְרוּ בְּעִבוּר נִצָּא
 לְקִרְאֵתָם, לְמַעַן יִלְכְּדוּנוּ בְּרִשְׁתָּם. מָה תֵּאמְרוּ,
 בְּנֵי? הַתְּצָאוּ לְקִרְאֵתָם אֵלֵי קֶרֶב? הִנֵּה אִמְרוּ
 לָךְ, אַחֵי הַיְקָר, מוֹרוּנִי, כִּי מְעוּדִי לֹא רָאִיתִי
 גְּבוּרָה כֹּה רַבָּה, אָכֵן, אֶף לֹא בְּקֶרֶב כָּל הַנְּפִישִׁים.
 כִּי בְּקֶרְאֵי לָהֶם תָּמִיד בְּנִי, בְּהִיּוֹת כָּלָם צְעִירִים
 מְאֹד, כֹּה אֲמָרוּ אֵלַי: אָבָא, הִנֵּה אֱלֹהִים עִמָּנוּ
 וְהוּא לֹא יִתְּנֵנוּ לְנַפְל; לָכֵן הָבָה יִצָּא לְקִרְאֵתָם.
 לֹא הִינּוּ הוֹרְגִים אֵת אַחֵינוּ אִלּוּ עֲזוּבוּנוּ לְנַפְשָׁנוּ.
 לָכֵן, הָבָה נִלְכְּהָ, פֶּן יִגְבְּרוּ עַל צָבָא אֲנִטִּיפּוֹס.

נז

הַלְמָנִים לְסִיּוּעַ; לְכֹן הִם מְסָרוּ אֶת הָעִיר לְיָדוֹ.
 כֹּה בִצְעָנוּ אֶת תְּכַנִּיטָנוּ לְתַפְשׁ אֶת הָעִיר קוֹמְנִי.
 וְכֹה רַב הָיָה מְסָפֵר שְׁבוּיָנוּ, וְאִף כִּי מְסָפֵר חִילֵינוּ
 הָיָה עֲצוּם, וְנֶאֱלָצְנוּ לְהַעֲסִיק אֶת כָּל צָבָאנוּ
 בְּמִשְׁמֵר עֲלֵיהֶם, אוֹ לְהַמִּיתֵם. כִּי הִם הִתְפָּרְצוּ
 בְּהַמוֹנֵיהֶם וְנִלְחַמוּ בְּאַבְנִים וּבְאֵלוֹת וּבְכָל דָּבָר
 אֲשֶׁר הַשִּׁיגָה יָדָם, עַד כִּי הִרְגָנוּ לְמַעַלָּה מֵאֲלָפִים
 מֵהֶם אַחַר אֲשֶׁר נִכְנְעוּ לְיָדוֹ. לְכֹן הָיָה זֶה נַחוּץ
 כִּי נָשִׂים קָץ לְחַיֵּיהֶם, אוֹ נוֹבִילִם תַּחַת מִשְׁמֵר,
 בְּעוֹד חֲרוֹבוֹתֵינוּ שְׁלוֹפוֹת, אֶל אֶרֶץ זֹרַעְתִּמְלָה.
 גַּם אִסְפַּקְתָּ מִזּוֹנְנוּ לֹא הִסְפִּיקָה, כִּי אִם בְּעֹבֹר
 אֲנָשֵׁינוּ בְּלֹבַד, עַל אִף אֶת אֲשֶׁר לְקַחְנוּ מִן הַלְמָנִים.
 וּבְמִצָּב הַחֲמוֹר הַזֶּה קִשָּׁה הָיָה לְהַחְלִיט בְּדָבָר
 הַשְּׁבוּיִים הָאֵלֶּה; וְאוֹלָם, אֲמַרְנוּ לְשַׁלַּח אוֹתָם
 אֶל אֶרֶץ זֹרַעְתִּמְלָה. לְכֹן בְּחָרְנוּ חֵלֶק מֵאֲנָשֵׁינוּ
 וְהִפְקְדָנוּם עַל הַשְּׁבוּיִים לְרֹדֵת אֶל אֶרֶץ זֹרַעְתִּמְלָה.
 אִף לְמַחְרַת יִצְיָאֲתֶם הֵם שְׁבוּ אֵלֵינוּ וְאֲנַחְנוּ לֹא
 שְׁאַלְנוּם עַל אוֹדוֹת הַשְּׁבוּיִים, כִּי יָד הַלְמָנִים
 הִיְתָה בָנוּ; וְהֵם שְׁבוּ בְמוֹעֵד לְהַצִּילָנוּ מִנְּפֶלַע
 לְיַדֵּיהֶם, יַעַן אֲשֶׁר שָׁלַח עֲמוֹרוֹן לְחֹזְקָם אִסְפַּקְתָּ
 מִזּוֹן חֲדָשָׁה וְאִף צָבָא גְדוֹל. וְהָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר
 שָׁלַחְנוּם עִם הַשְּׁבוּיִים הִגִּיעוּ בְמוֹעֵד לְבָלֵם אֶת
 הַלְמָנִים, כִּי הֵם עָמְדוּ לְגֹבַר עֲלֵינוּ. וְהִנֵּה, גְדוּדֵי
 הַקָּטָן, אֲשֶׁר מִנֵּה אֲלָפִים וְשָׁשִׁים חֵיל, נִלְחַם
 בְּנַחֲשׁוֹת רַבָּה. הֵם עָמְדוּ אֵיתָנִים מוֹל הַלְמָנִים
 וְחִלְקוּ מוֹת לְכָל אֲשֶׁר עָמַד בְּפָנֵיהֶם. וּבְעוֹד
 אֲשֶׁר שָׂאָר חֵילֵינוּ עָמְדוּ לְהַכְנֵעַ לְלְמָנִים, הָיוּ
 הָאֲלָפִים וְשָׁשִׁים הֵהֶם אֵיתָנִים וְעֲשׂוּיִים לְבָלֵי
 חַת. הֵם צִיָּו וְהִקְפִּידוּ לְבַצֵּעַ בְּדִיּוּק כָּל פְּקֻדָּה;
 וְכִפִּי אֲמוֹנָתָם, כֹּן נַעֲשֶׂה לָהֶם; וְאִנִּי זָכַרְתִּי אֶת
 הַדְּבָרִים אֲשֶׁר אָמְרוּ לִי כִּי לְמָדוּם אֲמוֹתֵיהֶם.
 הִנֵּה, עֲלֵינוּ הָאוֹדוֹת לְבָנֵי אֵלֶּה וְלְאֲנָשִׁים אֲשֶׁר
 נִבְחָרוּ לְהַעֲבִיר אֶת הַשְּׁבוּיִים עַל הַנְּצַחוֹן הַגְּדוֹל
 הַזֶּה; כִּי הֵם אֲשֶׁר הִכְרִיעוּ אֶת הַלְמָנִים, וְהִרְחִיקוּם
 אֶל הָעִיר מְנִיטִי. וְאֲנַחְנוּ הַחֹזְקָנוּ בְּעִירָנוּ קוֹמְנִי
 וְלֹא הִכְחַדְנוּ כְּלָנוּ; וְאוֹלָם, נִגְרַמּוּ לָנוּ אֲבָדוֹת
 גְּדוֹלוֹת. וְאַחַר נּוֹס הַלְמָנִים פְּקֻדָּתִי מִיַּד לְהוֹצִיא
 אֶת אֲנָשֵׁי הַפְּצוּעִים מִבֵּין הַהֲרוּגִים וְצִוִּיתִי לְחַבֵּשׁ
 אֶת פְּצָעֵיהֶם. וּמִתּוֹךְ אֲלָפִים וְשָׁשִׁים אֲנָשִׁי הָיוּ
 מֵאֲתִים אֲשֶׁר הִתְעַלְפוּ מֵאֲבוּד דָּם; אִף הִנֵּה,

אֶבֶת הַהִיא קִבְּלִיתִי אֲגֵרַת מֵאֵת הַמֶּלֶךְ עֲמוֹרוֹן
 אֲשֶׁר הוֹדִיעֵנִי כִּי אִם אֲשַׁחֲרֶר אֶת שְׁבוּיֵי הַמֶּלְחָמָה
 אֲשֶׁר לְקַחְנוּ, יִמְסֹר הוּא לְיָדוֹ אֶת הָעִיר אֲנִסְיָפְרָה.
 וְאוֹלָם אֲנִי שָׁלַחְתִּי אֶל הַמֶּלֶךְ אֲגֵרַת לֵאמֹר כִּי
 בְּטוֹחִים אֲנַחְנוּ כִּי כַח צָבָאנוּ דִּיּוּ לְכַבֵּשׁ אֶת
 הָעִיר אֲנִסְיָפְרָה, וְכִי לֹא נִנְהַג בְּתַבוּנָה בְּשַׁחֲרָנוּ
 אֶת הַשְּׁבוּיִים תְּמוֹרַת הָעִיר הַזֹּאת, וְרַק בְּחֵלוּף
 שְׁבוּיִים נִשְׁחָרַר אֶת הַשְּׁבוּיִים אֲשֶׁר בְּיָדוֹ.
 וְעֲמוֹרוֹן דָּחָה אֶת אֲגֵרַתִּי, כִּי לֹא רָצָה בְּחֵלוּפֵי
 שְׁבוּיִים. עַל כֵּן הַחֲלוּנוּ בְּהַכְנוֹת הַהִתְקַפָּה עַל
 הָעִיר אֲנִסְיָפְרָה. וְאֲנָשִׁי אֲנִסְיָפְרָה נָטְשׁוּ אֶת
 הָעִיר וְנָסוּ אֶל הָעָרִים הָאַחֲרוֹת אֲשֶׁר בְּיַדֵּיהֶם,
 לְמַעַן בְּצָרוּ; וְכֹה נִפְלָה הָעִיר אֲנִסְיָפְרָה לְיָדֵינוּ.
 כֹּה תִּמָּה שְׁנַת עֶשְׂרִים וְשִׁמּוֹנָה לְשִׁלְטוֹן הַשּׁוֹפְטִים.
 וּבְרֵאשִׁית שְׁנַת עֶשְׂרִים וְתִשְׁעִים קִבְּלָנוּ אִסְפַּקְתָּ
 מִזּוֹן, וְכֹן תִּגְבַּרְתָּ לְצָבָאנוּ מֵאֶרֶץ זֹרַעְתִּמְלָה וּמִן
 הָאֶרֶץ אֲשֶׁר סָבִיב. שֵׁשֶׁת אֲלָפִים אִישׁ נוֹסְפוּ לָנוּ
 מִלְּבַד שְׁשִׁים מִבְּנֵי עִם עֲמוֹן. אֵלֶּה בָּאוּ לְהַצִּטָּרֵף
 אֶל אַחֵיהֶם, גְּדוּדֵי הַקָּטָן אֲשֶׁר מִנֵּה אֲלָפִים חֵיל.
 הִנֵּה, הֵיינו חֹזְקִים וְאִסְפַּקְתָּ מִזּוֹן רַבָּה הוֹבָאָה
 אֵלֵינוּ. וְרָצוֹנְנוּ הָיָה לְצִאת לְקָרֵב עַל הַצָּבָא
 אֲשֶׁר הִפְקֵד לָהֶגֶן עַל הָעִיר קוֹמְנִי. וְאִנִּי אֲרָאָךְ
 כִּי עַד מֵהֵרָה הוֹצֵאנוּ לְפַעַל אֶת חֲפְצָנוּ. אַכֹּן,
 בְּחִילָנוּ הַגְּדוֹל, אוֹ עִם חֵלְקוֹ, הִקְפָּנוּ בְּלִילָה אֶת
 הָעִיר קוֹמְנִי לְפָנוֹת הַמוֹעֵד אֲשֶׁר עָמְדוּ אֲנִשְׁיָהּ
 לְקַבֵּל אִסְפַּקְתָּ מִזּוֹן. בְּמִשְׁךְ לִילוֹת רַבִּים חֲנִינוּ
 סָבִיב הָעִיר; שְׁנוֹ עַל חֲרוֹבוֹתֵינוּ וְהַצָּבָאנוּ שׁוֹמְרִים,
 לְבָל יְבוֹאוּ עֲלֵינוּ הַלְמָנִים לִילָה לְהִרְגָנוּ, כִּפִּי
 אֲשֶׁר נָסוּ פְּעָמִים רַבּוֹת; אִף בְּכָל צִאתָם עֲלֵינוּ
 נִשְׁפָּךְ דָּמָם. וְאַחַר זְמַן מָה הִגִּיעַ מִשְׁלוֹחַ
 אִסְפַּקְתָּם וְהֵם עָמְדוּ לְהַכְנֵס אֶל הָעִיר בְּלִילָה.
 וּבְמִקּוֹם הַלְמָנִים, הֵיינו אֲנַחְנוּ, הַנְּפִיִים. עַל כֵּן
 תִּפְשָׁנוּ אוֹתָם וְאֶת אִסְפַּקְתָּם. וְעַל אִף הַכְרַתָּת
 הָאִסְפַּקָּה מִן הַלְמָנִים בְּאִפְנוּ הַזֶּה, הָיוּ הֵם נַחוּשִׁים
 בְּדַעְתָּם לָהֶגֶן עַל הָעִיר; לְכֹן טוֹב הָיָה בְּעִינֵינוּ
 לְקַחַת אֶת הָאִסְפַּקָּה הַהִיא וּלְשַׁלְּחָהּ לַיהוּדָה,
 וְכֹן לְהַעֲבִיר אֶת הַשְּׁבוּיִים אֲשֶׁר בְּיָדֵינוּ אֶל אֶרֶץ
 זֹרַעְתִּמְלָה. וְלֹא עָבְרוּ יָמִים רַבִּים וְאֲבָדָה תִּקְוַת

נח

א ועתה משימתנו היתה לתפש את העיר
 מנטי. ואולם לא היתה לנו כל דרך להוציא את
 הלמנים מן העיר על ידי גודווינו הקטנים, כי הם
 זכרו את אשר עשינו עד כה. לכן לא יכלנו
 ב לפתותם לצאת ממעזיהם. ומספר צבאם כה
 עצם ממספר צבאנו, עד כי לא העזנו להתקיפם
 ג בעודם במעזיהם. והיה עלינו להעסיק את
 אנשינו בהגנת אזורי ארץ נחלתנו אשר
 השיבוננו לשליטתנו; לכן היה עלינו לחכות
 ד לקבלת תגברת מארץ ורעחמלה וכן לאספקת
 מזון נוספת. אז שגרתי משלחת אל מושל
 ארצנו, להודיעו על אודות מצב אנשינו. ואנחנו
 חפנינו לקבלת אספקה ולתגברת מארץ
 ורעחמלה. אף זאת לא הועילתנו דבר, יען
 א אשר קבלו גם הלמנים תגברת גדולה, ואף
 אספקה רבה, מדי יום ביומו. כזה היה מצבנו
 ו בעת ההיא. והלמנים היו עורכים גחות עלינו
 ז מדי פעם בפעם, כי זממו להשמידנו; אף אנחנו
 לא יכלנו להכניס עמם לקרב, מפני מקומות
 ח מפלטים ומעזיהם. ובנסבות הקשות האלה
 צפנינו חדשים רבים לעזרה, עד כי כמעט גוענו
 פ מחסר מזון. ואולם, אחרי כן קבלנו מזון, אשר
 נשלח אלינו תחת שמירת צבא בן אלפים איש
 א אשר בא לעזרנו. וזאת כל העזרה אשר קבלנו
 ט להגנתנו ולהגנת ארצנו מנפל לידי אויבינו,
 ולהלחם עם אויב אשר לא ימנה. ואנחנו
 לא ידענו את סבת המבוכה הזאת, מדוע לא
 י נשלחה אלינו תגברת גדולה יותר. לכן נעצבנו
 ואף יראנו, פו יבוא על ארצנו דין אלהים,
 ו להשליכנו ולכלותנו תכלית כליון. לכן שפכנו
 י את לבנו בתפלה לפני אלהים, כי יחזקנו ויצילנו
 מידי אויבינו, ואף כי יחזקנו למען נשמר על
 י ערינו ואדמותינו ונחלותינו בעבור קיום עמנו.
 א ויהוה אלהינו פקדנו בדברים, כי אכן יצילנו;
 ו הוא נתן שלוה לנפשותינו, והעניק לנו אמונה
 ב עזה, והפיח בנו תקוה כי הצל יצילנו. ואנחנו
 התאזרנו עז בחילנו הקטן אשר קבלנו, וגמרנו
 אומר להכניע את אויבינו, ולהגן על אדמותינו

בטוב אלהים ולהפתעתנו הרבה, ולשמחת
 כל צבאנו, לא נספתה אף נפש אחת מהם;
 א ואולם, לא היה אף אחד מביניהם אשר
 ב לא נפצע פצעים רבים. והנה, השתמרותם
 הפתיעה את כל צבאנו, כי אלה נותרו בחיים
 בעוד אשר אלף מאחינו נהרגו. ואמנם מיחסים
 ג אנחנו כל זאת לכח אלהים הנפלא, אשר מפני
 אמונתם התקיפה באשר למדום להאמין,
 לאמר, כי יש אלהי צדק וכל אשר אינו מטיל
 ד ספק, השמר ישמר על ידי כחו הנפלא. הנה,
 זאת אמונת אלה אשר עליהם דברתי; צעירים
 ח הם ודעתם איתנה והם שמים את מבטחם
 באלהים תמיד. והיה אחר אשר טפלנו
 ט בפצועינו וקברנו את מתינו, ואף את מתי
 הלמנים, אשר מרבים היו, חקרנו את גיד
 ז בדבר השבויים אשר לקחו עמם להורידם
 ח לארץ ורעחמלה. וגיד היה מפקד הגדוד אשר
 ט הפקד על משמר השבויים בדרתם לארץ.
 י ואלה הדברים אשר אמר אלי גיד: בעודנו
 י בראשית הירידה אל ארץ ורעחמלה עם
 י שבוינו, פגשנו את מרגלי צבאנו, אשר נשלחו
 יא לצפות על מחנה הלמנים. והם קראו אלינו
 לאמר: חילות הלמנים מתקדמים אל עבר
 יב העיר קומני. הם יתקפוה וישמידו את אנשינו.
 יג והיה כי שמעו שבוינו את קריאותיהם; והם
 יד לבשו אמן והתקוממו עלינו במרד. ומפני
 טה מרידתם הפנינו את חרבותינו אליהם. והם
 טו רצו כאיש אחד אל חרבותינו, וכה הומתו
 טז רבם. והנותרים מהם פרוצו ונמלטו מאתנו.
 זז ואחר אשר הם ברחו, ואנחנו לא יכלנו
 להשיגם, צעדנו במהרה אל העיר קומני.
 חז והנה, הגענו בשעה אשר יכלנו לעזר לאחינו
 טח להחזיק בעיר. ואכן, אף הפעם נצלנו מיד
 טח אויבינו. ברוף שם אלהינו, כי הוא אשר הצילנו,
 יב ועשה לנו את הדבר הגדול הזה. ואני, הילמן,
 יב בשמעי את דברי גיד אלה, מלאתי שמחה
 רבה מפני טוב אלהים לשמרנו, לבל נאבד
 כלנו. ומאמין אני כי נשמות ההרוגים
 באו אל מנוחת אלהיהם.

שְׂרֵי צְבָאָם כִּי יִגְעוּ הַנְּפִיִּים מִמַּסָּעָם. וַיַּעַן אֲשֶׁר
 דָּמוּ כִּי הֵם הִדְפוּ אֶת כָּל צְבָאָנּוּ, הֵם הִתְעַלְמוּ
 מִן הָעִיר מִנְטִי. וַיְבַרְדַּת הַלְּיִלָּה צִוִּיתִי עַל אֲנָשִׁי
 לְחַשְׁף שָׁנָה מֵעֵינֵיהֶם וְלַצֶּעֶד לְקִרְאֵת אֶרֶץ מִנְטִי
 בְּדֶרֶךְ אַחֲרָת. וְהִנֵּה, עַל יְדֵי מַסָּעֵנוּ זֶה הַלְּיִלָּה,
 הֵינּוּ לְמַחֲרָת מֵעֵבֶר לְמַחְנֵה הַלְּמָנִים; כֹּה הִנְעֵנּוּ
 לְפָנֵיהֶם אֶל הָעִיר מִנְטִי. בַּתְּחִבּוּלָה הִזְאֵת עֲלֶיהָ
 בְּיָדֵנוּ לְכַבֵּשׁ אֶת הָעִיר מִנְטִי לְלֹא שְׂפִיכַת דָּמִים.
 וְכַאֲשֶׁר הִנְעֵנוּ חִילוֹת הַלְּמָנִים אֶל קִרְבַּת הָעִיר,
 וְרָאוּ כִּי נְכוֹנִים אֲנַחְנוּ לְפָנֵשׁ, הֵם הִפְתָּעוּ מְאֹד
 וְהִכּוּ בַּפִּיחַ גְּדוֹל, עַד כִּי נָסוּ אֶל הָעִיר. כֹּה נָסוּ
 חִילוֹת הַלְּמָנִים מִכָּל חֶבֶל הָאֶרֶץ הַזֶּה; אִף הֵם
 נָשְׂאוּ עִמָּם נָשִׁים וְיֻלְדִים רַבִּים מִן הָאֶרֶץ. וְאֲשֶׁר
 לְעָרִים אֲשֶׁר כְּבָשׁוּן הַלְּמָנִים, כָּלֵן נִמְצְאוּת הַיּוֹם
 בְּיָדֵנוּ; וְהוֹרִינוּ וְנָשִׂינוּ וְיֻלְדֵינוּ שְׂבִים כָּלֵם אֶל
 בְּתֵיהֶם, מִבְּלַעֲדֵי הַשְּׂבִיִּים אֲשֶׁר לְקַחוּם הַלְּמָנִים
 מֵאַרְצֵנוּ. וְאוּלַם, חִילוֹתֵינוּ קִטְנִים מִהַחֲזִיק
 מִסַּפֵּר עָרִים כֹּה רַב וְנִחְלָוֹת כֹּה גְדוֹלוֹת. עַל אִף
 זֹאת, הִנְנוּ שְׂמִים אֶת מִבְּטַחְנוּ בְּאַלְהֵינוּ אֲשֶׁר
 נָתַן לָנוּ נִצְחוֹן בְּשִׂטְחֵים הָאֵלֶּה, וְעַל יְדֵיו קִבְּלֵנוּ
 אֶת הָעָרִים וְהָאֲדָמוֹת אֲשֶׁר הָיוּ קִנְיָנֵנוּ. אֵינְנוּ
 יוֹדְעִים מִדּוּעַ אֵין הַמְּמַשְׁלָה נוֹתֵנָת לָנוּ תְּגִבְרַת
 נּוֹסֶפֶת. אִף הָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר בָּאוּ אֵלֵינוּ אֵינָם
 יוֹדְעִים מִדּוּעַ לֹא קִבְּלֵנוּ תּוֹסֶפֶת כֹּחַ. אֵינְנוּ יוֹדְעִים
 אִם מִפְּנֵי חֶסֶר הַצֶּלְחָה הַעֲבֵרְתָּ אֶת הַגִּיסוֹת אֶל
 חֶבֶל הָאֶרֶץ הַהוּא. אִם כֹּף הַדְּבָר, אֵינְנוּ חִפְצִים
 לְהִתְלוֹנֵן. וְאִם אֵין הַדְּבָר כֵּן, חוֹשְׁשִׁים אֲנַחְנוּ כִּי
 יֵשׁ בְּמַמְשָׁלָה סִיעָה, אֲשֶׁר מִפְּנֵיהָ אֵין שׁוֹלְחִים
 אֵלֵינוּ חִילִים נּוֹסְפִים לְעוֹרְתָנוּ, יַעַן אֲשֶׁר יוֹדְעִים
 אֲנַחְנוּ כִּי רַבִּים הֵם מֵאֵלֶּה אֲשֶׁר שָׁלְחוּ אֵלֵינוּ.
 אִף אַחַת הִיא; הִנְנוּ בוֹטְחִים כִּי אֱלֹהִים יִצְלָנוּ
 עַל אִף חֲלֹשַׁת צְבָאָנוּ, אַכּוֹן, כִּי הוּא יִצְלָנוּ מִיָּד
 אוֹיְבֵינוּ. הִנֵּה, זֹאת אַחֲרִית שְׁנַת עֲשָׂרִים וְתִשְׁעַ
 וְאַנְחָנוּ מִחֲזִיקִים בְּאֲדָמוֹתֵינוּ, וְהַלְּמָנִים נָסוּ אֶל
 אֶרֶץ נְפִי. וּבְנֵי עַם עֲמוֹן הֵם, אֵלֶּה אֲשֶׁר
 הִלְלִיתִים בְּדַבְּרִי, נִמְצְאִים עִתָּה עַמִּי בְּעִיר מִנְטִי;
 וַיְהוּה תִּמְכֶם וּשְׂמִרָם מִנְּפֶל בַּחֲרָב, עַד כִּי לֹא
 נִהְרָגָה אִף נֶפֶשׁ אַחַת מֵהֶם. וְהִנֵּה, הֵם נִפְצְעוּ
 פְּצָעִים רַבִּים; עַל אִף זֹאת, עוֹמְדִים הֵם אֵיתָנִים
 בַּחֲרוֹת אֲשֶׁר עַל יְדֵיהָ עָשָׂה אוֹתָם אֱלֹהִים בְּנֵי

וְעַל רְכוּשָׁנוּ וְעַל נְשִׂינוּ וְעַל יְלָדֵינוּ וְעַל עַנְיָן
 יג חֲרוֹתָנוּ. כֹּה יִצְאָנוּ בְּכָל כַּחֲנוּ עַל הַלְּמָנִים,
 אֲשֶׁר הָיוּ בְּעִיר מִנְטִי; וְנָשִׂינוּ אֶת אֹהֲלֵינוּ אֶל
 יד עֵבֶר הָעִיר אֲשֶׁר לְיַד הָעִיר. וְלְמַחֲרָת, כַּאֲשֶׁר
 רָאוּ הַלְּמָנִים כִּי הֵינּוּ בְּגִבּוֹל הָעִיר אֲשֶׁר לְיַד
 הָעִיר, הֵם שָׁלְחוּ אֶת מְרַגְלֵיהֶם לְסַבִּיבוֹתֵינוּ,
 טו לְגַלוֹת אֶת מִסְפָּר חֲיִלֵּנוּ וְאֶת כַּחֲנוּ. וּבְרֵאוּתָם
 כִּי אֵינְנוּ חֲזִקִים, עַל פִּי מִסְפָּרֵנוּ, וּבְחֻשְׁשָׁם כִּי
 נִנְתַק אוֹתָם מִמְּקוֹר אִסְפָּקָתָם, אִם לֹא יִצְאוּ
 לְהִלָּחֵם בָּנוּ וּלְהַרְגֵנוּ, וַיַּעַן אֲשֶׁר דָּמוּ כִּי יִקַּל
 עֲלֵיהֶם לְכַלּוֹתָנוּ בְּצַבָּאָם הָרַב, הֵם חִלְּלוּ לְהַעֲרֹף
 לְקִרְאֵת יִצְיָאָה לְקָרֵב עֲלֵינוּ. וְכַאֲשֶׁר רָאִינוּ כִּי
 טז הֵם נִעְרְכִים לְקָרֵב עֲלֵינוּ, צִוִּיתִי אֶת גִּיד וּמִסְפָּר
 אֲנָשִׁים קָטָן לְהַסְתֵּר בְּיַעֲרוֹת, וְאֶת טְאוּמָנָר
 וּמִסְפָּר אֲנָשִׁים קָטָן לְהַסְתֵּר בְּיַעֲרוֹת אִף הֵם.
 יז הִנֵּה, גִּיד וְאֲנָשָׁיו הָיוּ מִמִּין וְהָאֲחָרִים מִשְׂמָאל;
 וּבְעוֹד אֵלֶּה מִתְּחַבָּאִים, נִשְׂאֲרִיתִי אֲנִי, עִם שְׂאָר
 צְבָאִי, בְּמִקּוֹם אֲשֶׁר נָטִינוּ בוּ אֶת אֹהֲלֵינוּ
 בְּרֵאוּשׁוֹנָה, לְקִרְאֵת יִצְיָאָת הַלְּמָנִים הַצְּפוּיָה
 יח אֶל הַקָּרֵב. אֲזִי יִצְאוּ הַלְּמָנִים בְּצַבָּאָם הָרַב
 עֲלֵינוּ. וּבְבוֹאָם, כַּאֲשֶׁר עָמְדוּ לְהִתְקִיפֵנוּ בַּחֲרָב,
 צִוִּיתִי אֶת אֲנָשִׁי אֲשֶׁר עָמְדוּ לְסַגֵּת אֶל הָעִיר.
 יט וְהַלְּמָנִים רָדְפוּ אַחֲרֵינוּ בְּמַהֲירוֹת רַבָּה, מִפְּנֵי
 תְּשׁוּקָתָם הַעֲזָה לְהַשְׁיִיגֵנוּ וּלְהַרְגֵנוּ; לָכֵן הֵם דָּלְקוּ
 לז בְּעִקְבוֹתֵינוּ אֶל תּוֹף הָעִיר. וְאַנְחָנוּ עֲבָרְנוּ בֵּין גִּיד
 וּבֵין טְאוּמָנָר, אִף הַלְּמָנִים לֹא גָלוּם. וְכַאֲשֶׁר
 ח כַּלְּפֵם צְבָא הַלְּמָנִים, יִצְאוּ גִיד וְטְאוּמָנָר מִמְּקוֹם
 מִחְבּוּאָם וְנִתְקוּ אֶת מְרַגְלֵי הַלְּמָנִים מֵעִירָם, לְבַל
 כא יִשׁוּבוּ אֵלֵיהָ. וְאַחַר עֲשׂוֹתָם זֹאת, הֵם רָצוּ אֶל
 הָעִיר וְתִקְפוּ אֶת שׁוּמְרֵיהָ אֲשֶׁר נוֹתְרוּ לְהִגַּן עֲלֶיהָ;
 כב וְהֵם הִשְׂמִידוּם וּכְבָשׁוּ אֶת הָעִיר. זֹאת קִרְהָ, כִּי
 הַלְּמָנִים הִנְיָחוּ לְכָל צְבָאָם, וְזֹלַת שׁוּמְרִים בּוֹדְדִים,
 כג לְצִאֵת אֶל הָעִיר. בְּאִפּוֹן זֶה הַצֶּלְיָחוּ גִיד וְטְאוּמָנָר
 לְהִשְׁתַּלֵּט עַל מְעִזְיָהֶם. וְאַנְחָנוּ, אַחַר מַסָּע אֶרֶץ
 בִּיעַר, שָׂמְנוּ פְּעִמֵּינוּ אֶל עֵבֶר אֶרֶץ זְרַעְחַמְלָה.
 כד וְכַאֲשֶׁר נוֹכְחוּ הַלְּמָנִים לְדַעַת כִּי הֵם צוֹעֲדִים אֶל
 אֶרֶץ זְרַעְחַמְלָה, גָּבַר פַּחַדָם מְאֹד, פֶּן חֲרֹשָׁה
 מְזוּמָה לְהוֹבִילָם אֵלַי כְּלִיּוֹן; לָכֵן הֵם חִלְּלוּ לְסַגֵּת
 כה אֶל הַיַּעֲרוֹת, לְשׁוּב בְּדֶרֶךְ אֲשֶׁר בָּאוּ בָּהּ. וְהִנֵּה,
 בְּלִילָה הֵם נָסוּ אֶת אֹהֲלֵיהֶם, יַעַן אֲשֶׁר סָבְרוּ

הַלְמָנִים מֵאֲשֶׁר לְשׁוֹב וּלְכַבְּשָׁה מִיַּדְהֶם, הוּא
 שֶׁעַר כִּי עַל נִקְלָה יִגְנוּ אֲנָשִׁיָּה עַל הָעִיר הַזֹּאת.
 לָכֵן הוּא הַחֲזִיק אֶת כָּל חֵילוֹ לְהִגֵּן עַל הַמְקוֹמוֹת
 אֲשֶׁר שָׁחַרְרָם. וְהִיָּה בְּרֹאוֹת מוֹרוֹנִי כִּי נִפְלָה הָעִיר
 נְפִיָּהָ, הוּא נִעְצֵב מֵאֵד וְהַחֵל לִפְקֶק, פֶּן יִפֹּל
 הָעָם, מִפְּנֵי רִשְׁעַת אֲנָשָׁיו, בְּיַד אֲחֵיהֶם הַלְמָנִים.
 כִּף נִרְאָה הַדְּבָר בְּעֵינַי כָּל שְׂרֵי צְבָאוֹ. אִף הֵם
 פִּקְּקוּ וְתַמְהוּ עַל רִשְׁעַת הָעָם, וְזֹאת מִפְּנֵי נִצְחוֹן
 הַלְמָנִים עֲלֵיהֶם. וּמוֹרוֹנִי רָגַז עַל אֲנָשֵׁי מְמַשְׁלָתוֹ,
 מִפְּנֵי אֲדִישׁוֹתָם בְּדַבַּר חֲרוֹת אֶרֶצָם.

חֲרִין; וְהֵם מִקְפִּידִים לְזַכֵּר אֶת יְהוָה אֱלֹהֵיהֶם
 יוֹסִיּוֹם. וְהֵם שׁוֹמְרִים תְּמִיד לְקִים אֶת חֲקֵי
 וְאֶת מִשְׁפָּטָיו וְאֶת מִצְוֹתָיו; וְחֻזְקָה אֲמוֹנַתָּם
 בְּנִבְאוֹת עַל אֲשֶׁר עֲתִיד לְבוֹא. וְעַתָּה, אֲחִי
 הָאֵהוּב, מוֹרוֹנִי, יְהִי רִצּוֹן מִלְּפָנַי יְהוָה אֱלֹהֵינוּ,
 אֲשֶׁר גָּאֵלְנוּ וְעִשְׂנוּ חַפְשֵׁיִים, לְשִׁמְרָךְ לִפְנֵי
 תְּמִיד; יְהִי רִצּוֹן כִּי יַחַן אֶת הָעָם הַזֶּה, וְכִי יַעֲלֶה
 בְּיָדְךָ לְקַבֵּל אֶת הַשְּׁלִיטָה עַל כָּל אֲשֶׁר לְקַחוּ
 הַלְמָנִים מֵאֵתָנוּ, אֲשֶׁר הָיָה לְמַחֲתָנוּ. וְהִנְנִי
 חוֹתֵם אֶת אֲגַרְתִּי, אֲנִי הַיְלָמָן בֶּן עֵלְמָא.

ס

וּמוֹרוֹנִי כָּתַב שְׁנֵית אֵל מוֹשֵׁל הָאָרֶץ, פְּחוֹרֶן.
 וְאֵלֶּה הַדְּבָרִים אֲשֶׁר כָּתַב, לֵאמֹר: הִנְנִי מִפְּנֵה
 אֶת אֲגַרְתִּי אֵל פְּחוֹרֶן, אֲשֶׁר בְּעִיר יַרְעַחְמֶלָה,
 וְהוּא הַשׁוֹפֵט הַעֲלִיּוֹן וּמוֹשֵׁל הָאָרֶץ, וְכֵן אֵל כָּל
 הַנְּבָחִים עַל יְדֵי הָעָם הַזֶּה לְמַשֵּׁל וּלְנַהֵל אֶת
 עֵינָיו הַמְלַחֲמָה הַזֹּאת. כִּי הִנֵּה, יֵשׁ לִי דַבְר־מָה
 לֵאמֹר לָהֶם, דַּבֵּר הָאֲשֵׁמָה. יְדוּעַ לָכֵם הֵיטֵב כִּי
 מֵיַּתֵּם לְגִיס אֲנָשִׁים וּלְחַמְשֵׁם בְּחֻרְבוֹת וּבַפְּגִיחוֹת
 וּבְכָל מֵינֵי כְּלֵי נֶשֶׁק, וּלְשִׁלְחָם לְמַלְחָמָה עַל
 הַלְמָנִים בְּכָל חֲלָקֵי אֶרֶצְנוּ אֲשֶׁר יִפְלְשׁוּ. הִנְנִי
 אוֹמֵר לָכֵם כִּי אֲנִי וְאֲנָשִׁי, וְכֵן הַיְלָמָן וְאֲנָשָׁיו,
 סָבְלְנוּ סָבֵל גְּדוֹל מֵאֵד; רָעַב וְצָמָא וַיְגִיעָה וְכָל
 מֵינֵי יְסוּרִים. וְאֵלוֹ הָיָה זֶה כָּל סָבְלְנוּ לֹא הָיְתָה
 בְּפִינוּ תְלִנָּה אוֹ טַעֲנָה. אִף הִנֵּה, רַב הָיָה הַהֲרָג
 בְּקִרְבֵּנוּ אֲנָשֵׁינוּ. אַכֹּן, אֲלָפִים נִפְלוּ בְּחֻרְבֵּנוּ, בְּעוֹד
 אֲשֶׁר אֲחֻרָתָּ הָיוּ יְכוֹלִים לְהִיּוֹת פְּנֵי הַדְּבָרִים אֵלוֹ
 שְׁלַחְתֶּם אֵל חֵילוֹתֵינוּ דֵּי תַגְבַּרְתָּ וְעִזָּרָה. אַכֹּן,
 רַבָּה הָיְתָה הַזְּנֻחָתְכֶם אוֹתָנוּ. וְהִנֵּה, רִצּוֹנִי
 לְדַעַת אֶת סַבְתַּת הַהֲזַנְחָה הַגְּדוֹלָה וְהַחֲמוּרָה
 הַזֹּאת; אַכֹּן, חִפְצָנוּ לְדַעַת אֶת סַבְתַּת מַחְדָּלְכֶם
 מִן הַמַּחְשָׁבָה וְהַדְּאָגָה. הַתְּחַשְׁבוּ כִּי תִשְׁבוּ עַל
 כְּסָאוֹת הַשְּׁלִטוֹן שְׁקוּעִים בְּטַמְטוֹם וְקִהוֹת
 הַמַּחְשָׁבָה, בְּעוֹד אוֹיְבֵיכֶם זוֹרְעִים מוֹת סְבִיבְכֶם,
 אַכֹּן, בְּעוֹדֶם רוֹצְחִים אֲלָפִים מֵאֲחֵיכֶם? אַכֹּן,
 אֵלֶּה אֲשֶׁר נִשְׂאוּ עֵינֵיהֶם אֲלֵיכֶם לְהַגְנָה, הֵם אֲשֶׁר
 הוֹשִׁיבוּכֶם בְּתַפְקִיד אֲשֶׁר תּוֹכְלוּ לַעֲזֹר לָהֶם. וְאַתֶּם
 יְכַלְתֶּם לְשַׁלַּח אֲלֵיהֶם חֲלָיִים לְחֻזְקָם וּלְהַצִּיל
 אֲלָפִים מֵהֶם מִנְּפֵל בְּחֻרְבֵּנוּ. וְאִין זֶה הַכֹּל; מִנְּעַתְתֶּם

נט

וְהִיָּה בְּשֵׁנֵת שְׁלֹשִׁים לְשִׁלְטוֹן הַשׁוֹפְטִים בְּעַם
 נְפִי, אַחַר אֲשֶׁר קִבֵּל מוֹרוֹנִי אֶת אֲגַרְתִּי הַיְלָמָן
 וְקִרְאָהּ, הוּא שָׁמַח מֵאֵד מִפְּנֵי הַרְּוָחָה וְהַהֲצִלְחָה
 הַמְרַבָּה אֲשֶׁר הָיְתָה לְהַיְלָמָן בְּהַשְׁבַּת הַשְּׁטָחִים
 אֲשֶׁר אָבְדוּ. וְהוּא הוֹדִיעַ אֶת הַדְּבָר לְכָל עַמּוֹ,
 בְּכָל הָאָרֶץ אֲשֶׁר סְבִיב, בְּאִזּוֹר אֲשֶׁר יָשַׁב, לְמַעַן
 יִשְׂיִשׁוּ אִף הֵם. וּמוֹרוֹנִי מֵהָרָה לְשַׁלַּח אֲגַרְתִּי אֵל
 פְּחוֹרֶן, וּבִקְשָׁה מִמֶּנּוּ כִּי יִצְוֶה לְקַבֵּץ אֲנָשִׁים לְחֻזַּק
 אֶת הַיְלָמָן וְחֵילוֹ, בְּעַבּוֹר יָגוּן בְּקַלּוֹת עַל חֶבֶל
 הָאָרֶץ הַהוּא, אֲשֶׁר הוּא הַצְּלִיחַ לְהַשִּׁיבוֹ בְּדֶרֶךְ
 נֶס כֹּה גְּדוֹל. וְהִיָּה אַחַר שְׁלַחוֹ אֶת הָאֲגַרְתִּי
 הַזֹּאת אֵל אֶרֶץ יַרְעַחְמֶלָה, הַחֵל מוֹרוֹנִי שְׁנֵית
 לְהַכִּין תְּכָנִית לְהַשִּׁיב אֶת שְׂאֵר הַקְּנִיּוֹ וְהָעָרִים
 אֲשֶׁר כָּבְשׂוּ מֵהֶם הַלְמָנִים. וּבְעוֹד מוֹרוֹנִי
 מְתַכּוֹנֵן לְצִאֵת לְמַלְחָמָה עַל הַלְמָנִים, הַתְּקִיפוּ
 אֵלֶּה אֶת אֲנָשֵׁי נְפִיָּהָ, אֲשֶׁר נֶאֱסָפוּ מִן הָעִיר
 מוֹרוֹנִי וּמִן הָעִיר לְחִי וּמִן הָעִיר מוֹרִיאֲנָטוֹן.
 אַכֹּן, הַלְמָנִים אֲשֶׁר אֲלָצוּ לְנוֹס מֵאֶרֶץ מְנָטִי וּמִן
 הָאָרֶץ אֲשֶׁר סְבִיבָהּ, בָּאוּ וְהַתְּחַבְּרוּ אֵל הַלְמָנִים
 בְּחֶבֶל הָאָרֶץ הַזֶּה. וְכֵה עֲצוֹם וְרַב הָיָה צְבָא
 הַלְמָנִים, וְהוּא הַתְּחַזַּק מִדֵּי יוֹם, עַד כִּי בִּפְקַדַּת
 עַמּוֹרוֹן הֵם יִצְאוּ לְהִלָּחֵם בְּאֲנָשֵׁי נְפִיָּהָ וְהַחֵלוּ
 לְטַבַּח בָּהֶם טַבַּח רַב. אַכֹּן, כֹּה עֲצוּמִים הָיוּ
 חֵילוֹתֵיהֶם, עַד כִּי נֶאֱלָצוּ שְׂאֵרֵי יוֹשְׁבֵי נְפִיָּהָ
 לְנוֹס מִפְּנֵיהֶם. וְהֵם בָּאוּ אֵל צְבָא מוֹרוֹנִי וְחֻבְרוּ
 אֵלָיו. וּבְהֵנִיחַ מוֹרוֹנִי כִּי יִשְׁלַחוּ חֲלָיִים מֵאֶרֶץ
 יַרְעַחְמֶלָה אֵל הָעִיר נְפִיָּהָ, לְעֹזֵר לְיוֹשְׁבֵיהָ לְהִגֵּן
 עֲלֶיהָ; וּבִידְעוּ כִּי קַל לְשִׁמֹּר עַל הָעִיר מִנְּפֵל לְיַדִּי

המבקשים כח ושררה, הלא הם המלוכנים. ומדוע ארבה לדבר על זאת? איננו יודעים, כי אם אולי אף אתם רודפים שררה; אולי אף אתם בגדתם בארצכם. ואולי זנחתם אותנו, כי הנכם יושבים בלב הארץ, כְּאִשֶׁר הִבְטַחְוֹן מְקִיפֵכֶם, וְלֹכֵן אֵינְכֶם מוֹרִים לְשַׁלַּח אֲלֵינוּ מִזֶּוֹן וְאֲנָשִׁים, לְחַזֵּק אֶת חֵילֵנוּ? הֲאֵם שִׁכַּחְתֶּם אֶת מִצְוֹת יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם? הֲשִׁכַּחְתֶּם אֶת שְׁעִבֹד אֲבוֹתֵינוּ? הֲשִׁכַּחְתֶּם כִּי הוּא הִצִּילֵנוּ פְעָמִים רַבּוֹת מִיַּד אוֹיְבֵינוּ? הֲתַחֲשָׁבוּ כִּי יוֹסִיף יְהוָה לְהִצִּילֵנוּ בַּעַת שְׁבַתְנוּ עַל פֶּס הַשְּׁלִטוֹן, מִבְּלִי אֲשֶׁר הִשְׁתַּמְּשֵׁנוּ בְּאֲמֻצָּעִים אֲשֶׁר נָתַן לָנוּ? הֲתַחֲשָׁבוּ בַּעֲצֵלְתֵיכֶם, מִקְּפִים בְּאֲלָפִים וּבְרַבּוֹת הַיּוֹשְׁבִים אִפֹּה הֵם בְּטֵל, כְּאִשֶׁר בְּגִבּוֹלוֹת הָאָרֶץ יֵשׁ אֲלָפִים הַנוֹפְלִים בַּחֶרֶב, פְּצוּעִים וְשׁוֹתְתִים דָּם? הֲתַחֲשָׁבוּ כִּי יֵרָאֶה אֱלֹהִים אֶתְכֶם נְקִיִּים מֵאֲשֶׁם, בְּעוֹדְכֶם יוֹשְׁבִים דּוֹמְמִים וּמְבִיטִים עַל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה? הֲנִנִּי אוֹמֵר לָכֶם, לֹא! מִי יִתֵּן כִּי תִזְכְּרוּ אֶת דְּבַר אֱלֹהִים הָאוֹמֵר כִּי יֵשׁ לְטֹהַר בְּרֵאשׁוֹנָה אֶת פְּנִים הַפְּלִי, וְאֶחָד פֶּה יִטְהַרוּ גַם פְּנֵי הַפְּלִי הַחִיצוֹנִים. וְעַתָּה, אֵם לֹא תִנְחַמוּ עַל מַעֲשֵׂיכֶם וְתִקְוֹמוּ לַפְעֵלָה, וְתִשְׁלַחוּ מִזֶּוֹן וְאֲנָשִׁים אֲלֵינוּ וְאֵל הַיְלָמוֹן, בְּעֵבֹר יוֹכֵל הַיְלָמוֹן לְכַלְכֵּל אֶת חֲלָקֵי אֶרְצֵנוּ אֲשֶׁר הִשִּׁיבֶם, וּבְעֵבֹר נוֹכַל אִף אֲנַחְנוּ לְהָשִׁיב אֶת שְׂאָר קִנְיָנוּ בְּחֲלָקֵי הָאָרֶץ הָאֵלֶּה, רְאוּי יִהְיֶה לָנוּ לְחַדֵּל מִן הַמַּלְחָמָה בְּלָמְנִים, וְלִהְיוֹת לְטֹהַר אֶת פְּנִים כְּלֵינוּ, אֲשֶׁר הוּא רֹאשׁ מְמַשְׁלָתְנוּ הַגְּדוֹל. וּבִלְתִּי אֵם תִּקְבְּלוּ אֶת דְּבָרֵי אֲנָרְתִי, וְתִרְאוּנִי רוּחַ חֲרוֹת שְׁלָמָה, וְתִתְאֲמְצוּ לְחַזֵּק וּלְגַבֵּר אֶת חֵילוֹתֵינוּ וּלְסַפֵּק לָהֶם מִזֶּוֹן לְכַלְכֵּלְתֶם, אִפְרִישׁ אֲנִי חֲלָק מִבְּנֵי הַחֲרוֹת אֲשֶׁר עִמִּי לְהַגֵּן עַל חֶבֶל הָאָרֶץ הַזֶּה, וְאֲנִי אֵינִי עֹלֵיָהֶם אֶת כַּח אֱלֹהִים וְאֶת בְּרַכְתּוֹ, בְּעֵבֹר לֹא יוֹכֵל כָּל כַּח אַחֵר לַפְעַל נְגִדָם; וְזֹאת מִפְּנֵי אֲמוּנַתְם הַשְּׁזָה וְאֶרְפָּה רוּחַם בִּימֵי תְּלָאֲתָם; וְאֲנִי אָבוֹא אֲלֵיכֶם, וְאֵם יִהְיֶה בְכֶם מִי אֲשֶׁר יֵשׁ בְּלָבוֹ תְּשׁוּקַת חֲרוֹת, אֵם אִף נוֹתֵר בְּכֶם נִיצוּץ חֲרוֹת, אֲזִי אֲעוֹרֵר בְּתוֹכְכֶם הַתְּקוּמָמוֹת, עַד אֲשֶׁר יִכְחָדוּ כָּל הַמֵּתְאוּיִים לְתַפְּשׁ כַּח וְשִׁרְרָה. הִנֵּה, אֵינִי יֹרָא אֶת כַּחְכֶּם וְאֶת שְׁלִטוֹנְכֶם,

מהם את אספקת המזון אשר בידיכם, עד כי רבים נלחמו והגירו את דמיהם עד תמס לגוע, כי עז רצונם היה טובת העם. וזאת עשו בהיותם עומדים למות ברעב, אשר באם אחר הזנחתכם הגדולה אשר הזנחתם אותם. ועתה, אחי האהובים, הן עליכם להיות אהובים, ועליכם לעזור עצמכם ביתר שקידה למען טובת העם הזה וחרותו; אף הנה, הזנחתם עד כי דם אלפים יחול לנקמה על ראשכם, כי יודע אלהים את כל שועותיהם ואת כל סבלותיהם. התחשבו כי תוכלו לשבת על כסאות שלטונכם ומפני טוב אלהים, השופע רב, לא תעשו דבר והוא יצילכם? אם כה תחשבו, שוא מחשבתכם. התחשבו כי יען אשר נהרגו כה רבים מאחיכם היה זאת מפני רשעתם? הנני אומר לכם, כי אם כה תחשבו, שוא מחשבתכם. אכן, אני אומר לכם: רבים נפלו בחרב, ואתם אשמים בזאת. כי מניח יהוה לצדיק להרג, למען יבוא דינו ומשפטו על הרשע. על כן אל תחשבו כי הריגת הצדיקים היא אבדנם, כי באים הם אל מנוחת יהוה אלהיהם. והנני אומר לכם, ירא אני מאד כי משפטי אלהים יחולו על העם הזה, מפני רב רפינו, ומפני רפיון ממשלתנו והזנחתם הגדולה את אחיהם, אכן, את אלה אשר נהרגו. הן לולא הרשעה אשר ראשיתה היתה במנהגינו, היינו עומדים בפני אויבינו והם לא היו גוברים עלינו. לולא המלחמה אשר פרצה בקרבנו, אכן, לולא המלוכנים אשר הסבו לנו שפיכות דמים כה רבה; לולא רבנו בינינו והיינו מאחדים אז את כחנו, כפי אשר עשינו לפנים; לולא תאות המלוכנים האלה לכח ולשררה עלינו, אלו היו נאמנים לענון חרותנו והיו מתאחדים עמנו ויוצאים על אויבינו במקום לצאת עלינו בחרבותיהם, ובזאת מסבים לנו שפיכות דמים כה רבה, אלו יצאנו על אויבינו בעז יהוה, היינו מפיצים אותם, ובזאת היה מתקם דברו. אף הנה הלמנים עולים עלינו; הם כובשים את אדמותינו והורגים בחרב את אנשינו, את נשינו ואת ילדינו; הם אף לוקחים אותם בשבי ובזאת מסבים להם תלאות רב. וכל זאת מפני רשעת

הזאת, שולח את הדברים האלה אל מורוני,
מפקד הצבא. הנני אומר לך, מורוני, כי אין
לבי שש על סבלכם הרב, כי מעצבי הדבר את
נפשי. והנה יש הששים בסבלכם, עד כי הם
התקוממו עלי במרד, ואף על אלה מאנשי אשר
בני חרות הם. והמתקוממים רבים מספר.
והנה, מידי אלה אשר בקשו להדיחני מכם
המשפט בא העוון הגדול הזה. ברב חנפתם
הם הטו ללב אנשים רבים, וזאת יסבו לנו צרה
גדולה. הם מנעו את אספקתנו והטילו מוראם
על בני חרות, אשר על כן לא באו אליך.
הנה, הם גרשוני מפניהם ואני ברחתי אל ארץ
גדעון, ועמי כל האנשים אשר כליתי לאסוף.
שלחתי קריאה בכל חבל הארץ הזה, והנה
נוהרים אלינו אנשים מדי יום, אל הנשק, להגן
על ארצם ועל חרותם, ולגמל על הרעה אשר
נעשתה לנו. וכה רב מספר הבאים אלינו עד
כי עברו המתקוממים עלינו להתגוננו. פחדנו
נכל עליהם ואין הם מעזים לצאת עלינו לקרב.
הנה, הם השתלטו על הארץ ועל העיר זרעהמלה
והמליכו מלך עליהם; ומלכם כתב אל מלך
הלמנים, וזאת התחבר עמו בבית ובה הוא
הסכים להגן על העיר זרעהמלה. והוא חושב כי
ההגנה הזאת תאפשר ללמנים לכבש את שאר
הארץ; וכי אחר נצחון הלמנים הם ישימוהו
מלך על הנפיים. באגרתך נזפת בי, אף אין
בך חשיבות. אינני כועס, כי אם שמח על
גדלת נפשך. אני, פחורן, אינני מבקש כח, כי
אם להוסיף לשבת על פס המשפט, למען שמר
את זכויות עמי ואת חרותו. נפשי נצבת איתנה
למען החרות, אשר על ידיה עשנו אלהים
חפשיים. הנה, נתנגד לרשע עד כדי שפיכת
דמים. ואולם לא נשפך את דם הלמנים אם
ישבו בארצם. לא נשפך את דם אחינו אם לא
יתקוממו במרד וישאו עלינו חרב. היינו נכונים
להכנס בעל שעבוד, אלו היה זה על פי משפט
אלהים, או אלו הוא צונו לעשות כך. והנה, אין
הוא מצונו להכנע לאויביו, כי אם לשים בו את
מבטחנו והוא יצילנו. לכן, אחי האהוב, מורוני,
הבה נתנגד לרע; והרע אשר לא נוכל להתנגד

כי את אלהי אנכי ירא. ועל פי מצוותיו נושא
אני את חרבי להגן על ענין ארצי; והן בעונכם
סבלנו אבדות כה גדולות. הנה הגיעה ובאה
העת, והיה אם לא תתעוררו להגנת ארצכם
ולהגנת ילדיכם, תפל עליכם חרב הדין התלויה
מעליכם; אכן, היא פקוד תפקדכם והיתה
אחריתכם כליון חרוץ. הנני מצפה לעזרתכם,
ואם לא תשרתו את רוחנו, קום אקום עליכם
אף בארץ זרעהמלה, להכותכם בחרב, עד אשר
לא יהיה בכם כל כח לעצר את התקדמות העם
הזה בענין חרותנו. הן לא יתיר יהוה כי תחיו
בעוונותיכם ותחזקו למען תכחידו את עם צדקו.
התחשבו כי יחוס יהוה עליכם וישפט את
הלמנים, כאשר מסרת אבותיהם היא אשר
זרעה בהם את שנאתם? וכאשר המשטמה
הזאת נכפלה והתעצמה על ידי הנפלים
מאתנו, בעוד אשר אתם פושעים למען
אהבת התהלה והבלי העולם? ואתם יודעים
כי עוברים אתם על חקי אלהים, אף רומסים
אותם ורגליכם. הנה אומר יהוה אלי: והיה
אם לא ינחמו הממנים על ידיכם למושלים
מחטאייהם ומעוונותיהם, יצוא תצאו לקרב
עליהם. ועתה, אני, מורוני, מכרח לשמר את
מצוות אלהי, על פי הבטית אשר פתתי עמו;
על כן חפץ אני כי תדבקו בדבר אלהים וכי
תשלחו במהרה מן האספקה ומן האנשים
אשר ברשותכם, אלי וכו' אל הילמן. והנה,
אם לא תעשו זאת, במהרה אבוא אני אליכם;
כי לא ירשנו אלהים לגוע ברעב. לכן הוא יתנונו
מן המזון אשר לכם, אף אם יהיה זאת בחרב.
ועתה, השמרו לקיים את דבר אלהים. הנני
מורוני, מפקד צבאכם. לא שלטון אני מבקש,
כי אם למוסטו. לא כבוד מבקש אני מבני העולם,
כי אם את תפארת אלהי, ואת חרות ארצי ואת
רוחקה. וזאת אני חותם את אגרתך.

סא

והיה אחר שלח מורוני את אגרתו אל פחורן,
המושל העליון, הוא קבל ממנו אגרת ואלה
דבריו: אני פחורן, המושל העליון על הארץ

1 וְשִׁתְּעַבְדוּ. וְאַחַר אֲשֶׁר יָגִיס מוֹרוֹנֵי אֲנָשִׁים כָּל־
 אֲשֶׁר יָכֹל, בְּכָל מַסְעוֹ, הוּא הִגִּיעַ אֶל אֶרֶץ גְּדֵעוֹן.
 וְהוּא חִבֵּר אֶת חִילוֹ עִם חֵיל פְּחוֹרֹן וְהָיָה צָבָאָם
 אֲדִיר וְעֶצוֹם, אִף חֹזֵק מֵאֲנָשֵׁי פְּחוּס מְלֹךְ
 הַפּוֹרְשִׁים אֲשֶׁר גָּרְשׁוּ אֶת בְּנֵי הַחֲרוּת מֵאֶרֶץ
 2 זְרַעְחַמְלָה וְהִשְׁתַּלְטוּ עַל הָאֶרֶץ. וּמוֹרוֹנֵי וּפְחוֹרֹן
 יָרְדוּ עִם חֵילוֹתֵיהֶם אֶל אֶרֶץ זְרַעְחַמְלָה וּבָאוּ
 לְהִלָּחֵם עַל הָעִיר. וְהֵם פָּגְשׁוּ אֶת אֲנָשֵׁי פְּחוּס
 3 וְעָרְכוּ עִמָּם קָרֵב. וְהִנֵּה, פְּחוּס נִהְרַג וְאֲנָשֵׁי
 נָשְׁבוּ וּפְחוֹרֹן הוֹשִׁב אֶל כֶּסֶם הַמִּשְׁפָּט. וְאֲנָשֵׁי
 פְּחוּס הֶעֱמְדוּ לְמִשְׁפָּט כַּחֵק, וּכְמוֹהֶם הַמְּלוֹכָבְנִים
 אֲשֶׁר נִתְּפָשׁוּ וְהִשְׁלַכְוּ אֶל בֵּית הַכֶּלָּא. וְהֵם הוֹצִיאוּ
 לְהוֹרֵג כַּחֵק; אָכֵן, אֲנָשֵׁי פְּחוּס וְהַמְּלוֹכָבְנִים הֵהֱמִם,
 4 כֹּל אֲשֶׁר לֹא נָשָׂא נֶשֶׁק לְהַגְנַת אֶרְצוֹ, כִּי אִם נִלְחַם
 בָּהּ, מוֹת הוּמַת. כֹּה נְחוּץ הָיָה לְשֹׁמֵר בַּמִּפְרָשׁ
 עַל הַחֹק הַזֶּה לְמַעַן בְּטַחוֹן אֲרָצָם. אָכֵן, כֹּל אֲשֶׁר
 נִמְצָא שׁוֹלֵל אֶת חֲרוּתָם הוּמַת בְּמַהְרָה כַּחֵק.
 5 כֹּה תָמָה שְׁנַת שְׁלֹשִׁים לְשִׁלְטוֹן הַשׁוֹפְטִים בְּעַם
 נְפִי. וּמוֹרוֹנֵי וּפְחוֹרֹן הִשִּׁיבוּ אֶת הַשְּׁלוֹם אֶל אֶרֶץ
 זְרַעְחַמְלָה, בְּקָרֵב עִמָּם, וְהִמִּיתוּ אֶת כֹּל אֲשֶׁר
 6 לֹא הָיוּ נְאֻמָּנִים לְעִנְיַן הַחֲרוּת. וּבְרֵאשִׁית שְׁנַת
 שְׁלֹשִׁים וְאַחַת לְשִׁלְטוֹן הַשׁוֹפְטִים בְּעַם נְפִי, צָוָה
 מוֹרוֹנֵי לְשַׁלַּח בְּמַהְרָה אֶסְפָּקַת מְזוֹן וְחֵיל בְּן
 7 שִׁשָּׁת אֲלָפִים אִישׁ אֶל הֵילְכֹן, לְעֹזֵר לוֹ לְשֹׁמֵר
 אֶת חֶבֶל הָאֶרֶץ הַהוּא. וְהוּא אָף צָוָה לְשַׁלַּח
 8 חֵיל בְּן שִׁשָּׁת אֲלָפִים אִישׁ, מִצִּידִים בְּכַמּוֹת מְזוֹן
 מִסְּפִיקָה, אֶל צָבָא לְחֵי וְטִיאַנְקוּם; וְזֹאת לְשֵׁם
 9 חֹזֵק הָאֶרֶץ מִפְּנֵי הַלְּמָנִים. וּמוֹרוֹנֵי וּפְחוֹרֹן
 הִשְׁאִירוּ חֵיל גָּדוֹל בְּאֶרֶץ זְרַעְחַמְלָה וְצִעְדוּ
 10 בְּרֵאשִׁית חֵיל גָּדוֹל אֶל אֶרֶץ נְפִיָּהָ, נְחוּשִׁים לְגֵרֶשׁ
 אֶת הַלְּמָנִים מִן הָעִיר הַהִיא. וְהָיָה בְּדֶרֶךְ מַסְעָם,
 11 הֵם תִּפְּשׁוּ כַּח גָּדוֹל מֵאֲנָשֵׁי הַלְּמָנִים; וְהֵם הִרְגוּ
 רַבִּים מֵהֶם וְלָקְחוּ אֶת מוֹזְנָם וְאֶת כְּלֵי נֶשֶׁקָם.
 12 וְאַחַר אֲשֶׁר תִּפְּשׁוּם הֵם אֶלְצוּם לְכַרַת בְּרִית
 לְכָל יִשְׂאֹו עוֹד אֶת כְּלֵי נֶשֶׁקָם עַל הַנְּפִיִּים.
 13 וְאַחַר כִּרְתָם אֶת הַבְּרִית הַזֹּאת הֵם שָׁלְחוּם
 לְגוֹר עִם אֲנָשֵׁי עַמּוֹן. וּמִסְפַּר הָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר
 14 לֹא הוּמַתוּ הָיָה כְּאַרְבַּעַת אֲלָפִים. וְאַחַר אֲשֶׁר
 שָׁלְחוּם, הֵם הִמְשִׁיכוּ בְּמַסְעָם אֶל אֶרֶץ נְפִיָּהָ.
 15 וּבְבֹאָם אֶל הָעִיר נְפִיָּהָ הֵם נָטוּ אֶת אַהֲלֵיהֶם

1 לוּ בְדַבְרֵינוּ, כְּגוֹן מֵרַד וְהַתְּפִלְגוּת, הִבֵּה נִתְנַגַּד
 לוֹ בַּחֲרָב, לְמַעַן נִשְׁמַר עַל חֲרוּתָנוּ וּלְמַעַן נִשְׁיֵשׁ
 בְּזָכוֹת הַגְּדוּלָּה אֲשֶׁר יֵשׁ לָנוּ בְּכִסְיֵיתָנוּ וּבְמִשְׁפָּט
 20 גּוֹאֲלָנוּ וְאֱלֹהֵינוּ. עַל כֵּן בּוֹאָה אֵלַי בְּמַהְרָה עִם
 אֲחֵדִים מֵאֲנָשֵׁי, וְהִפְקֵד אֶת לְחֵי וְטִיאַנְקוּם עַל
 הַנּוֹתָרִים. הַסְמָךְ אוֹתָם לְנַהֵל אֶת הַמְּלַחְמָה
 בַּחֶבֶל הָאֶרֶץ הַהוּא, כְּפִי רוּחַ אֱלֹהִים, אֲשֶׁר
 30 הִיא רוּחַ הַחֲרוּת אֲשֶׁר בָּם. הִנֵּה, שְׁלַחְתִּי
 אֵלֶיָּהֶם אֶסְפָּקַת מְזוֹן מַעֲטָה לְבָל יִגְוְעוּ בְּטָרָם
 40 תָּבוֹא אֵלַי. וּבְדֶרֶךְ מַסְעָךְ הִנֵּה, אֶסְפָּה לְךָ חֵיל
 כָּל־אֲשֶׁר תּוֹכֵל, וּבְמַהְרָה נִצָּא עַל הַנְּפִלְגָּים
 הָהֵם, בְּעֹז אֱלֹהֵינוּ, עַל פִּי הָאֲמוּנָה אֲשֶׁר בְּקָרְבָנוּ.
 50 וְאֲנַחְנוּ נִתְּפָשׁ אֶת הָעִיר זְרַעְחַמְלָה וְנִשְׁיֵג תּוֹסַפַּת
 מְזוֹן וְנִשְׁלַח אוֹתָהּ אֶל לְחֵי וְאֶל טִיאַנְקוּם. אָכֵן,
 60 נִצָּא אֵלֵיהֶם לְבוֹשִׁים בְּעֹז יְהוָה וְנִשְׁיֵם קֹץ לְעוֹל
 הַגְּדוֹל הַזֶּה. הִנֵּה, מוֹרוֹנֵי, שֵׁשׁ אֲנִי בְּקַבְלַת
 אֲגַרְתָּךְ, כִּי הָיְתָה דְאָגָה בְּלִבִּי, מָה עָלִינוּ לַעֲשׂוֹת
 70 וְאִם אָכֵן נִצְדַק בִּיּוֹצִיאָתָנוּ עַל אַחֵינוּ. וְהִנֵּה,
 אֲמַרְתָּ כִּי צָוָה יְהוָה לְצִאֵת עֲלֵיהֶם לְקָרֵב בְּלַתִּי
 80 אִם יִנְחַמוּ מִרְעַתָם. חֹזֵק אֶת לְחֵי וְאֶת טִיאַנְקוּם
 בְּאֲמוּנַת יְהוָה; אֲמַר לָהֶם כִּי לֹא יִירָאוּ, כִּי יִצִּילֵם
 אֱלֹהִים, וְכֵן אֶת כֹּל אֲשֶׁר עוֹמְדִים אֵיתָנִים עַל
 90 מִשְׁמַר הַחֲרוּת, אֲשֶׁר עַל דִּיָּה עֲשָׂה אוֹתָם
 אֱלֹהִים חִפְּשִׁיִּים. וּבֹאֵת אֲנִי חוֹתֵם אֶת אֲגַרְתִּי
 אֶל אַחֵי הָאֲהוּב, מוֹרוֹנֵי.

סב

1 א וְהָיָה כְּאֲשֶׁר קִבַּל מוֹרוֹנֵי אֶת הָאֲגַרְתָּה הַזֹּאת,
 הַתְּאָזֵר לְבוֹ אֲמִץ וְהוּא הַתְּמַלֵּא שְׂמִיחָה רַבָּה
 מְאֹד עַל נְאֻמַּת פְּחוֹרֹן וְעַל אֲשֶׁר לֹא בָגַד אָף
 2 הוּא בַּחֲרוּת אֶרְצוֹ וּבְעֵנִיָּתָהּ. וְלְבוֹ דָּאָב מְאֹד עַל
 3 עוֹלַת הָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר הִדְיָחוּ אֶת פְּחוֹרֹן מִכֶּסֶם
 הַמִּשְׁפָּט. וּבְקִצְרָה, הוּא הַתְּאָבֵל מִפְּנֵי הַמּוֹרְדִים
 4 בְּאֶרְצָם וּבֵאלֹהֵיהֶם. וּמוֹרוֹנֵי לָקַח עַמּוֹ אֲנָשִׁים
 5 מִסְפַּר, כְּבִקְשַׁת פְּחוֹרֹן, וְנָתַן אֶת פְּקוּדַת שְׂאֵרִית
 6 צָבָאוּ בִּידֵי לְחֵי וְטִיאַנְקוּם, וְצִעְדוּ אֶל אֶרֶץ גְּדֵעוֹן.
 7 וּבְכָל מְקוֹם אֲשֶׁר אָלְיוּ בָּא הוּא הִנִּיף אֶת נֶס
 8 הַחֲרוּת, וְקִבֵּץ חֵיל כָּל־אֲשֶׁר יָכֹל לְאֶרְךְ מַסְעוֹ
 9 אֶל אֶרֶץ גְּדֵעוֹן. וְהָיָה כִּי אֲלָפִים נִהְרוּ אֶל דְּגָלוֹ
 10 וְנִשְׂאוּ אֶת חֲרָבוֹתֵיהֶם לְהַגְנַת חֲרוּתָם, לְבָל

הַלְמָנִים בְּלַחֵי וּבְטִיאֲנָקוּם. וְהֵם בְּרָחוּ הֶרְחַק
 מֵהֶם, אֶל עֵבֶר חוּף הַיָּם, עַד אֲשֶׁר הִגִּיעוּ אֶל
 אֶרֶץ מוֹרוֹנִי. וְחִילוֹת הַלְמָנִים הִתְקַבְּצוּ וְהָיוּ
 לְצִבָּא אֶחָד בְּאֶרֶץ מוֹרוֹנִי. וְעַמּוֹרוֹן, מְלֶךְ
 הַלְמָנִים, הָיָה עִמָּם. וּמוֹרוֹנִי וְלַחֵי וְטִיאֲנָקוּם
 חָנוּ עִם צִבָּאָם סָבִיב גְּבוּלוֹת אֶרֶץ מוֹרוֹנִי; כֹּה
 הָיוּ הַלְמָנִים מְקַפִּים בְּגְבוּלוֹתֵיהֶם, בַּיַּעַר אֲשֶׁר
 בְּדָרוֹם וּבַיַּעַר אֲשֶׁר בְּמִזְרָח. כֹּה הֵם חָנוּ חֲנִית
 לַיְלָה, כִּי הִנְפִּיִים וְגַם הַלְמָנִים, הָיוּ יֹגְעִים מִן
 הַמַּסַּע הַגָּדוֹל; וְעַל כֵּן לֹא זָמְמוּ כָּל תַּחְבוּלָה
 לְהַפְיָקָה לַיְלָה, זוֹלַת טִיאֲנָקוּם. כִּי רַב הָיָה כְּעֶסֶס
 עַל עַמּוֹרוֹן, וְעַן אֲשֶׁר רָאָה בּוֹ וּבַעֲמַלְיָקָה אַחֵיו
 אֶת סַבְתַּת הַמַּלְחָמָה הַגָּדוֹלָה וְהַמְמַשְׁכַּת הַזֹּאת
 בֵּין הִנְפִּיִים וּבֵין הַלְמָנִים, אֲשֶׁר דָּם כֹּה רַב
 נִשְׁפָּף בָּהּ, וְאֲשֶׁר הִסְבֵּה רָעַב כֹּה גָּדוֹל. וְהָיָה
 כִּי טִיאֲנָקוּם יִצְאָ בְּחֻמַּת רִחוּחַ אֶל מַחְנֵה הַלְמָנִים
 וְהִשְׁתַּלְּשַׁל בְּהִבָּל מַעֲבָר לְחוֹמוֹת הָעִיר. וְהוּא
 הֵלֵךְ מִמְּקוֹם אֶל מְקוֹם עַד אֲשֶׁר מִצָּא אֶת
 הַמְּלֶךְ. וְהוּא הִטִּיל עָלָיו חֲנִית, וְהָיָה פָּצְעָה
 אוֹתוֹ לִיד לְבוֹ; אִךְ לִפְנֵי מוֹתוֹ הָעִיר הַמְּלֶךְ אֶת
 מְשַׁרְתָּיו, וְהֵם רָדְפוּ אַחֵר טִיאֲנָקוּם וְהִרְגוּהוּ.
 וּבַהֲדוּעַ לְלַחֵי וּלְמוֹרוֹנִי דָּבַר מוֹת טִיאֲנָקוּם הֵם
 הִתְעַצְבוּ מְאֹד, כִּי הוּא הָיָה לוֹחֵם אֲמִיץ לְמַעַן
 אֲרִצּוֹ, יָדִיד נְאֻמָּן לְחַרוֹת, וּפְגָעִים קָשִׁים מְאֹד
 סָבַל בְּחַיָּיו. וְהֵנָּה הוּא מוֹת, וּבְדָרְךָ כָּל הָאֶרֶץ
 הִלָּף. וְלִמְחַרְתּוֹ יִצְא מוֹרוֹנִי בְּרֹאשׁ צִבָּאוֹ וְתָקַף
 אֶת הַלְמָנִים וְטַבַּח בָּהֶם טַבַּח רַב וּגְרָשָׁם מִן
 הָאֶרֶץ. וְהַלְמָנִים נָסוּ וְלֹא שָׁבוּ בַּעַת הַהִיא
 לְהִלָּחֵם בְּנִפְיִים. וּבְזֹאת תִּפְּחָה שְׁנַת שְׁלֹשִׁים
 וְאַחַת לְשִׁלְטוֹן הַשׁוֹפְטִים בְּעַם נְפִי. כֹּה סָבְלוּ
 הִנְפִּיִים מִלְחָמוֹת וּשְׁפִיכוֹת דָּמִים וְרָעַב וּפְגָעִים
 בְּמִשְׁךְ שָׁנִים רַבּוֹת. וּבַעַת הַהִיא פָּשׂוּ בְּקָרֵב עִם
 נְפִי רְצִיחוֹת וּמְרִיבוֹת וּמַחְלוֹקוֹת וְכָל מִינֵי מַעֲשֵׂי
 אָנוּן; וְאוּלַם לְמַעַן הַצְדִּיקִים וּבְזִכּוֹת תְּפִלוֹתֵיהֶם,
 לֹא נַעֲשֶׂתָה בְּעַם נְפִי כֹּלֵה. וְהֵנָּה, מִפְּנֵי מִשְׁךְ
 הַמַּלְחָמָה בֵּין הִנְפִּיִים וּבֵין הַלְמָנִים, אֲשֶׁר
 הִתְאַרְכָּה עַד מְאֹד, הִקְשׂוּ רַבִּים אֶת לְבָם;
 וְהָיוּ רַבִּים אֲשֶׁר הִתְרַכְּפוּ לְבָם מִפְּנֵי הַפְּגָעִים
 אֲשֶׁר סָבְלוּ; אֲלֵה נִכְנְעוּ לִפְנֵי אֱלֹהִים, עַד שֶׁפָּל
 הַהֲכַנְעָה. וְהָיָה אַחֵר אֲשֶׁר בָּצַר מוֹרוֹנִי אֶת

בְּעֵמֶק נְפִיָּהָ אֲשֶׁר לִיד הָעִיר נְפִיָּהָ. מוֹרוֹנִי
 רָצָה כִּי יִצְאוּ הַלְמָנִים לְהִלָּחֵם בְּצִבָּאוֹ בְּעֵמֶק.
 וְאוּלַם הַלְמָנִים, בִּידְעָם אֶת גְּדֹל גְּבוּרַת הִנְפִּיִים
 וּבְרֹאוֹתָם כִּי מִסְפָּרָם רַב, לֹא הִעִזוּ לְצַאת עֲלֵיהֶם.
 לְכֵן הֵם לֹא נִלְחְמוּ בַּיּוֹם הַהוּא. וּבְרִדַת הַלַּיְלָה
 יִצְא מוֹרוֹנִי בְּחֻשְׁכָּה וְעָלָה עַל הַחוֹמָה לְצִפּוֹת
 הַיָּכִין חוֹנָה צִבָּא הַלְמָנִים בַּעִיר. וְהֵנָּה, הֵם הָיוּ
 בְּמִזְרָח הָעִיר לִיד הַשָּׁעַר; כָּלֵם יִשְׁנִים. וּמוֹרוֹנִי
 שָׁב אֶל צִבָּאוֹ וְצָנִים לְהַחֲפוֹז וְלְהַכִּיז בְּבָלִים חֲזָקִים
 וְסִלְמוֹת, אֲשֶׁר יִשְׁלַשְׁלוּ מְרֹאשׁ הַחוֹמָה אֶל
 עֲבָרָה הַפְּנִימִי. וּמוֹרוֹנִי צָוָה אֶת אֲנָשָׁיו לְהִתְקַדֵּם
 וְלַעֲלוֹת עַל הַחוֹמָה וְלָרִדַת אֶל חֵלֶק הָעִיר הַמַּעֲרָבִי,
 אֲשֶׁר בּוֹ לֹא חָנָה צִבָּא הַלְמָנִים. וְהָיָה בְּאִמְצָעוֹת
 חֲבַלֵּיהֶם הַחֲזָקִים וְסִלְמוֹתֵיהֶם הִשְׁתַּלְּשְׁלוּ הַכֹּל
 בְּלַיְלָה אֶל תּוֹךְ הָעִיר; וְכֹה, בְּהֶאִיר הַבִּקּוֹר הָיוּ
 כָּלֵם בְּתוֹךְ חוֹמוֹת הָעִיר. וּבְהֶקִּיץ הַלְמָנִים
 מִשְׁנַתָּם וּבְרֹאוֹתָם אֶת צִבָּא מוֹרוֹנִי בְּתוֹךְ הָעִיר,
 הֵם נִבְעָתוּ מְאֹד וְנָסוּ הַחוּצָה דָּרָךְ הַשָּׁעַר.
 וּכְרֹאוֹת מוֹרוֹנִי כִּי הֵם בּוֹרְחִים מִפְּנֵיו הוּא פָּקַד
 עַל אֲנָשָׁיו לְצַעַד לְקֶרְאָתָם. וְחִילָיו הִרְגוּ רַבִּים
 מֵהֶם וְכִתְרוּ רַבִּים נוֹסְפִים וְלִקְחוּם בְּשִׁבְיָ;
 וְהַנּוֹתָרִים בְּרָחוּ אֶל אֶרֶץ מוֹרוֹנִי אֲשֶׁר שׁוֹכְנֵת
 לְחוּף הַיָּם. כֹּה כָּבְשׂוּ מוֹרוֹנִי וּפְחוּרָן אֶת הָעִיר
 נְפִיָּהָ מִכְּבָלִי אִף אֲבָדָה אַחַת בְּנַפְשׁוֹ, בַּעֲדוֹ אֲשֶׁר
 נְהָרְגוּ רַבִּים מִן הַלְמָנִים. וְהָיָה כִּי רַבִּים מִן
 הַלְמָנִים הַשְּׁבוּיִים חָפְצוּ לְהִתְחַבֵּר אֶל אֲנָשֵׁי
 עַמּוֹן וְלְהָיוֹת עִם חָפְשֵׁי. אֲזַי נָתַן לָהֶם כְּחֻפְצָם;
 כָּל הַמְּבֻקָשׁ נִעְנָה. לְכֵן הִתְחַבְּרוּ כָּל שְׁבוּיֵי
 הַלְמָנִים אֶל אֲנָשֵׁי עַמּוֹן וְהַחֲלוּ לְעַבְד בְּחָרִיצוֹת
 רַבָּה, בְּעַבּוֹד הַקָּרְקַע, וּבְגָדוֹל כָּל מִינֵי דָּגָנִים
 וְצֹאן וּבְקָר מִכָּל מִין. כֹּה הִשְׁתַּחֲרָרוּ הִנְפִּיִים מִן
 הַמַּשָּׂא הַכְּבֵד, וְעַל כָּל הַשְּׁבוּיִים הַלְמָנִים הוֹסֵר
 מֵהֶם. וְהָיָה אַחֵר אֲשֶׁר לָקַח מוֹרוֹנִי שְׁבוּיִים
 רַבִּים בְּכָבְשׁוֹ אֶת הָעִיר נְפִיָּהָ, וּבְזֹאת הִקְטִין
 מְאֹד אֶת צִבָּא הַלְמָנִים, וּבְהִשְׁבִּיבוֹ לוֹ שְׁבוּיִים
 נְפִיִים רַבִּים, אֲשֶׁר חָזְקוּ מְאֹד אֶת צִבָּאוֹ, הוּא
 יִצְא מֵאֶרֶץ נְפִיָּהָ אֶל אֶרֶץ לַחֵי. וּבְרֹאוֹת
 הַלְמָנִים כִּי מוֹרוֹנִי יִצְא עֲלֵיהֶם, אֶחָדָם שְׁנִית
 פָּחַד, וְהֵם נָסוּ מִפְּנֵי צִבָּאוֹ. וּמוֹרוֹנִי וּצִבָּאוֹ
 רָדְפוּ אַחֲרֵיהֶם מֵעִיר אֶל עִיר, עַד אֲשֶׁר פָּגְשׂוּ

מאות איש, עם נשיהם וילדיהם, מארץ זרעהמלה
 אַל האָרץ אָשר בצפון. והיה איש אחד בארץ,
 חגות שמו; ובהיותו אמן מהיר במלאכתו הוא
 קם ובנה לו ספינה גדולה ועצומה על גבול ארץ
 רב־שפע, בקרבת ארץ חרבה; והוא השיקה
 והסיע אותה בים המערבי, ליד המעבר הצר
 המוליך אל ארץ הצפון. והנה, רבים מן הנפיים
 נכנסו לתוכה והפליגו בה צפונה ועמהם צידה
 רבה ונשים וילדים רבים. כה תמה שנת שלשים
 ושבוע. ובשנת שלשים ושמונה בנה האיש הזה
 ספינות נוספות. והנה שבה הספינה הראשונה
 ואנשים רבים נוספים נכנסו לתוכה. ואף הם
 לקחו עמהם צידה רבה, והפליגו אל ארץ הצפון.
 והיה כי מעולם לא נשמע מהם דבר, ואנחנו
 משערים כי טבעו במעמקי הים. וספינה נוספת
 הפליגה בים, ואת יעדה איננו יודעים. ובשנה
 ההיא יצאו אנשים רבים אל ארץ הצפון. וכה
 תמה שנת שלשים ושמונה. והיה בשנת
 שלשים ותשע לשלטון השופטים ושבולן מת
 אף הוא. וקוריאנטון הפליג בספינה אל ארץ
 הצפון, להביא צידה לאנשים אשר נסעו אל
 הארץ ההיא. על כן ראה שבולן לנכון למסר,
 לפני מותו, את חפצי הקדש לידי בן הילמן,
 אשר שמו נקרא הילמן, על שם אביו. והנה,
 כל הכתבים החרוטים אשר היו בידי הילמן,
 נכתבו והופצו בין בני האדם אשר בכל הארץ,
 וזלת החלקים אשר צוה עלמא למנע את
 הפצתם. על אף זאת, היה על הדברים האלה
 להשמר בקדשה ולהמסר מדור לדור; לכן
 בשנה ההיא נמסרו הם לידי הילמן לפני מות
 שבולן. והיו בשנה ההיא פורשים אחדים,
 אשר עברו אל הלמנים; והם עוררו מחדש את
 רגז הלמנים על הנפיים. ובעצם השנה ההיא
 ירדו הלמנים בצבא עצום להלחם באנשי
 מורוניהה, משמע בצבא. והנה, הם הובסו
 וגרשו, עד כי שבו אל ארצם וקהם אבדות
 כבדות. כה תמה שנת שלשים ותשע לשלטון
 השופטים בעם נפי. וכה פלו דברי ימי עלמא
 ודברי הילמן בנו ואף דברי שבולן בנו.

חלקי הארץ החשופים ביותר לפגיעת הלמנים
 וחוקם דים, הוא שב אל העיר זרעהמלה; ואף
 הילמן שב אל נחלתו. כה שב השלום לשכן
 בקרב עם נפי. אז העביר מורוני את הפקוד על
 חילותיו לידי בנו, אשר שמו נקרא מורוניהה;
 והוא שב אל ביתו, לכלות את שארית ימיו
 בשלוה. ופחורן שב אל פס המשפט, והילמן
 שב להטיף לעם את דבר אלהים; כי מפני
 המלחמות והמריבות הרבות היה צריך להקים
 שנית סדרים בתוך הכנסיה. לכן יצאו הילמן
 ואחיו והודיעו את דבר אלהים ברב עז; כה הם
 הוכיחו לאנשים רבים על רשעתם, ובזאת
 הביאו רבים להנחם על חטאייהם ולהטבל לשם
 יהוה אלהיהם. והם אכן יסדו שנית את כנסית
 אלהים בכל הארץ. והם קבעו סדרים הנוגעים
 לחק, ובחרו את שופטיהם, נמוכים ועליונים.
 וההצלחה שבה להאיר פניה לעם נפי בארצם,
 והם רבו והתחזקו מאד, והתעשרו עשר רב.
 והנה, על אף עשרם וכחם והצלחתם הם לא
 נשאו את עיניהם בגאונה ולא מהרו לשכח את
 יהוה אלהיהם, כי אם נכנעו לפני הכנעה רבה.
 אכן, הם זכרו מה גדולים היו מעשי יהוה למענם,
 בהצילם ממות ומפבלי שעבוד, מפלא ומפלא
 פגע, וכי הוא חלצם מיד אויביהם. והם התפללו
 תמיד אל יהוה אלהיהם, עד כי ברקם כדברו.
 והם חזקו ועשו חיל בארץ. הנה, כל הדברים
 האלה קמו והיו. והילמן מת בשנת שלשים
 וחמש לשלטון השופטים בעם נפי.

סג

והיה בראשית שנת שלשים ויש לשלטון
 השופטים בעם נפי, לקח שבולן לידיו את חפצי
 הקדש אשר מסר עלמא להילמן. הוא היה איש
 אמת והלך לפני אלהים בדרך מישרים, ובקש
 לעשות טוב תמיד ולשמר את מצוות יהוה אלהיו;
 וכמוהו היה אחיו. והיה כי מת מורוני אף הוא.
 כה תמה שנת שלשים ויש לשלטון השופטים.
 ובשנת שלשים ושבוע לשלטון השופטים יצאה
 קבוצה גדולה, אשר מנתה חמשת אלפים וארבע

ספר הילמן

ספור מעשה הנפיים. מלחמותיהם, מריבותיהם ופלוניהם. נבואות נביאי קדש רבים על בוא המשיח, על פי כתבי הזכרון אשר להילמן בן הילמן ועל פי כתבי בניו עד עת בוא המשיח. למנים רבים הופכים למאמיני אלהים. ספור צדקת הלמנים ורשעת הנפיים וחובותיהם. (בערך 1-52 לפני הספירה).

בקרב העם, באפן אשר לא יכול היה
איש למצאם; אף כל אשר נתפש מהם נדון
למנות. ופקומני נבחר על פי קול העם לשופט
עליון ומושל בעם, במקום אחיו פחורן; וזאת
על פי זכותו. כל זה נעשה בשנת ארבעים
לשלטון השופטים וכה פלטה השנה ההיא.
והיה בשנת ארבעים ואחת לשלטון השופטים,
גיסו הלמנים צבא חילים אשר לא ימנה מרב
והם חמשים בחברות ובפגיונות, בקשתות
ובחצים, במגני ראש ובמגני חזה ובכל מיני
שריונים. והם שוב ירדו לאסר מלחמה
על הנפיים. הנהיגם איש אשר שמו נקרא
קוריאנטומר והוא צאצא לזרעמלה ופרש
מן הנפיים; והוא היה איש בעל מדות וגבור
חיל. לכן סבר מלך הלמנים, תובלות שמו,
והוא בן עמורון, כי איש חזק פקוריאנטומר
יוכל לעמד בפני הנפיים מפני עזו וחכמתו
הרבה; וכי בשלחו אותו על הנפיים הוא אכן
יגבר עליהם. על כן עורר המלך זעם בעמו,
והוא אסף את חילותיו ומנה את קוריאנטומר
להנהיגם. והוא צוה עליהם לרדת אל ארץ
זרעמלה להלחם בנפיים. והיה מפני המריבה
הרבה והקשיים בממשלה, לא הציבו הנפיים די
שומרים בארץ זרעמלה, יען אשר סברו כי
הלמנים לא יעזו לבוא אל לב ארצם, לתקף את
העיר הגדולה זרעמלה. וקוריאנטומר צעד
בראש צבאו הגדול והתנפל על תושבי העיר
וכה מהיר היה מסעם עד כי לא היה ספק בידי
הנפיים לקבץ את צבאם. וקוריאנטומר הכה
את חיל המשמר אשר בשער העיר והתקדם
עם כל צבאו אל תוכה. והם הרגו את כל אשר
עמדו בדרךם וכך כבשו את העיר כלה.
ופקומני, השופט העליון, ברח מפני

א

א והיה בראשית שנת ארבעים לשלטון
השופטים בעם נפי, צץ קשי חמור בקרב עם
ב הנפיים. כי הנה פחורן מת, בדרך כל הארץ
הלה. ומריבה קשה התעוררה על דבר ירשת
ג כס המשפט בין האחים, בני פחורן. ואלה
שמותיהם: פחורן, פאנכי ופקומני. הם אשר
ד רבו על כס המשפט ואף עוררו מדון בעם.
ד אין אלה כל בני פחורן, כי בני רבים היו לו,
ז כי אם הם אשר רבו על כס המשפט. וכך הם
ה פלגו את העם לשלש מפלגות. והנה ברב
קולות העם נבחר פחורן לשופט עליון ולמושל
ו על עם נפי. וכאשר ראה פקומני כי לא נתן לו
ז כס המשפט, הוא קבל את דעת העם. ואולם,
ח פאנכי והמפלגה אשר חפצה כי יהיה הוא
מושלם כעסו מאד, ועל כן חשב פאנכי לפתות
ח בחלקלקות את האנשים ההם ולקום במרד
ח על אחיהם. ובעודו מתכונן לעשות כן, הוא
נתפש ונשפט על פי דעת העם ונדון למות יען
אשר קם למרד ובקש להכרית את חרות העם.
ט והיה בראות האנשים החפצים בו להיות
מושלם כי הוא נדון למות, הם קצפו ושלחו
איש אחד, קישקומן שמו, אל כס פחורן.
והוא רצח את פחורן בשבתו על כסא
י המשפט. ומשרתי פחורן רדפו אתיו, אף
הנה, כה מהר קישקומן לנוס, עד כי לא יכול
יא היה איש להשיגו. והוא הלך אל שולחיו,
והם פרתו בלם ברית, ונשבעו ביוצרם הנצחי
כי לא יגלו לאיש כי קישקומן רצח את פחורן.
יב וקישקומן לא נודע בקרב עם נפי, כי בעת
רצחו את פחורן היה מחפש. וקישקומן
יכ וכנפיתו, אשר פרתו עמו ברית, התערבו

הַלְמָנִים אֶל קֶרֶב הַנְּפִיִּים, עַד כִּי הִתְגַּבְּרוּ
עֲלֵיהֶם הַנְּפִיִּים, וְהוּא עֲצָמוֹ נִהְרַג וְהַלְמָנִים
כֵּן נִכְנְעוּ לַיְדֵי הַנְּפִיִּים. אַז שָׁב וְכַבֵּשׂ מוֹרוֹנִיָּהָ
אֶת הָעִיר וְזַרְעֵתְמָלָהּ וְצִוְּהָ לְשַׁלַּח בְּשָׁלוֹם אֶת
הַלְמָנִים הַשְּׂבוּיִים מִן הָאָרֶץ. כֹּה כָּלְתָה שְׁנַת
אַרְבָּעִים וְאַחַת לְשָׁלוֹן הַשּׁוֹפְטִים.

ב

וְהָיָה בְּשַׁנַּת אַרְבָּעִים וְשֵׁשִׁים לְשָׁלוֹן הַשּׁוֹפְטִים,
אֲחֵר אֲשֶׁר הִשִּׁיב מוֹרוֹנִיָּהָ אֶת הַשָּׁלוֹם בֵּין הַנְּפִיִּים
וּבֵין הַלְמָנִים, לֹא הָיָה אִישׁ אֲשֶׁר יֵשֵׁב עַל כֶּסֶּ
הַמִּשְׁפָּט. לָכֵן פָּרַץ שׁוֹב בְּעַם רִיב, בְּשֵׂאלָה מִי
יֵשֵׁב עַל כֶּסֶּ הַמִּשְׁפָּט. אַז נִבְחַר הַיְלָמָן אֲשֶׁר
הוּא בֶן הַיְלָמָן, עַל פִּי קוֹל הָעָם, לְשִׁבְתָּ עַל כֶּסֶּא
הַמִּשְׁפָּט. אַךְ הִנֵּה, קִישְׁקוֹמָן, רוֹצֵחַ פְּחוּרָן אָרַב
לְהַשְׁמִיד אֶף אֶת הַיְלָמָן, וְהוּא נִתְמַד בְּזֹאת עַל
יְדֵי כִנְפֵיתוֹ, אֲשֶׁר כָּרְתָהּ בְּרִית לְהַסְתִּיר אֶת דְּבַר
רְשָׁעוֹ. וְאִישׁ אֶחָד הָיָה, גְּדִיאֲנָטוֹן שְׁמוֹ, וְהוּא
מִמְּחָה בְּשִׁפְעַת דְּבוּרִים וְאֶף בְּכַשְׁרוֹנוֹ לְבַצֵּעַ
בְּחֹשָׁאֵי מַעֲשֵׂי רָצַח וְשֵׁ. עַל כֵּן הוּא הָיָה לְמַנְהִיג
כִּנְפֵית קִישְׁקוֹמָן. הוּא הִחְלִיק דְּבָרָיו אֲלֵיהֶם
וְאֵל קִישְׁקוֹמָן, בְּאָמְרוֹ כִּי אִם יוֹשִׁיבוּהוּ עַל
כֶּסֶּ הַמִּשְׁפָּט, הוּא יִתֵּן לְחַבְרֵי הַכִּנְפָּיָה שְׂרָרָה
וְשָׁלוֹן עַל הָעָם. לָכֵן בִּקֵּשׁ קִישְׁקוֹמָן לְהַשְׁמִיד
אֶת הַיְלָמָן. וְהָיָה בְּלִכְתּוֹ אֶל כֶּסֶּ הַמִּשְׁפָּט
לְהַשְׁמִיד אֶת הַיְלָמָן, וְהִנֵּה לְפָנָיו אֶחָד מִמִּשְׁרָתֵי
הַיְלָמָן, אֲשֶׁר הָיָה בְּלִילָה בַּחוּץ וְאֲשֶׁר נֹדַע לוֹ,
עַל יְדֵי הַתְּחַפְּשׁוֹת, עַל אֹדוֹת תְּכַנְיֹת הַכִּנְפָּיָה
הַזֹּאת לְהַשְׁמִיד אֶת הַיְלָמָן. וּבְפִגְשׁ הַמִּשְׁרָת
אֶת קִישְׁקוֹמָן הוּא אוֹתֵת לוֹ אוֹת. אַזִּי הוֹדִיעַ לוֹ
קִישְׁקוֹמָן אֶת חִפְצוֹ וְכֹנְתָתוֹ וּבִקֵּשׁ כִּי יוֹבִילוּ אֵל
כֶּסֶּ הַמִּשְׁפָּט לְמַעַן הִרְגוּ אֶת הַיְלָמָן. וְאַחֵר אֲשֶׁר
הוּא גֵלָה לְמִשְׁרַת הַיְלָמָן אֶת כָּל לְבוֹ וְכִי כֹנְתָתוֹ
לְרִצְחָ, וְאָכַן, כִּי הִרְצַח וְהִשְׁדָּה וְהִשְׁגַּת שְׂרָרָה הָיָה
חִפְץ כָּל חַבְרֵי הַכִּנְפָּיָה, וְכִי זֹאת הָיְתָה תְּכַנְיֹתָם
הַסּוֹדִית וּמְזַמְתָּם, אָמַר הַמִּשְׁרָת אֵל קִישְׁקוֹמָן:
הֲבֵה נִלְכְּהָ אֵל כֶּסֶּ הַמִּשְׁפָּט. וְהָיָה הַדְּבָר טוֹב
עַד מְאֹד בְּעֵינֵי קִישְׁקוֹמָן, יַעַן אֲשֶׁר סָבַר כִּי יַעֲלֶה
בְּיָדוֹ לְבַצֵּעַ אֶת מְזַמְתּוֹ; וְאוּלַם בְּלִכְתָּם אֵל כֶּסֶּ
הַמִּשְׁפָּט, דָּקַר מִשְׁרַת הַיְלָמָן אֶת קִישְׁקוֹמָן

קוֹרִיאֲנָטוֹמֶר עַד חוֹמַת הָעִיר; וְקוֹרִיאֲנָטוֹמֶר
הִטִּילוּ נֶגֶד הַחוֹמָה עַד כִּי מָת. כֹּה כָּלוּ יְמֵי
פְּקוֹמִנִי. וְכִרְאוֹת קוֹרִיאֲנָטוֹמֶר כִּי כָּבַשׂ אֶת
הָעִיר וְזַרְעֵתְמָלָהּ, וְכִי הַנְּפִיִּים נָסוּ מִפְּנֵי אוֹ
נִהְרָגוּ אוֹ נִתְפָּשוּ וְהִשְׁלִיכוּ אֶל בֵּית הַכְּלָא,
אָכַן, כִּי תִפְּשׂוּ אֶת הַחֹזֶק בְּמַעֲזֵי כָּל הָאָרֶץ,
הוּא הִרְהִיב עַז בְּנִפְשׁוֹ וְשָׁם פָּנָיו קְדִימָה לְכַבֵּשׂ
אֶת כָּל הָאָרֶץ. לָכֵן הוּא לֹא הִתְמַהֵמָה בְּאָרֶץ
זַרְעֵתְמָלָהּ, וְצָעַד עִם צְבָא גְּדוֹל אֶל הָעִיר רַב־
שִׁפְעָ, כִּי גָמַר בְּלָבוֹ לְהִתְקַדֵּם וּלְפַלֵּס אֶת דְּרָכּוֹ
בַּחֲרָב בַּעֲבוּר יִתְפַּשׂ אֶת חֲלָקֵי הָאָרֶץ הַצְּפוֹנִיִּים.
וַיַּעַן אֲשֶׁר סָבַר כִּי עָקַר כַּח הַנְּפִיִּים הָיָה בְּמִרְכּוֹ
הָאָרֶץ, הוּא הִתְקַדֵּם בְּלֹא תֵּת לָהֶם שְׁהוֹת
לְהַקְבִּץ, כִּי אִם בְּקִבּוּצוֹת קִטְנוֹת. בְּאִפְן הָיָה
הַתְּנַפְּלוּ עֲלֵיהֶם חִילָיו וְהִכּוּם אֶרְצָה. וְאוּלַם,
מִשַּׁע קוֹרִיאֲנָטוֹמֶר דָּרָךְ לֵב הָאָרֶץ הַעֲנִיק
לְמוֹרוֹנִיָּהָ יִתְרוֹן גְּדוֹל עֲלֵיהֶם, עַל אֶף גְּדוֹל
מִסְפַּר הַנְּפִיִּים הַהֲרוּגִים. וּמוֹרוֹנִיָּהָ הִנִּיחַ
כִּי הַלְמָנִים לֹא יַעֲזוּ לְהַכְנִס אֶל לֵב הָאָרֶץ וְכִי
הֵם יִתְקַפּוּ אֶת הָעָרִים אֲשֶׁר סָבִיב, בְּגִבּוֹלוֹתֶיהָ,
כְּאֲשֶׁר עָשׂוּ לְפָנִים. לָכֵן פָּקַד מוֹרוֹנִיָּהָ לְהִגֵּן
בְּחִילוֹתָיו הַחֲזִקִים בִּיּוֹתֵר עַל חֲלָקֵי הָאָרֶץ אֲשֶׁר
בְּגִבּוֹלוֹת. וְהִנֵּה, לֹא נִפְחָדוּ הַלְמָנִים כְּצִפִּית
מוֹרוֹנִיָּהָ, כִּי אִם נִכְנְסוּ אֶל לֵב הָאָרֶץ, וְתִפְּשׁוּ
אֶת הָעִיר הָרְאשִׁית, אֶת הָעִיר זַרְעֵתְמָלָהּ,
וְהִתְקַדְּמוּ דָרָךְ אֲזוּרֵי הָאָרֶץ הָרְאשִׁים, בְּעוֹדֵם
טוֹבְחִים בְּדִרְכָם אֶת הָעָם טָבַח רַב, גְּבָרִים,
נְשִׁים וְיֻלְדִים, כְּאֲשֶׁר הֵם תּוֹפְשִׁים עָרִים רַבּוֹת
וּמִבְּצָרִים רַבִּים. וְכַאֲשֶׁר נֹדַע הַדְּבָר לְמוֹרוֹנִיָּהָ
הוּא מֵהָר לְשַׁלַּח אֶת לַחֵי בְּרֵאשׁ צְבָא לְעַצֵּר
אוֹתָם בְּטָרִם יְבוֹאוּ אֶל אָרֶץ רַב־שִׁפְעָ. וְכֹה
עָשָׂה. הוּא הַקְדִּימָם טָרִם הִגִּיעוּ אֶל אָרֶץ
רַב־שִׁפְעָ, וְנִלְחַם עִמָּהֶם, עַד אֲשֶׁר הֵם הִחְלוּ
לְסַגֵּת וּלְשׁוֹב אֶל עִבְרָ אָרֶץ זַרְעֵתְמָלָהּ.
וּמוֹרוֹנִיָּהָ הַקְדִּימָם בְּדָרָךְ נִסְיַגְתָם וְנִלְחַם
בָּהֶם עַד כִּי הָיָה הַקָּרֵב עָקֵב מִדָּם. אָכַן, רַבִּים
הָיוּ הַהֲרוּגִים וְקוֹרִיאֲנָטוֹמֶר נִמְנָה עִמָּם. עֲתָה
לֹא יָכְלוּ הַלְמָנִים לְסַגֵּת בְּכָל דָּרָךְ, לֹא צְפוּנָה
וְלֹא דְרוֹמָה, לֹא מִזְרָחָה וְלֹא מַעֲרָבָה, כִּי כִתְרוּם
הַנְּפִיִּים מִכָּל עֵבֶר. כֹּה הִטִּיל קוֹרִיאֲנָטוֹמֶר אֶת

מֵאֶרֶץ הַדְּרוֹם אֶל אֶרֶץ הַצֶּפֶן; וְהֵם כֹּה נִפְּצוּ
 עַד כִּי כִסּוּ אֶת פְּנֵי כָל הָאָרֶץ מִן הַיָּם הַדְּרוֹמִי
 וְעַד הַיָּם הַצֶּפֶנִּי, וּמִן הַיָּם הַמַּעֲרָבִי וְעַד הַיָּם
 הַמְּזֻרְחִי, וְאֲנָשֵׁי אֶרֶץ הַצֶּפֶן שָׁכְנוּ בְּאֵהָלִים
 וּבִבְתֵי מֶלֶט. וְהֵם הֵנִיחוּ לְכָל עֵץ אֲשֶׁר צִמַּח עַל
 פְּנֵי הָאֲדָמָה לְעֹלוֹת וּלְגֹדֶל, בַּעֲבוּר לְקַחְתּוֹ, בְּבוֹא
 הָעֵת, כַּקְרָשִׁים לִבְנוֹ בְּתֵיהֶם וְעָרֵיהֶם, הַיְכָלֵיהֶם
 וּבְתֵי כְּנִסְיֹתֵיהֶם, מִקְדְּשֵׁיהֶם וְכָל מִינֵי בְּנֵינֵיהֶם.
 וַיַּעַן כִּי הָיָה נָדִיר מְאֹד בְּאֶרֶץ הַצֶּפֶן, הֵם שָׁלְחוּ
 עֵץ רַב בְּסִפְיָנוֹת. כֹּה נִתְּנוּ אֲנָשֵׁי אֶרֶץ הַצֶּפֶן
 אֶת הַיְכָלֹת לִבְנוֹת עָרִים רְבוֹת, גַּם מַעַץ וְגַם
 מִמְּלֶט. וְרַבִּים מֵאֲנָשֵׁי עַמּוֹן, אֲשֶׁר הָיוּ לְמִנִּים
 מִלְּדָה, יָצְאוּ אִף הֵם אֶל הָאָרֶץ הַזֹּאת. וְהִנֵּה,
 נִמְצְאוּ כְּתָבֵי זְכָרוֹן רַבִּים וּבְהֵם קוֹרוֹת הָאֲנָשִׁים
 הָהֵם, וְהֵם נִשְׁמְרוּ עַל יְדֵי רַבִּים מִבְּנֵי עַמָּם;
 וְהַדְּבָרִים עַל אוֹדוֹתֵיהֶם מִפְּרָטִים וְאַרְפִּים.
 וְאוֹלָם, אִין יְכוּלִים כְּתָבֵי אֱלֹהִים לְהַכִּיל אִף אֶת
 חֵלֶק הַמַּאֲהַ מִקּוֹרוֹת הָעַם הַזֶּה, אֲכֹן, אֶת סְפוֹר
 הַלְּמָנִים וְהַנְּפִיִּים, מִלְּחֻמוֹתֵיהֶם וּמְרִיבוֹתֵיהֶם,
 פְּלוּגֵיהֶם וְהַטְּפוּתֵיהֶם וּבּוֹאוֹתֵיהֶם, הַמְּשֻׁלּוּחַ
 בְּסִפְיָנוֹת וּבְנֵי כְּנִסְיֹתֵיהֶם, בְּנֵי הַיְכָלֵיהֶם
 וּבְתֵי כְּנִסְיֹתֵיהֶם וּמִקְדְּשֵׁיהֶם, צְדָקָתָם וְרִשְׁעָתָם,
 וְהַרְצַח וְהַשֹּׁד וְהַגְּזֹל אֲשֶׁר הָיוּ בָהֶם, וְכָל מִינֵי
 תּוֹעֵבוֹתֵיהֶם וְזוּנוֹיָהֶם. הִנֵּה, יֵשׁ סְפָרִים וְכְתָבִים
 רַבִּים מִכָּל מִין, וְהֵם שְׁמוּרִים בְּעֵקֶר בֵּידֵי הַנְּפִיִּים.
 וְהֵם נִמְסְרוּ מִדּוֹר לְדוֹר עַל יְדֵי הַנְּפִיִּים, עַד אֲשֶׁר
 נִפְּלוּ אֵלֵי פֶשַׁע, וְנִהְרְגוּ וְנִבְּזוּ וְנִרְדְּפוּ וְנִדְּחוּ
 וְהוּמְתוּ וְהוּפְצוּ עַל פְּנֵי הָאֲדָמָה, וְהִתְעַרְבוּ
 בְּלְמָנִים, עַד כִּי אֵינָם נִקְרָאִים עוֹד נְפִיִּים. וְהֵם
 נוֹהֲגִים בְּדַרְכֵי רָשָׁע, וְהֵם פְּרָאִים וְאַכְזָרִים, כִּי
 הִפְכוּ לְהִיּוֹת לְמָנִים. וְעַתָּה אָשׁוּב אֶל סְפוֹרֵי;
 כָּל אֲשֶׁר הִזְכַּרְתִּי קָם וְהָיָה אַחַר אֲשֶׁר פָּרְצוּ
 מְרִיבוֹת גְּדוּלוֹת וְהַפְּרָעוֹת וּמִלְּחָמוֹת וּפְלוּגֵים
 בְּקִרְבִּי עִם נְפִי. וּשְׁנַת אַרְבָּעִים וְשֵׁשׁ לְשֻׁלְטוֹן
 הַשׁוֹפְטִים כָּלְתָהּ. וּבְשַׁנַּת אַרְבָּעִים וְשִׁבְעָה עוֹד
 רְבוֹת הָיוּ הַמְּרִיבוֹת בְּאֶרֶץ, וְכֹן בְּשַׁנַּת אַרְבָּעִים
 וְשִׁמּוֹנָה. עַל אִף זֹאת, שִׁפְט הִילְמָן מִכֶּסֶם
 הַמְּשֻׁפֵּט בְּצֶדֶק וּבְמִישׁוּרִים. אֲכֹן, הוּא הַקְּפִיד
 לְשַׁמֵּר עַל חֻקֵי אֱלֹהִים, וְעַל מִשְׁפָּטָיו וְעַל
 מִצְוֹתָיו; וְהוּא עָשָׂה תְּמִיד אֶת הַיִּשָּׁר בְּעֵינָי

בְּלִבּוֹ, וְהוּא נָפַל מֵת בְּלֵי אֲנַחָה. אֲזַרְךְ הַמְּשֻׁרָת
 אֶל הִילְמָן וְסָפַר לוֹ אֶת כָּל אֲשֶׁר רָאָה וְשָׁמַע
 וְעָשָׂה. וְהִילְמָן שָׁלַח לְתַפְּשׁ אֶת כְּנַפְיָת
 הַשׁוֹדְדִים, רוֹצְחֵי הַחֶרֶשׁ, לְהוֹצִיאֵם לְהוֹרֵג
 עַל פִּי הַחֹק. וְאוֹלָם כַּאֲשֶׁר נֹכַח גְּדִיאֲנָטוֹן כִּי
 לֹא שָׁב קִישְׁקוּמוֹן, הוּא יָרָא פֶן יִשְׁמַד; עַל כֵּן
 הוּא צִוָּה עַל כְּנַפְיָתוֹ לְלָכֵת אַחֲרָיו. וְהֵם בְּרָחוּ
 מִן הָאָרֶץ בְּדָרוֹ נִסְתַּרְתּוּ וּבָאוּ אֶל הַיַּעְרוֹת;
 לְכֹן כַּאֲשֶׁר שָׁלַח הִילְמָן אֲנָשִׁים לְקַחְתָּם לֹא
 נָתַן הָיָה לְמַצָּאֵם. וְעוֹד דְּבַר גְּדִיאֲנָטוֹן יִסְפֹּר
 בְּהַמְּשָׁו. וְכֹה כָּלְתָה שְׁנַת אַרְבָּעִים וְשֵׁשִׁים
 לְשֻׁלְטוֹן הַשׁוֹפְטִים בְּעַם נְפִי. וְהִנֵּה, בְּאַחֲרִית
 הַסְּפָר הַזֶּה תִּזְכָּרוּ כִּי אוֹתוֹ גְּדִיאֲנָטוֹן הִסִּב אֶת
 מִפְּלַת עַם נְפִי, אֲכֹן כַּמַּעַט אֶת הַשְּׁמַדְתּוֹ כְּלוֹ.
 אִין פְּנַתִּי לְסִיּוֹם סְפָר הִילְמָן, כִּי אִם לְסִיּוֹם סְפָר
 נְפִי, אֲשֶׁר מִמֶּנּוּ לְקַחְתִּי אֶת כָּל סְפוֹר הַמַּעֲשָׂה
 אֲשֶׁר כְּתָבְתִי.

ג

וּבְשַׁנַּת אַרְבָּעִים וְשֵׁשׁ לְשֻׁלְטוֹן הַשׁוֹפְטִים לֹא
 הָיְתָה כָּל מְרִיבָה בְּקִרְבִּי עִם נְפִי, זֹלַת מַעַט גְּאוּה
 בְּכַנְסִיָּה, אֲשֶׁר הִסְבָּה בְּעַם מַחְלוֹקוֹת אַחֲדוֹת,
 וְהוּ יָשְׁבוּ בְּאַחֲרִית שְׁנַת אַרְבָּעִים וְשֵׁשׁ. וּבְשַׁנַּת
 אַרְבָּעִים וְאַרְבַּע לֹא הָיְתָה כָּל מְרִיבָה בְּקִרְבִּי הָעַם,
 וְאִף בְּשַׁנַּת אַרְבָּעִים וְחָמֵשׁ לֹא הָיוּ מְרִיבוֹת קְשׁוֹת.
 וְהִנֵּה בְּשַׁנַּת אַרְבָּעִים וְשֵׁשׁ פָּרְצוּ מְרִיבוֹת
 קְשׁוֹת וּפְלוּגִים רַבִּים, עַד כִּי עָזְבוּ הַמוֹנִים רַבִּים
 אֶת אֶרֶץ זֶרַעַחְמֶלָה וְהִלְכוּ אֶל אֶרֶץ הַצֶּפֶן לְנַחַל
 אוֹתָהּ. וְהֵם נָסְעוּ מִרְחֹק רַב מְאֹד, עַד בּוֹאֵם
 אֶל אֲגַמִּי מִיַּם גְּדוּלִים וּנְהָרוֹת רַבִּים. אֲכֹן, הֵם
 הִתְפַּשְׁטוּ בְּכָל חֵלְקֵי הָאָרֶץ, וְהִלְכוּ אֶל כָּל
 הָאֲזוּרִים אֲשֶׁר נֹתְרוּ בָהֶם עַצִּים וְלֹא הִחְרְבוּ
 מִפְּנֵי הַתּוֹשְׁבִים הַרְבִּים אֲשֶׁר נָחְלוּ אֶת הָאָרֶץ
 לְפָנֵים. וְלֹא הָיָה בְּאֶרֶץ הַזֹּאת כָּל שְׁטַח חֶרֶב,
 זֹלַת הַעַצִּים אֲשֶׁר נִכְרְתוּ; אִף מִפְּנֵי הַהֶרֶס
 וְהַחֲרָבוֹ אֲשֶׁר עוֹלְלוּ תוֹשְׁבֵי הָאָרֶץ הַקּוֹדְמִים,
 נִקְרָאָה הָאָרֶץ חֶרְבָה. וַיַּעַן אֲשֶׁר מַעַט הָיָה
 הָעֵץ עַל פְּנֵי הָאָרֶץ, הִפְכוּ הַבָּאִים שָׁמָּה
 לְמַמְחִים בְּמִלְאֶכֶת מֶלֶט; לְכֹן הֵם בְּנוּ בְּתֵי
 מֶלֶט וְשָׁכְנוּ בָהֶם. וְהֵם רְבוּ וְהִתְפַּשְׁטוּ, וְהִלְכוּ

טענו כי הם חברי כנסית אלהים. הם התנשאו
בגאווה ואף רדפו רבים מאחיהם. היה זה אסון
גדול אשר הסב לחלק העם הנדכא לסבל
רדיפות גדולות ולהתאבל ברב מצוקה. אף
הם הרבו לצום ולהתפלל והתחזקו הלוך וחוזק
בכניעתם, ואמונתם במשיח נעשתה מוצקת
ואיתנה עד אשר מלאה את נפשם שמחה
ונחמה, ואף טהרה וקדושה את לבם. והקדושה
הזאת באה מפני התמסרות לבם לאלהים.
והיה כי שנת חמשים ושנים בלטה בשלום
אף היא, זולת הגאווה המרבה אשר קנתה
שבייתה בלב האנשים, וזאת מפני עשרם
העצום והצלחתם בארץ. וגאותם אכן גברה
בהם מיום ליום. ובשנת חמשים ושלש
לשלטון השופטים מת הילמן, ובנו הבכור,
נפי, החל למשל תחתיו. והוא ישב על כס
המשפט ושפט בצדק ובמישרים; אכן, הוא
שמר את מצוות אלהים והלך בדרכי אביו.

ד

א ובשנת חמשים וארבע רבו הפלוגים בכנסייה,
ואף פרצה מריבה בקרב העם, עד כי נשפך
דם רב. והמורדים נהרגו או גרשו מן הארץ,
והמגרשים הלכו אל מלך הלמנים. והם
התאמצו לעורר את הלמנים לצאת למלחמה
על הנפיים, ואולם הלמנים יראו מאד ולא
שמעו לדברי הפורשים ההם. והיה בשנת
חמשים ושלש לשלטון השופטים עלו פורשים
נוספים מן הנפיים אל הלמנים; ובגיד אלה אכן
עלה, בעזרת הפורשים קודמיהם, לעוררם
לכעס על הנפיים; וכל השנה ההיא נערכו
הלמנים למלחמה. ובשנת חמשים ושבע הם
ירדו אל הנפיים לקרב; והם החלו לזרע מות,
עד כי בשנת חמשים ושמונה לשלטון
השופטים הם הצליחו להשתלט על ארץ
זרעחמלה ואף על כל הארצות עד הארץ
הקרובה אל ארץ רבשפע. והנפיים וחילות
מורניהה גרשו אל ארץ רבשפע. והם
הקימו שם בצורים להגן מפני הלמנים, מן היס
המערבי ועד היס המזרחי, אשר ארכו מהלך

אלהים, והלך בדרכי אביו והצליח בארץ.
א שני בנים היו לו, את שם הבכור הוא קרא נפי,
ואת שם הצעיר קרא לחי; והם גדלו לשם יהוה.
ב והיה באחרית שנת ארבעים ושמונה לשלטון
השופטים בעם נפי החלו המלחמות והמריבות
אשר בקרבם לשקט מעט. ובשנת ארבעים
ותשע לשלטון השופטים השתגר בארץ שלום
ממשך, זולת אגדות הסתר אשר יסדן השווד
גדיאנטון בחלקי הארץ אשר רבו יושביהם; אף
בעת ההיא לא היו ידועים חברי האגדות האלה
ליושבים בראש השלטון; על כן הם לא הכרתו
מן הארץ. ובשנה ההיא רבתה הצלחת
הכנסייה; אלפים הצטרפו אליה והטבלו לשם
תשובה. כה רבה היתה הצלחת הכנסייה וכן
הברכה אשר ננסכה על העם, עד כי אף
הכהנים הגדולים והמורים עצמם השתוממו
עד מאד. ועבודת יהוה הצליחה בהטבלה
ובחבור נפשות רבות, רבבות, אל כנסית אלהים.
כ בזאת נוכח כי רחום וחנון יהוה אל כל אשר
יקרא בשם קדשו בלב שלם. וכך רואים אנהנו
כי שער השמים פתוח לכל; לכל המאמינים
בשם ישוע המשיח, אשר הוא בן אלהים.
כא אכן, רואים אנהנו כי כל הרוצה יכול להחזיק
בדבר אלהים, אשר הוא מהיר ורב כח,
המכרית את כל ערמת השטן ואת מצודתו
ואת תחבולותיו, ומוליך את המאמין במשיח
במסלול ישר וצר מעבר לתהום היסורים
המוכנה לבלע את הרשעים; ומשפין את
נשמות אלה, את נשמותיהם הנצחיות, לימין
אלהים במלכות השמים, לשבת עם אברהם,
עם יצחק ועם יעקב, ועם כל אבותינו הקדושים,
ולא לצאת עוד. הנה, בשנה ההיא שרתה
השמחה בארץ זרעחמלה, ובכל האזורים
הסובבים אותה, אכן, בכל ארץ נחלת הנפיים.
ב והשלום והשמחה הרבה נמשכו בשארית שנת
ארבעים ותשע; וכה היה גם בשנת חמשים
לשלטון השופטים. אף בשנת חמשים ואחת
לשלטון השופטים שרר שלום, זולת הגאווה
אשר החלה להכנס אל הכנסייה; לא אל תוך
כנסית אלהים, כי אם אל לב האנשים אשר

לכבש את שאר אדמותיהם, יען אשר מספר
 הלמנים היה כה רב, עד כי התגברות עליהם
 היתה מעבר להשג ידם. לכן העסיק מורוניקה
 את כל צבאו בהגנת חלקי הארץ אשר הושבו
 לידם. והנפיים פחדו פחד גדול מפני מספר
 הלמנים העצום, פן יגברו אלה עליהם,
 וירמסו ויהרגו וישמידו. הם זכרו את
 גבואות עלמא ואת דברי מושיע, וראו כי עם
 קשה ערף הם וכי הפרו את מצוות אלהים;
 וכי הם שנו ורמסו פחת רגליהם את חקי
 מושיע, אשר צוהו יהוה לתת לעם. והם ראו
 כי חקיהם נשחתו, וכי הם היו לעם רשע,
 עד כי הרשיעו כלמנים; וכי מפני עוונם
 נחלשה הכנסיה; וכי הם החלו לכפר ברוח
 הנבואה וברוח ההתגלות; וכי משפט אלהים
 הועים אליהם פניו. והם ראו כי הם נהיו
 חלשים כאחיהם הלמנים, וכי רוח יהוה אינו
 שומר עליהם עוד. אכן, הסתלק מהם רוח יהוה
 כי אינו שוכן בהיכלות מחללים. לכן, יען אשר
 הם הדרדרו אל חסר אמונה ורשע גורא, חדל
 יהוה לשמרם בכחו הנפלא אשר אין ערף לו.
 והם ראו כי הלמנים רבים מהם עד מאד וכי
 אם לא ידבקו ביהוה אלהיהם, לא יהיה להם
 כל מנוס מפליון. והנה, הם ראו כי כח הלמנים
 היה כחם, בהלחם איש באיש. כה הם נפלו
 אל הפשע הגדול הזה, וכה הם נחלשו; וכל
 זאת על דבר פשעם במשך שנים מעטות.

ה

ובעצם השנה ההיא מסר נפי את כס המשפט
 לאיש אשר שמו נקרא כזורם. כי היות אשר
 נוסדו חקיהם וממשלתם על קולות העם הבוחר,
 ויען אשר רבו הבוחרים ברע מן הבוחרים בטוב,
 הם בשלו לקראת השקמה, כי חקיהם נעשו
 משחתים. ולא זה בלבד, כי היו הם עם קשה
 ערף, עד אשר לא נתן היה לשלט בהם בחק או
 בצדק בלתי אם להשמידם. ונפי התיגע מפני
 עוונותיהם; והוא העביר את כס המשפט לזולתו,
 והתמסר להטיף את דבר אלהים בשארית ימי
 חייו. וכמוהו עשה לחי, אחיו, כל שארית ימיו.

יום אחד לאיש נפי. והם הציבו את חילותיהם
 על הקו המבצר להגנת שטחיהם הצפוניים.
 כן עלה ביד הפורשים מן הנפיים, בעזרת צבא
 למני רב, לתפש את כל נחלת הנפיים, אשר
 היתה בארץ הדרום. כל זה נעשה בשנת חמשים
 ושמונה ובשנת חמשים ותשע לשלטון השופטים.
 והיה בשנת ששים לשלטון השופטים הצליח
 מורוניקה עם צבאו לתפש חלקים רבים מן
 הארץ. אכן, הם השיבו לידיהם ערים רבות
 אשר נפלו לידי הלמנים. ובשנת ששים ואחת
 לשלטון השופטים הם הצליחו להשיב לידיהם
 מחצית מפל נחלתם. והנה, אבדות הנפיים
 הגדולות האלה וההרג הרב אשר בקרבם לא
 היו באים עליהם לולא הרשעה והתועבות אשר
 בקרבם; ואף היה בקרב אלה אשר הצהירו כי
 חברי כנסית אלהים המה. וזאת באה עליהם
 מפני גאות לבבם, מפני עשרם העצום, אכן, כי
 נגשו בעניים, ומנעו את לחמם מן הרעבים ואת
 לבושם מן העירמים, ומפני הכותם את אחיהם
 הנכנעים על הלחי, ומפני שימם את הקדוש
 ללעג, והכחישם את רוח הנבואה וההתגלות,
 ויען אשר רצחו ובזזו ורמו וגנבו ונאפו, ועל
 קומם למריבות גדולות ועל פי ערקו אל ארץ
 נפי, אל הלמנים. ומפני רשעתם הגדולה הזאת
 והתפארותם בכחם, הם נעזבו להשען על כחם
 בלבד; לכן לא הצליחו, כי אם ענו והכו וגרשו
 מפני הלמנים, עד אשר אבדו כמעט את כל
 אדמותיהם. לכן, מפני עוונם, הטיף מורוניקה
 לעם דברים רבים; וכן נפי ולחי, בני הילמן
 הטיפו רבות לעם ואף נבאו להם דברים רבים
 על עוונותיהם ועל אשר יבואם אם לא ינחמו
 מחטאייהם. והנה, הם נחמו על רעתם, וכמדת
 תשובתם החלו להצליח. ובראות מורוניקה כי
 הם נחמו על רעתם, הוא העז להוליכם ממקום
 למקום ומעיר לעיר, עד אשר השיבו לידיהם
 את מחצית רכושם ומחצית מפלל אדמותיהם.
 כה בלתי שנת ששים ואחת לשלטון השופטים.
 ובשנת ששים וששים לשלטון השופטים, לא
 יכול היה מורוניקה להוסיף לתפש נחלות מידי
 הלמנים. על כן נטשו הנפיים את תכניתם

אַתּ בְּנֵי. אַכּוּ, דְּבָרִים רַבִּים אֲשֶׁר אֵינֶם כְּתוּבִים, י
 וְכֵן דְּבָרִים רַבִּים אֲשֶׁר כְּתוּבִים הוּא לְמַדָּם. וְהֵם זָכְרוּ אֶת דְּבָרָיו; וְעַל כֵּן יָצְאוּ, וְהֵם שׁוֹמְרִים אֶת מִצְוֹת אֱלֹהִים, לְלַמֵּד אֶת דְּבַר אֱלֹהִים בְּקֶרֶב כָּל עַם נְפִי; וְרֵאשִׁית דֶּרֶכְךָ בְּעִיר רֹב־שָׁפַע. וּמִשֶּׁם הֵם הַמְּשִׁיכוּ בְּדַרְכְּךָ אֶל הָעִיר גִּיד; וּמִן הָעִיר גִּיד אֶל הָעִיר מוֹלֵק. וְכֵף הֵם הִלְכוּ מֵעִיר אֶל עִיר, עַד אֲשֶׁר הֵם עָבְרוּ בְּקֶרֶב כָּל עַם נְפִי הַיּוֹשֵׁב בְּאֶרֶץ הַדְּרוֹם; וּמִשֶּׁם אֶל אֶרֶץ זְרַעְחַמְלָה, אֶל הַלְּמָנִים. וְהֵם הִטִּיפוּ בְּכַח רַב, עַד כִּי הִבִּישׁוּ רַבִּים מִן הַפּוֹרְשִׁים הֵהֵם, אֲשֶׁר רָחֲקוּ מִן הַנְּפִיִּים; אֵלֶּה בָּאוּ וְהִתְאוּדוּ עַל חֲטָאֵיהֶם וְהִטְבְּלוּ לְשֵׁם תְּשׁוּבָה וּמִיַּד שָׁבוּ אֶל הַנְּפִיִּים וְהִתְאַמְצוּ לְחַקֵּן אֶת אֲשֶׁר עָלוּ לָהֶם. וְנְפִי וְלַחֵי הִטִּיפוּ אֶל הַלְּמָנִים בְּכַח רַב וּבְתַקְוָה סִמְכוֹת, כִּי בַעֲבוּר יוּכְלוּ לְדַבֵּר הֵם קִבְלוּ כַח וְסִמְכוֹת וְאִף נִתְּנוּ לָהֶם הַדְּבָרִים אֲשֶׁר עָלֵיהֶם לוֹמַר; עַל כֵּן הִסְבוּ דְבָרֵיהֶם הַשְׁתוּמְמוֹת רַבָּה בֵּין הַלְּמָנִים, וְאִף שִׁכְנְעוּם, עַד כִּי שְׁמוֹנֵת אֲלָפִים מִן הַלְּמָנִים הַיּוֹשְׁבִים בְּאֶרֶץ זְרַעְחַמְלָה וּבִסְבִיבוֹתֶיהָ הִטְבְּלוּ לְשֵׁם תְּשׁוּבָה וְנוֹכַחוּ לְדַעַת אֶת דְּבַר רְשָׁעַת מִסּוּרוֹת אֲבוֹתֵיהֶם. אַז הַמְּשִׁיכוּ נְפִי וְלַחֵי אֶת דֶּרֶכְךָ אֶל אֶרֶץ נְפִי. וְשֵׁם תְּפָשִׂים צָבָא לְמָנִים וְהִשְׁלִיכֶם אֶל הַכְּלָא, הוּא בֵּית הַכְּלָא אֲשֶׁר בּוּ נְכֹלָאוּ עֲמוֹן וְעַמִּיתֵי עַל יְדֵי מְשָׁרְתֵי לְמַחֵי. וְהָיָה אַחַר אֲשֶׁר הֵם הָיוּ כְּלוֹאִים יָמִים רַבִּים בְּלִי מְזוֹן, נִכְנְסוּ הַלְּמָנִים אֶל בֵּית הַכְּלָא לְקַחְתָּם וְלִהְיוֹצִיאֵם לְהוֹרֵג. וְהֵנָּה הַקְּפוּ נְפִי וְלַחֵי בְּכַעֲוִי אֲשֶׁר. וְהַלְּמָנִים לֹא הֵעִזוּ לְשַׁלַּח אֶת יָדָם אֲלֵיהֶם מִפְּחָדָם כִּן יָכוּוּ. וְנְפִי וְלַחֵי לֹא נִכְווּ; הֵם הָיוּ כְּעוֹמְדִים בְּתוֹךְ אֲשֶׁר וְלֹא נִשְׂרָפוּ. וּבִרְאוֹתָם כִּי הַקְּפוּ בַעֲמוּד אֲשֶׁר וְכִי לֹא נִשְׂרָפוּ, לְבָם לְבַשׁ אֲמָץ; יַעַן אֲשֶׁר הֵם רָאוּ כִּי הַלְּמָנִים לֹא הֵעִזוּ לְשַׁלַּח יָד אֲלֵיהֶם וְאִף לֹא הֵעִזוּ לְהִתְקַרֵּב אֲלֵיהֶם, וְכִי הֵם עֲמָדוּ דוֹמְמִים כְּמִכִּי תִמְהוֹן. אַז עֲמָדוּ לְפָנֵיהֶם נְפִי וְלַחֵי וְדַבְּרוּ אֲלֵיהֶם לֵאמֹר: אֵל תִּירָאוּ, כִּי הִנֵּה אֱלֹהִים הוּא הַמְּרַאֶה לָכֶם אֶת הַדְּבַר הַנְּפֹלָא הַזֶּה; הֵן הוּא מְרַאֶה לָכֶם כִּי אֵינְכֶם יְכוּלִים לְשַׁלַּח אֶת יָדְכֶם אֲלֵינוּ לְהִרְגָנוּ. וּבְאִמְרָם אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה חִרְדָּה הָאֲדָמָה

כִּי הֵם זָכְרוּ אֶת הַדְּבָרִים אֲשֶׁר דִּבֶּר אֲלֵיהֶם הַיְלָמָן אֲבִיהֶם. וְאֵלֶּה הַדְּבָרִים אֲשֶׁר דִּבֶּר: ה
 הַנֵּה, בְּנֵי רְצוּנִי כִּי תִזְכְּרוּ לְשִׁמּוֹר אֶת מִצְוֹת אֱלֹהִים. וּמִי יִתֵּן וְתִשְׁמַעוּ לְעַם אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה. קְרֵאתִיכֶם בְּשִׁמוֹת אֲבוֹתֵינוּ הָרֵאשׁוֹנִים, אֲשֶׁר יָצְאוּ מֵאֶרֶץ יְרוּשָׁלַם; וְזֹאת עֲשִׂיתִי כִּי בְּזַכְרְכֶם אֶת שְׁמוֹתֵיכֶם תִּזְכְּרוּ בָּהֶם. וּבְזַכְרְכֶם אוֹתָם תִּזְכְּרוּ אֶת מַעֲשֵׂיהֶם. וּבְזַכְרְכֶם אֶת מַעֲשֵׂיהֶם תִּדְעוּ כִּי נֶאֱמַר וְאִף נִכְתַּב כִּי טוֹבִים הָיוּ. עַל כֵּן, בְּנֵי רְצוּנִי כִּי תַעֲשׂוּ אֶת הַטּוֹב, לְמַעַן יֵאָמַר עַל אוֹדוֹתֵיכֶם, וְאִף יִכְתַּב, כְּאִמּוֹר וּכְכַתּוּב עָלֵיהֶם. וְעַתָּה, בְּנֵי רְצוּנִי לְבַקְשְׁכֶם עוֹד דְּבַר־מָה. אֵל נָא תַעֲשׂוּ אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה לְשֵׁם הַתְּפָאֲרוֹת, כִּי אִם תַעֲשׂוּם בַעֲבוּר תִּאֲצְרוּ לָכֶם אוֹצֵר בְּשָׂמִים, אֲשֶׁר הוּא נִצְחִי וְאֵינוּ כְּלָה, לְמַעַן תִּהְיֶה לָכֶם מִתְּנֵת הַיָּקָר, חַיֵּי עוֹלָם, אֲשֶׁר יֵשׁ לָנוּ לְהַנִּיחַ כִּי נִתְּנָה לְאֲבוֹתֵינוּ. זְכוֹר תִּזְכְּרוּ, בְּנֵי אֶת הַדְּבָרִים אֲשֶׁר דִּבֶּר הַמֶּלֶךְ בְּנִימִין אֶל עַמּוֹ; זָכְרוּ נָא כִּי אֵין דֶּרֶךְ אוֹ אִפֹּן אֲשֶׁר עַל יְדֵיהֶם יוּכַל אֲדָם לְהוֹשִׁיעַ, כִּי אִם בְּדָם כְּפָרַת יְשׁוּעַ הַמְּשִׁית, אֲשֶׁר בּוֹא יְבוֹא. אַכּוּ, זָכְרוּ כִּי בָא הוּא לְגַאֲלֵ אֶת הָעוֹלָם. זָכְרוּ אִף אֶת הַדְּבָרִים אֲשֶׁר דִּבֶּר עֲמוּלֵק אֶל זְאֻרָוֹם בְּעִיר עֲמוּנִיָּה; כִּי הוּא אָמַר אֲלֵיו כִּי בּוֹא יְבוֹא יְהוֹה לְגַאֲלֵ אֶת עַמּוֹ; אִף לֹא יְבוֹא הוּא לְגַאֲלֵ אוֹתָם בְּעוֹדָם חוֹטְאִים, כִּי אִם יִגְאֵל אוֹתָם מִחֲטָאֵיהֶם. וְכַח נִתֵּן לוֹ מֵאֵת הָאֵב לְגַאֲלֵם מִחֲטָאֵיהֶם מִפְּנֵי תְּשׁוּבָתָם מִחֲטָא. לְכֵן הוּא שִׁלַּח אֶת מַלְאָכָיו לְהַשְׁמִיעַ אֶת בְּשׁוֹרְתוֹ עַל תְּנָאֵי הַתְּשׁוּבָה, הַמְּפַעֲלִים אֶת כַּח הַגּוֹאֵל עַל הַנְּחָמִים עַל חֲטָאֵיהֶם לְהוֹשִׁיעַ אֶת נַשְׁמוֹתֵיהֶם. וְעַתָּה, בְּנֵי זְכוֹר תִּזְכְּרוּ כִּי עָלֵיכֶם לְבַנּוֹת אֶת יְסוּדְכֶם עַל צוֹר גּוֹאֲלָנוּ, אֲשֶׁר הוּא הַמְּשִׁית, בֵּן אֱלֹהִים; וּבַעַת אֲשֶׁר יִשְׁלַח הַשֵּׁטֶן אֶת סוֹפוֹתָיו הָעֲזוֹת, וְאֶת חֲצֵי הַסַּעֲרָה, בַּעַת אֲשֶׁר יִכְכֶם כָּל הַבְּרַד וְהַרוּחוֹת הָאֲדִירוֹת אֲשֶׁר לוֹ, לֹא יִהְיֶה בְּאֵלֶּה כַּח לְגַרֵר אֶתְכֶם אֶל מַעֲמַקֵּי תְהוֹם הַיַּסּוּרִים וַיְגוֹן עוֹלָם, יַעַן אֲשֶׁר בְּנוִיִּים אַתֶּם עַל הַצּוֹר, אֲשֶׁר הוּא יְסוּד מְבַטְחִים, יְסוּד אֲשֶׁר הַבּוֹנִים עָלָיו לֹא יְמוּטוּ. אֵלֶּה הַדְּבָרִים אֲשֶׁר לְמַד הַיְלָמָן

וְלִקְרָא אֶל הַקּוֹל, עַד אֲשֶׁר תִּתְאַזְרוּ אַמּוּנָה
 בְּמִשְׁיחַ, אֲשֶׁר עֲלָמָא וְעַמּוּלָק וְזִאָרוּם לְמַדּוּכָם
 עַל אֹדוּתְיֹו; וּבַעֲשׂוֹתְכֶם כֵּן יִסּוּר עֲנֵן הָעֲלֻטָּה
 מֵעֲלֵיכֶם. אַז הַחֲלוּ כְּלָם לִקְרָא אֶל קוֹל מִי אֲשֶׁר
 הִחְרִיד אֶת הָאָרֶץ; וְהֵם קָרְאוּ עַד אֲשֶׁר נָמוּג עֲנֵן
 הָעֲלֻטָּה. וְהָיָה בְּהִבְטִיטָם סָבִיב וּבְרִאֲוֹתָם כִּי נָמוּג
 עֲנֵן הָעֲלֻטָּה אֲשֶׁר אֶפְסָם, וְהָנָה הֵם רָאוּ כִּי הֵם
 מְקַפִּים, כָּל אִישׁ מֵהֶם, בְּעַמּוּד אֵשׁ. וּבַתּוֹכָם
 הָיוּ נְפִי וְלַחִי; אֲכֹן, אָף הֵם הָיוּ מְקַפִּים כְּאֵלוֹ
 בְּתוֹדָה לְהַבְתָּ אֵשׁ, אָף לֹא אָנָּה לָהֶם כָּל רַע, וְאָף
 קִירוֹת בֵּית הַכְּלָא לֹא נֶאֱחָזוּ בְּאֵשׁ. וְהֵם מְלָאוּ
 שְׂמִיחָה אֲשֶׁר אֵין לְתַאֲרָה, וְכִלְהָ אֹמְרֵת כְּבוֹד.
 וְהָנָה יִרְדֶּה רוּחַ הַקֹּדֶשׁ מֵאֵת אֱלֹהִים מִן הַשָּׁמַיִם
 וְנִכְנְסָה אֶל לְבָבָם וְהֵם כְּאֵלוֹ מְלָאוּ אֵשׁ וְיִכְלוּ
 לְהִבְיַע דְּבָרִים נְפִלְאִים. אַז נִשְׁמַע קוֹל בְּאֲזִינֵיהֶם,
 קוֹל נְעִים, כְּאֵלוֹ לַחֲשׁ, לֵאמֹר: שְׁלוֹם, שְׁלוֹם
 עֲלֵיכֶם, עַל אַמּוּנַתְכֶם בְּבִנְיַי קִירוֹת הָאֵהוּב, אֲשֶׁר
 הוּא קִיָּם מִיִּסּוּד הָעוֹלָם. וְכֹאֲשֶׁר הֵם שָׁמְעוּ
 זֹאת, הֵם נִשְׂאוּ אֶת עֵינֵיהֶם כְּאֵלוֹ אָבוֹ לְרִאֲוֹת
 מֵאֵין בָּא הַקּוֹל. וְהָנָה הֵם רָאוּ כִּי נִפְתַּחִים
 הַשָּׁמַיִם, וּמִלְאָכֶם יוֹרְדִים וּמִשְׁמֵשִׁים לְפָנֵיהֶם.
 כְּשִׁלְשׁ מֵאוֹת נֶפֶשׁ רָאוּ וְשָׁמְעוּ אֶת הַדְּבָרִים
 הָאֵלֶּה. וְהֵם הִצְטִיטוּ לְצִיָּתָא, וְלֹא לְתִמְהָ וְאָף לֹא
 לְהִטִּיל סִפְקָא. וְהֵם יִצְאוּ וְשָׁמְשׁוּ לְפָנֵי הָעֵם,
 בְּהַשְׁמִיעֵם בְּכָל אֲזוּרֵי הָאָרֶץ אֲשֶׁר סָבִיב אֶת
 כָּל הַדְּבָרִים אֲשֶׁר הֵם שָׁמְעוּ וְרָאוּ, עַד אֲשֶׁר
 הִשְׁתַּכְנְעוּ רַב הַלְּמָנִים עַל יְדֵיהֶם, מִפְּנֵי הָרְאִיּוֹת
 הַבְּרוּרוֹת אֲשֶׁר לְפָנֵיהֶם. וְכֹל אֲשֶׁר הִשְׁתַּכְנְעוּ
 הַנִּיחוּ אֶת כְּלֵי מִלְחַמָּתָם וְאָף נִטְשׁוּ אֶת שִׁנְאָתָם
 וְאֵת מִסְרַת אַבּוֹתֵיהֶם. וְהָיָה כִּי הֵם מְסֻרוֹ לַיְדֵי
 הַנְּפִיִים אֶת אֲדָמוֹת נַחֲלָתָם.

ו

וְהָיָה בְּתֵם שְׁנַת שְׁשִׁים וְשִׁתִּים לְשִׁלְטוֹן הַשׁוֹפְטִים,
 וְכֹל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה קָמוּ וְהָיוּ; וְרַב הַלְּמָנִים הִפְכוּ
 עִם צְדִיק, עַד כִּי צְדִיקְתָם עֲלָתָה עַל צְדִיקַת הַנְּפִיִים,
 כִּי הֵם הָיוּ אֵיתָנִים וְיִצְיָבִים בְּאַמּוּנָתָם. כִּי הָנָה,
 רַבִּים מִן הַנְּפִיִים הָיוּ לְאֲנָשִׁים קָשִׁים וְנִקְשִׁים,
 וּמְרַשְׁעִים עַד מֵאֹד, עַד כִּי הֵם מֵאִסּוּ אֶת דְּבַר
 אֱלֹהִים וְכֹל דְּבַר הַסִּפָּה וּנְבוּאָה אֲשֶׁר בָּא בְּקַרְבָּם.

חֲרָדָה עִזָּה מֵאֹד וְקִירוֹת בֵּית הַכְּלָא הִזְדַּעְזְעוּ,
 כְּאֵלוֹ עֲמָדוֹ לְקִרְס אֲרֻצָּה; אָף הָנָה, לֹא נִפְלוּ הֵם.
 וְהָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר בְּבֵית הַכְּלָא הָיוּ לְמָנִים וְנְפִיִים
 פּוֹרְשִׁים. וְהָיָה כִּי כֶּסֶם עֲנֵן עֲלָטָה וְנִפְלָה עֲלֵיהֶם
 אֵימַת הוֹד מִבְּעִיתָהּ. וְקוֹל נִשְׁמַע, כְּאֵלוֹ מֵעַל
 עֲנֵן הָעֲלֻטָּה, לֵאמֹר: הִנֵּחֶם תַּנְחֲמוּ מַחְטְאֵיכֶם
 וְאֵל תְּבַקְשׁוּ עוֹד לְאֹבֵד אֶת עֲבָדֵי אֲשֶׁר שָׁלַחְתִּים
 אֲלֵיכֶם לְבִשְׂרָ טוֹב. וְכֹאֲשֶׁר הֵם שָׁמְעוּ אֶת
 הַקּוֹל הָזֶה וְנוֹכַחוּ כִּי לֹא הָיָה זֶה קוֹל רַעַם וְאָף
 לֹא קוֹל הַמְּלָאָה רַבָּה, כִּי אִם קוֹל שְׂקִט בְּתַכְלִית
 הָרֶף, כְּאֵלוֹ לַחֲשׁ, אֲשֶׁר חָדַר אֶל עַמְקֵי הַנֶּפֶשׁ;
 וְעַל אָף רַף הַקּוֹל, חֲרָדָה הָאָרֶץ חֲרָדָה עִזָּה
 וְקִירוֹת בֵּית הַכְּלָא הִזְדַּעְזְעוּ שְׁנִיַּת, כְּאֵלוֹ עֲמָדוֹ
 לְקִרְס אֲרֻצָּה, וְהָנָה לֹא נָמוּג עֲנֵן הָעֲלֻטָּה אֲשֶׁר
 אֶפְפָּה אוֹתָם; וְהָנָה הוֹסִיף הַקּוֹל לֵאמֹר: הִנֵּחֶם
 תַּנְחֲמוּ מַחְטְאֵיכֶם כִּי קְרוּבָה לְבוֹא מַלְכוּת
 שָׁמַיִם וְאֵל תְּבַקְשׁוּ עוֹד לְאֹבֵד אֶת עֲבָדֵי וְהָאָרֶץ
 הוֹסִיפָה לְחָרֵד וְהַקִּירוֹת הִזְדַּעְזְעוּ. וְהָנָה נִשְׁמַע
 הַקּוֹל בְּשִׁלְשִׁיַּת, וְהוּא דְבַר אֲלֵיהֶם דְּבָרִים
 מִפְּלָאִים אֲשֶׁר לֹא יוּכַל אָדָם לְהַשְׁמִיעֵם;
 וְהַקִּירוֹת הִזְדַּעְזְעוּ עוֹד וְהָאָרֶץ חֲרָדָה, כְּאֵלוֹ
 עֲמָדָה לְהַבְקַע. וְהָיָה כִּי לֹא יָכְלוּ הַלְּמָנִים לְנוֹס,
 יַעַן אֲשֶׁר אֶפְפָּה אוֹתָם עֲנֵן הָעֲלֻטָּה וּמִפְּנֵי הַיּוֹתָם
 מִשְׁתַּקִּים מִן הַפַּחַד אֲשֶׁר נִפַּל עֲלֵיהֶם. וְאִישׁ
 אֶחָד הָיָה בִּינֵיהֶם, נְפִי מְלָדָה, אֲשֶׁר נִמְנָה
 לְפָנֵים עִם חֲבֵרֵי כְּנִסְיַת אֱלֹהִים, וְאוֹלָם פִּרְשׁ
 מֵהֶם. וְהָיָה בְּהַפְנוּתוֹ אֶת מִבְטֹו, וְהָנָה מִבְּעַד
 לְעֵנן הָעֲלֻטָּה הוּא רָאָה אֶת פְּנֵי נְפִי וְלַחִי. וְהָנָה
 הֵם זָרְחוּ וְהִזְהִירוּ כְּפָנֵי מְלָאָכֵי אֱלֹהִים, וְהוּא
 רָאָה כִּי הֵם נִשְׂאוּ אֶת עֵינֵיהֶם הַשְּׁמִימָה, וְהֵם
 הָיוּ כְּמַדְבָּרִים אוֹ כְּנוֹשְׂאִים קוֹל אֶל מִי אֲשֶׁר
 רָאוּהוּ. אַז קָרָא הָאִישׁ הַזֶּה אֶל הַהַמּוֹן, לְהַפְנוּת
 אֶת מִבְטָם וְלְרִאֲוֹת. וְהָנָה, נִתַּן לָהֶם כַּחַ, וְהֵם
 פָּנוּ וְהִבִּיטוּ וְרָאוּ אֶת פְּנֵי נְפִי וְלַחִי. וְהֵם אָמְרוּ
 אֶל הָאִישׁ: מַה מִּשְׁמַע כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וְעַם
 מִי שָׁחִים הָאֲנָשִׁים הָאֵלֶּה? וְשֵׁם הָאִישׁ הוּא
 נִקְרָא עַמְיִנְדָּב, וְכֹה אָמַר לָהֶם עַמְיִנְדָּב: מִשִּׁיחִים
 הֵם עִם מְלָאָכֵי אֱלֹהִים. וְאָמְרוּ לוֹ הַלְּמָנִים: מַה
 נַעֲשֶׂה בְּעַבּוֹר יִסּוּר מִכְּסוּתָנוּ עֲנֵן הָעֲלֻטָּה הַזֶּה?
 וְאָמַר אֲלֵיהֶם עַמְיִנְדָּב: עֲלֵיכֶם לְהִנָּחֵם מַחְטְאֵיכֶם

והוא, שמחו מאד אנשי הכנסייה על הפיכת
 הלקמים למאמיני יהוה, כי נוסדה ביניהם
 כנסיית אלהים. והם התחברו זה לזה וששו זה
 בזה, ורבה היתה שמחתם. ורבים מן הלקמים
 ירדו אל ארץ זרעמלה והשמיעו לעם הנפיים
 על אודות אפן הפיכתם למאמיני יהוה והפצירו
 בהם להאמין ולשוב מרעתם. אכן, רבים מהם
 השיפו ברב עז ובתקף סמכות עד כי שפלו רבים
 מן הנפיים אל עמקי ההכנעה, והפכו נאמנים
 נכנעים לאלהים ולשוה. ורבים מן הלקמים הלכו
 אל ארץ הצפון; ואף נפי ולחי הלכו שמה להשיף
 לעם. וכה כלתה שנת ששים ושלש. והיה שלום
 בכל הארץ, עד כי הלכו הנפיים אל כל מקום
 בארץ אשר חפצו, אם אל מושבות הנפיים,
 ואם אל מושבות הלקמים. ואף הלקמים הלכו
 באשר חפצו, אם אל מושבות הלקמים, ואם אל
 מושבות הנפיים. כה התנהל ביניהם משא ומתן
 חפשי למקח וממכר ולרוח חפצם. אז האיר
 להם העשר פנים עד מאוד, הלקמים והנפיים
 כאחד; והם צברו זהב וכסף וכל מיני מתכות
 יקרות בשפע עצום ורב, בארץ הצפון כבארץ
 הדרום. וארץ הדרום נקראה בשם לחי וארץ
 הצפון נקראה בשם מולק, כשם בן צדקיהו, כי
 אל ארץ הצפון הביא יהוה את מולק ואל ארץ
 הדרום הביא את לחי. אכן, בשתי הארצות
 האלה היו כל סוגי זהב וכסף ועפרות יקרות
 למיניהן; וכן היו שם אמיני מחשבת אשר הפיקו
 כל מין עפרה וצרפיה, וכה הם התעשרו. והם
 גדלו תבואות בשפע, בצפון כבדרום. והם עלו
 ושגשו עד מאוד, בצפון כבדרום. והם רבו
 בארץ ועצמו מאוד. והם גדלו עדרי צאן ובקר
 לרב וכן עגלי מרבק רבים. וישיהם עמלו וטוו
 וארגו כל סוג אריג, ושש משור ובד מכל מין
 לכסות את מערמיהם. כה חלפה בשלום שנת
 ששים וארבע. אף בשנת ששים וחמש היה
 להם רב שמחה ושלום, אכן, הטפה רבה
 ובבואות רבות על העתיד לבוא. וכה חלפה
 שנת ששים וחמש. והיה בשנת ששים ושש
 לשלטון השופטים, רצחה יד אלמונית את
 כזורם בעודו יושב על כס המשפט. ובשנה

ההיא נרצח גם בנו, אשר בחרהו העם תחת
 אביו. וכה כלתה שנת ששים ושש. והיה
 בראשית שנת ששים ושבע החלו האנשים
 להרשיע מאוד כלפנים. כי הנה ברקם יהוה
 בעשר העולם את כה ארצה, עד כי לא התעוררו
 להגן או למלחמה ולשפיכות דמים. לכן הם הפגו
 את לבם אל עשרם; אכן, הם החלו לרדף בצע
 בעבור התנשא איש על אחיו. לכן הם בצעו
 רציחות בסתר, ושדדו ונגלו למשן בצע.
 והרוצחים והגנזלנים ההם היו כנפיה אשר יסדו
 קישקומו וגדיאנטון. והנה כי רבים היו אנשי
 כנפית גדיאנטון, אף בין הנפיים, אף מרבים
 יותר היו בקרב רשעי הלקמים; והם נקראו
 בשם שודדי גדיאנטון ורוצחיו. אלה היו
 האנשים אשר רצחו את השופט העליון כזורם
 ואת בנו בעודם על כסא המשפט. והנה, לא
 נתפשו הרוצחים. וכאשר נזכחו הלקמים לדעת
 כי יש בקרבם שודדים, הם נעצבו מאוד ונקטו
 כל אמצעי אשר היה לאל ידם להשמידם
 מעל פני האדמה. ואולם, השטן עורר את לב
 מרבית הנפיים, עד כי הם התחברו אל כנפיות
 השודדים האלה ובאו עמן בברית ובאלה, להגן
 ולשמר איש את אחיו בכל הנסבות הקשות
 אשר ימצאו בהן, לבל יעששו על מעשי הרצח
 והגזל והגנבה אשר יבצעו. והיו להם סימנים,
 אכן, סימני סתר ומלות סתר; וזאת בעבור
 יבחינו מי אחיהם, איש בריתם, כי בלי כל יחס
 לעולה אשר עשה איש, לא יפגע בו אחיו, ולא
 כל חבר בכנפיתו אשר עבר בברית ההיא. וכה
 הם יכלו לרצח ולגזל ולגנב ולזנות ולעשות כל
 רשעה, כנגד חקי ארצם ואף חקי אלהיהם.
 וכל אשר הוא חבר בכנפיתם וגלה ברבים את
 רשעתם ואת תועבותיהם העמד לדיו, לא על
 פי חקי ארצם, כי אם כפי חקי עולתם, אשר
 חקקו גדיאנטון וקישקומו. הנה, אלה האלות
 ובריתות הסתר אשר צוה עלמא את בנו כי
 לא תצאנה אל כלל האנשים, פן יסבו אבדון
 לעם. ואולם האלות ובריתות הסתר ההן לא
 באו אל גדיאנטון מן הכתבים אשר נמסרו
 לידי הילמן, כי הם נתנו בלב גדיאנטון על ידי

הלמנים. ולעמת זאת, טפחו הנפיים את
 השוודדים ותמכו בהם, החל ברשעים אשר
 בהם, עד אשר הם התפשטו בכל ארץ הנפיים
 ופתו את מרבית הצדיקים, עד אשר האמינו
 במעשיהם ולקחו מבנותם והתחברו עמם
 במעשי הרצח בחשאי ובאגדות הסתר.
 וכך הם קבלו את הממשלה לידיהם בלבד,
 עד כי רמסו ברגליהם את העניים והעניים
 ומאמיני אלהים הנכנעים, ואף הכוס ושסעום
 ופנו להם ערף. וכה רואים אנחנו כי הנפיים
 היו במצב אים וכי הם בשלו לקראת אבדון
 עולם. וכה פלטה שנת ששים ושמונה
 לשלטון השופטים בעם נפי.

נבואת נפי בן הילמן. אלהים מזהיר את עם נפי
 כי יפקדם בהמת אפו, ונעשה בהם כליון חרוץ אם
 לא ישובו מרעתם. אלהים מכה את עם נפי במגפה,
 והם שבים מרעתם ופונים אליו. שמואל, איש למני,
 מנבא לנפיים. (בערך 1-2 לפני הספירה).
 נכלל בפרקים ז-זט.

ז

והיה בשנת ששים ותשע לשלטון השופטים
 בעם נפי, שב נפי, בן הילמן, מארץ הצפון אל
 ארץ זרעחמלה. כי הוא יצא בקרב העם אשר
 בארץ הצפון והטיף להם את דבר אלהים ונבא
 להם דברים רבים. והם מאסו בכל דבריו, עד
 אשר לא יכול היה לשבת בתוכם, והוא שב אל
 ארץ מולדתו. והוא ראה כי העם שריו ברשעה
 כה נוראה, וכי שוודי גדיאנטון ההם ישבו
 בכסא המשפט, כי לקחו לידיהם בחזקה כח
 ושררה. והוא ראה כי הם סרו ממצוות אלהים
 ולא פעלו כלל בישר לפניו, ולא שפטו בצדק
 את בני האדם; כי הם הרשיעו את הצדיק
 מפני צדקתו, ופטרו מענש את האשם ואת
 הרשע בעבור כספו, אכן, בעבור יחזיקו
 במשרתם בראש הממשל, לשלט ולנהג
 כחפצם, בעבור רוח ותהלת האדם; ואכן,
 בעבור יקל עליהם לנאף ולגנב ולהרג ולעשות
 כפי חפצם. והעון הגדול הזה בא על הנפיים

מי אשר פתה את אבותינו הראשונים לטעם
 מן הפרי האסור; הוא אשר קשר קשר עם קין
 כי ברצחו את הבל אחיו לא יודע הדבר ברבים.
 והוא קשר עם קין ועם ההולכים בדרךיו מן
 היום ההוא והלאה. והוא אשר נטע בלב
 האנשים לבנות מגדל כה גבוה, בעבור יוכלו
 להגיע השממה. והוא אשר הטעה את האנשים
 אשר באו מן המגדל ההוא אל הארץ הזאת,
 אשר הפיץ את מעשי החשך והתועבות על
 פני כל הארץ, עד אשר משף את האנשים אלי
 אבדון ואל שאול אין קץ. אכן, הוא אשר נטע
 בלב גדיאנטון כי יוסיף לבצע את מעשי החשך
 והרצח בחשאי; והוא אשר הביא זאת מעת
 ראשית האנוש ועד היום הזה. הנה, הוא אבי
 כל חטא, והוא ממשיך בעשותו את מעשי
 החשך שלו והרציחות בחשאי, אכן, בהעבירו
 את תחבולות הקשר ושבוועותיהם ובריתותיהם
 ומזמות הרשעה הנוראה מדור אל דור, ככל
 אשר עולה בידו להשתלט על לב בני האדם.
 ועתה הוא השתלט על לב הנפיים עד כי נעשו
 מרשעים מאד. הנה, רבם סרו מדרך הישר
 ורמסו ברגליהם את מצוות אלהים ופנו אל
 דרכם, והקימו להם את אלילי זהבם וכסףם.
 וכל העוונות האלה באו אליהם במשך שנים
 מעטות, עד כי מרביתם ארעו להם בשנת
 ששים ושבע לשלטון השופטים בעם נפי.
 ואף בשנת ששים ושמונה הם הגדילו והרבו
 את עוונותיהם, למרבה צער הצדיקים ויגונם
 הרב. וכה רואים אנחנו כי הנפיים החלו לשקע
 בחסר אמונה ולהרבות רשע ותועבה, בעוד
 הלמנים החלו לבוא עד מאד אל דעת אלהיהם;
 כי הם שמרו את חקיו ואת מצוותיו והלכו
 לפניו באמת ובישר. וכה רואים אנחנו כי רוח
 יהוה החל לרחק מן הנפיים מפני קשי לבבם
 ורשעתו. וכה רואים אנחנו כי שפף יהוה את
 רוחו על הלמנים, כי היו נוחים וחפצים להאמין
 בדברו. אז ערכו הלמנים מצוד על כנפית
 שוודי גדיאנטון; והם הטיפו את דבר אלהים
 בקרב חלק עמם המרשע, עד כי נקרה
 והשמדה כנפית השוודים ההיא מקרב

כא בַּעֲצָם יוֹם הַצִּילוֹ אֶתְכֶם? וְהִנֵּה, כָּל זֹאת בַּעֲבוּר
הַבִּצְעָה, וְלֹהֵשֶׁתְּבַח בְּפִי בְּנֵי הָאָדָם; אַכֹּן, לְשֵׁם
הַשְּׂגָת זָהָב וְכֶסֶף. וְאַתֶּם שִׁתֶּם אֶת לְבַבְכֶם אֶל
הָעֶשֶׂר וְאֶל הַבְּלִי הָעוֹלָם הַזֶּה, וּבַעֲבוּרֵם אֶתֶם
רוֹצְחִים וְגוֹזְלִים וְגוֹנְבִים וּמַעֲרִידִים עֵדוֹת שֶׁקֶר עַל
רַעְיֵכֶם וּפּוֹעֲלִים כָּל אֲנוּן. וְלָכֵן, אוֹי לְכֶם בְּלִתי אִם
תִּנְחַמוּ עַל רַעְתְּכֶם. כִּי אִם לֹא תִנְחַמוּ, הַלָּקַח
תִּלְקַח מִכֶּם הָעִיר הַגְּדוֹלָה הַזֹּאת, וְאַף כָּל הָעָרִים
הַגְּדוֹלוֹת אֲשֶׁר מִסְבִּיב, בְּאֶרֶץ נַחְלָתְנוּ. וְלֹא יִהְיֶה
לְכֶם מְקוֹם בְּתוֹכָן כִּי לֹא יִתֵּן לְכֶם יְהוָה עֹז לַעֲמֹד
בְּפָנֵי אוֹיְבֵיכֶם כַּאֲשֶׁר עָשָׂה עִדְתָּהּ. כִּי כֹה אָמַר
יְהוָה: לֹא אֲרָאָה מַעֲזֵי לְרֹשָׁעִים, לְאֶחָד מֵאֲשֶׁר
לְמַשְׁנָהוּ. כִּי אִם לְמִנְחָמִים עַל חַטָּאֵיהֶם הַשּׁוֹמְעִים
לְדַבְּרֵי עַל פִּי, אַחִי, רְצוּנִי כִּי תִתְבַּוְּנוּ, כִּי בְלִתי
אִם תִּנְחַמוּ עַל חַטָּאֵיכֶם, טוֹב יִהְיֶה לְלִמְנִים מֵאֲשֶׁר
יִהְיֶה לְכֶם. כִּי הִנֵּה, הֵם צְדִיקִים מִכֶּם, כִּי הֵם
אֵינֶם חוֹטְאִים עַל הַיְדִיעָה הַרְבֵּה אֲשֶׁר קִבַּלְתֶּם;
לָכֵן יִרְחַמֶּם יְהוָה; אַכֹּן, הוּא יֵאָרֵד אֶת יְמֵיהֶם
וְיִרְבֶּה אֶת זְרַעֲם, גַּם כַּאֲשֶׁר תְּבוֹא עֲלֵיכֶם כָּלִיָּה
עַד תִּמְכֶּם, בְּלִתי אִם תִּנְחַמוּ עַל רַעְתְּכֶם. אוֹי
לְכֶם עַל הַתּוֹעֵבָה הַגְּדוֹלָה אֲשֶׁר בָּאָה בְּקִרְבְּכֶם!
וְאַתֶּם הַתְּחַבְּרֶתֶם אֵלֶיהָ, אֶל הַכְּנִפְיָה הַחֲשָׂאִית
אֲשֶׁר יִסְדָּה גְדִיאֲנִטוֹן! אוֹי לְכֶם עַל הַנְּאֻוָּה אֲשֶׁר
הַתְּרַתֶּם לְהַכְּנִס אֶל לְבַבְכֶם, כִּי הִיא אֲשֶׁר הִגְבִּיחָה
אֶתְכֶם מֵעַל הַטּוֹב, מִפְּנֵי עֲשָׂרְכֶם הַעֲצוּם!
אוֹי לְכֶם עַל רַשְׁעֵתְכֶם וְעַל תּוֹעִבוֹתֵיכֶם!
וּבְלִתי אִם תִּנְחַמוּ עַל חַטָּאֵיכֶם, אַבּוֹד תֵּאבְדוּ;
וְאַף תִּלְקַח מִכֶּם אֲדַמְתְּכֶם וְאַתֶּם תִּפְרְתוּ מֵעַל
פְּנֵי הָאֶרֶץ. רָאוּ נָא, לֹא עַל דַּעַת עֲצָמֵי אוֹמֵר
אֲנִי כִּי יְבוֹאוּ הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, כִּי לֹא מֵאֵתִי אֲנִי
יּוֹדְעִים; הַנְּנִי יוֹדֵעַ כִּי הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אִמַּת הֵם,
יַעַן אֲשֶׁר הוֹדִיעֶם לִי יְהוָה אֱלֹהִים; עַל כֵּן מַעֲרִיד
אֲנִי כִּי בּוֹא יְבוֹאוּ.

ח

וְהִיָּה בַעַת אֲשֶׁר דַּבֵּר נָפִי אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, הִיָּה
שֵׁם שׁוֹפְטִים אֲשֶׁר הֵם חֲבָרִים בְּאֶגְדַּת גְּדִיאֲנִטוֹן
הַחֲשָׂאִית, וְהֵם רָגוּזוּ וְקִרְאוּ לְעַם עָלְיוֹ לֵאמֹר:
מַדּוּעַ לֹא תִתְפָּשׂוּ אֶת הָאִישׁ הַזֶּה וְתַעֲמִידוּהוּ
לְדִין, לְחַרֵּץ אֶת מִשְׁפָּטוֹ כְּפִי פִשְׁעוֹ אֲשֶׁר פָּשַׁע?

בְּמִשְׁךְ שְׁנַיִם מַעֲטוֹת. וְכִרְאוֹת נָפִי אֶת זֹאת,
הַתְּמַלֵּא לְבוֹ צַעַר וְהוּא קָרָא בִּיגוֹן נִפְשׁוֹ:
אֵהָה, אֵלוֹ הִיוּ יְמֵי בִימֵי יְצִיאַת אַבִּי נָפִי
לְרֵאשׁוֹנָה מֵאֶרֶץ יְרוּשָׁלַם, אֲזִי הִיִּיתִי שֵׁשׁ
עֲמוּ בְּאֶרֶץ הָעֵדוּדָה. בַּעַת הַהִיא הִיָּה עֲמוּ נוֹחַ
לְהַעֲנוֹת לְבַקְשׁוֹת וְאִיתָן בְּשִׁמִּירַת מִצְוֹת
אֱלֹהִים וְלֹא אָץ לְהִנְטוֹת אֶל דְּרָכֵי אֲנוּן. אֲזִי הִיָּה
הָעַם זְרִיז לְשִׁמְעַ לְדַבְּרֵי יְהוָה. אַכֹּן, אֵלוֹ הִיוּ יְמֵי
בִימֵיהֶם, הִיָּתָה נִפְשֵׁי שֹׁשָׁה בְּצִדְקַת אַחִי. אֲף
נִגְזַר כִּי יְמֵי חַיִּי יַחֲלוּ בַעַת הַזֹּאת וְנִפְשֵׁי תְּמַלֵּא
צַעַר מִפְּנֵי רִשְׁעַת אַחִי הַזֹּאת. וְהִנֵּה, הַדְּבָרִים
הָאֵלֶּה נִאֲמָרוּ מֵעַל מַגְדֵּל אֲשֶׁר בְּגוֹן נָפִי, אֲשֶׁר
לִיד הַדְּרִף הָרֵאשִׁית הַמוֹלִיכָה אֶל הַשּׁוֹק הַמְּרַכְזִי
אֲשֶׁר לְעִיר זְרַעְחַמְלָה; וְהִנֵּה הַשְּׂתַחֲוֹה נָפִי עַל
הַמַּגְדֵּל אֲשֶׁר בְּגוֹן. וְהַמַּגְדֵּל הִיָּה לִיד שַׁעַר הַגּוֹן
אֲשֶׁר לִידוֹ עֲבָרָה הַדְּרִף הָרֵאשִׁית. וְעָבְרוּ שָׁם
אֲנָשִׁים אַחְדִּים, וְכִרְאוֹתֶם אֶת נָפִי הַשּׁוֹפֵף אֶת
נִפְשׁוֹ לְפָנֵי אֱלֹהִים עַל הַמַּגְדֵּל, הֵם רְצוּ וְסִפְרוּ
לְעַם אֶת אֲשֶׁר רָאוּ; וְהָעַם בָּא בְּהַמוֹנֵי לְדַעַת
אֶת סִבַּת הָאֵבֶל הַגְּדוֹל, אֲשֶׁר עַל רִשְׁעַת הָעַם.
וְהִיָּה כַּאֲשֶׁר קָם נָפִי עַל רַגְלִי, הוּא רָאָה אֶת
הַמוֹנֵי הָעַם אֲשֶׁר נִקְבְּצוּ יַחְדוֹ. וְהוּא פָּתַח אֶת
פִּיו וְאָמַר אֲלֵיהֶם: מַדּוּעַ נִאֲסַפְתֶּם כְּלָכֶם?
הָאִם בַּעֲבוּר אֲגִיד לְכֶם אֶת עֲוֹנוֹתֵיכֶם?
אַכֹּן, כִּי עֲלִיתִי עַל מַגְדְּלִי לְשׁוֹפֵף אֶת נִפְשֵׁי
לְפָנֵי אֱלֹהֵי, מִפְּנֵי צַעַר לְבִי הַרֵב, אֲשֶׁר מִפְּנֵי
עוֹלוֹתֵיכֶם! וּמִפְּנֵי אֲבָלִי וְקִינָתִי נִאֲסַפְתֶּם יַחְדוֹ
וְאַתֶּם מִשְׁתוֹמְמִים; אַכֹּן, צִרְף גְּדוֹל יֵשׁ לְכֶם
לְתַמָּה. עֲלֵיכֶם לְתַמָּה כִּי הַתְּמַסְרְתֶם לְיַדֵּי הַשֵּׁטָן
וְהוּא קָנָה לוֹ שְׂבִיתָה כֹּה חֲזָקָה בְּתוֹךְ לְבַבְכֶם.
וְאֵיכְכָה זֶה נִפְתַּתֶּם לְמִבְקַשׁ לְהוֹדֵף אֶת נִפְשְׁכֶם
אֶל בּוֹר יַגּוֹן אֵין קִץ וְאֵנַחַת עוֹלָמִים? הַנְּחַמוּ
נָא, הַנְּחַמוּ מִחַטָּאֵיכֶם! מַדּוּעַ תְּמוֹתוּ? פֶּנּוּ נָא,
פֶּנּוּ אֶל יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם. מַדּוּעַ עוֹזְבְּכֶם? כִּי הוּא
כִּי הַקְּשִׁיתֶם אֶת לְבַבְכֶם; אַכֹּן, יַעַן אֲשֶׁר אֵינְכֶם
רוֹצִים לְשִׁמְעַ בְּקוֹל הָרוּעָה הַטּוֹב. אֶתֶם הָעִירוֹתֶם
אֶת חַמְתּוֹ עֲלֵיכֶם. וְהִנֵּה, תַּחַת אֲשֶׁר יִקְבְּצְכֶם,
בְּהִיּוֹתְכֶם שְׂבִים מִרַעְתְּכֶם, הוּא יִזְרֶה אֶתְכֶם
הַלְּאֹה מִפְּנֵיו, בַּעֲבוּר תְּהִיּוּ מֵאֲכָל לְכִלְבִּים וְטָרֶף
לְחֵית הַשָּׂדֶה. אֵיכְכָה שְׂכַחְתֶּם אֶת אֱלֹהֵיכֶם

דְּבָרֵי מְכַחֲשִׁים אִתְּם, כִּי אִם אַף אֵת כָּל
 הַדְּבָרִים אֲשֶׁר אֲמַרוּם אֲבוֹתֵינוּ, וְכֵן אֵת דְּבָרֵי
 הָאִישׁ הַזֶּה, מִשָּׁה, אֲשֶׁר כַּח כֹּה גָדוֹל נִתֵּן לוֹ,
 וְהֵם הַדְּבָרִים אֲשֶׁר דָּבַר עַל בּוֹא הַמְּשִׁיחַ. הָאִם
 הוּא לֹא הָעֵיד כִּי אֲכֹן יְבוֹא בֶן אֱלֹהִים? וְכִהְרִימוּ
 בַּמְדָּבָר אֵת נְחֹשׁ הַנְּחֻשֶׁת, כֵּן יְרוֹמֵם זֶה אֲשֶׁר
 יְבוֹא. וְכַלל אֲשֶׁר הֵבִיטוּ בְּנְחֹשׁ הַזֶּה נִתֵּן לָהֶם
 חַיִּים, כֵּן כֹּל אֲשֶׁר יֵבִיט עַל בֶּן אֱלֹהִים בְּאִמּוֹנָה,
 וּבְרוּחַ נְכָאָה, יִנָּתֵן לוֹ לַחַיּוֹת וְאֶף לַזְכוֹת בְּחַיֵּי
 עוֹלָמִים. וְהִנֵּה לֹא מִשָּׁה לְבַדּוֹ הָעֵיד עַל הַדְּבָרִים
 הָאֵלֶּה, כִּי אִם כָּל הַנְּבִיאִים הַקְּדוֹשִׁים, מִימֵי
 אֲבָרָהָם וְעַד יְמֵינוּ. הֵן אֲבָרָהָם חָזָה אֵת בּוֹאוֹ
 וְלִבּוֹ שָׂמַח וְנִמְלָא חֲדוּהוּ. וְהִנְנִי אוֹמֵר לָכֶם, כִּי
 לֹא רַק אֲבָרָהָם יָדַע אֵת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, כִּי לִפְנֵי
 יָמָיו הָיוּ רַבִּים אֲשֶׁר נִקְרְאוּ עַל פִּי סֵדֵר אֱלֹהִים;
 אֲכֹן, עַל פִּי סֵדֵר בְּנוֹ; וְזֹאת בַּעֲבוּר הָרֵאוֹת לְבָנֵי
 הָאֲדָם אֲלֵפֵי שָׁנַיִם לִפְנֵי בּוֹאוֹ כִּי גָאֵלָה בּוֹא תְּבוֹא
 אֱלֹהִים. וְעַתָּה, רְצוּנִי כִּי תִדְעוּ כִּי מֵאֵז יְמֵי אֲבָרָהָם
 הָעֵידוּ נְבִיאִים רַבִּים עַל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה; הִנֵּה,
 הַנְּבִיא זְנוּס הָעֵיד בְּאִמְצָן לֵב וּמִפְּנֵי זֶה הוֹמַת.
 וְאֶף זִינוּק, וְעֵזְיָה, וְיִשְׁעֵיהוּ וְיִרְמְיָהוּ, וְיִרְמְיָהוּ
 הוּא הַנְּבִיא אֲשֶׁר הָעֵיד עַל חֲרָבֵי יְרוּשָׁלַם,
 וְיִזְדְּעִים אֲנַחְנוּ כִּי יְרוּשָׁלַם נִחְרָבָה, כְּדָבָרוֹ.
 לָכֵן מִדּוּעַ אִפּוֹא לֹא יְבוֹא בֶן אֱלֹהִים כְּדָבַר
 נְבוֹאָתוֹ? הִנֵּה, הַתְּסַתְרוּ כִּי נִחְרָבָה יְרוּשָׁלַם?
 הַתְּאִמְרוּ כִּי בְּנֵי צְדָקָהוּ לֹא הוֹמַתוּ, כִּלְמַסּ זֹלַת
 מוֹלֵק? הָאִין אִתְּם רּוֹאִים כִּי יִרְעַע צְדָקָהוּ עִמָּנוּ,
 וְכִי הֵם גִּרְשׁוּ מֵאֶרֶץ יְרוּשָׁלַם? וְאִין זֹאת הַכֹּל;
 אָבִינוּ, לְחֵי, גִּרְשׁ מִירוּשָׁלַם, יַעַן אֲשֶׁר הָעֵיד עַל
 הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה. וְאֶף נְפִי הָעֵיד עַל אוֹדוֹתֵיהֶם,
 וְכַמְעַט כָּל אֲבוֹתֵינוּ, עַד הַיּוֹם הַזֶּה; אֲכֹן, הֵם
 הָעֵידוּ עַל בּוֹא הַמְּשִׁיחַ וְצִפּוּ לוֹ וְשָׂמְחוּ עַל יוֹמוֹ
 אֲשֶׁר יְבוֹא. וְהִנֵּה, הוּא אֱלֹהִים, וְהוּא עִמָּם,
 וְהוּא הַתְּגַלָּה אֱלֹהִים, וְכֵה נִגְאָלוּ עַל יְדֵיו; וְהֵם
 כְּדוּוּהוּ בַּעֲבוּר הָעֵתִיד לְבוֹא. וְעַתָּה, יַעַן אֲשֶׁר
 יִזְדְּעִים אִתְּם אֵת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, וְאִינְכֶם יְכוֹלִים
 לְהַכְחִישׁ, בְּלִתֵּי אִם תִּשְׁקֹרוּ, הֵן בְּדָבָר הַזֶּה
 חֲטָאתֶם, כִּי מֵאִסְתֶּם אֵת כָּל אֵלָה, עַל אֶף
 רְאִיוֹת כֵּה רְבוֹת אֲשֶׁר קִבַּלְתֶּם; אֲכֹן, קִבַּלְתֶּם
 אֵת כָּל הַדְּבָרִים, דְּבָרִים אֲשֶׁר בְּשִׁמּוֹם וְאֶף אֵת

מִדּוּעַ תְּבִיטוּ אֶל הָאִישׁ הַזֶּה וְתִקְשִׁיבוּ לוֹ בְּנִצְאוֹ
 אֵת הָעַם הַזֶּה וְאֵת חֲקִינוּ. כִּי הִנֵּה, נְפִי דָּבַר
 אֲלֵיהֶם עַל שְׁחִיתוֹת חֲקִיהֶם. אֲכֹן, דְּבָרִים רַבִּים
 דָּבַר נְפִי אֲשֶׁר לֹא נִתֵּן לְכַתְּבָם; וְלֹא הָיָה אֶחָד
 מִדְּבָרָיו אֲשֶׁר סָתַר אֵת מִצְוֹת אֱלֹהִים.
 וְהַשּׁוֹפְטִים הָאֵלֶּה רָגְזוּ עָלָיו כִּי הוּא דָּבַר
 אֲלֵיהֶם בְּרוּרוֹת עַל מַעֲשֵׂי הַסֵּתֵר הָאֲפָלִים
 אֲשֶׁר לָהֶם. עַל אֶף זֹאת, הֵם לֹא הֵעִזוּ לְשַׁלַּח
 בּוֹ אֵת יָדָם, מִיִּרְאָתָם אֵת הָעַם, פֶּן יִקְרָאוּ נִגְדָם.
 עַל כֵּן הֵם קִרְאוּ אֶל הָעַם לֵאמֹר: מִדּוּעַ תִּתְּרוּ
 לְאִישׁ הַזֶּה לְגַדְּפָנוּ? הֵן הוּא מֵרְשִׁיעַ אֵת כָּל
 הָעַם הַזֶּה וְחוֹרֵץ אֵת דֵּינּוֹ לְכַלְיָה. וְהוּא אֶף
 אוֹמֵר כִּי עֲרִינוּ הַגְּדוּלוֹת הָאֵלֶּה תִּלְקַחְנָה מִמָּנוּ,
 וְלֹא יִהְיֶה מְקוֹם לָנוּ בְּתוֹכָן. הִנֵּה, יוֹדְעִים אֲנַחְנוּ
 כִּי לֹא תִתְּכֶן זֹאת; הֵן חֲזָקִים אֲנַחְנוּ וְעֲרִינוּ
 גְּדוּלוֹת. לָכֵן לֹא יִהְיֶה כַח לְאוֹיְבֵינוּ לְגַבַּר עָלֵינוּ.
 כֵּה שְׁפוּ הַשּׁוֹפְטִים אֵת הָאֲנָשִׁים, וְעוֹרְרוּ בָהֶם
 זַעַם עַל נְפִי, וְכֵה חֲרָרוּ רִיב בֵּינֵיהֶם; וְהָיוּ שֵׁם
 כְּמֵה אֲשֶׁר קִרְאוּ לֵאמֹר: חֲדְלוּ לָכֶם מִן הָאִישׁ
 הַזֶּה, כִּי אִישׁ טוֹב הוּא, וְהַדְּבָרִים אֲשֶׁר דָּבַר
 אֲכֹן בּוֹא יְבוֹאוּ, אִם לֹא נָשׁוּב מִרְעַתְנוּ. הֵן
 כָּל הַמְּשִׁפְטִים אֲשֶׁר הָעֵיד בְּנוּ יְבוֹאוּ עָלֵינוּ;
 כִּי יוֹדְעִים אֲנַחְנוּ אֲשֶׁר הוּא הָעֵיד בְּנוּ בְּאִמַת
 עַל דְּבַר עֲוֹנוֹתֵינוּ. וְאֲכֹן, רַבִּים הֵם, וְכִידְעוּ אֵת
 עֲוֹנוֹתֵינוּ כֵּן יוֹדַע הוּא אֵת כָּל אֲשֶׁר יְבוֹאֲנוּ.
 הֵן לֹא לֵוֵלָה הָיָה נְבִיא, לֹא יְכוֹל הָיָה הוּא לְהָעֵיד
 עַל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה. וּמִפְּנֵי הַפַּחַד אֲשֶׁר אֶחָד
 בְּאֲנָשִׁים הַמְּבַקְשִׁים לְכַלּוֹת אֵת נְפִי, הֵם נִמְנְעוּ
 לְשַׁלַּח בּוֹ אֵת יָדָם. וּבְרֵאוֹת נְפִי כִּי מִצָּא חוֹן
 בְּעֵינֵי אֶחָדִים, שָׁב הוּא לְדָבַר אֲלֵיהֶם, עַד כִּי
 פָּחַדוּ שְׂאֵרֵיהֶם. אֲכֹן, הוּא הַכֵּרַח לְהוֹסִיף דְּבַר
 אֲלֵיהֶם, וְכֵה אִמֵּר: הִנֵּה, אֲחִי, הִלֵּא קִרְאתֶם אֵת
 הַכְּתוּב, כִּי נִתֵּן אֱלֹהִים כַּח לְאִישׁ אֶחָד, לְמִשָּׁה,
 לְהַכּוֹת בְּמֵי יַם סוּף, וְהֵם נִבְקְעוּ הִנֵּה וְהִנֵּה,
 עַד אֲשֶׁר עָבְרוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֲבוֹתֵינוּ, בְּבִשְׂוָה,
 וְהַמִּים שָׁבוּ וְסָגְרוּ עַל צְבָא הַמְּצָרִים וּבְלָעוּם?
 וְהִנֵּה, אִם נִתֵּן אֱלֹהִים לְאִישׁ הַזֶּה כַּח כְּזֶה, מִדּוּעַ
 תִּתְּנָחוּ בֵּינֵיכֶם וְתִאמְרוּ כִּי לֹא נִתֵּן הוּא לִי
 הַכַּח לְדַעַת אֵת הַמְּשִׁפְטִים אֲשֶׁר יְבוֹאוּכֶם,
 בְּלִתֵּי אִם תִּשׁוּבוּ מִרְעַתְכֶם? אֶף לֹא רַק אֵת

והאנשים לא ידעו דבר על ההמון אשר נאסף
 ליד גן נפי; על כן אמרו זה אל זה: אלה האנשים
 אשר רצחו את השופט ואלהים הפס לבל יוכלו
 להמלט מידנו. והם תפשו אותם ואסרום
 והשליכום אל בית הפלא. או יצא קול בקרב
 העם פי השופט נהרג, וכי רוצחיו נתפשו
 ונכלאו בבית הפלא. ולמחרת היום התאסף
 העם להתאבל ולצום בעת קבורת השופט
 העליון והגדול אשר נרצח. ואף השופטים
 אשר היו ליד גן נפי ושמעו את דבריו נאספו
 יחדו לקבורה. והם שאלו את האנשים לאמר:
 איפה החמשה אשר נשלחו לחקר על אודות
 השופט העליון, אם אמנם נהרג? והם ענו
 לאמר: איננו יודעים דבר על החמשה אשר
 אומרים אתם כי שלחתם, אף יש חמשה
 אשר הם הרוצחים, ואותם השלכנו אל בית
 הפלא. אז בקשו השופטים כי יובאו הכלואים;
 והם הובאו והנה, הם החמשה אשר נשלחו.
 והשופטים חקרום לדעת את הענין; ואלה
 ספרו להם את כל אשר עשו, לאמר: רצנו
 ובאנו אל מקום כס המשפט, ובראותנו את
 כל הדברים, והם כפי אשר העיד נפי, גדלה
 השתוממותנו עד כי נפלנו ארצה. וכאשר
 התאוששנו מהשתוממותנו, והנה השליכנו
 אל בית הפלא. ואשר לרצח האיש הזה, איננו
 יודעים מי הוא אשר עשה זאת, ורק יודעים
 אנחנו כי רצנו והגענו כפפצכם והנה הוא הרוג,
 כדבר נפי. אז בארו השופטים את הדבר לעם;
 והם קראו בקול גדול נגד נפי, לאמר: הננו
 יודעים כי האיש הזה, נפי, אכן קשר עם מישהו
 להרג את השופט. כן הוא יוכל להכריז את
 דבר הרצח באזנינו בעבור יתפך את אמונתנו
 באמונתו, למען יתנשא ויהיה לאיש גדול,
 בחיר אלהים ונביא. ועתה, נגלה את צפונות
 האיש הזה, והוא יתודה על אשמתו ויודיענו מי
 אכן רצח את השופט הזה. וחמשת האנשים
 שחררו מכלאם ביום הקבורה. ואולם, הם גערו
 בשופטים על הדברים אשר הם אמרו נגד נפי
 ורבו עמם, איש-איש, עד כי הכלימום. על אף
 זאת, צוו השופטים לתפש את נפי ולאסרו

כל הדברים אשר בארץ, כעדות כי אמת הם.
 והנה מאסתם את האמת ומרדתם באלהיכם
 הקדוש ואף כעת, תחת אשר תאצרו לכם
 אוצרות בשמים, אשר לעולם לא ישתנו,
 ואשר כל טמאה לא יכולה לבוא, גודשים
 אתם חמה לכם ליום הדין. אכן אף היום
 ממלאים אתם את הסאה, ברצח ובזנות
 וברשעה אשר עשיתם, לקראת אבדון עולם;
 אשר עד מהרה יבוא עליכם, בלתי אם תנחמו
 מרעתכם. אכן, על פתחכם עומד הוה עתה.
 לכו אל כס המשפט ובקשו; הנה, שופטכם
 נרצח והוא מתבוסס בדמו; והוא נרצח על
 ידי אחיו המבקש לשבת על כס המשפט.
 הן שניהם חברים באגדתכם החשאית, אשר
 יסדה גדיאנטון והמרשע ההוא, המבקש
 להאביד את נשמות בני האדם.

ט

וכילות נפי לדבר את הדברים האלה, רצו אנשים
 אחדים מן העומדים שם אל כס המשפט. חמשה
 היו ההולכים, וכה אמרו זה אל זה בלכתם:
 עתה ידוע נדע אם נביא האיש הזה, אשר שלחו
 אלהים לנבא לנו דברים מפלאים כאלה. הנה,
 איננו מאמינים כי עשה כן, איננו מאמינים כי
 הוא נביא. ואולם, אם אמת הדבר אשר הוא
 דבר, כי השופט העליון הרוג, נאמין כי שאר
 דבריו אמת הם. והם רצו ברב כח ובאו אל כס
 המשפט, והנה השופט העליון נפל ארצה מת,
 מתבוסס בדמו. ובראותם זאת, הם השתוממו
 מאד, עד כי נפלו ארצה, כי לא האמינו לדברי
 נפי אשר דבר על השופט העליון. ועתה, אחר
 ראותם, הם האמינו ופחד נפל עליהם פן יבואו
 על העם כל המשפטים אשר על אודותיהם
 דבר נפי. על כן הם רעדו ונפלו ארצה. והנה,
 במהרה אחר רצח השופט, אשר נדקר למות
 בידי אחיו אשר התחפש לבל יפירוהו ונמלט,
 רצו המשרתים וספרו לעם את אשר קרה,
 והעקה על הרצח פשטה בעם. אז התקבצו
 האנשים אל מקום כס המשפט; והנה, לתמהונם,
 הם ראו את חמשת האנשים אשר נפלו על הארץ.

אני וכי אלהים שלחני אליכם. והיה כי הלכו האנשים ועשו ככל אשר דבר אליהם נפי. והנה דבריו התקיימו בתמם. כי כפי דבריו הכחיש שאנטום את פשעו, וכפי דבריו הוא התודה עליו. והוא אלץ להודות כי אכן הוא עצמו היה הרוצח; וכה שחררו חמשת האנשים, וגם נפי. והיו שם אנשים מן הנפיים אשר האמינו לדברי נפי; וכן היו שם אנשים אשר האמינו מפני עדות החמשה, כי אלה הפכו מאמינים בעת מאסרם בבית הכלא. והיו בעם אלה אשר אמרו כי נפי נביא. והיו אחרים אשר אמרו: הנו אל, כי לולא כן לא היה יודע הכל. הן הוא אמר לנו את מחשבות לבנו ואף אמר לנו דברים נוספים; והוא אשר הודיענו מי אכן רצח את שופטנו העליון.

7

והיה כי פרצה מחלוקת בקרב העם, עד כי הם נפלגו לכאן ולכאן ופנו איש לעברו, בהשאינם את נפי, העומד בתוכם, לבדו. ונפי הלך לדרך, אל ביתו, והוא הוגה בדברים אשר הראהו יהוה. והיה בהיותו שקוע בשרעפיו, נדכה ושפל רוח מפני רשעת עם הנפיים, מעשי הסתר האפלים אשר עשו והרצח והגזל וכל מיני עוונותיהם, והנה קול דובר אליו, לאמר: ברוך אתה, נפי, על הדברים אשר עשית; כי ראיתיה מודיע לעם הזה את דברי אשר נתתי בפיך בלא לאות ובלא יראה מפניהם, ולא בקשית את שלום נפשך, כי אם לקים את רצוני ולשמר את מצותי. ועתה, יען אשר עשית זאת בלא לחשך ממך עמל ונגע, הנה ברכתיך לעולם ואעשה גבור בדבור ובמעשה, באמונה ובפעולה. כפי דברך יעשה לך הכל, כי לא תבקש את אשר אינו לרצוני. הנה, אתה נפי ואנכי אלהים. הנני מודיע לך זאת לפני מלאכי: גבור תגבר על העם הזה ואת הארץ תפה ברעב ובדבר ובחרב, כפי רשעת העם הזה. הנני נוהן לך כח, למען כל אשר תחמתהו בארץ יחתם בשמים; וכל אשר תתיר בארץ, יתר בשמים. כה יהיה כחך בקרב העם הזה.

ולהביאו לפני ההמון. והם חקרו אותו בשאלות שתי וערב למען יסתר עצמו, בעבור יוכלו לגזר עליו מות. והם אמרו לו: שפתך אתה לעברה; מי האיש אשר בצע את הרצח הזה? הגד לנו והודה באשמתך; ועוד אמרו: הנה כסף, ואף את חייך נתן לך אם תספר לנו, ותודה בקשר אשר קשרת עמו. ואמר אליהם נפי: הוי, סכלים וערלי לב, עורים וקשי ערף, התדעו עד מתי יניח לכם יהוה אלהיכם ללכת בדרךכם החטאה הזאת? הן עליכם לזעק ולהתאבל על החרבן הגדול האורב לכם בעת, בלתי אם תנחמו מרעתכם. הנכם אומרים כי קשרתי קשר עם איש בעבור ירצח את שזורם, שופטנו העליון. והנה, אני אומר לכם כי כה הדבר יען אשר העדתי לפניכם בעבור תדעו על כך; אכן, כעדות לכם כי ידעתי את הרשעה ואת התועבות אשר בקרבכם. ויען אשר כה העדתי, אומרים אתם כי קשרתי קשר עם איש בעבור יעשה את המעשה הזה; אכן, יען אשר נתתי לכם את האות הזה, אתם רוגזים עלי ומבקשים לכלות את נפשי. ועתה הנני שם לכם אות נוסף ואראה אם תבקשו לכלותני אף מפני. הנני אומר לכם: לכו אל בית שאנטום, אחי שזורם, ואמרו לו: האם קשר עמך נפי, המתראה נביא והמתנבא על העם הזה, רעה כה רבה, כי תרצח את שזורם אחיך? והוא יאמר אליכם: לא. ואתם תאמרו אליו: הרצחת את אחיך? והוא יעמד נפחד ולא ידע מה ידבר. והנה, יכחיש הוא את הדבר באזניכם, ויעמיד פני מפתע ויגידכם כי נקי כפיים הוא. אך אתם תחקרוהו ותמצאו דם בכנף גלימתו. ובראותכם זאת תאמרו: מאין הדם הזה? האין יודעים אנחנו כי זה דם אחיך? אז הוא ירעד ויחזיר פאלו באו המות. ואז תאמרו: מפני הפחד הזה והחרון אשר בפניך, הננו יודעים כי אשם אתה. אז יפל עליו פחד נורא אף יותר והוא יתודה לפניכם, ולא יכחיש עוד כי הוא אשר רצח. אז יאמר הוא אליכם כי אני, נפי, אינני יודע דבר בענין הזה, בלתי אם נודע לי בכח אלהים. ואני תדעו כי איש ישר

ח וְכֹה, אִם תֹּאמַר לְהִיכֹל הַזֶּה כִּי יִבְקַע לְשָׁנִים, כֹּה
 ט יַעֲשֶׂה. וְאִם תֹּאמַר לְהָר הַזֶּה: נִפְלַל וְהָיָה מִיִּשׁוּר,
 י כֹּה יַעֲשֶׂה. וְהִנֵּה, אִם תֹּאמַר כִּי אֱלֹהִים יִכֹּה אֶת
 יא הָעָם הַזֶּה, כֹּה יִהְיֶה. וְעַתָּה, הֲנִי מִצְוֶה כִּי תִלְךָ
 וְתוֹדִיעַ לְעַם הַזֶּה, כִּי כֹה אָמַר יְהוָה אֱלֹהִים,
 אֲשֶׁר הוּא אֵל שָׁדִי; אִם לֹא תִשׁוּבוּ מִרְעַתְכֶם
 ב' הַכֹּה תִכּוּ אַף עַד כְּלוֹתְכֶם. וְהָיָה אַחֲרָי אֲשֶׁר
 דָּבַר יְהוָה אֵל נָפִי אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, חָדַל נָפִי
 מִלְכַּת אֵל בֵּיתוֹ וְשָׁב אֶל הַהֶמוֹן הַמִּפְזָרִים עַל
 ז' פְּנֵי הָאָרֶץ. וְהוּא הוֹדִיעַ אֶת דְּבַר יְהוָה אֲשֶׁר
 הָיָה אֵלָיו, עַל אֲבָדְנֶם בְּלַתִּי אִם יִשׁוּבוּ מִרְעַתְכֶם.
 ח' וְהִנֵּה, עַל אֵף הַנֶּס הַגָּדוֹל אֲשֶׁר חוֹלַל נָפִי בְּהִגִּידוֹ
 לָהֶם עַל אוֹדוֹת מוֹת הַשּׁוֹפֵט הָעֲלִיוֹן, הֵם הַקְּשׁוּ
 ט' אֶת לְבָבָם וְלֹא שָׁמְעוּ לְדְבַר יְהוָה. לָכֵן הוֹדִיעַ
 נָפִי אֶת דְּבַר יְהוָה לְאָמֹר: בְּלַתִּי אִם תִּשׁוּבוּ
 מִרְעַתְכֶם, הַכֹּה תִכּוּ אַף עַד כְּלוֹתְכֶם, נְאוּם יְהוָה.
 ט' וְהָיָה כְּאֲשֶׁר הוֹדִיעַ נָפִי אֶת דְּבַר יְהוָה, וְהִנֵּה הֵם
 עוֹד הַקְּשׁוּ אֶת לְבָבָם וְלֹא שָׁמְעוּ לְדְבָרִי; וְהֵם אַף
 ט' גִּדְפוּהוּ וּבִקְשׁוּ לְתַפְשׂוֹ וְלִהְשָׁלִיכוֹ לְכַלְאֵי. וְאוֹלָם,
 כ' כֹּחַ אֱלֹהִים עֲמַד לוֹ וְלֹא יִכְלוּ הֵם לְתַפְשׂוֹ וּלְכַלְאוֹ,
 כִּי רוּחַ אֱלֹהִים לְקַחוּ מִקִּרְבָּם וּנְשָׂאוּ הַרְחֵק מֵהֶם.
 ז' וְכֹה הוּא הִלְךְ בְּרוּחַ אֱלֹהִים מֵהֶמוֹן אֵל הַמּוֹן,
 יא מוֹדִיעַ אֶת דְּבַר אֱלֹהִים, עַד אֲשֶׁר הוֹדִיעוּ לְכֹל,
 י"ח או שִׁלְחוּ בְקִרְבָּם הָעָם כָּלֹ. וְאוֹלָם, הֵם לֹא
 שָׁמְעוּ לְדְבָרִי. וְהִנֵּה פָּרְצוּ מְרִיבוֹת בֵּינֵיהֶם עַד
 כִּי נִפְלְגוּ זֶה מִזֶּה וַחֲלָלוּ לְהַרְגֵּ אִישׁ אֶחָיו
 ט' בַּחֲרָב. כֹּה כָּלְתָה שְׁנַת שְׁבַעִים וְאַחַת לְשִׁלְטוֹן
 הַשּׁוֹפְטִים בְּעַם נָפִי.

י א

א וְהָיָה בְּשַׁנַּת שְׁבַעִים וּשְׁתַּיִם לְשִׁלְטוֹן הַשּׁוֹפְטִים,
 ט' רָבו הַמְּרִיבוֹת עַד כִּי הָיוּ מִלְחָמוֹת בְּקִרְבָּם כָּל
 ב' עַם נָפִי בְּכָל רַחְבֵי הָאָרֶץ. הִיָּתָה זֹאת הַכְּנָפִיָּה
 ט' הַחֲשָׁאִית הַהִיא, אֲשֶׁר בִּצְעָה אֶת פְּעֻלוֹת הַהָרָס
 וְהַרְשָׁעָה. וְהַמְּלַחְמָה הַזֹּאת נִמְשְׁכָה כָּל הַשָּׁנָה
 הַהִיא; וְכֹה נִמְשְׁכָה אַף בְּשַׁנַּת שְׁבַעִים וּשְׁלֹשׁ.
 ג' וּבְשָׁנָה הַהִיא קָרָא נָפִי אֵל יְהוָה לְאָמֹר:
 ד' אָהָה, יְהוָה, אֵל תִּתִּיר אֶת הַשְּׁמַדַּת הָעָם הַזֶּה
 בַּחֲרָב, כִּי אִם תִּבְיֵא רַעַב בְּאָרֶץ, יְהוָה, לְעוֹרְרִים
 ח' לְזַכֵּר אֶת יְהוָה אֱלֹהֵיהֶם. אוֹלֵי הֵם יִנְחָמוּ וְיִשׁוּבוּ

השוֹדֵדִים הַיְהִיא וְלֹהֶשְׁמִידִם. אַף הִנֵּה, בְּשִׁנָּה
 הַיְהִיא נִהְדָפוּ אַנְשֵׁי הַצָּבָא אֶל אַרְצָם. וְכֹה כָּלְתָה
 שְׁנַת שְׁמוֹנִים לְשִׁלְטוֹן הַשׁוֹפְטִים בְּעַם נְפִי.
 וְהָיָה בְּרֵאשִׁית שְׁנַת שְׁמוֹנִים וְאַחַת הֵם יֵצְאוּ
 שְׁנֵית עַל כְּנַפְיַת הַשׁוֹדֵדִים הַיְהִיא וְהַשְּׁמִידוֹ
 רְבִים מִמֶּנָּה. וְאוֹלָם אַף הֵם סָבְלוּ אֲבֹדוֹת
 כְּבָדוֹת. וְהֵם נֶאֱלָצוּ לְסַגֵּת שְׁנֵית מִן הַיְעָרוֹת
 וּמִן הַהָרִים אֶל אַרְצָם מִפְּנֵי עֵצֶם מִסְפָּר
 הַשׁוֹדֵדִים אֲשֶׁר שָׂרְצוּ בְּהָרִים וּבַיְעָרוֹת.
 כֹּה כָּלְתָה הַשְּׁנָה הַיְהִיא. וּמִסְפָּר הַשׁוֹדֵדִים
 עֲדִין גָּדַל וְכַחַם עֲצֶם, עַד כִּי הִעֲזוּ פְּנֵיהֶם אֶל
 כָּל חִילוֹת הַנְּפִיִּים וְאֵף אֶל חִילוֹת הַלְּמָנִים. וְהֵם
 הִטִּילוּ מוֹרָא רַב עַל אַנְשֵׁי כָּל הָאָרֶץ. כִּי הִנֵּה,
 הֵם חֲדָרוּ אֶל אֲזוּרִים רְבִים בְּאָרֶץ וְזָרְעוּ בָּהֶם
 חֲרָבִן וְהָרָס. וְהֵם הִרְגוּ רְבִים וְשָׁבוּ אַחֲרֵים
 וְהוֹבִילוּם אֶל הַיַּעַר; וּבִפְרָט שָׁבוּ אֶת נְשֵׁיהֶם
 וְאֶת יְלָדֵיהֶם. וְהִרְעָה הַגְּדוֹלָה הַזֹּאת, אֲשֶׁר
 בָּאָה עַל הָאֲנָשִׁים מִפְּנֵי עוֹנֵם, עוֹרְרָה אוֹתָם
 לְזָכֹר שְׁנֵית אֶת יְהוָה אֱלֹהֵיהֶם. כֹּה כָּלְתָה שְׁנַת
 שְׁמוֹנִים וְאַחַת לְשִׁלְטוֹן הַשׁוֹפְטִים. וּבְשִׁנַּת
 שְׁמוֹנִים וְשָׁתִּים הֵם שָׁכְחוּ שְׁנֵית אֶת יְהוָה
 אֱלֹהֵיהֶם. וּבְשִׁנַּת שְׁמוֹנִים וְשִׁלֹּשׁ גָּדַל עוֹנֵם
 וְכָבֵד. וּבְשִׁנַּת שְׁמוֹנִים וְאַרְבַּע הֵם לֹא תִקְּנוּ אֶת
 דְּרָכָם. וּבְשִׁנַּת שְׁמוֹנִים וְחָמֵשׁ חֲזָקוּ וְעֲצָמוּ
 גִּאְוָתָם וְרָשָׁעְתָם; וְכֹה הֵם שָׁבוּ וְהִבְשִׁילוּ אֵלַי
 שַׁחַת. כֹּה כָּלְתָה שְׁנַת שְׁמוֹנִים וְחָמֵשׁ.

יב

וְכֹה רֹאִים אֲנַחְנוּ מֵה כּוֹזֵב לֵב בְּנֵי הָאָדָם וּמָה
 רוֹפֵף הוּא. הִנְנוּ נוֹכְחִים כִּי יְהוָה, בְּטוֹבוֹ הַגְּדוֹל
 אֲשֶׁר לֹא קֵץ, מְבָרַךְ וּמַצְלִיחַ אֶת הַשְּׁמִים בּוֹ
 אֶת מִבְּטָחָם. בִּיְדֵינוּ לְרֹאוֹת כִּי בְּעֵצֶם הַשְּׁעָה
 אֲשֶׁר מַצְלִיחַ הוּא אֶת עַמּוֹ בְּהַגְדִּילָת תְּבוּאָתָם
 וְעֲדָרֵי צֹאנָם וּבִקְרָם, וּוְהֵבֵם וְכִסְפָּם וְכָל מִיּוֹנֵי
 דְּבָרֵי יָקָר אֲשֶׁר מִכָּל סוּג וְאֲמִנּוֹת, בְּשַׁעַת הַצִּילוֹ
 אֶת חַיֵּיהֶם וְחִלְצָם מִיַּד אוֹיְבֵיהֶם, בַּעַת רִכְכוּ
 אֶת לֵב שׁוֹנְאֵיהֶם לְבַל יִקְוּמוּ עֲלֵיהֶם לְמַלְחָמָה;
 וּבִקְצָרָה: כֹּאֲשֶׁר הוּא עוֹשֶׂה הַכֹּל לְמַעַן רוּחַת
 עַמּוֹ וְאֲשֶׁר־סָ, אֲכֹן, בְּעֵצֶם הַעַת הַיְהִיא, מִקְשִׁים
 הֵם אֶת לֵבָם, וְשׁוֹכְחִים אֶת יְהוָה אֱלֹהֵיהֶם,

עוֹד לֹאבֵד אֶת נְפִי, כִּי אִם כְּבֹדוֹהוּ כְּכָבֵד נְבִיא
 גְּדוֹל, אִישׁ אֱלֹהִים, אֲשֶׁר הֶעֱנִיק לוֹ אֱלֹהִים רַב
 כַּח וְסִמְכוֹת. וְהִנֵּה, אֲחִיו לְחֵי לֹא פָּגַר אַחֲרָיו
 בְּדַבָּרִים הַנוֹגְעִים לְצַדִּיק, אַף כְּמֵלֵא הַנִּימָה.
 כֹּה שָׁבוּ וְהִצְלִיחוּ עִם נְפִי בְּכָל הָאָרֶץ, וְהָאֲנָשִׁים
 הִחֲלוּ לְבָנוֹת אֶת שְׁמֹמוֹת אַרְצָם; וְהֵם רַבּוּ
 וְהִתְפַּשְׁטוּ עַד אֲשֶׁר כָּסּוּ אֶת כָּל פְּנֵי הָאָרֶץ,
 בַּצָּפוֹן וּבַדְרוֹם, מִן הַיָּם הַמְּעַרְבִי וְעַד הַיָּם
 הַמְּזָרְחִי. וְשִׁנַּת שְׁבַעִים וְשֵׁשׁ כָּלְתָה בְּשָׁלוֹם,
 וְאֵף שְׁנַת שְׁבַעִים וְשִׁבַע הִחֲלָה בְּשָׁלוֹם;
 וְהַכְּנִסְיָה הִתְפַּשְׁטָה עַל פְּנֵי כָּל הָאָרֶץ; וְרַב
 הָאֲנָשִׁים, הַנְּפִיִּים וְהַלְּמָנִים כִּפְאָחַד, הָיוּ חֲבָרִי
 הַכְּנִסְיָה; וְהַשְּׁלוֹם וְהַשְּׁלוֹה הַרְבִּים הָיוּ מִנַּת
 חִלְקָם בְּאָרֶץ. כֹּה תִמָּה שְׁנַת שְׁבַעִים וְשִׁבַע.
 וְאֵף בְּשִׁנַּת שְׁבַעִים וְשְׁמוֹנָה הָיָה לָהֶם שְׁלוֹם,
 זולַת מְרִיבוֹת אֲחָדוֹת עַל אוֹדוֹת עֲקָרֵי הַתּוֹרָה
 אֲשֶׁר יִסְדּוּ הַנְּבִיאִים. וּבְשִׁנַּת שְׁבַעִים וְתִשְׁעַ
 פָּרְצוּ מְדִינֵם רְבִים, וְאוֹלָם נְפִי וְלְחֵי וְרְבִים
 מֵאַחֲחֵיהֶם לְכַנְסִיָּה אֲשֶׁר הִיטִיבוּ לְדַעַת אֶת
 עֲקָרֵי הַתּוֹרָה לְאַשׁוּרָה, וְאֲשֶׁר לָהֶם רַב חַיּוֹנוֹת
 מִדֵּי יוֹם בְּיוֹמוֹ, הִטִּיפוּ אֶל הָעָם אֶת דְּבַר אֱלֹהִים,
 עַד כִּי שָׁמוּ בְּשִׁנָּה הַיְהִיא קֵץ לְסַכְסוּף. וּבְשִׁנַּת
 שְׁמוֹנִים לְשִׁלְטוֹן הַשׁוֹפְטִים בְּעַם נְפִי, קָמוּ
 פּוֹרְשִׁים נְפִיִּים אֲחָדִים, אֲשֶׁר עָבְרוּ אֶל הַלְּמָנִים
 שְׁנִים מִסְפָּר לְפָנֵי כֹן וְאֲשֶׁר כִּנּוּ עֲצָמָם לְמָנִים,
 וְעַמָּם מִסְפָּר מִצְּאֲצָאֵי הַלְּמָנִים מִלְּדָה, אֲשֶׁר
 עוֹרְרוּ עַל יְדֵיהֶם, אֲכֹן, עַל יַדֵּי הַפּוֹרְשִׁים,
 לְכַעַס עַל אַחֲחֵיהֶם עַד כִּי הֵם הִחֲלוּ לְהִלָּחֵם
 בָּהֶם. וְהָיָה כִּי הֵם רָצְחוּ וְנָזְלוּ, וְאַחֲרָי כֹן נְסוּגוּ
 אֶל הַהָרִים וְאֶל הַיְעָרוֹת וְאֶל מְקוֹמוֹת סִתְרָם,
 לְהִתְחַבֵּא בָּהֶם לְבַל יִמְצְאוּ; וּמִדֵּי יוֹם בְּיוֹמוֹ גָּדַל
 מִסְפָּרָם, כִּי הִלְכוּ פּוֹרְשִׁים וְהִתְחַבְּרוּ עִמָּהֶם.
 וּבְמִשְׁךְ הַזָּמַן, בְּטָרָם תַּחֲלַפְנָה שְׁנִים רַבּוֹת,
 הִפְכוּ לְכַנְפֵי שׁוֹדֵדִים אֲדִירָה. וְהֵם חִפְּשׂוּ אֶת
 כָּל מִזְמוֹת הַסֵּתֵר אֲשֶׁר לְגִדְיָאֲנָטוֹן, וְכֹה הָיוּ
 לְשׁוֹדֵדֵי גְדִיאֲנָטוֹן. וְהָיָה כִּי הַשׁוֹדֵדִים הָאֵלֶּה
 הִסְבוּ חֲרָבִן גְּדוֹל וְהָרָס רַב בְּקִרְבָּם עִם נְפִי, וְאֵף
 בְּקִרְבָּם עִם הַלְּמָנִים. וְהִנֵּה הָיָה הַכְּרַח לְשִׁים קֵץ
 לְפַעֲלַת הַהָרָס הַזֹּאת. לְכֹן נִשְׁלַח צָבָא גְּבוּרִי
 חֵיל אֶל הַיְעָרוֹת וְאֶל הַהָרִים לְחַפֵּשׂ אֶת כְּנַפְיַת

הוא יאמר לו כדבר הזה, כי כעונו יבוא עלי, ותשועה לו אין. על כן בעבור יושעו בני האדם, הכרו על תשובה. ברוכים המנחמים מחטא, השומעים לקול יהוה אלהיהם, כי הם אשר יושעו. יהי רצון מלפני אלהים, אשר לו הגדלה כתמה כי יגיעו בני האדם לכלל תשובה ומעשים טובים, למען יושב להם חסד תחת חסד, כפי מעשיהם. הנה, חפצי כי כל בני האדם יושעו, אף כתוב כי ביום הגדול והאחרון יהיו כאלה אשר ישלכו, אכן, ידחו מלפני יהוה; עליהם יגזרו יסורי עולם, למלא את דברי האמור: למיטיב עשות, חיי נצח; ולפועל רשעה, קללת עולם. כן הדבר. אמן.

יג

והיה בשנת שמונים ויש, והנפיים הוסיפו להרע ולהרשיע עד מאד, בעוד הלמנים הקפידו לשמר את מצוות אלהים על פי תורת משה. אכן, בשנה ההיא בא איש אחד למני, ושמו נקרא שמואל, אל ארץ זרעהמלה, והחל להטיף לעם. והיה כי הוא הטיף להם ימים רבים על תשובה, אף הם גרשוהו והוא עמד לשוב אל ארצו. והיה אליו קול יהוה וצוהו כי ילך וינבא שנית אל העם את הדברים אשר יעלו על לבו. והיה כי לא נתנהו האנשים להכניס אל עירם; על כן הוא הלך ועלה על החומה, ופשט את ידו וקרא בקול גדול, ונבא לעם את כל הדברים אשר שם יהוה בלבבו. וכה הוא אמר אליהם: הנני שמואל איש למני, מדבר אליכם את הדברים אשר שם יהוה בלבבי; והנה שם הוא בלבי להגיד לעם הזה כי חרב הדין תלויה מעליו; ובטרים יחלפו ארבע מאות שנה נפול תפל היא על העם הזה. אכן, חרבן כבד עומד לפקד את העם הזה, ובוא יבוא עלי; ודבר לא יציל את העם הזה, בלתי אם ישובו מרעתם ויאמינו באדון ישוע המשיח, אשר בוא יבוא אל העולם, ויסבל רבות יומות למען עמו. והנה, הודיעני זאת מלאך יהוה ובשר את נפשי בשורה משמחת. והנה, נשלחתי אליכם להשמיעה, בעבור תתבשרו אף אתם; והנה לא חפצתם לקבלני. על כן, כה אמר

ורומסים ברגליהם את האל הקדוש; וזאת מפני שלותם והצלחתם הכפירה. וכה רואים אנחנו כי אם אין אלהים מוכיח את עמו בפגעים רבים, אכן, אם אין הוא פוקדם במוות ובמורא, ברעב ובכל מיני מגפות, הם אינם זוכרים אותו. אהה, מה נבערים בני האדם, ומה בני הבל הם, ומה רשעים ורשניים הם, ומה מהירים לעול ומה אטיים לעשות טוב; אכן, מה נחפזים הם לשמע לדברי המרשע ולהטות את לבם אל הבלי העולם! מה מהירים הם להתנשא בגאון; אכן, מה נחפזים להתפאר ולפעל כל מיני און; ומה אטיים הם לזכר את יהוה אלהיהם ולהטות און לעצתו; ומה שוהים הם מלכת בנתיבות חכמה! הנה, אין הם רוצים כי יהוה אלהיהם, אשר הוא בוראם, ימשל בהם וימלך עליהם; על אף רב טובו ורחמי עליהם, לריק הם שמים את עצתו ואין הם חפצים כי ינהגם. אכן, מה רבה אפסות בני האדם; לא יאה ערכם אף לעפר הארץ. כי הנה, עפר הארץ נע הנה והנה ונחלק בפקדת אלהינו הגדול והנצח. הן לקולו חרדו ונבעות והרים רעשו. בקולו האדיר הם נקועים והופכים מישור, אף כארץ השפלה. הן בקולו האדיר תרעד כל הארץ; ובקולו האדיר ינועו מוסדי ארץ, אף עד עצם קרבה. אכן, אם יאמר אל הארץ: נוטי! נוטי תנועי. ואם יאמר אל הארץ: סבי לאחור ויארך היום שעות רבות! כן יהי. כן, על פי דברו, שבה הארץ לאחור, ולבני האדם נדמה כי השמש עוצר מהלכו. הן הארץ היא הנעה, ולא השמש. הנה, אף אם יאמר אל מי תהום רבה: יבשו! כן יהי. ואם יאמר אל ההר הזה: קומה ובוא; ועל העיר הזאת נפל והיא תקבר! כן יהיה. אם יסמן איש אוצר באדמה, ויאמר יהוה: ארוור המטמון, בעבור עולת טומנהו ארוור יהיה. ואם יאמר יהוה אל האוצר: ארוור תהיה, ולא ימצא איש מעתה ועד עולם! הנה לא ישיגהו אדם מעתה ועד עולם. אם יאמר יהוה אל איש: יען אשר עשית דבר און, ארוור תהיה לעולם! כה יהיה. ואם יאמר יהוה: מפני עוונך, הכרת תכרת מלפני! יסבב הוא כי יקום הדבר. אוי לאיש אשר

לא יטמין את אוצרו לשמי, ארור הוא וארור
 אוצרו, ואיש לא יצילנו מפני קללת הארץ.
 בוא יבוא היום אשר הם יטמינו את אוצרותיהם,
 כי שנתו לבם לעשר; ויען אשר שנתו לבם לעשרם,
 ויטמינו את אוצרותיהם בעת אשר ינוסו מפני
 אויביהם; אכן, יען אשר לא לשמי יטמינום,
 ארורים יהיו, הם וּאוצרותיהם. ביום ההוא
 הכה יכו, נאום יהוה. ראו, אנשי העיר הגדולה
 הזאת, שמעו אל דברי; האזינו לדברי יהוה;
 הנהו אומר כי ארורים אתם מפני עשרכם, ואף
 עשרכם ארוה, כי שתם לבכם לו, ולא שמעתם
 לדברי מי אשר נתנו לכם. לא זכרתם את יהוה
 אלהיכם בדברים אשר ברכתם, אף זוכרים אתם
 תמיד את עשרכם ואינכם מודים עליו ליהוה
 אלהיכם; אכן, אין לבכם נמשך אל יהוה כי הוא
 תופח בגאוה רבה, ואתם עוסקים בהתפארות
 ובהתנשאות, בקנאה ובסכסוכים, בידון
 ובדדיפות, ובקיצח ובכל מיני עול. על כן שולח
 יהוה אלהים מארה בארצכם ואף בעשרכם,
 וזאת מפני עוונכם. אוי לעם הזה כי הגיעה
 העת אשר אתם מגרשים את הנביאים ולועגים
 להם, ורוגמים בהם אבנים והורגים אותם
 ועושים להם כל מיני עולה, כאשר עשו להם
 בימי קדם. ובדברכם אומרים אתם: אלו חיינו
 בימי אבותינו אשר מלפנים, לא היינו הורגים
 את הנביאים, לא רוגמים בהם אבן ומגרשים
 אותם. הנכם רעים מאבותיכם. חי יהוה כי
 בבוא אליכם נביא וכהודיעו אתכם את דבר
 יהוה המעיד על חטאתיכם ועוונותיכם, אתם
 רוגזים עליו, מגרשים אותו ומבקשים כל דרך
 להשמידו. אכן, תאמרו כי נביא שקר הוא,
 וחוטא, ושלוח מאת השטן, יען אשר מעיד
 הוא כי מעשיכם רעים. ואם יבוא אליכם איש
 ויאמר עשו זאת ואין בך עוון, עשו זאת ולא
 תסבלו! או אם יאמר: לכו בדרך גאות לבכם,
 לכו אחר גבהות עיניכם ועשו ככל תאות
 לבכם! הן קבל תקבלוהו ונביא תכנוהו. אכן,
 אותו תרוקמו ומהונכם תתנו לו; את זהבכם
 וכסףכם תתנו לו ובגדי יקר תלבישוהו; יען
 אשר יחליק דבריו אליכם ויאמר כי הכל טוב,

יהוה: יען אשר הקשו עם הנפיים את לבם,
 בלתי אם ישובו מרעתם אסיר את דברי מהם,
 ואאסוף מהם את רוחי, נשוא לא אשאם עוד,
 ואת לב אחיהם אטה עליהם. ולא תחלפנה
 ארבע מאות שנה בטרם אסב עליהם את
 מכתם; אכן, פקוד אפקדם בחרב ובקרב ובמגפה.
 אכן, בעז אפי אפקדם, ובדור הרביעי יחיו מבני
 אויביכם אשר יחזו בכליוונכם החרוץ; וכל זאת
 אכן יבוא עליכם בלתי אם תשובו מרעתכם,
 נאום יהוה. ובני הדור הרביעי הם אשר יביאו
 את כליוונכם. אף אם תנחמו על רעתכם
 ותשובו אל יהוה אלהיכם, אשיב מכם את
 חמתי, נאום יהוה. כי כה אמר יהוה: ברוכים
 הם השבים מרעתם הפונים אלי, אף אוי
 לאשר לא ישוב. אכן, אוי לעיר הגדולה הזאת,
 זרעחמלה; הן בעבור הצדיקים היא נצלת.
 כי כה אמר יהוה: אוי לעיר הגדולה הזאת,
 יען אשר רואה אני כי רבים מהם, אכן,
 רב יושבי העיר הגדולה הזאת יקשו את לבם
 עלי, נאום יהוה. אף ברוכים הם המנחמים על
 חטאייהם, כי אותם אציל. הן לולא הצדיקים
 אשר בעיר הגדולה הזאת, שלחתי אש מן
 השמים והשמדתיה. הן בעבור הצדיקים היא
 נצלת. אף הנה תבוא העת, והשלכתם את
 הצדיקים מקרבכם, אז תבשילו לקראת
 השמדתכם, נאום יהוה; ואוי לעיר הגדולה
 הזאת, על הרשעה ועל התועבות אשר בקרבה.
 אוי לעיר גדעון, על הרשעה ועל התועבות אשר
 בה. ואוי לכל הערים אשר בארץ מסביב, אשר
 נחלון הנפיים, מפני הרשעה והתועבות אשר
 בקרבן. כי כה אמר יהוה צבאות: קללה תבוא
 על הארץ, מפני אנשיה, אכן, מפני רשעתם
 ותועבותיהם. וכל אשר הטמין את אוצרו
 באדמה לא ימצאהו בעת ההיא, מפני קללת
 הארץ הגדולה; לא כן הצדיק אשר יטמין את
 אוצרו לשם יהוה, נאום יהוה צבאות, אלהי
 אמת הגדול. כי כה אמר יהוה: חפצי כי הם
 יטמינו את אוצרותיהם לשמי; ארור הוא אשר
 לא יטמין את אוצרו לשמי; כי הטמן לא יטמין
 איש את אוצרו לשמי, כי אם הצדיק; וכל אשר

לְכֶם אוֹת; בְּעוֹד חֶמֶשׁ שָׁנִים, וְהִנֵּה בָּא בֶן אֱלֹהִים
 לְגַאֲלֵ אֶת כָּל אֲשֶׁר יֵאֱמִינוּ בְּשִׁמּוֹ. וְזֶה לְכֶם הָאוֹת
 לַעֲשֵׂת בּוֹאוֹ; הִנֵּה יֵרְאוּ מְאוֹרוֹת גְּדוֹלִים בַּשָּׁמַיִם,
 עַד כִּי בְלִילָה אֲשֶׁר לִפְנֵי בּוֹאוֹ לֹא תִהְיֶה כָּל
 חֲשֵׁכָה, וּבִשְׁנֵי בְּנֵי אָדָם יִדְמָה כְּאֵלוֹ יוֹם הוּא.
 עַל כֵּן יִהְיוּ יוֹם וְלַיְלָה יוֹם כְּאֵלוֹ יוֹם אֶחָד הֵם,
 בְּלֹא לַיְלָה. וְזֶה לְכֶם אוֹת, כִּי אַכּוֹן תִּדְעוּ עַל
 זְרִיחַת הַשֶּׁמֶשׁ וְעַל שְׁקִיעֶתוֹ, לְכֵן יָדוּעַ תִּדְעוּ כִּי
 יִהְיוּ אֱלֹהִים שְׁנֵי יָמִים וְלַיְלָה; וְהַלַּיְלָה אֲשֶׁר לֹא
 יִחְשִׂי, הוּא הַלַּיְלָה לִפְנֵי הַנִּלְדוּ. וְהִנֵּה, כּוֹכָב
 חֲדָשׁ יַעֲלֶה, אֲשֶׁר כְּמוֹתוֹ לֹא רָאִיתֶם מֵעוֹדְכֶם;
 וְאִף זֶה יִהְיֶה לְכֶם אוֹת. וְאִין זֶה הַכֹּל, אוֹתוֹת
 וְנִפְלְאוֹת רַבִּים יִהְיוּ בְּשָׁמַיִם. אֲזַי תִּשְׁתַּמְּחוּ
 וְתִתְפַּלְּאוּ, עַד כִּי לֵארוֹץ תִּפְּלוּ. וְכָל אֲשֶׁר יֵאֱמִין
 בְּבֶן אֱלֹהִים, יִחְיֶה חַיִּי עוֹלָם. וְכֹה צוּנִי יִהוּהוּ עַל
 יְדֵי מִלְאָכָו לְבֹא וְלַהֲגִיד לְכֶם אֶת הַדְּבָר הַזֶּה;
 אַכּוֹן, הוּא צוּנִי כִּי אֲנִיבֵא לְכֶם אֶת הַדְּבָרִים
 הָאֵלֶּה; וְכֹה אָמַר אֱלֹהִים: קְרָא נָא אֶל הָעָם הַזֶּה,
 הַנִּחְמָו עַל חַטָּאִיְכֶם וּפְנּוּ אֶת דְּרֹךְ יִהוּהוּ! וַיַּעַן
 אֲשֶׁר לִמְנֵי אֲנִי, וְדַבַּרְתִּי אֲלֵיכֶם אֶת אֲשֶׁר צוּנִי
 יִהוּהוּ, וַיַּעַן אֲשֶׁר הָיוּ הַדְּבָרִים עֲלֵיכֶם קָשִׁים,
 הִנֵּכֶם רוֹגְזִים עָלַי וּמְבַקְשִׁים לְכַלּוֹתִנִי, וְאַתֶּם
 גְּרִשְׁתֶּם אוֹתִי מִקְרָבְכֶם. וְעַתָּה תִשְׁמְעוּ אֶת
 דְּבָרִי, כִּי בַעֲבוּר זֹאת עָלִיתִי עַל חוֹמַת הָעִיר
 הַזֹּאת, לְמַעַן תִּשְׁמְעוּ וְתִדְעוּ אֶת מִשְׁפַּט אֱלֹהִים
 הַמְצַפֶּה לְכֶם מִפְּנֵי עוֹנוֹתֵיכֶם, וְאִף לְמַעַן תִּדְעוּ
 אֶת תְּנַאי הַתְּשׁוּבָה; וּבַעֲבוּר תִּדְעוּ עַל בּוֹא
 יִשׁוּעַ הַמְּשִׁיחַ, בֶּן אֱלֹהִים, אֲבִי שָׁמַיִם וְאָרֶץ,
 בּוֹרֵא הַכֹּל מִבְּרָאשִׁית; וְאִף לְמַעַן תִּדְעוּ עַל
 אוֹתוֹת בּוֹאוֹ, בַּעֲבוּר תִּאֱמִינוּ בְּשִׁמּוֹ. וְאַם
 תִּאֱמִינוּ בְּשִׁמּוֹ, תִּשׁוּבוּ מִכָּל חַטָּאִתֵיכֶם, וּבְזֹאת
 תִּהְיֶה לְכֶם כִּפְרָה עֲלֵיכֶם, בְּזֹכוֹתוֹ. וְהִנֵּה, אוֹת
 נוֹסֵף נוֹתֵן אֲנִי לְכֶם, אוֹת עַל מוֹתוֹ. כִּי הִנֵּה,
 אַכּוֹן מוֹת מוֹת יָמוּת הוּא בַּעֲבוּר תְּבוֹא הַיְשׁוּעָה.
 אַכּוֹן, רְאוּי הַדְּבָר וְהַכְרַח עָלַי לְמוֹת בַּעֲבוּר קִיַּם
 אֶת תַּחֲיַת הַמֵּתִים, אֲשֶׁר עַל יְדֵיהֶם יוֹבְאוּ בְּנֵי הָאָדָם
 אֶל נֶכַח פְּנֵי יִהוּהוּ. אַכּוֹן, הַפְּנוֹת הַזֶּה מְבִיא אֶת
 הַתַּחֲיָה וְגוֹאֵל אֶת כָּל הָאֲנוּשׁוֹת מִן הַפְּנוֹת
 הָרִאשׁוֹן, אֲשֶׁר הוּא מִנֵּת רוּחָנִי. כִּי כָּל הָאֲנוּשׁוֹת,
 יַעַן אֲשֶׁר נִכְרְתָה מִלִּפְנֵי יִהוּהוּ עַל יְדֵי נִפְלִיַת אָדָם,

כט לא תִּמְצְאוּ בוּ כָּל מוֹם. הוּי, דוֹר רִשְׁעֵ וְנָלוֹז;
 עם קִשָּׁה וְעַקְשָׁ, עַד מְתִי, סוֹבְרִים אַתֶּם, יִשְׁאַכְכֶם
 יִהוּהוּ? עַד מְתִי תִּפְקִירוּ עֲצָמְכֶם לְסוֹר אַחֵר
 מִנְהִיגִים שׁוֹטִים וְעוֹרִים? עַד מְתִי תִּבְחָרוּ
 ל בחֲשֵׁף תַּחַת אוֹר? הִנֵּה כָּבֵד בּוֹעֵרַת חֶמֶת
 יהוה עֲלֵיכֶם. הִנֵּה הוּא אָרַר אֶת הָאָרֶץ מִפְּנֵי
 לא עוֹנוֹתֵיכֶם. הִנֵּה בָּאָה הַעֵת אֲשֶׁר יִקְלַל יִהוּהוּ
 אֶת עַשְׂרְכֶם, כִּי יִהְפֹּךְ חֶלֶק, אֲשֶׁר לֹא תִהְיֶה לְכֶם
 לב אַחִיזָה בוּ, וּבִימֵי עֲנִיכֶם יִשְׁמַט מִיְדְכֶם. וּבִימֵי
 עֲנִיכֶם תִּקְרָאוּ אֶל יִהוּהוּ, אִף לְשׁוֹא תִקְרָאוּ, כִּי
 כָּבֵד נִחְרַץ חֲרַבְנְכֶם וְכִלְיוֹנְכֶם נָכוֹן, נְאוּם יִהוּהוּ
 צְבָאוֹת. אֲזַי תִּבְכּוּ וְתִנְלִילוּ, אַכּוֹן, בְּיוֹם הַהוּא
 לב תִּקְוֶנּוּ לֵאמֹר: מִי יִתֵּן וְהִיִּיתִי שֶׁב מְרַעֲתִי
 וְנִמְנַע מִהֲרֵג אֶת הַנְּבִיאִים, וּמִרְגֵם אוֹתֶם בְּאֶבֶן
 וּמִגֶּרֶשׁ. אַכּוֹן, בְּיוֹם הַהוּא תֵאמְרוּ: מִי יִתֵּן
 וְיִכְרַנּוּ אֶת יִהוּהוּ אֱלֹהֵינוּ בְּיוֹם תַּתּוֹ לָנוּ אֶת
 עֲשָׂרֵנוּ, כִּי לֹא הָיָה חֶלֶק וְנִשְׁמַט מִיְדֵנוּ,
 לד כִּי הִנֵּה אֲבָד לָנוּ עֲשָׂרֵנוּ. הִנֵּה אֲנַחְנוּ מִנִּיחִים
 כָּאֵן כְּלִי וְלִמְחַרְתָּ הוּא נַעֲלָם. הִנֵּה חֲרַבוֹתֵינוּ
 תִּלְקַחְנָה מִמֶּנּוּ בְּיוֹם אֲשֶׁר נִבְקָשׁוּ לְקָרֵב.
 לה אֶת אוֹצְרוֹתֵינוּ הִטְמַנּוּ וְהֵם נִשְׁמְטוּ מִמֶּנּוּ,
 לו מִפְּנֵי קִלְלַת הָאָרֶץ. מִי יִתֵּן וְשִׁבְנוּ מִרְשַׁתְנוּ בְּיוֹם
 אֲשֶׁר בוּ שְׁמַעְנוּ אֶת דְּבַר יִהוּהוּ; כִּי הִנֵּה אַרוּרָה
 לו הָאָרֶץ וְכָל דְּבַר חֶלֶק וְנִשְׁמַט מִיְדֵנוּ. הִנֵּנוּ
 מִקְפִּים בְּשָׂדִים, אַכּוֹן, מְכַתְרִים בְּמִלְאָכֵי הַמְּבַקֵּשׁ
 לְאֲבָד אֶת נַפְשׁוֹתֵינוּ. הִנֵּה, גְּדוֹל עוֹנֵנוּ. אֲנֵא,
 יהוה, הֲלֹא תִשִּׁיב אִפְּךָ מִמֶּנּוּ? בְּלִשׁוֹן כְּזֹאת
 לח תִּדְבְּרוּ בְּעַת הַהִיא. הִנֵּה, חֲלַפּוֹ אֲזַי יְמֵי מִבְּחַנְכֶם.
 עַכְבְּתֶם אֶת יוֹם יִשׁוּעַתְכֶם עַד אֲשֶׁר אַחֲרַתֶם
 לְעוֹלָם וְכִלְיוֹנְכֶם נִחְרַץ. כִּי בִקְשַׁתֶּם כָּל יְמֵי חַיֵּיכֶם
 אֶת אֲשֶׁר לֹא יִכְלַתֶם לְהַשִּׁיגוֹ. אַכּוֹן, בִּקְשַׁתֶּם
 יד אֲשֶׁר בַּעֲשִׂית אָנוּ, וְזֶה נִמְנַגְד לְטַבַּע הַצֶּדֶק אֲשֶׁר
 לו לְאֲדוֹנֵנוּ הַגְּדוֹל, רַבּוֹן הָעוֹלָמִים. אָהָה, תוֹשָׁבֵי
 הָאָרֶץ, מִי יִתֵּן וְהִקְשַׁבְתֶּם לְדַבְּרֵי וְאֲנִי מִתְחַנֵּן
 כִּי יִשִּׁיב יִהוּהוּ מִכֶּם אֶת אִפּוֹ, וְכִי תִנְחַמוּ
 מִחַטָּאִתְכֶם וְתוֹשְׁעוּ.

יך

א וְהִיָּה כִּי עוֹד דְּבָרִים רַבִּים מְאֹד, אֲשֶׁר אִין לְכַתְּבֶם,
 ב נְבֵא שְׁמוּאֵל הַלְּמָנִי. וְהוּא אָמַר אֲלֵיהֶם: הִנְנִי נוֹתֵן

- ל נחשבת למתה, בעניני הרוח כבעניני הגוף. וְהִנֵּה, תְּחִית הַמְּשִׁיחַ גּוֹאֲלָת אֶת הָאֲנֹשׁוֹת; אֶת כָּל בְּנֵי הָאָדָם הַיּא מְשִׁיבָה אֶל נֶכַח פְּנֵי יְהוָה. וְהִיא מְקַמֶּת אֶת תְּנַאי הַתְּשׁוּבָה, אֲשֶׁר כָּל הַשֵּׁב מִרְעֵתוֹ אֵינוֹ נִכְרַת וְאֵינוֹ מְשֻׁלָּף אֶל הָאֵשׁ. וְאוֹלָם כָּל אֲשֶׁר אֵינוֹ שֵׁב מִרְעֵתוֹ נִכְרַת וּמְשֻׁלָּף אֶל הָאֵשׁ, וְשֵׁב עָלָיו מוֹת רֹחַנִי, מוֹת שָׁנִי, כִּי הוּא נִכְרַת שְׁנִית בְּאֲשֶׁר לְעֵינַי צָדֵק. לָכֵן, שׁוּבוּ מִרְעֵתְכֶם, שׁוּבוּ פֶן תִּרְשְׁעוּ וְתוֹרְדוּ אֶל הַמּוֹת הַשְּׁנִי, יַעַן אֲשֶׁר יִדְעֻתֶם אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וְלֹא עֲשִׂיתֶם אוֹתָם. וְהִנֵּה, כִּפִּי אֲשֶׁר אִמַּרְתִּי לָכֶם עַל אוֹת שְׁנֵי, אוֹת עַל מוֹתוֹ, הִנֵּה בְּיוֹם הַהוּא אֲשֶׁר הוּא יְמוֹת, יִחְשַׁף הַשֶּׁמֶשׁ וְיִסְרַב לְהִגִּיה אֹרֹחַ עֲלֵיכֶם וְכִמוֹהוּ הִירַח וְהַכּוֹכָבִים; וְלֹא יִזְרַח אֹרֹחַ עַל פְּנֵי הָאָרֶץ הַזֹּאת בְּמִשְׁךְ שְׁלֹשָׁה יָמִים, מִשְׁעַת מִיתָתוֹ וְעַד שְׁעַת קוּמוֹ מִן הַמֵּתִים. וּבַעַת אֲשֶׁר יֵשִׁיב אֶת רוּחוֹ וְיִפְצוּ וְרַעְמִים וּבְרָקִים בְּמִשְׁךְ שְׁעוֹת רַבּוֹת, וְהָאָרֶץ תִּחְרַד וְתִרְעַד, וְהַסְּלַעִים אֲשֶׁר עַל פְּנֵיהָ אֲשֶׁר הֵם מֵעַל הָאָרֶץ וּמִתַּחְתֶּיהָ, אֲשֶׁר יוֹדְעִים אֹתָם כִּי הַיּוֹם מוֹצְקִים הֵם, אוֹ כִּי רָבָם גּוֹשׁ מוֹצֵק, יִבְקָעוּ. אָכֵן, הַבְּקָע יִבְקָעוּ הֵם, וּמֵאֵז וְהִלָּאָה יִמְצְאוּ סוֹדוּקִים וּמִבְּקָעִים, שְׁבוּרִים וּמְפּוֹרָרִים עַל פְּנֵי כָּל הָאָרֶץ, מֵעֲלֶיהָ וּמִתַּחְתֶּיהָ. בַּעַת הַהִיא תִּתְחַלְּלֶנָּה סַעְרוֹת גְּדוֹלוֹת וְהָרִים רַבִּים יִשְׁפְּלוּ וְיִהְיוּ לְבַקְעוֹת, וּמִקּוֹמוֹת רַבִּים הַנִּקְרָאִים הַיּוֹם בְּקָעוֹת יִהְיוּ הָרִים גְּבוּהִים וְנִשְׁאִים. וְדָרְכִים רַבּוֹת תִּהְרַסְנָה, וְעָרִים רַבּוֹת תִּהְיֶינָה לְשָׁמְמָה. וּבְקָרִים רַבִּים יִפְתְּחוּ וְיִוצִיאוּ רַבִּים מִמִּתֵּיהֶם, וּקְדוּשִׁים רַבִּים יוֹפִיעוּ לְפָנֵי רַבִּים. כֹּה דָבַר אֱלֹהֵי הַמֶּלֶאךָ. אָכֵן, הוּא אָמַר לִי כִּי רַעְמִים וּבְרָקִים יִתְחַלְּלוּ בְּמִשְׁךְ שְׁעוֹת רַבּוֹת. וְהוּא אָמַר אֵלַי כִּי בַעַת הַתְּחַלּוֹל הָרַעַם וְהַבְּרָק וְהַסַּעְרָה, יִחֹלוּ הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, וְכִי חֲשָׁף יְכֹסֶה אֶת פְּנֵי כָּל הָאָרֶץ בְּמִשְׁךְ שְׁלֹשָׁה יָמִים. וְהַמֶּלֶאךָ אָמַר אֵלַי כִּי רַבִּים יִרְאוּ דְבָרִים אֲךָ גְּדוֹלִים מֵאֵלֶּה, לְמַעַן יֵאֱמִינוּ כִּי הָאוֹתוֹת וְהַנִּפְלְאוֹת הָאֵלֶּה יִחֹלוּ עַל פְּנֵי כָּל הָאָרֶץ הַזֹּאת, לְבַל תִּהְיֶה כָּל סָבָה לְסַפֵּק בֵּין בְּנֵי הָאָדָם; וְזֹאת לְמַעַן יִישַׁע כָּל הַמְּאֱמִין, וּלְמַעַן יִחַל מִשְׁפַּט צָדֵק עַל כָּל אֲשֶׁר לֹא יֵאֱמִין; וְאֵף לְמַעַן יִבְיֹאוּ
- ל החיבים בדין את הרשעתם על עצמם. זכרו, זכרו נא, אחי, כי כל האובד, לשם עצמו הוא אובד, וכל הפועל עול, לעצמו הוא מעול; כי חפשיים הנכם, ורשאים אתם לפעל ברשות עצמכם; כי הנה נתן לכם אלהים דעת ועשה אתכם בני חרין. אכן, הוא נתן לכם להבדיל בין טוב ובין רע; והוא נתן לכם לבחור בחיים או במות; ובנדכם להיטיב עשות ולהשיב עליכם את הטוב, ובנדכם להרע ולהשיב עליכם את הרע.

טו

- א ועתה, אחי האהובים, הנני מודיעכם כי בלתי אם תשובו מרעתכם, ישמו בתיכם מאין יושב. אכן, בלתי אם תשובו מרעתכם, תאכלנה נשיכם אבל כבד בעת הניקן כי תבקשו לנוס, ולא יהיה לכם מפלט; או לנשים ההרות כי לא תוכלנה להמלט מפני כבד משאן; על כן ברגלים הן תמרסנה ולכליון תעזבנה. או לעם הזה הנקרא עם נפי, בלתי אם ישובו מרעתם בראותם את כל האותות והנפלאות האלה אשר יראו לעיניהם; כי הם עם אשר נבחר ליהוה; הן את עם נפי הוא אהב ואף הוכיח; אכן, ביום עונם הוא הוכיחם מאהבתו אותם. והנה, אחי, את הלמנים הוא שגא, כי מעשיהם היו רעים תמיד; וזאת מפני העוון אשר במסרת אבותיהם. ואולם, היתה להם הישועה על ידי השפת הנפיים; ובעבור זאת האריך יהוה את ימיהם. ורצוני כי תראו כי רבם הולכים בנתיב חובתם, והם משגיחים בהתהלכם לפני אלהים, ומקפידים לשמור את מצוותיו ואת חקיו ואת משפטייו על פי תורת משה. הנני אומר לכם כי רבם עושים כן, והם מתאמצים בשקיפה ללא לאות להביא את שאר אחיהם אל דעת האמת. על כן רבים הם הנספחים עליהם מדי יום ביומו. הן אמנם יודעים אתם, יען אשר בעיניכם חזיתם בזאת, כי כל אשר מתודעים אל האמת ואל הפרת מסורות אבותיהם כי מרשעות ונתעבות הן, ומנהגים להאמין בכתיבי הקדש, אכן, בנבואות הנביאים הקדושים

טז

א והנה, רבים היו השומעים את דברי שמואל
 הלמני, אשר דבר מעל חומת העיר. וכל אשר
 האמין בדברו הלך ובקש את נפי; ובבואם אליו,
 הם התנדו לפניו על חטאייהם בלא פחש ובקשו
 ב להטבל לשם יהוה. אף כל אשר לא האמינו
 בדברי שמואל רגזו עליו והשליכו אבנים לעברו,
 אַל ראש החומה, ורבים אף ירו אליו חצים
 בעמדו על החומה. אף רוח יהוה היה עמו והם
 ג לא יכלו לפגע בו באבניהם ובחציהם. והיה
 כְּאִשֶׁר ראו כי לא יוכלו לפגע בו, האמינו רבים
 נוספים בדבריו והלכו אל נפי לשם טבילה.
 ד כי הנה היה נפי מטביל ומנבא ומטיף, קורא
 את העם לתשובה ומראה אותות ונפלאות,
 ועושה נסים בקרב העם, בעבור ידעו כי אכן
 ה קרב בוא המשיח. והוא ספר להם על דברים
 הקרובים לבוא בעבור ידעו ויזכרו בעת בואם
 כי הם נודעו להם מראש, למען יאמינו. לכן
 הלכו כל המאמינים בדברי שמואל אל נפי
 לשם טבילה, כי הם באו פשבים על רעתם
 וּמְתַדִּים עַל חַטְאֵיהֶם. אף רב האנשים לא
 האמינו בדברי שמואל. והיה בראותם כי לא
 יוכלו לפגע בו באבניהם ובחציהם, הם קראו
 אַל שְׂרִייהֶם לֵאמֹר: קחו את האיש הזה
 וכפתוהו, כי שד אָחֹז; ומפני כח השטן אשר
 בקרבו איננו יכולים לפגע בו באבנינו ובחצינו;
 ז לכן קחוהו וכפתוהו והוציאוהו מפה! והיה
 בבואם לשלח בו יד, והנה הוא השליף עצמו
 מן החומה ונס מארצם אל ארצו והחל להטיף
 ח ולנבא בקרב עמו. ולא יסף איש מן הנפיים
 ס לראותו. כה היה מצב העם. וכה כלתה שנת
 שמונים ושש לשלטון השופטים בעם נפי.
 י ואף כה כלתה שנת שמונים ושבע לשלטון
 השופטים, בעוד אשר רב העם מחזיק בנאותו
 וּבְרִשְׁעוֹתוֹ, והמעטים מתהלכים ברב השגחה
 יא לפני האלהים. וכזה היה מצבם אף בשנת
 שמונים ושמונה לשלטון השופטים. ובשנת
 ב שמונים ותשע לשלטון השופטים לא חל כמעט
 כל שנוי במצב העם וזולת הכבדת עוונם, כי פעלו

הכתובות, המוליכות אותם אל אמונת יהוה
 וְאֶל הַתְּשׁוּבָה, והאמונה והתשובה האלה
 ח מְחוֹלְלוֹת שְׁנוֵי בְלִבָּם; אכן, יודעים אתם כי
 כל אשר הגיעו לידי כף, איתנים הם ויצויים
 באמונתם ובדבר אשר על ידיו נעשו בני
 ט חרין. ועוד יודעים אתם כי הם קברו את כלי
 נשקם וכי יראים הם לשאתם, פן יחטאו בכל
 אפן שהוא; הן רואים אתם כי יראים הם לחטא,
 וכי יבכרו להרמס ולהרג בידי אויביהם,
 ולא ישאו את חרבותיהם עליהם, וזאת מפני
 י אמונתם במשיח. וענו אשר יציבים הם
 באמונתם באשר הם מאמינים, אכן, מפני
 איתנותם, אחר אשר תאיר להם הדעת,
 בְּרַךְ יִבְרַכְם יְהוה וַיֹּאדְרֶךְ אֶת יְמֵיהֶם, על אף
 יא עוונם. אכן, אף אם ידרדרו אל חסר אמונה,
 יֹאדְרֶךְ יְהוה אֶת יְמֵיהֶם, עד אשר יבוא היום
 אֲשֶׁר עָלָיו דְּבָרוֹ אֲבוֹתֵינוּ, וְכֵן הִנְבִּיא נְנוֹס
 וְנִבְיָאִים רַבִּים נֹסְפִים, בְּדַבַּר הַשְּׂבִת אַחֵינוּ
 ב בְּלִמְנִים שְׁנִית אַל יִדְעֵת הָאֵמֶת. הנני אומר
 לְכֶם כִּי בְּאַחֲרֵית הַיָּמִים יְחֹלוּ דְבָרֵי בְרִית יְהוה
 על אחינו הלמנים; ועל אף הצרות הרבות אשר
 תפקדנה אותם, ואף כי יגרשו ממקום אל מקום
 על פני האדמה, ויִרְדְּפוּ ויכּוּ ויפוצו על פני
 הארץ, בלא מקום מקלט, רחם ירחמם יהוה.
 ג וזאת על פי דבר הנבואה כי הם ישוּבוּ אֶל דַּעַת
 הָאֵמֶת, אֲשֶׁר הִיא יִדְעֵת גּוֹאֲלָם, רוּעֵם הַגְּדוֹל
 ט וְהַנְּאֻמָּן, וְיִמְנוּ עִם צֵאֲנוּ. לכן הנני אומר לְכֶם,
 כי אם לא תשובו מרעתכם, ייטב להם מאשר
 טו לְכֶם. כי אלו הם, אשר הדרדרו אל חסר
 אמונה מפני מסורות אבותיהם, הראו את
 מעשי העז אשר הראו לְכֶם, אֲזִי נֹכַחְתֶּם כִּי
 לעולם לא היו שבים להדרדר אלי חסר אמונה.
 טז לכן, כה אמר יהוה: לא אעשה בהם כלה עד
 תָּמָס, כִּי אִם אֶסָּב כִּי בְיוֹם חַקְמֵתִי הֵם יִשׁוּבוּ
 טז אֵלַי, נְאוּם יְהוה. ועתה, כה אמר יהוה על עם
 נפי: בלתי אם ישוּבוּ מִרְעַתְכֶם, וישמרו לעשות
 יא את רצוני, אשמידם עד תָּמָס, נְאוּם יְהוה. וזאת
 ב מפני חסר אמונתם, על אף מעשי העז אשר
 עשיתי בקרבם. חי יהוה כי בוא יבואו כל
 אלה, נְאוּם יְהוה.

מאמינים בדבר גדול ומפלא, אשר יקרה, אולם לא בקרבנו, כי אם בארץ רחוקה, ארץ אשר לא נודעה; לכן יש בידם להחזיקנו שקועים בבלי דעת, כי איננו יכולים לחזות במו עינינו כי אמת דברם. ועל ידי דרכי הערמה והסתרים אשר למרשע ההוא, יפעלו הם איזו פעלת מסתורין אשר לא נוכל להבין ואשר תתנגנו עבדים לדבריהם ואף להם עצמם. כי סומכים אנחנו בהם בלמוד דבר אלהים. לכן, אם נכנע להם יחזיקונו במצב בערות כל ימי חיינו. ועוד דברים רבים, אשר היו אולת והבל, עלו בלב העם, והם נרשזו ונבלו, כי עוררם השטן לפעל תמיד און; כי הוא היה משוטט ומפיץ שמועות ומדון על כל פני הארץ, למען יקשה את לב בני האדם על הטוב ועל אשר עתיד לבוא. ועל אף האותות והנפלאות אשר נעשו בקרב עם יהוה, והנסים הרבים אשר עשו, השיג השטן אחיזה חזקה בלב האנשים אשר על כל פני הארץ. כה פלטה שנת תשעים לשלטון השופטים בעם נפי. וכה תם ספר הילקמן, על פי כתבי הילקמן ובניו.

האנשים ביתר שאת את אשר הוא הפך למצוות אלהים. ובשנת תשעים לשלטון השופטים, נתנו לעם אותות גדולים ונפלאות, ודברי הנביאים החלו להתקיים. ומלאכים הופיעו לפני בני אדם, לפני אנשים חכמים, והודיעו בשורת ששון ורב שמחה. אכן, בשנה ההיא החלו דברי כתבי הקדש להתקיים. על אף זאת הקשו האנשים את לבם, וזולת הדבקים ביותר באמונתם, אשר היו בהם נפיים וגם למנים. והאנשים החלו לסמוך על פחם ועל חכמתם, לאמר: אשר לדברים אחרים מבין דברים כה רבים, אפשר כי הם נחשו נכונה; אף יודעים אנחנו כי כל המעשים הגדולים והנפלאים האלה אשר דבר עליהם לא יתכנו ולא יהיו. והם החלו להתנפח ולרבי ביניהם, לאמר: אין זה מתקבל על הדעת כי אחד כמשיח יבוא; ואם כן הדבר והוא בן אלהים, אבי שמים וארץ כפי אשר נאמר, מדוע לא יתגלה אלינו כאליהם אשר יהיו בירושלם? מדוע לא יתגלה בארץ הזאת, בארץ ירושלם. הנה יודעים אנחנו כי מסרת רשע מסרו לנו אבותינו, לעשותנו

ספר נפי ג

ספר נפי בן נפי בן הילקמן. הוא הילקמן בן הילקמן בן עלמא בן עלמא אשר היה צאצא נפי בן לחי אשר יצא מירושלם בשנה הראשונה למלך צדקיהו, מלך יהודה. (בערך 1–35 לספירה.)

תחת אביו, אלה כתבי זכרונות העם הזה. והיה בראשית שנת תשעים ושתים, והנה החלו נבואות הנביאים להתקיים ביתר דיוק; כי נעשו בקרב העם אותות ונפלאות גדולים יותר. אף היו אשר אמרו כי עת קיום דברי שמואל הלמני כבר חלפה. והם החלו לשחוק על אחיהם, ואמרו: הנה חלף המועד ודברי שמואל לא התקיימו; על כן לשוא היה ששונכם ולרקי אמונתכם בדבר הזה. והם הקימו מהומה גדולה בכל הארץ; והאנשים אשר האמינו נעצבו מאד פן לא יתקיימו הדברים האמורים

א

ושנת תשעים ואחת חלפה, והיו שש מאות שנה מעת יציאת לחי מירושלם. ובשנה ההיא היה לכונאוס השופט העליון ומושל הארץ. ונפי בן הילקמן יצא מארץ זרעהמלה אחר הפקידו בידי נפי, בכורו, את לוחות נחשת הקלל ואת כל כתבי הזכרון ואת כל החפצים אשר נשמרו בהיותם קדושים מעת יציאת לחי מירושלם. והוא יצא מן הארץ ואיש אינו יודע לאן הלך. ובנו נפי רשם את הזכרונות

ח ההם. על אף זאת, הם היו דבקים בצפיתם
 ליום ההוא וללילה ההוא וליום ההוא, אשר
 יהיו כיום אחד, כאלו בלא לילה, למען ידעו כי
 ט לא לשוא היתה אמונתם. אז קבעו הכופרים
 יום, אשר בו יוציאו להורג את כל אשר האמינו
 במסרת ההיא, אם לא יקום האות אשר עליו
 י דבר שמואל הנביא. ובראות נפי בן נפי את
 הרשעה הזאת אשר בעמו, הוא נעצב מאד אל
 יא לבו. והוא יצא והשתחוה ארצה וקרא בקול
 גדול אל אלהיו למען עמו. למען אלה אשר
 טז סכנת השמדה נשקפה להם מפני אמונתם
 במסרת אבותיהם. כל היום קרא הוא אל
 יב יהוה ברב כח. והנה, קול יהוה דבר אליו
 יג לאמר: שא ראשך והתעודד; כי הנה קרבה
 העת. ובלילה הזה ינתן האות ולמחרת הנני בא
 אל העולם, להראות לעולם כי אקים את כל
 הדברים אשר שמתי בפי נביאי הקדושים.
 יד הנני בא אל אשר לי, להקים את כל הדברים
 אשר הודעתים לבני האדם מיסוד העולם,
 ולעשות את רצון האב והבן; את רצון האב
 בעבורי, ואת רצון הבן בעבור בשרי. הנה, בא
 טו המועד והלילה הזה ינתן האות. והדבר אשר
 היה אל נפי קם כפי אשר נאמר. כי שקע השמש
 והחשכה לא ירדה; והאנשים השתוממו כי לא
 טז היה השקע בבוא הלילה. והיו רבים אשר לא
 האמינו לדברי הנביאים, והם נפלו ארצה והיו
 כמתים, יען אשר ידעו כי הופרה מזמת
 ההשמדה הגדולה אשר הכינו למאמינים
 בדברי הנביאים, כי האות אשר נזכר אכן קם
 יז והיה. אז הם ידעו כי בן אלהים קרב לבוא;
 אכן, כל האנשים אשר על פני כל האדמה,
 ממערב וממזרח, בארץ הצפון ובארץ הדרום,
 יח השתוממו כל כף עד כי נפלו ארצה. וזאת
 מפני ידעם כי העידו הנביאים על הדברים
 האלה במשך שנים רבות וכי האות אשר נזכר
 קם והיה; והם יראו על דבר עונם ועל כפירתם.
 יט והיה כי כל הלילה ההוא לא החשיך, והאור
 היה כבצהרים; ובבקר זרח השמש, כסדרו.
 אז ידעו האנשים, על פי האות אשר נתן, כי בא
 כ היום אשר בו ילד האדון. הנה הכל קם בדברי

כא הנביאים; אכן, לא נפל מהם דבר. ואף כוכב
 כב חדש הופיע, כדבר אשר נאמר. ומן היום ההוא
 והלילה החל השטן לשלח כזב בין האנשים,
 להקשות את לבם לכל יאמינו באותות
 ובנפלאות ההם אשר ראו. ואולם, על אף
 הכזב והמרמה האלה, האמינו רב העם והפכו
 כג למאמינים ביהוה. ונפי הלך בקרב העם, ועוד
 רבים נוספים, להטבילם לשם תשובה, אשר
 בזאת היתה מחילת עונות גדולה. וכה שב
 כד העם לשבת בארץ בשלום. ולא היו עוד
 מריבות בעם, זולת אחרים אשר החלו להטף
 בהתאמצם להוכיח על פי כתבי הקדש כי אין
 עוד הכרח לשמור את תורת משה. ובזאת הם
 טעו, כי לא הבינו את כתיבי הקדש. והנה, עד
 כה מהרה הם הפכו את דעתם כי נזכחו בטעותם,
 אחר אשר נודע להם כי התורה לא התקיימה
 עדיו, וכי הכרח הוא כי תתקם על כל פטיה;
 והיה אליהם דבר אלהים כי קום תקום התורה,
 ולא תעבר ממנה יוד אחת, או תג, עד אשר
 תתקם כלה; על פן הם הובאו בשנה ההיא
 כז להכרת טעותם והתודו על משונתם. כה
 חלפה שנת תשעים ושתים, אחר הביאה
 בשורות משמחות אל העם, על ידי בוא
 האותות, אשר על פי דברי נבואות כל
 הנביאים הקדושים. אף שנת תשעים
 ושלש חלפה בשלום, חוץ מפעלת שודדי
 גדיאנטון, אשר התגוררו בהרים ושרצו בארץ;
 וכה חזקים היו מאחזיהם ומחבואיהם, עד כי
 לא יכלו האנשים לגבר עליהם; לכן הם בצעו
 כח מעשי רצח רבים והרבו לטבח בעם. ובשנת
 תשעים וארבע התרבו השודדים עד מאד, כי
 רב מספר הפורשים מן הנפיים אשר ברחו
 אליהם. והדבר צער מאד את הנפיים אשר
 נשארו בארץ. גם ללמנים נגרם צער רב,
 כט כי היו להם בנים רבים אשר גדלו ובגרו ועמדו
 ברשות עצמם, אשר זורמים הטו את לבם
 בכביהם ובדברי חלקות להסתפח אל שודדי
 גדיאנטון. כן פגעה הרעה אף בלמנים,
 ל והם החלו לשקע בדבר אמונתם וצדקתם,
 מפני רשעת הדור הצעיר.

נְשִׂיָהּ וְיַלְדֵיהֶם, וְאִףּ בְּעִבּוּר שְׂמִירַת זְכוּתֵיהֶם
וְזְכוּת כְּנִסְיָתָם, וְעִבּוּדַת קְדָשָׁם וְעִנְיַן חֲרוּתָם.

וּבְטָרָם תִּמְחָה הַשָּׁנָה הַהִיא, שְׁנַת שְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה,
וְשִׁקְפָה לְנַפְיִים סִפְנַת כְּלִיּוֹן חֲרוּץ מִפְּנֵי
הַמְּלַחְמָה הַזֹּאת, אֲשֶׁר הִחְמִירָה עַד מָאֵד.
וְהַלְמָנִים אֲשֶׁר הִתְאַחְדוּ עִם הַנְּפִיִּים נִמְנו
עִמָּם. וְהַקְּלָלָה אֲשֶׁר רָבְצָה עֲלֵיהֶם הַיּוֹסֵרָה
וְעוֹרֵם הַלְבִּיּוֹן, כְּעוֹר הַנְּפִיִּים. אַכּוֹ, נִעְרִיָהֶם
וְנִעְרוּתֵיהֶם נָהוּ יָפִי תֹאֵר מָאֵד, וְהֵם נִמְנו עִם
הַנְּפִיִּים וְנִקְרְאוּ בְּשֵׁם נְפִיִּים. כֹּה כָּלְתָה שְׁנַת
שְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה. וְהָיָה כִּי בְּרֵאשִׁית שְׁנַת אַרְבַּע
עֶשְׂרֵה נִמְשְׁכָה מִלְחַמַת הַשְּׂוֹדָדִים וְעִם נְפִי
וְהַחְמִירָה מָאֵד. עַל אִף זֹאת, הִשִּׁיג עִם נְפִי
יְתָרוֹן כְּלִשְׁהוֹ עַל הַשְּׂוֹדָדִים, בְּהִדְפָם אוֹתָם
אֶל מַחוּץ לְאַרְצָם, אֶל הַהָרִים וְאֶל מַחְבְּאוֹתֵיהֶם.
כֹּה כָּלְתָה שְׁנַת אַרְבַּע עֶשְׂרֵה. וּבְשִׁנַת חֲמֵשׁ
עֶשְׂרֵה יֵצְאוּ הַשְּׂוֹדָדִים עַל עִם נְפִי; וּמִפְּנֵי רִשְׁעַת
עִם נְפִי וּמְרִיבוּתֵיהֶם וּפְלוּגִיָהֶם, הִשִּׁיגוּ שְׂוֹדָדִי
גְּדִיאֲנָטוֹן יְתָרוֹן רַב עֲלֵיהֶם. כֹּה תִמְחָה שְׁנַת
חֲמֵשׁ עֶשְׂרֵה, וְכֹה הָיוּ הָאֲנָשִׁים שְׂרוּיִים בְּתַלְאָה
רְבָה; אַכּוֹ, חָרַב הַכְּלִיּוֹן הַיְתֵיהָ תְלוּיָה מֵעֲלֵיהֶם,
קְרוּבָה לְהַכּוֹתָם אַרְצָה עַל דָּבָר עוֹנָם.

ג

וְהָיָה בְּשִׁנַת שֵׁשׁ עֶשְׂרֵה לְבוֹא הַמְּשִׁיחַ, קִבֵּל
לְכוֹנָאוּס, מוֹשֵׁל הָאָרֶץ, אֲנָרַת מֵאֵת רֹאשׁ
כְּנַפֵּי הַשְּׂוֹדָדִים וּמוֹשֵׁלָהּ. וְאֵלֶּה הַדְּבָרִים אֲשֶׁר
נִכְתְּבוּ, לְאֵמֹר: אֶל לְכוֹנָאוּס הָאֲצִיל, מוֹשֵׁל
הָאָרֶץ הָרֵאשִׁי. הִנְנִי כוֹתֵב אֶת הָאֲנָרַת הַזֹּאת
אֵלֶיךָ, וְאֲנִי מֵהַלְלֶךָ וּמְשַׁבְּחֶךָ עַל אֵיתְנוּתְךָ וְעַל
אֵיתְנוּת עַמֶּךָ בְּשְׂמִירַת הַדְּבָר אֲשֶׁר סְבוּרִים
אַתָּם כִּי הוּא זְכוּתְכֶם וְחֲרוּתְכֶם. הִנְכֶם נְצִבִים
אֵיתָנִים, כְּאֵלֹו יְד אֵל תוֹמְכַת בְּכֶם, לְהַגִּיֵת
חֲרוּתְכֶם וּרְכוּשְׁכֶם וְאַרְצְכֶם, אוֹ אֶת אֲשֶׁר
מְכִינִים אֶתְּם אַרְצְכֶם. צַר לִי, לְכוֹנָאוּס הָאֲצִיל,
כִּי תִדְמוּ לְכֶם בְּרַב אֲנֻלְתְּכֶם וְהַבְּלִיכֶם כִּי תוֹכְלוּ
לְעַמְד בְּפָנַי גְבוּרִים כֹּה רַבִּים אֲשֶׁר תַּחַת פְּקֻדָּתִי,
הַנְּצִבִים עִתָּה חֲמוּשִׁים בְּכָלִי נֶשֶׁק, וּמְצַפִּים
בְּרַב תְּשׁוּקָה לְדַבֵּר הַפְּקֻדָּה: רְדוּ עַל הַנְּפִיִּים
וְהַשְּׂמִידוֹ! וּבִיָּדְעִי אֶת רוּחִם, אֲשֶׁר אֵין

ב

כֹּה חֲלַפָה גַם שְׁנַת תְּשַׁעִים וְחֲמִישִׁים וְהָאֲנָשִׁים
הַחֲלוּ לְשַׁכַּח אֶת הָאוֹתוֹת וְאֶת הַנְּפִלְאוֹת הָהֵם,
אֲשֶׁר שָׁמְעוּ; וְהִשְׁתוֹמְמוּתָם עַל אוֹת אוֹ פֶּלֶא מִן
הַשָּׁמַיִם הִלְכָה וּפְקַחְתָּה עַד אֲשֶׁר הִתְקַשְׁה לְבָם
וְדַעְתָּם הִתְעוּרָה וְהֵם לֹא הֶאֱמִינוּ עוֹד בְּכָל אֲשֶׁר
שָׁמְעוּ וְרָאוּ. כִּי הֵם הֶעְלוּ בְּלִבָּם דְּמִיּוֹן שְׂוֹא,
כִּי הַדְּבָרִים הָהֵם נִעֲשׂוּ בְיַד אָדָם וּבְכַח הַשֵּׁטָן,
לְהַטּוֹתָם מִן הַדְּרָף וּלְרַמּוֹת אֶת לֵב הָעָם. כֹּה שָׁב
הַשֵּׁטָן וְקָנָה שְׂבִיתָה בְּלֵב הָעָם, עַד כִּי עוֹר אֶת
עֵינֵיהֶם וְהִסֵּם לְהֶאֱמִין כִּי עָקַר הָאֲמוּנָה בְּדַבַּר
הַמְּשִׁיחַ הוּא אוֹלֵת וְדַבַּר שְׂוֹא. וְרִשְׁעַת הָעָם
וְתוֹעִבוּתֵיהֶם הִלְכוּ וּרְבוּ, וְהֵם לֹא הֶאֱמִינוּ כִּי
יְקוּמוּ אוֹתוֹת וּנְפִלְאוֹת נוֹסְפִים. וְהַשֵּׁטָן הִתְהַלֵּךְ
לוֹ, וְהוּא הִסָּה אֶת לֵב הָאֲנָשִׁים וּפְקַחְתָּה אוֹתָם
וְהִסְבֵּם לְהַגְדִּיל רִשְׁעָתָם בְּאָרֶץ. כֹּה חֲלַפָה שְׁנַת
תְּשַׁעִים וְשֵׁשׁ וְכוֹן שְׁנַת תְּשַׁעִים וְשִׁבְעִי; וְאִףּ שְׁנַת
תְּשַׁעִים וְשִׁמוֹנָה וְשְׁנַת תְּשַׁעִים וְתִשְׁעִי. וְכֹה
חֲלַפּוּ מֵאָה שְׁנָה מִימֵי מוֹשִׁיעַ, אֲשֶׁר הָיָה מְלֶכֶךָ
עַל עִם הַנְּפִיִּים. וְשֵׁשׁ מֵאוֹת וְתִשְׁעִי שְׁנִים חֲלַפּוּ
מֵעַת יֵצֵא לְחֵי מִירוּשָׁלַם. וְתִשְׁעִי שְׁנִים חֲלַפּוּ
מֵעַת נִתַּן הָאוֹת, אֲשֶׁר עָלְיוּ דְבָרוֹ הַנְּבִיאִים, כִּי
הַמְּשִׁיחַ יְבוֹא אֶל הָעוֹלָם. וְהַנְּפִיִּים הַחֲלוּ לְחַשֵּׁב
אֶת עֲתוּתֵיהֶם מֵעַת הַנִּתַּן הָאוֹת, אַכּוֹ מֵעַת בּוֹא
הַמְּשִׁיחַ; כִּף חֲלַפּוּ תִשְׁעִי שְׁנִים לְמִנְיָנָם. וְנְפִי
אֲבִי נְפִי, אֲשֶׁר הָיָה מִפְּקֵד עַל כְּתָבֵי הַזְּכָרוֹן, לֹא
שָׁב אֶל אָרֶץ זְרַעַח מְלָה, וְלֹא יָכַל אִישׁ לְמַצְאוֹ
בְּכָל הָאָרֶץ. וְהָיָה כִּי הָעָם לֹא חָדַל מֵהֲרַע עַל
אִף הַהִסְטוֹת וְהַנְּבוּאוֹת הַרְבוֹת אֲשֶׁר נִשְׁלַחוּ
אֵלֵיהֶם; כֹּה חֲלַפָה הַשָּׁנָה הָעֵשְׂרִית, וְאִףּ שְׁנַת
אַחַת עֶשְׂרֵה חֲלַפָה בְּעוֹן וּבְעוֹל. וּבְשִׁנַת שְׁלֹשׁ
עֶשְׂרֵה פָּרְצוּ מִלְחָמוֹת וּמְרִיבוֹת בְּכָל הָאָרֶץ, כִּי
הִתְרַבו מָאֵד שְׂוֹדָדִי גְּדִיאֲנָטוֹן; וְהֵם הִרְגוּ אֲנָשִׁים
רַבִּים וְהַחְרִיבוּ עָרִים רְבוֹת וְזָרְעוּ מוֹת וְטַבַּח בְּכָל
הָאָרֶץ, עַד כִּי הִכְרַח הָיָה כִּי פֶל הָעָם, הַנְּפִיִּים
וְהַלְמָנִים כְּאָחֵד, יִשְׂאוּ עֲלֵיהֶם נֶשֶׁק. לְכוֹן
הִתְאַחְדוּ כָּל הַלְמָנִים אֲשֶׁר הִפְכוּ מֵאֲמִינֵי יְהוָה
עִם אַחֵיהֶם הַנְּפִיִּים. וְהֵם נֶאֱלָצוּ לְשִׂאת נֶשֶׁק עַל
שְׂוֹדָדִי גְּדִיאֲנָטוֹן הָהֵם לְמַעַן בְּטַחוֹן חֲמִיָּה וְחִי

עמו לקרא אל יהוה, לבקש ממנו כח לעת רדת
 השוודים עליהם. והוא העביר קול בכל העם
 לאסוף את נשיהם וטפם, ואת צאנם ובקרים וכל
 קנינם, וזלת אדמתם, אל מקום אחד. והוא
 צוה לבנות מבצרים מסביבם ולחזקם עד מאד.
 והוא צוה פי יצבו צבאות כשומרים מסביב,
 צבאות נפיים וצבאות למנים, אכן, כל אשר
 באו במספר הנפיים יצבו לצפותם ולשמרם
 יומם ולילה מפני השוודים. וכה הוא אמר
 אליהם: חי יהוה, אם לא תשובו מכל עונותיכם
 ולא תקראו אל יהוה, הנצל לא תנצלו מידי
 שוודי גדיאנטון ההם. כה גדולים ומפלאים
 היו דברי לכונואס ונבואותיו אליהם, עד כי
 הפילו אימה על כל העם, והם התאמצו בכל
 מאדם לעשות כדבריו. אז מנה לכונואס שרי
 צבא על כל חילות הנפיים, להיות מפקדיהם
 בעת אשר יפלו השוודים מן היערות אליהם.
 ושם ראש כל שרי הצבא אשר מנה, נקרא
 גדגוני, הוא המפקד העליון אשר לכל חילות
 הנפיים. ומנהג כל הנפיים היה, וזלת בעת
 שקיעתם ברשעה, למנות למפקד עליון איש
 אשר רוח החזיון והנבואה שורה עליו. ואכן
 היה גדגוני נביא גדול בקרבם וכן שופטם
 העליון. והעם אמרו אל גדגוני: התפלל נא
 אל יהוה ונעלה אל ההרים ואל היערות, ונפל
 על השוודים ונשמידם בשטחם. וגדגוני אמר
 להם: ישמרנו יהוה מעשות זאת; כי אם נעלה
 עליהם, ימסרנו יהוה לידיהם; על כן נערוך
 במרכז ארצנו, ונקבץ את כל חילותינו ולא
 נצא אליהם, כי נמתין עד אשר יצאו הם עלינו.
 חי יהוה כי אם פה נעשה, נתון יתנם בידנו.
 והיה בשנת שבע עשרה, בטרם תכלה השנה,
 יצאה הכרזת לכונואס ופשטה על כל פני
 הארץ. והכל לקחו את סוסייהם ומרכבותיהם,
 את בקרים וכל צאנם ועדריהם, את תבואתם
 ואת כל רכושם והלכו בצלפיהם וברבבותיהם,
 עד אשר הגיעו אל המקום אשר נקבע
 להתקבצותם, להגן עליהם מפני אויביהם.
 והארץ אשר נקבעה להתקבצותם היתה ארץ
 זרעחמלה וכן הארץ אשר בינה ובין ארץ

לכבשה, כי נסיתים בשדה הקרב, ובידעי את
 שנאתם הנצחית אליכם, מפני העולות אשר
 עשיתם להם, יודע אני כי אם יצאו עליכם
 לקרב, פקוד יפקדוכם בכליון מחלט. לכן
 כתבתי את האגרת הזאת וחתמתיה במו ידי,
 בעודי שוחר את טובתכם בעבור איתנותכם
 למען הדבר אשר מאמינים אתם כי הוא הצדק,
 ובעבור אצילות רוחכם בשדה הקרב. על כן
 אני כותב אליך ומבקש כי תמסרו לאנשי אלה
 את עריכם ואדמותיכם וקניניכם, פן יפקדוכם
 בחרב ויבוא עליכם הפליון. ובלשון אחר:
 הכנעו לנו והתאחדו עמנו, והתודעו אל מעשינו
 הנסתרים; היו לנו לאחים והייתם כמותנו, לא
 עבדינו תהיו, כי אם אחינו ושתפינו בכל אשר
 לנו. הנני נשבע לכם באלה, כי אם כה תעשו
 לא תשמדו. אך אם לא תעשו כן, הנני נשבע
 לכם באלה, כי בחדש הקרב אצוה על חילותי
 כי ירדו עליכם למלחמה. והם לא יניחו ידם ולא
 יחשכו מפתם, כי הרוג יהרגוכם, וחרבם תקצר
 בכם עד הכחדתכם. הנני גדיאנכי; ואנכי
 מושל החברה החשאית הזאת, היא חברת
 גדיאנטון; ידעתי כי החברה ומעשיה טובים
 ועתיקי ימים, ודבר פעלותיה נמסר מני אז, עד
 אשר נתן לנו. כתבתי את האגרת הזאת אליך,
 לכונואס, בקווית כי תמסרו את אדמותיכם
 ואת קניניכם בלי שפך דם, בעבור ישיבו להם
 אנשי את זכותיהם ואת שלטונם; כי פרושו הם
 מכם וען אשר הרעתם לעשות במונעכם מהם
 את זכותיהם לשלטון; ואם לא כן תעשו, גמול
 אגמל על העולות אשר נעשו להם. אני גדיאנכי.
 והיה כאשר קבל לכונואס את האגרת הזאת
 הוא השתומם מאד, מפני עזות גדיאנכי לדרש
 כי יקבל לידיו את נחלת ארץ הנפיים, ולהטיל
 אימה על העם ולגמל על הרעות אשר נעשו,
 לאלה אשר כל רע לא נעשה להם, כי אם הם
 אשר הרעו לעצמם בפרישתם אל השוודים
 הרשעים והנתעבים ההם. והמושל לכונואס
 היה איש צדיק, אשר לא נבהל מדרישות
 ואיומים מפי שווד. על כן הוא לא שמע לדברי
 אגרת גדיאנכי, מושל השוודים, כי אם צוה על

1 והם לא העזו לפזר את אנשיהם על פני הארץ
 בעבור יגדלו דגון. פן יתנפלו עליהם הנפיים
 2 ויהרגום. על כן צוה גדיאנכי על חילותי כי יעלו
 בשנה ההיא למלחמה בנפיים. והיה כי הם
 אכן עלו לקרב, וזאת בחדש הששי. והנה, גדול
 3 ונורא היה יום באם למלחמה; אזורים היו הם
 כדרך השודדים, על מתניהם עור כבש וגופם
 צבוע בדם וראשיהם גזוזים וחבושים מגנים.
 אכן, גדול ונורא היה מראה חילות גדיאנכי,
 4 מפני שריוניהם ומפני הצטבעם בדם. והיה
 כראות חילות הנפיים את מראה צבא גדיאנכי,
 הם נפלו ארצה ונשאו את קולם אל יהוה
 5 אלהיהם, כי יצילם ויחלצם מידי אויביהם.
 וכראות זאת חילות גדיאנכי, הם צעקו בקול
 גדול מרב גיל, בסברם כי חילותיהם הטילו
 6 בהלה בנפיים וכי הם נפלו אחוזי פחד. אף
 בזאת הם נחלו אכזבה, כי הנפיים לא יראו
 מהם, כי אם יראו את אלהיהם והתחננו לפניו
 7 כי יגן עליהם; לכן, בהשתער חילות גדיאנכי
 עליהם, הם היו נכונים להתראות עמם פנים אל
 8 פנים; אכן, הם קבלום לבושים עז יהוה. והקרב
 החל בחדש הששי; גדול ונורא היה הקרב
 9 ההוא; אכן, גדול ונורא היה השבח אשר נעשה
 שם, ולא נודע מעולם טבח כה גדול בקרב כל
 10 צאצאי לחי מיום צאתו מירושלם. ועל אף
 האוימים והאלות אשר יצאו מפי גדיאנכי,
 הכו הנפיים את אנשיו, עד אשר נסוגו אחור
 11 מפניהם. אז צוה גדדוני את חילותיו לרדף
 אחריהם עד גבול היער ולא לחוס על איש
 12 אשר יפל לידיהם בדרך. וכה הם רדפו אחריהם
 והרגו בהם עד הגיעם אל גבול היער, ובזאת
 13 קימו את פקדת גדדוני. וגדיאנכי, אשר עמד
 ונלחם בעז, נרדף בעת המלטו; ויען אשר הוא
 14 יגע מרב לחימתו השיגוהו רודפיו והרגוהו. כה
 הקיץ הקיץ על השודד גדיאנכי. אז שבו חילי
 15 הנפיים אל מקום המבטחים שלהם. והיה כי
 חלפה השנה ההיא, שנת תשע עשרה,
 16 והשודדים לא יספו לצאת למלחמה, ואף
 בשנת עשרים הם לא באו. ובשנת עשרים
 17 ואחת לא עלו השודדים למלחמה; אף הם באו

רב־שפע, עד הקו אשר עבר בין ארץ רב־שפע
 18 ובין ארץ חרבה. והיו שם אלפי אדם רבים
 אשר נקראו בשם נפיים והתפנסו בארץ ההיא.
 ולכונאוס צום להתאסף בארץ הדרום, מפני
 19 הקללה הגדולה אשר רבצה על ארץ הצפון.
 כה הם התבצרו לקראת בוא אויביהם; והם
 20 שָׁכְנו בארץ אחת ובמחנה אחד, והם יראו
 מדברי לכונאוס אשר דבר, עד כי נחמו על
 21 כל חטאייהם. והם פנו אל יהוה אלהיהם
 בתפלואתיהם כי יצילם בעת רדת אויביהם
 22 להלחם בהם. והם התעצבו מאד מפני
 אויביהם. וגדדוני צום לעשות כלי מלחמה
 23 מכל סוג ולהתחזק בשריון ובמגנים ובצננות,
 כפי הוראותיו.

ד

24 והיה באחרית שנת שמונה עשרה, נערכו
 חילות השודדים האלה לקרב והחלו להגיח מן
 25 הגבעות ולרדת מן ההרים ולצאת מן היערות
 וממעוזיהם וממחבואיהם. והם תפשו שטחים
 26 בארץ הדרום ובארץ הצפון, וכבשו את כל
 השטחים אשר נטשו הנפיים ואת הערים אשר
 27 נותרו שוממות. אף בכל השטחים האלה,
 אשר נטשו הנפיים, לא נמצאו חיות בר או
 28 חיות ציד. על כן לא היה ציד לשודדים, כי אם
 29 ביערות בלבד. והשודדים לא יכלו להתקיים, כי
 אם ביערות, אשר ספקו את מזונם; כי הנפיים
 30 עזבו את אדמותיהם שוממות, ואספו את עדרי
 צאנם ובקרים וכל אשר להם, והתקצבו במחנה
 31 אחד. לכן לא יכלו השודדים לבז ולקחת
 32 מזון, כי אם בצאתם אל שדה המערכה להלחם
 33 בנפיים. והנפיים היו כלם מחנה אחד, במספרם
 34 הרב, ובשפע המזון אשר אצרו להם, ובסוטיהם
 35 ובבקרים ובכל צאנם למיניהו, למען יוכלו לספק
 36 את צרכי מחיתם לשבע שנים כי הם קוו, בתוך
 37 העת ההיא, למחות את השודדים מעל פני
 38 האדמה. כה חלפה שנת שמונה עשרה. ובשנת
 39 תשע עשרה ראה גדיאנכי כי הכרח לו לצאת
 40 לקרב על הנפיים, כי לא היתה לשודדים כל
 דרך להתפלכל, כי אם בבזה ובשד וברצח.

יִקְרָאוּ בְּשֵׁם אֱלֹהֵיהֶם לְמַעַן הִגַּנְתֶּם. וְהֵם פָּרְצוּ
 בְּרִנָּה, כְּלָם כְּאֶחָד, וְשָׁבְחוּ אֶת אֱלֹהֵיהֶם עַל
 הַדְּבַר הַגְּדוֹל אֲשֶׁר עָשָׂה לְמַעַנְם, בְּשִׁמְרוֹ אוֹתָם
 מִנִּפְל בְּיַד אוֹיְבֵיהֶם. וְכֹה הֵם קָרְאוּ: הוֹשַׁע נָא,
 אֵל עֲלִיוֹן. וְעוֹד קָרְאוּ: בְּרוּךְ שֵׁם יְהוָה אֱלֹהִים,
 אֵל שְׂדֵי, אֵל עֲלִיוֹן. וְלָכֵם רַחֵם בְּגִיל וְעֵינֵיהֶם
 זָלְגוּ רַב דָּמַע עַל גְּדֹל טוֹבַת אֱלֹהִים אֲשֶׁר הִצִּילָם
 מִיַּד אוֹיְבֵיהֶם; וְהֵם יָדְעוּ כִּי מִפְּנֵי תְּשׁוּבָתָם
 וּכְנִיעוּתָם נוֹשְׁעוּ מֵאֲבָדוֹן עוֹלָם.

ה

וְהִנֵּה, בְּכָל עִם הַנְּפִיִּים לֹא הִיְתָה נִפְשׁ חִיָּה אַחַת
 אֲשֶׁר הִטִּילָה סִפֵּק אֲפִי בְּדָבָר זָעִיר מִדְּבָרֵי כָּל
 הַנְּבִיאִים הַקְּדוּשִׁים; כִּי הֵם יָדְעוּ כִּי הֵם אֲכֹן
 יִתְקִימוּ. וְהֵם יָדְעוּ כִּי בֹא הַמְּשִׁיחַ אֶל הָעוֹלָם,
 מִפְּנֵי הָאוֹתוֹת הַרְּבִים אֲשֶׁר קָמוּ, עַל פִּי דְבָרֵי
 הַנְּבִיאִים. וּמִפְּנֵי הַדְּבָרִים אֲשֶׁר כָּבַר בְּאוֹן יָדְעוּ
 הֵם כִּי אֲכֹן יִתְקִימוּ כָּל הַדְּבָרִים, כְּפִי אֲשֶׁר
 נֶאֱמַר. עַל כֵּן הֵם חָדְלוּ מִכָּל חֲטָאֵיהֶם
 וּמִתּוֹעֲבוֹתֵיהֶם וּמִזְנוּנֵיהֶם, וְשָׁקְדוּ מֵאֵד לְעַבֵּד
 אֶת אֱלֹהִים יוֹמָם וְלַיְלָה. וְהָיָה כִּי הֵם לָקְחוּ
 בְּשִׁבִי אֶת כָּל הַשׁוֹדְדִים, וְלֹא הָיָה בְּהֵם אֶחָד
 אֲשֶׁר נִמְלֵט וְלֹא נִהְרַג. וְהֵם כְּלֵאוֹם בְּבֵית הַכְּלֵא
 וְהוֹרוּ לְהִטִּיף אֲלֵיהֶם אֶת דְּבַר אֱלֹהִים, וְכָל אֲשֶׁר
 שָׁב מִחֲטָאֵתָיו וּנְכַנַּס בְּבְרִית לְחֹדֶל מִרְצָה, נִתְּנָה
 לוֹ חַרוּתוֹ. וְכָל אֲשֶׁר לֹא בָּא בְּבְרִית וְאֲפִי שָׁמַר
 בְּלִבּוֹ מִחֲשׁוֹבוֹת רִצָּח בְּחֻשָׁאֵי, אֲכֹן, כָּל אֲשֶׁר
 נִמְצָא מִפִּיחַ אִיּוֹמִים עַל אֲחִיו גְּדוֹן וְנִעְנַשׁ
 כְּחֹק. כִּף הֵם שָׁמְרוּ קוֹץ לְכָל הַכְּנִפְיוֹת הַרְּשָׁעוֹת
 וְהַחֲשָׂאוֹת וְהַנִּתְעָבוֹת הַהֵן, אֲשֶׁר כֹּה רַבָּה הָיָה
 רְשָׁעוֹתָן וְאֲשֶׁר רָצְחוּ רַבִּים כָּל כִּף. כֹּה חָלְפָה
 שְׁנַת עֲשָׂרִים וְשִׁתִּים, וְכֹן שְׁנַת עֲשָׂרִים וְשָׁלֹשׁ
 וְעֲשָׂרִים וְאַרְבַּע וְעֲשָׂרִים וְחָמֵשׁ. וְכֹה חָלְפוּ
 עֲשָׂרִים וְחָמֵשׁ שָׁנָה. וְהָיָה כִּי הִתְרַחֲשׁוּ דְבָרִים
 רַבִּים אֲשֶׁר בְּעֵינֵי אַחְדִּים הָיוּ גְדוֹלִים וּנְפִלָאִים;
 אֲפִי לֹא נִתָּן לְכַתֵּב אֶת כְּלָם בַּסֵּפֶר הַזֶּה; אֲכֹן, אִין
 הַסֵּפֶר הַזֶּה יְכוֹל לְהַכִּיל אֲפִי חֶלֶק אֶחָד מִמֵּאָה
 בְּאֲשֶׁר נַעֲשָׂה בְּקֶרֶב אֲנָשִׁים כֹּה רַבִּים בְּמִשְׁךָ
 עֲשָׂרִים וְחָמֵשׁ שָׁנָה. וְאוֹלָם יֵשׁ כְּתָבֵי זְכָרוֹן
 הַמְּכִילִים אֶת כָּל קוֹרוֹת הָעָם הַזֶּה. וְקִצּוֹר

מִכָּל עֵבֶר לְשֵׁים מְצוֹר עַל עַם נְפִי, בְּסַבְרָם כִּי
 אִם נִתְקוּ אֶת עַם נְפִי מֵאֲדַמְתָּם וְיִסְגְּרוּם מִכָּל
 עֵבֶר וְיִמְנְעוּ מֵהֵם כָּל יִתְרוֹן מִסְּבִיבָתָם, הֵם
 יִכְנִיעוּם כְּחֻפְצָם. וְהֵם מִנְּוֹ לָהֶם מִנְּהִיג אַחַר,
 אֲשֶׁר שְׁמוֹ נִקְרָא זְמַנְרִיָּה, וְהוּא הָאִישׁ אֲשֶׁר
 צָוָם לְצוֹר אֶת הַמְּצוֹר הַזֶּה. וְהִנֵּה זֶה יִתְרוֹן
 לְנַפְיִים, כִּי נִבְצַר מִן הַשׁוֹדְדִים לְצוֹר מְצוֹר לְאַרְךָ
 יָמִים בְּעִבּוֹר תַּצְלַח מִזְמַתָּם, יַעַן אֲשֶׁר אֲצַרוּ
 הַנְּפִיִּים צִדָּה רַבָּה. וְאֵלּוּ מִזוֹן הַשׁוֹדְדִים הָיָה
 מִגְּבֹל, כִּי רַק בְּשׂוֹר בֹּא אֶל פִּיהֶם לְהַחִיּוֹת אֶת
 נַפְשָׁם, מִן הַצִּיד אֲשֶׁר הִשִּׁיגוּ בְּיַעֲרוֹת. אֲפִי חַיּוֹת
 הַצִּיד הַתְּמַעֲטוּ בְּיַעֲרוֹת, עַד כִּי כְּמַעַט גְּנוּעוּ
 הַשׁוֹדְדִים בְּרָעַב. וְהַנְּפִיִּים צָעְדוּ וַיִּצְאוּ תָּמִיד,
 בַּיּוֹם וּבַלַּיְלָה, וְהִתְנַפְּלוּ עַל חַיּוֹת הַשׁוֹדְדִים
 וְהִפִּילוּ בְּהֵם אֲלָפִים וּרְבָבוֹת. כֹּה גָּמַל בְּלֵב
 אֲנָשִׁי וּזְמַנְרִיָּה חֲפֵץ לְבַטֵּל אֶת מִזְמַתָּם, אֲשֶׁר
 הִבִּיֵּאָה עֲלֵיהֶם חֲרָב וְכִלְיוֹן בְּלִיל וּבַיּוֹם. וְהָיָה
 כִּי זְמַנְרִיָּה אֲכֹן צָוָה אֶת אֲנָשָׁיו לְסַגֵּת מִן
 הַמְּצוֹר וּלְלַקֵּת אֶל כְּצוֹי אֲרָץ הַצִּפּוֹן. וְגַדְדוּנִי,
 אֲשֶׁר יָדַע עַל תְּכַנְיָתָם, וְעַל חֲלֻשָׁתָם, מִפְּנֵי
 הַמְּחִסּוֹר בְּמִזוֹן וְהַטְּבַח הַרְּב אֲשֶׁר נַעֲשָׂה בְּהֵם,
 שֶׁלַח אֶת חַיּוֹתָיו לְלָה; וְהוּא נִתַּק אֶת דְּרָךְ
 מִפְּלָתָם וְהִצִּיב אֶת חַיּוֹתָיו בְּדָרְךָ נְסִיגָתָם.
 אֲכֹן, בְּלִילָה הֵם עָשׂוּ זֹאת; וְהֵם נָעוּ מֵעֵבֶר
 לְשׁוֹדְדִים, בְּאֲפֹן אֲשֶׁר לְמַחְרָת, כְּאֲשֶׁר הַחֲלוּ
 הַשׁוֹדְדִים בְּמַסְעָם, כְּפִגְשָׁם צָבָא הַנְּפִיִּים מִלְּפָנִים
 וּמֵאֲחוֹר. וְאֲפִי הַשׁוֹדְדִים אֲשֶׁר בְּדָרוֹם הָיוּ
 מִנְּתָקִים מִמְּקוֹמוֹת מִפְּלָתָם. כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה
 נַעֲשׂוּ בְּפִקְדַת גְּדוּדוֹנִי. וְהָיָה כִּי אֲלָפִים רַבִּים
 נִכְנְעוּ וְהִתְמַסְרוּ לְשִׁבִי הַנְּפִיִּים, וּשְׂאֲרֵיהֶם
 הוּמָתוּ. וּמִנְּהִיגָם, זְמַנְרִיָּה, נִתְּפַשׁ וְנִתְּלָה עַל
 עֵץ. עַל צִמְרַת הָעֵץ תְּלוּהוּ עַד אֲשֶׁר נִפְחַ אֶת
 נִשְׁמָתוֹ. וְאַחַר תְּלוּתָם אוֹתוֹ עַד כִּי מָת, הֵם
 כָּרְתוּ אֶת הָעֵץ וְקָרְאוּ בְּקוֹל גְּדוֹל, לֵאמֹר: יְהִי
 רְצוֹן כִּי יִשְׁמַר יְהוָה אֶת עַמּוֹ בְּצַדֵּק וּבִקְדֻשַׁת
 הַלֵּב בְּעִבּוֹר יְכַרְתּוּ, כְּהַפְרַת הָאִישׁ הַזֶּה, אֶת כָּל
 אֲשֶׁר יִבְקֹשׁ לְהִרְגֵם לְמַעַן כּוֹחַ וְשִׁלְטוֹן, וְלְמַעַן
 אֲגָדוֹת סֵתֵר. וְהֵם שָׁמְחוּ וְקָרְאוּ שְׁנֵית פֶּה אֶחָד,
 לֵאמֹר: יְהִי רְצוֹן כִּי יִגַּן אֱלֹהֵי אֲבֹרָהֶם וְאֱלֹהֵי
 יִצְחָק וְאֱלֹהֵי יַעֲקֹב עַל הָעָם הַזֶּה בְּצַדֵּק, כָּל עוֹד

הם ידעו את גואלם, אשר הוא ישוע המשיח, בן אלהים; אזי הם יקבצו מארבע כנפות הארץ אל אדמתם, אשר ממנה נפוצו. חי יהוה כי בן יהי אמן.

ג

וְהָיָה בְשֵׁנַת עֶשְׂרִים וְשֵׁשׁ, שָׁב כָּל עַם הַנְּפִיִּים אֶל אֲדָמְתָם, אִישׁ וּבֵיתוֹ, בְּצֵאֲנוּ וּבִבְקָרוֹ, בְּסוּסֵי וּבִבְהֵמָתוֹ וּבְכָל רְכוּשָׁם אֲשֶׁר לָהֶם. וַיַּעַן אֲשֶׁר לֹא פָלוּ לְאֹכַל אֶת כָּל הַמְּזוֹן אֲשֶׁר אָצְרוּ, הֵם לָקְחוּ עִמָּם אֶת כָּל הַנוֹתֵר לָהֶם, מִכָּל דָּגָנָם לְמִינֵהוּ, וְכֹן אֶת זֵהָבָם וְכֶסֶפָם וְכָל יְקָרוֹתֵיהֶם. וְהֵם שָׁבוּ אֶל אֲדָמְתָם וְאֶל נַחֲלָתָם בְּצִפּוֹן וּבְדָרוֹם, בְּאֶרֶץ הַצִּפּוֹן וּבְאֶרֶץ הַדָּרוֹם. וְהֵם נָתְנוּ לְשׁוֹדְדֵי־ם אֲשֶׁר בָּאוּ בְּבְרִית לְשָׂמֵר אֶת הַשְּׁלוֹם בְּאֶרֶץ, אֲשֶׁר חָפְצוּ לְהַשְׂאֵר לְמִנִּים, אֲדָמוֹת עַל פִּי מִסְפָּרָם, בְּעֵבוֹר יוֹצִיאֻם אֶת לַחֲמַם מִן הָאֶרֶץ. בִּיגִיעַ כְּפִיָּהֶם. כֹּה הֵם יִסְדּוּ שְׁלוֹם בְּכָל הָאֶרֶץ. וְהֵם שָׁבוּ וְהִצְלִיחוּ וְהִתְחַזְּקוּ מְאֹד. כֹּה חָלְפוּ שְׁנוֹת עֶשְׂרִים וְשֵׁשׁ וְעֶשְׂרִים וְשֵׁבַע, בַּהֲיוֹת סָדֵר רַב בְּאֶרֶץ; וְהֵם חוֹקְקוּ אֶת חֻקֵּיהֶם בְּצֶדֶק וּבְיִשְׁרָאֵל. וְלֹא הָיָה בְּכָל הָאֶרֶץ אֶף מְכַשׁוֹל אֶחָד לְהִצְלַחַת הָעָם תְּמִיד, כִּי אִם הַכְּשֵׁלִם בַּדָּבָר עֲבָרָה. וְהַשְּׁלוֹם וְהַשְּׁלוֹהַּ הָאֱלֹהִים נֹסְדוּ בְּאֶרֶץ עַל יְדֵי גִדְיוֹנִי וְהַשׁוֹפֵט לְכוֹנָאוֹס וְהַמְּנַהֲיִים אֲשֶׁר מִנּוּ. וְהָיָה כִּי נִבְנוּ עָרִים חֲדָשׁוֹת רַבּוֹת וְעָרִים עֲתִיקוֹת שִׁפְצוּ. וּדְרָכִים רַבּוֹת הוֹקְמוּ, וְנִסְלְלוּ מִסְּלוֹת רַבּוֹת הַמּוֹלִיכוֹת מֵעִיר אֶל עִיר, וּמֵאֶרֶץ אֶל אֶרֶץ, וּמִמְקוֹם אֶל מְקוֹם. כֹּה חָלְפָה שְׁנַת עֶשְׂרִים וְשִׁמּוֹנָה, וְשָׁלוֹת הָעָם נִמְשְׁכָה. וְאוֹלָם בְּשֵׁנַת עֶשְׂרִים וְתִשְׁעַת הַתְּגַלְעוּ בְּעַם סִסְכּוֹכִים. הָיוּ אֲנָשִׁים אֲשֶׁר הִתְנַשְּׂאוּ בְּגֵאוּהָ וּבַהֲתַפְּאָרוֹת מִפְּנֵי עֶשְׂרָם הַעֲצוֹם עַד כִּי הִכְבִּידוּ רִדְפּוֹת עַל זוֹלָתָם. כִּי רַבִּים הָיוּ הַסּוֹחֲרִים אֲשֶׁר בְּאֶרֶץ, וְכֹן עוֹרְכֵי דִין רַבִּים וְשָׂרִים רַבִּים. וְהָאֲנָשִׁים הַחֲלוּ לְהַבְדִּיל זֶה מִזֶּה בְּמַעֲמָדָם, כְּפִי עֶשְׂרָם וְתַלְמוּדָם; אָכֵן, הָיוּ אֲנָשִׁים נִבְעָרִים מִדַּעַת מִפְּנֵי עֲנִים, וְהָיוּ אַחֲרֵיהֶם אֲשֶׁר קִנּוּ דַעַת מִרְבָּה מִפְּנֵי עֶשְׂרָם, וְהָיוּ אֲנָשִׁים אֲשֶׁר הִתְנַשְּׂאוּ בְּגֵאוּהָ, בְּעוֹד אֲשֶׁר אַחֲרֵיהֶם הָיוּ עֲנִים עַד מְאֹד. וְהָיוּ אֲשֶׁר הִשְׁבִּיבוּ בַז תַּחַת

הַדְּבָרִים, אֲשֶׁר הוּא סְפוּר נְאֻמָּן, כְּתַב נְפִי. עַל כֵּן רְשַׁמְתִּי אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה עַל פִּי כְּתַב הַזְּכָרוֹן אֲשֶׁר לְנִפְי הַנְּחָרֵט עַל הַלּוּחוֹת הַנִּקְרָאִים לּוּחוֹת נְפִי. וְהִנְנִי רוֹשֵׁם אֶת כְּתָבִי עַל לּוּחוֹת אֲשֶׁר עֲשִׂיתִי בְּמוֹ יְדֵי הַנְּנִי נִקְרָא מוֹרְמוֹן, עַל פִּי אֶרֶץ מוֹרְמוֹן, הָאֶרֶץ אֲשֶׁר יִסַּד בְּהָ עֲלָמָא אֶת הַכְּנֶסֶיָה בְּקָרְבַּ הָעָם; הִיא הַכְּנֶסֶיָה הָרֵאשׁוֹנָה אֲשֶׁר נֹסְדָה בְּתוֹכָם אַחַר אֲשֶׁר פִּשְׁעוּ. הַנְּנִי תַלְמִיד יְשׁוּעַ הַמְּשִׁיחַ, בֶּן אֱלֹהִים. הוּא אֲשֶׁר קִרְאֵנִי לְהוֹדִיעַ אֶת דְּבָרוֹ בְּקָרְבַּ עִמּוֹ, בְּעֵבוֹר יָבֹוּ בְּחַיֵּי עוֹלָם. וְעַל פִּי רְצוֹן אֱלֹהִים כִּי תִתְקַיְמַנָּה תְּפִלּוֹת הַנְּפִסְטֵרִים הַקְּדוּשִׁים, כְּפִי אֲמוּנָתָם, רְאוּי כִּי אֲרַשֵׁם לְזַכְרוֹן אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֲשֶׁר נַעֲשׂוּ; אָכֵן, כְּתַב הַזְּכָרוֹן אֲשֶׁר הוּא קִצּוֹר הַקּוֹרוֹת מֵעַת צֵאתָ לְחֵי מִירוּשָׁלַם עַד הַיּוֹם הַזֶּה. לְכֹן רוֹשֵׁם אֲנִי אֶת כְּתַב הַזְּכָרוֹן אֲשֶׁר לִי עַל פִּי הַכְּתָבִים אֲשֶׁר הִנְיָחוּ קוֹדְמֵי עַד רֵאשִׁית יָמֵי. וְאַחֲרֵי כֵן אֲרַשֵׁם לְזַכְרוֹן אֶת הַדְּבָרִים אֲשֶׁר רְאִיתִי בְּמוֹ עֵינֵי. וַיּוֹדַע אֲנִי כִּי כְּתַב הַזְּכָרוֹן אֲשֶׁר אֲנִי רוֹשֵׁם אֲמַת הוּא. עַל אֶף זֹאת, רַבִּים הֵם הַדְּבָרִים אֲשֶׁר, עַל פִּי צוּרַת לְשׁוֹנְנֵי, אֵין יְכוּלִים אֲנַחְנוּ לְכַתְּבָם. וּבְזֹאת כְּלִיתִי לְדַבֵּר אֶת דְּבָרֵי אֲשֶׁר מִמִּנִּי הוּא, וְאֲנִי שָׁב לְסַפֵּר עַל הַדְּבָרִים אֲשֶׁר הָיוּ לְפָנַי יָמֵי. אֲנִי מוֹרְמוֹן, צֶאֱצֵא טְהוֹר לְלַחֵי. רְאוּי לִי לְבָרֵךְ אֶת אֱלֹהֵי וְאֶת מוֹשִׁיעֵי יְשׁוּעַ הַמְּשִׁיחַ, עַל כִּי הוֹצִיא אֶת אֲבוֹתֵינוּ מֵאֶרֶץ יְרוּשָׁלַם, וְאֶף אִישׁ אֶחָד לֹא יָדַע זֹאת וְזוֹלַת לְחֵי עֲצָמוֹ וְאֵלֶּה אֲשֶׁר הִבִּיאָם מִן הָאֶרֶץ הַהִיא; וְעַל כִּי חֲנַן אוֹתִי וְאֶת עַמִּי יָדִיעָה כֹּה מְרַבָּה לְמַעַן יִשׁוּעַת נַפְשׁוֹתֵינוּ. אָכֵן, בְּרַךְ בְּרַךְ וּכְדָבְרוּ אֲשֶׁר דָּבַר, הוּא בְּרַךְ וְהִצְלִיחַ אֶת בְּנֵי לְחֵי כְּפִי שְׁקִידְתָם לְשָׂמֵר אֶת מִצְוֹתָיו. וְהוּא אָכֵן יוֹסִיף וְיִשְׁבֵּי שְׂרִיד מִבֵּית יוֹסֵף אֶל יָדִיעַת יְהוּה אֱלֹהֵיהֶם. חֵי יְהוּה כִּי קִבֵּץ יְקַבֵּץ אֶת כָּל שְׂאֲרֵי יָרַע יַעֲקֹב, הַמִּפְזָר עַל כָּל פְּנֵי הָאֲדָמָה, מֵאֶרְבַּע כְּנָפּוֹת הָאֶרֶץ. וְכִפִּי אֲשֶׁר כָּרַת בְּרִית עִם כָּל בֵּית יַעֲקֹב, קוֹם תְּקוּם הַבְּרִית אֲשֶׁר כָּרַת עִמָּם בְּמוֹעֵד אֲשֶׁר קָבַע, לְמַעַן יִשְׁבֵּי אֶת כָּל בֵּית יַעֲקֹב אֶל יָדִיעַת הַבְּרִית אֲשֶׁר כָּרַת עִמָּם. אָזִי

כד הארץ, כי אם לאחר מותם. והנה, היה זה
 בנגוד לחקי הארץ, הוצאת איש להורג בלי
 תקף שררה מאת מושל הארץ. על כן הגיעה
 תלנה אל ארץ ורעחמלה, אל מושל הארץ על
 השופטים ההם, אשר הוציאו להורג את נביאי
 יהוה שלא כחוק. אז הם נתפשו והובאו לפני
 השופט להשפט על פשעם, כחוק אשר חוקק
 העם. ולשופטים ההם היו ידידים וקרוכי
 משפחה רבים. ושארם, אשר מנו כמעט את
 כל עורכי הדין והכהנים הגדולים, התאספו
 יחדו והתאחדו עם קרוכי השופטים ההם אשר
 העמדו לדין כחוק. והם באו בברית, איש עם
 רעהו, והיא הברית אשר נתנה על ידי אנשי
 קדם, הברית אשר השטן מסר ושמש לקשר
 קשר על כל דבר צדק. על כן הם התאגדו על
 אנשי יהוה; והם באו בברית להשמידם ולמלט
 את האשמים ברצח מפני הדין, אשר עמד
 לצאת לפעל על פי החוק. והם בזו לחק ולזכות
 ארצם וכרתו ברית, איש עם רעהו, לאבד את
 המושל ולמלמליף מלך על הארץ, בעבור תחדל
 החרות מקרב הארץ בהמסרה לרשות מלכים.

T

א הנה, אני אראה לכם כי הם לא המליכו מלך על
 הארץ; ואולם בשנה ההיא, שנת שלשים, הם
 הרגו את שופט הארץ העליון, אכן, הם רצחוהו
 בשפטו על פס המשפט. והעם נחלק זה על זה,
 והם נפרדו איש מעל רעהו והתפלגו לשבטים,
 איש לביתו ולמשפחתו ולידידיו; כה הם אבדו
 את ממשלת הארץ. וכל שבט מנה לו ראש או
 מנהיג; וכה היו הם לשבטים ולראשי שבטים.
 ד ולא היה בהם איש בלא משפחה גדולה ורב
 קרובים וידידים; על כן היו שבטיהם גדולים
 מאד. ה כל זה נעשה ולא היו עדין מלחמות
 ביניהם; וכל העוון הזה בא על העם כי נכנעו
 י לכח השטן. וסדרי הממשל אכן נהרסו מפני
 אגדת הסתרים אשר לידידי רוצחי הנביאים
 ז ולקרוכיהם. כי הם ורעו ריב ומדון בארץ, עד
 כי חלק העם הצדיק הפך כמעט כלו לרשעים;
 ח אכן, רק צדיקים מעטים נותרו בהם. והנה, לא

בוז, ואחרים אשר קבלו בוז ונגישה וכל מיני
 ענויים ולא השיבו בגדוף, כי אם הלכו בדרך
 ט' כניעה ותשובה לפני אלהים. כה התפתח
 העדר שריון גדול בכל הארץ, עד כי החלה
 הכנסיה להתפורר אכן, עד כי בשנת שלשים
 התפוררה הכנסיה בכל הארץ, וזלת בקרב
 מעטים מן הלמנים, אלה אשר הפכו למאמינים
 באמונת האמת. המה לא רחקו מאמונתם,
 כי היו מוצקים ואיתנים וציבים, ושקדו בכל
 טו מאדם לקיים את מצוות יהוה. וזאת היתה סבת
 עוון העם: לשטן היה כח רב לעורר את העם
 לכל מיני און, ולהפיח בלבם גאווה ולפתותם
 לבקש כח ושלטון ועשר והבלי העולם הזה.
 טז כה הטה השטן את לב העם לעשות כל מיני
 און. על כן נהנה העם משלוה שנים מעטות
 יז בלבד. ובראשית שנת שלשים, אחר אשר
 נשאו האנשים עת ממשכת על ידי פתויי
 השטן אל כל אשר הוא רצה לשאתם, ופשעו
 ככל אשר חפץ כי יפשעו, הם שקעו ברשעה
 יח נוראה. ולא בלי דעת חטאו, כי הם ידעו את
 חפץ אלהים לגביהם כי הם למדו בדבר הזה.
 טט על כן במזיד מרדו באלהים. והיה זאת בימי
 לכונאוס בן לכונאוס אשר ישב על פסא אביו
 כ ומשל בעם בשנה ההיא. ובעת ההיא נשלחו
 אנשים אשר רוח משמים מלאתם. והם עמדו
 בקרב העם בכל הארץ, והם השיפו והעידו
 בעז רוחם על חטאי העם ועוונותיו. והם העידו
 לפניהם על הגאלה אשר יגאל יהוה את עמו,
 ובלשון אחר: על התחיה אשר מאת המשיח;
 והם אף העידו באמץ על מותו ועל יסוריו.
 כא והיה כי רבים מן העם קצפו מפני המעידים את
 הדברים האלה; ועקר הזועמים היו השופטים
 העליונים, ואלה אשר היו כהנים גדולים ועורכי
 דין. אכן, כל עורכי הדין ועמו על המעידים את
 כב הדברים האלה. ולא היה ביד שום עורך דין או
 שופט או כהן גדול לתת תקף לגור דין מות על
 איש, בלתי אם נחתם גזר דינים בידי מושל
 כג הארץ. ורבים מן המעידים על עניי המשיח
 אשר העידו בעז רוחם, נתפשו והומתו בחשאי
 על ידי השופטים; ודבר מותם לא נודע למושל

חטאים על ידי אמונה באדון ישוע המשיח.
 י דברים רבים הוא דרש לפנייהם; לא נתן לכתוב
 את כל דבריו, וחלקם לא יספיק; על כן הם
 י אינם כתובים בספר הזה. ואולם, נפי אכן דרש
 יי לפנייהם בעז ובתקף סמכות. והיה כי פעסו
 עליו האנשים, כי כחו גבר על כחם, והם לא
 יכלו שלא להאמין בדבריו; כי כה גדולה הייתה
 יי אמונתו באדון ישוע המשיח, עד כי מלאכים
 יי שרתוהו מדי יום ביומו. ובשם ישוע הוא גרש
 שדים ורוחות טמאה; ואף את אחיו העלה מן
 המיתים, אחר אשר נרגם באבנים בידי העם עד
 כ מות. והאנשים ראו זאת והעידו על כן, וכעסו
 עליו מפני כחו. והוא עשה נסים נוספים רבים
 כא בשם ישוע לעיני העם. כה חלפה שנת שלשים
 ואחת, ורק מעטים היו אשר הפכו מאמיני
 יהוה; ואולם כל אלה העידו לעם כי אכן פקדום
 כח אלהים ורחו אשר בישוע המשיח, אשר בו
 כב האמינו. וכל אשר גרשו מתוכם שדים, ואשר
 נרפאו ממחלתם ומחלשות גופם, הכריזו באזני
 העם כי אכן רוח אלהים פעלה בהם ורפא להם;
 ואף הם הראו מופתים ועשו כמה נסים בקרב
 כב העם. כה חלפה גם שנת שלשים ושתים.
 יי ובראשית שנת שלשים ושלש קרא נפי אל
 העם והסיר להם על תשובה ועל מחילת חטאים.
 יי ורצוני כי תזכרו כי לא היה בעם אף איש אחד
 כב אשר שב מרעתו ולא הטבל במים. לכן הסמיר
 נפי אנשים לשמש בשליחות הזאת, בעבור
 יטבל במים כל הבא אליהם, וזאת כראיה
 וכעדות, לפני אלהים ואל העם, כי הם שבו
 כב מרעתם ונמחל להם על חטאיהם. ובראשית
 השנה ההיא היו רבים אשר הטבלו לשם
 תשובה; וכה חלפה מרבית השנה.

ח

יא ואלה הדברים אשר באו והיו על פי כתב
 זכרונותינו; ויודעים אנחנו כי הכתוב אמת הוא,
 כי איש ישר כתבם, כי הוא אכן עשה נסים
 רבים בשם ישוע; ולא היה אף אדם אחד אשר
 יכל לעשות נס בשם ישוע, בלתי אם טהר מכל
 ב שמץ עוון. על כן, אם לא טעה האיש בחשוב

חלפו שש שנים ורב העם סר מצדקתם, ככלב
 יי שב על קאו, או כחזירה המתפלשת ברפש.
 יי ואגדת הסתרים ההיא, אשר הסבה און כה
 גדול בעם, התכנסה והעמידה בראשה איש
 יי אשר שמו נקרא יעקב. והם קראוהו מלכם,
 והוא היה מלך על כנפית הרשע ההיא; והוא
 היה אחד מראשי אלה אשר נתנו קולם נגד
 יי הנביאים אשר העידו על ישוע. אף אנשי
 הכנפיה לא היו רבים כעם אשר בשבטים,
 אשר היו מאחדים, וזלת בחקיהם אשר חוקקו
 כל מנהיג, איש בעבור שבטו. ואף כי הם היו
 יי אויבים זה לזה ואף כי לא היו עם צדיק,
 מאחדים היו בשנאתם את הבאים בברית
 יי לאבד את הממשל לכן, כראות יעקב, מלך
 הכנפיה, כי אויביו מרבים מאנשיו, הוא צום
 לנוס אל ירפתו צפון הארץ ולהקים להם שם
 ממלכה, עד אשר יתחברו אליהם פורשים,
 כי הוא דבר אליהם חלקות באמרו כי ירבו
 הפורשים, והכנפיה תחזק דיה להתנגד לשבטי
 יי העם. וכן עשו אנשיו. וכה מהירה הייתה
 צעדתם, עד כי לא נתן להכשילה, והם הרחיקו
 מעבר להשג יד העם. כה בלטה שנת שלשים
 יי וכה היה מצב עניני עם נפי. ובשנת שלשים
 ואחת היה העם מפלג לשבטים, איש לביתו
 ולמשפחתו ולדידיו. על אף זאת, הם עשו
 כב הסכם שלא להלחם זה בזה. אף בחקיהם
 ובדרכי הממשל לא היו הם מאחדים, כי אלה
 נכונו כפי דעות ראשיהם ומנהיגיהם. ויען אשר
 הם חוקקו חקים חמורים מאד למנוע עברות
 שבט אחד על משנהו, הייתה מדה של שלום
 בארץ. ואולם, לבס סר מעם יהוה אליהם והם
 יי סקלו נביאים באבנים וגרשו מתוכם. ונפי,
 יען אשר נגלו אליו מלאכים ואף שמע את קול
 יהוה, ויען אשר הוא ראה מלאכים, ובהיותו עד
 יי ראיה, כי כח נתן לו לדעת על אודות שליחות
 המשיח, ויען אשר הוא חזה במו עיניו כי סר
 העם מהרה מן הצדק אל רשעתם ואל
 יי תועבותיהם; ובהתעצבו על קשי לבם ועל
 ערונו דעתם, לכן הוא יצא אליהם בשנה ההיא,
 והחל להעיד בעז רוח על תשובה ועל מחילת

כבד על כל פני הארץ, עד כי יכלו יושביה,
אֲשֶׁר לֹא נָפְלוּ, לַחֹשֶׁת אֶת עַרְפְּלֵי הַחֹשֶׁכָה.
וּמִפְנֵי הַחֹשֶׁף לֹא יָכוֹל הָיָה לְהִיּוֹת אוֹר, לֹא
בְּנֵרוֹת וְלֹא בַּפְּנִסִים; וְאִף לֹא יָכְלוּ הָאֲנָשִׁים
לְהַדְלִיק אֵשׁ בְּעֻצְיָהֶם הַדְּקִים וְהִיבְשִׁים. כִּי לֹא
נִמְצָא לָהֶם אוֹר כְּלָל. אַכֵּן, כִּל אוֹר לֹא נִרְאָה,
לֹא אֵשׁ וְלֹא זִיק, לֹא שֶׁמֶשׁ וְלֹא יָרַח וְלֹא כּוֹכָבִים;
כֹּה גְדוֹל הָיָה עַרְפֶּל הַחֹשֶׁכָה אֲשֶׁר יָרַד עַל פְּנֵי
הָאָרֶץ. וְהָיָה כִּי לֹא נִרְאָה אוֹר בְּמִשְׁךָ שְׁלֹשָׁה
יָמִים. וְכָל הַעֵת הַהִיא רַבּוּ הָאֲבָל וְהִיבִיבָה
וְהִבְכִּיָה בַקֶּרֶב כֹּל הָעָם; אַכֵּן, גְּדוֹלָה הָיְתָה
נֶאֱקָת הָעָם מִפְּנֵי הַחֹשֶׁף וְהַחֲרָבָה הַגְּדוֹלָה אֲשֶׁר
בָּא עֲלֵיהֶם. וּבְמִקּוֹם אֶחָד נִשְׁמַע קוֹל זַעֲקָתָם
לֵאמֹר: אֵהָה, אֵלּוּ שְׁבִנו מִרְעַתְנוּ לִפְנֵי בּוֹא הַיּוֹם
הַגְּדוֹל וְהַנּוֹרָא הַזֶּה, כִּי אַז הָיוּ אַחֲיֵינוּ נִצְלָיִים וְלֹא
נִשְׁרָפִים בְּעִיר הַגְּדוֹלָה הַהִיא, זַרְעַחְמָלָה.
וּבְמִקּוֹם אַחֵר נִשְׁמַע קוֹל זַעֲקָתָם וְאָבְלָם לֵאמֹר:
אֵהָה, אֵלּוּ שְׁבִנו מִרְעַתְנוּ לִפְנֵי בּוֹא הַיּוֹם הַגְּדוֹל
וְהַנּוֹרָא הַזֶּה, וְלֹא הִרְגָנוּ וְלֹא רָגְמָנוּ אַכֵּן בְּנִבְיָאִים
וְלֹא גִרְשָׁנוּם מִתּוֹכָנוּ, כִּי אַז הָיוּ אַמוֹתֵינוּ וּבְנוֹתֵינוּ
הַיְפּוֹת וְיִלְדֵינוּ נִצְלָיִים, וְלֹא נִקְבְּרִים בְּתוֹךְ הָעִיר
הַגְּדוֹלָה הַהִיא מִזֵּרְעֵיהָ. הִנֵּה, כֹּה, גְּדוֹלוֹת
וְנִרְאוֹת הָיוּ יַבּוֹת הָעָם.

ט

אז נשמע קול בקרב כל יושבי האדמה, על פני
ב כל הארץ הזאת, וכה קרא: אוי, אוי, אוי לעם
הזה! אוי ליושבי תבל כלה, אם לא ישובו
מִרְעַתָּם; כִּי שׁוֹחַק הַשֶּׁטֶן וּמִלְאָכָיו שְׂשִׁים עַל
הָרֶג בְּנֵי עַמֵּי הַנָּאִים וּבְנוֹתֵיהֶם הַיְפּוֹת; מִפְּנֵי
עוֹנָם וְתוֹעֲבוֹתֵיהֶם בָּאָה עֲלֵיהֶם הַמַּפְלָה הַזֹּאת.
ג הִנֵּה, אֶת הָעִיר הַגְּדוֹלָה זַרְעַחְמָלָה וְאֶת יוֹשְׁבֵיהָ
ד אֲנֹכִי שְׂרַפְתִּי בְּאֵשׁ. וְאֶת הָעִיר הַגְּדוֹלָה מִזֵּרְעֵיהָ
ה אֲנֹכִי הַשְׁקַעְתִּי בְּמַעַמְקֵי הַיָּם וְאֶת יוֹשְׁבֵיהָ
ו הַטְּבַעְתִּי. וְאֶת הָעִיר הַגְּדוֹלָה מִזֵּרְעֵיהָ וְאֶת
יּוֹשְׁבֵיהָ אֲנֹכִי כְּסִיתִי בְּעַפָּר, לְהַסְתִּיר מִפְּנֵי אֶת
ז עוֹנוֹתֵיהֶם וְאֶת תּוֹעֲבוֹתֵיהֶם לְכָל יוֹסִיף דָּם
ח הַנְּבִיאִים וְהַקְּדוֹשִׁים לְבוֹא אֵלַי כְּנִגְדָם. וְאֶת
ט הָעִיר גִּלְגָל אֲנֹכִי הַשְׁקַעְתִּי, וְאֶת יוֹשְׁבֵיהָ קִבְרַתִּי
י בְּמַעַמְקֵי הָאֲדָמָה. וְכִמוֹ כֹּה הַשְׁקַעְתִּי אֶת הָעִיר

ג עֲתִינוּ, חֲלַפְהָ שְׁנַת שְׁלֹשִׁים וְשֵׁשׁ. וְהָעַם הַחַל
א לְצִפּוֹת בְּכַבֵּד רֹאשׁ לְאוֹת אֲשֶׁר נָתַן הַנְּבִיא
ב שְׁמוֹאֵל הַלְּמַנִּי בְּדַבַּר עַת אֶפְלָה עַל פְּנֵי הָאָרֶץ
ד בְּמִשְׁךָ שְׁלֹשָׁה יָמִים. וּסְפָקוֹת וּזְכוּחִים גְּדוֹלִים
ה הַתְּעוֹרְרוּ בְּעַם, עַל אִף הָאוֹתוֹת הַרְבִּים אֲשֶׁר
ו כָּבַר קָמוּ. וְהָיָה בְּשֵׁנַת שְׁלֹשִׁים וָאַרְבַּע,
ז בְּאַרְבַּעַת לַחֲדָשׁ הָרֵאוּשׁוֹ, קָמָה סַעְרָה גְּדוֹלָה,
ח אֲשֶׁר כְּמוֹהָ לֹא נוֹדְעָה מֵעוֹלָם בְּכָל הָאָרֶץ.
ט וְאִף סוּפָה גְּדוֹלָה וְנוֹרָאָה בָּאָה, וְרַעַם אִים נִשְׁמַע,
י אֲשֶׁר הִחְרִיד אֶת כָּל הָאֲדָמָה כְּאִלוֹ עֲמֵדָה הָאָרֶץ
יא לְהִבְקַע. וּבְרַקִּים עֲזִים וּמִסּוּנֹרִים הִבְרִיקוּ, אֲשֶׁר
יב כְּמוֹתָם לֹא נוֹדְעוּ מֵעוֹלָם בְּכָל הָאָרֶץ. וְאֵשׁ
יג אֲחֹזָה בְּעִיר זַרְעַחְמָלָה. וְהָעִיר מִזֵּרְעֵיהָ שְׁקַעָה
יד לְתוֹךְ הַחֲרִיד אֶת כָּל הָאֲדָמָה כְּאִלוֹ עֲמֵדָה הָאָרֶץ
יז לְהִבְקַע. וּבְרַקִּים עֲזִים וּמִסּוּנֹרִים הִבְרִיקוּ, אֲשֶׁר
יח כְּמוֹתָם לֹא נוֹדְעוּ מֵעוֹלָם בְּכָל הָאָרֶץ. וְאֵשׁ
יט אֲחֹזָה בְּעִיר זַרְעַחְמָלָה. וְהָעִיר מִזֵּרְעֵיהָ שְׁקַעָה
כ לְתוֹךְ הַחֲרִיד אֶת כָּל הָאֲדָמָה כְּאִלוֹ עֲמֵדָה הָאָרֶץ
כא הַתְּנוֹשָׂא הַר גְּדוֹל. וּבְאָרֶץ הַדְּרוֹם הַתְּחוּלָל
כב חֲרָבָה גְּדוֹל וְנוֹרָא. אִף חֲרָבָה גְּדוֹל וְנוֹרָא
כג יוֹתֵר הָיָה בְּאָרֶץ הַצָּפוֹן; כִּי הִנֵּה, כֹּל פְּנֵי הָאָרֶץ
כד הִשְׁתַּנוּ מִפְּנֵי הַסּוּפָה וְרוּחוֹת הַסַּעְרָה וְהָרַעְעִים
כה וְהַבְּרָקִים וְרַעֲיֵדוֹת הָאֲדָמָה הָאֲדִירוֹת בְּכָל
כז הָאָרֶץ. וְהַדְּרָכִים נִבְקְעוּ וְהַמַּסְלּוֹת הַתְּקַלְקְלוּ
כח וּמִישׁוּרִים רַבִּים הָיוּ לְעַקְב. וְהָיָה כִּי עָרִים
כט גְּדוֹלוֹת וְנוֹדְעוֹת רַבּוֹת שְׁקַעוּ, וְרַבּוֹת אַחֲרוֹת
ל נִשְׂרָפוּ, וְרַבּוֹת הָרַעְדוּ עַד אֲשֶׁר נָפְלוּ בְּתֵיהֶן
לא אֲרֻצָּה וְיוֹשְׁבֵיהֶן נִהְרְגוּ וּמִשְׁכָּנֹתָן נוֹתְרוּ
לב שׁוֹמְמוֹת. וְהָיָה כִּי עָרִים אַחֲדוֹת נִשְׂאָרוּ עַל
לג תֵּלָן, אִף גְּדוֹל מְאֹד הָיָה הַנּוֹק אֲשֶׁר פָּגַעַן, וְרַבִּים
לד מִשׁוֹכְנֵיהֶן נִהְרְגוּ. וְהָיוּ אֲנָשִׁים אֲשֶׁר נִשְׂאוּ בְּרוּחַ
לה הַסַּעְרָה; וְאִישׁ אֵינוּ יוֹדַע אִיִּם, זוֹלַת כִּי נִשְׂאוּ
לו הַלְּאָה מִמִּקּוֹמָם. כֹּה נִשְׁחַתּוּ פְּנֵי כָל הָאֲדָמָה
לז מִפְּנֵי הַסּוּפּוֹת וְהָרַעְעִים וְהַבְּרָקִים וְרַעֲיֵדוֹת
מ האֲדָמָה. וְהִנֵּה נִבְקְעוּ הַסְּלַעִים; הֵם נִשְׁבְּרוּ
נ עַל פְּנֵי כָל הָאֲדָמָה, עַד כִּי נִמְצְאוּ מְפוֹרָרִים,
ס סְדוּקִים וּמְבַקְעִים עַל כָּל פְּנֵי הָאָרֶץ. וְהָיָה
סא כְּאֲשֶׁר חָדְלוּ הָרַעְעִים וְהַבְּרָקִים, וְהַסַּעְרָה
סב וְהַסּוּפָה וְרַעֲיֵדוֹת הָאֲדָמָה, וְהֵם נִמְשְׁכוּ כְּשֵׁלֶשׁ
שָׁעוֹת, וְהָיוּ אֲשֶׁר אָמְרוּ כִּי אָרְכוּ מְזִאת; עַל אִף
סג זֹאת, כָּל הַדְּבָרִים הַגְּדוֹלִים וְהַנּוֹרָאִים הָאֵלֶּה
סד נַעֲשׂוּ בְּמִשְׁךָ כְּשֵׁלֶשׁ שָׁעוֹת, וְהִנֵּה, אַחֵר אֲשֶׁר
סה חָדְלוּ יָרְדָה חֹשֶׁכָה עַל פְּנֵי הָאָרֶץ. וְהָיָה חֹשֶׁף

וְכַתְּבִי הַקֹּדֶשׁ הַמִּדְבָּרִים עַל בּוֹאֵי קִימוֹ. וְכֹל
 אֲשֶׁר קִבְלוּנִי, נִתְּתִי לָהֶם לְהִיּוֹת בְּנִים לְאֱלֹהִים;
 וְכֹן אֶעֱשֶׂה לְכֹל אֲשֶׁר יֵאֱמִינוּ בְּשָׁמִי, כִּי הִנֵּה,
 מֵאֵתִי בָּאָה הַגְּאֻלָּה וְבִי מְקִימַת תּוֹרַת מֹשֶׁה.
 אֲנִי אֹרֵךְ הָעוֹלָם וְחַיָּו. אֲנִי אֶלְף וְתֵיבוֹ, רֵאשִׁית
 וְאַחֲרִית. לֹא תִקְרִיבוּ לִי עוֹד שְׂפִיכוֹת דָּמִים;
 אַכּוּ, קִרְבָּנוֹתֵיכֶם וְעוֹלוֹתֵיכֶם חֲדוּל וְיִחַדְלוּ,
 כִּי לֹא אֶקְבַּל מִכֶּם כָּל קִרְבָּן וְעוֹלָה. לֵב נִשְׁבֵּר
 וְרוּחַ נִכְאָה יִהְיֶה הַקִּרְבָּן אֲשֶׁר תִּקְרִיבוּ לִי. וְכֹל
 אֲשֶׁר בָּא אֵלַי בְּלֵב שָׁבוּר וּבְרוּחַ נִכְאָה, אוֹתוֹ
 אֶטְבִּיל בְּאֵשׁ וּבְרוּחַ הַקֹּדֶשׁ, אַכּוּ בְּלִמְנִים, אֲשֶׁר
 מִפְּנֵי אֲמוּנָתְכֶם בִּי בַעַת אֲשֶׁר הִפְּכוּ לְמֵאֲמִינִים,
 הִטְבְּלוּ בְּאֵשׁ וּבְרוּחַ הַקֹּדֶשׁ, וְהֵם לֹא יָדְעוּ זֹאת.
 הִנֵּה, בָּאתִי אֶל הָעוֹלָם לְהִבְיֵא גְאֻלָּה לְעוֹלָם,
 לְהוֹשִׁיעוֹ מִחַטָּאָה. לָכֵן, כָּל הַשֵּׁב מִרְעֻתוֹ וּבָא
 אֵלַי כִּיִּלֵּד קֶטָן, אוֹתוֹ אֶקְבַּל, כִּי מַלְכוּת אֱלֹהִים
 הִנֵּה מִכְּאֻלָּה. הֵן לְמַעַן פְּאֻלָּה נִתְּתִי אֶת חַיֵּי
 וּלְקַחְתִּים לִי שְׁנִית. עַל כֵּן, שׁוּבוּ וּבוֹאוּ אֵלַי,
 אֶפְסִי אֶרְץ, וְהִנְשׁוּעוּ.

7

וְהִנֵּה, כָּל אֲנָשֵׁי הָאֶרֶץ שָׁמְעוּ אֶת הַדְּבָרִים
 הָאֵלֶּה וְהָיוּ עֲדִים לָהֶם. וְהָיָה אַחֵר הַדְּבָרִים
 הָאֵלֶּה הַשְּׁתַרְרַר שֶׁקֵּט בְּאֶרֶץ בְּמִשְׁךְ שְׁעוֹת
 רְבוּת. כִּי כֹה גְדוֹלָה הָיְתָה הַשְּׁתוּמָמוֹת הָעָם,
 עַד כִּי הֵם חֲדָלוּ לְקוֹנֵן וּלְלֵל עַל אֲבָדוֹן בְּנֵי
 מִשְׁפַּחְתָּם אֲשֶׁר נִהְרְגוּ. עַל כֵּן נִמְשַׁךְ הַשֶּׁקֶט
 בְּכָל הָאֶרֶץ שְׁעוֹת רְבוּת. וְקוֹל נִשְׁמַע שְׁנֵית
 בְּאֲזוּנֵי הָעָם, וְכָל הָאֲנָשִׁים שָׁמְעוּהוּ וְהָיוּ עֲדִים
 לוֹ, וְכֹה אָמַר: הִוֵּי, אֲנָשֵׁי הָעָרִים הַגְּדוֹלוֹת הָאֵלֶּה,
 אֲשֶׁר נָפְלוּ, אֲשֶׁר צָאצְאֵי יַעֲקֹב אַתֶּם, אַכּוּ, אֲשֶׁר
 מִבֵּית יִשְׂרָאֵל הִנְכֶם עַד כַּמָּה קִבְּצִיתֶם כְּקִבֵּץ
 תְּרַנְּגֵלַת אֶת אֶפְרוֹחֶיהָ תַּחַת כְּנָפֶיהָ וְכִלְכַּלְתִּים.
 וְכֹה חִפְצִיתִי לְקִבֵּץ אֶתְכֶם כְּקִבֵּץ תְּרַנְּגֵלַת אֶת
 אֶפְרוֹחֶיהָ תַּחַת כְּנָפֶיהָ, אָהָה, אֲנָשֵׁי בֵּית יִשְׂרָאֵל,
 אֲשֶׁר נָפְלַתֶם; אָהָה, אֲנָשֵׁי בֵּית יִשְׂרָאֵל, אַתֶּם
 הַשּׁוֹכְנִים בִּירוּשָׁלַם, כַּאֲשֶׁר אֵלֶּה אֲשֶׁר נָפְלַתֶם;
 מָה חִפְצִיתִי לְקִבֵּץ אֶתְכֶם כְּקִבֵּץ תְּרַנְּגֵלַת אֶת
 אֶפְרוֹחֶיהָ, וְלֹא אֲבִיתֶם. אָהָה, בֵּית יִשְׂרָאֵל
 אֲשֶׁר חִסִּיתִי עֲלֵיכֶם, כַּמָּה אַחְפֵּץ לְקִבֵּץ אֶתְכֶם

אוֹנִיָּה וְאֵת יוֹשְׁבֵיהָ, וְאֵת הָעִיר מוֹקוּם וְאֵת
 יוֹשְׁבֵיהָ, וְאֵת הָעִיר יְרוּשָׁלַם וְאֵת יוֹשְׁבֵיהָ; וּמִים
 הַעֲלִיתִי עֲלֵיהֶם, לְהַסְתִּיר מִפְּנֵי אֶת רִשְׁעָתְךָ וְאֵת
 תּוֹעֲבוֹתֵיהֶם לְבַל יוֹסִיף דָם הַנְּבִיאִים וְהַקְּדוּשִׁים
 לְבוֹא אֵלַי כְּנִגְדָם. וְאֵת הָעִיר גְּדִיאֲנִטִי וְאֵת
 הָעִיר גְּדִיאֲמוֹנָה וְאֵת הָעִיר יַעֲקֹב וְאֵת הָעִיר
 גְּמַגְמוֹנוֹ, אֶת כָּל אֵלֶּה אֲנִכִּי הַשְּׁקֵעִתִי, וּבִמְקוֹמָן
 הַקִּמְתִּי גְבָעוֹת וְעַמְקִים; וְאֵת יוֹשְׁבֵיהֶן קִבְּרִיתִי
 בְּמַעַמְקֵי הָאֲדָמָה, לְהַסְתִּיר מִפְּנֵי אֶת רִשְׁעָתְךָ
 וְאֵת תּוֹעֲבוֹתֵיהֶם לְבַל יוֹסִיף דָם הַנְּבִיאִים
 וְהַקְּדוּשִׁים לְבוֹא אֵלַי כְּנִגְדָם. וְאֵת הָעִיר
 הַגְּדוֹלָה יַעֲקֹבֹגַת, אֲשֶׁר יוֹשְׁבֵיהָ הָיוּ אֲנָשֵׁי
 הַמְּלֶךְ יַעֲקֹב, שְׂרָפְתֵי בְּאֵשׁ. מִפְּנֵי חַטָּאֵיהֶם
 וְרִשְׁעָתְךָ, אֲשֶׁר גְּדָלוּ מִרְשַׁעַת כָּל הָאֶרֶץ, מִפְּנֵי
 רְצִיחוֹתֵיהֶם בְּמַסְתְּרִים וּגְדוּלוֹתֵיהֶם הַחַטָּאוֹת,
 כִּי הֵם אֲשֶׁר הִפְּרוּ אֶת שְׁלוֹת עַמִּי וְהִרְסוּ אֶת
 מַמְשַׁל הָאֶרֶץ. עַל כֵּן שְׂרָפְתִים בְּאֵשׁ לְהַשְׁמִידֶם
 מִלְּפָנַי, לְבַל יוֹסִיף דָם הַנְּבִיאִים וְהַקְּדוּשִׁים לְבוֹא
 אֵלַי כְּנִגְדָם. וְאֵת הָעִיר לָמוֹ, וְאֵת הָעִיר יוֹש
 וְאֵת הָעִיר גֵּד וְאֵת הָעִיר קִישְׁקוּמוֹן וְאֵת יוֹשְׁבֵיהֶן
 שְׂרָפְתֵי בְּאֵשׁ, עַל כִּי הִרְעוּ בְּגִרְשָׁם אֶת הַנְּבִיאִים,
 וְעַל כִּי סָקְלוּ אֶת אֵלֶּה אֲשֶׁר שְׁלַחְתִּי לְהוֹדִיעַם
 אֶת דְּבַר רִשְׁעָתְךָ וְתוֹעֲבוֹתֵיהֶם. וְיַעַן אֲשֶׁר
 גִּרְשׁוּ אֶת כָּלֶם, עַד כִּי לֹא הָיָה בְּהֶם אִף אִישׁ
 צַדִּיק אֶחָד, הוֹרִדְתִּי אֵשׁ עֲלֵיהֶם וְהַשְׁמַדְתִּים
 בְּעִבּוֹר הַסְּתִיר אֶת רִשְׁעָתְךָ וְתוֹעֲבוֹתֵיהֶם
 מִפְּנֵי, לְבַל יַעֲקֹב אֵלִי מִן הָאֲדָמָה דָם הַנְּבִיאִים
 וְהַקְּדוּשִׁים אֲשֶׁר שְׁלַחְתִּי בְּקִרְבָּם וּיקְרָא כְּנִגְדָם.
 כִּרְבָּן וְכִלְיוֹן רַב שְׁלַחְתִּי עַל הָאֶרֶץ הַזֹּאת וְעַל
 הָעָם הַזֶּה, מִפְּנֵי רִשְׁעָתְךָ וְתוֹעֲבוֹתֵיהֶם. הִוֵּי, אַתֶּם
 אֲשֶׁר נִצַּלְתֶּם בְּעִבּוֹר הַיּוֹתְכֶם צַדִּיקִים מֵהֶם, הֲלֹא
 תִשׁוּבוּ עִתָּה אֵלַי, וְתִנְחַמוּ עַל חַטָּאֵיכֶם וְתִהְפְּכוּ
 לְמֵאֲמִינִים לְמַעַן אֶרְפָּאכֶם? אַכּוּ אֲנִי אוֹמֵר
 לְכֶם: אִם תָּבוֹאוּ אֵלַי, יִהְיֶה לְכֶם חַיֵּי עוֹלָם. הִנֵּה
 פְּשׁוּטָה אֲלֵיכֶם זְרוּעַ רַחֲמֵי, וְכֹל אֲשֶׁר יוֹבֵא
 אֶקְבְּלוּ; וּבְרוּכִים הֵם הַבָּאִים אֵלַי. הִנְנִי יִשׁוּעַ
 הַמְּשִׁיחַ, בֶּן אֱלֹהִים, אֲנִכִּי בְּרָאתִי אֶת הַשָּׁמַיִם
 וְאֵת הָאֶרֶץ וְאֵת כָּל אֲשֶׁר בָּם. מִבְּרָאשִׁית הֵייתִי
 עִם אָבִי. אֲנִי בָּאִי וְאָבִי בִּי: וְבִי פֶּאֶר אָבִי אֶת
 שְׁמוֹ. בָּאתִי אֶל אֲשֶׁר לִי וְאֲשֶׁר לִי לֹא קִבְּלוּנִי;

חֲסִדִים גְּדוּלִים לְאַנְשֵׁי נְפִי אֲשֶׁר נִצְלוּ, וְכֵן לְאַלֶּה
אֲשֶׁר נִקְרְאוּ פַעַם לְמַנִּים וְאֲשֶׁר נֹתְרוּ בַחַיִּים,
וְעַל רֵאשִׁים יָרַד שְׁפַע בְּרָכוֹת, עַד כִּי בְמַהֲרָה
לְאַחַר עֲלוֹת הַמְּשִׁיחַ הַשְּׂמִימָה, הוּא אָכֵן
וְהַתְּגַלָּה לְעֵינֵיהֶם. וְהוּא הִרְאָה לָהֶם אֶת גּוֹפוֹ
וְשָׁמַשׁ לְפָנֵיהֶם; וְסִפּוֹר מַעֲשֵׂה שְׂמִישׁוֹתָיו וְסִפּוֹר
בְּהַמְשִׁיךְ הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה. לָכֵן אֲנִי מְסִים, לְפִי
שְׁעָה, אֶת דְּבָרֵי.

*ישוע המשיח מראה עצמו לעם נפי ומשמש
לפניהם, בעוד ההמונים מתקבצים בארץ רב־שפַע
(בערך 34 לספירה). נכלל בפרקים יא-כו.*

יא

וְהָיָה הַמּוֹן רַב מֵעַם נְפִי מִתְקַבֵּץ לְיַד בֵּית הַמִּקְדָּשׁ
אֲשֶׁר בְּאַרְץ רֶב־שְׁפַע. וְהֵם הִבִּיעוּ אֶת תְּמִיחֵתָם
וְאֵת הַשְּׂתוּמָמוֹתָם אִישׁ עִם רֵעֵהוּ, וְהִשִּׁיחוּ זֶה
לְזֶה בְּדַבַּר הַתְּמוּרָה הַגְּדוּלָה וְהַנְּפִלְאָה אֲשֶׁר
אַרְעָה. הֵם גַּם שֹׁחֲחוּ עַל יֵשׁוּעַ הַמְּשִׁיחַ, אֲשֶׁר
עַל מוֹתוֹ נִתַּן אוֹת וּמוֹפֵת. וְהָיָה בְּעוֹדָם שׁוֹחִים
זֶה עִם זֶה, הֵם שָׁמְעוּ קוֹל אֲשֶׁר בָּא כְּאִלוֹ
מִמְרוֹם. וְהֵם נִשְׂאוּ עֵינֵיהֶם סְבִיב, כִּי לֹא הִבִּינוּ
אֶת הַקּוֹל אֲשֶׁר שָׁמְעוּ. וְהַקּוֹל לֹא הָיָה קָשֶׁה וְאֵף
לֹא רָם; וְאוֹלָם, אֵף כִּי הָיָה הַקּוֹל חֲרִישִׁי, הוּא
חָדַר בְּקֶרֶב אֶלֶּה אֲשֶׁר שָׁמְעוּהוּ, עַד כִּי לֹא נֹתַר
אֵף אֵיבָר אֶחָד בְּכָל גּוּם אֲשֶׁר לֹא הִחְרַד אָכֵן,
הַקּוֹל חָדַר בְּקֶרֶבָם עַד עֲצָם נִשְׁמָתָם וְהִצִּית אֶת
לְבָבָם. וְהֵם שָׁמְעוּ אֶת הַקּוֹל שְׁנֵית, אֲךָ לֹא
הִבִּינוּהוּ. וְהֵם אֵף שָׁמְעוּ אֶת הַקּוֹל בְּפַעַם
הַשְּׁלִישִׁית, וְהֵם פָּתְחוּ אֶת אוֹזְנֵיהֶם לְשָׁמְעוֹ
בְּפִנּוֹתָם אֶת עֵינֵיהֶם אֶל עֲבָרוֹ, וּבְהִלְשִׁירָם אֶת
מִבְּטָם הַשְּׂמִימָה, כִּי מִשֵּׁם בָּא הַקּוֹל. וְהִנֵּה,
בְּפַעַם הַשְּׁלִישִׁית הֵם הִבִּינוּ אֶת הַקּוֹל הַנִּשְׁמָע
בְּאוֹזְנֵיהֶם, וְכֵה אָמַר אֲלֵיהֶם: רְאוּ אֶת בְּנֵי
אֶהוֹבֵי, אֲשֶׁר בּוֹ רְצִיתִי, אֲשֶׁר בּוֹ פָּאֲרָתִי אֶת
שְׁמִי. שָׁמְעוּ אוֹתוֹ! וְהָיָה כְּאֲשֶׁר הִבִּינוּ, הֵם
נִשְׂאוּ עֵינֵיהֶם שְׁנֵית הַשְּׂמִימָה; וְהִנֵּה אִישׁ יוֹרֵד
מִמְרוֹם, וְהוּא לוֹבֵשׁ שִׁמְלָה לְבָנָה. וְהוּא יָרַד
וְעָמַד בְּקֶרֶבָם; וְעֵינָיו כָּל הַהַמּוֹן הִפְנוּ אֵלָיו, וְהֵם
לֹא הִעֲזוּ לְפָצוֹת פִּיהֶם, וְאֵף לֹא דָבְרוּ זֶה אֶל זֶה;

כְּקֶבֶץ תְּרַנְּגֵלֶת אֶת אֶפְרוֹחֶיהָ תַּחַת כַּנְּפִיהָ, אִם
תִּנְחַמוּ עַל חֲטָאֵיכֶם וְתִשׁוּבוּ אֵלַי בְּלֵב שָׁלֵם.
אֲךָ אִם לֹא כֵן, בֵּית יִשְׂרָאֵל, יִהְיוּ מִשְׁפֹּנוֹתֵיכֶם
לְשִׁמְמָה עַד עֵת קִיּוֹם הַבְּרִית לְאַבוֹתֵיכֶם. וְהָיָה
אֲחֵר אֲשֶׁר שָׁמְעוּ הָעָם אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, הֵם
הוֹסִיפוּ לְבָכוֹת וּלְיִלָּל עַל אֲבָדוֹן בְּנֵי מִשְׁפַּחְתָּם
וּיְדִידֵיהֶם. כֹּה חָלְפוּ שְׁלֹשֶׁת הַיָּמִים. וְהָיָה זֶה
בְּבִקְרַת הַיּוֹם; וְנִמְוָגָה הַחֲשֵׁכָה מֵעַל פְּנֵי הָאָרֶץ
וְהָאֲדָמָה חָדְלָה מִרְעֵדָה, וְהַסְּלַעִים חָדְלוּ
מִהַתְּפוֹרָה, וְהַשָּׁאוֹן הָאִים פָּסְקוּ, וְכָל קוֹלוֹת
הַהַמְלָה שָׁקְטוּ. וְהָאֲדָמָה שָׁבָה וְהִתְאַחֲתָה
וְעָמְדָה מְנוּעָה; אִזּוּ שָׁבְתוּ הַמִּסְפָּד וְהַבְּכִי וְנָהִי
הָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר נִצְלוּ מִמוֹת. וְאָבְלָם הִפְּפוּ לְשִׁשׁוֹן
וּמִסְפָּדָם לְתַהֲלָה וּלְהוֹדִיָה לְאֲדוֹן יֵשׁוּעַ הַמְּשִׁיחַ,
גּוֹאֲלָם. עַד כֹּה הִתְקִימוּ דְבָרֵי כְּתָבֵי הַקְּדָשׁ
אֲשֶׁר נִבְאוּם הַנְּבִיאִים. וְהַנְּצוּלִים הָיוּ הַצְּדִיקִים
אֲשֶׁר בָּעַם. הֵם אֲשֶׁר קָבְלוּ אֶת הַנְּבִיאִים וְלֹא
רָגְמוּם, וְהֵם אֲשֶׁר לֹא שָׁפְכוּ אֶת דַּם הַקְּדוּשִׁים.
וְהֵם נֹתְרוּ בַחַיִּים וְלֹא שָׁקְעוּ לְתַחֲתִית הָאֲדָמָה
לְהַקְבֵר בָּהּ; וְהֵם לֹא טָבְעוּ בְּמַעַמְקֵי הַיָּם, וְלֹא
נִשְׂרָפוּ בָּאֵשׁ, וְלֹא נִמְחָצוּ לְמוֹת בְּמַפּוֹלוֹת, וְלֹא
נִשְׂאוּ הַרְחַק בְּרוּחַ הַסַּעֲרָה, וְאֵף לֹא הִכְרַעוּ עַל
יְדֵי עַרְפְּלֵי הָעָשׂוֹן וְהַחֲשֵׁכָה. וְעַתָּה, כָּל הַקּוֹרָא
זֹאת יִבִּין נָא, וְכָל אֲשֶׁר לוֹ כְּתָבֵי הַקְּדָשׁ יַחְקֹר
נָא בָהֶם, וְיִרְאָה וְיִזְכֹּחַ אִם כָּל הַמִּיתוֹת הָאֵלֶּה,
וְהַחֲרָבֵן בָּאֵשׁ וּבְעָשׂוֹן וּבְסוּפוֹת וּבְרוּחוֹת סַעֲרָה
וּבְפִתִּיחַת פִּי הָאֲדָמָה לְבַלְעַת אֶת הָאֲנָשִׁים וְכָל
הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה לֹא בָאוּ כְּקִיּוֹם נְבוֹאוֹת אֲשֶׁר
לְרַבִּים מִן הַנְּבִיאִים הַקְּדוּשִׁים. הִנְנִי אוֹמֵר
לָכֶם כִּי רַבִּים הָעִידוּ כִּי יָקוּמוּ הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה
לְעַת בּוֹא הַמְּשִׁיחַ, וְהֵם הוֹמְתוּ עַל הָעִידִם
זֹאת. הַנְּבִיאִ זְנוּס הָעִיד עַל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה
וְאֵף זִינוּק דָּבַר עַל אוֹדוֹתֵיהֶם, כִּי הֵם הָעִידוּ
עַל הַדְּבָרִים הַנּוֹגְעִים לָנוּ בְּפָרֶט, בְּאֲשֶׁר אֲנַחְנוּ
שְׂאֲרִית זְרַעִם. הִנֵּה, אֵף יַעֲקֹב אֲבִינוּ הָעִיד
בְּדָבַר שְׂאֲרִית בֵּית יוֹסֵף. וְהָאִין אֲנַחְנוּ שְׂאֲרִית
בֵּית יוֹסֵף? הָאִין הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, הַמְּעִידִים
עָלֵינוּ, כְּתוּבִים עַל לוֹחוֹת נְחֹשֶׁת הַקָּלֵל, אֲשֶׁר
אֲבִינוּ, לְחִי, הוֹצִיאָם מִירוּשָׁלַם? וְאֲנִי אֲרָאָה
לָכֶם כִּי בְּאַחֲרִית שְׁנַת שְׁלֹשִׁים וְאַרְבַּע הָרְאוּ

ותנה לי מאת ישוע המשיח, הנני מטביל אותך
 בשם האב והבן ורוח הקדש. אמן. אז תשקיעו
 אותם במים ותשובו ותעלו מן המים. באפן
 הזה תטבילו בשמי, כי אכן, הנני אומר לכם,
 כי האב והבן ורוח הקדש אחד הם. אני באב
 והאב בי, והאב ואני, אחד. כאשר צויתכם,
 כן תטבילו; אל יהיו ופוחים ביניכם, כאשר היו
 לפני, ואל יהיו ופוחים ביניכם על עקרי תורתך,
 כאשר היו לפני. אכן, הנני אומר לכם, זה
 אשר רוח מדון שוררת בקרב, איננו מפני,
 כי מן השטן הוא, אשר הוא אבי מדון והוא
 המעורר את לב בני האדם לרבי בזעם זה עם
 זה. הנה, אין זו תורתך לעורר את לב בני האדם
 לזעם זה על זה. כי אם זאת תורתך: כי ירחקו
 מעליכם דברים כאלה. אכן, הנני אומר לכם,
 את תורתך אודיעכם. זאת תורתך, והיא התורה
 אשר נתנני האב; ואנכי מעיד על האב והאב
 מעיד עלי, ורוח הקדש מעיד על האב ועלי;
 והנני מעיד כי האב צוה את כל האדם, בכל
 מקום, להנחם מחטא ולהאמין בי. וכל המאמין
 בי ומטביל הוא ישע. והם אשר ירשו את מלכות
 אלהים. וכל אשר לא מאמין בי ואינו מטביל
 ארוך יהיה. אכן, הנני אומר לכם; כי זאת
 תורתך ומאת האב מעיד אני עליה; וכל
 המאמין בי מאמין אף באב; ולפניו יעיד
 האב עלי, כי הוא יפקדנו באש וברוח הקדש.
 וכה יעיד האב עלי, ורוח הקדש יעיד לפניו על
 האב ועלי, כי האב, ואני, ורוח הקדש, אחד.
 ושוב אני אומר לכם: עליכם להנחם מחטא,
 ולהיות כילד קטן, ולהטביל בשמי; ובלתי אם
 תעשו כן, לא תוכלו בשום אופן לקבל את
 הדברים האלה. ושוב אני אומר לכם: עליכם
 להנחם מחטא ולהטביל בשמי ולהיות כילד
 קטן, ובלתי אם תעשו כן, לא תוכלו בשום אופן
 לרשת את מלכות אלהים. אכן, הנני אומר
 לכם, כי זאת תורתך, וכל אשר בונה עליה, על
 צורי הוא בונה, ושערי שאול לא יוכלו לו. וכל
 המכריז על יותר או פחות מזה ויכונן את דבריו
 כאלו תורתך הם, מאת רשעה מוצאו ואין הוא
 בונה על צורי. כי על יסודות חול הוא בונה,

והם לא ידעו את פשר הדבר, וען אשר סברו כי
 הופיע אליהם מלאך אלהים. והוא נטה את ידו
 ודבר אל העם לאמור: הנני ישוע המשיח, אשר
 הנביאים העידו כי אבוא אל העולם. אנכי אור
 העולם וחייו; אני שתייתי מכוס התרעלה אשר
 נתנני האב, ופארתי את האב בקחתי עלי את
 חטאי העולם; ובכך נשאתי את רצון האב בכל
 הדברים מבראשית. והיה כדבר ישוע את
 הדברים האלה, נפל כל ההמון ארצה; כי הם
 זכרו את דברי הנבואה אשר נאמרו בקרבם
 כי המשיח יתגלה אליהם, אחר עלותו
 השמימה. אז דבר האדון אליהם לאמור:
 קומו ובואו אלי בעבור תשלחו ידיכם אל צד
 גופי ותמששו את עקבות המסמרים בידי
 וברגלי, בעבור תדעו כי אנכי אלהי ישראל
 ואלהי כל הארץ, וכי הופתי למען חטאי העולם.
 אז קרבו אליו אנשי ההמון ושלחו את ידיהם
 אל צדו ומששו את עקבות המסמרים בידי
 וברגליו. וכה הם עשו, אחד-אחד, עד אשר
 עברו כלם לפניו וראו במו עיניהם, ומששו במו
 ידיהם וידעו ללא ספק, והיו עדים, כי אכן הוא
 זה, אשר עליו כתבו הנביאים כי יבוא. והיה
 אחר אשר עברו כלם לפניו וראו במו עיניהם,
 הם קראו פה אחד לאמור: השענא! ברוך
 שם אל עליון! והם נפלו ארצה לרגלי ישוע
 והשתחוו לו. אז הוא פנה בדבריו אל נפי, כי
 נפי היה בקרב הקהל, וצוהו לגשת. ונפי קם
 והלך אל האדון והשתחוה לפניו ונשק את
 רגליו. אז צוהו האדון לקום. והוא קם ועמד
 לפניו. אז אמר אליו האדון: הנני מיפה את
 ידך להטביל את העם הזה אחר אשר אעלה
 שנית השמימה. והאדון שב וקרא לאחרים
 ואמר להם כדברים האלה, ונתן להם תקף
 סמכות להטביל. וכה אמר אליהם: באפן הזה
 תטבילו, ואל יהיו ביניכם ופוחים. אכן, אני
 אומר לכם, כי כל אשר ינחם על חטאיו מפני
 דבריכם ויחפוץ להטביל בשמי, באפן הזה
 תטבילוהו: הנה, תרדו נא ותעמדו במים, ובשמי
 תטבילו. ואלה הדברים אשר תאמרו, בקראכם
 אותם בשם, לאמור: בתקף הסמכות אשר

הזה. עיר היושבת על ההר לא תוכל להסתר.
 טו הידלק נר ויושם תחת האיפה? לא, כי אם על
 טז מנורה יושם; אזי יאיר לכל באי הבית. על כן,
 יאר נא אורכם לפני העם הזה, בעבור יראו
 את מעשיכם הטובים ויפארו את אביכם
 יז אשר בשמים. אל תשערו כי באתי לבטל את
 התורה, או את דברי הנביאים. לא באתי לבטל
 יח כי אם לקיים. כי אכן אני אומר לכם, לא תעבר
 יוד יוד אחת, או תג, מן התורה, כי בי התקימה
 טז בלה. הנה נתתי לכם את תורת אבי ואת
 מצוותיו, למען תאמינו בי, ולמען תנחמו על
 חטאיכם, ותבואו אלי בלב נשבר וברוח נכאה.
 כ הן לפניכם המצוות והתורה מקימת. לכן,
 כז בואו אלי והישעו, כי אכן אני אומר לכם,
 בלתי אם תשמרו את מצוותי אשר צויתים
 עתה, לא תבואו בשום אפן אל מלכות
 כא השמים. שמעתם כי בימי קדם נאמר, ואף
 לפניכם כתוב: לא תרצח; ואשר ירצח, יעמד
 כב בסכנת משפט אלהים. ואולם אני אומר לכם,
 כי כל הקוצץ על אחיו, יעמד בסכנת משפטו,
 ואשר יקרא לאחיו ריקה יעמד בסכנת מועצת
 הדינים, ואשר יאמר שוטה אתה, יסתכן
 כג באש שאול. על כן, אם תבוא אלי, או אם
 תחפץ לבוא אלי, ותזכר כי לאחיך יש דבר-מה
 כד עליך, לך לך אליו והתפס תחלה עמו, ואחרי
 כה כן תבוא אלי בלב שלם ואני אקבלה. מהר
 להתרצות אל איש ריבך בעודך בדרך עמו, פן
 כז יתפשף אייפעס ואל בית הפלא תשלוף. אכן,
 הנני אומר לכם, יצוא לא תצא משם, כי אם
 אחר אשר שלמת את הסגין האחרון. ובשבחה
 כח בכלא, התוכל לשלם אף סגין אחד? אכן, הנני
 כט אומר לכם, לא! הנה, בימי קדם נכתב: לא
 תנאף. ואולם אני אומר לכם, כי כל המביט
 באשה לחמד אותה, נאוף נאפה בלבו. הנני
 מצוה אתכם אשר לא תתירו לאף אחד מכל
 ל אלה להפגס אל לבבכם. כי טוב אשר תמנעו
 מאשר תשלוכו, ובזאת תשארו את צלבכם, מאשר תשלוכו
 לא שאולה. כתוב כי המשלח את אשתו, יתן לה
 כב ספר כריתות. אכן, הנני אומר לכם, כי כל
 המשלח את אשתו, בלתי על דבר זנות, עושה

ושערי שאול פתוחים לקבל אשר כמותו כאשר
 מא יבוא עליהם השטפון ויכוס הרוחות. על כן,
 לכו נא אל העם הזה והשמיעו את הדברים
 אשר דברתי עד אפסי ארץ.

יב

א וככלות ישוע לדבר את הדברים האלה אל נפי
 ואל אלה אשר קראם, ומספר הקרואים אשר
 קבלו תקף וסמכות להטביל היה שנים עשר,
 ט והנה הוא נטה את ידו אל הקהל וקרא אליו
 לאמר: ברוכים תהיו בהקשיבכם אל דברי
 שנים עשר אלה, אשר בחרתי מתוכם לשמש
 לפניכם ולהיות משורתיכם. הנה, יפיתי את ידם
 להטבילכם במים; ואחר אשר תטבילו במים,
 אטבילכם אני באש וברוח הקדש. לכן ברוכים
 תהיו אם תאמינו בי ותטבילו, אחר אשר ראיתם
 כ ב אותי, ובנידעכם כי אנכי אהיה. ומברכים אף
 יותר יהיו כל אשר יאמינו בדבריכם, יען אשר
 כב תעידו כי ראיתם אותי וידעתם כי אנכי אהיה.
 אכן, ברוכים המאמינים בדבריכם, ואשר ישפילו
 אל מעמקי ההכנעה ויטבילו, כי הם יפקדו באש
 וברוח הקדש ויקבלו מחילה על חטאייהם.
 ג אכן, ברוכים שפלי הרוח הבאים אלי, כי להם
 ד מלכות השמים. וברוכים כל האבילים, כי הם
 ה ינחמו. ברוכים הענוים, כי הם יירשו את הארץ.
 ו ברוכים כל הרעבים והצמאים לצדקה, כי הם
 ז ימלאו רוח הקדש. ברוכים הרחמנים, כי
 ח הם ירחמו. ברוכים כל טהורי הלב, כי הם
 ט יחזו באלהים. ברוכים כל הנרדפים למען
 י אלהים יקראו. ברוכים כל הנרדפים למען
 יא שמי, כי להם מלכות שמים. ברוכים תהיו
 כ בחרר אתכם אנשים וברדפם אתכם, וברדפם
 כב עליכם שקר וכל דבה רעה, בעבורי; כי שמח
 כט תשמחו ורוגן תתרוגנו, כי רב יהיה שכרכם
 בשמים, כי כן רדפו את הנביאים אשר היו
 ל לפניכם. אכן, הנני אומר לכם, נתתיכם להיות
 מלח הארץ; ואם למלח יאבד טעמו, במה תמלח
 הארץ? הן בזאת לא יצלח המלח לדבר, כי אם
 טז להיות משלח החוצה למרמס בני אדם. אכן,
 הנני אומר לכם, נתתיכם להיות אור לעם

ואתה, כי תתפלל, בוא בחדרך וסגר את דלתך
 והתפלל אל אביך אשר בסתר; ואביך הרוֹאֶה
 במסתרים, גמול יגמלך בגלוי. ובהתפללכם,
 אל תשתמשו בחדרות שָׁוָא, ככופרים, הסוֹבְרִים
 כי בהרבותם מלים ישמעו. ואתם, אל תדמו
 להם אפוא, כי יודע אביכם את כל צרככם
 בטָרֵם תבקשוהו. לכן, באפון הזה תתפללו:
 אבינו אשר בשמים, יתקדש שמך. יעשה
 רצונך בארץ כבשמים. מחל נא לנו על
 חובותינו, כפי שמוחלים אנחנו לחיבים לנו.
 ואל תביאנו לידי נסיון, כי אם הצילנו מן הרע.
 כי לך הממלכה והעז והתפארת עד עולם. אָמֵן.
 כי אם תסלחו לבני אדם על עברותיהם, יסלח
 אביכם אשר בשמים אף לכם. אף אם לא
 תסלחו לבני אדם על עברותיהם, לא יסלח
 אביכם לכם על עברותיכם. וכי תצומו, אל
 תהיו כחנפים המקדירים פנים, כי משנים הם
 את פניהם בעבור יראו לבני אדם כצמים. אָכֵן
 אני אומר לכם, לקוח לקחו את שְׁכָרְם. ואתה,
 כי תצום, סוף ראשך ורחץ פְּנֵיךָ; למען לא
 יראה צומך לבני אדם, כי אם לאביך אשר
 בסתר; ואביך הרוֹאֶה במסתרים, גמול יגמלך
 בגלוי. אל תאצרו לכם אוצרות אשר
 ישחתום שם עש וחלדה, וגנבים יחטרו אליהם
 ויגזלום; כי אם אצרו לכם אוצרות בשמים,
 אשר עש וחלדה לא ישחתום שם, וגנבים לא
 יחטרו אליהם ולא יגזלום. כי במקום אשר
 יהיה אוצרך, שם יהיה אף לִבְבְּךָ. אור הגוף
 הוא העין; ואם עינך אחת, כל גופך מלא אור.
 אף אם רעה עינך, כל גופך ימלא חֹשֶׁךְ; על כן,
 אם האור אשר בך יחשוך, מה רב החֹשֶׁךְ ההוא!
 לא יוכל איש לעבד שני אֲדוֹנִים; כי אם ישנא
 את האחד ויאהב את האחר, או יזבק באחד
 ויבזה את האחר. לא תוכלו לעבד את אלהים
 ואת הממון. וככלות ישוע לדבר את הדברים
 האלה, הוא הביט על שנים עשר נבחריו ואמר
 אליהם: זכרו את דברי אשר דברתי. כי הנכם
 אשר בחרתי לשמש לפני העם הזה. על כן אני
 אומר לכם, אל תדאגו לנפשכם מה תאכלו ומה
 תשתו, ולגופכם מה תלבשו; האין הנפש יקרה

אותה נואפת וכל אשר נשאה לו לאשה נואף
 הוא. ואף כתוב: לא תשבע לשקר, כי הקם
 תקים ליהוה את שבועותיך. ואולם, אכן הנני
 אומר לכם, לא תשבע כל שבועה; לא בשמים,
 כי כסא אלהים המה; ולא בארץ, כי הדוס רגליו
 היא. אף בראשך אל תשבע, כי אין ביכלתך
 להפוך שערה אחת לשחרה או ללבנה. אף יהיה
 דברך: הן, לא; לא, לא; כי כל הנוסף על אלה רע
 הוא. והנה, כתוב: עין תחת עין ושן תחת שן.
 ואולם אני אומר לך אל תתנגד לרע, וכל המכר
 על הלחי הימנית, הטה לו גם את השנייה. ואם
 יתבע אותך איש לדון ויקח את כתנתך, הנח לו
 גם את מעילך. וכל המפציר בך ללכת עמו דרך
 מיל, לך עמו שנים. השואל ממך תן לו, והבא
 ללוות ממך אל תשב פניו ריקם. והנה, אכן
 כתוב, ואהבת לרעך ואת אויבך תשנא. ואולם
 הנני אומר לכם, אהבו את אויביכם וברכו את
 מקלליכם, והיטיבו לשונאיכם והתפללו בעד
 מנצליכם ורודפיכם; למען תהיו בנים לאביכם
 אשר בשמים, כי הוא מעלה את שמשו הזרח
 על הרעים ועל הטובים. לכן, הדברים אשר
 מימי קדם, אשר בתורה, בי קימו כלם. הדברים
 הישנים חלפו והכל התחדש. לכן, הפצו כי תהיו
 משלמים פמוני וכמו אביכם אשר בשמים.

יג

אכן, הנני אומר לכם; רצוני כי תתנו צדקה
 לעניים; אף השמרו לכם מעשות את צדקתכם
 לפני בני אדם, למען יראוכם. אשר אם לא כן,
 אין לכם שכר מאת אביכם אשר בשמים.
 לכן בעשותכם צדקה, אל תריעו לפניכם בשופר,
 כמעשה החנפים בבתי הכנסיות וברחובות,
 למען יהללום בני אדם. אכן אני אומר לכם,
 לקוח לקחו את שְׁכָרְם. ואתה, בעשותך צדקה,
 אל תדע שמאלך את אשר עושה ימיןך; למען
 תהיה צדקתך בסתר; ואביך, הרוֹאֶה במסתרים,
 גמול יגמלך בגלוי. וכי תתפלל אל תעש כחנפים,
 האוהבים להתפלל בעמדם בבתי הכנסיות
 ובפנות הרחובות, למען יראו בני אדם.
 אכן אני אומר לכם, לקוח לקחו את שְׁכָרְם.

מתנות טובות לבניכם, על אחת כמה וכמה ירבה אביכם אשר בשמים להיטיב למבקשיו. לכן, כל אשר תחפצו פי יעשו לכם בני אדם, אותו עשו להם, כי זה דבר התורה והנביאים. בואו בשער הצר, כי רחב השער ורחבה הדרך המוליכה אלי אבדון, ורבים הבאים בה. כי צר השער, וישרה הדרך המוליכה לחיים, ומעטים מוצאים. השמרו לכם מנביאי שקר, הבאים אליכם בלבוש כבשים, אף בקרבם זאבים משחרי טרף. הן תפירוים לפי פריים. היבצר איש ענבים מן הקוצים, או יארה תאנים מן הדרךרים? וכמו כן, כל עץ טוב נותן פרי טוב; ועץ נשחת נותן פרי רע. עץ טוב לא יוכל לתת פרי רע, ועץ נשחת לא יתן פרי טוב. וכל עץ אשר לא יתן פרי טוב יגדע ולאש ישלף. לכן לפי פריים תפירוים. לא כל האומר לי: אדני, אדני, יבוא אל מלכות השמים, כי אם העושה את רצון אבי אשר בשמים. וביום ההוא, רבים יאמרו אלי: אדני, אדני, הלא בשמד נבאנו, ובשמד גרשנו שדים, ובשמד עשינו נפלאות רבות? אז אענה להם לאמר: מעולם לא ידעתים; סורו ממני, פועלי און. לכן, כל השומע את דברי אלה ומקימם, אמשיליהו לאיש חכם אשר בנה את ביתו על סלע. והגשם ירד, ושטפי המים עלו, והרוחות נשבו והלמו בבית ההוא; ואכן, הוא לא נפל, כי על סלע יסד. וכל השומע את דברי אלה ואינו מקימם, משול לאיש בער אשר בנה את ביתו על חול. והגשם ירד, ושטפי המים עלו, והרוחות נשבו והלמו בבית ההוא; והוא נפל וגדולה היתה מפלתו.

טו

וככלות ישוע לדבר את הדברים האלה, הוא נשא את עינו סביב אל הקהל ואמר אליהם: הנה שמעתם את הדברים אשר למדתי לפני עלותי אל אבי; על כן, כל הזכר את דברי אלה ומקימם, אותו אנשא ביום האחרון. וכדבר ישוע את הדברים האלה, הוא ראה כי היו שם אנשים אשר התפלאו ותמהו על יחסו אל תורת

ממזון והגוף ממלבוש? ראו את עופות השמים, אשר אינם זורעים ואינם קוצרים ואינם אוספים לאסמים; אך אביכם אשר בשמים מכללם. האין טובים אתם מהם? מי בכם אשר יוכל, על ידי מחשבתו, להוסיף על קומתו אמה אחת? ומדוע תתנו דעתכם ללבוש? התבוננו נא אל שושני השדה, איה הן גדלות; אינן עמלות ואינן טווות. ואולם אני אומר לכם, כי אף שלמה בכל הדרו לא היה לבוש פאחת מהן. לכן, אם כף מלביש אלהים את חציר השדה אשר היום צומח ומחר ישלף לתוף התנור, הרי כף ילביש אתכם, אם לא תמעטו אמונה. על כן, אל תעלו בדעתכם כל מחשבה כגון: מה נאכל? או, מה נשתה? או, איכה נלביש? כי אביכם אשר בשמים יודע כי צריכים אתם לכל אלה. אך בקשו תחלה את מלכות אלהים ואת צדקתו וכל הדברים האלה יתוספו לכם. לכן, אל תדאגו ליום המחר, כי המחר ידאג לענייניו, וידיו היום לצרתו.

יד

וככלות ישוע לדבר את הדברים האלה, הוא פנה שנית אל המון העם, ודבר אליהם לאמר: אכן, הנני אומר לכם, אל תדונו, למען לא תדונו אתם. כי בדין אשר אתם דנים, תדונו אתם; ובמדה אשר אתם מודדים, תמדדו אף אתם. ולמה זה אתה רואה את הקיסם בעין אחיה, ואלו לקורה אשר בעינך לא תשית לבד? או, איכה תאמר אל אחיה: תנני לטל את הקיסם משינך, והנה, יש בעינך קורה? אתה החנף טל תחלה את הקורה משינך, ואז ראה תראה לטל את הקיסם מעין אחיה. אל תתנו את אשר קדוש הוא לכלבים, ואל תשליכו פניניכם לפני חזירים, פן ירמסו ברגליהם, ויפנו אליכם ויטרפוכם. בקשו, וינתן לכם; דרשו, ותמצאו; דפקו, ויפתח לכם. כי כל המבקש, יקבל; והדורש, ימצא; והדופק, יפתח לו. ואיזה איש מכם, כאשר בנוי בקשהו לחם, יתן לו אבן? וכי יבקש ממנו דג, היתן לו נחש? הן אם אתם, אשר רשעים אתם, יודעים לתת

יִשְׁמְעוּ אֶת קוֹלִי, וְהָיָה עֵדְרָא אֶחָד וְרוּעָה אֶחָד.
 וְהֵם לֹא הִבִּינוּנִי, בְּסִבְרָם כִּי אֵלֶּה הַגּוֹיִים; יֵשֶׁן
 אֲשֶׁר הֵם לֹא הִבִּינוּ כִּי הַגּוֹיִים יִהְפְּכוּ לְמֵאֲמִינִים
 עַל יְדֵי הַטְּפָתָם. וְהֵם לֹא הִבִּינוּנִי בְּאֲמָרֵי כִּי הֵן
 יִשְׁמְעוּ אֶת קוֹלִי; יֵשֶׁן אֲשֶׁר הֵם לֹא הִבִּינוּנִי כִּי
 הַגּוֹיִים לֹא יִשְׁמְעוּ כָּלֵל אֶת קוֹלִי, בְּאֲשֶׁר לֹא
 אֲתַגְּלֶה אֲלֵיהֶם, כִּי אִם עַל יְדֵי רוּחַ הַקֹּדֶשׁ.
 אֲךָ הִנֵּה, אַתֶּם שְׁמַעְתֶּם אֶת קוֹלִי וְאִף רֵאִיתֶם
 אוֹתִי; אַתֶּם צִאֲנִי וְאַתֶּם נִמְנִים עִם אֵלֶּה אֲשֶׁר
 נִתְּנָם לִי הָאֵב.

טז

וְאֲכֹן, הִנְנִי אוֹמֵר לָכֶם, כִּי יֵשׁ לִי צֶאֱן נוֹסְפוֹת
 אֲשֶׁר אֵינֶן מִן הָאֶרֶץ הַזֹּאת, וְאֵינֶן מֵאֶרֶץ יְרוּשָׁלַם,
 וְאִף לֹא מֵאֶחָד מִחֻבְלֵי הָאֶרֶץ הַגּוֹבְלִים בְּהָ, אֲשֶׁר
 שָׁם בָּאתִי לְשִׁמְשׁוֹ. כִּי אֵלֶּה אֲשֶׁר עָלִיהֶם אֲנִי
 מְדַבֵּר לֹא שָׁמְעוּ עֲדוּן אֶת קוֹלִי, וְאִף לֹא הִתְגַּלִּיתִי
 אֲלֵיהֶם אֶפְלוּ פֶּעַם אַחַת. אֲךָ צִוִּנִי הָאֵב כִּי אֵלֶּךְ
 אֲלֵיהֶם, בְּעִבּוֹר יִשְׁמְעוּ אֶת קוֹלִי וְיִמְנֶנּוּ עִם צִאֲנִי,
 לְמַעַן יִהְיֶה עֵדְרָא אֶחָד וְרוּעָה אֶחָד; עַל כֵּן אֲנִי
 הוֹלֵךְ לְהִרְאוֹת אֲלֵיהֶם. וְאֲנִי מְצוּכֶם כִּי תִכְתְּבוּ
 אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אַחֵר לְכַתְּבִי; וְהָיָה אִם עֲמִי
 אֲשֶׁר בִּירוּשָׁלַם, הֵם אֲשֶׁר רְאוּנִי וְהָיוּ עֲמִי בַּעַת
 שְׁמִשׁוֹתִי לֹא יִבְקָשׁוּ מִן הָאֵב בְּשָׁמִי, כִּי יִקְבְּלוּ
 יְדִיעָה עֲלֵיכֶם עַל יְדֵי רוּחַ הַקֹּדֶשׁ, וְכֹן עַל שְׁאָר
 הַשְּׂבָטִים אֲשֶׁר עַל אוֹדוֹתֵיהֶם אֵינִי הֵם יוֹדְעִים
 דָּבָר, וְהָיָה כִּי יִשְׁמְרוּ הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֲשֶׁר
 תִּכְתְּבוּ, וְיִצְגּוּ לִפְנֵי הַגּוֹיִים, לְמַעַן תִּבּוֹא שְׂאֲרִית
 זְרַעֲם, אֲשֶׁר תִּהְיֶה פְּזוּרָה עַל פְּנֵי הָאֶרֶץ מִפְּנֵי
 חֶסֶר אֲמוּנַתְם, אֵל הַיְדִיעָה אוֹתִי, גּוֹאֲלֶם, עַל
 יְדֵי מְלֵא הַגּוֹיִים. אֲזוּ אֶקְבָּצֶם מֵאֶרְבַּע כְּנָפוֹת
 הָאֶרֶץ, וְאֲזוּ אֶקִּים אֶת הַבְּרִית אֲשֶׁר כָּרַת הָאֵב
 לְכָל אֲנָשִׁי בֵּית יִשְׂרָאֵל. וּבְרוּכִים יִהְיוּ הַגּוֹיִים
 עַל אֲמוּנַתְם בִּי, בְּרוּחַ הַקֹּדֶשׁ וְעַל יְדֵי, הַמַּעֲשֵׂה
 לָהֶם עָלֵי וְעַל הָאֵב. הִנֵּה, מִפְּנֵי אֲמוּנַתְם בִּי,
 נִאוּם הָאֵב, וּמִפְּנֵי חֶסֶר אֲמוּנַתְכֶם, בֵּית יִשְׂרָאֵל,
 תִּבּוֹא הָאֲמַת בְּאַחֲרִית הַיָּמִים אֵל הַגּוֹיִים, בְּעִבּוֹר
 יְוֹדְעוּ לָהֶם הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה בְּמֵלֶאֱם. אֲךָ אוֹי
 לַגּוֹיִים, נִאוּם הָאֵב, אֲשֶׁר אֵינִים מֵאֲמִינִים, אִף
 כִּי פִשְׁטוּ עַל פְּנֵי הָאֶרֶץ הַזֹּאת וְהִפְצִיּוּ אֶת עֲמִי,

מִשָּׁה; יֵשֶׁן אֲשֶׁר הֵם לֹא הִבִּינוּ אֶת אֲשֶׁר אָמַר כִּי
 הַדְּבָרִים הַיְשָׁנִים חָלְפוּ וְכִי הִכַל הִתְחַדֵּשׁ. וְהוּא
 אָמַר אֲלֵיהֶם: אֵל תִּשְׁתַּחֲוּמוּ עַל אֲמָרֵי לָכֶם כִּי
 הַדְּבָרִים הַיְשָׁנִים חָלְפוּ וְכִי הִכַל הִתְחַדֵּשׁ.
 הִנְנִי אוֹמֵר לָכֶם כִּי הַתּוֹרָה אֲשֶׁר נִתְּנָה לְמֹשֶׁה
 מִקְּיָמָת. אֲנִכִּי אֲשֶׁר נִתְּתִי אֶת הַתּוֹרָה, וְאֲנִכִּי
 אֲשֶׁר כָּרַתִּי בְּרִית עִם עַמִּי יִשְׂרָאֵל; עַל כֵּן, בִּי
 מִקְּיָמָת הַתּוֹרָה, כִּי בָּאתִי לְקִיָּמָה; וְלָכֹן יֵשׁ לָהּ
 תְּכִלִּית. הִנֵּה, אֵינְנִי מְבַטֵּל אֶת דְּבָרֵי הַנְּבִיאִים,
 כִּי כָל אֵלֶּה אֲשֶׁר לֹא קִיָּמוּ בִּי, אֲכֹן אֲנִי אוֹמֵר
 לָכֶם קִיּוֹם וְקִיָּמוֹ. וּבְדַבְרֵי אֲלֵיכֶם כִּי הַדְּבָרִים
 הַיְשָׁנִים חָלְפוּ, אֵינְנִי מְבַטֵּל אֶת אֲשֶׁר נִאָּמַר עַל
 הַבָּאוֹת. כִּי הִנֵּה, הַבְּרִית אֲשֶׁר כָּרַתִּי עִם עַמִּי
 לֹא קִיָּמָה כְּלָה; אֲךָ לְתוֹרָה אֲשֶׁר נִתְּנָה לְמֹשֶׁה
 יֵשׁ תְּכִלִּית בִּי. הִנֵּה, אֲנִכִּי הַתּוֹרָה וְהָאוֹר. הַבֵּיטוּ
 אֵלַי וְהִתְמַיְדוּ עַד הַקֵּץ וְתַחֲיוּ, כִּי לְמַתְמִיד עַד
 הַקֵּץ אֲתֹן חַיִּי עוֹלָם. הִנֵּה נִתְּתִי לָכֶם אֶת
 הַמְּצוּוֹת; עַל כֵּן, שְׁמְרוּ אֶת מְצוּוֹתַי וְזֹאת הַתּוֹרָה
 וְאֵלֶּה דְבָרֵי הַנְּבִיאִים, כִּי הֵם אֲכֹן הַעֲשִׂדוּ עָלַי
 נִאָּמְנָה. וּכְכֹלּוֹת יִשׁוּעַ לְדַבֵּר אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה,
 הוּא אָמַר אֵל שְׁנַיִם הָעֶשְׂרִי אֲשֶׁר בָּחַר: אַתֶּם
 תְּלַמִּידֵי וְאַתֶּם אוֹר לְעַם הַזֶּה, אֲשֶׁר הוּא שְׂאֲרִית
 בֵּית יוֹסֵף. הִנֵּה, זוּ אֶרְךְ נִחְלַתְכֶם וְהָאֵב נִתְּנָה
 לָכֶם. וּמֵעוֹלָם לֹא צִוִּנִי הָאֵב לֹמַר זֹאת לְאַחֵיכֶם
 אֲשֶׁר בִּירוּשָׁלַם. אִף לֹא צִוִּנִי הָאֵב לְהוֹדִיעֶם עַל
 אוֹדוֹת שְׂאָר שְׂבָטֵי בֵּית יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר הוֹצִיאֶם
 מִן הָאֶרֶץ. וְאוּלָם זֹאת צִוִּנִי הָאֵב כִּי אֲגִידֶם:
 צֶאֱן נוֹסְפוֹת לִי, אֲשֶׁר אֵינִי הֵן מִן הָעֵדְרָה הַזֶּה;
 וְאִף אוֹתָן עָלֵי לְהִבְיֵא; וְהֵן יִשְׁמְעוּ אֶת קוֹלִי,
 וְהָיָה עֵדְרָא אֶחָד וְרוּעָה אֶחָד. וְהִנֵּה, מִפְּנֵי קִשִּׁי
 עֲרָף וְחֶסֶר אֲמוּנָה הֵם לֹא הִבִּינוּ אֶת דְּבָרֵי עַל
 כֵּן צִוִּנִי הָאֵב כִּי לֹא אוֹסִיף לֹמַר לָהֶם עַל אוֹדוֹת
 הַדְּבָר הַזֶּה. אֲכֹן אֲנִי אוֹמֵר לָכֶם כִּי הָאֵב צִוִּנִי,
 וְאֲנִי אוֹמֵר לָכֶם זֹאת, כִּי הַפְּרִדְתֶּם מֵעַמְּם מִפְּנֵי
 עוֹנוֹם; לָכֹן, מִפְּנֵי עוֹנוֹם אֵינִי הֵם יוֹדְעִים עֲלֵיכֶם.
 וְאִף אוֹמֵר אֲנִי לָכֶם כִּי אֶת שְׂאָר הַשְּׂבָטִים
 הַפְּרִיד מֵהֶם הָאֵב, וּמִפְּנֵי עוֹנוֹם אֵינִי הֵם יוֹדְעִים
 עֲלֵיהֶם. וְאֲכֹן אֲנִי אוֹמֵר לָכֶם כִּי הִנְכֶם אֵלֶּה
 אֲשֶׁר עָלִיהֶם אֲמַרְתִּי: צֶאֱן נוֹסְפוֹת לִי, אֲשֶׁר אֵינִי
 הֵן מִן הָעֵדְרָה הַזֶּה; וְאִף אוֹתָן עָלֵי לְהִבְיֵא; וְהֵן

יז

א והיה אחר אשר דבר ישוע את הדברים האלה,
 הוא שב והביט סביב על הקהל ואמר אליהם:
 ב הנה, שעת קרבה. רואה אני כי רפים אתם,
 כי אינכם יכולים להבין את כל דברי אשר צוני
 ג האב לדבר אליכם פעת. לכן, לכו נא לכתיתכם
 והרהרו בדברים אשר אמרתי, ובקשו מאת
 הָאָב בְּשִׁמִּי, לְמַעַן תְּבִינּוּ, וְהִכִּינוּ אֶת לְבַבְכֶם לְיוֹם
 ד המחר, ואני אשוב ואבוא אליכם. ועתה, אני
 הולך אל האב ואף להראות אל שבטי ישראל
 הָאֲבוּדִים, כי אין הם אבודים לאב, היודע אנה
 ה לקחם. וככלות ישוע לדבר זאת, הוא נשא
 שנית את עיניו סביב על הקהל, וראה כי דמעו
 וְכִי דָבַק בּוֹ מִבְּטָס כָּאֶלוּ בִקְשׁוּ כִי יֵאָרִיךְ מֵעַט
 ו את שהותו עמם. והוא אמר להם: הנה, מעי
 ז מלאים רחמים עליכם. היש בכם חולים?
 הַבִּיאֹם הֵנָּה. הִישׁ בְּכֶם פֶּסֶחַ, או עֹר, או צוֹלַע,
 או נֶכֶחַ, או מִצְרַע, או בעל מום, חֲרָשׁ או בַּעַל
 ח פגע כלשהו? הַבִּיאֹם הֵנָּה וְאַרְפָּאֵם, כי חומל
 ח אני עליכם, ומעי מלאו רחמים. נזכח אני כי
 חַפְצִים אַתֶּם כִּי אֲרָאֶה לְכֶם אֶת אֲשֶׁר עֲשִׂיתִי
 לְאַחֲיֶכֶם אֲשֶׁר בִּירוּשָׁלַם. הֵן רְאִיתִי כִי אֲמוֹנְתְּכֶם
 ט דִּיָּה כִי אַרְפָּאֵכֶם. וְאַחַר דִּבְרוּ אֶת הַדְּבָרִים
 הָאֵלֶּה, יָצָא כָּל הַקְּהָל כְּאִישׁ אֶחָד עִם הַחוּלִים
 וְהַמַּעֲנִים, עִם הַפְּסָחִים וְהָעֹרִים וְהָאֲלֻמִּים, וְעַם
 י כָּל אֲשֶׁר הָיוּ בַּמִּצְוָה כְּלִשְׁהִי; וְהוּא רָפָא אוֹתָם,
 כָּל אִישׁ כְּאֲשֶׁר הוֹבֵא אֵלָיו. וְכֻלָּם, הִנְרָפְּאִים
 יא וְהַבְּרִיאִים, כָּרְעוּ לְרַגְלָיו וְהִשְׁתַּחֲוּוּ אֵלָיו; וְכֹל
 אֲשֶׁר יָכְלוּ לְבוֹא מִן הַקְּהָל בָּאוּ וְנִשְׁקוּ אֶת רַגְלָיו,
 יב עַד כִּי רָחַצוּ אֶת רַגְלָיו בְּדַמְעוֹתֵיהֶם. אַז הוּא
 יג צוּחַ כִּי יִבִּיאוּ אֶת יְלָדֵיהֶם הַקְּטַנִּים. וְהָיָה כִּי הֵם
 יד הַבִּיאוּ אֶת יְלָדֵיהֶם הַקְּטַנִּים וְהִנִּיחוּם סָבִיב עַל
 טו הָאָרֶץ, וַיִּשׁוּעַ עֲמַד בְּתוֹכָם; וְהַקְּהָל פָּנָה מְקוֹם
 טז עַד אֲשֶׁר כָּלָם הוֹבֵאוּ אֵלָיו. וְאַחַר אֲשֶׁר הוֹבֵאוּ
 יז כָּלָם, צוּחַ יִשׁוּעַ, אֲשֶׁר עֲמַד בְּקִרְבָּם, כִּי הַקְּהָל
 יח יִכְרַע בְּרֹךְ עַל הָאָרֶץ. וְאַחַר אֲשֶׁר הֵם כָּרְעוּ עַל
 יט בְּרַכְיֵיהֶם נֶאֱנַח יִשׁוּעַ וְאָמַר: אַבָּא, מְטָרָד אֲנִי
 כו מִפְּנֵי רִשְׁעַת אֲנָשֵׁי בֵּית יִשְׂרָאֵל. וּבְאִמְרוֹ אֶת
 הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, כָּרַע אֵף הוּא אֲרָצָה עַל בְּרַכְיוֹ;

אֲשֶׁר מִבֵּית יִשְׂרָאֵל הֵמָּה; וְעַמִּי, אֲשֶׁר מִבֵּית
 יִשְׂרָאֵל הֵמָּה, גָּרְשׁוּ מִקְרָבָם וְנִרְמְסוּ תַּחַת
 ט רַגְלֵיהֶם; וּמִפְּנֵי רַחֲמֵי הָאָב עַל הַגּוֹיִים, וְכֵן
 מִפְּנֵי מִשְׁפָּטָיו עַל עַמִּי, אֲשֶׁר מִבֵּית יִשְׂרָאֵל
 הֵמָּה, אָכֵן, הִנְנִי אוֹמֵר לְכֶם, כִּי אַחַר כָּל אֵלֶּה,
 וַיַּעַן אֲשֶׁר גִּרְמַתִּי כִּי עַמִּי, אֲשֶׁר מִבֵּית יִשְׂרָאֵל
 הֵמָּה, וַיְהִי מִכִּים וּמַעֲנִים בְּיַדֵּי הַגּוֹיִים, וַיְהַרְגוּ
 וַיִּשְׁלְכוּ מִקְרָבָם, וַיְהִי שְׁנוּאִים עֲלֵיהֶם וַיְהִי
 י לְמִשְׁלַל וְלִשְׁנִינָה בְּקִרְבָּם; וְכֵה צוּחַ הָאָב כִּי
 אָמַר אֲלֵיכֶם: בְּיוֹם אֲשֶׁר יִחְטְאוּ הַגּוֹיִים כְּנִגְדַּי
 בְּשׁוֹרְתִי, וַיִּמְאַסּוּ בְּבִשְׁוֹרְתִי בְּמִלְאָהָ, וַיִּתְנַשְׂאוּ
 בַּגָּאוֹת לְכֶם מַעַל כָּל הָאֲמוֹת וּמַעַל כָּל הָעַמִּים
 אֲשֶׁר לְתַבַּל כְּלָה, וַיִּמְלְאוּ כָּל מִינֵי שִׁקָּר
 וּמְרָמָה וְזָכַב וְתַחְבּוּלוֹת רָשָׁע, וְכָל צְבִיעוֹת
 וְרִצָּח וְתַחְבּוּלוֹת כְּמוֹרָה, וְזוֹנָת וְתוֹעֵבוֹת סִתָּר;
 וְאִם יַעֲשׂוּ אֶת כָּל אֵלֶּה וַיִּמְאַסּוּ בְּמִלְאָ בְּשׁוֹרְתִי,
 נְאוּם הָאָב, לְקוֹחַ אֶחָד מִקְרָבָם אֶת מְלֹא
 יא בְּשׁוֹרְתִי. אַז אֲזַכֵּר אֶת בְּרִיתִי אֲשֶׁר כְּרַתִּי
 לְעַמִּי, בֵּית יִשְׂרָאֵל, וְאָבִיא אֶת בְּשׁוֹרְתִי
 יב אֲלֵיהֶם. וְאִזּוֹ אֲרָאֶה לְכֶם, בֵּית יִשְׂרָאֵל,
 כִּי לֹא יִכְלּוּ לְכֶם הַגּוֹיִים; כִּי אֲזַכֵּר אֶת בְּרִיתִי
 יג לְכֶם, בֵּית יִשְׂרָאֵל, וְאַתֶּם תְּבוֹאוּ אֵל יְדִיעַת
 בְּשׁוֹרְתִי בְּמִלְאָהָ. אַף אִם יִנְחַמוּ הַגּוֹיִים עַל
 יד רַעְתָּם וַיִּשׁוּבוּ אֵלַי, נְאוּם הָאָב, הַמְּנַה וּמְנֵנוּ עַם
 טו עַמִּי, בֵּית יִשְׂרָאֵל. וְלֹא אֲתִיר לְעַמִּי אֲשֶׁר מִבֵּית
 יִשְׂרָאֵל הֵמָּה, לְעֵבֵר בְּקִרְבָּם וּלְרַמְסֵם, נְאוּם
 יז הָאָב. וְאִם לֹא יִשׁוּבוּ הַגּוֹיִים אֵלַי וְלֹא יִשְׁמְעוּ
 לְקוֹלִי, הַתֵּר אֲתִיר לְעַמִּי, בֵּית יִשְׂרָאֵל, כִּי יַעֲבְרוּ
 יח בְּקִרְבָּם וַיִּרְמְסוּם; אַזִּי וַיְהִי הֵם כְּמִלַּח אֲשֶׁר סָר
 טז טַעְמוֹ, אֲשֶׁר לֹא יִצְלַח עוֹד, כִּי אִם לְהִיּוֹת
 מִשְׁלָךְ הַחֲצוּצָה וְלְהִיּוֹת מִרְמָס לְרַגְלֵי עַמִּי,
 יט בֵּית יִשְׂרָאֵל. אָכֵן, הִנְנִי אוֹמֵר לְכֶם, כֹּה צוּנִי
 כ האב, כִּי אֲתוּן לְעַם הַזֶּה אֶת הָאָרֶץ הַזֹּאת
 לְנַחֲלָה לְהֶם. אַז יִתְקִימוּ דְבָרֵי יִשְׁעֵיהוּ הַנְּבִיא
 יח אֲשֶׁר דִּבֶּר לֵאמֹר: קוֹל צְפִיף נִשְׂאוֹ קוֹל; יַחֲדוּ
 יט וְרַנְּנוּ, כִּי עֵין בְּעֵין יִרְאוּ בְּשׁוֹב יְהוּהוּ צִיּוֹן. פִּצְחוּ
 כ רַנְּנוּ יַחֲדוּ, חֲרָבוֹת יְרוּשָׁלַם, כִּי נַחַם יְהוּהוּ עִמּוֹ,
 כג גָּאֵל יְרוּשָׁלַם. חֲשׂוּף יְהוּהוּ אֶת זְרוּעַ קִדְשׁוֹ
 לְעֵינֵי כָּל הַגּוֹיִם; וְרָאוּ כָּל אֲפָסֵי אֶרֶץ אֶת
 יִשׁוּעַת אֱלֹהֵינוּ.

יסמך, ואת ידו אִיפה לְבַצַע את הַלֶּחֶם, וּלְבַרְךָ
 עָלָיו וּלְתַתּוֹ לְאִנְשֵׁי כְּנַסְיָתִי, לְכָל אֲשֶׁר יֵאֱמִינוּ
 וְיִטְבְּלוּ בַשָּׁמַיִם. וְזֹאת תִּשְׁמְרוּ לְעִשׂוֹת תְּמִיד,
 כְּפִי אֲשֶׁר עָשִׂיתִי אֲנִי, כְּפִי אֲשֶׁר בְּצַעֲתִי אֵת
 הַלֶּחֶם וּבִרְכָתִי עָלָיו וּנְתַתִּיו לָכֶם. וְזֹאת תַעֲשׂוּ
 לְזִכָּר גּוֹפִי, אֲשֶׁר הִרְאִיתִי לָכֶם. וְתִהְיֶה זֹאת
 לְעִדּוֹת לְפָנָי הָאֵב, כִּי זֹכְרִים אַתֶּם אוֹתִי תְּמִיד.
 וְאִם תִּזְכְּרוּנִי תְּמִיד, תִּהְיֶה רוּחִי עִמָּכֶם. וְאַחַר
 אֶמְרוּ אֵת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה הוּא צִוָּה אֵת תְּלַמִּידָיו
 לְקַחַת וְלִשְׁתּוֹת מִכּוֹס הַיַּיִן וְאֵף לְתַתּוֹ לְקַהֵל
 לְשִׁתּוֹת מִמֶּנּוּ. וְכֹה עָשׂוּ. הֵם שָׁתוּ מִמֶּנּוּ וְרוּוּ;
 וְהֵם נִתְּנוּ לְקַהֵל, וְאֵף הֵם שָׁתוּ וְרוּוּ. וְאַחַר
 אֲשֶׁר עָשׂוּ זֹאת הַתְּלַמִּידִים, אָמַר יֵשׁוּעַ אֲלֵיהֶם:
 בְּרוּכִים אַתֶּם עַל הַדְּבָר הַזֶּה, אֲשֶׁר עָשִׂיתֶם,
 כִּי הוּא קִיּוּם מִצְוֹתַי וְזֹאת עִדּוֹת לְפָנָי הָאֵב כִּי
 חִפְצִים אַתֶּם לְעִשׂוֹת אֵת אֲשֶׁר צִוִּיתִיכֶם. וְזֹאת
 תַעֲשׂוּ תְּמִיד לְשִׁבִים מִרְעֵתֶם הַמְטַבְּלִים בַּשָּׁמַיִם;
 וְזֹאת תַעֲשׂוּ לְזִכָּר דְּמִי, אֲשֶׁר שִׁפְכִיתִי לְמַעַןְכֶם,
 בְּעִבּוֹר תַעֲשׂוּ לְפָנָי הָאֵב כִּי זֹכְרִים אַתֶּם אוֹתִי
 תְּמִיד. וְהִיֶּה אִם תִּזְכְּרוּנִי תְּמִיד, תִּהְיֶה רוּחִי עִמָּכֶם.
 הֲנִי מִצְוֶכֶם כִּי תִשְׁמְרוּ לְעִשׂוֹת אֵת הַדְּבָרִים
 הָאֵלֶּה; וְהִיֶּה אִם תַעֲשׂוּ תְּמִיד אֵת הַדְּבָרִים
 הָאֵלֶּה, בְּרוּכִים תִּהְיוּ, כִּי עַל צוּרֵי נְבִינְתִים.
 וְכָל אֲשֶׁר יוֹסִיפוּ עַל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, אוּ יִפְחִיתוּ
 מֵהֶם, אִין הֵם בְּנוֹיִים עַל צוּרֵי כִי אִם עַל יִסּוּדוֹת
 חוּל; וּבִרְדַת הַגִּישׁ וּבִבּוֹא הַשִּׁטְפוֹן וּבִנְשׁוּב
 הַרוּחוֹת, אֲשֶׁר יִהְלְמוּ בָהֶם, נְפֹל יִפְלוּ, וְשַׁעֲרֵי
 שְׂאוֹל פְּתוּחִים וּמוֹכְנִים לְקַבְּלָם. עַל כֵּן בְּרוּכִים
 אַתֶּם בְּשִׁמְרָכֶם אֵת מִצְוֹתַי, אֲשֶׁר צוּנִי הָאֵב כִּי
 אֶתֶן לָכֶם. אָכֵן, הֲנִי אוֹמֵר לָכֶם, כִּי עֲלִיכֶם
 לְהִשְׁמַר וּלְהַתְּפִלֵּל תְּמִיד, פֶּן יִפְתַּכֶם הַשָּׁטָן,
 וְיִוְלִיכְכֶם אֲלֵי שָׁבִי. וּכְפִי אֲשֶׁר הַתְּפִלְלַתִי אֲנִי
 בְּקִרְבְּכֶם, כֵּן תִּתְּפִלְלוּ בְּכַנְסִיָּתִי, בְּקִרְבַּ עַמִּי
 הַשָּׁבִים מִחֻטָּא וְהַמְטַבְּלִים בַּשָּׁמַיִם. הֲנִי הַאוֹר;
 מוֹפֵת אֲנִי לָכֶם. וְאַחַר אֲשֶׁר דִּבֶּר יֵשׁוּעַ אֵת
 הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֵל תְּלַמִּידָיו, הוּא פָּנָה שְׁנִית
 אֵל הַקְּהֵל וְאָמַר אֲלֵיהֶם: אָכֵן הֲנִי אוֹמֵר לָכֶם,
 עֲלִיכֶם לְהִשְׁמַר וּלְהַתְּפִלֵּל תְּמִיד, פֶּן תִּתְּפַתּוּ,
 כִּי הַשָּׁטָן מִשְׁתּוֹקֵק לְקַחְתְּכֶם, בְּעִבּוֹר יִנְפֹּכֶם
 כְּחֻטָּא. עַל כֵּן עֲלִיכֶם לְהַתְּפִלֵּל תְּמִיד אֵל

אֵז הוּא הַתְּפִלֵּל אֵל הָאֵב וּדְבָרֵי תְּפִלְתּוֹ אִינֶם
 יְכוּלִים לְהַתְּבַּר, וְהַקְּהֵל שָׁמַע וְהַעִיד עַל כֵּן.
 וְעִדּוֹתֶם הִיא כְּדְבָרִים הָאֵלֶּה: עֵין לֹא רָאָתָה
 מִעוּדָה, וְאֵין לֹא שָׁמְעָה מִעוֹלָם דְּבָרִים כֹּה
 גְּדוּלִים וְנִפְלְאִים כְּדְבָרִים אֲשֶׁר רָאִינוּ וְשָׁמַעְנוּ
 בְּדַבַּר יֵשׁוּעַ אֵל הָאֵב. אָכֵן, לֹא תוּכַל אֵף לְשׁוֹן
 אַחַת לְדַבֵּר, וְיִד אִישׁ לֹא תוּכַל לְכַתֵּב, וְלִב אֲנוּשׁ
 לֹא יִשְׁכִּיל לְהַגִּיד דְּבָרִים כֹּה גְּדוּלִים וְנִפְלְאִים
 כְּדְבָרִים אֲשֶׁר רָאִינוּ וְשָׁמַעְנוּ בְּדַבַּר יֵשׁוּעַ; וְאֵף
 אָדָם אֶחָד לֹא יוּכַל לְדַמּוֹת אֵת הַשְּׁמַחָה אֲשֶׁר
 מִלְּאָה אֵת נַפְשׁוֹתֵינוּ בְּעַת אֲשֶׁר שָׁמַעְנוּ אוֹתוֹ
 מִתְּפִלֵּל אֵל הָאֵב לְמַעַנְנוּ. וְהִיֶּה כְּכֹלֹת יֵשׁוּעַ
 אֵת תְּפִלְתּוֹ אֵל הָאֵב, הוּא קָם עַל רַגְלָיו,
 וְאוֹלַם כֹּה רַבָּה הִיְתָה שְׁמַחַת הַקְּהֵל, עַד כִּי
 הֵם הִכְרִיעוּ. אֵז דִּבֶּר אֲלֵיהֶם יֵשׁוּעַ וּבְקִשָּׁם לְקוּם.
 וּבְקוּמָם מִן הָאֶרֶץ הוּא אָמַר לָהֶם: בְּרוּכִים אַתֶּם
 מִפְּנֵי אֱמוּנַתְכֶם. הִנֵּה, שְׁמַחְתִּי מִלְּאָה. וּבְאֶמְרוֹ
 אֵת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה הוּא בָּכָה, וְהַקְּהֵל הַעִיד עַל
 כֵּן; אֵז הוּא לָקַח אֵת יְלִדֵיהֶם הַקְּטַנִּים, אֶחָד־אֶחָד,
 וּבִרְכָם וְהַתְּפִלֵּל אֵל הָאֵב לְמַעַנְם. וְאַחַר עִשׂוֹתָיו
 זֹאת הוּא בָּכָה שְׁנִית. אֵז הוּא דִּבֶּר אֵל הַקְּהֵל
 וְאָמַר אֲלֵיהֶם: רְאוּ אֵת יְלִדְכֶם. וּבְהַפְנוֹתֶם אֵת
 מִבְּטֵיחֶם לְרְאוֹת, הֵם נִשְׂאוּ אֵת עֵינֵיהֶם לְמַרוֹם;
 וְהִנֵּה נִפְתְּחוּ הַשָּׁמַיִם וּמִלְּאָכִים יִרְדּוּ מִהַשָּׁמַיִם,
 כְּבָתוֹף אֵשׁ. וְהֵם יִרְדּוּ וְהַקִּיפוּ אֵת הַיְלָדִים הָאֵלֶּה,
 אֲשֶׁר הָיוּ מִקְּפִים בְּאֵשׁ, וְהַמְלָאכִים שָׁמְשׁוּ
 לְפָנֵיהֶם. וְהַקְּהֵל רָאָה וְשָׁמַע וְהַעִיד עַל זֹאת;
 וְהֵם יוֹדְעִים כִּי עִדּוֹתֶם אֶמְתָּ, כִּי כָלֶם רְאוּ וְשָׁמְעוּ,
 אִישׁ־אִישׁ בְּמוֹ עֵינָיו וּבְמוֹ אוֹזְנוֹ. כְּאֵלְפִים וְחַמֵּשׁ
 מֵאוֹת נִפְּשׁ הָיָה מִסְּפָרָם, גְּבָרִים, נְשִׁים וְטָף.

יח

וְהִיֶּה כִי יֵשׁוּעַ צִוָּה אֵת תְּלַמִּידָיו לְהִבְיֵא אֲלָיו
 לְחֵם וַיִּין. וּבַעַת הַלֶּחֶם לְהִבְיֵא לְחֵם וַיִּין, הוּא
 צִוָּה אֵת הַקְּהֵל לְשִׁבַת עַל הָאֶרֶץ. וְכֹאֲשֶׁר
 הִבְיֵאוּ הַתְּלַמִּידִים לְחֵם וַיִּין, הוּא לָקַח מִן הַלֶּחֶם
 וּבְצַע אוֹתוֹ וּבִרְךָ עָלָיו וּנְתַנוּ לְתַלְמִידֵים וְצִוּם
 לֶאֱכֹל. וְאַחַר אֲשֶׁר הֵם אָכְלוּ וְשָׁבְעוּ, הוּא צָוּם
 לְתַתּוֹ לְקַהֵל. וְאַחַר אֲשֶׁר אָכַל הַקְּהֵל וְשָׁבַע,
 הוּא אָמַר אֵל הַתְּלַמִּידִים: הִנֵּה, אִישׁ אֶחָד מִכֶּם

לישועה. לכן, שמרו לעשות את הדברים
 האלה אשר צויתכם, לבל תבוא עליכם
 הרשעה כי אוי לאשר ירשיעוהו האב. ואני
 מצוכם את המצוות האלה, מפני המחלוקות
 אשר היו ביניכם. וברוכים אתם באין מחלוקות
 ביניכם. ועתה הולך אני אל האב, כי טוב
 הדבר אשר אלף אל האב למענכם. וככלות
 ישוע לדבר את הדברים האלה, הוא סמוך את
 ידו על התלמידים אשר בחר, אחד-אחד. עד
 אשר נגע בכלם, ובעת אשר הוא נגע בהם הוא
 דבר אליהם. והקהל לא שמעו את הדברים
 אשר דבר ועל כן לא העידו עליהם, אך
 התלמידים העידו כי הוא יפה את ידם להעניק
 את רוח הקדש. ואני אראה לכם בהמשך
 הדברים כי עדות זאת אמת היא. והיה אחר
 אשר סמוך ישוע ידו על כלם, בא ענן וכסה את
 המון העם עד כי הם לא יכלו לראות את ישוע.
 ובעת אפס הענן, הוא נפרד מהם ועלה
 השמימה. והתלמידים ראו והעידו כי הוא
 שב ועלה למרום.

יט

והיה אחר עלות ישוע השמימה, התפזר הקהל
 וכל איש לקח עמו את אשתו ואת ילדיו ושב
 אל ביתו. והיה כי במהרה, בטרם תרד החשכה,
 יצא קול בקרב העם, כי ראה הקהל את ישוע,
 וכי שמש לפניהם, וכי הוא ישוב ביום המחרת
 להראות לעיני הקהל. אכן, אף כל הלילה
 הכרוו הדברים למרחקים על אודות ישוע.
 והם כה שקדו להפיץ את הדברים בעם, עד כי
 היו רבים, אכן, עצום ורב היה מספרם, אשר
 עמלו רב עמל כל הלילה ההוא, בעבור מצאו
 למחרת במקום אשר עתיד היה ישוע להראות
 אל המון העם. והיה ביום המחרת, בהתאסף
 הקהל, והנה בא נפי יחד עם אחיו, אשר העלהו
 מן המתים ואשר שמו נקרא סימותי. ועמם בא
 בן נפי, אשר שמו נקרא יונה, וכן מתוני ואחיו
 מתוניהה, וקומן וקומנאוכי וירמיהו ושמןון
 ויונה וצדקיהו וישעיהו; אלה שמות התלמידים
 אשר בחר ישוע. והיה כי הם הלכו ועמדו בקרב

האב בשמי. וכל אשר תבקשו מן האב בשמי,
 ואשר ישר הוא, באמונתכם כי תקבלוהו, הנתן
 ינתן לכם. התפללו בקרב משפחותיכם אל
 האב, תמיד בשמי, בעבור יברכו נשיכם
 וילדיכם. האספו נא יחד לעתים קרובות;
 ואל לכם לאסר על איש לבוא אליכם בעת
 התאספותכם, כי אם התירו להם לבוא אליכם
 ואל תמנעו. אכן, התפללו נא עליהם, ואל
 תגרשו. ואם ירבו לבוא אליכם, התפללו
 למענם אל האב בשמי. על כן שאו אורכם,
 בעבור יזרח לעולם. הנה, אני האור אשר
 תשא, אכן, את אשר ראייתם כי עשיתי אני.
 הן ראייתם כי התפלתי אל האב; כלכם עדים
 לזאת. וראיתם כי צויתי כי לא יעזב איש מכם,
 כי אם צויתי כי תבואו אלי, למען תמששו
 ותראו; וכן תעשו לעולם. וכל אשר יפר את
 המצוה הזאת, מתמסר לבוא אלי מדוחים.
 ואחר אשר דבר ישוע את הדברים האלה,
 הוא שב ונשא את מבטו אל התלמידים אשר
 בחר ואמר אליהם: אכן הנני אומר לכם,
 מצוה נוספת אנכי מצוכם, ואחרי כן עלי ללכת
 אל אבי למען אמלא מצוות אחרות אשר נתן
 לי. והנה, זאת המצוה אשר אנכי מצוכם: לא
 תתירו מדעת כי יאכל איש מבשרי, או ישתה
 מדמי, ואין הוא ראוי לכה, בעת שמשכם
 בקדש. כי כל האוכל מבשרי, או השותה
 מדמי, ואינו ראוי, אוכל ושותה מארה לנפשו.
 על כן כל איש אשר תדעו כי אין הוא ראוי
 לאכל מבשרי או לשתות מדמי, מנוע
 תמנעוהו. ואולם, לא תגרשוהו מתוככם,
 כי שמש תמששו לפניו ותתפללו למענו אל
 האב, בשמי; וכי ישוב מרעתו וישבל בשמי,
 קבל תקבלוהו, ותשמשוהו ותתנו לו מבשרי
 ומדמי. ואם לא ישוב מרעתו, לא ימנה הוא
 עם עמי לבל יאבידס, כי יודע אני את צאתי,
 וספורות הנה. ואולם, לא תגרשוהו מבתי
 כניסויתיכם, או מבתי תפלתכם, כי אם לאשר
 כמותו תוסיפו לשמש, כי אינכם יודעים, אולי
 ישו בו וינחמו על רעתם, ויבואו אלי בלב שלם
 ואני ארפאם; ואתם תהיו כלי שרת להביאם

אָהִיָּה אֲנִי בְּהֵם, כְּפִי אֲשֶׁר אַתָּה, אָבִי, הִנֵּךְ
 בִּי, בַּעֲבוּר נְהִיָּה אַחַד. וְאַחַר אֲשֶׁר הִתְפַּלֵּל כָּךְ
 יִשׁוּעַ אֶל הָאֵב, הוּא בָּא אֶל תַּלְמִידָיו, וְהֵנָּה,
 הֵם עוֹדִים מִתְפַּלְלִים אֵלָיו, בְּלֹא הַפּוֹנָה; וְהֵם
 לֹא הִכְבִּירוּ מֵלִים, יַעַן אֲשֶׁר נִתְּנוּ לָהֶם הַדְּבָרִים
 אֲשֶׁר יִתְפַּלְּלוּ, וְלִבָּם מִלֵּא שְׂקִיקָה. וְכִהִתְפַּלְּסוּ
 אֵלָיו בְּרַכָּם יִשׁוּעַ; וּפְנֵיו חִיבוּ אֵלֵיהֶם וְאוֹר פְּנָיו
 זָרַח עֲלֵיהֶם, וְהֵנָּה, הֵם הָיוּ לְבָנִים כְּפִנֵי יִשׁוּעַ
 וְשִׁמְלֹתָיו. וְהִלְכוּ הָיָה בְּהִיר מִכָּל לִבָּן; אָכֵן
 לֹא הָיָה דְבַר לִבָּן עַל פְּנֵי הָאָרֶץ כְּלָבָן הַהוּא.
 וְאָמַר אֵלֵיהֶם יִשׁוּעַ: הוֹסִיפוּ לְהִתְפַּלֵּל, וְאָכֵן,
 הֵם לֹא חִדְלוּ מִתְפַּלְּתָם. וְהוּא פָּנָה מֵהֶם שְׁנֵית
 וְהִתְרַחַק מֵהֶם מַעֲט וְהִשְׁתַּחֲוָה אַרְצָה, וְשָׁב
 וְהִתְפַּלֵּל אֶל הָאֵב לֵאמֹר: אָבָא, אוֹדֶךָ כִּי טִהַרְתָּ
 אֶת אֵלֶּהָ אֲשֶׁר בְּחַרְתִּי מִפְּנֵי אֲמוּנָתָם; וּמִתְפַּלֵּל
 אָנִי לְמַעַנָם וְאָף לְמַעַן אֵלֶּהָ אֲשֶׁר יֵאֱמִינוּ
 בְּדַבְרֵיהֶם, כִּי יִטְהָרוּ בִּי, עַל יְדֵי אֲמוּנָתָם
 בְּדַבְרֵיהֶם, כְּפִי אֲשֶׁר מִטְהָרִים הֵם בִּי אָבָא,
 אֵינֵנִי מִתְפַּלֵּל לְמַעַן הָעוֹלָם, כִּי אִם לְמַעַן אֵלֶּהָ
 אֲשֶׁר נִתְּתָם לִי מִן הָעוֹלָם, מִפְּנֵי אֲמוּנָתָם, כִּי
 יִטְהָרוּ בִּי, בַּעֲבוּר אָהִיָּה בְּהֵם, כְּפִי אֲשֶׁר אַתָּה,
 אָבָא, הִנֵּךְ בִּי, בַּעֲבוּר נְהִיָּה אַחַד, וְאֲנִי אֶתְפָּאֵר
 בְּהֵם. וְהָיָה כְּדַבֵּר יִשׁוּעַ אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּהָ,
 הוּא שָׁב וְקָרַב אֶל תַּלְמִידָיו, וְהֵנָּה הֵם דְּבָקִים
 בְּתַפְלָתָם אֵלָיו בְּלֹא הַפּוֹנָה; וְהוּא חִיף אֵלֵיהֶם
 שְׁנֵית, וְהֵנָּה הֵם לְבָנִים כְּיִשׁוּעַ עֲצֻמוֹ. וְהָיָה כִּי
 הוּא שָׁב וְרַחַק מֵהֶם מַעֲט וְהִתְפַּלֵּל אֶל הָאֵב.
 וְלֹא תוּכַל לְשׁוֹן לְסַפֵּר אֶת דְּבָרֵי תַפְלָתוֹ, וְאָדָם
 לֹא יוּכַל לְכַתְּבָם. וְהִקְהֵל שָׁמְעוּ וְהִעִידוּ עַל כָּךְ;
 וְלִבָּם נִפְתַּח וְהֵם הִבִּינוּ בְּלִבָּם אֶת דְּבָרֵי תַפְלָתוֹ.
 וְאוֹלָם, כֹּה גְדוֹלִים וְנִפְלְאִים הָיוּ דְבָרֵי תַפְלָתוֹ,
 עַד כִּי אֵין הֵם יְכוּלִים לְהַכְתֵּב, וְאֵין אִישׁ יְכוּל
 לְסַפֵּרָם. וְהָיָה כְּכֹלֹת יִשׁוּעַ לְהִתְפַּלֵּל, הוּא שָׁב
 אֶל הַתַּלְמִידִים וְאָמַר אֵלֵיהֶם: אֲמוּנָה כֹּה רַבָּה
 לֹא רְאִיתִי מֵעוֹדֵי בְּקָרֵב כָּל הַיְּהוּדִים. לָכֵן,
 מִפְּנֵי חֶסֶד אֲמוּנָתָם, לֹא יְכַלְתִּי לְהַרְאוֹתָם
 נִפְלְאוֹת גְּדוֹלוֹת כְּאֵלֶּהָ. אָכֵן, אָנִי אוֹמֵר לָכֵם,
 אִישׁ מֵהֶם לֹא רָאָה גְּדוֹלוֹת כְּדְבָרִים אֲשֶׁר
 רְאִיתֶם, וְאָף לֹא שָׁמַע גְּדוֹלוֹת כְּדְבָרִים
 אֲשֶׁר שָׁמַעְתֶּם.

הִקְהֵל. וְהֵנָּה, כֹּה רַב הָיָה הַקְהָל, עַד כִּי
 הֵם הוֹרוּם כִּי יִחְלְקוּ לְשֵׁתִים עֲשָׂרָה קְבוּצוֹת.
 וְשֵׁנִים עֲשָׂר הַתַּלְמִידִים לְמֹדוֹ אֶת הַקְהָל;
 וְהֵם הוֹרוּ לְקַהֵל לְכַרַע אַרְצָה, עַל בְּרִיָּהֶם,
 וְלִהִתְפַּלֵּל אֶל הָאֵב בְּשֵׁם יִשׁוּעַ. וְאָף הַתַּלְמִידִים
 הִתְפַּלְּלוּ אֶל הָאֵב בְּשֵׁם יִשׁוּעַ, וְאַחַר כָּךְ הֵם קָמוּ
 וְשָׁמְשׁוּ לְפָנֵי הָעָם. וְאַחַר אֲשֶׁר שָׁמְשׁוּ בְּחֻזְרָם
 עַל אוֹתָן הַמַּלְאָכִים אֲשֶׁר אָמַר יִשׁוּעַ, בְּלֹא כָל שְׁנוּי
 מִמְּלוֹתָיו, הֵם שָׁבוּ וְכָרְעוּ בְּרֶךְ וְהִתְפַּלְּלוּ אֶל
 הָאֵב בְּשֵׁם יִשׁוּעַ. וְהֵם הִתְפַּלְּלוּ עַל אֲשֶׁר
 הִשְׁתַּוְּקָקוּ לוֹ יוֹתֵר מִכָּל; וְחִפְצָם הָיָה כִּי יִנָּתֵן
 לָהֶם רוּחַ הַקֹּדֶשׁ. וְאַחַר אֲשֶׁר הִתְפַּלְּלוּ כֵּן,
 הֵם יָרְדוּ אֶל קִצָּה אַגַּם הַמַּיִם, וְהִקְהֵל
 בַּעֲקֻבוֹתֵיהֶם. וְנִפְי יָרַד אֶל הַמַּיִם וְטָבַל.
 וְהָיָה בַּעֲלוֹתוֹ מִן הַמַּיִם, הוּא הִחַל לְהִסְבִּיל;
 אָכֵן, הוּא הִסְבִּיל אֶת כָּל אֵלֶּהָ אֲשֶׁר בְּחֻזְרָם
 יִשׁוּעַ. וְאַחַר אֲשֶׁר הִסְבִּילוּ הַכָּל וְעָלוּ מִן הַמַּיִם,
 נָח עֲלֵיהֶם רוּחַ הַקֹּדֶשׁ, וְהֵם מִלְאוּ רוּחַ הַקֹּדֶשׁ
 וְאִשׁ. וְהֵנָּה, הֵם כְּאֵלוֹ הַקְּפוּ בְּאִשׁ, וְהָיָה יָרְדָה
 מִן הַשָּׁמַיִם; וְהִקְהֵל הָיוּ עֵדִים לְזֶה וְהִעִידוּ עַל
 כָּךְ; וּמִלְאָכִים יָרְדוּ מִמְרוֹם וְשָׁמְשׁוּ לְפָנֵיהֶם.
 וְהָיָה בְּעוֹד הַמַּלְאָכִים מְשַׁמְשִׁים לְפָנֵי
 הַתַּלְמִידִים, וְהֵנָּה בָּא יִשׁוּעַ וְעָמַד בְּתוֹכָם
 וְשָׁמַשׁ לְפָנֵיהֶם. אַזְ הוּא דַּבֵּר אֶל הַמּוֹן הָעָם
 וַאֲנִים כִּי יִכְרְעוּ אַרְצָה שְׁנֵית, וְאָף כִּי תַלְמִידָיו
 יַעֲשׂוּ כֵן. וְאַחַר אֲשֶׁר כָּרְעוּ הַכָּל עַל הָאָרֶץ,
 הוּא צָוָה עַל תַּלְמִידָיו כִּי יִתְפַּלְּלוּ. וְהֵנָּה, הֵם
 הִחֲלוּ בְּתַפְלָה; אָכֵן, הֵם הִתְפַּלְּלוּ אֶל יִשׁוּעַ
 וְקִרְאוּהוּ אֲדוֹנֵיהֶם וְאֵלֵיהֶם. אַז נִפְרַד יִשׁוּעַ
 מִתוֹכָם, וְהִתְרַחַק מֵהֶם מַעֲט וְהִשְׁתַּחֲוָה אַרְצָה,
 וְאָמַר: אָבָא, מוֹדָה אֲנִי כִּי נִתְּתָ אֶת רוּחַ
 הַקֹּדֶשׁ לְאֵלֶּהָ אֲשֶׁר בְּחַרְתִּי; הֵן מִפְּנֵי אֲמוּנָתָם
 בִּי בְּחַרְתִּים מִבְּנֵי הָעוֹלָם. אָבָא, אֲבָקְשֶׁךָ כִּי
 תִתֵּן אֶת רוּחַ הַקֹּדֶשׁ לְכָל אֵלֶּהָ אֲשֶׁר יֵאֱמִינוּ
 בְּדַבְרֵיהֶם. אָבָא, נִתְּתָ לָהֶם אֶת רוּחַ הַקֹּדֶשׁ
 עַל אֲמוּנָתָם בִּי, וְרוֹאֶה אַתָּה כִּי הֵם מְאֱמִינִים
 בִּי כִּי שׁוֹמַע אַתָּה אוֹתָם, וְהֵם מִתְפַּלְלִים אֵלָי;
 וְתַפְלָתָם הִיא אֵלָי כִּי אָנִי עִמָּם. וְעַתָּה, אָבִי,
 מִתְפַּלֵּל אָנִי אֵלֶיךָ לְמַעַנָם, וְאָף לְמַעַן כָּל אֲשֶׁר
 יֵאֱמִינוּ בְּדַבְרֵיהֶם, בַּעֲבוּר יֵאֱמִינוּ בִּי, בַּעֲבוּר

כ

נחוושה. והדקות עמים רבים; והחרמתי
 ליהוה בצעם וחיילם לאדון כל הארץ. הן אני
 הוא העושה זאת. ביום ההוא, נאום האב,
 תהיה חרב משפטי תלויה מעליהם; ואם לא
 ישובו מרעתם, נפול תפל עליהם, נאום האב;
 אכן, על כל גויי הארצות. ואני אכונן את עמי,
 בית ישראל. והנה, את העם הזה אכונן בארץ
 הזאת, לקיים את הבְּרִית אשר כרתי עם יעקב
 אביכם; והארץ הזאת תהיה ירושלים חדשה.
 וכוחות מרומים יהיו בקרב העם הזה; אכן,
 אף אני אהיה בתוכם. הנה, אנכי הוא אשר
 על אודותיו דבר משה לאמר: נביא מקרבך,
 מאחריך כמני, יקים לך יהוה אלהיך. אליו
 תשמעו, בכל דבריו אשר ידבר אליכם. והיה
 כי הנפש אשר לא תשמע אל דבר הנביא ההוא,
 הכרת תפרת מן העם. אכן אני אומר לכם, כל
 הנביאים משמואל ואלה אשר באו אחריך, כל
 אשר נבאו, העידו עלי. הנה, בני הנביאים אתם;
 מבית ישראל אתם; ואתם בני הבְּרִית אשר
 כרת האב עם אבותיכם באמרו אל אברהם:
 והתברכו בזרעך כל גויי הארץ. האב הקימני
 ראשון למענכם, ושלחני לברככם בהסרת כל
 אחד מכם מעוונותי; וזאת כי בני הבְּרִית אתם.
 ואחר התברככם, יקים האב את הבְּרִית אשר
 כרת עם אברהם, לאמר: והתברכו בזרעך כל
 גויי הארץ, בהשפך רוח הקדש מאתי על
 הגויים. והברכה הזאת תשימש גבורים מכל,
 להפיץ את עמי, בית ישראל. והם יהיו שוט
 לעם אשר בארץ הזאת. אף אם אחר קבלם את
 מלא בשורת יקשו הם את לבם עלי, אזי אשיב
 את עולם בראשם, נאום האב. ואני אזכר את
 הבְּרִית אשר כרתי עם עמי; כי כרתי עמם ברית
 לקבצם בעת אשר תישר בעיני להשיבם את
 ארץ אבותיהם לנחלה, אשר היא ארץ ירושלים,
 הארץ העודה להם לעולם, נאום האב.
 ויום יבוא וישיפו להם את מלא בשורתי.
 והם יאמינו בי, כי אני ישוע המשיח, בן אלהים,
 ויתפללו אל האב בשמי. אז ישאו צופיהם קולם,
 יחדו ירננו, כי עין בעין יראו בשוב יהוה ציון.
 אז שוב יקבצם האב ויתן להם את ירושלים

א וישוע צוה את הקהל כי יחדלו מתפלתם וכן
 את תלמידיו; ואולם הוא צום כי לא יחדלו
 ב מהתפלל בלבם. והוא צום כי יקומו על
 ג רגליהם; וכן עשו. והוא בצע שנית להם וברכו
 ד ונתנו לתלמידים לאכל. ואחר אכלם, הוא צום
 ה לבצע להם ולתת לקהל. ואחר תתם לקהל,
 ו הוא נתנם גם יין לשותות וצום לתת לקהל.
 ו והיה כי התלמידים לא הביאו עמם כל להם
 ז או יין, ואף הקהל לא הביאם. על אף זאת,
 ח הוא נתנם להם לאכל וכן יין לשותות. והוא
 ט אמר אליהם: האוכל את הלחם הזה, אוכל
 מגופי לנפשו, והשותה מן היין הזה, שותה
 מדמי לנפשו; וילעולם לא תרעב נפשו ולא
 י תצמא, כי שובע תשבע. ואחר אשר אכל כל
 ב הקהל ושתה, והנה הם מלאו רוח הקדש; והם
 ג קראו בפה אחד, ופארו את ישוע, אשר ראו
 ד ואף שמעו. והיה אחר אשר פארו כלם את
 ה ישוע, הוא אמר להם: הנני מכלה עתה את
 ו אשר צוני האב בענין העם הזה, אשר שארית
 ז בית ישראל המה. הן זוכרים אתם כי דברתי
 ח אליכם באמרי כי דברי ישעיהו יתקיימו; הנה,
 ט כתובים המה והרי הם לפניכם; על כן חקרום.
 י ואכן, הנני אומר לכם, כי העת אשר יתקיימו
 יי היא עת קיום הבְּרִית אשר כרת האב לעמו,
 יב בית ישראל. אז יקבצו הנותרים, הנפוצים על
 יג פני הארץ, ממזרח וממערב, מדרום ומצפון;
 יד ויתודעו אל דעת יהוה אלהיהם, אשר גאלם.
 טו והאב צוני לתתכם את הארץ הזאת לנחלתכם.
 טז ואומר אני לכם, כי בלתי אם ישובו הגויים
 טז מחטאייהם, אחר הברכה אשר יברכו, אחר אשר
 יי הפיצו את עמי, אזי תלכו אתם, אשר שארית
 יח בית יעקב הנכם, אל קרבם, אשר יהיו רבים;
 יט ויקרבם תהיו כאריה בבהמות יער ככפיר
 כ בעדרי צאן אשר אם עבר ורמס וטרף, ואין
 כא מציל, תרם ידך על צריד וכל איביד יכרתו.
 כב ואני אקבץ את עמי קבץ איש את עמירו אל
 כג גרנו. כי אשים את עמי, אשר האב כרת עמו
 כד ברית, אכן, קרנף אשים ברזל ופרסתיו אשים

בית יעקב המה, ועל אודות עמי זה אשר יופץ על ידיהם; אכן, הנני אומר לכם, כי כאשר יודעו הדברים האלה מעם האב לגויים, ויצאו אליהם מעם האב, ויבואו מהם אליכם; כי מהכמת האב היא, לכוונכם בארץ הזאת ולהקימם בכחו כעם חפשי, בעבור יבואו הדברים האלה מעמם אל שארית זרעכם, בעבור שתקיים הברית אשר כרת האב עם עמו, בית ישראל; לכן, כאשר יבואו המעשים האלה, והמעשים אשר יעשו בקרבכם אחרי כן מן הגויים אל זרעכם, אשר ידרדרו בעוונם אל חסר אמונה; כי כה חפץ האב, כי יצאו הדברים האלה מן הגויים, למען יראה את כחו לגויים, למען ישבו הגויים מרעתם, ואם לא יקשו את לבם, ויבואו אלי ויטבלו בשמי, ויודעו אל אמת עקרי תורת, בעבור ימנו עם עמי, בני ישראל; ובבוא הדברים האלה, וזרעכם יחלו לדעת את הדברים האלה, יהיה זה להם לאות בעבור ידעו כי כבר החל מעשה האב למען קיום הברית אשר כרת לעם, אשר מבית ישראל המה. ובבוא היום ההוא, יקפצו מלכים פיהם, כי אשר לא ספר להם ראו, ואשר לא שמעו התבוננו. כי ביום ההוא יעשה האב למעני מעשה, אשר יהיה בתוכם מעשה גדול ונפלא; ויהיו בהם פאלה אשר לא יאמינו בו, אף כי אדם יגידנו להם. אף הנה, חיי עבדי יהיו בידי, על כן לא ירעו לו, אף כי ישחת מפניהם, ואנכי ארפאהו, כי אראם כי חכמתי גוברת על ערמת השטן. על כן, כל אשר לא יאמין בדברי, אשר הם דברי ישוע המשיח, אשר האב צוה אליו להביאם אל הגויים, ויתן לו כח כי יביאם אל הגויים, יעשה להם כדבר משה: הִכַּרְתָּ ויָפַרְתָּ מִקֶּרֶב עַמִּי אֲשֶׁר מִבְּנֵי הַבְּרִית הַמָּה. ועמי, אשר שארית יעקב המה, יהיו בקרב הגויים, אכן, הם יהיו בתוכם כאריה בבהמות יער ככפיר בעדרי צאן אשר אם עבר ורמס וטרף ואין מציל. תרם ידם על צריהם וכל איביהם יפרתו. אכן, אוי לגויים, בלתי אם ישו בו מרעתם; והיה ביום ההוא, נאום האב, והכרתי סוסף מקרבך, והאבדתי

לארץ נחלתם. ואז הם יפצחו פיהם: רננו יחדו חרבות ירושלים כי נחם יהוה עמו, נאל ירושלים. חשף האב את זרוע קדשו לעיני כל הגויים, וראו כל אפסי ארץ את ישועת האב. והאב ואנכי אחד. אז יתקיים הכתוב: עורי, עורי, לבשי עזה, ציון, לבשי בגדי תפארתך, ירושלים עיר הקדש, כי לא יוסיף יבא בך עוד ערל וטמא. התנערי מעפר; קומי, שבי, ירושלים; התפתחי מוסרי צוארך, שביה בת ציון. כי כה אמר יהוה: חנם נמפרתם ולא בכסף תגאלו. אכן, הנני אומר לכם, כי ידע עמי את שמי; אכן, ביום ההוא ידעו המה כי אני הוא המדבר. אז יאמרו: מה נאוו על ההרים רגלי מבשר, משמיע שלום; מבשר טוב, משמיע ישועה; אמר לציון: מלך אלהיך. אז תצא קריאה: סורו, סורו, צאו משם, טמא אל תגעו; צאו מתוכה; הברו נשאי כלי יהוה. כי לא בחפזון תצאו, ובמנוסה לא תלכו; כי הלך לפניכם יהוה, ומאספכם אלהי ישראל. הנה ישכיל עבדי; ירום ונשא וגבה מאד. כאשר שממו עליך רבים, כן משחת מאיש מראהו ותארו מבני אדם; כן יזה גוים רבים, עליו יקפצו מלכים פיהם, כי אשר לא ספר להם ראו ואשר לא שמעו התבוננו. אכן, הנני אומר לכם, כי בוא יבואו כל הדברים האלה, כפי אשר צונו האב. אז תתקיים הברית הזאת אשר כרת האב עם עמו; ואז שוב יישב ירושלים בידי עמי, ותהיה היא ארץ נחלתם.

כא

ואכן אני אומר לכם, הנני נותן לכם אות למען תדעו את מועד קיום הדברים האלה, אשר בו אקבץ את עמי, בית ישראל, מתפוצצתם ארפת הימים ושוב אכונן בקרבם את ציון אשר לי. וזה הדבר אשר אתן לכם לאות, כי, אכן אני אומר לכם, כאשר יודעו הדברים האלה אשר אני מודיעכם, ואשר אודיעכם אותם אחרי כן מעמי, ואף מעם כח רוח הקדש אשר יתנכם האב; אכן, כאשר יודעו אלה לגויים, וזאת בעבור ידעו על אודות העם הזה, אשר שארית

א ויתדַתִּיךָ חֲזָקִי. כִּי יִמִּין וּשְׂמֹאלוֹ תִּפְרָצֵנִי,
 ד חֲרָעָה גּוֹיִם יִירָשׁ, וְעָרִים נִשְׁמָוֹת יוֹשִׁיבוּ. אֵל
 תִּירָאֵי, כִּי לֹא תְבוֹשִׁי וְאֵל תִּפְלָמִי, כִּי לֹא תִחְפְּרִי;
 ה כִּי בִשֶׁת עֲלוֹמִיךָ תִּשְׁכַּחֲנִי, וְהִרְפַּת אֲלִמְנוּתִיךָ לֹא
 ו תִּזְכְּרִי עוֹד. כִּי בְעֵלְיֶךָ, עֲשִׂיךָ, יְהוָה צְבָאוֹת שְׁמוֹ;
 ו וְגֹאֲלֶךָ, קְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל, אֱלֹהֵי כָּל הָאָרֶץ יִקְרָא.
 ז כִּי כֹאשָׁה עֲזוּבָה וְעֲצוּבַת רוּחַ קָרָאךָ יְהוָה,
 ח וְאִשֶׁת נְעוּרִים כִּי תִמְאַס, אָמַר אֱלֹהֶיךָ. בְּרַגַע
 ט קִטְן עֲזוּבָתֶיךָ, וּבְרַחֲמִים גְּדוֹלִים אֶקְבָּצֶךָ. בְּשִׁצְף
 י קִצֵּף הִסְתַּרְתִּי פָנַי רַגַע מִמֶּךָ, וּבִחְסֵד עוֹלָם
 יא רַחֲמִתֶיךָ, אָמַר גֹּאֲלֶךָ יְהוָה. כִּי מִי נָח זֹאת לִי,
 יב אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתִּי מֵעַבְרַת מִי נָח עוֹד עַל הָאָרֶץ, כִּן
 יג נִשְׁבַּעְתִּי מִקְצֵף עֲלֶיךָ וּמִגֹּעַר בָּךְ. כִּי הִהְרִים
 יד יְמוּשׁוֹ, וְהִגְבַּעוֹת תְּמוּסֵינָה, וְחִסְדֵי מֵאֲתָךְ לֹא
 יו יְמוּשׁוּ, וּבְרִית שְׁלוֹמִי לֹא תִמוּט. אָמַר מִרְחַמֶּךָ יְהוָה.
 יא עֲנִיָּה סַעְרָה, לֹא נִחַמְתָּ! הִנֵּה אֲנִכִּי מִרְבִּיץ בַּפּוּךְ
 יב אֶבְנֶיךָ, וְיִסְדַּתֶיךָ בַּסְּפִירִים. וְשִׁמְתִי כִדְּכֹד
 יג שְׁמִשְׁתֶּיךָ, וְשִׁעְרֶיךָ לְאֶבְנֵי אֶקְדַּח, וְכָל גְּבוּלְךָ
 יד לְאֶבְנֵי חִפְצִי. וְכָל בְּנֵיךָ לְמוֹדֵי יְהוָה; וְרַב שְׁלוֹם
 טו בְּנֵיךָ. בַּעֲדָה תִּכְנֹנֵנִי; רַחֲמֵי מֵעֶשֶׂק כִּי לֹא תִירָאֵי,
 טז וּמִמַּחְתָּה כִּי לֹא תִקְרַב אֵלֶיךָ. הֵן גּוֹר יִגוֹר, אָפֶס
 טז מֵאוֹתֵי; מִי גֵר אֲתָךְ עֲלֶיךָ יְפוֹל. הִנֵּה, אֲנִכִּי
 יז בְּרֵאתִי חֲרָשׁ נִפְחַ בְּאֵשׁ פָּחַס, וּמוֹצִיא כְּלִי
 יח לְמַעֲשֵׂהוּ; וְאֲנִכִּי בְרֵאתִי מִשְׁחִית לְחַבֵּל.
 יט כָּל כְּלִי יִיצַר עֲלֶיךָ לֹא יִצָּלַח, וְכָל לְשׁוֹן תִּקּוּם
 כ אֲתָךְ לְמִשְׁפָּט תִּרְשִׁיעֵנִי. זֹאת נִחַלַת עַבְדִּי
 כה יְהוָה, וְצִדְקָתֶם מֵאֲתֵי, נֹאֵם יְהוָה.

כג

א וְעַתָּה, אֹמַר אֲנִי לָכֶם, כִּי עֲלִיכֶם לְחַקֵּר אֵת
 ב הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה. אָכֵן, מִצְוָה אֲנִי מִצְוֶיכֶם כִּי
 ג תִּשְׁקְדוּ לְחַקֵּר אֵת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה; כִּי גְדוֹלִים
 ד דְּבָרֵי יִשְׁעֵי הוּא. כִּי אָכֵן דָּבַר הוּא עַל כָּל הַדְּבָרִים
 ה הַנוֹגְעִים לְעַמִּי, אֲשֶׁר מִבֵּית יִשְׂרָאֵל הֵמָּה; עַל
 ו, כִּן, הִכְרַחַם הוּא כִּי אָכֵן יְדַבֵּר אַף אֵל הַגּוֹיִים.
 ז וְכָל הַדְּבָרִים אֲשֶׁר דָּבַר הָיוּ וְאֵף יִהְיוּ, כִּפִּי דְבָרָיו
 ח אֲשֶׁר דָּבַר. עַל כֵּן שִׁיתוּ לְבַבְכֶם לְדְבָרִי; כִּתְּבוּ
 ט אֵת הַדְּבָרִים אֲשֶׁר הִגַּדְתִּיכֶם; וּכְפִי הַמוֹעֵד
 י אֲשֶׁר לֹאֵב וּכְרָצוֹנִי, יְבוֹאוּ הֵם אֵל הַגּוֹיִים.
 יא וְכָל הַשּׁוֹמֵעַ אֵל דְּבָרִי, וְנָחַם עַל חֲטָאוֹ,

טו מִרְכַּבְתֶּיךָ. וְהִכְרַתִּי עָרֵי אֲרָצְךָ, וְהִרְסֵתִי כָּל
 טז מִבְּצֻרֶיךָ. וְהִכְרַתִּי כְּשִׁפִּים מִיַּדְךָ, וּמֵעוֹנְנִים לֹא
 יז יִהְיוּ לָךְ. וְהִכְרַתִּי פְּסִילֶיךָ וּמִצְבוֹתֶיךָ מִקְרַבְךָ,
 יח וְלֹא תִשְׁתַּחֲוֶה עוֹד לְמַעֲשֵׂה יָדֶיךָ. וְנִתְּשִׁיתִי
 יט אֲשִׁירֶיךָ מִקְרַבְךָ וְהִשְׁמַדְתִּי עָרֶיךָ. וְהָיָה כִּי
 כ יִחַדְלוּ כָּל שָׂקָר וְכֹזֵב וְקִנְיָה וּמִרְבִּיה וְתִרְמִיּוֹת
 כה הַכְּמוּרָה וְהַזְנוּגִים. וְהָיָה בְיוֹם הַהוּא, נֹאֵם
 כב הָאֵל, כָּל אֲשֶׁר לֹא יָשׁוּב מִרְעֵתוֹ וְלֹא יָבוֹא אֵל
 כג בְּנֵי אֱהוּבֵי, הִכְרַת אֲכַרְתִּים מִקְרַב עַמִּי, בֵּית
 כד יִשְׂרָאֵל. וְשִׁלַּחְתִּי בְהֵם אֵת נִקְמֹתִי וְחַמְתִּי, אַף
 כה כַּעֲשׂוֹתִי בְּבְנֵי נֹכַר, אֲשֶׁר לֹא שָׁמְעוּ. אַף אִם
 כז יָשׁוּבוּ מִרְעֵתָם וְיִשְׁמְעוּ לְדְבָרִי, וְלֹא יִקְשׁוּ אֵת
 כח לְבָבָם, אֲכַנֶּנּוּ אֵת כְּנִסְיֹתֵי בְּקִרְבָּם, וְהֵם יְבוֹאוּ
 כט בְּבִרְיָת וְיִמְנוּ עִם שְׂאֲרֵית יַעֲקֹב הַזֹּאת, אֲשֶׁר
 לד לְהֵם נִתְּתִי אֵת הָאָרֶץ הַזֹּאת לְנַחֲלָה.
 כה וְהֵם יַעֲזְרוּ לְעַמִּי, לְשְׂאֲרֵית יַעֲקֹב, וְלִכְלֹל אֲשֶׁר
 כז יְבוֹאוּ אֲשֶׁר מִבֵּית יִשְׂרָאֵל הֵמָּה, לְמַעַן יִבְנוּ עִיר
 כח אֲשֶׁר שְׁמָה יִקְרָא יְרוּשָׁלַם הַחֲדָשָׁה. וְאִז הֵם
 כט יַעֲזְרוּ לְעַמִּי, הַנְּפוּצִים עַל כָּל פְּנֵי הָאָרֶץ,
 כה לְהִתְקַבֵּץ יַחַד אֵל יְרוּשָׁלַם הַחֲדָשָׁה. וְאִז יֵרַד
 כז אֵל קִרְבָּם כַּח שְׁמַיִם; וְאֵף אֲנִי אֶהְיֶה בְּתוֹכְכֶם.
 כח בְיוֹם הַהוּא יִחַל מַעֲשֵׂה הָאֵל, אָכֵן בְּהִשְׁמַע
 כט הַבְּשׂוּרָה הַזֹּאת בְּקִרְבִּי שְׂאֲרֵית הָעָם הַזֶּה.
 לד אָכֵן, אֲנִי אֹמַר לָכֶם, בְיוֹם הַהוּא יִחַל מַעֲשֵׂה
 כה הָאֵל בְּקִרְבִּי כָּל נְפוּצֵי עַמִּי, אַף בְּקִרְבִּי הַשְּׁבֻטִים
 כז הָאֲבוּדִים, אֲשֶׁר הִגְלַם הָאֵל מִירוּשָׁלַם. אָכֵן,
 כח יִחַל מַעֲשֵׂה הָאֵל בְּקִרְבִּי כָּל פְּזוּרֵי עַמִּי, לְפָנֹת
 כט אֵת הַדֶּרֶךְ אֲשֶׁר בָּהּ יְבוֹאוּ אֵלַי, בַּעֲבוּר יִקְרָאוּ
 לד אֵל הָאֵל בְּשִׁמִּי. אָכֵן, אִז יִחַל מַעֲשֵׂה הָאֵל,
 כה בְּקִרְבִּי כָּל הָאֲמוֹת, לְפָנֹת אֵת הַדֶּרֶךְ אֲשֶׁר בָּהּ
 כז נִקְבְּצוּ בְנֵי עַמּוֹ אֵל אֲרָץ נַחֲלָתָם. וְהֵם יִצְאוּ
 כח מִכָּל הָאֲמוֹת; לֹא בַּחֲפוּזוֹ יִצְאוּ וּבִמְנוּסָה
 כט לֹא יִלְכּוּ, כִּי אֲנִי אֶלְךָ לְפָנֶיךָ, נֹאֵם הָאֵל,
 וְאֲנִכִּי אֶהְיֶה מֵאִסְפָּם.

כב

א אִז יִתְקַמֵּם הַכְּתוּב: רַנִּי עָקְרָה לֹא יִלְדָה; פְּצַחִי
 ב רָנָה וְצִחֲלִי, לֹא חָלָה; כִּי רַבִּים בְּנֵי שׁוֹמְמָה מִבְּנֵי
 ג בַּעוּלָה, אָמַר יְהוָה. הִרְחִיבִי מִקּוֹם אֶהְלֹךְ וִירִיעוֹת
 ד מִשְׁכְּנוֹתֶיךָ יִשׁוּ; אֵל תִּחְשָׁכִי, הָאֲרִיכִי מִיתְרֶיךָ

וּמִטְּבֵל, הוּא יִוְשַׁע. חִקְרוּ אֶת דְּבָרֵי הַנְּבִיאִים,
 כִּי רַבִּים הֵם הַמַּעֲשִׂיִם עַל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה.
 וְאַחַר אֲשֶׁר אָמַר לָהֶם יִשׁוּעַ אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה,
 וְאַחַר אֲשֶׁר בָּאָר לָהֶם אֶת כָּל כְּתָבֵי הַקֹּדֶשׁ אֲשֶׁר
 בְּיָדֵיהֶם הוּא הוֹסִיף וַדְּבַר אֲלֵיהֶם לֵאמֹר: הִנֵּה,
 רְצוֹנִי כִּי תִכְתְּבוּ כְּתָבִים נוֹסְפִים אֲשֶׁר אֵין
 בְּיַדְכֶם. וְהוּא אָמַר אֶל נָפִי: הֲבֵא נָא אֶת
 הַכְּתָבִים אֲשֶׁר עָלֵיהֶם שְׁמַרְתֶּם. וְאַחַר אֲשֶׁר
 הֵבִיא נָפִי אֶת הַכְּתָבִים וְהִנִּיחָם לְפָנָיו, הוּא הִבִּיט
 בָּהֶם וְאָמַר: אַכּוֹ, אֹמֵר אֲנִי לָכֶם, צִוִּיתִי אֶת
 עַבְדֵי שְׁמוּאֵל הַלְמָנִי כִּי יַעֲיֵד לְפָנַי הָעַם הַזֶּה,
 כִּי בַיּוֹם אֲשֶׁר יִפְאָר הָאֵב אֶת שְׁמוֹ בִּי, יִקְוֵמוּ
 קְדוֹשִׁים רַבִּים מִן הַמַּתִּים וְיוֹפִיעוּ לְעֵינַי רַבִּים
 וְיִשְׁמְשׁוּ לְפָנָי. וְהוּא אָמַר לָהֶם: הֲלֹא כֵן הִיָּה
 הַדְּבָר? וְהַתְלַמִּידִים עָנוּ וְאָמְרוּ: אַכּוֹ, אֲדוֹנָנוּ,
 שְׁמוּאֵל נִבָּא כַּדְּבָרֶיךָ, וְכָל דְּבָרָיו הִתְקַיְּמוּ.
 וַיִּשׁוּעַ אָמַר לָהֶם: אֵיכָכָה לֹא כְּתַבְתֶּם אֶת הַדְּבָר
 הַזֶּה, כִּי קָמוּ קְדוֹשִׁים רַבִּים וְהוֹפִיעוּ לְעֵינַי רַבִּים
 וְשִׁמְשׁוּ לְפָנָי? וְנָפִי זָכַר כִּי לֹא נִכְתַּב הַדְּבָר
 הַזֶּה. אַזְ צוּה יִשׁוּעַ כִּי יִכְתַּב הַדְּבָר; עַל כֵּן נִכְתַּב
 הוּא כְּאֲשֶׁר צוּה. וְאַחַר אֲשֶׁר בָּאָר יִשׁוּעַ אֶת
 כָּל־ל הַכְּתוּבִים אֲשֶׁר נִכְתְּבוּ עַל יְדֵיהֶם, הוּא צָנַם
 לְלַמֵּד אֶת הַדְּבָרִים אֲשֶׁר הוּא בָּאָר לָהֶם.

כד

אֲזַ הוּא צָנַם לְכַתֵּב אֶת הַדְּבָרִים אֲשֶׁר נָתַן הָאֵב
 לְמִלְאָכֵי, אֲשֶׁר יֹאמַר לָהֶם. וְאַחַר אֲשֶׁר כְּתַבָּם
 הוּא בָאָרָם, וְאֵלֶּה הַדְּבָרִים אֲשֶׁר הִגִּיד לָהֶם
 לֵאמֹר: כֹּה אָמַר הָאֵב אֶל מִלְאָכֵי: הִנְנִי שֹׁלַח
 מִלְאָכֵי וּפְנֵה דֶרֶךְ לְפָנָי, וּפְתָאֵם יְבוֹא אֶל הַיְכָלוֹ
 הָאֲדוֹן אֲשֶׁר אַתֶּם מִבְּקָשִׁים, וּמִלְאָךְ הַבְּרִית
 אֲשֶׁר אַתֶּם חַפְצִים הִנֵּה בָא, אָמַר יְהוָה צְבָאוֹת.
 וּמִי מְכַלְכֵל אֶת יוֹם בּוֹאוֹ, וּמִי הַעֲמֵד בְּהִרְאוֹתָו?
 כִּי הוּא כְּאֵשׁ מִצָּרְף וּכְבִרִית מְכַבְּסִים. וַיֵּשֶׁב
 מִצָּרְף וּמִטְהַר כֶּסֶף; וְטִהַר אֶת בְּנֵי לֵוִי, וְזָקַק
 אֶתֶם בְּזָהָב וּכְכֶסֶף, וְהָיוּ לַיהוָה מִגִּישֵׁי מִנְחָה
 בַּצִּדְקָה. וְעָרְבָה לַיהוָה מִנְחַת יְהוּדָה וְיִירוּשָׁלַם,
 כִּימֵי עוֹלָם וּכְשֵׁנִים קְדֻמְנִיּוֹת. וְקָרַבְתִּי אֲלֵיכֶם
 לְמִשְׁפָּט; וְהִיִּיתִי עַד מִמָּהָר בְּמִכְשָׁפִים וּבִמְנַאֲפִים
 וּבְנִשְׁבָּעִים לְשָׁקֵר וּבְעֲשָׂקֵי שָׁכַר שָׁכִיר אֶלְמָנָה

כה

כִּי הִנֵּה הַיּוֹם בָּא בְּעַר פְּתָנוּר; וְהָיוּ כָּל יוֹדִים וְכָל
 עֹשֵׂה רְשָׁעָה קָשׁ; וְלֹהֵט אַתֶּם הַיּוֹם הַבֹּא, אָמַר
 יְהוָה צְבָאוֹת, אֲשֶׁר לֹא יַעֲזֹב לָהֶם שֶׁרֶשׁ וְעָנָן.
 וְזָרְחָה לָכֶם, יְרָאֵי שָׁמַי, שְׁמֵשׁ צִדְקָה וּמִרְפָּא
 בְּכַנְפֶיהָ; וַיִּצְאֲתֶם וּפְשַׁתֶּם כַּעֲגָלֵי מִרְבָּק.
 וְעִסוֹתֶם רְשָׁעִים; כִּי יְהִיו אֶפְרַחַת פְּכוֹת רַגְלֵיכֶם
 בַּיּוֹם אֲשֶׁר אֲנִי עֹשֶׂה, אָמַר יְהוָה צְבָאוֹת. זָכְרוּ
 תּוֹרַת מֹשֶׁה עַבְדִּי, אֲשֶׁר צִוִּיתִי אוֹתוֹ בְּחֹרֵב עַל
 כָּל יִשְׂרָאֵל, חֻקִּים וּמִשְׁפָּטִים. הִנֵּה אֲנִכִי שֹׁלַח
 לָכֶם אֶת אֱלֹהֵי הַנְּבִיאִים לְפָנַי בּוֹא יוֹם יְהוָה הַגָּדוֹל

י^א לכתב את הדברים אשר צויתני. לכן, רצוני כי תשיתו לבכם, כי האדון אכן למד את העם במשך שלשה ימים, ואחרי כן הוא נגלה אליהם לעתים קרובות, ובצע לחם לעתים קרובות, וברך עליו ונתנו להם. והוא למד את ילדי הקהל, אשר עליו דבר, ושמש לפניהם; והוא התיר את לשונם, והם דברו אל אבותיהם דברים גדולים ונפלאים, גדולים אף מן הדברים אשר גלה לעם. אכן, הוא התיר את חרצבות לשונם למען ימללו. והיה אחר עלותו השממה, זו הפעם השנייה אשר נגלה אליהם, והלך אל האב, אחר אשר רפא את כל חוליהם ואת פסחיהם ופקח את עיני עוריהם ופתח אזני החרשים, אכן אחר אשר עשה כל מיני רפוי בהם, והקים אדם מן המתים והרצה להם את כחו, ועלה אל האב, והנה, למחרת התקבצו הקהל יחדו וראו את הילדים האלה ושקעו; אכן, אף עוללים פתחו פיהם ומללו נפלאות; ונאסר על כל אדם לכתב את אשר דברו. והתלמידים אשר בחר ישוע החלו מן העת ההיא להטביל את כל הבאים אליהם וללמדם; וכל אשר הטבילו לשם ישוע מלאו רוח הקדוש. ורבים מהם ראו ואף שמעו דברים בל יספרו אשר אין ברשות אדם לכתבם. והם למדו ושמשו זה לפני זה. וכל הדברים היו משתפים להם, וכל אדם נהג בישר איש עם רעהו. וזה הם עשו את כל הדברים כפי אשר צוים ישוע. והמטבילים לשם ישוע נקראו כנסית המשיח.

כז

י^א והיה בעת אשר היו תלמידי ישוע במסעיהם והטיפו את הדברים אשר שמעו ואף ראו, והטבילו בשם ישוע, הם התאספו יחדו והתאחדו בתפלה אדירה ובצום. וישוע הוסיף והתגלה אליהם בעוד הם מתפללים אל האב בשמו. וישוע בא ועמד בתוכם, ואמר אליהם: מה חפצכם כי אתו לזכום? והם אמרו לו: אדוננו, חפצנו כי תאמר לנו את השם אשר נקרא את הכנסיה הזאת, כי יש מחלוקות בעם על הדבר הזה. ואמר להם האדון: אכן הנני

י^א והנורא. והשיב לב אבות על בנים, ולב בנים על אבותם, פן אבאו והפיתו את הארץ חרם.

כו

י^א והיה אחר אשר הגיד ישוע את הדברים האלה, הוא בארם אל הקהל. אכן, הוא באר להם הכל, גדולות וקטנות. והוא אמר: הפתבים האלה, אשר לא היו בידכם, צוני האב כי אתו לזכום; כי מחכמתו היא לתתם לדורות אשר יבואו. והוא באר להם את כל הדברים, מן הראשית ועד עת בואו בתפארתו; אכן, את כל הדברים אשר יבואו על פני הארץ, אף עד העת אשר ינתכו היסודות בהם לזוט והאדמה תגל כמגלה, והשמים והארץ יסתלקו; אכן, עד ליום הגדול והאחרון. פאשר יעמדו כל בני האדם וכל המשפחות וכל האמות והלשונות לפני אלהים להשפט על מעשיהם, אם טובים ואם רעים. ואם טובים, חלקם לקום לחיי עולם; ואם רעים, חלקם לקום למשפט חרם; והם מקבילים, אחד בעבר האחד ואחד בעבר האחר, כפי הרחמים והמשפט והקדשה אשר במשיח, אשר הוא היה טרם ראשית העולם. והנה, לא נתן לכתב בספר הזה אף את חלק המאזה מן הדברים אשר אכן למד ישוע את העם; אף לוחות נפי מכילים את רב הדברים אשר למד ישוע את העם. את הדברים האלה כתבתי אני, והם מעט מזער מן הדברים אשר למד ישוע את העם; והנה אני כתבתים בעבור יובאו שוב אל העם הזה מאת הגויים, כדברים אשר דבר ישוע. ואחר אשר יקבלו את הדברים האלה, וראוי הוא כי יקבלום תחלה, בעבור תנסה בהם אמונתם, והנה, אם הם יאמינו בדברים האלה, אזי יתגלו לעיניהם הדברים אשר הם גדולים יותר. אף היה כי אם לא יאמינו בדברים האלה, ימנעו מהם הדברים הגדולים, ותגזר אשמתם. הנה, עמדתי לכתבם, את כל אשר חרוטים על לוחות נפי, אף יהוה מנע זאת כי אמר: אנסה את אמונת עמי. לכן, אני מורמון, כותב את הדברים אשר צוני יהוה. ועתה, אני מורמון, שם קץ לדברי ומוסיף

אֲשֶׁר מִמֶּנָּה אֵין שִׁיבָה, כְּפִי צְדָקַת הָאֵב. וְהָ
 דְּבָרוֹ אֲשֶׁר נָתַן לִבְנֵי הָאָדָם. וְלָכֵן מְקִיָּם הוּא אֶת
 דְּבָרָיו אֲשֶׁר דָּבַר וְלֹא יִשְׁקָה, כִּי אִם מְקִיָּם אֶת
 כָּל דְּבָרָיו. וְכָל דְּבָר טָמֵא אֵינוֹ יְכוּל לְהִכָּנס אֶל
 מַלְכוּתוֹ; לָכֵן לֹא יִכְנסוּ אֶל מְנוּחָתוֹ, כִּי אִם אֵלֶּה
 אֲשֶׁר רָחַצוּ אֶת בְּגָדֵיהֶם בְּדַמֵּי מִפְּנֵי אִמוּנָתָם,
 וּמִפְּנֵי הַנְּחָמָם עַל כָּל חַטָּאתֵיהֶם, וּמִפְּנֵי נֶאֱמָנוּתָם
 עַד הַקֶּץ, וְזֹאת הַמִּצְוָה: שׁוּבוּ מִחַטָּאתֵיכֶם, כֹּל
 אִפְסֵי אָרֶץ, וּבֹאוּ אֵלַי וְהִטַּבְלוּ בַשֶּׁמֶי, בַּעֲבוּר
 תִּתְקַדְּשׁוּ עַל יְדֵי קְבֻלַּת רוּחַ הַקִּדְּשׁ, לְמַעַן
 תַּעֲמְדוּ לְלֵא רַבָּב, בְּיוֹם הָאֲחֵרוֹן. אָכֵן הַנְּנִי
 אוֹמֵר לָכֶם, זֹאת בְּשׁוֹרְתִי, יוֹדְעִים אַתֶּם אֶת
 הַדְּבָרִים אֲשֶׁר עָלֵיכֶם לַעֲשׂוֹת בְּכַנְסִיתִי כִּי אֶת
 הַדְּבָרִים אֲשֶׁר רָאִיתֶם אוֹתִי עוֹשֶׂה, תַּעֲשׂוּ גַם
 אַתֶּם; אָכֵן, אֶת אֲשֶׁר רָאִיתֶם אוֹתִי עוֹשֶׂה, אִף
 אַתֶּם תַּעֲשׂוּ. לָכֵן, אִם תַּעֲשׂוּ אֶת הַדְּבָרִים
 הָאֵלֶּה, בְּרוּכִים תְּהִי, כִּי תִנְשְׂאוּ בְּיוֹם הָאֲחֵרוֹן.
 כִּתְבוּ אֶת הַדְּבָרִים אֲשֶׁר רָאִיתֶם וּשְׁמַעְתֶּם, וְזֹלַת
 אֵלֶּה אֲשֶׁר נֶאֱסַר עָלֵיכֶם. כִּתְבוּ אֶת מַעֲשֵׂי הָעָם
 הַזֶּה, אֲשֶׁר יַעֲשׂוּ, כְּפִי אֲשֶׁר נִכְתְּבוּ הַמַּעֲשִׂים
 אֲשֶׁר הָיוּ. כִּי הִנֵּה, עַל פִּי הַסְּפָרִים אֲשֶׁר נִכְתְּבוּ,
 וְאֲשֶׁר יִכְתְּבוּ, יִשְׁפֹּט הָעָם הַזֶּה, כִּי עַל יְדֵיהֶם
 יוֹדְעוּ מַעֲשֵׂיהֶם לִבְנֵי הָאָדָם. הִנֵּה, כָּל הַדְּבָרִים
 נִכְתְּבִים מֵאֵת הָאֵב; עַל כֵּן, עַל פִּי הַסְּפָרִים
 אֲשֶׁר יִכְתְּבוּ, יִשְׁפֹּט הָעוֹלָם. וְדַעוּ כִּי אַתֶּם תְּהִי
 שׁוֹפְטֵי הָעָם הַזֶּה עַל פִּי הַמִּשְׁפָּט אֲשֶׁר אֶתְּנֶכֶם,
 אֲשֶׁר מִשְׁפָּט צְדָק הוּא. לָכֵן, אֵילוֹ אֲנִישִׁים עָלֵיכֶם
 לִהְיוֹת? אָכֵן אֲנִי אוֹמֵר לָכֶם, אִף כְּמוֹנֵי תְּהִי.
 וְעַתָּה הוֹלֵךְ אֲנִי אֶל הָאֵב; וְאָכֵן אֲנִי אוֹמֵר לָכֶם,
 כֹּל אֲשֶׁר תִּבְקְשׁוּ מֵאֵת הָאֵב בַּשֶּׁמֶי, נָתַן יְנַתֵּן
 לָכֶם. עַל כֵּן, בְּקִשׁוֹ וְיִנְתֵּן לָכֶם, דַּפְקוּ וְיִפְתַּח
 לָכֶם. כִּי הַמִּבְקָשׁ יִקְבַּל, וְהַדּוֹפֵק יִפְתַּח לוֹ. וְעַתָּה,
 הִנֵּה גְדוּלָה שְׁמַחְתִּי וּמְלֵאָה הִיא, בַּעֲבוּרְכֶם
 וּבַעֲבוּר הַדּוֹר הַזֶּה. אָכֵן, אִף הָאֵב שֶׁשׁ וְכֵן כָּל
 מְלֵאכֵי הַקִּדְּשׁ, בַּעֲבוּרְכֶם וּבַעֲבוּר הַדּוֹר הַזֶּה,
 כִּי אִישׁ מֵהֶם לֹא יֵאבֵד. הֵן רְצוֹנֵי כִּי תִבְיָנוּ;
 כִּי כּוֹנְנֵי לְאֵלֶּה הַחַיִּים עֲתָה מִן הַדּוֹר הַזֶּה; וְאִישׁ
 מֵהֶם לֹא יֵאבֵד, וּבְהֶם שְׁמַחְתִּי מְלֵאָה. אִף צַר
 לִי עַל הַדּוֹר הַרְבִּיעִי אֲשֶׁר אַחַר הַדּוֹר הַזֶּה, כִּי
 הַשָּׁטָן מוֹבִילָם בַּשֶּׁבִי, כְּהוֹבֵל בֶּן אֲבָדוֹן; כִּי הֵם

אוֹמֵר לָכֶם, מַדּוּעַ יִלוֹנוּ הָאֲנָשִׁים וְיִרְיְבוּ עַל
 הַדְּבָר הַזֶּה? הֲלֹא הֵם קָרְאוּ אֶת כְּתָבֵי הַקִּדְּשׁ,
 הָאוֹמְרִים כִּי תִקְחוּ עָלֵיכֶם אֶת שֵׁם הַמְּשִׁיחַ,
 אֲשֶׁר הוּא שְׁמִי? כִּי בְּשֵׁם הַזֶּה תִּקְרְאוּ בְּיוֹם
 הָאֲחֵרוֹן. וְהַלּוֹקֵחַ עָלָיו אֶת שְׁמִי וְהַמְּתַמֵּד
 עַד הַקֶּץ, הוּא יִשְׁעַ בְּיוֹם הָאֲחֵרוֹן. עַל כֵּן, כֹּל
 אֲשֶׁר תַּעֲשׂוּ, בַּשֶּׁמֶי תַּעֲשׂוּ. לָכֵן תִּקְרְאוּ אֶת שֵׁם
 הַכְּנִסְיָה בַּשֶּׁמֶי; וְלֵאב תִּקְרְאוּ בַּשֶּׁמֶי, כִּי הוּא
 יִבְרָךְ אֶת הַכְּנִסְיָה לְמַעַנִי. וְכִיצַד תִּהְיֶה זֹאת
 כְּנִסְיָתִי אִם לֹא תִקְרָא בַּשֶּׁמֶי? כִּי אִם נִקְרָאת
 כְּנִסְיָה בְּשֵׁם מֹשֶׁה, כְּנִסְיַת מֹשֶׁה הִיא; וְאִם הִיא
 נִקְרָאת בְּשֵׁם אָדָם, כְּנִסְיַת הָאָדָם הִיא; אִף אִם
 בַּשֶּׁמֶי נִקְרָאת הִיא, כְּנִסְיָתִי הִיא, אִם אָכֵן בְּנוֹיִים
 חִבְרִיָּה עַל בְּשׁוֹרְתִי. אָכֵן, אֲנִי אוֹמֵר לָכֶם, כִּי
 בְּנוֹיִים אַתֶּם עַל בְּשׁוֹרְתִי, עַל כֵּן תִּקְרְאוּ אֶת כָּל
 הַדְּבָרִים אֲשֶׁר תִּקְרְאוּ, בַּשֶּׁמֶי; עַל כֵּן וְהִיָּה כִּי
 תִּקְרְאוּ אֶל הָאֵב, לְמַעַן הַכְּנִסְיָה, בַּשֶּׁמֶי, הוּא
 יִשְׁמַע אֶתְכֶם. וְאִם תִּהְיֶה הַכְּנִסְיָה בְּנוֹיָה עַל
 בְּשׁוֹרְתִי, יִרְאֶה הָאֵב אֶת פְּעֻלוֹ בְּקִרְבָּה. וְאִם
 לֹא תִהְיֶה הַכְּנִסְיָה בְּנוֹיָה עַל בְּשׁוֹרְתִי, עַל פֶּעַל
 אָדָם תִּיִסַּד, אוֹ עַל פֶּעַל הַשָּׁטָן, אָכֵן, אֲנִי אוֹמֵר
 לָכֶם, כִּי לַשַּׁעַה קָלָה יִשְׁמַחוּ אֲנִישֵׁי הַכְּנִסְיָה,
 וְעוֹד יְמוֹן מָה יָבוֹא הַקֶּץ, וְלֹא אָרֶץ הֵם יִגְדְּעוּ וְלֹאֲשׁ
 הֵם יִשְׁלְכוּ, אֲשֶׁר מִמֶּנָּה אֵין שִׁיבָה. כִּי גְמוּל
 מַעֲשֵׂיהֶם יוֹדְפָם, אָכֵן, מִפְּנֵי מַעֲשֵׂיהֶם הֵם
 יִגְדְּעוּ; עַל כֵּן זָכְרוּ אֶת דְּבָרֵי אֲלֵיכֶם. הִנֵּה
 נִתְתִּי לָכֶם אֶת בְּשׁוֹרְתִי; וְזֹאת הַבְּשׁוֹרָה אֲשֶׁר
 נִתְתִּיכֶם: בְּאֵתֵי אֵל הָעוֹלָם לַעֲשׂוֹת אֶת רְצוֹן
 אֲבִי, כִּי הוּא שְׁלַחְנִי. וְאֲבִי שְׁלַחְנִי בַּעֲבוּר אֲנִישָׁא
 עַל הַצֶּלֶב; וּבַעֲבוּר אַחַר אֲשֶׁר נִשְׂאתִי עַל הַצֶּלֶב
 אֲמַשֶּׁף אֶת כָּל הָאָדָם אֵלַי; כִּי כְּפִי אֲשֶׁר נִשְׂאתִי
 אֲנִי בִיּוֹדֵי בְּנֵי אָדָם, כֵּן יִנְשְׂאוּ בְּנֵי הָאָדָם בִּיּוֹדֵי
 הָאֵב לְעַמְד לְפָנָי, לְהַשְׁפֵּט עַל מַעֲשֵׂיהֶם, אִם
 טוֹבִים וְאִם רָעִים. בַּעֲבוּר זֹאת נִשְׂאתִי; בְּאֲשֶׁר
 אֲמַשֶּׁף אֵלַי, כְּפִי כַח הָאֵב, אֶת כָּל בְּנֵי הָאָדָם,
 בַּעֲבוּר יִשְׁפֹּטוּ כְּפִי מַעֲשֵׂיהֶם. וְכֹל אֲשֶׁר שָׁב
 מִחַטָּאתָיו וּמִטְּבַל בַּשֶּׁמֶי מֵלֵא יִמְלֵא. וְאִם יִתְמַיֵּד
 עַד הַקֶּץ, הִנֵּה, אוֹתוֹ אֲזַכֶּה לְפָנָי אֲבִי בְּיוֹם הַהוּא
 אֲשֶׁר אֶעֱמַד לְשַׁפֵּט אֶת הָעוֹלָם. וְאֲשֶׁר לֹא
 יִתְמַיֵּד עַד הַקֶּץ, אָכֵן, יִגְדַע, וְאֵל הָאֵשׁ יִשְׁלַךְ.

ובעבור זאת תהיה לכם שמחה שלמה, ותשבו
 במלכות אבי; אכן, שמחתכם תהיה שלמה,
 כשמחה השלמה אשר האב נתן לי. ואף כמוני
 תהיו ואני כאב; והאב ואני אחד. ורוח הקדוש
 מעיד על האב ועלי; והאב נותן את רוח הקדוש
 לבני האדם בעבורי. והיה אחר אשר דבר ישוע
 את הדברים האלה, הוא נגע באצבעו בכל איש
 מהם, וזלת השלשה אשר נועדו להשתהות על
 פני האדמה, ונפרד מהם. והנה נפתחו השמים,
 והשלשה העלו השמימה, והם ראו ושמעו דברים
 בל יספרו. ונאסר עליהם לספר דבר; ואף לא
 נתן להם כח להגיד את הדברים אשר ראו
 ושמעו. ואם בגופם היו או מוחצו לו, לא
 יכלו להגיד, כי נדמה להם כהתחלפות צורתם,
 כאלו השתנו מגוף בשר אל מצב אלמות, עד כי
 יכלו לראות את הדברים הנוגעים לאלהים. אך
 הם שבו ושמשו על פני האדמה; ואולם הם לא
 שמשו בדברים אשר שמעו וראו, מפני המצוה
 אשר צוו בשמים. ועתה, אינני יודע אם מיום
 התחלפותם היו הם בני תמותה או בני אלמות;
 אך זאת יודע אני, על פי הכתבים המסורים
 בידנו: הם הלכו על פני הארץ, ושמשו לפני כל
 העם, וספחו אל הכנסייה את כל אשר האמינו
 בהטפתם והטבילום; וכל המטבילים קבלו את
 רוח הקדוש. והם השלכו אל בית הפלא על ידי
 האנשים אשר לא חברו אל הכנסייה. ולא יכלו
 בתי הפלא להכילם פי נבקעו. והם השלכו
 אל עמקי האדמה, אך הם הכו את האדמה
 על ידי דבר אלהים, עד כי השתחררו בכחו מן
 המעמקים; על כן לא יכלו כולאיהם לזרות
 בזרות עמקים דים להחזיקם. שלש פעמים
 הם השלכו אל פכשן אש ולא נפגעו כלל.
 ופעמים הם השלכו אל גב חיות פרא; והנה,
 הם שחקו עם החיות כילד עם שוה, ולא נפגעו
 כלל. והיה כי הם הלכו בקרב כל עם נפי והטיפו
 את בשורת המשיח לכל בני האדם אשר
 על פני הארץ. והאנשים הפכו למאמיני יהוה
 ונספחו אל כנסיית המשיח. כה התברכו אנשי
 הדור ההוא כדבר ישוע. ועתה, אני, מורמון,
 מכלה את דברי, לזמן מה, על אודות הדברים

ממכרוני תמותת כסף וזהב, ותמותת זה אשר
 ישחיתנו עש, ואשר גנבים יפרצו אליו ויגנבוהו;
 ביום ההוא אפקדם ואשיב את גמולם בראשם.
 והיה ככלות ישוע לדבר את הדברים האלה
 הוא אמר אל תלמידיו: בואו בשער הצר; כי צר
 השער, וישרה הדרך המוליכה לחיים, ומעטים
 מוצאים. אך רחב השער, ורחבה הדרך המוליכה
 אלי מות, ורבים הבאים בהם, עד אשר ירד
 הלילה אשר בו לא יוכל איש לעשות מעשה.

כח

ואחר אשר דבר ישוע את הדברים האלה,
 הוא דבר אל תלמידיו, איש-איש, ואמר להם:
 מה תחפצו ממני, אחר לכתתי אל האב? וכלם,
 וזלת שלשה, דברו לאמור: חפצים אנחנו, כי
 בהגיענו לגיל זקנה תסתיים שליחותנו אשר
 קראתנו לשרת, בעבור נבוא עד מהרה אליה,
 אל מלכותך. והוא אמר להם: ברוכים אתם על
 כי חפצתם את הדבר הזה ממני; על כן, אחר
 הגיעכם אל שנת שבעים ושתיים לחייכם, אתם
 תבואו אלי, במלכותי, ואצלי תמצאו מנוחה.
 ואחר אשר דבר אל אלה הוא פנה אל השלשה
 ואמר אליהם: מה חפצכם כי אעשה למענכם,
 אחר לכתתי אל האב? והם התעצבו אל לבם,
 כי לא העזו לומר לו את דבר חפצם. והוא
 אמר להם: הן יודע אני את מחשבותיכם,
 ואתם חפצתם את הדבר אשר בקש ממני
 יוחנו, יקורי, אשר היה עמי בעת שמשי בטרם
 נשאתי מעלה על ידי היהודים. על כן תברכו
 אף יותר, כי לעולם לא תטעמו מות, כי אם
 תחיו ותחזו בכל מעשי האב לבני האדם, עד
 אשר יקומו כל הדברים, כרצון האב, בעת בואי
 בתפארתי בכח מרומים. לעולם לא תסבלו
 את יסורי המות; אך כאשר אבוא בתפארתי,
 תשתנו כהרף עין מבני תמותה לבני אלמות;
 ואזי תברכו במלכות אבי. אכן, בהיותכם
 בבשר, לא יהיה לכם כל מכאוב ואף לא צער,
 כי אם על חטאי העולם; ואת כל זאת אעשה
 מפני חפצכם ממני, כי חפצתם להביא אלי את
 נפשות בני האדם, בעוד אשר עומד העולם.

האחרון; כי נעשתה בהם תמורה אשר על ידיה לא יכול להיות לשטן שליטון בהם ואף לא יכול הוא לפתותם; כי הם התקדשו בגופם עד כי הפכו קדושים, ולא יכלו פחות הארץ להחזיק בהם. במצב הזה הם נועדו להשאיר עד יום הדין אשר למשיח. וביום ההוא נכונה להם תמורה גדולה יותר, והם יתקבלו במלכות האב מבלי לצאת עוד; אכן, הם נועדו לשכון עם אלהים במרומים לעולם.

כט

ועתה, אני אומר לכם כי כראות יהוה בהקמתו כי נכונה שעת הדברים האלה לבוא אל הגויים כדברו, אתם תדעו כי הברית אשר כרת האב עם בני ישראל בדבר שיבתם אל ארצות נחלתם כבר החלה להתקיים. ותדעו כי דברי יהוה אשר הגידו הנביאים הקדושים יתקיימו כלם; ואל לכם לומר כי משה יהוה את בוא אל בני ישראל. ואל לכם לדמות בלבכם כי הדברים אשר נאמרו שוא מהו; כי הנה, וזכר יהוה את בריתו אשר כרת עם עמו, בית ישראל, ובראותכם את הדברים האלה מופיעים בקרבכם, אל לכם להוסיף לבזו למעשי יהוה, כי חרב משפטו בימינו; והיה ביום ההוא, אם תבזו למעשיו, מהרה ישלחה בכם להשיגכם. אוי לאשר יבזו למעשי יהוה; אכן, אוי לאשר יכחש במשיח ובפעלו! אכן, אוי לאשר יכחש בחזיונות יהוה, ואשר יאמר כי אין יהוה מוסף לפעל על ידי חזיונות או נבואה או על ידי מתנות או לשונות או רפוי או על ידי כח רוח הקדש! אכן, אוי לאשר יאמר ביום ההוא, בעבור בצע, כי אין כל נס מבצע על ידי ישוע המשיח. כי העושה זאת, יהיה כבן אבדון, אשר לא ירחם לו, כדבר המשיח! ואל לכם לשרק ולבזו ליהודים, ואף לא לשחק להם או לכל שריד מבית ישראל; כי הנה, זוכר יהוה את בריתו אתם והוא אכן יעשה להם כדבר אשר נשבע לעשות. לכן, אל לכם לסבר כי תוכלו להחליף את ימין יהוה בשמאלו, לבל יוציא את משפטו בקיום הברית אשר כרת עם בית ישראל.

הנה, עמדתי לכתב את שמות אלה אשר לעולם לא יטעמו מות, אף יהוה אסר זאת; לכן אינני כותבם, כי נסתרים הם מבני תבל. אף הנה, אני ראיתים והם שמשו לפני. והנה, הם יהיו בקרב הגויים, והגויים לא יפירום. והם יהיו אף בקרב היהודים, והיהודים לא יפירום. יום יבוא, באשר בהקמתו ימצא יהוה לנכון, והם ישמשו לפני כל שבטי ישראל הנפוצים, ולפני כל האמות והמשפחות והלשונות והעמים, ויביאו מתוכם נפשות רבות אל ישוע, בעבור יתקיים חפצם ואף מפני כח אלהים המשכינע אשר בהם. והם כמלאכי אלהים, ואם יתפללו אל האב בשם ישוע, יוכלו להראות עצמם אל כל אדם אשר ייטב בעיניהם. על כן גדולים ונפלאים המעשים אשר יעשו על ידיהם, לפני היום הגדול הקרב, באשר כל בני האדם התיצב ויתיצבו לפני כס המשפט אשר למשיח. אכן, אף בקרב הגויים יהיה מעשה גדול ונפלא, אשר יעשה על ידיהם, לפני יום הדין ההוא. ואלו היו לכם כל כתבי הקדש המספרים על כל מעשי המשיח הנפלאים, הייתם יודעים, על פי דברי המשיח, כי הדברים האלה בוא יבואו. ואוי לאשר לא ישמע לדברי ישוע, ואף לדברי נבחריו השלוחים ממנו אליהם, כי כל אשר איננו מקבל את דברי ישוע, או את דברי שליחיו, אין הוא מקבל אותו; לכן הוא לא יקבלם ביום האחרון. הן טוב היה להם לולא נולדו. התחשבו כי תוכלו להפטר מדין אלהים אשר כבודו מחלל, הנרמס ברגלי בני אדם, למען תבוא הישועה? ועתה, באשר לאלה אשר דברתי עליהם כי בחרם האדון, והם השלשה אשר העלו השמימה, אשר לא ידעתי אם נטהרו מהיותם בני מות לבני אלמות; והנה, מאז אשר כתבתי, בקשתי מיהוה לדעת, וממנו נגלה לי, כי על גופם היה לעבר תמורה, ולא, יטעמו הם מות. לכן, בעבור לא יטעמו מות, נעשתה תמורה בגופם, לבל יסבלו מכאוב ואף לא צער, כי אם על חטאי העולם. והתמורה הזאת לא יהיה כזאת אשר תחול ביום

על זנוניכם ותועבותיכם הנסתרות, על עבודת אלילים ומעשי הרצח ותרמיות כהניכם, ועל הקנאה והמריבות ועל כל רשעתכם ותועבותיכם ובואו אלי, והטבלו בשמי, בעבור תקבלו מחילה על חטאיכם ותמלאו ברוח הקדוש, למען תמנו עם בני עמי, אשר מבית ישראל המה.

ל

א שְׁמַעו, גוֹיִים, וְהֶאֱזִינוּ לְדַבְרֵי יְשׁוּעַ הַמְּשִׁיחַ, בְּן אֵל חַי, אֲשֶׁר צִוֵּי לְדַבֵּר עֲלֵיכֶם, כִּי הִנְהוּ מְצֻוֵי לְכַתֵּב, לֵאמֹר: שׁוּבוּ, כָּל הַגּוֹיִים, מִרְשַׁעַת דְּרָכֵיכֶם וְהִנְחַמוּ עַל רַעַת מַעֲשֵׂיכֶם; עַל שְׁקָרֵיכֶם וְכֹזְבֵיכֶם.

ספר נפי ד

ספר נפי, הוא בן נפי, מתלמידי ישוע המשיח. ספור קורות עם נפי על פי ספר זכרונותיו (בערך 321-35 לספירה).

א וְהָיָה כִּי חִלְפָה שְׁנַת שְׁלֹשִׁים וְאַרְבַּע וְכֵן שְׁנַת שְׁלֹשִׁים וְחֲמִשׁ. וְהִנְהוּ הַקִּימוּ תִּלְמִידֵי יְשׁוּעַ כְּנִסְיָהּ לְמִשְׁיחַ בְּכָל הָאֲרָצוֹת אֲשֶׁר סָבִיב. וְכָל אֲשֶׁר בָּאוּ אֵלֵיהֶם, וְאָכְּנוּ שָׁבוּ מִחֲטָאֵיהֶם, הִטְבְּלוּ בְּשֵׁם יְשׁוּעַ וְאָפּוּ קִבְּלוּ אֶת רוּחַ הַקֹּדֶשׁ. וְהָיָה בְּשְׁנַת שְׁלֹשִׁים וְיָשׁוּ הִפְּכוּ הַכָּל, נְפִיִים וְלְמָנִים, מֵאֲמִינֵי יְהוּהוּ, עַל כָּל פְּנֵי הָאָרֶץ, וְלֹא הָיוּ בִּינֵיהֶם מְרִיבוֹת וּמְחִלּוֹקוֹת, וְכָל אִישׁ נִהְגָה בְיָשָׁר עִם רַעְהוּ. וּבְכָל אֲשֶׁר הָיָה לָהֶם הָיוּ שְׁתַּפְּיִים; עַל כֵּן לֹא הָיָה חֲפְזִיִּים וְנוֹטְלִים חֶלֶק בְּמַתַּת שָׁמַיִם. וְאָפּוּ שְׁנַת שְׁלֹשִׁים וְשָׁבַע חִלְפָה, וְהַשְּׁלוֹם עוֹדוֹ נִמְשָׁף בְּאָרֶץ. וּבַעַת הַהִיא נַעֲשׂוּ מַעֲשִׂים גְּדוֹלִים וְנִפְלְאִים עַל יְדֵי תִּלְמִידֵי יְשׁוּעַ; אָכֵן, הֵם רָפְאוּ חוֹלִים וְהַקִּימוּ מֵתִים, הִסְבּוּ הַלִּיכָה לַפְּסָחִים וְנִתְּנוּ מֵאוֹר עֵינַיִם לְעוֹרִים וּשְׁמִיעָה לְחֲרָשִׁים, וְהֵם עָשׂוּ כָּל מִינֵי נִסִּים בְּקִרְבֵּי בְּנֵי הָאָדָם; וְכָל נִסְיָהּ לֹא נַעֲשׂוּ כִּי אִם בְּשֵׁם יְשׁוּעַ. כֹּה חִלְפָה שְׁנַת שְׁלֹשִׁים וְשָׁבַע וְשָׁמוּנָה וְכֵן שְׁנוֹת שְׁלֹשִׁים וְתִשְׁעֵי, אַרְבָּעִים, אַרְבָּעִים וְאַחַת, אַרְבָּעִים וּשְׁתַּיִם, אָכֵן, עַד שְׁנַת אַרְבָּעִים וְתִשְׁעֵי, חֲמִשִּׁים, חֲמִשִּׁים וְאַחַת, חֲמִשִּׁים וּשְׁתַּיִם וְעַד שְׁנַת חֲמִשִּׁים וְתִשְׁעֵי, אֲשֶׁר חִלְפָה אָפּוּ הַיָּא. וַיְהוּהוּ הַצְּלִיחַם בְּאָרֶץ עַד מָאוֹ; אָכֵן, עַד כִּי הֵם בָּנוּ שְׁנֵי עָרִים בְּמִקּוֹם הָעָרִים הַשְּׂרוּפוֹת. אָפּוּ אֶת הָעִיר הַגְּדוֹלָה הַהִיא, זְרַעַתְמָלָה, הֵם בָּנוּ שְׁנֵי. אָפּוּ הָיוּ עָרִים רַבּוֹת אֲשֶׁר שָׁקְעוּ, וּמִים נִקּוּ בְּמִקּוֹמוֹ; עַל כֵּן לֹא נִתְּנוּ

א וְהָיָה לְקוֹמָם אֶת הָעָרִים הָאֵלֶּה. וְהִנְהוּ, הַתְּחַזֵּק עִם נְפִי, וְהֵם רַבּוּ מֵהָר מֵאֹד וְהָיוּ לְעַם נָאֵה וְנָעִים. וְהֵם נִשְׂאוּ וְנִשְׂאוּ, וְהַתְּבָרְכוּ כְּמֵלֵא דְבָרֵי הַבְּרִית אֲשֶׁר דָּבַר אֱלֹהִים יְהוּהוּ. וְהֵם לֹא הוֹסִיפוּ לְלַכֵּת אַחַר תּוֹרַת מֹשֶׁה וְחֻקוֹתֶיהָ, כִּי אִם בְּדֶרֶךְ הַמְּצֻוֹת אֲשֶׁר קִבְּלוּ מֵאֲדוֹנֵיהֶם וְאֵלֵיהֶם, בְּהוֹסִיפִם לְצִוּוֹם וּלְהַתְּפַלֵּל, וְלִהְיוֹעַד יַחַד לְעֵתִים קְרוֹבוֹת, לְתַפְּלָה וּלְשִׁמְיעַת דְּבַר יְהוּהוּ. וְלֹא הָיְתָה מְרִיבָה בְּקִרְבֵּי כָּל הָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר בְּכָל הָאָרֶץ; אָפּוּ הָיוּ נִסִּים גְּדוֹלִים, אֲשֶׁר נַעֲשׂוּ בְּקִרְבֵּי תִּלְמִידֵי יְשׁוּעַ. וְהָיָה כִּי חִלְפָה שְׁנַת שְׁבַעִים וְאַחַת, וְכֵן שְׁנַת שְׁבַעִים וּשְׁתַּיִם, וּבְקִצְרָהּ, חִלְפוּ כָּל הַשָּׁנִים עַד שְׁנַת שְׁבַעִים וְתִשְׁעֵי וְתִשְׁעֵי, אָכֵן, אָפּוּ שְׁנַת מֵאָה, וְתִּלְמִידֵי יְשׁוּעַ, אֲשֶׁר בְּחָרְס, הִלְכוּ בְּלֵם אֵל גּוֹ עַדְן אֲשֶׁר לֵאלֹהִים, זוֹלַת הַשְּׁלִשָׁה אֲשֶׁר נִוְעַדוּ לְהִשְׁתַּהוֹת; וְתִּלְמִידֵים אַחֲרֵים הִסְמְכוּ תַּחְתֵּיהֶם; וְרַבִּים מִן הַדּוֹר הַהוּא עָבְרוּ מִן הָעוֹלָם. וְלֹא הָיְתָה בְּאָרֶץ כָּל מַחְלָקָת, מִפְּנֵי אַהֲבַת אֱלֹהִים אֲשֶׁר שָׁכְנָה בְּלֵב הָעָם. וְלֹא שָׁרְרָה בִּינֵיהֶם קִנְאָה, וְלֹא מְרִיבָה, וְלֹא הִמְלָה, וְאָפּוּ לֹא זָנוּת וּמְרִמָּה וְרִצְחָ וְכָל מִיּוֹן זָמָה; אָכֵן, לֹא יָכַל לְהִיּוֹת עִם מֵאֲשֶׁר יוֹתֵר בְּכָל הָעַמִּים אֲשֶׁר בְּרָאָה יְד אֱלֹהִים. אָכֵן, לֹא הָיָה בָּהֶם שׁוֹדֵד אוֹ רוֹצֵחַ, וְלֹא הָיוּ לְמָנִים וְלֹא כָּל בְּנֵי עַם אַחַר. כִּי הַכָּל הָיוּ אַחַד, בְּנֵי הַמְּשִׁיחַ וַיּוֹרְשֵׁי מַלְכוּת אֱלֹהִים. הִנְהוּ, מֵה מְבָרְכִים הָיוּ! כִּי בְּרַכְס יְהוּהוּ בְּכָל מַעֲשֵׂיהֶם, וְהֵם הָיוּ מְבָרְכִים וּמְצַלִּיחִים, עַד אֲשֶׁר חִלְפָה

בְּתֵי הַכְּלָא וְהֵם יֵצְאוּ וְעָשׂוּ נִפְלְאוֹת גְּדוֹלוֹת
 בְּקֶרֶב הָעָם. וְאוֹלָם, וְעַל אִף כָּל הַנְּסִיִּים אֱלֹהִים, ^א
 הַקְּשׁוּ הָאֲנָשִׁים אֶת לְבָבְךָ וּבְקָשׁוּ לְהִרְגֵם, אֲכֹן,
 כִּי־הוֹדִים אֲשֶׁר בִּירוּשָׁלַם אֲשֶׁר בְּקָשׁוּ לְהִרְגֵם אֶת ^ב
 יִשׁוּעַ, כְּפִי דְבָרְךָ. וְהֵם הַשְּׁלִיכוּם אֶל כַּבְּשֵׁנֵי אֵשׁ, ^ג
 וְהֵם יֵצְאוּ מֵהֶם בְּלֹא פָגַע. הֵם אִף הַשְּׁלִיכוּם אֶל ^ד
 גְּבֵי חַיּוֹת פָּרָא, אִף הֵם שָׁחֲקוּ עִם חַיּוֹת הַפָּרָא
 כְּשָׁחַק יֶלֶד עִם שֶׁה; וְהֵם יֵצְאוּ מֵהֶם בְּלֹא פָגַע.
 עַל אִף זֹאת, הַקְּשׁוּ הָאֲנָשִׁים אֶת לְבָבְךָ, כִּי הִנְהִיגוּם ^ה
 כְּמֵרִים וּבִיבְיָאֵי שְׁקֵר רַבִּים לְבָנוֹת כְּנִסְיוֹת רְבוֹת
 וְלַעֲשׂוֹת כָּל מִינֵי אָוֶן. וְהֵם הִכּוּ אֶת אֲנָשֵׁי יִשׁוּעַ,
 אִף אֲנָשֵׁי יִשׁוּעַ לֹא הִשְׁבִּיבוּם מִכָּה. וְכֵה הֵם שָׁקְעוּ ^ו
 בְּחֹסֶר אֱמוּנָה וּבְרִשְׁעָה מְשֻׁנָּה לְשָׁנָה, עַד אֲשֶׁר
 חָלְפוּ מֵאֲתֵימִים וְשְׁלֹשִׁים שָׁנָה. וּבִשְׁנָה הַחַיָּא, ^ז
 שְׁנַת מֵאֲתֵימִים שְׁלֹשִׁים וְאַחַת, הָיָה פְּלוּג גְּדוֹל
 בָּעָם. וּבִשְׁנָה הַחַיָּא קָם עִם אֲשֶׁר נִקְרָא שְׁמֵם ^ח
 הַנְּפִיִּים. וְהֵם הָיוּ מֵאֲמִינִים כְּנִים בְּמִשְׁיָח; וּבְתוֹכָם
 הָיוּ אֱלֹהִים אֲשֶׁר נִקְרָאוּ בְּפִי הַלְּמִינִים יַעֲקֹבִים וְיוֹסֵפִים ^ט
 וְזוֹרְמִים. עַל כֵּן נִקְרָאוּ מֵאֲמִינֵי הַמִּשְׁיָח הַכְּנִים
 וְעוֹבְדֵי בְּאַמְתָּה, אֲשֶׁר בְּהֵם הָיוּ שְׁלֹשֶׁת תְּלַמִּידֵי ^י
 יִשׁוּעַ אֲשֶׁר נִשְׁאָרוּ בְּאַרְצָךָ, בְּשֵׁם נְפִיִּים, וְיַעֲקֹבִים
 וְיוֹסֵפִים וְזוֹרְמִים. וְאֱלֹהִים אֲשֶׁר מֵאִסּוּ בְּבִשׁוּרָה ^{יא}
 נִקְרָאוּ לְמִנִּים וְלְמִוֹאֲלִים וְיִשְׁמַעְאֵלִים. וְהֵם לֹא
 הִדְרָדְרוּ אֶל חֹסֶר אֱמוּנָה כִּי אִם בְּזָדוֹן מְרָדוֹ ^{יב}
 בְּבִשׁוּרַת הַמִּשְׁיָח; וְהֵם לְמַדּוֹ אֶת בְּנֵיהֶם כִּי אֵל
 לָהֶם לְהֶאֱמִין, כְּאֲבוֹתֵיהֶם, אֲשֶׁר מֵרֵאשִׁיתָם ^{יג}
 שָׁקְעוּ בְּחֹסֶר אֱמוּנָה. וְהָיָה זֶה מִפְּנֵי רִשְׁעַת
 אֲבוֹתֵיהֶם וְתוֹעֲבֹתָם, כְּפִי אֲשֶׁר הָיָה בְּרֵאשׁוֹנָה.
 אֲכֹן, הֵם לְמַדּוֹ לְשִׁנְאָתָם אֶת בְּנֵי אֱלֹהִים, כְּפִי אֲשֶׁר ^{יד}
 לְמַדּוֹ הַלְּמִינִים מֵרֵאשִׁיתָם לְשִׁנְאָתָם אֶת בְּנֵי נְפִי.
 כֹּה חָלְפוּ מֵאֲתֵימִים וְאַרְבַּעַם שָׁנִים וְכֹה ^{טו}
 הָיוּ עֲנִיֵּי הָעָם בְּעַת הַחַיָּא. וְחָלַק הָעָם הַרְּשָׁע
 הַתְּחִזְקוֹ וּמִסְפָּרָם רַב עַד מֵאֹד מִמִּסְפָּר עִם אֱלֹהִים.
 וְהֵם הוֹסִיפוּ לְבָנוֹת לָהֶם כְּנִסְיוֹת וּלְפִאָרְוֹן בְּכָל מִינֵי ^{טז}
 יְקָרוֹת; כֹּה חָלְפוּ מֵאֲתֵימִים וְחֲמִשִּׁים שָׁנָה, וְאִף
 מֵאֲתֵימִים וְשְׁלֹשִׁים שָׁנָה. וְהָיָה כִּי חָלַק הָעָם הַרְּשָׁע ^{טז}
 שָׁב לְהִקָּיִם אֶת הַשְּׁבוּעוֹת וְאֶת אֲגִדּוֹת הַסֵּתֵר
 אֲשֶׁר לְגִדְיָאֲנוֹן. וְהָיָה כִּי אִף הָעָם הִנְקִרָא עִם ^{טז}
 נְפִי הַחֲלוֹ לְהַתְּנַשֵּׂא בְּלִבָּם מִפְּנֵי רַב עֲשָׂרָם,
 וְלִלְכַת בְּדַרְכֵי הַבֵּל כְּפִאֲחִיהֶם הַלְּמִינִים. וּמִן ^{טז}

שְׁנַת מֵאָה וְעֶשְׂרִי; וְהַדּוֹר הַרֵּאשׁוֹן מִימֵי יִשׁוּעַ
 עָבַר מִן הָעוֹלָם, וְלֹא הָיָה רֵיב בְּכָל הָאַרְצָךָ.
 וְהָיָה בְּעַת הַחַיָּא, כִּי נְפִי, אֲשֶׁר רָשָׁם אֶת כְּתָב ^{יז}
 הַזְּכָרוֹן הָאַחֲרוֹן הַזֶּה, וְהוּא רָשְׁמוֹ עַל גְּבֵי לוחות
 נְפִי, מֵת; וְאַחֲרָיו רָשָׁם אוֹתוֹ בְּנוֹ עֵמוּס, אֲשֶׁר ^{יח}
 אִף הוּא רָשְׁמוֹ עַל לוחות נְפִי. וְהוּא רָשָׁם אֶת ^{יח}
 כְּתָב זְכָרוֹנוֹ בְּמִשְׁפַּח שְׁמוֹנִים וְאַרְבַּע שָׁנִים, וּבְכָל
 הָעֵת הַחַיָּא נִמְשָׁךְ הַשְּׁלוֹם בְּאַרְצָךָ, וְזוֹלַת חֶלֶק קֶטָן ^{יט}
 מִן הָעָם אֲשֶׁר מְרָדוֹ בְּכַנְסִיָּה וְלִקְחוֹ לָהֶם אֶת
 הַשֵּׁם לְמִנִּים; וְכֹה שָׁבוּ וְהָיוּ לְמִנִּים בְּאַרְצָךָ.
 וְגַם עֵמוּס מֵת, וְזֹאת מֵאָה וְתִשְׁעִים וְאַרְבַּע ^כ
 שָׁנִים מֵעַתָּה בּוֹא הַמִּשְׁיָח; וְאַחֲרָיו רָשָׁם אֶת
 סֵפֶר הַזְּכָרוֹנוֹת בְּנוֹ עֵמוּס, אֲשֶׁר הוּא כְּמוֹ כֵן
 רָשְׁמוֹ עַל לוחות נְפִי. וְכִתְבוּ נְרָשָׁם אִף הוּא ^{כא}
 בְּסֵפֶר נְפִי, אֲשֶׁר הוּא הַסֵּפֶר הַזֶּה. וְהָיָה כִּי ^{כא}
 חָלְפוּ מֵאֲתֵימִים שָׁנָה וְכָל הַדּוֹר הַשְּׁנִי עָבַר מִן
 הָעוֹלָם, וְזוֹלַת מִתֵּי מַעֵט. וְעַתָּה, אֲנִי מוֹרְמוֹן ^{כב}
 חִפְצִי כִּי תִדְעוּ כִּי בְּנֵי הָעָם רְבוּ, עַד כִּי פָּשְׁטוּ עַל
 כָּל פְּנֵי הָאַרְצָךָ, וְאִף הַתְּעַשְׂרוֹ מֵאֹד, כִּי צָלְחָה ^{כב}
 דְּרָכָם בְּמִשְׁיָח. וְהִנֵּה, בְּשַׁנַּת מֵאֲתֵימִים וְאַחַת ^{כב}
 קָמוּ בִּינֵיהֶם אֲנָשִׁים אֲשֶׁר הִתְנַשְּׂאוּ בְּגִאֲוָה,
 בְּלִבָּשָׁם לְבוּשׁ יָקָר וְכָל מִינֵי פְּנִינֵי חָן וְשִׁכִּיּוֹת ^{כג}
 הָעוֹלָם. וּמִן הָעֵת הַחַיָּא תִּדְלוּ קִנְיָנָם וְהוֹנֵם ^{כג}
 לְהַיּוֹת מִשְׁתַּפִּיִּים. וְהֵם הַחֲלוּ לְהַפְלִג לְמַעַמְדוֹת; ^{כג}
 וְהֵם בְּנוּ לְעַצְמָם כְּנִסְיוֹת בְּעֵבּוֹר בְּצַע, וְהַחֲלוּ ^{כג}
 לְכַחַשׁ בְּכַנְסִיָּה הָאֲמֵת אֲשֶׁר לְמִשְׁיָח. וְכַעֲבַר ^{כג}
 מֵאֲתֵימִים וְעֶשְׂרִי שָׁנִים רְבוּ הַכְּנִסְיוֹת בְּאַרְצָךָ; אֲכֹן, ^{כג}
 רְבוֹת הָיוּ הַכְּנִסְיוֹת אֲשֶׁר טַעַנּוּ כִּי הֵן יוֹדְעוֹת אֶת ^{כג}
 הַמִּשְׁיָח; אִף הֵן כְּחֹשׁ בְּעַקְרֵי בִשׁוּרָתוֹ, עַד כִּי ^{כג}
 קָבְלוּ כָּל מִינֵי רִשְׁעָה בְּקֶרְבָּם, וְהֵן שָׁמְשׁוּ אֶת
 אֲשֶׁר קָדַשׁ הוּא לְאֲשֶׁר לֹא הָיוּ רְאוּיִים לוֹ וְלִכֵּן ^{כג}
 אִסּוּר לָהֶם. וְהַכְּנִסִּיָּה הַזֹּאת גְּדֻלָּה וְעַצְמָה מִפְּנֵי ^{כג}
 עֲוֹן וּמִפְּנֵי כַח הַשְּׁטָן אֲשֶׁר קָנָה שְׂבִיתָה בְּלִבָּם.
 וְעוֹד הָיְתָה שְׁמָה כְּנִסִּיָּה אַחֲרַת אֲשֶׁר כְּחֹשָׁה ^{כד}
 בְּמִשְׁיָח; וְאֲנִשְׁיָהּ רָדְפוּ אֶת אֲנָשֵׁי כְּנִסִּיָּת הָאֲמֵת ^{כד}
 אֲשֶׁר לְמִשְׁיָח, מִפְּנֵי עֲנֹתָם וְאֲמוּנָתָם בּוֹ; וְהֵם ^{כד}
 בְּזוּם מִפְּנֵי הַנִּפְלְאוֹת הַרְבוֹת אֲשֶׁר נַעֲשׂוּ בְּקֶרְבָּם.
 עַל כֵּן הֵם הִפְעִילוּ כַח וְשִׁרְרָה עַל תְּלַמִּידֵי יִשׁוּעַ ^{כד}
 אֲשֶׁר נִשְׁאָרוּ בְּקֶרְבָּם, וְהַשְּׁלִיכוּם אֶל הַכְּלָא; אִף ^{כד}
 עַל יְדֵי כַח דְּבַר אֱלֹהִים, אֲשֶׁר הָיָה בְּהֵם, נִבְקְעוּ ^{כד}

נס מפני הנה, כל זה היה, וְחִלְפָה שְׁנַת שְׁלֹשׁ
 מאות ושלשים. בעת ההיא החלו הנפיים
 להנחם על עוונם ולזעק, כנבואת שמואל
 הנביא; כי הנה, איש לא יכל להחזיק ברכושו
 מפני הגנבים והשוודדים והרוצחים, ומפני
 הקסם והכשוף אשר היו בארץ. כה נשמעו
 האבל והקינה בכל הארץ, מפני הדברים האלה,
 ובעקר בקרב עם נפי. ואני, מזרמון, בראותי
 אותם מקוננים ומתאבלים ומצטערים לפני
 יהוה, החל לבי לעלץ בקרבי, כי ידעתי את
 רחמי יהוה ואת ארך אפיו. לכן סברתי כי
 ירחמם בעבור ישוּבו להיות עם צדיק. אך
 שמחתי זאת היתה לשוא, כי הצטערוּתם לא
 היתה לשם תשובה, מפני טוב אלהים; כי אם
 היתה זאת הצטערוּת המקללים, ועו אשר לא
 יתיר להם תמידי יהוה לעלו בחטא. אכן, הם
 לא באו אל ישוע בלב נשבר וברוח נכאה, כי
 אם קללו את אלהים ובקשו למות. על אף זאת,
 הם נלחמו על חייכם בחרב. וצערי שב אלי
 וראיתי כי יום חסדם חלף מהם, בגוף וברוח;
 כי ראיתי אלפים מהם נגדעים בעת מרדם
 גליות באלהיהם, ונעריים כדמון על פני האדמה.
 כה חלפו שלש מאות וארבעים וארבע שנים.
 ובשנת שלש מאות וארבעים וחמש החלו
 הנפיים לנוס מלפני הלמנים; והם נסו עד אשר
 הגיעו אל ארץ ישון, בטַרס אפשר היה לעצר
 את נסיגתם. והעיר ישון היתה בקרבת הארץ
 אשר באדמתה הפקיד אמרון, לשם יהוה, את
 כתבי הזכרון לבל ישמדו. והנה, אני הלכתי
 כדבר אמרון אלי, ולקחתי את לוחות נפי,
 והכנתי כתב זכרון, כדברו. והיה כי רשמתי על
 לוחות נפי את מלא ספור הרשעה והתועבות;
 ואולם על הלוחות האלה התאפקתי מרשם
 את מלא רשעתם ותועבותיהם, כי מראות
 בלתי פוסקים של רשעה ותועבות היו לפני
 עיני מאז בגרתי לחזות בדרכי אדם. אוי לי
 מפני רשעתם, כי כל ימי מלא לבי צער מפני
 רשעתם, אף כי יודע אני כי ביום האחרון
 אתנשא. ובשנה ההיא הוסיפו הלמנים לרדף
 אחר עם נפי והניסום. ואנחנו הונסנו עד אשר

בתוכם, אך נאסר עלי להטיף להם מפני קשי
 לבם. ומפני קשי לבם היתה הארץ ארוּרה
 בעבורם. ושוודדי גדיאנטון האלה, אשר היו
 בקרב הלמנים, שרצו בארץ, עד כי החלו
 תושביה להחביא את אוצרותיהם באדמה;
 והאוצרות הפכו חלקים, כי ארר יהוה את
 הארץ, עד כי נשמטו מידי תושביה ואף לא
 יכלו הם לשוב ולקחתם. והיה כי רבו מעשי
 כשוף ולהטים וקסמים; וכח המרשע הוא
 פעל על כל פני הארץ; ובזאת התקמו כל
 דברי אבינדי וכן דברי שמואל הלמני.

ב

והיה בשנה ההיא שבה ופרצה מלחמה בין
 הנפיים ובין הלמנים. ועל אף גילי הצעיר הייתי
 בעל מדה, לכן מנווני עם נפי למנהיגם או למפקד
 צבאותיהם. וכה, בשנת שש עשרה לימי חיי,
 יצאתי בראש צבא הנפיים על הלמנים; כה
 חלפה שנת שלש מאות ועשרים ושש. והיה
 בשנת שלש מאות ועשרים ושבע עלו הלמנים
 עלינו בכח עצום ורב, עד כי הפחידו את
 חילותי; על כן הם לא אבו להלחם, והחלו
 לסגת אל ארצות הצפון. ואנחנו באנו אל
 העיר אנגולה, והחזקנו בה והתכוננו להגנתנו
 מפני הלמנים; אכן, בצרנו את העיר בכחנו;
 ואולם על אף כל בצורינו, עלו עלינו הלמנים
 וגרשונו מן העיר. והם אף הדפוננו מארץ
 דוד. ואנחנו צעדנו ובאנו אל ארץ יהושע,
 אשר שכנה בגבול המערבי, ליד חוף הים.
 ואנחנו אספנו את אנשינו במהירות, ככל אשר
 היה לאל ידיו, בעבור קבצם למחנה אחד.
 והנה מלאה הארץ שוודדים ולמנים. ועל אף
 ההשמדה הגדולה אשר אימה על עמי, הם לא
 שבו מרעתם; לכן פשטו שפיכות דמים וטבח
 על פני כל הארץ, מידי הנפיים כמידי הלמנים.
 אכן, היתה זאת מהפכה אחת שלמה על פני כל
 הארץ. וללמנים היה מלך, ושמו נקרא אהרון.
 והוא בא עלינו בראש חיל בן ארבעים וארבעה
 אלה איש. והנה, אני עמדתי בפניו עם ארבעים
 ושנים אלה איש. והבסתי אותו בצבאי, והוא

הַמְשִׁיחַ, שֶׁלַח אֵלַי מִלֶּךְ הַלְמָנִים אֲגָרְתָּ, וּמִמְנָה
 נֹדַע לִי כִּי הֵם נִעְרְכִים שְׁנֵית לְצִאת לְקָרֵב עֲלֵינוּ.
 וְאֲנִי הוֹרִיתִי אֶת עַמִּי כִּי יֵאָסְפוּ בְּאֶרֶץ חֲרָבָה,
 בְּעִיר אֲשֶׁר בְּגָבֹול, עַל יַד הַמַּעְבָּר הַיָּצֵר הַמוֹלִיף
 אֶל אֶרֶץ הַדְּרוֹם. שָׁם הַחֲנִינּוּ אֶת חֵילוֹתֵינוּ
 בַּעֲבוּר נַעֲצֵר אֶת חֵילוֹת הַלְמָנִים, לְכָל יִתְפָּשׂוּ
 כָּל חֶלֶק מֵאַרְצֵנוּ. לָכֵן הַתְּבַצְרֵנוּ עֲלֵיהֶם בְּכָל
 כַּחֲנוּ. וְהָיָה בְּשָׁנַת שְׁלֹשׁ מֵאוֹת וְשִׁשִּׁים וָאַחַת,
 יָרְדוּ הַלְמָנִים אֶל הָעִיר חֲרָבָה לְצִאת עֲלֵינוּ לְקָרֵב;
 וּבִשְׁנָה הַהִיא הִבְסֵנוּ אוֹתָם, עַד כִּי הֵם שָׁבוּ אֶל
 אֶרֶצָם. וְהָיָה בְּשָׁנַת שְׁלֹשׁ מֵאוֹת וְשִׁשִּׁים וְשִׁתִּים,
 הֵם יָרְדוּ עֲלֵינוּ שְׁנֵית לְמַלְחָמָה. אִף הַפַּעַם הִבְסֵנוּ
 אוֹתָם וְהִרְגֵנוּ בְּהֵם מִסֶּפֶר רַב; וְהָרוּגֵיהֶם הִשְׁלָכוּ
 אֶל הַיָּם. וְעַתָּה, מִפְּנֵי הַמַּעֲשֵׂה הַגָּדוֹל הַזֶּה אֲשֶׁר
 עָשׂוּ בְּנֵי עַמִּי, הַנִּפְיִים, הֵם הַחֵלוּ לְהִתְפַּאֵר בְּכַחֲם
 וּלְהִשָּׁבַע לְפָנַי שְׁמִי מְרוֹם כִּי יִנְקְמוּ אֶת דָּם אַחֵיהֶם
 אֲשֶׁר נָפְלוּ בְּיַד אוֹיְבֵיהֶם. הֵם נִשְׁבְּעוּ בְּשֵׁם שְׁמַיִם
 וְאִף בְּכֵס אֱלֹהִים כִּי יַעֲלוּ לְקָרֵב עַל אוֹיְבֵיהֶם
 וְיִכְרִיתוּם מֵעַל פְּנֵי הָאֲדָמָה. וְאֲנִי, מוֹרְמוֹן,
 סִרְבֵּיתִ תְּכָלִית סְרוּב, מִן הַיּוֹם הַהוּא וְהַלָּאָה,
 לְהִיּוֹת מִפְּקֹד הָעָם הַזֶּה וּמִנְהִיגוֹ מִפְּנֵי רִשְׁעוֹתָם
 וְתוֹעֲבֹתָם. הִנֵּה, הִנֵּה הַגְּהִתִּים, עַל אִף רִשְׁעוֹתָם,
 וְהוֹלְכֵתִים פְּעָמִים רַבּוֹת אֵלַי קָרֵב. וְאַהֲבֵתִים
 כְּפִי אֲהַבַת אֱלֹהִים אֲשֶׁר בִּי, בְּכָל לְבָבִי; וְנִפְשִׁי
 נִשְׁפָּכָה בְּתַפְלָה אֶל אֱלֹהֵי לְמַעַנָם כָּל הַיּוֹם;
 וְאוֹלָם, הִיָּה זֶה בְּלֹא אֲמוּנָה, מִפְּנֵי קִשֵׁי לְבָם.
 שְׁלֹשׁ פְּעָמִים הִצְלַתִּים מִיַּד אוֹיְבֵיהֶם, וְהֵם לֹא
 שָׁבוּ מִחֲטָאֵיהֶם. וְכֹאֲשֶׁר הֵם נִשְׁבְּעוּ בְּכָל אֲשֶׁר
 הָיוּ אֲסוּרִים עֲלֵיו מֵאֵת אֲדוֹנָיו וּמוֹשִׁיעֵנו, יִשׁוּעַ
 הַמְּשִׁיחַ, כִּי יַעֲלוּ לְהִלָּחֵם בְּאוֹיְבֵיהֶם וְיִנְקְמוּ נָקָם
 דָּם אַחֵיהֶם, בָּא אֵלַי קוֹל יְהוָה לֵאמֹר: לִי הַנָּקָם
 וְאֲנִי אֲשַׁלֵּם גְּמוּלָה. יַעַן אֲשֶׁר לֹא נָחַם הָעָם הַזֶּה
 מִרְעַתָם אַחַר הַצִּילֵי אוֹתָם, הִנֵּה, הַכָּרַת יִכְרַתוּ
 מֵעַל פְּנֵי הָאֲדָמָה. וְאֲנִי סִרְבֵּיתִ תְּכָלִית סְרוּב
 לְצִאת עַל אוֹיְבֵי; כְּמִצְוֹת יְהוָה אֲשֶׁר צִוִּנִי בְּןִי
 עֲשִׂיתִי; אָכֵן, עֲמַדְתִּי כְּעַד עֲצַל לְהַעֲיִד לְפָנַי
 הָעוֹלָם עַל הַדְּבָרִים אֲשֶׁר רָאִיתִי וְשָׁמַעְתִּי, כְּפִי
 הַצְּהָרוֹת רוּחַ הַקֹּדֶשׁ, אֲשֶׁר הַעֲיִד עַל הָעֵתִיד
 לְבוֹא. עַל כֵּן כּוֹתֵב אֲנִי אֵלֵיכֶם, הַגּוֹיִים, וְכֵן
 אֵלֵיכֶם, בֵּית יִשְׂרָאֵל; בַּעֲבוּר תְּהִיוּ מוֹכְנִים,

בְּאֵנו צְפוּנָה, אֶל הָאֶרֶץ אֲשֶׁר נִקְרָאָה שֵׁם.
 וְאֲנַחְנוּ בְּצִרְנוּ אֶת הָעִיר שֵׁם וּקְבַצְנוּ אֶת אֲנָשֵׁינוּ,
 כְּכֹל אֲשֶׁר הָיָה לְאֵל יְדִינוּ, בַּעֲבוּר הַצִּילָם מֵאֲבִדוֹן.
 וְהָיָה בְּשָׁנַת שְׁלֹשׁ מֵאוֹת וָאַרְבָּעִים וְשֵׁשׁ, הֵם
 שָׁבוּ וְיָצְאוּ עֲלֵינוּ. בַּעַת הַהִיא דְּבַרְתִּי אֶל אֲנָשִׁי
 וְהִמְרָצִיתִים עַד מָאֵד כִּי יַעֲמְדוּ בְּגִבּוֹרָה לְפָנַי
 הַלְמָנִים וְיִלְחַמוּ לְמַעַן נִשְׁיָהֶם וְיִלְדִיָּהֶם, בְּתִיָּהֶם
 וּמִשְׁפְּנוֹתֵיהֶם. וּדְבַרְי הַפִּיחוּ בְּהֵם מַעַט אֲמִץ,
 עַד כִּי הֵם לֹא נָסוּ מִפְּנֵי הַלְמָנִים, כִּי אִם עָמְדוּ
 נִגְדִם בְּגִבּוֹרָה. וְאֲנַחְנוּ עֲמַדְנוּ בְּצַבָּא אֲשֶׁר מִנָּה
 שְׁלֹשִׁים אֶלְף אִישׁ בְּפָנַי צַבָּא אֲשֶׁר מִנָּה חֲמִשִּׁים
 אֶלְף. וְכֹה אֵינְתִים עֲמַדְנוּ, עַד כִּי נָסוּ הֵם מִפְּנֵינוּ.
 וְהָיָה כְּנוֹסֶם, דְּלָקְנוּ אַחֲרֵיהֶם בְּחֵילוֹתֵינוּ, וּפְגַשְׁנוּ
 אוֹתָם שְׁנֵית וְהִבִּיסוּנוֹם. וְאוֹלָם לֹא הָיָה עִמָּנוּ
 כַּח יְהוָה; אָכֵן, נַעֲזֹבְנוּ לְנַפְשֵׁנוּ וְלֹא שָׁכְנָה בְּנוּ
 רוּחַ יְהוָה. לָכֵן נַחֲלֵשְׁנוּ כְּאֲחֵינוּ. וְלִבִּי נַעֲצַב
 מִפְּנֵי הַמַּכָּה הַגָּדוֹלָה הַזֹּאת אֲשֶׁר הָכָה עַמִּי,
 מִפְּנֵי רִשְׁעוֹתָם וְתוֹעֲבוֹתֵיהֶם. אִף הִנֵּה, יָצְאוּ
 עַל הַלְמָנִים וְעַל שׁוֹדְדֵי גְּדִיאָנְטוֹן עַד אֲשֶׁר
 הִחֲזַקְנוּ שְׁנֵית בְּאֲדָמוֹת נַחֲלָתָנוּ. וּשְׁנֵית שְׁלֹשׁ
 מֵאוֹת וָאַרְבָּעִים וְחֲשַׁע חֲלָפָה. וּבִשְׁנַת שְׁלֹשׁ
 מֵאוֹת וְחֲמִשִּׁים כְּרַתְנוּ בְּרִית עִם הַלְמָנִים וְעִם
 שׁוֹדְדֵי גְּדִיאָנְטוֹן וְכֹה הִסְפַּמְנוּ עַל חֲלֻקַת אֲדָמוֹת
 נַחֲלָתָנוּ. וְהַלְמָנִים נִתְּנוּ לָנוּ אֶת אֶרֶץ הַצִּפּוֹן עַד
 הַמַּעְבָּר הַיָּצֵר אֲשֶׁר הוֹלִיף אֶל אֶרֶץ הַדְּרוֹם.
 וְאֲנַחְנוּ נִתְּנוּ לְלָמָנִים אֶת כָּל אֶרֶץ הַדְּרוֹם.

ג

וְהָיָה כִּי לֹא הוֹסִיפוּ הַלְמָנִים לְצִאת לְקָרֵב עַד
 אֲשֶׁר עָבְרוּ עוֹד עֶשֶׂר שָׁנִים. וְאֲנִי הִטַּלְתִּי עַל
 עַמִּי, הַנִּפְיִים, לְהַכִּין אֶת אֲדָמוֹתֵיהֶם וְאֶת כְּלֵי
 נִשְׁקָם לְקִרְאָת עַת מַלְחָמָה. וְאָמַר אֵלַי יְהוָה:
 קְרָא אֶל הָעָם הַזֶּה לֵאמֹר: הִנָּחְמוּ נָא עַל
 חֲטָאֵיכֶם וּבֹאוּ אֵלַי, וְהִטְבַּלְוּ וּבְנוּ שְׁנֵית אֶת
 כְּנִסְיָתִי וְתִנְצְלוּ. וְאֲנִי קִרְאתִי אֶל הָעָם הַזֶּה,
 אֵךְ לְשׂוֹא הָיָה, יַעַן אֲשֶׁר לֹא הִבִּינוּ כִּי הַצִּילָם
 יְהוָה וְהַעֲנִיק לָהֶם אִפְשָׁרוֹת לְהִנָּחֵם עַל חֲטָאֵיהֶם.
 וְהִנֵּה, הֵם הִקְשׂוּ אֶת לְבָם עַל יְהוָה אֱלֹהֵיהֶם.
 וְהָיָה אַחַר חֲלָף הַשְּׁנָה הַעֲשִׁירִית הַהִיא, אֲשֶׁר
 עָמָה חֲלָפוּ שְׁלֹשׁ מֵאוֹת וְשִׁשִּׁים שָׁנָה מֵעַת בּוֹא

וְשֵׁשׁ יוֹרְבֵעַ, בְּאוֹ הַלְמָנִים עַל הָעִיר טִיאֲנָקוּם
 לְכַבְּשָׁהּ אִף הִיא. וְהַנְּפִיִים הַדְּפוּם וְהִסְיָגוּם
 לְאַחֹר. וְכִרְאוֹת הַנְּפִיִים כִּי הַדְּפוּ אֶת הַלְמָנִים
 הֵם שָׁבוּ וְהִתְפָּאֲרוּ בְּגִבּוֹרָתָם; וְהֵם הִלְכוּ בְּכֹחַם
 וְכַבְּשׁוּ שְׁנֵית אֶת הָעִיר חֲרָבָה. וְהִנְהוּ, כֹּל
 הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה קָמוּ וְהָיוּ; וְאֶלְפִים נִהְרְגוּ מִשְׁנֵי
 הַצְּדָדִים, מִן הַנְּפִיִים וּמִן הַלְמָנִים. וְשְׁנַת שְׁלֹשׁ
 מֵאוֹת וְשֵׁשׁ יוֹשֵׁשׁ חֲלָפָה, וְהַלְמָנִים יֵצְאוּ שׁוֹבִים
 לְהִלָּחֵם בְּנַפְיִים. וְאוֹלָם, לֹא שָׁבוּ הַנְּפִיִים
 מִרְעַתָּם אֲשֶׁר עָשׂוּ, כִּי אִם הוֹסִיפוּ לְשַׁקֵּד עַל
 רְשָׁעָתָם. הִנְהוּ, לֹא יְכוּלָה לְשׁוֹן לְתָאֵר וְאִין
 אִישׁ יְכוּל לְכַתֵּב תְּאוֹר מְשָׁלֵם עַל מַחְזֵה הַדְּמִים
 וְהַטְּבַח הַנּוֹרָא אֲשֶׁר הָיָה בָּעַם, בְּקִרְבַּ הַנְּפִיִים
 כְּבִקְרַב הַלְמָנִים. כֹּל לֵב הַקְּשָׁה וְלָכוּן שָׁבְעוּ נַחַת
 תְּמִיד בְּשִׁפְיֹכוֹת הַדְּמִים. וְלֹא הִיְתָה מַעֲוֹלָם
 רְשָׁעָה כֹּה גְדוֹלָה בְּקִרְבָּ כֹּל בְּנֵי לְחִי, וְאִף לֹא
 בְּקִרְבָּ כֹּל בֵּית יִשְׂרָאֵל, עַל פִּי דְבַר יְהוָה, כְּרִשְׁעָה
 אֲשֶׁר הִיְתָה בָּעַם הַזֶּה. וְהַלְמָנִים כְּבָשׁוּ אֶת
 הָעִיר חֲרָבָה, וְזֹאת מִפְּנֵי מִסְפָּרָם אֲשֶׁר עָלָה עַל
 מִסְפָּר הַנְּפִיִים. וְהֵם אִף עָצְדוּ עַל הָעִיר טִיאֲנָקוּם
 וְגִרְשׁוּ מִמֶּנָּה אֶת תּוֹשְׁבֵיהָ, וְלָקְחוּ שְׁבוּיִים רַבִּים,
 נְשִׁים וְיֻלְדִים, וְהַעֲלוּם קִרְבָּנוֹת לְאַלִּילֵיהֶם. וְהָיָה
 בְּשְׁנַת שְׁלֹשׁ מֵאוֹת וְשֵׁשׁ יוֹשְׁבֵעַ, יַעַן כִּי רָגְזוּ
 הַנְּפִיִים עַל הַלְמָנִים כִּי הִקְרִיבוּ אֶת נְשִׁיהֶם
 וְיֻלְדֵיהֶם, הֵם יֵצְאוּ עַל הַלְמָנִים בְּחַמַּת זַעַם, עַד
 כִּי הִבִּיסוּ אוֹתָם פַּעַם נֹסֶפֶת וְגִרְשׁוּם מֵאַרְצָם.
 וְלֹא יִסְפוּ הַלְמָנִים לְבֹא עַל הַנְּפִיִים עַד שְׁנַת
 שְׁלֹשׁ מֵאוֹת וְשִׁבְעִים וְחָמֵשׁ. וּבְשָׁנָה הַהִיא הֵם
 יָרְדוּ עַל הַנְּפִיִים בְּכָל צְבָאָם; וְלֹא נִמְנָה מִסְפָּרָם
 כִּי הָיָה עֲצוּם וָרַב. וּמִן הָעַת הַהִיא לֹא גָבְרוּ עוֹד
 הַנְּפִיִים עַל הַלְמָנִים, כִּי אִם נִמְוָגוּ לְפָנֵיהֶם כְּטַל
 מִפְּנֵי הַשָּׁמֶשׁ. וְהַלְמָנִים יָרְדוּ עַל הָעִיר חֲרָבָה;
 אַז הִתְחַוְּלַל קִרְבַּ מֵרַעַד מֵאֵד בְּאַרְץ חֲרָבָה, וּבוֹ
 הִבִּיסוּ הַלְמָנִים אֶת הַנְּפִיִים. וְהַנְּפִיִים נָסוּ שׁוֹבִים
 מִפְּנֵיהֶם וּבָאוּ אֶל הָעִיר בְּעֵז. שֵׁם הֵם עֲמָדוֹ בְּפָנֵי
 הַלְמָנִים בְּגִבּוֹרָה גְדוֹלָה, עַד כִּי לֹא נִצְחוּם
 הַלְמָנִים, כִּי אִם בְּבֹאֵם שְׁנֵית. וּבְבֹאֵם שְׁנֵית,
 נִהְדְּפוּ הַנְּפִיִים וְנִטְבְּחוּ טִבַּח גְּדוֹל מְאֹד; וְשׁוֹבִים
 הִקְרַבוּ נְשִׁיהֶם וְיֻלְדֵיהֶם לְאַלִּילֵי הַלְמָנִים.
 וְהַנְּפִיִים נָסוּ פַּעַם נֹסֶפֶת מִפְּנֵיהֶם וְלָקְחוּ עִמָּם

כַּאֲשֶׁר תַּחַל הַפְּעֵלָה, לְהַעֲרֹף לְשׁוֹב אֶל אֶרֶץ
 נְחַלְתָּכֶם. אַכֹּן, הִנְנִי כּוֹתֵב אֶל כָּל אִפְסֵי אֶרֶץ;
 אַכֹּן, אֲלֵיכֶם, שְׁנִים עֶשְׂרֵי שְׁבַטֵי יִשְׂרָאֵל, אֲשֶׁר
 תִּשְׁפְּטוּ כִּפִּי מִעֲשִׂיכֶם עַל יְדֵי אוֹתָם שְׁנִים עֶשְׂרֵי,
 אֲשֶׁר בְּחָרָם יְשׁוּעַ בְּאַרְץ יְרוּשָׁלַם לְתַלְמִידָיו.
 וְכוֹתֵב אֲנִי אֶל שְׂאֵרֵית הָעָם הַזֶּה, אֲשֶׁר אִף הִיא
 תִּשְׁפְּטַת עַל יְדֵי שְׁנִים עֶשְׂרֵי הַתַּלְמִידִים אֲשֶׁר בָּחַר
 יְשׁוּעַ בְּאַרְץ הַזֹּאת; וְאֵלֶּה יִשְׁפְּטוּ עַל יְדֵי שְׁנִים
 הָעֶשְׂרִים אֲשֶׁר בָּחַר יְשׁוּעַ בְּאַרְץ יְרוּשָׁלַם. אֶת
 הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה מוֹדִיעַתְנִי רוּחַ הַקֹּדֶשׁ; עַל כֵּן
 כּוֹתֵב אֲנִי לְכֻלְכֶם. וּבַעֲבוּר זֹאת אֲנִי כּוֹתֵב לְכֶם,
 לְמַעַן תִּדְעוּ כִּי תַעֲמְדוּ כְּלַכֶּם לְפָנֵי כָּס מִשְׁפַּט
 הַמְּשִׁיחִ; אַכֹּן, כֹּל נִפְשׁ אֲשֶׁר לְמִשְׁפַּחַת הָאָדָם
 כְּלָה, עֲמוּד תַעֲמְדוֹ לְמִשְׁפַּט עַל מַעֲשִׂיכֶם, אִם
 טוֹבִים הֵם וְאִם רָעִים. וְאֲנִי כּוֹתֵב לְכֶם אִף
 בְּעַבוּר תְּאֲמִינוּ בְּבִשְׁוֹרַת יְשׁוּעַ הַמְּשִׁיחִ, אֲשֶׁר
 תִּהְיֶה בְּתוֹכְכֶם; וְאִף בְּעַבוּר יִהְיֶה לְיֵהוּדִים, עִם
 הַבְּרִית אֲשֶׁר לִיהוָה, עַד נֹסֶף, מִלְּבַד זֶה אֲשֶׁר
 רְאוּהוּ וְשָׁמְעוּהוּ, כִּי יְשׁוּעַ, אֲשֶׁר הֵם הִרְגוּ, הוּא
 אַכֹּן הַמְּשִׁיחַ וְאֵלֵהִים עֲצָמוֹ. מִי יִתֵּן וְיִכְלַתִּי
 לְשַׁכְּנֵעַ אֶת כָּל קְצוֹת הָאֶרֶץ לְהִנָּחֵם מִחַטָּא
 וּלְהַתְּכַוֵּן לְעַמֵּד לְפָנֵי כָּס מִשְׁפַּט הַמְּשִׁיחִ.

ד

וְהָיָה בְּשְׁנַת שְׁלֹשׁ מֵאוֹת וְשֵׁשׁ יוֹשֵׁשׁ, יֵצְאוּ
 הַנְּפִיִים עִם חִילוֹתֵיהֶם מֵאַרְץ חֲרָבָה וְעָלוּ לְהִלָּחֵם
 בְּלְמָנִים. וְהִנְהוּ שָׁבוּ וְנִהְדְּפוּ חִילוֹת הַנְּפִיִים אֶל
 אֶרֶץ חֲרָבָה. וְהָיָה בְּעוֹדָם יַעֲמִים, עָלָה עֲלֵיהֶם חֵיל
 לְמָנִים רַעֲנָן; וְהִתְפַּתַּח קִרְבַּ מֵר, וְהַלְמָנִים כְּבָשׁוּ
 אֶת הָעִיר חֲרָבָה וְהִרְגוּ רַבִּים מִן הַנְּפִיִים וְאִף לָקְחוּ
 רַבִּים בְּשִׁבְיָ. וְהִנְוֹתְרִים בְּרָחוּ וְהִתְחַבְּרוּ אֶל
 תּוֹשְׁבֵי הָעִיר טִיאֲנָקוּם. וְהָעִיר טִיאֲנָקוּם שָׁכְנָה
 בְּגִבּוֹל אֲשֶׁר לְחוּף הַיָּם בְּקִרְבַּת הָעִיר חֲרָבָה.
 וַיַּעַן כִּי עָלוּ חִילוֹת הַנְּפִיִים עַל הַלְמָנִים, הֵם
 הוֹבְסוּ; וְלֹא זֹאת לֹא הָיָה בְּלְמָנִים כֹּחַ לְהַתְּגַבֵּר
 עֲלֵיהֶם. אִף הִנְהוּ, מִשְׁפַּט אֱלֹהִים יִשְׁגִי אֶת
 הַרְשָׁעִים; כִּי מִיָּדֵי הַרְשָׁעִים בָּאִים הַרְשָׁעִים
 עַל עֲנָשִׁם; כִּי הַרְשָׁעִים הֵם הַמַּעֲוֹרְרִים אֶת לֵב
 בְּנֵי הָאָדָם לְשַׁפֵּף דָּם. וְהַלְמָנִים נִעְרְכוּ לְקִרְבַּ
 עַל הָעִיר טִיאֲנָקוּם. וְהָיָה בְּשְׁנַת שְׁלֹשׁ מֵאוֹת

כִּאֲנוּ בְּתוֹכְכֶם; לָכֵן הִנְנִי כּוֹתֵב אֶת קִצּוֹר הַדְּבָרִים, מִפְּנֵי הַמַּצְוָה אֲשֶׁר צִוִּיתִי, כִּי אֵינִי מֵעַז לִסְפֹּר בְּפִרוּט אֶת כָּל אֲשֶׁר רִאִיתִי, וְאִף בְּעִבּוֹר מִנְעַמְכֶם יִתֵּר צַעַר עַל רְשַׁעַת הָעַם הַזֶּה. וְעַתָּה, הִנֵּה אֲדַבֵּר זֹאת אֶל זְרַעְכֶם, וְכֵן אֶל הַגּוֹיִים, אֲשֶׁר דָּאֲנַתֶּם נְתוּנָה לְבֵית יִשְׂרָאֵל, וְהַמְּפִירִים וְאִף יוֹדְעִים אֶת מְקוֹר בְּרַכְתֶּם. וְאֵינִי יוֹדֵעַ כִּי אֵלֶּה יִתְעַצְבוּ עַל שִׁבְרֵי בֵּית יִשְׂרָאֵל; אָכֵן, הֵם יִתְעַצְבוּ עַל חֲרַבֵּן הָעַם הַזֶּה; וְהֵם יִתְעַצְבוּ כִּי לֹא נָחַם הָעַם הַזֶּה מַחְסָא בְּעִבּוֹר יַחֲבִקוּ בְּזוֹרוֹעוֹת יְשׁוּעָה. הִנֵּה, הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה כְּתוּבִים אֶל שְׂאֵרֵי בֵּית יַעֲקֹב; וְהֵם כְּתוּבִים בְּאַפְּן הַזֶּה, כִּי יוֹדַע מֵאֵת אֱלֹהִים כִּי לֹא רְשָׁעָה תּוֹצִיאֵם אֲלֵיהֶם; וְיֵשׁ לְהַצְפִּינָם לְשֵׁם יְהוָה, בְּעִבּוֹר יִצְאוּ לְאוֹר בְּעַת אֲשֶׁר תִּישֶׁר בְּעֵינָיו. אָכֵן, זֹאת הַמַּצְוָה אֲשֶׁר צִוִּיתִי; וְהִנֵּה, הֵם יִצְאוּ לְאוֹר כְּפִי מִצְוַת יְהוָה, בְּעַת אֲשֶׁר תִּישֶׁר בְּעֵינָיו בְּחַכְמָתוֹ. וְהִנֵּה, הֵם יֵלְכוּ אֶל חֲסֵרֵי הָאֱמוּנָה אֲשֶׁר בִּיהוּדִים. וּבְכַוְנָה הַזֹּאת הֵם יִצְאוּ, בְּעִבּוֹר שִׁכְנַעְם כִּי יִשׁוּעַ הוּא הַמְּשִׁיחַ, בֶּן אֱלֹהִים חַיִּים; וְזֹאת לְמַעַן יוֹצִיא הָאֵב לְפַעַל, עַל יְדֵי אֱהוּבּוֹ, אֶת תְּכֵלִיתוֹ הַגְּדוֹלָה וְהַנְּצִיחִית, הַיּוֹת הַשְּׁבֵת הַיְהוּדִים, אָכֵן, אֶת כָּל בֵּית יִשְׂרָאֵל, אֶל אֶרֶץ נַחְלָתָם, אֲשֶׁר יְהוָה אֱלֹהֵיהֶם נָתַן לָהֶם, בְּעִבּוֹר יָמֵם אֶת בְּרִיתוֹ עִמָּם; וְאִף בְּעִבּוֹר יָמֵינוּ יִרַע הָעַם הַזֶּה בִּיתֵר אֱמוּנָה בְּבִשׁוּרָתוֹ, אֲשֶׁר תִּצָּא אֲלֵיהֶם מֵאֵת הַגּוֹיִים; כִּי הָעַם הַזֶּה יִפְזֹר וְיִהְיֶה עִם קוֹדֵר וְטָמֵא וּמָאוּס, מֵעֵבֶר לְתִיאור אֲשֶׁר רוּחַ בִּינֵינוּ מֵעוֹלָם; אָכֵן, אִף מֵעֵבֶר לְנִמְצָא בְּקִרְבַּ הַלְּמָנִים. וְזֹאת מִפְּנֵי חֲסֵר אֱמוּנָתָם וְאֵלִילוּתָם. כִּי הִנֵּה, רוּחַ יְהוָה חָדַל כְּבָר לְהִתְאַמֵּץ עִם אֲבוֹתֵיהֶם; וְהֵם בְּלִי מְשִׁיחַ וּבְלִי אֱלֹהִים בְּעוֹלָם; וְהֵם נִדְּפִים כְּמוֹץ לְפָנֵי רוּחַ. הֵן לְפָנֵים הָיוּ הֵם עִם חֲבִיב, וְהַמְּשִׁיחַ הָיָה לְרוּעָם; אָכֵן, אִף אֱלֹהִים הָאֵב הִנְהִיגָם. וְאוּלָּם עַתָּה, הַשֶּׁטֶן מִנְהִיגָם, וְהֵם נִדְּפִים, כְּהַנְּדִיף מוֹץ לְפָנֵי רוּחַ אוֹ כְּסַפִּינָה הַמְּשַׁלְטֶת עַל פָּנֵי הַגְּלִילִים, בְּלִי מִפְּרֵשׁ וּבְלִי עֵגוֹן, אוֹ בְּלִי כָּל כְּלֵי לְכוּנָה; וְכְמוֹהָ כְּמוֹהֶם. וְהִנֵּה שְׁמֵר יְהוָה אֶת בְּרַכְתֶּם, אֲשֶׁר יְכוּלִים הָיוּ לְקַבֵּל בְּאֶרֶץ, עִבּוֹר הַגּוֹיִים אֲשֶׁר יִנְחִלוּ אֶת הָאֶרֶץ. אָכֵן, בּוֹא תְּבוֹא עַת

אֶת כָּל הַתּוֹשָׁבִים, מִן הָעָרִים וּמִן הַכְּפָרִים. וְאֵינִי, מוֹרְמוֹן, בְּרֵאוּתִי כִּי הַלְּמָנִים עֲמָדוּ לְהַשְׁתַּלֵּט עַל כָּל הָאֶרֶץ, הַלְּכֵתִי אֶל גְּבַעַת שָׁיִם וְלִקְחֵתִי אֶת כָּל הַכְּתָבִים אֲשֶׁר הִצְפִּין אִמְרוֹן לְשֵׁם יְהוָה.

ה

וְהָיָה כִּי יִצְאֵתִי אֶל הַנְּפִיִים וְנִחַמְתִּי עַל הַשְּׁבוּעָה אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתִּי, לְחַדֵּל מִכָּל עֲזָרָה לָהֶם; וְהֵם נָתְנוּ לִי שְׁנִית אֶת הַפְּקוּדַי עַל חִילוּתֵיהֶם, כִּי נִרְאִיתִי בְּעֵינָיָם כְּאֵלוֹ יִכְלָתִי לְהוֹשִׁיעַם מִצָּרוֹתֵיהֶם. אִף הִנֵּה, הֵייתִי בְּלֹא כָּל תְּקוּהָ, כִּי יוֹדַעְתִּי אֶת דִּין יְהוָה אֲשֶׁר יְבוֹאֵם כִּי הֵם לֹא נִחְמוּ עַל עֲוֹנוֹתֵיהֶם, אֲלֹא נִלְחַמוּ עַל חַיֵּיהֶם, בְּלֹא לְקִרְאָ אֶל בּוֹרְאָם. וְהַלְּמָנִים בָּאוּ עֲלֵינוּ כְּאֲשֶׁר בְּרַחְנוּ אֶל הָעִיר יַרְדֵּן; וְאוּלָּם, הֵם נִהְדָּפוּ וְלֹא תִפְּשׂוּ אֶת הָעִיר בְּעַת הַהִיא. וְאַחַר זֹאת הֵם שָׁבוּ וְעָלוּ עֲלֵינוּ, אִף אֲנַחְנוּ הַחֲזוּקָנוּ בְּעִיר וְאִף הָיוּ עָרִים נּוֹסְפוֹת אֲשֶׁר חֲזַיקוּ הַנְּפִיִים; וְהַמְּבַצְרִים הָאֵלֶּה נִתְּקוּ אֶת דְּרֹךְ הַלְּמָנִים לְבַל יוֹכְלוּ לְחַדֵּר אֶל פְּנֵים אֶרֶץ הַמְּשִׁתְּרַעַת לְפָנֵינוּ, וְלְהַשְׁמִיד אֶת יוֹשְׁבֵי אֶרְצָנוּ. וּבְכָל הָאֲזוּרִים אֲשֶׁר עִבְרָנוּ בָּהֶם, אֲשֶׁר תּוֹשְׁבֵיהֶם לֹא הִתְקַבְּצוּ אֵלֵינוּ, הַשְּׁמִידוֹ הַלְּמָנִים אֶת שׁוֹכְנֵיהֶם; וְעָרֵיהֶם וּכְפָרֵיהֶם וְכִרְכֵּיהֶם נִשְׂרָפוּ בְּאֵשׁ. כֹּה חִלְּפָה שְׁנַת שְׁלֹשׁ מֵאוֹת וְשִׁבְעִים וְתִשְׁעִי. וְהָיָה בְּשַׁנַּת שְׁלֹשׁ מֵאוֹת וְשִׁמוֹנִים, יִצְאוּ הַלְּמָנִים פַּעַם נּוֹסְפֹת לְמַלְחָמָה עֲלֵינוּ. וְאֲנַחְנוּ עֲמָדָנוּ נִגְדָם בְּגִבּוֹרָה, אִף הַכָּל הָיָה לְשׂוֹא, כִּי כֹה עֲצוּם הָיָה מִסְּפָרָם, עַד כִּי הֵם רָמְסוּ אֶת עַם הַנְּפִיִים תַּחַת רַגְלֵיהֶם. וְאֲנַחְנוּ נִסְגּוּ שְׁנִית; וְהַבּוֹרְחִים אֲשֶׁר קָלוּ רַגְלֵיהֶם מִרַגְלֵי הַלְּמָנִים נִמְלְטוּ, וְאֵלֶּה אֲשֶׁר לֹא הָיוּ מֵהִירִים כְּלְמָנִים, הִכְרַעוּ וְהִשְׁמָדוּ. וְהִנֵּה, אֵינִי מוֹרְמוֹן, אֵינִי חָפֵץ לְצַעַר נַפְשׁ בְּנֵי אָדָם בְּהִצְיָגִי לָהֶם מִחֲזוֹה דְּמִים וְטִבַּח נּוֹרָא כְּזוֹה אֲשֶׁר נִגְלָה לְעֵינַי; וְאוּלָּם, בְּיָדַעִי כִּי עַל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה לְהוֹדֵעַ, וְכִי כָּל הַנּוֹסְתוֹת עֲתִידוֹת לְהַתְּגַלוֹת בְּרֵאשׁ חוּצוֹת; וְאִף בְּיָדַעִי כִּי תְּבוֹא יְדִיעַת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֶל שְׂאֵרֵי הָעַם הַזֶּה, וְכֵן אֶל הַגּוֹיִים, אַחַר זְפִיצוֹ, כְּדַבֵּר יְהוָה, אֶת הָעַם הַזֶּה, וְכִי הָעַם הַזֶּה יִחְשַׁב

וְכָל נֶפֶשׁ מְלֵאָה אִימָה מִפְּנֵי עֵצֶם מִסְפָּרָם.
 וְהֵם הַתְּנַפְּלוּ עַל אֲנָשֵׁי בַחֲרֵב וּבִקְשֹׁת וַחֲץ וּבִגְרִזֹן
 וּבְכָל מִינֵי כְלֵי מִלְחָמָה. וְאֲנָשֵׁי נִגְדְּעוּ אַרְצָה.
 אָכֹן, הֲרַבְּבָה אֲשֶׁר לִי, אֲשֶׁר הָיוּ עִמִּי; וְאִף אֲנִי
 נִפְלַתִי פְּצוּעַ בַּתּוֹכֶם, וְהִלְמַנִּים עָבְרוּ לְיָדִי וְלֹא
 שָׁמוּ קוֹץ לְחַיִּי. וְאַחַר אֲשֶׁר עָבְרוּ הִלְמַנִּים
 בַּתּוֹכֶנּוּ, וְאַחַר אֲשֶׁר גִּדְּעוּ אַרְצָה אֶת כָּל בְּנֵי
 עַמִּי, זוֹלַת עֲשָׂרִים וְאַרְבָּעָה אִישׁ, אֲשֶׁר בְּיַמֵּיהֶם
 הָיָה בְּנֵי מוֹרוֹנִי אָכֹן לְמַחֲרָת, כְּשׁוֹב הִלְמַנִּים
 אֶל מַחְנֵיהֶם, רָאִינוּ אֲנַחְנוּ, הַנּוֹתָרִים בַּחַיִּים,
 אֶת הַרְגַּ בְּנֵי עַמְנוּ מֵרֹאשׁ גִּבְעַת קוֹמוֹרָה, אָכֹן
 אֶת רַבְּבַת בְּנֵי עַמִּי אֲשֶׁר נִגְדְּעוּ בַּהִיּוּתִי עוֹמֵד
 בְּרֹאשׁוֹ. וְכֹן רָאִינוּ אֶת רַבְּבַת בְּנֵי עַמִּי אֲשֶׁר
 מוֹרוֹנִי בְּנֵי הַנְּהִיגִים. וְהִנֵּה, אִף הֲרַבְּבָה אֲשֶׁר
 לְגִדְּדוֹנָה נִפְּלוּ וְהוּא בַּתּוֹכֶם. וְלִמָּא נִפְּלָ עִם
 הֲרַבְּבָה אֲשֶׁר לוֹ, וְגִלְגַּל נִפְּלָ עִם הֲרַבְּבָה אֲשֶׁר
 לוֹ; וְלִמְחָה נִפְּלָ עִם הֲרַבְּבָה אֲשֶׁר לוֹ; וְיִנְיָאוּם
 נִפְּלָ עִם הֲרַבְּבָה אֲשֶׁר לוֹ; וְכַמְנִיָּה וּמוֹרוֹנִיָּה
 וְאֲנִסְיָאוֹנוּם וְשִׁבְלוּם וְשֵׁם יוֹשֵׁ נִפְּלוּ, אִישׁ-אִישׁ
 עִם רַבְּבַת אֲנָשָׁיו. וְהָיוּ עוֹד עֲשָׂרָה אֲשֶׁר נִפְּלוּ
 בַּחֲרֵב, כָּל אִישׁ עִם הֲרַבְּבָה אֲשֶׁר לוֹ. אָכֹן,
 כָּל עַמִּי זוֹלַת אוֹתֵם עֲשָׂרִים וְאַרְבָּעָה אֲשֶׁר
 הָיוּ עִמִּי, וְכֹן מַעֲשִׂים אֲשֶׁר נִמְלְטוּ אֶל אַרְצוֹת
 הַדְּרוֹם, וּמַעֲשִׂים אֲשֶׁר עָרְקוּ אֶל הִלְמַנִּים, וּבִשְׂר
 הַהַרְוִיגִים וְעַצְמוֹתֵיהֶם וְדָמָם כְּסוּ אֶת פְּנֵי הָאֲדָמָה,
 יַעַן אֲשֶׁר יָדִי הוֹרְגֵיהֶם הַשְּׂאִירוּם לְהַרְקִיב עַל
 הָאָרֶץ, וְלִהְיוֹתָרֵר וְלִשׁוֹב אֶל אִמָּא אֲדָמָה.
 הִנֵּה, נִקְעָה נֶפֶשׁ עַל הַרוּגֵי עַמִּי וְכֹה קָרָאתִי:
 אֶהָהּ, יְפִי מֵרָאָה, אִיכָה רַחֲקֶתָם מִדְּרָכֵי יְהוָה!
 אֶהָהּ, יְפִי מֵרָאָה, אִיכָה מֵאֲסַתָּם אֶת יְשׁוּעָה זֶה
 אֲשֶׁר עִמָּד בְּזִרְעוֹת פְּתוּחוֹת לְקַבֵּל אֶת פְּנִיכֶם!
 הִנֵּה, לוֹלֵא עֲשִׂיתֶם זֹאת, לֹא נִפְלַתֶם. אִף הִנֵּה,
 נִפְלַתֶם חֲלָלִים, וְאֲנִי אֲבָל עַל אֲבָדְנֶכֶם. אֶהָהּ,
 בְּנִים יָפִים וּבְנוֹת יָפוֹת, אֲבוֹת וְאִמָּהוֹת, בְּעֵלִים
 וְנָשִׁים, יְפִי מֵרָאָה, אִיכָה נִפְלַתֶם חֲלָלִים! וְהִנֵּה,
 חִלַּפְתֶּם וּיְגוֹנֵי לֹא יִשְׁבְּכֶם. הֵן בְּמַהֲרָה יָבוֹא
 הַיּוֹם אֲשֶׁר בּוֹ יִחַפֵּךְ מוֹתְכֶם אֲלֵמֹת, וְהַגּוֹפּוֹת
 הָאֵלֶּה, הַמְּרַקִּיבוֹת עִתָּה לְשַׁחַת, עַד מְהֵרָה
 יִהְיוּ בִלְתֵי נִשְׁחָתוֹת. אַז עֹמֵד תַּעֲמִדוּ לְפָנַי כֹּס
 מִשְׁפָּט הַמְּשִׁיחַ לְהַשְׁפֵּט כְּפִי מֵעֲשִׂיכֶם; וְאִם

אֲשֶׁר יִשְׂאוּם הַגּוֹיִים וּפִיצוּם. וְהִנֵּה, אַחַר אֲשֶׁר
 יִנְשְׂאוּ וּיּוֹפְצוּ עַל יְדֵי הַגּוֹיִים, אַז יִזְכֵּר יְהוָה אֶת
 הַבְּרִית אֲשֶׁר פָּרַת לְאַבְרָהָם וְלְכָל בֵּית יִשְׂרָאֵל.
 וְאִף יִזְכֵּר יְהוָה אֶת תְּפִלוֹת הַצַּדִּיקִים אֲשֶׁר הִעֲלוּ
 אֵלָיו לְמַעַנָּם. וְאַתֶּם, הַגּוֹיִים, אִיךָ תַעֲמִדוּ אַז
 לְפָנַי כֹּה אֱלֹהִים, אִם לֹא תִנְחַמוּ עַל חֲטָאֵיכֶם
 וְתִשׁוּבוּ מֵרַעַתְכֶם? הַאִינְכֶם יוֹדְעִים כִּי בְיַדִּי
 אֱלֹהִים אַתֶּם? הַאִינְכֶם יוֹדְעִים כִּי לוֹ כָּל הַכַּחַשׁ
 וְלַפְקֻדָּתוֹ הָאֲדִירָה תְּגוֹלֵל הָאָרֶץ כַּמְגִלָּה? עַל
 כֵּן, הַנְחַמוּ עַל חֲטָאֵיכֶם וְהַכְּעוּ לְפָנָי, כֵּן יָקוּם
 עֲלֵיכֶם בְּמִשְׁפָּט; כֵּן תִּפְרָץ שְׂאִרִית זֶרַע יַעֲקֹב
 אֶל תּוֹכְכֶם כְּאֶרְיָה, וְסִרְוֹף תִּסְרַף וְאִין מִצִּיל.

1

וְעַתָּה אֲשִׁלִּים אֶת כְּתָב הַזְכָּרוֹן בְּדָבָר חֲרִיב עַמִּי,
 הַנִּפְּסִיִּים. וְהָיָה בְּעַת הַהִיא, צַעֲדֵנוּ לְפָנַי הִלְמַנִּים.
 וְאֲנִי, מוֹרְמוֹן, כְּתַבְתִּי אֲנֶרֶת אֶל מֶלֶךְ הִלְמַנִּים
 וּבִקְשָׁתִיו כִּי יִתְנַנֵּנוּ לְקַבֵּץ אֶת בְּנֵי עַמְנוּ אֶל אַרְץ
 קוֹמוֹרָה, לְיַד גִּבְעָה בְּשֵׁם קוֹמוֹרָה, וְשֵׁם נַעֲשָׂה
 עִמָּם מִלְחָמָה. וּמֶלֶךְ הִלְמַנִּים נָתַן לִי אֶת אֲשֶׁר
 חִפְצָתִי, וְאֲנַחְנוּ נִסְעָנוּ אֶל אַרְץ קוֹמוֹרָה וְנִסְתִּינוּ
 אֶת אֹהֲלֵינוּ סָבִיב לְגִבְעַת קוֹמוֹרָה; וְהָאָרֶץ הַזֹּאת
 הִיְתָה רַבַּת אֲגָמֵי מִים וְנִהְרֹת וּמַעֲיָנוֹת; בְּמִקּוֹם
 הַזֶּה הִיְתָה לְנוֹ תַקּוּהָ לְהַשִּׁיג יִתְרוֹן עַל הִלְמַנִּים.
 וְהָיָה כְּעֵבֶר שְׁנַת שְׁלֹשׁ מֵאוֹת וּשְׁמוֹנִים וְאַרְבַּע,
 קִבְּצָנוּ אֶת כָּל שְׂאִרִית עַמְנוּ אֵלֵינוּ, אֶל אַרְץ
 קוֹמוֹרָה. וּבְעַת קִבְּצָנוּ אֶת כָּל בְּנֵי עַמְנוּ יַחְדוֹ
 אֶל אַרְץ קוֹמוֹרָה, רָאִיתִי כִּי אֲנִי, מוֹרְמוֹן, זָקְנָתִי.
 וּבִידְעִי כִּי יִהְיֶה זֶה מֵאַבָּק עַמִּי הָאֲחֵרוֹן, וַיַּעַן כִּי
 צוֹנֵי יְהוָה כִּי לֹא אֲנִיחַ לְכַתְּבִים אֲשֶׁר מְסֻרוּם
 אֲבוֹתֵינוּ מִדּוֹר לְדוֹר, וְאֲשֶׁר הֵם קְדוֹשִׁים, לְפָל
 לְיַדִּי הִלְמַנִּים, אֲשֶׁר הָיוּ מִשְׁמִידִים אוֹתָם, לְכֹן
 רָשַׁמְתִּי אֶת כְּתָב הַזְכָּרוֹן הַזֶּה עַל פִּי לְחוֹת נְפִי,
 וְהַצְּפַנְתִּי בְּגִבְעַת קוֹמוֹרָה אֶת כָּל כְּתָבֵי הַזְכָּרוֹן
 אֲשֶׁר יָד יְהוָה הִפְקִידָה לְיַדִּי, זוֹלַת הַלּוֹחוֹת
 הַמַּעֲשִׂים הָאֵלֶּה אֲשֶׁר מְסֻרְתִי לְבְנֵי מוֹרוֹנִי.
 וְהָיָה כְּרָאוֹת בְּנֵי עַמִּי עִם נְשׁוֹתֵיהֶם וַיְלִדְיָהֶם,
 אֶת מִסַּע צָבָא הִלְמַנִּים לְקִרְאָתָם, הֵם מְלָאוּ
 פֶּחַד הַמּוֹת הַנוֹרָא הַמִּמְלֵא אֶת לֵב כָּל הַרְשָׁעִים;
 כֹּה חִפּוּ הֵם לְבוֹאֵם. וְהִלְמַנִּים בָּאוּ לְהִלְחֵם בְּנוּ,

הראשונה. ואם אכן תאמינו במשיח ותטבלו,
תחלה במים ואחרי כן באש וברוח הקדש,
כדגמת מושיענו. כאשר צונו, טוב יהיה לכם
ביום הדין. אמן.

תמצאו ישרים, ברוכים תהיו עם אבותיכם
אשר חלפו לפניכם. מי יתן ונחמתם על
חטאיכם לפני בוא ההשפעה הגדולה הזאת
עליכם. אף הנה, חלפתם, והאב, אבי השמים
הנצחי, יודע את מצבכם; והוא נוהג בכם כפי
דינו וכפי רחמיו.

ח

א הנה, אני, מורוני, משלים את כתב הזכרון אשר
לאבי, מורמון. יש לי לכתב רק דברים מעטים
ב אשר אבי צוני עליהם. והיה אחר הקרב הגדול
והאדיר בקומורה, ערכו הלמנים מצוד על הנפיים
ג את כלם. אף אבי נהרג בידיהם, ונותרתי אני
לבדי לכתב את הספור העגום על חרבן בני
ד עמי. והנה, הם חלפו ואינם, ואני מקים את
המצות אבי. ואם יהרגוני אינני יודע. על כן
הכתב ואצפין את הכתבים באדמה; ואין
השיבות לאן אלה. הנה, אבי רשם את כתב
הזכרון הזה, ואף כתב את פגנתו. והנה, גם אני
הייתי כותב זאת אלו היה לי מקום לךך על גבי
הלוחות, אף אין לי; ועופרת אין לי כלל, כי
בודד אני. אבי נהרג בקרב, וכן כל בני
משפחתי, ואין לי ידידים ואף לא מקום אשר
אליו אלה; וכמה זמן יתן לי יהוה לחיות עוד,
אינני יודע. והנה, ארבע מאות שנה חלפו
ז מעת בוא אדוננו ומושיענו. והלמנים ערכו
מצוד על עמי, הנפיים, מעיר אל עיר וממקום
אל מקום, עד כלותם. וזה גדולה היתה מפלתם,
אכן, גדול ומפליא הוא חרבן עמי, בני נפי.
ח הנה, יד יהוה עשתה זאת; ואף הלמנים נלחמים
זה בזה וכל פני הארץ הזאת הם מהפכת רצח
ושפיכות דמים בלתי פוסקת; ואין איש יודע
ט את אחרית המלחמה הזאת. ועתה, לא אוסיף
לדבר עוד על אודותיהם, כי אין קימים על פני
הארץ כי אם הלמנים והשודדים. ואין איש
יודע את אלהי האמת וזלת תלמידי ישוע, אשר
נשארו בארץ, עד אשר היתה רשעת העם כה
גדולה ולא נתנם יהוה להשאיר עוד בקרבם;
ואם עודם נמצאים על פני הארץ, אין איש
יא יודע. ואולם אבי ואני ראינו אותם והם שמשו
יב ירע יעקב הנכם; לכן נמנים אתם עם עם הברית

ז

א ועתה אדבר מעט אל שארית העם הזה, אשר
נותרו בחיים, אם אמנם ימסר להם אלהים את
דברי, בעבור ידעו את דבר אבותיהם; אכן,
ג אליכם אדבר, שארית בית ישראל; ואלה
ד דברי: דעו כי מבית ישראל הנכם.
ה דעו כי עליכם לשוב ולהנחם מחטאי;
והלא, לא תושעו. דעו כי עליכם להניח את
ז כלי המלחמה ולחדל מהנאה בשפיכות דמים.
ח ואל לכם לשוב אל כלי נשקכם, בלתי אם יצוכם
ט אלהים לאחוז בהם. דעו כי עליכם לקנות את
דעת אבותיכם, ולהנחם על כל חטאיכם
ועוונותיכם, ולהאמין בישוע המשיח, כי בן
אלהים הוא, וכי הוא הומת על ידי היהודים,
ובכח האב הוא קם מן המתים, ובזאת זכה
בנצחון על שאול; ובו נבלע עקץ המות.
י ועל ידי באה תחית המתים, אשר בה יקום
יא האדם ויעמד לפני כס משפטו. והוא הביא את
יב גאלת העולם, ובכך כל הנמצא זכאי לפניו ביום
הדין, נתן לו לשפן לפני אלהים במלכותו, לשר
יג תהלות ללא חשך עם מקהלות מרום, לאב ולבן
ולרוח הקדש, אשר אלהים אחד המה, באשר
יד לא קץ. על כן שובו מרעתכם והטבלו בשם
ישוע, והחזיקו בבשורת המשיח אשר תושם
לפניכם, לא רק בכתב הזכרון הזה, כי אם אף
ככתב הזכרון אשר יבוא אל הגויים מאת
יהודים, והוא אשר יבוא מן הגויים אליכם.
טו כי הנה זה נכתב בעבור תאמינו בכתב הזכרון
ההוא; ואם תאמינו בכתב הזכרון ההוא, אזי
תאמינו אף בזה; ואם תאמינו בזה תדעו על
אודות אבותיכם וכן על הנפלאות אשר נעשו
יז בקרבם על ידי כח אלהים. ותדעו אף כי שארית
יח ירע יעקב הנכם; לכן נמנים אתם עם עם הברית

התמוטטו בתי כלא ארצה; אכן, אף הכבשן
הלוהט לא יכל לפגוע בהם, ואף לא חיות פרא
ונחשי ארס, וזאת מפני כח דברו. והנה,
תפלותיהם היו אף למען זה אשר יתן יהוה כי
יוציא את הדברים האלה לאור. ואל יאמר
איש כי הם לא יצאו, כי אכן, יצוא יצאו. אכן,
מן האדמה יצאו, ביד יהוה, ואין מונע; ותהיה
זאת ביום אשר יאמר כי חדלו נסים; ותהיה
זאת כאלו דבר איש מן המתים. ותהיה זאת
ביום אשר יצעק דם הקדושים אל יהוה על
אגדות סתר ומעשי חשוך. אכן, תהיה זאת
ביום אשר יכחשו האנשים בכח אלהים,
וכנסיותיהם תחללנה ותתנשאנה בגאות לבן;
אכן, ביום אשר יתנשאו מנהיגי כנסיות ומוריהן
בגאות לבם, ואף יקנאו בחברי כנסיותיהם.
אכן, תהיה זאת ביום אשר ישמע על אש וסופות
ותימרות עשן בארצות נכר. ואף ישמע על
מלחמה ושמעות מלחמה ורעידות אדמה
במקומות שונים. אכן, יהיה זאת ביום אשר
יהיו זהומים גדולים על פני האדמה; ויהיו מעשי
רצח ושד, שקר ומרמה, זנות וכל מיני תועבות;
בעת אשר יאמרו אז רבים: עשה זאת או עשה
זאת, ואין לך חשיבות, כי יסעדם יהוה ביום
האחרון. אף אוי לשכמותם, כי שרויים הם
במרת רוש ובכבלי עוון. אכן, תהיה זאת
ביום הבנות כנסיות אשר תאמרנה: בוא אלי
ותמורת כספך ימחלו לך חטאיך. אוי לכם, עם
רשעים ומשחתים וקשי ערף! מדוע בנייתם לכם
כנסיות למען בצע? מדוע עותם את דבר אלהים
הקדוש, להביא מארה על נפשכם? הנה הביטו
אל חזיונות אלהים; כי הנה, בוא תבוא העת
ביום ההוא, אשר יקומו כל הדברים האלה
ויהיו. הנה הראני יהוה גדולות ונפלאות על
אשר קרוב לבוא, ביום בוא הדברים האלה
אליכם. הנני מדבר אליכם כאלו אתם לפני,
אף כי לא כן הדבר. כי הנה, ישוע המשיח הראני
אתכם, ואני יודע את מעשיכם. יודע אני כי
מתהלכים אתם בגאות לבכם, וכי זולת מעשים,
מתנשאים הכל בגאות לבם, לובשים בגדים
הדורים מאד, ונוהגים בקנאה ובמדון ובזדון

מגנהו מפני הפגמים אשר בו, הוא אכן ידע
גדולות מאלה. הנני מורוני, ואלו נתן היה, הייתי
מודיעכם את כל הדברים. הנני מכלה את
דברי על העם הזה. אני בן מורמון, ואבי צאצא
נפי. ואני הוא המצפין את כתב הזכרון הזה
לשם יהוה; הלוחות עצמן אינם בעלי ערך,
מפני מצות יהוה, יען אשר הוא אכן אמר כי לא
יהיו לאיש למען בצע; אף לכתבי הזכרון אשר
על גבי הלוחות ערך רב; ואשר יוציאם לאור,
יברכהו יהוה. כי אין לאיש כח להוציאם לאור,
בלתי אם ינתן לו מאת אלהים; יען אשר חפץ
אלהים פי יעשה הדבר לשם תפארתו בלבד,
לטובת עם ברית יהוה העתיק והמפורז עת
ארכה. וברוך הוא אשר יוציא את הדבר הזה
לאור, כי מחשוף לאור יוצא פדבר אלהים; אכן,
מן האדמה יוצא ויזהיר מתוך החשכה, ויודע
לביני האדם; וזאת יעשה בכח אלהים. ואם יש
בו פגמים, פגמי אדם הם, אף אנחנו לא מצאנו
בו כל פגם, ואולם, אלהים יודע הכל. לכן,
המגנה, ישמר נא פן יסתכן באש שאול.
והואמר: הראני, ולא, תכה; ישמר נא פן יצוה
את אשר אסר יהוה. כי הנה, הנחפו לשפט,
בחפזון ישוב וישפט, כי כפעלו כן יהיה שקרו;
על כן, המכה, ישוב יהוה ויכהו. ראו את
הכתוב בספרי הקדש: איש בל יכה ואף לא
ישפט כי לי המשפט, נאום יהוה, ואף לי הנקם
ואנכי אשלים גמול. ואשר יפיה זעם ומדון על
פעלת יהוה ועל עם ברית יהוה אשר בית
ישראל המה, ויאמר: נשמיד את פעל יהוה,
ולא יזכר יהוה את בריתו אשר כרת לביית
ישראל, מסתפן הוא כי יכרת וישלף אל האש.
כי תכלית יהוה הנצחית תוסיף להתקיים, עד
אשר ימלא כל דברו. חקרו בגבואות ישעיהו.
הנה, אינני יכול לכתבן. אף, אני אומר לכם כי
הקדושים אשר חיו לפני, אשר החזיקו בארץ
הזאת, יצעקו, אכן, מעפר יקראו אל יהוה; וחי
יהוה, הוא יזכר את הברית אשר כרת עמכם.
והוא יודע את תפלותיהם, כי למען אחיהם היו
והוא יודע את אמונתם, כי בשמו הסירו הרים,
ובשמו הרעידו את האדמה, ובכח דברו

1 תצת עליכם שלֵהבת אֵשׁ בל תכֶּבֶה. הוֹי,
 חֲסֵרֵי אֲמוּנָה, פְּנוּ נָא אֶל יְהוָה, צַעֲקוּ צַעֲקָה
 אֶל הָאֵב בְּשֵׁם יְשׁוּעָה, אוֹלֵי תִמְצָאוּ בְיוֹם הַגְּדוֹל
 וְהַתְּהוֹרֵן הַהוּא זְכִים וְטְהוֹרִים וְנִחְיִים וְצַחֲרִים,
 2 וְאַתֶּם חֲסֵאתֶם בְּדַם הַשֵּׁה. וְעוֹד אֲנִי מְדַבֵּר
 אֵלֵיכֶם, הַמְכַחְשִׁים בְּחַזְיוֹנוֹת אֱלֹהִים, הַאוֹמְרִים
 כִּי תַמּוּ, כִּי אֵין עוֹד חַזְיוֹנוֹת, וְאֵף לֹא נְבוֹאוֹת,
 וְלֹא מִתַּת שָׁמַיִם, וְרַפּוּי, וְדְבוּר בְּלִשׁוֹנוֹת וְנְבוּר
 3 מִשְׁמַעֲיָהוּ. הֲנִי אוֹמֵר לָכֶם, כִּי הַמְכַחֵשׁ
 בְּדְבָרִים הָאֵלֶּה, אֵינּוּ יוֹדַע אֵת בְּשׁוֹרַת הַמְּשִׁיחַ;
 אֲכֹן, הוּא לֹא קָרָא אֵת כְּתָבֵי הַקְּדוֹשׁ; וְאִם כֵּן,
 4 אֵין הוּא מְבִינֵם. הֲאֵין אֲנַחְנוּ קוֹרְאִים כִּי אֱלֹהִים
 אֶחָד הוּא אֶתְמוֹל, הַיּוֹם וְלַעֲוֹלָם, וְאֵין בּוֹ כָּל
 5 הַשְּׁתַנּוּת וְאֵף לֹא תְמוּרָה כְּלִשְׁהִי? וְעַתָּה,
 אִם דְּמִיתֶם בְּנַפְשְׁכֶם אֶל מִשְׁתַּנְּהָ, אֲשֶׁר יֵשׁ בּוֹ
 תְמוּרָה כְּלִשְׁהִי, הֲנִה דְּמִיתֶם בְּנַפְשְׁכֶם אֶל אֲשֶׁר
 6 אֵינְנוּ אֱלֹהֵי פְלִאוֹת. וְהִנֵּה, אֲנִי אֲרָאָה לָכֶם
 אֱלֹהֵי פְלִאוֹת, אֵת אֱלֹהֵי אַבְרָהָם וְאֵלֵהֵי יִצְחָק
 וְאֵלֵהֵי יַעֲקֹב; וְהוּא אוֹתוֹ הָאֵל אֲשֶׁר בָּרָא אֵת
 7 הַשָּׁמַיִם וְאֵת הָאָרֶץ וְאֵת כָּל אֲשֶׁר בָּם. וְהִנֵּה,
 הוּא בָרָא אֵת אָדָם, וְעַל יְדֵי אָדָם בָּאָה נְפִילַת
 8 בְּנֵי הָאָדָם. וּמִפְּנֵי נְפִילַת בְּנֵי הָאָדָם בָּא יְשׁוּעָה
 הַמְּשִׁיחַ, הוּא אֵב וּבֶן, וּמִפְּנֵי יְשׁוּעָה הַמְּשִׁיחַ בָּאָה
 9 גְּאֻלַּת הָאָדָם. וּמִפְּנֵי גְאֻלַּת בְּנֵי הָאָדָם, אֲשֶׁר
 בָּאָה עַל יְדֵי יְשׁוּעָה הַמְּשִׁיחַ, מוֹשָׁבִים הֵם לִפְנֵי
 10 יְהוָה; אֲכֹן, בְּאִפְּן הַזֶּה נִגְאָלִים כָּל בְּנֵי הָאָדָם,
 כִּי מוֹת הַמְּשִׁיחַ מְבִיא אֵת תְּחִיַּת הַמֵּתִים,
 11 הַמְּבִיאָה גְאֻלָּה מִשְׁנַת עוֹלָם, אֲשֶׁר מְמַנְהָ יַעֲזֹרוּ
 כָּל בְּנֵי הָאָדָם עַל יְדֵי כַח אֱלֹהִים בְּהַשְׁמַע תְּרוּעַת
 12 הַשׁוֹפָר. אֲזֵי הֵם יְבוֹאוּ, קִטְנִים וְגְדוֹלִים, וְיַעֲמְדוּ
 כָּלֶם לִפְנֵי כֹס מִשְׁפָּטוֹ, גְּאוֹלִים וּמְשַׁחֲרָרִים
 13 מִמוֹסְרוֹת הַמְּנוֹת הַנְּצַחֲיוֹת, מְנוֹת אֲשֶׁר הוּא מוֹת
 הַגּוֹף. וְאֲזֵי יְבוֹאוּ עֲלֵיהֶם מִשְׁפֵּט הָאֵל הַקְּדוֹשׁ;
 14 אֲזֵי תְבוֹאוּ הַעַת אֲשֶׁר הַסְּמָא יִשְׂאֵר בְּטְמָאוֹתוֹ,
 וְהַצְּדִיק יִשְׂאֵר בְּצַדְקָתוֹ; הַמְּאֲשֵׁר יִשְׂאֵר בְּאֲשֶׁרוֹ,
 15 וְהַמְּלֵל יִשְׂאֵר בְּאִמְלָלוֹתוֹ. וְעַתָּה אֲשַׁאלְכֶם,
 אֵתֶם אֲשֶׁר דְּמִיתֶם בְּנַפְשְׁכֶם אֱלֹהִים אֲשֶׁר אֵינּוּ
 16 יְכוּל לַעֲשׂוֹת נְסִים, הֲאִם חָלְפוּ כָּל הַדְּבָרִים
 הָאֵלֶּה אֲשֶׁר דְּבַרְתִּי עֲלֵיהֶם? הֲאִם הִגִּיעַ כְּבֹר
 17 הַקִּץ? הֲנִי אוֹמֵר לָכֶם, לֹא! וְלֹא חִדַּל אֱלֹהִים

וּבְרִדְפוֹת וּבְכָל מִינֵי עֲוֹנוֹת. וּכְנִסְיוֹתֵיכֶם,
 אֲכֹן, כְּלוֹן כְּאֲחַת, הִזְדַּחְמוּ מִפְּנֵי גְאוֹת לְבָבְכֶם.
 18 כִּי הִנֵּה רַבָּה אֶהְבַּתְכֶם לְמַמּוֹן וּלְקִנְיָנְכֶם,
 לְבַגְדֵיכֶם הַהֲדוּרִים וּלְקִשׁוּטֵי כְּנִסְיוֹתֵיכֶם
 19 מֵאֶהְבַּתְכֶם לְעֵנִי וּלְאֶבְיוֹן, לְחוֹלָה וּלְנֶכֶה. הוֹי,
 אֵתֶם הַזְהוּמִים! אֵתֶם הַחֲנַפִּים, אֵתֶם הַמּוֹרִים,
 הַמּוֹכְרִים עַצְמְכֶם לְמַעַן זֶה אֲשֶׁר יִרְקַב! מַדּוּעַ
 20 זְהַמְתֶּם אֵת כְּנִסְיַת אֱלֹהִים הַקְּדוֹשָׁה? מַדּוּעַ
 תְּבוֹשׁוּ לְשֹׂאת עֲלֵיכֶם אֵת שֵׁם הַמְּשִׁיחַ? מַדּוּעַ
 לֹא יִקְרַב בְּעֵינֵיכֶם אֲשֶׁר נִצְחֵי מִיִּסְוֵרֵי עוֹלָם?
 21 הַמִּפְּנֵי שְׂבַחֵי הָעוֹלָם הַזֶּה? מַדּוּעַ תִּתְּצוּ בְּזֶה
 אֲשֶׁר הוּא נְעֻדֵר חַיִּים, אֵף תִּתִּירוּ כִּי יִחְלְפוּ עַל
 22 פְּנֵיכֶם רָעַב וְאֶבְיוֹן, עָרֶם וְחוֹלָה וְנֶכֶה, וְאֵת
 לְבָבְכֶם לֹא תִשִּׁיתוּ לָהֶם? אֲכֹן, מַדּוּעַ תְּקִימוּ אֵת
 23 אֲגֻדּוֹת סְתֵרֵיכֶם בְּעֵבוּר בְּצַע, וְתִסְבּוּ לְאִלְמָנוֹת
 וְלִיתוּמִים כִּי יִתְאַבְּלוּ לִפְנֵי יְהוָה? מַדּוּעַ תִּסְבּוּ כִּי
 24 תַעֲלֶה צַעֲקַת דָּם אֲבוֹתֵיהֶם וּבַעֲלֵיהֶן מִן הָאֲדָמָה
 אֶל יְהוָה, לְמַעַן יְבִיא נֶקֶם עַל רֹאשְׁכֶם? הֲנִה
 25 חָרַב הַנֶּקֶם תְּלוּיָה מְעֲלֵיכֶם וְקֹרֶבָה עַת בּוֹא
 יְהוָה לְקַחַת מִכֶּם אֵת נַקְמַת דָּם הַקְּדוֹשִׁים,
 כִּי הוּא לֹא יִתִּיר עוֹד אֵת זַעֲקוֹתֵיהֶם.

ט

1 וְעַתָּה אֵף אֲדַבֵּר עַל אֵלֶּה אֲשֶׁר אֵינֶם מְאִמִּינִים
 2 בְּמְשִׁיחַ. הַתְּאִמִּינוּ בְיוֹם פְּקֻדְתְּכֶם? הִנֵּה, בְיוֹם
 אֲשֶׁר בּוֹ יְבוֹאוּ יְהוָה, אֲכֹן בְיוֹם הַגְּדוֹל הַהוּא,
 3 בְּהַגְלֵל הָאָרֶץ מִמְּנוּלָה וּבְהַנְתִּיף הַיְסוּדוֹת בְּחַם
 לֹוֶהֱטָה, אֲכֹן, בְיוֹם הַגְּדוֹל הַהוּא כְּאֲשֶׁר תְּבוֹאוּ
 4 לְעַמְד לִפְנֵי שֵׁה אֱלֹהִים, הַתְּאִמְרוּ אֲזֵי כִי אֵין
 אֱלֹהִים? הַתּוֹסִיפוּ אֲזֵי לְכַחֵשׁ בְּמְשִׁיחַ, אוֹ,
 5 הַתּוֹכְלוּ לְהַבִּיט אֶל שֵׁה אֱלֹהִים? הַתְּשַׁאֲרוּ כִי
 תִשְׁכְּנוּ עִמּוֹ בְּעוֹד מְקַנְנֵת בְּכֶם הַכְּרַת אֲשַׁמְכֶם?
 6 הַתְּשַׁאֲרוּ כִי תוֹכְלוּ לְשִׁכֵּן עִם אוֹתָהּ הַיְוִית קֹדֶשׁ,
 בְּעוֹד נַפְשְׁכֶם שְׁסוּעָה בְּהַכְּרַת אֲשֶׁם כִּי מַעוֹלָם
 7 הַפְּרַתֶּם אֵת חֲקִיּוֹ? הֲנִי אוֹמֵר לָכֶם, כִּי הֵייתֶם
 8 אִמְלָלִים יוֹתֵר בְּשִׁכְנְכֶם עִם אֵל קְדוֹשׁ וְיִשָּׁר,
 9 וּמְצַפּוֹנְכֶם כְּבַד עַל טְמָאוֹתְכֶם, מֵאֲשֶׁר
 10 בְּשִׁכְנְכֶם עִם הַנְּפִשׁוֹת הַמְּקַלְלוֹת אֲשֶׁר בְּשָׂאוֹל.
 11 כִּי כְּאֲשֶׁר תּוֹבְאוּ וְתִרְאוּ אֵת מַעֲרַמִּיכֶם לִפְנֵי
 אֱלֹהִים וְתַפְאֲרָתוֹ, וְאֵת קְדֻשַׁת יְשׁוּעָה הַמְּשִׁיחַ,

אל תפקפקו, כי אם היו מאמינים ועשו כבימי
 קדם, ובואו אל יהוה בכל לבבכם, והכינו את
 ישועתכם ביראה וברעה מלפניו. היו חכמים
 בימי מבחנכם; השהרו מכל טמאה; אל תבקשו
 דבר לספוק תאוותיכם, כי אם בקשו בתקיפות
 לב כי לא תפגעו לכל פתוי, וכי תעבדו את
 אלהי האמת, אל חי. השמרו לכם לבל
 תטבלו ואינכם ראויים לכו; השמרו לכם
 לבל תטעמו מסעדת הקדש אשר למשיח
 ואינכם ראויים לכו; אף השגיחו כי תעשו הכל
 בהיותכם ראויים, ועשו בן בשם ישוע המשיח,
 בן אלהים חיים. ואם תעשו זאת, ותתמידו עד
 הקץ, השלף לא תשלוכו. הנני מדבר אליכם
 כאלו דברתי מן המתים, יען אשר יודע אני כי
 יהיו לכם דברי. אל תדגנו אותי לכו חובה על
 פגמי, ואף לא את אבי על פגמיו, ואף לא את
 אלה אשר כתבו לפניו; כי אם הודו לאלהים על
 אשר הראה לכם את פגמינו, בעבור תלמדו
 ותחפיו מנוג. הנה, רשמנו את כתב הזכרון
 הזה כפי ידיעתנו, בסמינים הנקראים בפנינו
 בשם מצרית מתקנת אשר נמסרו מדור לדור,
 ואשר שננו אותם על פי אפן דבורנו. ואלו היו
 לוחותינו גדולים דים, היינו כותבים בעברית;
 אף אף את העברית שינו; ולו יכלנו לכתב
 בעברית, לא היו נמצאים פגמים בכתב הזכרון
 אשר לנו. ואולם יהוה יודע את הדברים אשר
 כתבנו, ואף כי אין עם אחר היודע את שפתנו;
 ויען אשר אין עם אחר היודע את שפתנו, הכין
 יהוה אמצעים לבארם. והדברים האלה
 כתובים בעבור נסיר מבגדינו את דם אחינו,
 אשר שקעו בחסר אמונה. והנה, הדברים
 האלה אשר חפצנו כי יבואו על אחינו, אכן,
 כי ישובו אל ידיעת המשיח, הם כפי תפלות
 כל הקדושים אשר שכלנו בארץ. מי יתן והאדון
 ישוע המשיח יסב בחסדו כי תענינה תפלותיהם
 כפי אמונתם; ומי יתן ויזכר אלהים האב את
 הברית אשר כרת עם בית ישראל ויברכם לעולם,
 על ידי האמונה בשם ישוע המשיח. אמן.

להיות אלהי פלאות. הנה, האין מעשי
 אלהים נפלאים בעינינו? אכן, ומי יכול להבין
 את מעשי אלהים הנפלאים? מי יאמר כי לא
 היה זה נס, היות שמם וארץ בדבר? הן בכח
 דברו נוצר האדם מעפר הארץ, ובכח דברו
 נעשו נסים. ומי יאמר כי ישוע המשיח לא
 עשה נסים גדולים? הן נסים גדולים רבים נעשו
 בידי השליחים. ואם בעת ההיא נעשו נסים,
 מדוע יחדל אלהים מהיות אלהי פלאות, ועדן
 הוא הויה בלתי משתנה? הנני אומר לכם:
 אין הוא משתנה; שאם לא כן, יחדל מהיותו
 אלהים; אף אין הוא חדל מהיות אלהים, ואכן
 אלהי פלאות הוא. והנה, חדל הוא מעשות
 נסים בקרב בני האדם מפני שקיעתם בחסר
 אמונה, כי הם סרו מדרך הישר ואינם יודעים
 את האלהים אשר בו עליהם לשים את
 מבטחם. הנני אומר לכם כי המאמין במשיח
 ואינו מטיל ספק, כל אשר יבקש מאת האב
 בשם המשיח ינתן לו; ודבר הברית הזה נתון
 לכל, אף לקצות הארץ. כי כה אמר ישוע
 המשיח, בן אלהים, אל תלמידיו אשר נשאו
 לשהות בעולם הזה, אכן, אף לכל תלמידיו,
 באזני המון העם: צאו נא אל כל העולם והטיפו
 את הבשורה לכל בריה. והמאמין אשר נטבל
 ינשע, אף זה אשר לא יאמין, ארו ייהי.
 ואלה האותות אשר יליו את המאמינים:
 בשמי יגרשו שדים; הם ידברו בלשונות
 חדשות; הם ירימו נחשים; ואם ישתו כל
 רעל, לא יאנה להם כל רע; הם יסמכו ידיהם
 על חולים ואלה ירפאו. וכל אשר יאמין בשמי,
 ולא יטיל ספק, לו אאשר את כל דברי, אף עד
 קצות הארץ. הנה, מי יעמד נגד פעלת יהוה?
 מי יכחש בדבריו? מי יקום על כח יהוה העליון?
 מי יבנה את מעשי יהוה? מי יבנה את בני
 המשיח? ראו, כל המבזים את מעשי יהוה,
 כי אכן תתמחו ותאבדו. לא תבזו אפוא, ולא
 תתמחו, כי אם הקשיבו לדברי יהוה, ובקשו
 את האב בשם ישוע על כל הנחוצ לכם. אכן,

ורחמי נכמרו עליו, והוא אמר אליו: לך ואספת
 את עדריה, זכר ונקבה, מכל מין, ולקחת מזרע
 הארץ, מכל מין, ואת בני משפחתה, ואת ירד
 אחיה ואת משפחתו וכן את רעיך ומשפחותיהם,
 ואת רעי ירד ומשפחותיהם. ואחר עשותך
 זאת, תרד בראשם אל העמק אשר מצפון.
 שם אפגשך, והלכתי לפניך אל ארץ אשר היא
 מבקר מכל ארצות תבל. ושם אברך אותך
 ואת זרעך; ומזרעך ומזרע אחיך ומזרע
 ההולכים עמך אגדל לי אמה גדולה. ולא
 תהיה על פני כל תבל אמה גדולה מן האמה
 אשר אגדל לי מזרעכם. וכה אעשה לך על
 כי עת ארפה זאת קראתני.

ב

וירד ואחיו ירדו עם משפחותיהם, וכן רעי ירד
 ואחיו עם משפחותיהם, אל העמק אשר מצפון;
 ושם העמק נמרז, כשם הצייד הגבור. והם ירדו
 שמה עם עדריהם אשר אספו, זכר ונקבה מכל
 מין. והם הטמינו פחים וצדו מעוף השמים;
 והם בנו סירה ונשאו בה את דגי הנהרות. והם
 אף נשאו עמם דסרת, אשר פשרו דבורת דבש.
 וכה הם נשאו עמם נחילי דבורים, וכל סוג דבר
 אשר על פני הארץ, זרעים מכל מין. והיה
 בבואם אל עמק נמרז, ירד יהוה ודבר אל אחי
 ירד. והוא בא בענן ולא נראה לעיני אחי ירד.
 ויהוה צגם ללכת אל היער; אכן, אל האזור
 אשר איש לא היה בו מעולם, ויהוה הלך
 לפניהם; והוא דבר אליהם, והוא עומד בתוך
 הענן ומורה את דרך מסעם. והם נסעו ביער
 ובגו ארבות; והם עברו בהן בתוף מים רבים,
 ויד יהוה מוליכה אותם כל העת. ויהוה לא
 התיר פי ישארו ביער אשר מעבר לים כי אם
 חפץ אשר ימשיכו במסעם, ויבואו אל הארץ
 היעודה, אשר היא מבקר מכל הארצות, אשר
 שמרה יהוה אליהם לעם צדיק. והוא נשבע
 בחמתו לאחי ירד כי כל הנוחל את הארץ
 היעודה הזאת, מן העת ההיא ועד עולם,
 עבוד יעבדהו, את אלהי האמת היחיד; ולא,
 הסחף יסחפו בבוא עליהם מלא חמתו. ועתה,

רואים אנחנו את גזרת אלהים על הארץ הזאת,
 כי ארץ יעודה היא; וכל אמה אשר תנחל אותה
 תעבד את אלהים; ולא, יסחפו בבוא עליהם
 מלא חמתו. וחמת זעמו כתמה תבוא עליהם
 כאשר תמלא סאת עוונם. אכן, זאת ארץ
 מבקר מכל הארצות; על כן, הנוחל אותה
 יעבד את אלהים; ולא, הסחף יסחף; כי גזרת
 עולם היא מאת אלהים, ולא יסחפו, כי אם
 כאשר תמלא סאת העוון בקרב בני הארץ.
 וזאת בא אליכם, הגויים, למען תדעו את גזרות
 אלהים, בעבור תנחמו מרע, ולכל תוסיפו לענות
 עד אשר תמלא הסאה, בעבור לא תעירו את
 מלא חמת אלהים עליכם, כאשר עשו יושבי
 הארץ לפנים. הנה, ארץ מבקר היא, וכל
 אמה אשר תנחלה חפשית תהיה משעבוד
 ומשבי ומכל שאר האמות אשר תחת השמים,
 אם אף יעבדו את אלהי הארץ, אשר הוא ישוע
 המשיח, אשר התגלה בדברים אשר כתבנום.
 ועתה אשוב אל כתב זכרונותי. ויהוה הביא את
 ירד ואת עמיתיו אל הים הגדול המפריד בין
 היבשות, והיה בבואם אל הים, הם נטו את
 אהליהם; והם קראו את שם המקום
 מוריאנקומר; והם שכנו באהלים על חוף
 הים במשך ארבע שנים. והיה כתם ארבע
 שנים בא יהוה שנית אל אחי ירד; והוא עמד
 בענן ודבר עמו. ובמשך שלש שעות דבר יהוה
 עם אחי ירד והוכיחו על כי לא זכר לקרא בשם
 יהוה. ואחי ירד נחם על רעתו אשר עשה
 וקרא בשם יהוה למען רעיו אשר עמו. ואמר
 אליו יהוה: סלחתי לך ולא אחיך על חטאיכם; אף
 אל תוסף לחטא, כי זכור תזכרו כי לא ידון רוחי
 באדם לעולם; על כן, אם תחטאו עד המלא
 הסאה, הכרת תכרתו מלפני יהוה. אלה
 מחשבותי על הארץ אשר אתנה לנחלה,
 כי היא ארץ מבקר מכל הארצות. ואמר
 יהוה: לך ועבד, ובנית ארבות באפן אשר בנית
 עד עתה. ואחי ירד הלך ועבד, וכן עשו עמיתיו;
 והם בנו ארבות באפן אשר בנו לפני כן, כפי
 אשר הורם יהוה. והארבות היו קטנות והיו
 קלות על פני המים, כקלות עוף השט על

כִּי יִקְיֹפוּנוּ מִי הַשֹּׁטְפוֹן; וְעַתָּה, יְהוָה, אֵל נָא
 יִחַר אַפֶּךָ בְּעַבְדְּךָ עַל חַלְשֹׁתוֹ לִפְנֶיךָ; הֵן יַדְעֵנוּ
 כִּי קְדוֹשׁ אַתָּה, שׁוֹכֵן מְרוֹמִים, וְכִי לֹא רְאוּיִים
 אֲנַחְנוּ לִפְנֶיךָ; לְאַחַר נְפִילַת הָאָדָם הוֹרַע
 בְּהַתְמַדָּה טַבְעֵנוּ; וְאוֹלָם אַתָּה, יְהוָה, צִוִּיתָנוּ
 לִקְרֹא אֵלֶיךָ, בְּעֵבוֹר נִקְבַּל מִמֶּךָ כְּפִי חִפְצֵנוּ.
 הִנֵּה, יְהוָה, הַפִּיתָנוּ עַל עֲוֹנוֹנוּ, וְגִרְשָׁתָנוּ; וְכָל
 הַשָּׁנִים הַרְבוֹת הָאֱלֹהִים הֵינּוּ בִיעֲרֹת; וְאוֹלָם
 רַחֲמֶתָנוּ. חֲנֻנוּ יְהוָה וְהִסֵּר זַעֲמֶךָ מֵעַמְּךָ זֶה,
 וְאֵל נָא תִתְּנֵם לַחֲלֹף בְּאַפְּלֶה דְרָךְ תְּהוֹם סוֹעָה
 זֹאת; אִף הַבֵּט אֶל הַדְּבָרִים הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר הִתְכַּתִּי
 מִתּוֹךְ הַסֵּלַע. יַדְעָתָי, יְהוָה, כִּי לֹךְ מֵלֵא הַכַּת,
 וְכִי בִידְךָ לַעֲשׂוֹת לְמַעַן הָאָדָם כָּכָל אֲשֶׁר תַּחְפֹּץ.
 עַל כֵּן, גַּע נָא יְהוָה בְּאַצְבָּעֶךָ בְּאַבְנֵים הָאֱלֹהִים
 וְכוֹנְנָן לְהַאֲרִיר בַּחֲשֵׁכָה; וְהֵן יֵאִירוּ לָנוּ בַסְּפִינֹת
 אֲשֶׁר הַכִּינוּנוּ, בְּעֵבוֹר יְהִיֶּה לָנוּ אוֹר בַּעַת עֲבָרְנוּ
 בָּיָם. הֵן אַתָּה, יְהוָה, יְכוֹל לַעֲשׂוֹת זֹאת. יַדְעֵנוּ
 כִּי בִידְךָ לְהַרְאוֹת כַּח רַב, הַנִּרְאֶה קֶטַן לְהַבְנִת
 בְּנֵי אָדָם. וְהִיָּה כְּאֲשֶׁר אָמַר אַחִי יֵרֵד אֶת
 הַדְּבָרִים הָאֱלֹהִים, וְהִנֵּה הוֹשִׁיט יְהוָה אֶת יָדוֹ,
 וְנִגַּע בְּאַבְנֵים בְּאַצְבָּעוֹ, אַחַת-אַחַת. וְהִלוֹט
 הַיּוֹסֵר מֵעֵינַי אַחִי יֵרֵד, וְהוּא רֹאֵה אֶת אֲצַבַּע
 יְהוָה; וְהִיָּתָה הִיא כְּאַצְבַּע אָדָם, כְּבֶשֶׂר וְדָם.
 וְאַחִי יֵרֵד כְּפֶל אֲרֻצָּה לִפְנֵי יְהוָה כִּי הִכְהוּ פַחַד.
 וּבִרְאוֹתוֹ כִּי אַחִי יֵרֵד נֶפֶל אֲרֻצָּה, אָמַר יְהוָה
 אֵלָיו: קוּם, מַדּוּעַ נִפְלַתָּ? וְהוּא אָמַר אֵל יְהוָה:
 רְאִיתִי אֶת אֲצַבַּע יְהוָה וִירְאתִי פָּן יִכְנִי, יֵשֶׁן אֲשֶׁר
 לֹא יַדְעָתִי כִּי לִיהוָה בֶּשֶׂר וְדָם. וְאָמַר יְהוָה
 אֵלָיו: מִפְּנֵי אֲמוּנָתְךָ רְאִיתָ כִּי אֲלֹבֵשׁ בֶּשֶׂר וְדָם;
 וּמַעוֹלָם לֹא בָּא לִפְנֵי אִישׁ בְּאַמוּנָה כֹּה עֲזָה
 כְּאַמוּנָתְךָ; לֹלֵא כֵּן, לֹא יִכְלַת לְרְאוֹת אֶת
 אֲצַבָּעִי. הַתְּרָאֶה יוֹתֵר מִזֹּאת? וְהוּא עָנָה:
 לֹא, יְהוָה, הִרְאֵנִי נָא אֶת מְרָאֶךָ. וְאָמַר יְהוָה
 אֵלָיו: הִתְאַמֵּן בַּדְּבָרִים אֲשֶׁר אֲדַבְּרָ? וְהוּא
 עָנָה: אָכֵן, יְהוָה, יוֹדַע אֲנִי כִּי אָמַת דְּבָרְךָ, כִּי
 אֱלֹהֵי אָמַת אַתָּה, וְלֹא תִשְׁקֶר. וְהִיָּה כְּאֲמָרוֹ
 אֶת הַדְּבָרִים הָאֱלֹהִים, וְהִנֵּה, הִרְאֵהוּ יְהוָה אֶת
 מְרָאֵהוּ, וְאָמַר: יֵשֶׁן אֲשֶׁר יַדְעָתָ אֶת הַדְּבָרִים
 הָאֱלֹהִים, הִנֵּה גֹאֵל מִנְּפִילַת הָאָדָם; עַל כֵּן תוֹשֵׁב
 אֶל נֶכַח פְּנֵי; עַל כֵּן הִתְגַּלְתִּי אֵלֶיךָ. אֲנִכִּי הוּא

פְּנֵיהֶם. וְהֵן נִבְנוּ בְּאַפֵּן אֲשֶׁר הָיוּ אֲטוּמוֹת
 הַיִּטֵּב, עַד כִּי יִכְלוּ לְהִכִּיל מִים כְּקַעֲרָה; וְתַחֲתִיתָן
 הִיָּתָה אֲטוּמָה כְּקַעֲרָה; וְצִדְדוֹ הָיָה אֲטוּם כְּקַעֲרָה;
 וְקִצּוֹתָיו הִסְתִּימוּ בְּחֹד וְתַקְרָתוֹ הִיָּתָה אֲטוּמָה
 כְּקַעֲרָה; וְאַרְכּוֹ הָיָה כְּאַרְךָ עֵץ; וּבְהִסְגֵּר פֶּתַח
 הָאֲרָבָה, הִיָּתָה דְלִתָּה צְמוּדָה כְּקַעֲרָה. וְאַחִי
 יֵרֵד קְרָא אֶל יְהוָה לֵאמֹר: יְהוָה, עֲשִׂיתִי אֶת
 אֲשֶׁר צִוִּיתָנִי; וּבִנִּיתִי אֶת הָאֲרָבוֹת כְּפִי אֲשֶׁר
 הוֹרִיתָנִי. וְהִנֵּה, יְהוָה, אֵין בְּהֵן אוֹר; לְאֵן נִכְוֵן
 מִהֲלִכְנוּ? וְאַף נֹאבַד, כִּי לֹא נוֹכַל לְנַשֵּׁם בְּהֵן,
 זֹילַת הָאֲוִיר אֲשֶׁר בְּתוֹכָן; לָכֵן נֹאבַד. וְאָמַר
 יְהוָה אֶל אַחִי יֵרֵד: הִנֵּה, תַעֲשֶׂה לָּךְ חוֹר בַּתְּקָרָה,
 וְאַף בַּתַּחֲתִיתִי; וְכִי יִחַסֵּר לָּךְ אֲוִיר, וְחִלְצָתָ אֶת
 מְגוּפַת הַחוֹר וְתִקְבַּל אֲוִיר. וְכִי יָבֹאוּ הַמַּיִם עֲלֶיךָ,
 וְהִנֵּה הַנִּפְתָּ אֶת הַחוֹר, וְלֹא אֲבַדְתָּ בַשֹּׁטֵף. וְאַחִי
 יֵרֵד עֲשֶׂה כֵּן, כְּמַצּוֹת יְהוָה. וְאַחִי יֵרֵד הוֹסִיף
 לִקְרֹא אֶל יְהוָה לֵאמֹר: יְהוָה, הִנֵּה עֲשִׂיתִי כְּאֲשֶׁר
 צִוִּיתָנִי; וְהַכִּינוֹתִי אֶת הַסְּפִינֹת בְּעֵבוֹר אֲנָשִׁי,
 וְהִנֵּה אֵין בְּהֵן אוֹר. הַתְּתַנְּנוּ יְהוָה, לַעֲבֹר אֶת
 הַיָּם הַגְּדוֹל הַזֶּה בַּחֲשֵׁכָה? וְאָמַר יְהוָה אֶל אַחִי
 יֵרֵד: מַה חִפְצְכֶם כִּי אֲעֲשֶׂה בְּעֵבוֹר יְהִיֶּה אוֹר
 בְּסְפִינֹתֵיכֶם? הֵן אֵין לַעֲשׂוֹת בְּהֵם חִלּוּנוֹת,
 פֶּן יִתְנַפְּצוּ; וְאֵשׁ אֵל לָכֶם לִקְחַת עִמָּכֶם, כִּי לֹא
 תִסָּעוּ לְאוֹר אֵשׁ. אָכֵן, כְּלֹוֹתָן בְּתוֹךְ הַיָּם תִּהְיוּ,
 כִּי גִלִּים אֲדִירִים יִתְנַפְּצוּ עֲלֵיכֶם; אִף אֲנִי אֶעֱלֶם
 מִמַּעַמְקֵי הַיָּם; כִּי הַרוּחוֹת יִצְאוּ מִפִּי, וְאַף אֶת
 הַגִּשְׁם וְאֶת מִי הַשֹּׁטְפוֹן אֲנִי שֹׁלַחְתִּי. וְהִנֵּנִי מְכִין
 אֶתְכֶם לַעֲמֹד עֲלֵיהֶם; כִּי לֹא תוֹכְלוּ לַעֲבֹר אֶת
 תְּהוֹם רַבָּה הַזֹּאת בְּלִתִּי אִם אֲכִינֶכֶם לַעֲמֹד עַל
 גְּלֵי הַיָּם וְעַל הַרוּחוֹת אֲשֶׁר יִצְאוּ, וְעַל מִי הַשֹּׁטְפוֹן
 אֲשֶׁר יָבֹאוּ. עַל כֵּן, מַה חִפְצְכֶם כִּי אֲכִין לָכֶם,
 בְּעֵבוֹר יְהִיֶּה לָכֶם אוֹר, עַת תִּבְלְעוּ בְּמַעַמְקֵי הַיָּם?

ג

וְשִׁמוּנָה הִיָּה מִסַּפֵּר הַסְּפִינֹת הַבְּנוּיֹת. וְהִיָּה כִּי
 אַחִי יֵרֵד יִצָּא אֶל הַקֶּה, אֲשֶׁר קְרָאוּהוּ הַר שְׁלָם
 מִפְּנֵי גְבוּהוֹ הַרְבֵּי, וְהוּא הַתִּיבֵי שֶׁשׁ עֲשָׂרָה אַבְנֵים
 קִטְנוֹת מִתּוֹךְ סֵלַע; וְהָאֲבָנִים הָיוּ לְכְנוֹת וּבְהִירוֹת,
 שְׁקוּפּוֹת כְּזוֹכֵכִית; וְהוּא נִשְׂאָן בִּידְוֵי אֵל פְּסָגַת
 הַקֶּה וְקָרָא שְׁנֵית אֵל יְהוָה לֵאמֹר: יְהוָה, אָמַרְתָּ

והוא לא מנעו מהביט בהם, אף עד קצוי ארץ.
 כו כי הוא אמר אליו לפנים כי אכן, אם יאמין כי
 יוכל הוא להראותו את כל הדברים, הראה
 יראו לו. לכן, לא היה ביד יהוה למנע ממנו
 דבר, יען אשר ידע כי יכול יהוה להראותו
 את כל הדברים. ואמר יהוה אליו: כתב את
 הדברים האלה וחתמת אותם; ואני אראם לבני
 האדם בעת אשר תישר בעיני. ויהוה צוה את
 אחי ירד לחתם את שתי האבנים אשר קבל
 ולא להראותן, עד אשר יראן יהוה לבני האדם.

ד

א ויהוה צוה את אחי ירד לרדת מן ההר, מלפני
 יהוה, ולכתב את הדברים אשר ראה; והם היו
 אסורים לבוא אל בני האדם כי אם אחר עלותו
 על הצלב. ועל כן שמרם המלך מושיע, בעבור
 לא יצאו אל הקהל כי אם אחר הראות המשיח
 עצמו לעמו. ואחר אשר התגלה ישוע אל עמו,
 הוא צוה כי יתגלו. ואחר כל זאת שקעו כלם
 בחסר אמונה; ואין איש זולת הלמנים, והם
 מקסו בבשורת המשיח; על כן מצוה אני כי
 יצפנו שנית באדמה. הנה, כתבתי על הלוחות
 האלה את עצם הדברים אשר ראה אחי ירד;
 ומעולם לא התגלו לעיני איש דברים גדולים
 מאלה אשר התגלו לאחי ירד. על כן צוני יהוה
 לכתבם, ואני כתבתים. והוא צוני לחתם אותם;
 והוא אף צוני לחתם את באורם; לכן חתמתי
 את כלי הבאור, כפי מצות יהוה. כי זה אמר
 יהוה אלי: לא יצאו הם אל הגויים עד היום
 אשר ישובו מעוונם ויטהרו לפני יהוה. וביום
 אשר יאמינו בי, נאום יהוה, כהאמין בי אחי
 ירד, בעבור יתקדשו בי, אזי אגלה להם את
 הדברים אשר ראה אחי ירד, ואף אפרש
 לפניהם את כל גלויי, נאום ישוע המשיח,
 בן אלהים, אבי שמים וארץ וכל אשר בם.
 ואשר יצא על דבר יהוה, ארוור יהי; ואשר
 יכחש בדברים האלה, ארוור יהיה; כי להם לא
 אראה גדולות מאלה, נאום ישוע המשיח; כי
 אני הוא אשר דבר. לפקדתי נפתחים השמים,
 אף נסגרים; ובדברי תרעד הארץ ובמצוותי

אשר הוכן מסוד העולם לגאל את עמי הנני
 ישוע המשיח. אנכי האב והבן. בי יחיו כל בני
 האדם, עד עולם, אכן, לאשר יאמינו בשמי;
 טו והם יהיו בני ובנותי. ומעולם לא הראיתי את
 מראי לאיש אשר בראתי, כי מעולם לא האמין
 בי איש כפי אמונתך. הרואה אתה פי נבראתם
 כדמותי? אכן, כל בני האדם נבראו בראשונה
 כדמותי. הנה, הגוף הזה, אשר רואה אתה
 עתה, גוף רוחי הוא; ואת האדם בראתי בדמות
 גוף רוחי; וכפי אשר הופעתי אליך ברוח, בן
 ז' אופיע אל עמי בבשר. ועתה, אני, מורוני, כפי
 אשר אמרתי, לא יכלתי לספר במלאם את
 הדברים אשר הם כתובים; על כן די באמרי
 כי ישוע התגלה אל האיש הזה ברוח, באפן
 ובדמות אותו הגוף אשר הראה עצמו אל
 ט"ו הנפיים. והוא שמש לפניו כפי אשר שמש
 את הנפיים; וכל זאת בעבור ידע האיש הזה
 כי הוא אלהים, מפני המעשים הגדולים והרבים
 ט אשר יהוה הראהו. ומפני הדיעה אשר לאיש
 הזה, לא נתן היה למנעו מהביט אל מעבר
 ללוט; והוא ראה את אצבע ישוע. וכראותו
 אותה, הוא נפל באימה, יען אשר ידע כי אצבע
 יהוה היא; ולא היתה לו עוד אמונה, כי ידוע
 כ ידע, ללא כל ספק. על כן, בהיותו בעל ידיעת
 אלהים שלמה, לא נתן היה למנעו מהביט אל
 מעבר ללוט; לכן הוא ראה את ישוע, והוא
 כא שמש לפניו. ואמר יהוה אל אחי ירד: לא תתן
 כי יצאו הדברים אשר ראית ושמת אל העולם,
 עד בוא העת אשר אפאר את שמי בבשר. על
 כן אצרת את הדברים אשר ראית ושמת ולא
 כב תראם לאיש. והנה, בבואך אלי תכתבם
 ותחתמם, לכל יבארם איש, כי בשפה אשר
 כב לא יקראו תכתבם. הנה, את שתי האבנים
 האלה אתן לך, וחתמת אף אותן עם הדברים
 כד אשר תכתב. כי את השפה אשר תכתב,
 בלבתי; על כן אתן, בעת אשר תישר בעיני,
 כי יגדילו האבנים האלה לעיני בני האדם את
 כה הדברים האלה אשר תכתב. ואחר דבר יהוה
 את הדברים האלה, הוא הראה לאחי ירד את
 ס כל יושבי תבל אשר היו, ואף את כל אשר יהיו.

ה

והנה, אני, מורוני, כתבתי את הדברים אשר צייתי עליהם, כפי זכרוני; ואף ספרתי לכם את הדברים אשר חתמתי. על כן, לא תגעו בהם לתרגמם, כי אסור הדבר לכם לעשותו, כי אם בבוא שעתם כפי חכמת אלהים. והנה, אכן תזכו להראות את הלוחות לאלה אשר יעזרו להוציא לאור את העבודה הזאת. לעיני שלשה הם יראו בכח אלהים; לכן ידוע ידעו המה כי הדברים האלה אמת הם. ובפי שלשת העדים יכוננו הדברים האלה; ועדות שלשה והעבודה הזאת, אשר בה יראה כח אלהים וכן דברו, אשר עליו מעידים האב והבן ורוח הקדוש, כל אלה יעמדו כעדות על בני תבל ביום האחרון. ואם אכן ינחמו על חטאייהם ויבואו אל האב בשם ישוע, יתקבלו הם אל מלכות אלהים. ועתה, אם אין לי כח סמכות בדברים האלה, שפטו אתם; כי ידוע תדעו כי לי כח הסמכות בראותכם אותי בעמדתו לפני אלהים ביום האחרון. אמן.

ו

ועתה, אני, מורוני, מוסיף לרשם את כתבי הזכרונות אשר לירד ולאחיו. והיה אחר אשר הכין יהוה את האבנים אשר נשא אחי ירד אל הנהר, ירד אחי ירד מן הנהר, ושם את האבנים בתוף הספינות, אשר הוכנו, אחת בקצה כל ספינה. והנה הן האירו לספינות. וכה הסב יהוה לאבנים כי תזהרנה באפלה; להאיר לגברים ולנשים ולילדים, לבל יעברו את המים הרבים בחשכה. והיה אחר הכינם כל מיני מזון, בעבור מחיתם על פני המים, וכן מזון בעבור צאנם ובקדם וכל בהמה וחיה ועוף, אשר נשאו עמם; אכן, אחר עשותם כל זאת, הם עלו על ספינותיהם, או ארבותיהם, ויצאו אל הים, מפקידים עצמם בידי יהוה אלהיהם. ויהוה אלהים השיב רוח עזה על פני המים ופניה אל עבר הארץ היעודה; וכה הם השלטלו מפני הרוח על פני גלי הים. פעמים רבות הם

יחלפו ממנה יושביה, כמאכלת אש. ואשר איננו מאמין לדברי, איננו מאמין לתלמידי. ואם לא אני הוא המדבר, שפטו אתם; כי ידוע תדעו ביום האחרון, כי, אכן, אני המדבר. אף המאמין לדברים האלה אשר דברתי, אותו אפקד בגלוי רוחי; והוא ידע ויעיד על כך; כי מפני רוחי ידע כי אמת הדברים האלה; כי משכנעים הם את בני האדם להיטיב עשות. וכל דבר המשכנע את בני האדם להיטיב, ממני הוא; כי אין הטוב בא כי אם ממני. אנכי הוא המוליד את בני האדם אל כל הטוב. ואשר לא יאמין לדברי, לא יאמין לי כי אני הוא; ואשר לא יאמין לי, לא יאמין לאב אשר שלחני. כי הנה, אנכי האב, ואנכי אור העולם וחייו ואמתו. בואו אלי, הגויים, ואראה לכם את הגדולות, אשר ידיעתן נסתרת מפני חסר אמונה. בואו אלי, בית ישראל ויתגלה לעיניכם, מה גדולים הדברים אשר אצר האב בעבורכם, מיסוד העולם; ולא באו אליכם מפני חסר אמונה. אכן, בקרעכם את לוט חסר האמונה ההוא, המסב לכם להשאיר במצב הרשע הנורא אשר בו אתם שרויים, ובקשי הלב ובעיון הדעת, אזי הנפלאות הגדולות אשר הסתרו מכם מיסוד העולם, אכן, בקראכם אל האב בשמי, בלב נשבר וברוח נכאה, אזי תדעו כי זוכר האב את הברית אשר פרת לאבותיכם, בית ישראל. אזי יפרשו לעיני כל העם דברי גלוי אשר צייתי כי יכתבו ביד עבדי יוחנן: וזרו כי בראותכם את הדברים האלה, ידוע תדעו כי קרבה עת הופעתם והוצאתם במעשה. על כן, בקבלכם את כתב הזכרון הזה, תדעו כי החלה פעלת האב על כל פני הארץ. על כן, שובו כל אפסי ארץ ובוואו אלי, והאמינו בבשורת, והטבלו בשמי; כי המאמין והמטבל, ישוע; ואשר איננו מאמין, ארוי; והיה; ואותות ילוו את המאמינים בשמי. ברוד האיש אשר ימצא שומר אמונים בשמי ביום האחרון, כי הוא ינשא לשכן במלכות המוכנה לו מיסוד העולם. הנה, אני הוא המדבר זאת. אמן.

הָיָה הַדָּבָר בְּעִינֵיהֶם. וְאָמַר אֲלֵיהֶם אַחֵי יִרְדָּה:
 הֲנִי יוֹלִיד הַדָּבָר לְשַׁעֲבֹד. אַךְ יִרְדָּה אָמַר אֶל
 אַחֵיו: הִנֵּחַ לָהֶם, וְהָיָה לָהֶם מְלֶכֶךְ. לָכֵן אָמַר
 אֲלֵיהֶם אַחֵי יִרְדָּה: בְּחַרוּ לָכֶם מְלֶכֶךְ מִבְּיַן בְּנֵינוּ,
 אֵת אֲשֶׁר תִּרְצוּהוּ. וְהֵם בְּחָרוּ אֵת בְּכוֹר בְּנֵי
 אַחֵי יִרְדָּה; וְשָׂמוּ נִקְרָא פָּגַג; וְאוֹלָם הוּא סָרַב
 וּמֵאֵן לְמֶלֶךְ עֲלֵיהֶם. וְהֶאֱנָשִׁים בִּקְשׁוּ כִּי יִשְׁדָּלוּ
 אֲבִיו בְּדַבְּרִים, אַךְ לֹא אָבָה אֲבִיו לַעֲשׂוֹת כֵּן;
 וְהוּא צָוָם כִּי לֹא יִשְׁדָּלוּ אִישׁ לְהִיטֵּת מְלָכִם.
 וְהָיָה כִּי הֵם בְּחָרוּ בְּכָל אֶחָד מֵאַחֵי פָּגַג, וְכָלֶם
 מֵאֵנוּ לְמֶלֶךְ עֲלֵיהֶם. אַךְ בְּנֵי יִרְדָּה מֵאֵנוּ לְמֶלֶךְ,
 וּזְלַת אֶחָד. וְאוֹרִיָּהָ נִמְשַׁח לְמֶלֶךְ עַל הָעָם.
 וְאוֹרִיָּהָ הִחֵל לְמֶלֶךְ, וְהֶאֱנָשִׁים רָאוּ בְּרָכָה
 בְּעַמְלֶם וְעִשְׂרוּ עַד מְאֹד. וְהָיָה כִּי מֵת יִרְדָּה
 וְאָף מֵת אַחֵיו. וְאוֹרִיָּהָ הֲצִנִיעַ לְכַת לְפָנָיו
 יְהוָה, וְזָכַר מֵה גְדוֹלִים הָיוּ מַעֲשֵׂי יְהוָה לְמַעַן
 אֲבִיו, וְאָף לְמַד אֵת עֲמוֹ מֵה גְדוֹלִים הָיוּ
 מַעֲשֵׂי יְהוָה לְמַעַן אֲבוֹתֵיהֶם.

ז

וְהָיָה כִּי אוֹרִיָּהָ שָׁפַט בְּאֶרֶץ מִשְׁפַּט צָדֵק כָּל
 יָמָיו, וְהָיוּ יָמָיו רַבִּים מְאֹד. וְהוּא הוֹלִיד בָּנִים
 וּבָנוֹת; אַכֵּן, הוּא הוֹלִיד שְׁלֹשִׁים וָאֶחָד, וּבָהֶם
 עֲשָׂרִים וּשְׁלֹשָׁה בָנִים. וְהוּא הוֹלִיד אֵת קִיב
 לְעֵת זְקוּנָיו. וְקִיב מְלֶכֶךְ תַּחְתָּיו; וְקִיב הוֹלִיד אֵת
 קוֹרִיָּהוּר. וְהָיָה בְּהִיטֵּת קוֹרִיָּהוּר בֶּן שְׁלֹשִׁים
 וּשְׁתַּיִם שָׁנָה, הוּא מָרַד בְּאֲבִיו וְהִלָּךְ וְגַר בְּאֶרֶץ
 נַחֲרוּ. וְהוּא הוֹלִיד בָּנִים וּבָנוֹת, וְהֵם הָיוּ יָפִי תֹאֵר
 עַד מְאֹד; עַל כֵּן הָטָה אֵלָיו קוֹרִיָּהוּר אֲנָשִׁים רַבִּים
 לְלָכַת אַחֲרָיו. וְהוּא אָסַף צָבָא וְעָלָה אֶל אֶרֶץ
 מוֹרוֹן, מְקוֹם מוֹשֵׁב הַמְּלָךְ, וְהוּא לָקַחוּ בְּשָׂבִי
 וְכֹה הִתְקַיְּמוּ דְבַר אַחֵי יִרְדָּה כִּי הֵם יִפְלוּ בְּשָׂבִי.
 וְאֶרֶץ מוֹרוֹן, אֲשֶׁר בָּהּ יֹשֵׁב הַמְּלָךְ, הִיְתָה לִיד
 הָאֶרֶץ אֲשֶׁר שָׁמָּה נִקְרָא חֲרָבָה בְּפִי הַנְּפִיִּים.
 וְקִיב שָׁכַן בְּשָׂבִי, וְעֲמוֹ יֹשֵׁב תַּחַת שְׁלֹטוֹן בְּנוֹ
 קוֹרִיָּהוּר, עַד אֲשֶׁר זָקַן מְאֹד; וְאוֹלָם קִיב הוֹלִיד
 אֵת שׁוּל בִּימֵי זְקֻנָתוֹ, עֹדוֹ בְּשָׂבִי. וְשׁוּל כָּעַס
 עַל אַחֵיו; וְשׁוּל חִזַּק וְהָיָה אִישׁ חַיִל אֲשֶׁר לוֹ כַּחַ
 גָּבֵר; וְכַחוֹ רַב לוֹ אַף בְּשָׁפוּט. עַל כֵּן הוּא בָּא
 אֶל גְּבַעַת אַפְרַיִם, וְהִתְיַדַּע עֲפָרָה מִתּוֹכָהּ, וְעָשָׂה

נִקְבְּרוּ בְּמַעֲמָקֵי הַיָּם, מִפְּנֵי הַגְּלִים הָאֲדִירִים
 אֲשֶׁר נִשְׁבְּרוּ עֲלֵיהֶם, וּמִפְּנֵי הַסּוּפּוֹת הַגְּדוֹלוֹת
 וְהַנוֹרָאוֹת אֲשֶׁר חוֹלְלָה הַרוּחַ הָעֶזְרָה. וּבָעֵת
 אֲשֶׁר כָּסוּם הִתְהוּמוֹת, לֹא פָּגְעוּ בָהֶם הַמַּיִם,
 כִּי הָיוּ סְפִינוֹתֵיהֶם אֲטוּמוֹת כְּקַעֲרָה וְאֲטוּמוֹת
 כְּתַבַּת נָח; עַל כֵּן בְּעֵטֶף אוֹתָם מַיִם רַבִּים הֵם
 קָרְאוּ אֶל יְהוָה וְהוּא שָׁב וְהֶעֱלָם עַל פְּנֵי הַמַּיִם.
 וְהַרוּחַ לֹא חָדְלָה לְנֹשֵׁב אֶל עֶבֶר הָאֶרֶץ הַיְעוּדָה
 בְּעוֹדָם עַל פְּנֵי הַמַּיִם; וְכֹה הֵם נִדְּחִפוּ מִפְּנֵי הַרוּחַ.
 וְהֵם זָמְרוּ תְהַלּוֹת לַיהוָה; אַכֵּן, אַחֵי יִרְדָּה זָמְרוּ
 תְהַלּוֹת לַיהוָה; כָּל הַיּוֹם הוֹדָה לַיהוָה וְהִלָּלוּ,
 וּבְבוֹא הַלַּיְלָה לֹא חָדַל פִּיהֶם לְשַׁבַּח אֵת יְהוָה.
 וְכֹה הֵם נִדְּחִפוּ הֲלָאָה, וְאָף מִפְּלֻצַּת יָם אַחַת לֹא
 יָכְלָה לְשַׁבֵּר אוֹתָם, אַךְ לֹא פָּגַע בָּהֶם כָּל לוֹיְתָן;
 וְהָיָה לָהֶם אוֹר תְּמִיד, עַל פְּנֵי הַמַּיִם, אוֹ תַּחְתֵּיהֶם.
 וְכֹה הֵם נִדְּחִפוּ הֲלָאָה עַל פְּנֵי הַמַּיִם, שְׁלֹשׁ מֵאוֹת
 וָאַרְבָּעִים וָאַרְבָּעָה יוֹם. וְהֵם הִגִּיעוּ אֶל הָאֶרֶץ
 הַיְעוּדָה וְעָלוּ עַל חוֹפָהּ. וְהָיָה בְּהִצְיָגָם אֵת כַּף
 רַגְלָם עַל חוֹפֵי הָאֶרֶץ הַיְעוּדָה, הֵם הִשְׁתַּחֲוּוּ
 אֶרְצָה וְנִכְנָעוּ לְפָנָיו יְהוָה, וְשָׁפְכוּ דַמְעוֹת גִּיל
 לְפָנָיו יְהוָה עַל הַמּוֹן רַחֲמָיו הַרְבִּים עֲלֵיהֶם.
 וְהֵם הִלְכוּ עַל פְּנֵי הָאֶרֶץ, וְהִחֵלוּ לַעֲבֹד אֵת
 הָאֲדָמָה. וְלִירְדָּה הָיוּ אַרְבָּעָה בָּנִים; וְהֵם נִקְרָאוּ
 יָקוּם, גִּילְגָּה, מֵהָה וְאוֹרִיָּהָ. וְאָף אַחֵי יִרְדָּה הוֹלִיד
 בָּנִים וּבָנוֹת. וּמִסְפַּר רַעֵי יִרְדָּה וְאַחֵיו כְּעֶשְׂרִים
 וּשְׁתַּיִם נֶפֶשׁ. וְאָף הֵם הוֹלִידוּ בָּנִים וּבָנוֹת לְפָנָיו
 בּוֹאִם אֶל הָאֶרֶץ הַיְעוּדָה. עַל כֵּן הִחֵל מִסְפַּרְם
 לְפָרֵץ. וְהֵם לְמַדּוֹ לְהֲצִנִיעַ לְכַת לְפָנָיו יְהוָה, וְהֵם
 אָף לְמַדּוֹ מִמְרוֹם. וְהֵם הִחֵלוּ לְהִתְפַּשֵּׁט עַל פְּנֵי
 הָאֶרֶץ, וְהֵם רַבּוּ וְעָבְדוּ אֵת הָאֲדָמָה; וְהֵם עָשׂוּ
 חֵיל בְּאֶרֶץ. וְאַחֵי יִרְדָּה זָקַן וְרָאָה כִּי קָרְבָה שְׁעַתוֹ
 לְרִדְתָּ אֵלָיו קָבֵר. וְהוּא אָמַר אֶל יִרְדָּה: הֲבֵה נִמְבֹּץ
 אֵת אֲנָשֵׁינוּ לְמִנוּתָם, בְּעֶבֶר יוֹדִיעוּנוּ מֵה חֲפָצִים
 מִמֵּנוּ לְפָנָיו רִדְתָנוּ אֵלָיו קָבֵר. וְכֹה נִקְבְּצוּ הָאֲנָשִׁים.
 וְהָיָה מִסְפַּר בְּנֵי אַחֵי יִרְדָּה וּבָנוֹתָיו עֲשָׂרִים וּשְׁתַּיִם
 נֶפֶשׁ, וּמִסְפַּר בְּנֵי יִרְדָּה וּבָנוֹתָיו שְׁנַיִם עָשׂוֹר, וּבָהֶם
 אַרְבָּעָה בָּנִים. וְהֵם מִנוּ אֵת אֲנָשֵׁיהֶם, וְאַחַר
 עָשׂוּתָם כֵּן הֵם שָׁאֲלוּם מֵה חֲפָצִים כִּי יַעֲשׂוּ לְפָנָיו
 רִדְתָם אֵלָיו קָבֵר. וְהָאֲנָשִׁים בִּקְשׁוּם כִּי יִמְשְׁחוּ
 אֵת אֶחָד מִבְּנֵיהֶם לְמֶלֶךְ עֲלֵיהֶם. וְאוֹלָם, רַע

אֲשֶׁר שָׁבוּ הָעָם מֵעוֹנָם וּמֵאֲלִילוֹתֵם חָס יְהוָה
עַל חַיֵּיהֶם; וְהֵם שָׁבוּ לַעֲשׂוֹת חַיִל בְּאַרְצָךְ. וְהָיָה
כִּי בְזַקְנֹתוֹ הוֹלִיד שׁוֹל בְּנִים וּבָנוֹת. וְלֹא הָיוּ
עוֹד מִלְחָמוֹת בַּיָּמֵי שׁוֹל. וְהוּא זָכַר אֶת הַגְּדוּלוֹת
אֲשֶׁר עָשָׂה יְהוָה לְאַבּוֹתָיו בְּהֵבִיאָם אוֹתָם דְּרָף
תְּהוֹם רַבָּה אֶל הָאָרֶץ הַזֵּה; לְכֹן שָׁפַט
בְּצַדִּיק כָּל יָמָיו.

ח

א וְשׁוֹל הוֹלִיד אֶת עַמּוֹ, וְעָמַר מִלֶּפְנֵי תַחֲתָיו. וְעָמַר
ב הוֹלִיד אֶת יָרֵד; וְיָרַד הוֹלִיד בְּנִים וּבָנוֹת. וְיָרַד
ג מֵרַד בְּאֲבִיו, וְהִלֵּךְ וְשָׁכַן בְּאַרְצָךְ חַת. וְהוּא הִדִּיחַ
ד בְּחֻלְקָתָם לְשׁוֹנוֹ אֲנָשִׁים רַבִּים, כִּי דָבַר בְּעָרְמָה,
ה עַד אֲשֶׁר הִשִּׁיג אֶת חֲצֵי הַמַּמְלָכָה. וְאַחֲרָי
ו הִשִּׁיגוּ אֶת חֲצֵי הַמַּמְלָכָה הוּא יָצָא לְמַלְחָמָה
ז בְּאֲבִיו, וְהוּא לָקַחוּ בְּשִׁבְיָ וְשִׁעְבָדָהוּ. וַיְמִי עָמַר
ח בְּשִׁבְיָהּ הָיוּ כְּמַחְצִית יָמֵי חַיָּיו. וְהוּא הוֹלִיד בְּנִים
ט וּבָנוֹת, וּבָהֶם עָזְרוּם וְקוֹרְיָאנְטוֹמָר. וְהֵם רָגְזוּ
י מְאֹד עַל מַעֲשֵׂי יָרֵד אַחֲרֵיהֶם, עַד כִּי הִקִּימוּ צָבָא
יֵן וְנִלְחָמוּ בוֹ; וְהֵם עָרְכוּ עִמּוֹ קָרֵב בְּלִילָה. וְהָיָה
יב בְּהִרְגָם אֶת חַיִל יָרֵד, הֵם אָמְרוּ אֵף לְהִרְגוֹ.
יג וְאוֹלָם הוּא הַפְּצִיר בָּהֶם לְבַל יִהְרָגוּהוּ, וְאָמַר
יד כִּי יִמְסַר אֶת הַמַּמְלָכוֹת לְאֲבִיו. וְאָכֵן הֵם חָסוּ עַל
טו נַפְשׁוֹ. וְהָיָה אַחֲרָי הַדְּרָבִים הָאֵלֶּה, הִתְעַצֵּב יָרֵד
טז מְאֹד עַל כִּי אָבְדָה לּוֹ הַמַּמְלָכוֹת, כִּי נִפְשׁוּ חֲשֻׁקָהּ
יז בַּמַּמְלָכוֹת וּבַתְּהִלַּת בְּנֵי תַבַּל. וְלִיָּרֵד בַּת חַכְמָה
יח וּנְבוֹנָה. וּבִרְאוּתָהּ אֶת יְגוֹן אֲבִיהָ זְמָמָה מִזְמָה,
יט אֲשֶׁר תָּשִׁיב אֶת הַמְּלוּכָה לְיָדָיו. וּבַת יָרֵד יָפָה
כ מְאֹד לְמִרְאָהּ. וְהִיא דְּבָרָה אֶל אֲבִיהָ לֵאמֹר:
כא מִדּוּעַ כֹּה נִעְצֵב אָבִי? הֲאִם לֹא קָרָא אֶת כְּתָב
כב הַזְּכָרוֹן אֲשֶׁר הֵבִיאוּ אֲבוֹתַינִי מֵעֵבֶר לְתְּהוֹם רַבָּה?
כג וְכִי אֵין מִסְפָּר שָׁם עַל הַקְּדָמוֹנִים, אֲשֶׁר עַל יָדֵי
כד מְזֻמּוֹת סִתְּרָה הִשִּׁיגוּ מִמְּלָכוֹת וְרַב תַּפְאָרָה?
כה עַל כֵּן, יִשְׁלַח נָא אֲבִי לְקָרָא אֶל אָכִישׁ בֶּן קַמְנוֹר;
כו וְרָאה, יָפָה אֲנֹכִי, וְאֶרְקַד לְפָנָיו, וְאֶעֱנֶנּוּ אֶת לְבָבוֹ,
כז וְיַחֲשֹׁק בִּי לְאַשָׁה. וְהִנֵּה, בְּשִׁאֲלוֹ מֵאִתְּךָ כִּי
כח תִּתְּנֵנִי לוֹ לְאִשָּׁה, תֹּאמַר: אֲתִנְנֶנּוּ אִם תְּבִיאֵנִי
כט אֶת רֹאשׁ אֲבִי, הַמְּלֹךְ. וְעָמַר הָיָה רַע לְאָכִישׁ.
ל והִיא אַחֲרָי אֲשֶׁר שְׁלַח יָרֵד לְקָרָא אֶל אָכִישׁ,
לא רָקְדָה בַּת יָרֵד לְפָנָיו; וְהִיא עֲנָנְתָהוּ עַד כִּי

חַרְבוֹת פְּלָדָה לַתָּתַן לַיָּדֵי אֵלֶּה אֲשֶׁר הָטָה אֵלָיו.
י אַחֲרָי אֲשֶׁר חָמַשׁ בְּחַרְבוֹת, הוּא שָׁב אֶל הָעִיר
יא נַחוּר וְנִלְחַם בְּאַחֲיוֹ קוֹרְיָהוֹר; כֹּה הוּא תָּפַשׂ אֶת
יב הַמְּלוּכָה וְהִשִּׁיבָה לְאֲבִיו, קִיב. וְעַל הַדְּבָר הַזֶּה
יג אֲשֶׁר עָשָׂה שׁוֹל, הֶעֱנִיק לוֹ אֲבִיו אֶת הַמְּלוּכָה.
יד עַל כֵּן הוּא חָחַל לְמִלְחָתָם אֲבִיו. וְהוּא שָׁפַט
יט בְּצַדִּיק; וְהוּא פָּרַשׂ אֶת מַמְלָכוֹתָיו עַל כָּל פְּנֵי הָאָרֶץ,
כ כִּי רַב הָעָם וְעֵצֶם מְאֹד. וְאַף שׁוֹל הוֹלִיד בְּנִים
כא וּבָנוֹת רַבִּים. וְקוֹרְיָהוֹר נָחַם עַל רַעְתּוֹ אֲשֶׁר
כב הִרְבָּה לַעֲשׂוֹת. עַל כֵּן נָתַן לוֹ שׁוֹל שְׂרָרָה
כג בְּמַמְלָכָתוֹ. וְלִקְוִיָּהוֹר הָיוּ בְּנִים וּבָנוֹת רַבִּים,
כד וְשֵׁם אֶחָד מִבְּנֵי קוֹרְיָהוֹר נַח. וְנַח מֵרַד בְּשׁוֹל
כה הַמְּלֹךְ וּבְאֲבִיו קוֹרְיָהוֹר, וְהָטָה אֵלָיו אֶת קוֹהוֹר
כז אַחֲיוֹ, וְכֹן אֶת כָּל אַחֲיוֹ וְאַף רַבִּים מִהָעָם.
כח וְהוּא נִלְחַם בְּמִלְחָתָיו, וְכִבֵּשׂ אֶת אֶרֶץ נַחְלָתָם
כט הָרֵאשׁוֹנָה; וְהוּא מָלַךְ עַל כָּל הָאָרֶץ הַהוּא.
ל וְהוּא יָצָא שְׁנִית לְמַלְחָמָה בְּמִלְחָתָיו שׁוֹל. וְהוּא
לא תָּפַשׂ אֶת הַמְּלֹךְ שׁוֹל וְלָקַחוּ בְּשִׁבְיָ אֶל אֶרֶץ מוֹרוֹן.
לב וְהָיָה בְּאֲמָרוֹ לְהַמִּיתוֹ, הִתְגַּנְּבוּ בְּנֵי שׁוֹל בְּלִילָה
לג אֶל בֵּית נַח וְהִמִּיתוּהוּ. וְהֵם שָׁבְרוּ אֶת דְּלַת בֵּית
לד הַכְּלָא וְהוֹצִיאוּ אֶת אֲבִיהֶם וְהוֹשִׁיבוּהוּ עַל כַּס
לה מַלְכוּתוֹ בְּמַמְלָכָתוֹ. וְהָיָה כִּי בֶן נַח כּוֹנֵן אֶת
לו הַמַּמְלָכוֹת תַּחַת אֲבִיו, וְאוֹלָם עִמּוֹ לֹא גָבַר עוֹד
לז עַל הַמְּלֹךְ שׁוֹל. וְהָעָם אֲשֶׁר תַּחַת שְׁלִטוֹן הַמְּלֹךְ
יט שׁוֹל גָּדַל וְהִצְלַחְתֶּם רַבָּתָהּ מְאֹד. וְהָאָרֶץ הִיְתָה
כא מַחֲלֻקָת לִשְׁתֵּי מַמְלָכוֹת, מִמְּלַכַת שׁוֹל וּמִמְּלַכַת
כב קוֹהוֹר, בֶּן נַח. וְקוֹהוֹר, בֶּן נַח, צִוָּה אֶת עִמּוֹ
כג לְהִלָּחֵם בְּשׁוֹל. וְשׁוֹל הִכָּם וְאֶת קוֹהוֹר הִרְגָה.
כד וְלִקְוִיָּהוֹר בֶּן הַנְּקָרָא בְּשֵׁם נִמְרֹד; וְנִמְרֹד עֲזַב
כה אֶת מַמְלַכַת קוֹהוֹר וְעָבַר אֶל שׁוֹל, וְהָיָה כִּי הוּא
כז מְצָא חֵן בְּעֵינֵי שׁוֹל. וְשׁוֹל הִרְבָּה חֲסִדָיו עִמּוֹ וְנִמְרֹד
כח עָשָׂה כְּחֻפְצוֹ בְּמַמְלַכַת שׁוֹל. וְהִנֵּה, בַּיָּמֵי הַמְּלֹךְ
כט שׁוֹל, בָּאוּ נְבִיאִים בְּקִרְבּוֹ הָעָם, שְׁלוּחִים מֵאֶת
ל אֵי, וְנִבְּאוּ כִּי רַשְׁעַת הָעָם וְעִבּוֹדַת אֱלִילָיו
לא יְמִיטוּ קַלְלָה עַל הָאָרֶץ, וְכִי הֵם יִשְׁמְדוּ בְּלִתֵּי אִם
לב יִשׁוּבוּ מִרְעֻתָם. וּבְנֵי הָעָם גִּדְּפוּ אֶת הַנְּבִיאִים
לג וְלָעָנּוּ לָהֶם. וְהַמְּלֹךְ שׁוֹל הֵבִיא לְמַשְׁפָּט אֶת כָּל
לד מְגַדְפֵי הַנְּבִיאִים. וְהַמְּלֹךְ חוֹקֵק חֹק לְכָל הָאָרֶץ,
לה אֲשֶׁר יָפָה אֶת כָּח הַנְּבִיאִים לְלַכַּת לְכָל אֲשֶׁר
לו יַחְפְּצוּ; וּבִאֲפֻן זֶה הוֹבֵא הָעָם לְתִשׁוּבָה. וַיַּעַן

והנה תחול עליכם הפעלה, היא פעלת ההרס, ותפל עליכם חרב הדין אשר לאלהי העולמים, אכן עד מפלתכם והשמדתכם. על פן מצוכם יהוה, כי בראותכם את הדברים האלה קמים בקרבכם, תתעוררו לחוש את אימת מצבכם, מפני אגדת הסתר הזאת אשר תהיה בקרבכם; אכן, אוי לה על דם אלה אשר הרגו, כי הם צועקים מן העפר לנקם בה ואף במקימיה. כי יבוא יום אשר כל מקימה יבקש להרס את חרות כל הארצות והאמות והמדינות; וכה תבוא השמדת כל האדם, כי השטן, אשר הוא אבי כל כזב, יסדה. אכן, הוא השקרן אשר רמה את אבותינו הראשונים, הרמאי אשר הסב לבני אדם להרג מימי קדם; אכן, הוא אשר הקשה את לב בני האדם עד אשר הרגו את הנביאים, וסקלום באבן וגרשום מאז. לכן אני, מורוני, מצוה לכתב את הדברים האלה למען יבטל הרע, ובעבור תבוא העת אשר לא יהיה לשטן כח על לב בני האדם, כי אם יטה לבם לעשות תמיד את הטוב, למען יבואו אל מעון כל הצדקה ויושעו.

ט

ועתה, אני, מורוני, אוסיף לרשם את כתב הזכרון הזה, והנה, מפני אגדות הסתרים אשר לאכיש ולמרעיו הם הפילו את ממלכת עמה ואולם יהוה רחם על עמר ועל בניו ובנותיו, אשר לא בקשו להשמידו. ויהוה הזהיר את עמר בחלום האומר לו כי עליו לעזב את הארץ. על כן יצא עמר מן הארץ עם משפחתו ונסע ימים רבים, והגיע אל גבעת שים, ובעברו ממנה הוא הגיע אל המקום אשר בו השמדו הנפיים. והוא נסע משם מזרחה ובא אל מקום אשר נקרא שמו אבלום, ליד חוף הים. שם הוא נטה את אהלו, הוא ובניו ובנותיו וכל ביתו, וזולת ירד ומשפחתו. וירד נמשח למלוך על העם ביד הרשעה. והוא נתן לאכיש את בתו לאשה. ואכיש בקש את נפש חותנו; והוא פנה אל אלה אשר השביעם באלת הקדמונים, והם כרתו את ראש חותנו, בשבתו על פס מלכותו, בהטותו

חשקה להיות לו לאשה, והוא אמר אל ירד: תננה לי לאשה. ואמר אליו ירד: אתננה לך, אם תביאני את ראש אבי, המלוך. ואכיש אסף את כל בני משפחתו אל בית ירד, ואמר אליהם: התשבעו לי כי תהיו נאמנים לי בדבר אשר אבקשכם? וכלם נשבעו לו באלהי השמים, ובשמים ובארץ ובראשם, כי כל אשר יסור מעזר בבקשת אכיש, יוסר ראשו מעליו; וכל אשר יגלה את אשר ספר להם אכיש, מות יומת. והם היו בעצה אחת עם אכיש, ואכיש השביעם באלות אשר השביעו בהן הקדמונים, אשר אף הם בקשו שררה; הן נמסרו מדור אל דור, מידי קין, אשר היה רוצח מראשית. והן נשמרו בכח השטן להשביע בהן אנשים, להחזיקם בחשד, ולעזר לאלה המבקשים שררה כדי לשלט ולרצח ולגזל ולשקר ולעשות כל מיני רשעה וזנות. ובת ירד היא אשר נטעה בלב אביה את דבר חפוש דברים אלה אשר מקדם. וירד נטע את הדבר בלב אכיש; על כן השביע אכיש את בני משפחתו ומרעיו ואף הטו אותם בדברי חלקות לפעל ככל אות נפשו. והם התחברו לאגדת סתר כדרך הקדמונים, אשר היא אגדה נתעבת ומרשעת מכל בעיני אלהים; כי אין יהוה פועל באגדות סתר ואינו חפץ כי ישפח האדם דם; כי בכל דבר אשר זאת, מראשית האדם. ועתה, אני, מורוני, לא אכתב את אפן שבועותיהם וקשריהם, יען אשר נודע לי כי הם קמים בין כל העמים והם נמצאים אף בין הלמנים. והם הביאו את השמדת העם אשר דברתי עליו בזה, ואף את השמדת עם נפי. וכל אמה אשר תקים אגדות סתר באלה, למען השג שררה וביצע עד כי תתפשטנה בכל האמה, השמיד תשמדי; כי לא יתן יהוה לדם קדושו, אשר ישפח על ידיהם, לצעק עליו תמיד מן האדמה לנקמה עליהם, והוא לא ינקם את נקמתם. על כן, הגויים, חכמת אלהים היא, כי יראו לכם הדברים האלה בעבור תנחמו מחטאיכם, ולא תתירו את אגדות הרצח האלה, אשר הוקמו להשיג שררה וביצע, להשתרר עליכם, והיה אם תתירו את קיומן,

חָיִיו וְהוֹלִיד בְּנִים וּבָנוֹת רַבִּים; וְהוּא הוֹלִיד אֶת
 כב קוֹרְיָאֲנִטוֹס וּמָשַׁח אוֹתוֹ לְמֶלֶךְ תַּחְתָּיו. וְהָיָה
 אַחֵר מָשַׁחוּ אֶת קוֹרְיָאֲנִטוֹס לְמֶלֶךְ תַּחְתָּיו, הוּא
 חי אַרְבַּע שָׁנִים, וְרָאָה שְׁלוֹם בְּאֶרֶץ; וְאָף הוּא
 רָאָה אֶת בֶּן הַצֶּדֶק, וְשָׂמַח וְהִתְהַלֵּל בְּיוֹמוֹ, וְהוּא
 כב מֵת בְּשָׁלוֹם. וְקוֹרְיָאֲנִטוֹס הִלָּךְ בְּדַרְכֵי אָבִיו;
 וְהוּא בָּנָה עָרִים אֲדִירוֹת רַבּוֹת, וְהָיָה מוֹרָה אֶת
 עַמּוֹ אֶת הַטּוֹב לָהֶם כֹּל יְמֵי חַיָּיו. וְלֹא הָיָה לוֹ
 בְּנִים עַד אֲשֶׁר זָקַן וּבָא בְיָמָיו. וְאִשְׁתּוֹ מֵתָה,
 וְהָיָה בֵּת מְאֹד וְשִׁתִּים שָׁנִים. וְהָיָה לַעֲתָ זָקְנָתוֹ,
 לָקַח קוֹרְיָאֲנִטוֹס נַעֲרָה לוֹ לְאִשָּׁה. וְהוּא הוֹלִיד
 בְּנִים וּבָנוֹת; וְהוּא חִי עַד אֲשֶׁר מָלְאוּ לוֹ מְאֹד
 וְאֶרְבָּעִים וְשִׁתִּים שָׁנָה. וְהוּא הוֹלִיד אֶת קוֹס,
 וְקוֹס מֶלֶךְ תַּחְתָּיו אֶרְבָּעִים וְתִשְׁעֵי שָׁנָה; וְהוּא
 כב הוֹלִיד אֶת חַת וְכֵן בְּנִים וּבָנוֹת נוֹסְפִים. וְהָעַם
 נִפְּצוּ שָׁנִית עַל כֹּל פְּנֵי הָאָרֶץ, וְשׁוֹב הָיְתָה
 רְשָׁעָה גְדוֹלָה מְאֹד עַל פְּנֵי הָאָרֶץ. וְחַת הִחֵל
 לְאֲמֹץ לוֹ אֶת מִזְמוֹת הַסֵּתֶר אֲשֶׁר מִקְדָּם,
 כב בְּעִבּוֹר הַשָּׁמַד אֶת אָבִיו. וְהוּא הִסִּיר אֶת אָבִיו
 מִכַּסְאָו, כִּי הִרְגָהוּ בְּמוֹ חַרְבוֹ, וּמֶלֶךְ תַּחְתָּיו.
 אַזְּ בָּאוּ שָׁנִית נְבִיאִים בְּאֶרֶץ, וְהֵם קָרְאוּ אֶל
 יוֹשִׁבֵיהָ לָשׁוּב מִרְעַתָּם, לְמַעַן יִפְּנוּ אֶת דְּרָךְ
 יְהוָה, וְלֹא, בּוֹא תְּבוֹא קִלְלָה עַל פְּנֵי הָאָרֶץ;
 אַכֵּן, רָעַב גְּדוֹל יָבוֹא, אֲשֶׁר בּוֹ הֵם יֹאבְדוּ,
 כב בְּלִתֵּי אִם יִשׁוּבוּ מִרְעַתָּם. וְאוֹלָם הָעָם לֹא
 הֶאֱמִין לְדַבְרֵי הַנְּבִיאִים וְגִרְשׁוּם; וּמִקְצֵתָם
 הֵם הִשְׁלִיכוּ אֶל בּוֹרוֹת וְעִזְבוּם לְגוֹעַ. וְכֵן זֹאת
 ל עָשׂוּ עַל פִּי מִצְוֹת הַמֶּלֶךְ חַת. אַזְּ הָיָה רָעַב גְּדוֹל
 בְּאֶרֶץ; וְיוֹשְׁבֵיהָ אָבְדוּ בְּמַהִירוֹת רַבָּה מִפְּנֵי
 הָרָעַב, יַעַן אֲשֶׁר לֹא הִמְטִיר הַמָּטֶר עַל הָאָרֶץ.
 כב וְהָיָה כִּי בָאוּ נַחְשֵׁי אֲרָס עַל פְּנֵי הָאָרֶץ, וְהִכְשִׁיחוּ
 לֵא אֲנָשִׁים רַבִּים. וְעֲדָרֵי צֹאנָם נָסוּ מִפְּנֵי הַנְּחָשִׁים
 אֶל אֶרֶץ הַדְּרוֹם, אֲשֶׁר הִנְפִּיִים קָרְאוּ לָהּ
 כב וְרַעַחְמֵלָה. וְרַבִּים מֵהֶם אָבְדוּ בְּדֶרֶךְ, וְאוֹלָם
 לֵא חִלְקָם מִצָּא מִפְּלֵט בְּאֶרֶץ הַדְּרוֹם. וְיִהוּהוּ הִסֵּב
 כב כִּי יִחְדְּלוּ הַנְּחָשִׁים מִדְּרֹךְ אַחֵר הַצָּאן, וְכִי הֵם
 יִחְסְמוּ אֶת הַדְּרָךְ לְבַל יַעֲבְרוּ הָאֲנָשִׁים, וְכִי כֹל
 הַמִּבְקָשִׁים לַעֲבֹר יִפְּלוּ בְּהַפְשֵׁת הַנְּחָשִׁים.
 כב וְהָעַם הִלָּךְ בְּעִקְבוֹת הַבְּהֵמוֹת, וְהָיוּ הַפְּגָרִים
 לֵא אֲשֶׁר נִפְּלוּ בְּדֶרֶךְ טְרֵף לָהֶם, עַד כִּי אָכְלוּם עַד

1 אֲזַן אֶל דְּבָרֵי עַמּוֹ. אַכֵּן, כֹּה הִתְפַּשְׁטָה הַחֲבוּרָה
 הַחֲשָׁאִית וְהִמְרָשַׁעַת הַזֹּאת, עַד כִּי הִשְׁחִיתָה
 אֶת לֵב כָּל הָאֲנָשִׁים; וְכֹף נִרְצַח יָרַד בְּשִׁבְתּוֹ עַל
 2 כַּסְאוֹ, וְאָכִישׁ מֶלֶךְ תַּחְתָּיו. אַזְּ הִחֵל אָכִישׁ לְקַנֵּא
 בְּבָנָיו; וְהוּא כָּלְאָהוּ וְהֵאָכִילוֹ אֶף מַעֲט מִזֶּעַר מִזֹּון
 כב עַד כִּי גָוַע וּמָת. וְהָיָה כִּי אָחִי הַמֵּת, אֲשֶׁר שָׁמוּ
 נִקְרָא נְמָרָה, רָגַז עַל אָבִיו מִפְּנֵי הַמַּעֲשֵׂה אֲשֶׁר
 ט עָשָׂה לְאָחִיו. וְנְמָרָה קִבֵּץ מֵתֵי מִסְפָּר וּבָרַח מִן
 7 הָאָרֶץ, וּבָא אֶל עֵמֶר וְשָׁכַן עִמּוֹ. וְאָכִישׁ הוֹלִיד
 עוֹד בְּנִים. וְהֵם קָנוּ אֶת לֵב הָעָם, אֶף כִּי נִשְׁבְּעוּ
 לְאָבִיהֶם כִּי יִבְעָעוּ כָּל מִינֵי מַעֲשֵׂי אָנוֹן כְּאֹתוֹ נִפְשׁוּ.
 כב וְעַם אָכִישׁ הִתְאַוּוּ לְבַצְעַ, כִּפִּי אֲשֶׁר הִתְאַוָּה אָכִישׁ
 לְשִׁרְרָה; עַל כֵּן הִצִּיעוּ לָהֶם בְּנֵי אָכִישׁ כֶּסֶף וְכֹה
 כב הִטּוּ אֲלֵיהֶם אֶת לֵב רַב הָעָם. וּמִלְחָמָה פְּרָצָה
 כב בֵּין בְּנֵי אָכִישׁ וּבֵין אָכִישׁ, וְהָיָה אָרְכָה שָׁנִים
 רַבּוֹת, אַכֵּן, עַד כִּי נִשְׁמַד כְּמַעֲט כָּל עַם הַמִּמְלָכָה;
 אַכֵּן, כָּלֵם, זוֹלַת שְׁלֹשִׁים נֶפֶשׁ וְאֵלוֹ אֲשֶׁר בָּרְחוּ
 כב עִם בֵּית עֵמֶר. כֹּה הוֹשִׁב שָׁנִית עֵמֶר אֶל אֶרֶץ
 כב נַחְלָתוֹ. וְעֵמֶר זָקַן, וְאוֹלָם בְּזָקְנָתוֹ הוֹלִיד אֶת
 עֵמֶר; וְעֵמֶר מָשַׁח אֶת עֵמֶר לְמֶלֶךְ, לְמֶלֶךְ תַּחְתָּיו.
 כב וְהָיָה אַחֵר מָשַׁחוּ אֶת עֵמֶר לְמֶלֶךְ, הוּא רָאָה
 שְׁלוֹם בְּאֶרֶץ שְׁנָתִים יָמִים וּמֵת אַחֵר שְׁנוֹת חַיָּים
 מְרַבּוֹת עִקְבוֹת עֶצֶב וְצַעַר. וְעֵמֶר מֶלֶךְ תַּחְתָּיו
 כב וְהִלָּךְ בְּדַרְכֵי אָבִיו. וְיִהוּהוּ הִסִּיר שָׁנִית אֶת
 הַקִּלְלָה מִן הָאָרֶץ, וְהָיָה בֵּית עֵמֶר מִצְלִיחַ מְאֹד
 תַּחַת שְׁלֹטוֹנוֹ עַד כִּי בַתּוֹף שָׁשִׁים וְשִׁתִּים שָׁנָה
 כב הִתְחַזְּקוּ מְאֹד וְעִשְׂרָם פָּרַץ. וְהָיוּ לָהֶם פְּרִי
 וְדַגְנִים מִכָּל מִין, וּמִשִׁי וְשֵׁשׁ מִשְׁזֹר וְזָהָב וְכֶסֶף
 כב וְשִׁאֵר יְקָרוֹת. וְאָף הָיוּ לָהֶם כָּל מִינֵי הַבְּהֵמָה,
 שְׁנָרִים וּפְרוֹת וּכְבָשִׁים וְחִזִּירִים וְעִזִּים וְחִיּוֹת
 מִמִּינֵים אַחֲרִים לְרַב, אֲשֶׁר צָלְחוּ לְמֵאֲכָל
 כב אָדָם. וְהָיוּ לָהֶם סוּסִים וְחִמּוּרִים; וְאָף פִּילִים
 וְקוֹרְלוֹמִים וְקוֹמוֹמִים; כֹּל אֵלֶּה הָיוּ עֹזֵר לְאָדָם,
 וּבַפְּרָט הַפִּילִים וְהַקּוֹרְלוֹמִים וְהַקּוֹמוֹמִים.
 כב וְכֹה הִעֲתִיר יְהוָה אֶת בְּרַכְתּוֹ עַל הָאָרֶץ הַזֹּאת,
 אֲשֶׁר הָיָה מִבְּחָר מִכָּל הָאֲרָצוֹת; וְהוּא צָוָה כִּי
 כב כֹּל אֲשֶׁר יִנְחָלוּ אֶת הָאָרֶץ יִנְחָלוּהָ לְשִׁמּוֹ. וְלֹא,
 הַשָּׁמַד יִשְׁמְדוּ כְּאֲשֶׁר תִּמְלֹא סֵאת עוֹנוֹם;
 כב כִּי כֹה אָמַר יְהוָה: עַל כֵּגוֹן אֵלֶּה, אֲשַׁפֵּךְ אֶת
 כב מְלֹא חֲמָתִי. וְעֵמֶר שִׁפְט מִשְׁפַּט צֶדֶק כֹּל יְמֵי

לְרִיפְלְכִישׁ, צָבָא מִגְרָשִׁים וְצָא לְמַלְחָמָה עַל
הָעָם; וְהוּא גָבַר עַל עָרִים רַבּוֹת. וְהִמְלַחְמָה
הִיָּתָה קִשָּׁה מְאֹד וְאָרְכָה שְׁנַיִם רַבּוֹת; וְהוּא
הִשְׁתַּרַר עַל כָּל הָאָרֶץ וְכוּנְנָה עֲצָמוֹ לְמַלְךָ עָלֶיהָ.
וְהָיָה אַחֵר כּוֹנְנָה לְמַלְךָ, הוּא הִקְלָא אֶת עַל הָעָם,
וּבְזֹאת נִשְׂא חֵן לְפָנֶיהֶם, וְהֵם מִשְׁחִיחוּ לְמַלְךָ
עָלֵיהֶם. וְהוּא נִהַג בְּצִדְקָה עִם עַמּוֹ אֲךָ לֹא כֵן עִם
עַצְמוֹ, מִפְּנֵי רַב זְנוּנָיו; עַל כֵּן נִכְרַת מִלְפָּנֵי יְהוָה.
וּמִוִּרְיָאֲנִטוֹן בְּנֵה עָרִים לְרַב, וְהָעָם הִתְעַשֵּׂר עַד
מְאֹד תַּחַת שְׁלֹטוֹנוֹ בְּהִיּוֹת לָהֶם בְּתֵימִים רַבִּים
וְזָהָב וְכֶסֶף וְדָגָן וְעֵדְרֵי צֹאן וּבְקָרָה, וְכָל דְּבַר אֲשֶׁר
הוֹשֵׁב לָהֶם. וּמִוִּרְיָאֲנִטוֹן חֵי עַד הִגִּיעוּ לְזִקְנָה
מִפְּלִגְתָּ, וְהוֹלִיד אֶת קִים; וְקִים מְלַךְ תַּחַת אָבִיו,
וְהוּא מְלַךְ שְׁמוּנָה שְׁנַיִם לְפָנֵי מוֹת אָבִיו, וְקִים
לֹא מְלַךְ בְּצִדְקָה, עַל כֵּן לֹא נָטָה לוֹ יְהוָה אֶת
חֲסִדּוֹ. וְהָיָה כִּי קָם עָלָיו אַחִיו בְּמֶרֶד וְשָׁבָה
אוֹתוֹ; וְהוּא הָיָה בְּשִׁבְיָ כָּל יָמָיו. וּבִימֵי שְׁבִיּוֹ הוּא
הוֹלִיד בְּנִים וּבָנוֹת; וְלָעֵת זִקְנָתוֹ הוּא הוֹלִיד אֶת
לִי, וְמָת. וְלִי עֶבֶד בְּשִׁבְיָ אַחֵר מוֹת אָבִיו
בְּמִשְׁפַּחַת אַרְבָּעִים וּשְׁתַּיִם שָׁנָה. וְהוּא יָצָא לְקָרֵב
עַל מְלַךְ הָאָרֶץ וְלָקַח לוֹ אֶת הַמְּלוּכָה. וְהָיָה
אַחֵר תִּפְשׂוּ אֶת הַמְּלוּכָה, הוּא עָשָׂה אֶת הַיָּשָׁר
בְּעֵינֵי יְהוָה; וְהָעָם הִצְלִיחַ בְּאָרֶץ. וְהוּא חֵי עַד
הִגִּיעוּ לְשִׁבְיָ טוֹבָה, וְהוֹלִיד בְּנִים וּבָנוֹת; וּבָהֶם
קוֹרְאוֹם, אֲשֶׁר מִשַׁח לְמַלְךְ תַּחְתָּיו. וְקוֹרְאוֹם
עָשָׂה אֶת הַטוֹב בְּעֵינֵי יְהוָה כָּל יְמֵי חַיָּיו, וְהוֹלִיד
בְּנִים וּבָנוֹת רַבִּים. וְאַחֵר אֲשֶׁר רָאָה שְׁנוֹת חַיִּים
רַבּוֹת, הוּא הִלָּךְ בְּדֶרֶךְ כָּל הָאָרֶץ; וְקִישׁ מְלַךְ
תַּחְתָּיו. וְקִישׁ מֵת אַף הוּא, וְלִיב מְלַךְ תַּחְתָּיו.
וְלִיב אַף הוּא עָשָׂה אֶת הַטוֹב בְּעֵינֵי יְהוָה. וּבִימֵי
לִיב הִשְׁמָדוּ נְחֻשֵׁי הָאָרֶץ. עַל כֵּן הִלְכוּ הָאֲנָשִׁים
אֶל אָרֶץ הַדְּרוֹם, לְצִוּד צִיד לְמֵאֲכָל לְאֲנָשִׁי
הָאָרֶץ, כִּי הָאָרֶץ מְלָאָה חַיּוֹת יַעַר. וְלִיב הָיָה
לְצִיד גָּדוֹל. וְהֵם בָּנוּ עִיר גְּדוֹלָה בְּרִצְעוֹת הָאָרֶץ
הַצָּרָה, לִיד מְקוֹם חֲלֻקַת הָאָרֶץ לִיד הַיָּם. וְהֵם
הוֹעִידוּ אֶת אָרֶץ הַדְּרוֹם לְהִיּוֹת אָרֶץ לֹא נוֹשֶׁבֶת,
בְּעִבּוֹר תַּהֲיֶה לָהֶם מְקוֹם צִיד. וְכָל פְּנֵי אָרֶץ
הַצָּפוֹן יוֹשְׁבוֹ בְּתוֹשְׁבִים. וְהָיוּ הָאֲנָשִׁים שׁוֹקְדִים
מְאֹד בְּעַמְלָם, וְהֵם קָנוּ וּמְכָרוּ וְסָחְרוּ אִישׁ עִם
רֵעֵהוּ, בְּעִבּוֹר הוֹן וְרוֹחַ. וְהֵם עֲבָדוּ בְּכָל מִינֵי

תָּם; וְכִרְאוֹת הָעָם כִּי בָּאָה שְׁעַת כְּלִיוֹנָם, הֵם
הִחֲלוּ לְהִנָּחֵם עַל עֲוֹנוֹתֵיהֶם וְלָקְרָא אֶל יְהוָה.
וְהָיָה בְּהִכָּנְעַת הָעָם רַב הִכָּנְעָה לְפָנֵי יְהוָה, שְׁלַח
יְהוָה מָטָר עַל פְּנֵי הָאָרֶץ, וְשָׁבָה נֶפֶשׁ הָעָם
אֲלֵיהֶם. וְהִיאֲדָמָה הַחֲלָה לְתַת פְּרִיָה בְּאֲרָצוֹת
הַצָּפוֹן וּבְכָל הָאֲרָצוֹת אֲשֶׁר סָבִיב. כֹּה הָרָאָה
יְהוָה אֶת כַּחוֹ בְּהִצְלִיּוֹ אוֹתָם מִן הָרָעֵב.

7

וְהָיָה כִּי חַת מֵת בְּרַעֲבָ עִם כָּל בֵּיתוֹ, זוֹלַת שְׁזו
אֲשֶׁר הוּא צָאֲצָא לוֹ. וְשְׁזו הַחֲלָ לְהָקִים שְׁנֵית
אֶת הָעָם הַנִּשְׁבָּר. וְשְׁזו זָכַר אֶת כְּלִיוֹן אָבוֹתָיו
וּבְנֵה מְלָכוֹת צִדְקָה; וְהוּא זָכַר אֶת אֲשֶׁר עָשָׂה
יְהוָה בְּהִבְיֵאוֹ אֶת יָרֵד וְאֶת אַחִיו מֵעַל תְּהוֹם
הַיָּם. וְהוּא הִלָּךְ בְּדֶרֶךְ יְהוָה, וְהוֹלִיד בְּנִים
וּבָנוֹת. וּבָנוּ בְּכוֹרוֹ, אֲשֶׁר שָׁמוֹ נִקְרָא שְׁזו,
מֶרֶד בּוֹ; וְאוֹלָם שְׁזו הִכָּה בְּיַד שׁוֹדֵד, בְּעִבּוֹר
עֲשָׂרוֹ הַעֲצוֹם, וְכֹה שָׁבָה הַשְּׁלוֹה אֶל אָבִיו.
וְאָבִיו בְּנֵה עָרִים רַבּוֹת עַל פְּנֵי הָאָרֶץ; וְהָאֲנָשִׁים
הִתְפַּשְׁטוּ שְׁנֵית עַל כָּל פְּנֵי הָאָרֶץ. וְשְׁזו חֵי עַד
הִגִּיעוּ לְזִקְנָה מִפְּלִגְתָּ; וְהוּא הוֹלִיד אֶת רִיפְלְכִישׁ
וְהוּא מָת, וְרִיפְלְכִישׁ מְלַךְ תַּחְתָּיו. וְרִיפְלְכִישׁ
לֹא עָשָׂה אֶת הַיָּשָׁר בְּעֵינֵי יְהוָה, כִּי הִרְבָּה לוֹ
נָשִׁים וּפְלִגְנָשִׁים, וְהוּא הִכְבִּיד אֶת עַל הַמִּשְׁאָ
עַל שֶׁכֶם הָאֲנָשִׁים; אַכֵּן, הוּא הִטִּיל עָלֵיהֶם
מַסִּים כְּבִדִּים, וּבְנֵה בָהֶם בְּתֵימִים רַחֲבֵי מְדוֹת
לְרַב. וְהוּא עָשָׂה לוֹ כֶּסֶם מְלָכוֹת הַדּוֹר וּמִפְּאָר;
וְהוּא בְּנֵה בְּתֵי כָּלֵא לְרַב, וְכָלֵא אֶת אֲשֶׁר לֹא
הִעֲלוּ מִס. וְהוּא כָּלֵא אֶת אֲשֶׁר לֹא יָכֹלוּ לְשַׁלֵּם
מִס, וְצָוָה עָלֵיהֶם לְעִבְדוֹ כָּל הָעֵת לְכָלִּפְלֵתָם;
וְאֲשֶׁר סָרַב לְעִבְדוֹ הוֹמַת בְּפִקְדוֹתָו. כֹּה הוּא
הִשִּׁיג כָּל מְלָאכְתָּ מִחֻשְׁבַּת; אַכֵּן אֶת זָהָבוֹ
הַסְּהוֹר הוּא צָוָה לְצָרְףּ בְּבֵית הַכָּלֵא, וְכֵן
כָּל מְלָאכְתָּ אֲמֻנּוֹת עֲדִינָה צָוָה כִּי תַעֲשֶׂה
בְּבֵית הַכָּלֵא. וְהוּא צָרַר אֶת הָעָם בְּזוּנָיו
וּבְתוֹעֲבוֹתָיו. וְהָיָה אַחֵר אֲשֶׁר מְלַךְ אַרְבָּעִים
וּשְׁתַּיִם שָׁנָה, קָם הָעָם וּמֶרֶד בּוֹ; וּפְרָצָה שְׁנֵית
מַלְחָמָה בְּאָרֶץ, עַד אֲשֶׁר נִהְרַג רִיפְלְכִישׁ,
וְצָאֲצָאוּ גְרָשֵׁי מִן הָאָרֶץ. וְהָיָה אַחֵר שְׁנַיִם
רַבּוֹת, אֶסָף מִוִּרְיָאֲנִטוֹן, אֲשֶׁר הָיָה צָאֲצָא

א עֲפָרָה, וְהַפִּיקוּ זָהָב וְכֶסֶף וּבְרִזָּל וּנְחָשֶׁת קָלָל וְכָל
 ט מיני מתכות; וְהֵם חִפְרוּ אוֹתָן מִן הָאֲדָמָה. עַל כֵּן
 עָרְמוּ עַל פְּנֵי הָאָרֶץ צְבוּרֵי עֶפֶר אֲדִירִים לְהַפִּיק
 מהם עֲפֹרוֹת זָהָב וְכֶסֶף וּבְרִזָּל וּנְחָשֶׁת. וְהֵם עָשׂוּ
 כד כָּל מִינֵי מְלָאכֶת מַחֲשָׁבֶת. וְהָיוּ לָהֶם מְשִׁי וְשֵׁשׁ
 מְשׁוֹר; וְהֵם עָשׂוּ כָּל סוּג אֲרִיג לְהַלְבִּישׁ אֶת
 כה מַעֲרַמְיָהֶם. וְהֵם עָשׂוּ כָּל מִינֵי כְּלִים לְעַבֹּדֶת
 הָאֲדָמָה, לְחָרִישׁ, וְלִזְרִיעָה וּלְעֵדוּר וְאֵף לְדִישׁ.
 כו וְהֵם עָשׂוּ כָּל מִינֵי כְּלֵי עֲבוּדָה אֲשֶׁר בָּהֶם הַעֲבִידוּ
 כז אֶת בְּהֵמָתָם. וְהֵם עָשׂוּ כָּל מִינֵי כְּלֵי מַלְחָמָה
 כח וְעַבְדוּ בְּכָל מְלָאכֶת מַחֲשָׁבֶת רַבָּה. וּמַעֲוֹלָם
 לֹא הָיָה עִם אֲשֶׁר הִתְבָּרַךְ וְהַצְלִיחַ יוֹתֵר בְּיַד
 יהוה מֵאֲשֶׁר הָעָם הַזֶּה. וְהֵם הָיוּ בְּאָרֶץ אֲשֶׁר
 היא מִבְּחַר מִכָּל הָאָרְצוֹת, כִּי יְהוָה דִּבֶּר זֹאת.
 כט וְלִיב חַי שָׁנִים רַבּוֹת וְהוֹלִיד בָּנִים וּבָנוֹת, וּבָהֶם
 ל היאֲרֵטוּס. וְהִיאֲרֵטוּס מְלֶךְ תַּחַת אָבִיו. וְהָיָה
 בְּעֵבֶר עֲשָׂרִים וְאַרְבַּע שָׁנָה לְשִׁלְטוֹנוֹ, וְהָיָה
 נִלְקָחָה הַמַּלְכוּת מִיָּדוֹ. וְהוּא עֲבַד שָׁנִים רַבּוֹת
 לא בְּשָׂבִי, אָכֹן. כָּל שְׂאֵרִית יְמֵי חַיָּו. וְהוּא הוֹלִיד
 אֶת חַת, וְחַת שָׁכַן בְּשָׂבִי כָּל יְמָיו. וְחַת הוֹלִיד
 אֶת אֶהֱרֹן; וְאֶהֱרֹן שָׁכַן בְּשָׂבִי כָּל יְמָיו וְהוֹלִיד
 אֶת אֲמִינֶגְדָּא; וְאֵף אֲמִינֶגְדָּא שָׁכַן בְּשָׂבִי כָּל
 ימיו. וְהוּא הוֹלִיד אֶת קוֹרְיָאנְטוּס; וְקוֹרְיָאנְטוּס
 לב שָׁכַן בְּשָׂבִי כָּל יְמָיו, וְהוֹלִיד אֶת קוּם. וְקוּם הָטָה
 אֵלָיו אֶת חֲצִי הַמַּמְלָכָה; וְהוּא מְלֶךְ עַל חֲצִי
 הממלכה אַרְבַּעִים וּשְׁתַּיִם שָׁנָה. וְהוּא יָצָא
 לְמַלְחָמָה עַל הַמֶּלֶךְ אֲמִגִּיד; וְהֵם נִלְחְמוּ שָׁנִים
 רַבּוֹת, עַד אֲשֶׁר גָּבַר קוּם עַל אֲמִגִּיד וְהִשְׁתַּלֵּט
 לג עַל שְׂאֵרִית הַמַּמְלָכָה. בְּיָמֵי קוּם הִחְלוּ שׁוֹדְדִים
 לַפְּעַל בְּאָרֶץ; הֵם אֲמָצוּ אֶת מְזֻמּוֹת יְמֵי קָדָם,
 וְהִשְׁבִּיעוּ כְּדָרָךְ הַקְּדֻמוֹנִים וּבִקְשׁוּ, כְּלַפְנֵימֵי,
 לד לְאַבֵּד אֶת הַמְּלוּכָה. וְקוּם אָסַר עֲלֵיהֶם
 מַלְחָמָה בְּבָדָה, אֵף הוּא לֹא הִבִּיסֵם.

י א

א וְהָיָה כִּי אָף בְּיָמֵי קוּם בָּאוּ נְבִיאִים רַבִּים, אֲשֶׁר
 טו נָבְאוּ כְּלִיּוֹן עַל כָּל הָעָם הַגָּדוֹל הַהוּא, בְּלִתֵּי אִם
 יִנְחַמוּ עַל חַטָּאתֵיהֶם וּיְפַנּוּ אֶל יְהוָה וְיַחְדְּלוּ מִמַּעֲשֵׂי
 ב הרִצָּח וּמִרְשָׁעָתָם. וְהָעָם מָאָס בְּנְבִיאִים, וְהֵם
 יז בָּרְחוּ אֶל קוּם לְהַגְנָתָם, יַעַן אֲשֶׁר בִּקְשׁוּ הָאֲנָשִׁים

אדם הוא נראה לעולם, ופאר את שם האב
 לפנות את הדרך אשר על ידיה יוכלו אחרים
 להנות ממתת השמים בעבור יקוו לדברים
 אשר לא ראו. לכן, אף אתם תוכלו לקוות
 ולהנות מן המתת, אם אף תהיה לכם אמונה.
 הן על ידי האמונה נקראו הקדמונים על פי סדר
 הקדש אשר לאלהים. ואכן, על ידי האמונה
 נתנה תורת משה. ואולם במתנת בנו הכין
 אלהים דרך מעלה יותר; ועל ידי אמונה קם
 הדבר. כי אם אין אמונה בקרב בני האדם, לא
 יעשה אלהים כל נס בקרבם; לכן לא התגלה
 הוא לעיניהם כי אם אחר אשר היתה להם
 אמונה. הן היתה זאת אמונת עלמא ועמולק
 אשר מוטטה את בית הפלא ארצה. והן היתה
 זאת אמונת נפי ולחי אשר חוללה את התמורה
 בלמנים, בבואם להטבל באש וגרוח הקדש.
 והן היתה זאת אמונת עמון ועמיתיו אשר
 חוללה נס כה גדול בקרב הלמנים. אכן, כל
 אשר חוללו נסים, על ידי אמונה חוללו; אכן,
 אלה אשר קדמו למשיח כאלה אשר באו
 אחריו. והיה זה על ידי אמונה אשר קבלו
 שלשת התלמידים דבר ברית כי לא יטעמו את
 טעם המות; והם לא קבלו את דבר הברית כי
 אם אחר היות להם אמונה. ומעולם לא עשה
 איש נסים כי אם אחר היות לו אמונה; אכן,
 תחלה האמינו הם בכן אלהים. והיו רבים
 אשר אמונתם היתה עזה עד מאד, אף לפני
 בוא המשיח, אשר לא נתן למנעם מהביט
 מעבר ללוט; והם ראו במו עיניהם את הדברים
 אשר ראו בעין אמונה, והיו מאשרים. והנה,
 ראינו בכתב הזכרון הזה כי אחד מאלה היה
 אחי ירד; כי כה גדולה היתה אמונתו באלהים,
 עד כי בשלח אלהים את אצבעו הוא לא יכול
 היה להסתירה מעין אחי ירד, מפני דברו אשר
 דבר אליו, אשר אף הוא קבל על ידי אמונה.
 ואחר ראות אחי ירד את אצבע יהוה, מפני דבר
 הברית אשר קבל על ידי אמונה, לא יכול היה
 יהוה להסתיר דבר מעיניו. על כן הוא הראהו
 הכל, כי לא נתן היה להותירו עוד מעבר ללוט.
 ועל ידי האמונה קבלו אבותי דבר ברית כי

השלטון ולקח לידי את הממלכה. ומורון שכן
 בשבי כל שארית ימי חייו; והוא הוליד את
 קוריאנטור. וקוריאנטור שכן בשבי כל ימי
 חייו. והיה בימי קוריאנטור, באו שוב נביאים
 רבים ונבאו גדולות ונפלאות. והם קראו את
 העם לתשובה באמנם כי אם לא ינחמו
 על חטאיהם יוציא יהוה אלהים את משפטו
 עליהם, לכלותם עד תם; וכי ישלח יהוה
 אלהים, או יביא, בכוחו, עם אחר לנחל את
 הארץ, כדרך אשר הביא את אבותיהם.
 והם מאסו בכל דברי הנביאים, מפני חבירתם
 החשאית ותועבות רשעתם. וקוריאנטור שכן
 בשביה כל ימי חייו; והוא הוליד את אתר, ומת.

יב

והיו ימי אתר בימי קוריאנטומר, וקוריאנטומר
 היה מלך על כל הארץ. ואתר היה נביא יהוה;
 ואתר בא בימי קוריאנטומר והחל לנבא לעם,
 כי לא נתן למנעו מפני רוח יהוה אשר בו. והוא
 קרא מן הבקר ועד שקיעת השמש, בהזכירו
 את העם להאמין באלהים לשם תשובה, פן
 ישמדו, ואמר להם כי על ידי אמונה מתקיימים
 כל הדברים; וכי כל המאמין באלהים יכול
 לקוות בבטחה לעולם טוב יותר, אכן, אף
 למקום לימיו אלהים; והתקנה הזאת באה
 מאמונה והיא עגן לנפשות בני האדם אשר
 תעשם בטוחים ויציבים, שופעים תמיד מעשים
 טובים ומנהיגים לפאר את אלהים. ואתר נבא
 לעם דברים גדולים ונפלאים, אשר הם לא
 האמינו בהם, יען אשר לא ראו. ועתה,
 אני, מורוני, אדבר דבר-מה על הדברים האלה.
 חפצי להראות לעולם כי אמונה היא דברים
 אשר מקוים להם ואשר אינם נראים. על כן,
 אל תתנכחו על פי אינכם רואים; כי לא תהיה
 לכם כל עדות עד אשר תעמד אמונתכם בנסיון.
 כי באמונה נראה המשיח לעיני אבותינו, אחר
 קומו מן המתים; והוא לא התגלה אליהם, כי
 אם אחר היות להם אמונה בו. לכן, הכרח הוא
 כי למקצתם היתה אמונה בו, כי הוא לא
 התגלה לבני תבל כלו. אך מפני אמונת בני

יבואו הדברים האלה אל אחיהם מידי הגויים; ^ל
 על כך צוני יהוה, הוא ישוע המשיח. ואמרתי ^כ
 אליו: יהוה, הגויים ילעגו לדברים האלה מפני ^ל
 חלשתנו בכתיבה. כי אתה, יהוה, נתתנו להיות ^ל
 גבורי דבור על ידי האמונה, אף לא נתתנו ^ל
 להיות גבורי כתיבה; כי עשית את כל העם הזה ^ל
 מרבי כשר דבור, מפני רוח הקדש אשר נתת ^ל
 להם. ועשיתנו מעושי כשר כתיבה, מפני רפיון ^ל
 ידינו. הן לא עשיתנו גבורי כתיבה כאחי ירד, כי ^ל
 עשיתנו כן אשר כתביו היו מלאים עז כמותך ^ל
 עד כי גוברים על האדם הקורא אותם. ואף ^ל
 את דברינו עשית גדולים ומלאים עז, עד כי ^ל
 איננו יכולים לכתבם; על כן, בכתיבת ראינו את ^ל
 חלשתנו, מפני מעידתנו בחבור דברינו; וקרא ^ל
 אני פו ילעגו הגויים לדברינו. וכאמרי את ^ל
 הדברים האלה דבר יהוה אלי לאמר: כסילים ^ל
 ילעגו, אף הם יתאבלו; וחסדי מספיק לענוים, ^ל
 המה לא ינצלו את חלשתכם. והיה אם יבואו ^ל
 אלי בני אדם, אראם את חלשתם. אנכי הוא ^ל
 הנותן חלשה לבני האדם בעבור ישפילו עצמם; ^ל
 וחסדי מספיק לכל בני האדם המכניעים עצמם ^ל
 לפני. כי אם יכניעו עצמם לפני, ואמינו בי, להם ^ל
 אהפך דברים חלשים לחזקים. הנה, אראה ^ל
 לגויים את חלשתם, וכי אמונה, תקנה וחסד ^ל
 מובילים אלי, אל מעט כל הצדקה. ואני, מורוני, ^ל
 כשמעי את הדברים האלה התנחמתי ואמרתי: ^ל
 יהוה, תעשה נא צדקת רצונך, ישן אשר יודע ^ל
 אני כי פועל אתה לבני האדם כפי אמונתם. ^ל
 כי אחי ירד אמר אל הר זריו: סור! והוא סר ^ל
 וללא היתה לו אמונה לא היה זע ההר הנה, ^ל
 פועל אתה לאחר היות אמונה בבני האדם. ^ל
 כי כה התגלית אל תלמידך; כי אחר היות להם ^ל
 אמונה, ואחר דברם בשמחה, הראית עצמך להם ^ל
 בכחך הגדול. ואני אף זוכר כי אמרת כי הכינות ^ל
 בית לאדם; אכן, במשכנות אביה, אשר בו יכולה ^ל
 להיות לאדם תקנה מעלה יותר. על כן הכרח ^ל
 הוא כי יקנה האדם; ולא, לא יוכל לקבל נחלה ^ל
 במקום אשר הכינות. ואני זוכר עוד כי אמרת ^ל
 כי אהבת את העולם, עד כדי הנחת חייד למענו, ^ל
 בעבור תקום שנית להכין מקום לבני האדם. ^ל

יג

ועתה, אני, מורוני, אוסיף להשלים את כתב ^א
 הזכרון הזה על אודות חרבן העם אשר עליו ^ב
 כתבת. כי הנה, הם מאסו בכל דברי אתה, ^ב
 כי הוא אכן הודיעם על כל הדברים, מראשית ^ב
 האדם; וכי אחר שוף המים מעל פני הארץ ^ב
 הזאת, היא היתה ארץ מבוחר מכל שאר ^ב
 הארצות, ארץ נבחרת אשר ליהוה. על כן, ^ב
 היה ברצונו כי כל השוכנים בארץ הזאת עבדו ^ב
 ועבדוהו. וכי מקומה יהיה מקום ירושלים ^ב
 החדשה, אשר תרד מן השמים, מקום מקדש ^ב
 יהוה. והנה, אתר חזה את ימות המשיח. והוא ^ב
 דבר על ירושלים חדשה בארץ הזאת. והוא אף ^ב

אֲשֶׁר עָלֶיהֶן דָּבַר. וְקוֹרִיאֲנִטוֹמֶר, אֲשֶׁר הִיא
 מְלַמֵּד בְּכָל דְּרָכֵי הַמְּלַחְמָה וּבְכָל עֲרַמַת הָעוֹלָם,
 יֵצֵא לְהִלָּחֵם בַּמִּבְקָשִׁי נִפְשׁוֹ. אִךְ הוּא לֹא שָׁב
 מִסוּרוֹ, וְכִמּוֹהוּ בְּנֵי וּבְנוֹתָיו יָפִי הַתָּאֵר; וְכֵן בְּנֵי
 קוֹהוֹר וּבְנוֹתָיו יָפִי הַתָּאֵר, וְאֵף בְּנֵי קוֹרִיהוֹר
 וּבְנוֹתָיו יָפִי הַתָּאֵר; וּבִקְצָרָה אֵף אֶחָד מִן הַבְּנִים
 וְהַבְּנוֹת יָפִי הַתָּאֵר אֲשֶׁר עַל פְּנֵי כָּל הָאֲדָמָה לֹא
 שָׁב מִחֲטָאתוֹ. עַל כֵּן, בְּשִׁנָּה הָרִאשׁוֹנָה לְשִׁכֵּן
 אֶתֶר בְּמַעֲרַת הַסֵּלַע, נִהְרְגוּ אֲנָשִׁים רַבִּים בְּחֶרֶב
 אֲגִדּוֹת הַסֵּתֶר הַנְּלַחְמוֹת בְּקוֹרִיאֲנִטוֹמֶר בְּעֵבוֹר
 תְּפִשׁ הַמְּלוּכָה מִיָּדָיו. וּבְנֵי קוֹרִיאֲנִטוֹמֶר הַרְבּוּ
 לְהִלָּחֵם וּדְמִיָּהֶם נִשְׁפְּכוּ לְרַב. וְהִיא דָּבַר
 יְהוּה אֵל אֶתֶר בְּשִׁנָּה הַשְּׁנִיָּה, כִּי יָלַף וַיִּנְבֵּא
 לְקוֹרִיאֲנִטוֹמֶר כִּי אִם יִשׁוּב מֵרַע, הוּא וְכָל
 בֵּיתוֹ, יִתְּנָהוּ יְהוּה אֶת מַלְכוּתוֹ וַיְחִסּוּ עַל הָעָם;
 וְלֹא, יֵאבֹד הָעָם וְכָל בְּנֵי בֵּיתוֹ, זוֹלָתוֹ. וְהוּא
 יִחִיהֶם רַק עַד רֵאוּתוֹ אֶת קִיּוֹם דְּבָרֵי הַנְּבִיאָה עַל
 אוֹדוֹת עִם אַחֵר אֲשֶׁר קִבְּלָה אֶת הָאֲרֶץ לְנַחֲלָתָם;
 וְכִי קוֹרִיאֲנִטוֹמֶר יִקְבֹּר בְּיָדָם, וְכִי תֵאבֹד כָּל נִפְשׁ,
 זוֹלַת קוֹרִיאֲנִטוֹמֶר. וְהִיא כִּי קוֹרִיאֲנִטוֹמֶר לֹא
 שָׁב מֵרַעְתּוֹ, וְאֵף לֹא בֵּיתוֹ וְלֹא הָעָם; וְהַמְּלַחְמוֹת
 לֹא חָדְלוּ, וְהָאֲנָשִׁים בְּקִשׁוֹ לְהִרְגֵּן אֶת אֶתֶר, אִךְ
 הוּא בָּרַח מִפְּנֵיהֶם וְשָׁב לְהִסְתַּתֵּר בְּמַעֲרַת
 הַסֵּלַע. וְהִיא כִּי קָם שָׂרָד, וְאֵף הוּא נִלְחַם
 בְּקוֹרִיאֲנִטוֹמֶר; וְהוּא הִכְהוּ, עַד כִּי שָׁבָה אוֹתוֹ
 בְּשִׁנָּה הַשְּׁלִישִׁית. וּבְנֵי קוֹרִיאֲנִטוֹמֶר הִכּוּ אֶת
 שָׂרָד בְּשִׁנָּה הָרְבִיעִית וְהִשִּׁיבוּ אֶת הַמְּלָכוּת
 לְאֲבֵיהֶם. אִזּוֹ פִּשְׁטָה הַמְּלַחְמָה עַל כָּל פְּנֵי
 הָאֲרֶץ; כָּל אִישׁ נִלְחַם עִם כְּנַפְיָתוֹ לְקִיּוֹם אֶת
 חֲפָצוֹ. וְהָיוּ בְּאֲרֶץ שׁוֹדְדִים; אֲכֹן, כָּל מִינֵי
 רִשְׁעָה פִּשְׁטוּ עַל כָּל פְּנֵי הָאֲרֶץ. וְחַמַּת
 קוֹרִיאֲנִטוֹמֶר בְּעֵרָה עַל שָׂרָד, וְהוּא יֵצֵא אֵלָיו
 עִם צְבָאוֹ לְהִלָּחֵם בּוֹ; וְהֵם נִפְגְּשׁוּ בַּחֲמַת זַעַם,
 בַּעֲמֵק גִּלְגָּל נִפְגְּשׁוּ; וְהַמְּלַחְמָה הִיתָה כְּבִדָּה
 מְאֹד. וְשָׂרָד נִלְחַם בּוֹ שְׁלֹשָׁה יָמִים. וְהִיא כִּי
 הִכְהוּ קוֹרִיאֲנִטוֹמֶר, וַיִּדְּף אַחֲרָיו עַד בּוֹאוֹ אֵל
 שְׁפֵלַת חֲשָׁלוֹן. וְשָׂרָד הִשִּׁיבוּ מִלְּחָמָה בְּשְׁפֵלֹת,
 וְהִנֵּה הוּא הִכָּה אֶת קוֹרִיאֲנִטוֹמֶר וְהִדְפּוֹ, וְהִסִּיגָהוּ
 אֵל עַמְקֵי גִלְגָּל. וְקוֹרִיאֲנִטוֹמֶר נִלְחַם בְּשָׂרָד שְׁנֵית
 בַּעֲמֵק גִּלְגָּל, וְהִכָּה אֶת שָׂרָד וְהִמִּיתוֹ. וַיַּעַן אֲשֶׁר

דָּבַר עַל בֵּית יִשְׂרָאֵל וְעַל יְרוּשָׁלַם אֲשֶׁר מִמֶּנָּה
 יֵצֵא לַחִי, אֲשֶׁר אַחֵר הַחֲרָבָה הִיא תִּבְנֶנָּה שְׁנִית,
 וְתִהְיֶה עִיר קֹדֶשׁ לַיהוָה; עַל כֵּן אִין הִיא יְרוּשָׁלַם
 חֲדָשָׁה, כִּי כָּבֵד הִיתָה בִּימֵי קֹדֶם. וְאוּלָם הִיא
 תִּבְנֶנָּה שְׁנִית וְתִהְיֶה עִיר קֹדֶשׁ לַיהוָה; וְהִיא
 תִּבְנֶנָּה בְּעֵבוֹר בֵּית יִשְׂרָאֵל. וְכִי יְרוּשָׁלַם חֲדָשָׁה
 עֲתִידָה לְהִבְנוֹת בְּאֲרֶץ הַזֹּאת, לְשִׂאֲרֵית זֶרַע
 יוֹסֵף; וְלִדְבָרִים הָאֵלֶּה קִיּוֹמַת תִּבְנִית. כִּי כִּמוֹ
 אֲשֶׁר הוֹרִיד יוֹסֵף אֶת אָבִיו אֶל אֲרֶץ מִצְרָיִם, וְזֶה
 מֵת בָּהּ, כֵּן הוֹצִיא יְהוּה אֶת שִׂאֲרֵית זֶרַע יוֹסֵף
 מֵאֲרֶץ יְרוּשָׁלַם, בְּעֵבוֹר יְרַחֵם עֲלֵיהֶם, לְכָל
 יֵאבֹד; אֲכֹן, כְּפִי אֲשֶׁר רַחֵם עַל אָבִי יוֹסֵף, לְכָל
 יֵאבֹד. עַל כֵּן תִּבְנֶנָּה שִׂאֲרֵית בֵּית יוֹסֵף בְּאֲרֶץ
 הַזֹּאת, וְתִהְיֶה זֹאת אֲרֶץ נַחֲלָתָם; וְהֵם יִבְנוּ עִיר
 קֹדֶשׁ לַיהוָה, כִּמוֹ יְרוּשָׁלַם אֲשֶׁר מִקֹּדֶם, וְלֹא
 יִכְלְמוּ עוֹד, עַד אֲשֶׁר יָבֹא הַקֵּץ, בְּחִלְףֵי הָאֲרֶץ.
 וְהָיוּ שְׁמִים חֲדָשִׁים וְאֲרֶץ חֲדָשָׁה; וְהֵם יִהְיוּ
 כְּקוֹדְמֵיהֶם, זוֹלַת כִּי הִישָׁן יַחֲלֵף וְכָל הַדְּבָרִים
 יִתְּחַדְּשׁוּ. אִזּוֹ תוֹפִיעַ יְרוּשָׁלַם הַחֲדָשָׁה; וּבְרוּכִים
 הַשׁוֹכְנִים בָּהּ, כִּי אֵלֶּה הֵם אֲשֶׁר בְּגִיָּהֶם לְבָנִים
 עַל יַדֵּי דָם הִשָּׂה; וְהֵם הַנִּמְנִים עִם שִׂאֲרֵית זֶרַע
 יוֹסֵף, אֲשֶׁר מִבֵּית יִשְׂרָאֵל הִמָּה. אִזּוֹ תְּבוֹא אֵף
 יְרוּשָׁלַם הַיְשָׁנָה; וַיִּוְשְׁבֶיהָ בְּרוּכִים הֵם, כִּי נִרְחַצוּ
 בְּדָם הִשָּׂה; וְהֵם אֵלֶּה אֲשֶׁר הָיוּ פְּזוּרִים וְאֲשֶׁר
 נִקְבְּצוּ מֵאֲרַבַּע כְּנַפּוֹת הָאֲרֶץ וּמֵאֲרַצוֹת הַצִּפּוֹן.
 וְהֵם הַלּוֹקְחִים חֶלֶק בְּקִיּוֹם הַבְּרִית אֲשֶׁר כָּרַת
 אֱלֹהִים עִם אֲבֹרָהֶם אֲבֵיהֶם. וּבָבֹא הַדְּבָרִים
 הָאֵלֶּה יִתְקַיֵּם הַכְּתוּב הָאוֹמֵר: יֵשׁ אֲשֶׁר הָיוּ
 רֵאשׁוֹנִים, וַיְהִיו אַחֲרוֹנִים; וַיֵּשׁ אֲשֶׁר הָיוּ
 אַחֲרוֹנִים, וַיְהִיו רֵאשׁוֹנִים. וְאֵנִי אֹמְרָתִי
 לְכַתֵּב עוֹד, אִךְ אִסּוּר עָלַי הַדְּבָר אוּלָם גְּדוּלוֹת
 וְנִפְלְאוֹת הָיוּ נְבוֹאוֹת אֶתֶר, אִךְ הָאֲנָשִׁים חֲשְׁבוּהוּ
 כְּאִין וְגִרְשׁוּהוּ; וְהוּא הִסְתַּתֵּר בַּיּוֹם בְּמַעֲרַת סֵלַע
 וּבְלִילָה יֵצֵא לְחַזוֹת אֶת אֲשֶׁר יָבֹא עַל הָעָם.
 וּבִשְׁבָתוֹ בְּמַעֲרַת הַסֵּלַע כָּתַב אֶת שִׂאֲרָה כָּתַב
 הַזְּכָרוֹן הַזֶּה, בְּחַזוֹנוֹ לִילָה אֶת הָאֲבֹדוֹן אֲשֶׁר
 יָבֹא עַל הָעָם. וְהִיא בְּעֵצֶם הַשְּׁנָה אֲשֶׁר גִּרַשׁ
 מִתּוֹךְ הָעָם, פְּרָצָה בְּעֵם מִלְּחָמָה גְּדוּלָה;
 כִּי רַבִּים הָיוּ גְבוּרֵי כַח הַקְּמִים בְּבִקְשָׁם לְאֲבֹד
 אֶת קוֹרִיאֲנִטוֹמֶר בְּמִזְמוֹת רִשְׁעָתָם הַחֲשָׁאוֹת,

קוריאנטומר את כל יושבי חבל הארץ ההוא, אשר נס שמה. והיה בבואו אל שפלת אגוש, הוא נלחם בליב, והכהו עד מות. ואולם, אחי ליב יצא תחתיו על קוריאנטומר והמלחמה כבדה מאד; וקוריאנטומר נס שנית מפני צבא אחי ליב. ושם אחי ליב נקרא שז. ושז רדף אחר קוריאנטומר; והוא הרס ערים רבות, והרג נשים וילדים, ואת הערים שרף. והיה כי נפל פחד מפני שז על כל הארץ; אכן הצעקה עברה בכל הארץ, לאמר: מי יוכל לעמוד בפני צבא שז? הנה, מטאטא הוא את האדמה מלפניו! והאנשים החלו לנהר בכל פני הארץ ולהתגודד לצבאות. והם היו מפלגים. חלקם ברחו אל צבא שז וחלקם ברחו אל צבא קוריאנטומר. וכה גדולה וארפה היתה המלחמה, וכה ממשוך היה חזיון הדמים והטבח, עד כי כל פני הארץ פשו בגויות החללים. וכה מהירה וחפוזה היתה המלחמה, עד אשר לא נותר איש לקבר את המתים, כי הם צעדו ממרחץ דמים אל מרחץ דמים בהותירם אחריהם גופות גברים ונשים וילדים, פזורות על פני הארץ, להיות מאכל לרמות הבשר. וצחנתם נשאה על פני הארץ, אכו. על כל פניה; לכן התענה העם יומם ולילה, מפני הצחנה היא. ואולם שז לא חדל מרדף אחר קוריאנטומר, כי נשבע לנקם מידיו את דמי אחיו ההרג ובעבור דבר יהוה אל אתר האומר כי לא יפל קוריאנטומר בחרב. וכה רואים אנחנו כי פקדם יהוה במלא חמתו, וכי רשעתם ותעבותיהם הכינו את דרך השמדתם הנצחית. ושז רדף אחר קוריאנטומר מרחה, עד גבול חוף הים. שם נלחם קוריאנטומר בשז במשך שלשה ימים. וכה נוראה היתה ההשמדה בקרב צבא שז, עד כי אהזם הפחד, והאנשים החלו לנוס מפני צבא קוריאנטומר אל ארץ קוריהור; והם סחפו את יושבי הארץ אשר עמדו בדרךם, את כל אשר לא התחברו אליהם. והם נטו את אהליהם בעמק קוריהור; וקוריאנטומר נטה את אהליו בעמק שור. ועמק שור היה ליד הגבעה קומנור; על כן אסף קוריאנטומר את צבאו על הגבעה

פצעו שרד בירכו, לא יצא עוד קוריאנטומר למלחמה שנתים ימים; ובעת ההיא היו כל אנשי הארץ שופכים דם באין מונוע.

יד

והיתה קללה גדולה על כל הארץ מפני עוונות העם. והיה כי הניח איש את כליו, או את חרבו, על מדף ביתו, או במקום החזקתם, והנה למחרת לא מצאם; כה גדולה היתה הקללה על פני הארץ. על כן דבק כל איש בקנינו והחזיקו בידו, בלא ללוות ובלא להשאיל; וכל איש החזיק את נצב חרבו בימינו, למען הגן על רכושו, ועל חייו ועל חיי נשותיו וילדיו. והיה פעבר שנתים ימים אחר מות שרד, והנה קם אחי שרד ויצא למלחמה על קוריאנטומר; וקוריאנטומר הכהו ורדף אחריו עד יער אכיש. ואחי שרד נלחם בו ביער אכיש; והיתה המלחמה כבדה מאד, ואלפים רבים נפלו בחרב. וקוריאנטומר הטיל מצור על היער; ואחי שרד יצא מן היער בלילה והרג חלק מצבא קוריאנטומר בהיותם שכורים. והוא בא אל ארץ מורון, וישב על כס המלכות אשר לקוריאנטומר. וקוריאנטומר שכן עם צבאו ביער במשך שנתים ימים, ואסף כח גדול לצבאו. ואף אחי שרד, אשר שמו נקרא גלעד, קבל תגבורת רבה לצבאו, מפני אגדות הסתר. והיה בעת שבתו על פסאו, רצחהו כהנו הגדול. ואחד מחברי אגדות הסתר רצח את כהנו במשעול סתר, ולקח לו את המלוכה. ושם האיש ליב. וליב היה גבר בעל מדה רבה, והיה גדול מכל איש אשר בעם. והיה בשנה הראשונה לשלטון ליב, עלה קוריאנטומר אל ארץ מורון, ואסר מלחמה על ליב. ובהלחם קוריאנטומר בליב, הכה ליב את זועו ופצעה; אך צבא קוריאנטומר השתער על ליב, והוא נס אל גבול חוף הים. וקוריאנטומר רדף אחריו, וליב יצא עליו לקרב על חוף הים. וליב הכה את צבא קוריאנטומר, עד כי נסו שנית אל יער אכיש. וליב רדף אחריו עד בואו אל שפלת אגוש; ובעת מנוסתו מפני ליב, לקח

ונטו את אהליהם במקום אשר שמו נקרא
 אוגת. וחיילי קוריאנטומר נטו את אהליהם
 ליד הגבעה רמה; היא הגבעה אשר בה הצפין
 אבי מורמון את כתבי הזכרון אשר ליהוה,
 אשר קדושים. והם קבצו את כל העם אשר
 על כל פני הארץ, אשר לא נהרגו, וזלת אתה.
 ואתר ראה את כל מעשי העם; וראה כי העם
 אשר היו בעד קוריאנטומר נקבצו אל צבא
 קוריאנטומר, וכי העם אשר היו בעד שז נקבצו
 אל צבא שז. אכן, במשך ארבע שנים הם היו
 מקבצים את העם בעבור יקחו להם את כל
 האנשים אשר על פני הארץ, ובעבור יקבלו
 את כל העצמה אשר היה לאל ידם לקבל.
 והיה בהתקבץ כלם, איש-איש לצבא אשר
 חפצו, עם נשיהם וילדיהם, בהיות גברים,
 נשים וילדים חמושים בכלי מלחמה ובמגנים
 ובשריוני חזוה ובקובעים, ובהיותם לבושים
 חגור קרב, הם יצאו לקרב, חיל לקראת חיל;
 והם נלחמו כל היום ההוא, ולא היתה הכרעה.
 ובקרת הלילה הם היו יגעים ושבו אל מחנותיהם;
 ואחר שובם אל מחנותיהם הם נשאו את קולם
 ביללה וקינה על אבדן אנשיהם אשר נפלו. והיו
 זעקותיהם ויללותיהם וקינותיהם כה גדולות,
 עד כי פלחו את האויר. ולמחרת הם יצאו שנית
 לקרב, והיה היום ההוא גדול ונורא. ואולם, לא
 היתה הכרעה. ובבוא הלילה, הם פלחו שנית
 את האויר בזעקותיהם וביללותיהם ובקינותיהם
 על אבדן אנשיהם אשר נפלו. וקוריאנטומר כתב
 שנית אנגרת אל שז, ובקשו כי לא ישוב להלחם,
 כי אם יקח את המלוכה, ויחוס על חיי העם.
 והנה, רוח יהוה חדלה להתאמץ עמם, ולשטן
 היתה שליטה מלאה על לב העם; כי הם היו
 מסורים לקשי לבם ולעורו דעתם בעבור
 ישמדו; על כן הם שבו ויצאו למלחמה. והם
 נלחמו כל היום ההוא; וכבוא הלילה הם ישנו
 על חרבותיהם. וביום המחרת הם נלחמו עד
 בוא הלילה. וכבוא הלילה הם היו שפורים מעם,
 כשכור הלום יין; והם ישנו שנית על חרבותיהם.
 וביום המחרת הם שבו להלחם; וכבוא הלילה
 הם כלם נפלו בחרב, וזלת חמושים ושנים מאנשי

קומנור. והוא תקע בשופר אל צבא שז לקראם
 אל הקרב. וחיילי שז יצאו לקראתם, ואולם הם
 שבו ונהדפו; והם באו בשנית, ובשנית נהדפו.
 והיה כי הם באו עוד בשלישית, והמלחמה
 כבדה עד מאד. ושז הלם בקוריאנטומר ופצעו
 פצעים עמקים רבים. וקוריאנטומר התעלף
 מאבוד דם, ונשאווהו משם, כאלו היה מת.
 והיו אבדות הגברים והנשים והילדים, בשני
 המחנות, כה גדולות עד כי צוה שז את אנשיו
 לחולל מרדיפה אחר צבא קוריאנטומר;
 על כן הם שבו אל מחנם.

טו

והיה אחר אשר רפא קוריאנטומר מפצעיו,
 הוא זכר את דברי אתר אליו. והוא ראה כי
 כבר נפלו בחרב כמאתים רבוא מעמו, ונעצב
 לבו; אכן, נהרגו רבוא רבבות גבורי חיל וכן
 נשיהם וילדיהם. והוא החל להנחם על הרע
 אשר עשה. הוא זכר את הדברים אשר יצאו
 מפי כל הנביאים; וראה את אלה אשר קמו
 והיו עד כה, כל פרט ופרט. ונפשו אבלה ומאנה
 להנחם. והוא כתב אנגרת אל שז ובקשו לחוס
 על העם; והוא אמר כי יניח מידו את המלוכה
 בעבור חיי בני העם. והיה כאשר קבל שז את
 האנגרת, הוא כתב אנגרת אל קוריאנטומר
 ואמר כי אם ימסר עצמו למען יהרגו במו
 חרבו, יחוס על חיי האנשים. ובני העם לא
 שבו מעוונם. ואנשי קוריאנטומר עוררו לכעס
 על אנשי שז, ואנשי שז עוררו לכעס על אנשי
 קוריאנטומר; על כן נלחמו אנשי שז באנשי
 קוריאנטומר. וכראות קוריאנטומר כי קרובה
 שעתו לנפל, הוא ברח שנית מפני אנשי שז.
 והוא בא אל מי ריפליאנקום; ומשמע השם
 ההוא גדול או רב מכל והיה בבואם אל מקום
 הפנים האלה, הם נטו את אהליהם; ושז אף
 הוא נטה את אהליו לידם; לכן הם יצאו למחרת
 אל הקרב. והם נלחמו מלחמה קשה מאד,
 וקוריאנטומר נפצע שנית, והתעלף מאבוד
 דם. וחיילי קוריאנטומר השתערו על חילות
 שז, והכוס והניסום מפניהם. והם נסו דרומה,

קוריאנטומר, וששים ותשעה מאנשי שזו.
 ובלילה ההוא הם ישנו על תרבותיהם, ולמחרת
 שבו להלחם; והם נלחמו ברב כחם בתרבותיהם
 ובמגניהם כל היום ההוא. וכבוא הלילה נותרו
 שלשים ושלשים מאנשי שזו ועשרים ושבעה מאנשי
 קוריאנטומר. והם אכלו וישנו והתכוננו לקראת
 המות אשר למחרת. והם היו אנשים גדולי
 מדות וחזקים ככח גברים. והם נלחמו במשך
 שלש שעות ונפלו מתעלפים מאבוד דם. והיה
 כאשר התאוששו אנשי קוריאנטומר עד כי
 יכלו להלך, הם עמדו להמלט על נפשם; והנה
 קם שזו, וכן אנשיו, והוא נשבע בחמתו כי יהרג
 את קוריאנטומר, ולא יאבד בחרב. על כן הוא
 רדף אחריהם, והשיגם למחרת; והם שבו
 להלחם בחרב. והיה בנפל כלם בחרב, זולת

קוריאנטומר ושזו, והנה נפל שזו מתעלף מאבוד
 דם. והיה אחר אשר נשען קוריאנטומר על
 חרבו לנחם מעט, הוא התיז את ראש שזו מעליו.
 ואחר התיזו את ראש שזו, התרומם שזו על ידיו
 ונפל; ואחר אשר נאבק על נשימתו, מת.
 וקוריאנטומר נפל ארצה, והיה כחסר חיים.
 ויהוה דבר אל אתר, ואמר אליו: לך לך; והוא
 הלך וראה כי דברי יהוה קמו והיו כלם. והוא
 סים את כתב זכרונותיו, אשר ממנו אני לא
 רשמתי אף חלק אחד ממהא; והוא הטמינם
 באפן אשר מצאום אנשי למחי. ואלה הדברים
 האחרונים אשר כתב אתר: אם ירצה יהוה
 כי אעבר תמורה, או כי אשא את רצון יהוה
 בעודי בפשר, אחת היא לי, ובלבד אשר
 אושע במלכות אלהים. אמן.

ספר מורוני

מורוני כותב חקי כנסיה הקדושים בקרב עמו. הוא רושם כמה מדברי אביו מורמון. הוא מדבר אל הגוים והלמנים אשר יהיו באחרית הימים. (בערך 401-421 לספירה.)

הוא קרא להם בשמותיהם, לאמר: קראו אל
 האב בשמי בתפלה אדירה, ואחר עשותכם כן,
 תמלאו כח לתת את רוח הקדש לזה אשר על
 ראשו תסמכו את ידיכם. בשמי תתנוה כי זה
 יעשו שליחי. אלה הדברים אשר דבר המשיח
 אליהם בעת הופעתו הראשונה; והיה כי לא
 שמעוהו המון העם, אף התלמידים שמעו. ועל
 כל אשר סמכו את ידיהם נחה רוח הקדש.

ג

וזה אפן סמיכת כהנים ומורים אשר ערכו
 התלמידים, המה אשר נקראו זקני הכנסיה:
 אחר אשר התפללו אל האב בשם המשיח,
 הם סמכו את ידיהם עליהם וכה אמרו:
 בשם ישוע המשיח, הנני מסמיכך להיות כהן,
 או, אם יהיה מורה, הנני מסמיכך להיות מורה,
 להטיף לתשובה ולמחילת חטאים על ידי ישוע
 המשיח, באמונה מתמידה בשמו עד הקץ. אמן.
 באפן הזה הם הסמיכו כהנים ומורים כחסדי

א

ועתה, אני, מורוני, אחר אשר כליתי לרשם את
 קצור קורות עם ירד, התכונתי לחדל מכתב; אף
 עדין לא כלו ימי, ואינני מתודע אל הלמנים פן
 ישמידוני. כי הנה המלחמות ביניהם קשות
 ועזות עד מאוד, ומפני שגאתם מוציאים הם
 להורג כל נפיי אשר לא יכחש בפשית. ואני,
 מורוני, לא אכחש במשיח; לכן נודד אני אל כל
 מקום אשר אוכל למצא בו מקלט לנפשי. לכן,
 אכתב דברים אחרים נוספים, אשר לא ככוננתי
 הקודמת, כי התכונתי שלא להוסיף כתב. אף
 אני כותב דברים אחרים נוספים אשר אולי
 יהיו, ביום אשר יבוא, בעלי ערך בעיני אחי
 הלמנים, כרצון יהוה.

ב

דברי המשיח אשר דבר אל תלמידיו, שנים
 העשר אשר בחרם, בסמכו את ידיו עליהם.

כְּנִסִית הַמְּשִׁיחַ; וּשְׁמוֹתֵיהֶם נִרְשָׁמוּ, לְמַעַן
 יִזְכְּרוּ וַיִּתְפַּלְּלוּ עַל יְדֵי דָבָר אֱלֹהִים הַטּוֹב,
 לְנִצְרָם בְּדֶרֶךְ הַיָּשָׁר וּלְשִׁמְרָם תָּמִיד נִזְהָרִים
 בַּתְּפִלָּה בְּשִׂימָם אֶת מִבְטָחָם רַק עַל סִגְלוֹת
 הַמְּשִׁיחַ, אֲשֶׁר הוּא מִסַּד אַמוּנָתָם וּמְשַׁלֵּמָה.
 וְקָהַל הַכְּנִסְיָה הַתְּכַנֵּס לְעֵתִים קְרוּבוֹת לְצֹם
 וּלְהַתְּפַלֵּל וּלְשׁוּחַח אִישׁ עִם רֵעֵהוּ עַל דָּבָר
 טוֹבֵת נִשְׁמָתָם. וְהֵם נִפְגְּשׁוּ לְעֵתִים קְרוּבוֹת
 לְאֹכֵל לֶחֶם וּלְשִׁתוֹת יַיִן, לְזַכֵּר הָאֲדוֹן יִשׁוּעַ.
 וְהֵם הַקְּפִידוּ כִּי לֹא יִהְיֶה כָּל עוֹזֵן בְּקִרְבָּם;
 וְכָל אֲשֶׁר נִמְצָא עוֹשֶׂה עוֹוֹן, הָאֲשֵׁם לִפְנֵי
 הַזְּקֵנִים עַל יְדֵי שְׁלֹשָׁה עֵדִים חֲבָרֵי הַכְּנִסְיָה,
 וְאִם לֹא שָׁב מִרְעֵתוֹ וְלֹא הִתְנַדָּה, נִמְחָה שְׁמוֹ
 וְהוּא לֹא נִמְנָה עִם עַם הַמְּשִׁיחַ. וְאוּלַם בְּכָל
 עֵת אֲשֶׁר שָׁב הַחוּטָא מִרְעֵתוֹ, וּבִקֵּשׁ סְלִיחָה
 בְּכֹנֶנֶה כְּנֶה, נִסְלַח לוֹ. וְאִסְפוֹתֵיהֶם נִהְלוּ עַל
 יְדֵי חֲבָרֵי הַכְּנִסְיָה לְפִי דֶרֶךְ פְּעֻלַת הַרוּחַ וְעַל יְדֵי
 כַח רוּחַ הַקִּדְשׁ; כִּי אֲכֹן, כְּפִי אֲשֶׁר הִנְהִיגְם כַּח
 רוּחַ הַקִּדְשׁ, אִם לְהַטְפֶּה וְאִם לְתוֹכְחָה, אִם
 לְתַפְּלָה אוֹ לְתַחֲנוּהַ, וְאִם לְשִׁירָה, כֹּן נַעֲשֶׂה.

ז

וְעַתָּה, אֲנִי, מוֹרוֹנִי, אֶכְתָּב מַעַט מִדְּבָרֵי אָבִי,
 מוֹרְמוֹן, אֲשֶׁר דָּבַר עַל אַמוּנָה, תַּקְוָה וְחֶסֶד. כִּי
 בְּאִפְנוֹ הִזָּה הוּא דָּבַר אֵל הָעָם בְּעַת לְמִדּוֹ אוֹתָם
 בְּבֵית הַכְּנִסְתָּ אֲשֶׁר בָּנוּ לְהִיזוֹת מִקּוֹם עֲבוֹדַת
 הַקִּדְשׁ: הִנֵּה, אֲנִי, מוֹרְמוֹן, אֲדַבֵּר אֵלֵיכֶם,
 אַחֵי הַיְקָרִים; וּבִזְכוּת אֱלֹהִים הָאֵב וְאֲדוֹנֵנוּ יִשׁוּעַ
 הַמְּשִׁיחַ וְרִצּוֹנוֹ הַקִּדְשׁ וּמִפְּנֵי מֵתַת קְרִיאָתוֹ לִי,
 מִרְשָׁה אֲנִי לְדַבֵּר אֵלֵיכֶם הַפַּעַם. עַל כֵּן אֲדַבֵּר
 אֵלֵיכֶם, אֲשֶׁר חֲבָרֵי הַכְּנִסְיָה וְחִסְיָדֵי הַמְּשִׁיחַ
 אַתֶּם, וְשׁוֹחְרֵי הַשְּׁלוֹם אֲשֶׁר קִנִּיתֶם דֵּי תַקְוָה,
 אֲשֶׁר עַל יְדֵיהֶם תִּכְנְסוּ אֵל מְנוּחַת יְהוָה, מֵעַתָּה
 וְעַד מְנוּחַתְכֶם עִמּוֹ בְּשָׁמַיִם. וְהִנֵּה, אַחֵי, יַעַן
 אֲשֶׁר הוֹלְכִים אַתֶּם בְּשְׁלוֹם עִם בְּנֵי הָאָדָם, מִנִּיחַ
 אֲנִי זֹאת עֲלֵיכֶם. כִּי זֹכֵר אֲנִי אֶת דָּבָר אֱלֹהִים
 הַאוֹמֵר: עַל פִּי מַעֲשִׂיהֶם תִּכְבְּרוּם; כִּי אִם טוֹבִים
 מַעֲשִׂיהֶם, אֵף הֵם טוֹבִים. כִּי כֹה אָמַר אֱלֹהִים:
 לֹא יוֹכֵל אִישׁ אֲשֶׁר רָע הוּא לַעֲשׂוֹת טוֹב; כִּי
 בְהִגִּישׁוֹ מִנְחָה, אוֹ בְהִתְפַּלְּלוֹ אֵל אֱלֹהִים, וְלֹא

אֱלֹהִים וּקְרִיאָתוֹ אֵל בְּנֵי הָאָדָם; וְהֵם הַסְּמִיכוּם
 בְּכַח רוּחַ הַקִּדְשׁ, אֲשֶׁר בְּהֵם.

ח

וְזֶה הָאִפְנוֹ אֲשֶׁר עַל פִּיו שִׁמְשׁוּ בְּקִדְשׁ וְקִנִּיָּהֶם
 וְכִהְיִיָּהֶם אֶת בְּשַׂר הַמְּשִׁיחַ וְדָמוֹ לְחֲבָרֵי
 הַכְּנִסְיָה; וְהֵם הִגִּישׁוּ אוֹתָם כְּפִי מִצְוַת הַמְּשִׁיחַ.
 לָכֵן יוֹדְעִים אֲנַחְנוּ כִּי הָאִפְנוֹ הִזָּה נְכוּן; וְהִזְקֵן אוֹ
 כִּי הִכְהֵן שִׁמְשׁ בְּזָה: הֵם כָּרְעוּ בְּרֶךְ עִם חֲבָרֵי
 הַכְּנִסְיָה וְהִתְפַּלְּלוּ אֵל הָאֵב בְּשֵׁם הַמְּשִׁיחַ,
 לְאֹמֵר: אֲנָא, אֱלֹהִים, אֵב הַעוֹלָמִים, מִבְּקָשִׁים
 אֲנַחְנוּ מִמָּךְ בְּשֵׁם בְּנֶךָ, יִשׁוּעַ הַמְּשִׁיחַ, כִּי תִבְרָךְ
 אֶת הַלְחָם הַזֶּה וְתִקְדְּשׁוּ בְּעֵבֹר נֶפֶשׁ כָּל
 הָאוֹכְלִים מִמֶּנּוּ; לְמַעַן יֵאָכְלוּ לְזַכֵּר גּוֹף בְּנֶךָ
 וְיַעֲיִדוּ לִפְנֵיךָ, אֱלֹהִים, אֵב הַעוֹלָמִים, כִּי תַפְצִים
 הֵם לְקַחַת עֲלֵיהֶם אֶת שֵׁם בְּנֶךָ, וּלְזַכְּרוֹ תָּמִיד,
 וּלְשִׁמּוֹר אֶת מִצְוֹתָיו אֲשֶׁר צִוִּים, לְמַעַן תִּשְׁכַּן
 רוּחוֹ עִמָּם תָּמִיד. אָמֵן.

ט

וְזֶה סֵדֶר הַנְּשֵׁת הַיַּיִן: הֵם לְקַחוּ אֶת הַכּוֹס
 וְאָמְרוּ: אֲנָא, אֱלֹהִים, אֵב הַעוֹלָמִים, מִבְּקָשִׁים
 אֲנַחְנוּ מִמָּךְ בְּשֵׁם בְּנֶךָ, יִשׁוּעַ הַמְּשִׁיחַ, כִּי תִבְרָךְ
 אֶת הַיַּיִן הַזֶּה וְתִקְדְּשׁוּ בְּעֵבֹר נֶפֶשׁ כָּל הַשּׁוֹתִים
 מִמֶּנּוּ; לְמַעַן יַעֲשׂוּ זֹאת לְזַכֵּר דָּם בְּנֶךָ, אֲשֶׁר
 נִשְׁפָּךְ לְמַעַנָם, וְיַעֲיִדוּ לִפְנֵיךָ, אֱלֹהִים, אֵב
 הַעוֹלָמִים, כִּי הֵם זֹכְרִים אוֹתוֹ תָּמִיד, לְמַעַן
 תִּשְׁכַּן רוּחוֹ עִמָּם. אָמֵן.

י

וְעַתָּה אֲדַבֵּר עַל הַטְּבִלָּה. הִנֵּה, זְקֵנִים, כְּהֵנִים
 וּמוֹרִים הַטְּבִלוּ; וְהֵם לֹא הַטְּבִלוּ כִּי אִם בְּהִבְיָאֵם
 אֶת פְּרִיָם, הַמַּעֲיִד כִּי רֵאוּיִים הֵם לָכֵן. וְהֵם אֵף
 לֹא קִבְּלוּ אִישׁ לְהַטְּבִלָּה, כִּי אִם אֶת הַבְּאִים בְּלֵב
 נִשְׁבָּר וּבְרוּחַ נְכֵאָה, אֲשֶׁר הַעֲיִדוּ לִפְנֵי הַכְּנִסְיָה
 כִּי אֲכֹן נַחְמוֹ עַל כָּל חֲטָאֵיהֶם. וְלֹא הִתְקַבַּל
 אִישׁ לְהַטְּבִל, בְּלֵתִי אִם קִבַּל עֲלָיו אֶת שֵׁם
 הַמְּשִׁיחַ וְגַמַּר אִמָּר בְּנַפְשׁוֹ לְשַׁרְתּוֹ עַד הַקֵּץ.
 וְאַחַר אֲשֶׁר הַטְּבִלוּ הַמְּקַבְּלִים לְהַטְּבִלָּה וּנְפַעְלוּ
 וְטִהְרוּ בְּכַח רוּחַ הַקִּדְשׁ, הֵם נִמְנוּ עִם אֲנָשִׁי

הטוב, אכן, אף לא אחד; וכן אין מלאכיו
 עושים זאת; אף לא אלה המקבלים עליהם
 את שלטונם. ועתה, אחי, יען אשר יודעים
 אתם את האור אשר על ידי תשפטו, והוא
 אור המשיח, השמרו לבל תטעו במשפט;
 כי באותו המשפט אשר תשפטו, תשפטו אף
 אתם. על כן אני מפציר בכם, אחים, כי תחקרו
 בשקידה באור המשיח, למען תדעו להבחין בין
 טוב ובין רע; ואם תחזיקו בכל דבר טוב, ולא
 תגנוהו, יהיה תהיו בני המשיח. עתה, אחי,
 איך יכולים אתם להחזיק בכל דבר טוב?
 הנני בא אל אותה האמונה, אשר עליה אמרתי
 כי אדבר; ואני לכן את הדרך אשר בה תוכלו
 להחזיק בכל דבר טוב. כי הנה, אלהים, היודע
 את כל הדברים, כי מעולמי עולמים הוא, שלח
 מלאכים לשמש לפני בני האדם, לגלות להם
 בדבר בוא המשיח. והן במשיח בוא יבוא כל
 דבר טוב. ואלהים אף היודע לנביאים כמו פיו
 כי המשיח בוא יבוא. והנה, בדרכים שונות
 הראה אלהים דברים טובים לבני האדם; וכך
 הדברים אשר הם טובים, מאת המשיח הם
 באים; ולוא זאת, היו האדם בני נפלים, ואף
 דבר טוב אחד לא היה בא אליהם. על כן,
 על ידי שרות המלאכים, ועל ידי כל דבר
 היוצא מפי אלהים, החלו בני אדם להאמין
 במשיח. וכך, על ידי האמונה, הם החזיקו בכל
 דבר טוב; וכה היה עד בוא המשיח. ואחר
 בואו נשעו בני אדם אף על ידי האמונה
 בשמו; ועל ידי האמונה הם נהיו לבני אלהים.
 וחי המשיח, כי דבר הוא את הדברים האלה
 אל אבותינו, לאמר: כל דבר אשר הוא טוב,
 אשר תבקשו מן האב בשמי, באמונתכם כי
 אכן תקבלוהו, עשה יעשה לכם. על כן, אחי
 היקרים, האם חדלו נסים יען אשר עליה
 המשיח השממה וישב לימין אלהים, לדרש
 מן האב את זכויות רחמיו על בני האדם?
 כי הוא, אכן, ספק את תכלית החוק, והוא
 דורש את זכות כל אלה אשר יש להם אמונה
 בו. והמאמינים בו ידבקו בכל דבר טוב; על כן
 הוא מליץ ישר לבני האדם, והוא שוכן מרומים

בכונת אמת, לא יפיק כל תועלת. כי הנה,
 לא תחשב לו זאת לצדקה. כי הנה, בתת איש
 אשר הוא רע מנקה, בחסר רצון נותנה.
 על כן היא נחשבת לו כאלו החזיקה לעצמו;
 לכן נחשב הוא רשע לפני אלהים. וכמו כן
 נחשבת היא רעה לאדם, אם מתפלל הוא
 ולא בכונת לב אמתית; אכן, לא תועילו
 זאת מאומה כי לא יקבל אלהים כמות אלה.
 על כן, לא יוכל איש אשר הוא רע לעשות
 טוב; ואף לא יתן מתן טוב. הן לא יוכל מעין
 מר לתת מים טובים; וכמו כן לא יוכל מעין טוב
 לתת מים מרים. על כן, לא יוכל איש אשר הוא
 עבד לשטן לקחת אחר המשיח; כי אם ילך הוא
 אחר המשיח, אין הוא יכול להיות עבד לשטן.
 על כן, כל הדברים אשר טובים הם, מאת
 אלהים הם באים, ואשר רעים, מאת השטן
 הם; כי השטן הוא אויב לאלהים ונלחם בו
 תמיד; אכן, קורא הוא ומפתה לחטא, ולעשות
 את אשר הוא רע תמיד. אף הנה, זה אשר
 מאת אלהים הוא, קורא ומושך לעשות תמיד
 את הטוב; לכן כל דבר הקורא ומושך לעשות
 טוב, ולאהב את אלהים ולעבדו, בהשראת
 אלהים הוא. על כן, השמרו, אחי היקרים,
 לבל תדונו את אשר הוא רע כאלו מאלהים
 הוא, או את הטוב ואשר מאלהים, כאלו מאת
 השטן הוא. כי הנה, אחי, נתון הוא זה לכם
 לשפט, למען תדעו להבחין בין טוב ובין רע;
 והדרך לשפט כה פשוטה, למען תדעו בידיעה
 מחלטת, כפי הבחינתם בין אור היום לחשכת
 הלילה. כי הנה, רוח המשיח נתונה לכל אדם,
 בעבור יבחין בין טוב ובין רע, לכן אני מראה
 לכם את הדרך לשפט; כל דבר הקורא לעשות
 טוב והמסב את הדעת להאמין במשיח, יוצא
 הוא מאת כח המשיח ומתתו; לכן תדעו ידיעה
 מחלטת כי מאת אלהים הוא. ואולם כל דבר
 המסב את דעת בני האדם לעשות רע, ולא
 להאמין במשיח, כי אם לכהש בו ולא לעבד
 את אלהים, דעו בידיעה מחלטת כי מאת
 השטן הוא. כי באופן הזה פועל השטן. כי אין
 הוא מסב דעת אף אדם אחד לעשות את

בו, אינכם ראויים להמנות עם עם פגסו. וְעוֹד, אחי היקרים, רצוני לדבר אליכם על תקוה; כי איך תוכלו לקנות אמונה אם אין לכם תקוה? ומה הוא אשר תקוו לו? הנני אומר לכם, כי תהיה לכם תקוה על ידי פפרת המשיח וְכֵן תַחֲיֶיתוּ מִן הַמַּתִּים, להנשא לחיי עולם; וְזֹאת מִפְּנֵי אֲמוּנַתְכֶם בּוֹ כְּפִי דְבַר בְּרִיתוֹ. על כן, אם יש לאדם אמונה, הכרח כי תהיה לו תקוה; כי בלי אמונה לא יכולה להיות כל תקוה. וְעוֹד, הנני אומר לכם כי לא תהיה לאדם אמונה ותקוה, כי אם בהיותו ענו ושפל רוח. ואם לא יהיה כן לשוא אמונתו ותקוהו, כי שום איש איננו נרצה לפני אלהים, כי אם הענו ושפל הרוח; ואם יהיה איש ענו ושפל רוח, ומתודה בכח רוח הקדש כי ישוע הוא המשיח, הכרח כי יהיה לו חסד, כי אם אין לו חסד פריק הוא; על כן חייב להיות לו חסד. והחסד הוא סבלן ואדיב ואיננו צר עין ואיננו מתנפח בגאווה, איננו מבקש בעבור עצמו ואיננו מתעורר בקלות לכעס ואיננו זומם רע ואין לו ששון בעוון; כי אם הוא שמח באמת ונושא בכל משא ומאמין לכל ומקנה לכל ומתמיד באיתנותו בפני הכל. לכן, אחי היקרים, אם אין בככם חסד, פריק אתם, כי לעולם אין החסד כושל. על כן דבקו בחסד, אשר הוא הגדול מכל, כי הכל יכשל וימוט; ואולם החסד הוא אהבת המשיח הזכה, המתמידה לעולם; וכל אשר ימצא בו חסד ביום האחרון, טוב יהיה לו. על כן, אחי היקרים, התפללו אל האב בכל עצמת לבבכם, בעבור תמלאו באהבה הזאת, אשר העניק הוא לכל ההולכים הנאמנים אחר בנו. ישוע המשיח, בעבור תהיו לבני אלהים; ובעבור נהיה כמוהו כאשר יופיע, ונראהו כאשר הוא; ובעבור נקנה לנו את התקוה הזאת ונשעה, אכן, כפי אשר הוא טהור אמן.

ח

זאת אגרת אבי, מורמון, אשר כתב אלי, מורוני; והיא נכתבה אלי זמן מה לאחר הקראי לשרות. וְכֵן הוּא כְּתָב אֵלַי לֵאמֹר: בני אהובי, מורוני,

לְעוֹלָם. הַחֲדְלוּ נְסִים, אחי היקרים, מפני עשותו זאת? הנני אומר לכם, לא! אף מלאכים לֹא חֲדְלוּ לְשִׁמֵשׁ לִפְנֵי בְּנֵי הָאָדָם. כי הנה המלאכים סרים אל משמעתו, לשמש כדבר אשר יצו, בהתגלותם לאנשי אמונה איתנה וְדַע מוֹצְקָה בְּכָל צוֹרֵת קְדֻשַׁת אֱלֹהִים. וְתִפְקִיד שְׂרוּתָם הוּא לְקֹרֵא אֶת בְּנֵי הָאָדָם לְתִשׁוּבָה, ולקיים ולעשות את עבודת בריתות האב, אשר פרת לבני האדם, לפנות בתוכם את הדרך, על ידי הודעת דבר המשיח אל כלי יהוה הנבחרים, למען יעידו עדותם עליו. ובעשותם כן מכין יהוה אלהים את הדרך לשאר האדם, למען יאמינו במשיח, וכה תקנה רוח הקדש שבייתה בלבם, כפי כחה. ובאפן הזה מקים האב את הבריתות אשר פרת לבני האדם. וְכֵן אֲמַר הַמְּשִׁיחַ: אם תהיה לכם אמונה בי, עמוד יעמד לכם כחכם לעשות את כל אשר אמצא אהו לנכון. וכן אמר: שובו, כל אפסי ארץ, ובוואו אלי, והטבלו בשמי, וקנו לכם אמונה בי, בעבור תושעו. ועתה, אחי היקרים, אם אכן נכונים הדברים אשר דברתי אליכם, ואלהים יראה לכם בכח וברב תפארה ביום האחרון כי אמת הם, ואם כן הדבר האם חדל יום הנסים? החדלו מלאכים להופיע אל בני האדם? וכי מנע אלהים מבני האדם את כח רוח הקדש? וכי ישעה זאת כל עוד ימשך הזמן, או כל עוד תהיה הארץ קיימת, או כל עוד יהיה על פניה איש אחד אשר יש להושיעו? הנני אומר לכם, לא! הן על ידי האמונה נעשים נסים; ועל ידי האמונה מופיעים מלאכים ומשמישים לפני בני אדם; לכן, אלו חדלו הדברים האלה, אוי לבני האדם, כי זאת מפני חסר אמונה והכל לשוא. כי אין איש יכול להושע, כדברי המשיח, כי אם בהיות לו אמונה בשמו; לכן, אלו חדלו הדברים האלה, חדלה אף האמונה; ומה נורא מצב בני האדם כי מצבם הוא כאלו לא חלה גאלה. אך הנה, אחי היקרים, סבור אני כי טובים אתם מזה, יעו אשר רואה אני כי הנכם בעלי אמונה במשיח מפני ענותכם; כי אם אין לכם אמונה

כי הסובר כי על ילדים קטנים להטבל שרוי
 במררת רוש ובכבלי עוון, כי אין לו כל אמונה,
 או תקנה, ואף לא חסד; על כן אם יכרת וזאת
 מחשבתו, שאולה ירד. ^{טו} כי נוראה רשעת
 האומר כי אלהים מושיע ילד אחד מפני
 הטבלה, ואלו זולתו יאבד כי אינו מטבל.
^{טז} אוי לאלה המעוותים את דרכי יהוה באפן הזה,
 כי הם יאבדו אם לא ישוּבו מחטאיֵהם. הנני
 מדבר בתקף, כי לי הסמכות מאת אלהים;
 אינני ירא מה יעשה לי אדם; כי אהבה שלמה
 מסירה כל מורא. הן מלאתי חסד, אשר הוא
 אהבת עולם; על כן כל הילדים שוים בעיני.
 אכן, אוהב אני ילדים קטנים אהבה שלמה;
 וכלם שוים ולהם חלק בישועה. כי יודע
^{יז} אני כי אין אלהים נושא פנים, ואף איננו הונה
 משתנה; וכי הוא בלתי משתנה, מעולם ועד
 עולמי עולמים. אין ילדים קטנים יכולים
 לשוב מחטא; לכן רשעה נוראה לשלל מהם
 את חמלת אלהים הזכה, כי הם כלם חיים בו
 מפני חמלתו. והאומר כי על ילדים קטנים
 להטבל, מכחש בחמלת המשיח, ושולל את
^{כא} הכפרה אשר מאתו ואת כח ואלתו. אוי לכאלה
 כי הם בסכנת מות, שאול ויסורי עולם. אומר
 אני זאת בתקף, כאשר צונו אלהים. שמעו את
 דברי ושייתו לבכם להם, לבל יעמדו עליכם
^{כב} לפני כס המשפט אשר למשיח. הן כל הילדים
 הקטנים חיים במשיח, וכן כל אלה אשר הם
 בלי חק. כי כח הגאלה בא על כל אשר אין
 החק חל עליהם; על כן זה אשר לא נמצא
 אשם, או אשר אין עליו כל הרשעה, איננו יכול
^{כג} לשוב מחטא; ואין כל תועלת בהטבלתו; כי זה
 לעג לפני אלהים, ולכחש ברחמי המשיח ובכח
 רוח קדשו, ולשים מבטח במעשים ריקים.
^{כד} הנה, בני, אין לעשות את הדבר הזה; כי תשובה
 היא לאשר חל עליהם אשם או לאשר מקללים
^{כה} על פריצת החק. ובכורי התשובה הם הטבלה;
 והטבלה באה על ידי אמונה לקיום המצוות.
^{כו} וקיום המצוות מביא מחילת חטאים. ומחילת
 חטאים מביאה עונה ושפלות רוח; ומפני עונה
 ושפלות רוח באה לשרות רוח הקדש. והיא

אני שמח מאד כי נשא אדוניך ישוע המשיח
 פניו אליך, וקראך לשרותו ולעבודת קדשו.
^ג אני זוכר אותך תמיד בתפילתי ומתפלל תמיד
 אל אלהים, האב, בשם בנו הקדוש, ישוע,
 כי בטובו אשר ללא קץ ובחסדו ישמרך על
^ד ידי התמדת האמונה בשמו עד הקץ. ועתה,
 בני, אדבר אליך בענין המעציבני עד מאד;
 כי צר לי על המחלוקות אשר התעוררו
^ה בקרבכם. כי אם נודעה לי האמת, היו
 בקרבכם מחלוקות באשר להטבלת ילדיכם
^ו הקטנים. והנה, בני, רצוני כי תעמל בשקידה
 למען תוסר השגיאה הגדולה הזאת מתוככם,
 כי לתכלית הזאת כתבתי את האגרת הזאת.
^ז כי מיד אחר אשר נודעו לי הדברים האלה
 עליכם, דרשתי ביהוה על הענין הזה. ודבר
 יהוה היה אלי בכח רוח הקדש, לאמר:
^ח שמע את דברי המשיח, גואלך, אדוניך
 ואלהיך. הן לא באתי אל העולם לקרא את
 הצדיקים לתשובה, כי אם את החוטאים. לא
 הבריאים צריכים רופא, כי אם החולים. לכן,
 ילדים קטנים הם תמים, כי אינם יכולים לבצע
 חטא; על כן, מוסרת מהם בי קללת אדם, ואין
 היא תקפה לגביהם; וכן בי מוסר חק המילה.
^ט ובאפן הזה גלתה לי רוח הקדש את דבר אלהים;
 לכן, בני האהוב, יודע אני כי הטבלתכם ילדים
^י קטנים היא לעג לרש לפני אלהים. והנני אומר
 לך כי את הדבר הזה תלמדו: תשובה והטבלה
 הן לאשר נושאים באחריות ויכולים לבצע
 חטא; אכן, למדו הורים כי עליהם לשוב מחטא
 ולהטבל, ולהשפיל עצמם כילדיהם הקטנים,
^{יא} והם יושעו כלם, עם ילדיהם הקטנים. וחובת
 התשובה ואף הטבילה לא חלה על ילדיהם
 הקטנים. הן הטבלה היא לשם תשובה בעבור
^{יב} קיום המצוות למחילת חטאים. אף ילדים
 קטנים חיים במשיח, אכן, מיסוד העולם;
 ולולא כן היה אלהים אל נושא פנים, ואף
 אל משתנה ומפלה בין אנשים; הן מה רבים
 הילדים הקטנים אשר מתו בלא הטבלה!
^{יג} על כן, לולא נושעו ילדים קטנים בלי הטבלה,
^{יד} היו יורדים הם אל שאול נצחי. הנני אומר לך,

שריצה; והיו בהם גברים נשים וילדים.
 ואת בעלי הנשים האלה ואת אבות הילדים
 הם הרגו; והם מאכילים את הנשים בבשר
 בעליהן, ואת הילדים בבשר אבותיהם; ואין
 הם משקים אותם מים, כי אם מעט. ואף כי
 גדולה תועבת הלמנים הזאת, אין היא עולה על
 תועבת אנשינו במוריאנטוס. כי הנה, הם שבו
 רבות מבנות הלמנים; ואחר אשר שללו מהן
 את היקר והנעלה מכל, את צניעותן ותמתן,
 ואחר עשותם את המעשה הזה, הם רצחו
 אותן באפן אכזרי מאד, בענותם את גופן עד
 מות; ואחר עשותם כן, הם טורפים את בשרן
 כמו חיות טרף, מפני קשי לבם. והם עושים זאת
 כאות גבורה. אהה, בני אהובי, איכה יכול עם
 כזה, חסר תרבות, ורק לפני שנים אחרות הם
 היו עם תרבותי ונעים הליכות, אהה, בני
 איכה יכול עם כזה, המתענג בתועבה כה רבה,
 איכה נצפה כי ימנע אלהים את דו במשפט
 עלינו? הנה, לבי קורא: אוי לעם הזה. בואה
 נא במשפט אלהים, והסתר את חטאיך ואת
 רשעתם ואת תועבותיהם מפני! והנה, בני,
 אלמנות רבות ובנותיהן נשארו בשריצה; ואת
 חלק הציידה אשר לא נשאו עמם הלמנים,
 הנה, צבא זנפי נשא, ואותן השאר נודדות
 אנה ואנה, לבקש מזון; ונשים זקנות רבות
 מתעלפות בדרךים ומתות. והצבא אשר עמי
 חלש; וחיל הלמנים נמצא ביני ובין שריצה;
 וכל אשר ברחו אל צבא אהרו, נפלו קרבן
 לפראותם הנוראה. אהה, שחיתות עמי! הם
 חסרי משמעת וחסרי רחמים. הן רק בן אדם
 אני, ורק כח אדם לי, ואינני יכול עוד לאכף את
 פקדוטי. והם התעצמו בעקשותם; וכלם כאחד
 פראים, ואין הם חסים על איש, זקן או צעיר;
 והם מתענגים על כל דבר, זולת אשר הוא טוב.
 וסבל נשינו וילדינו על כל פני הארץ הזאת
 עולה על כל סבל; אכן, לא תוכל לשון לספר
 זאת, ולא נתן אף לכתבם. ועתה, בני, לא
 אוסיף להתעבב על תאור המראה הנורא הזה;
 הן יודע אתה את רשעת העם הזה; אכן, יודע
 אתה כי אין להם כל חק, ואטומי רגש הם; וכי

המנחמת הממלאת בתקוה ואהבה שלמה,
 אהבה המתמידה על די שקידה בתפלה,
 עד בוא הקץ, כאשר ישכנו כל הקדושים עם
 אלהים. הנה, בני, עוד אוסיף לכתב לך, אם לא
 אצא בקרוב אל הלמנים. הנה, גאות העם הזה,
 עם נפי, הרצה את כליונם, אם לא ישובו מרעתם.
 התפלל למענם, בני, כי ישובו מחטאיכם. אך
 חרד אני כי חדל רוח הקדש להתאמץ עמם;
 ובחלק הארץ הזה הם אף מבקשים לבטל כל
 כח וסמכות הבאים מאת אלהים, ומכחשים
 הם ברוח הקדש. ואחר מאסם, בני, בדיעה
 כה גדולה, במהרה יאבדו, וזאת לקים את
 הנבואות אשר יצאו מפי הנביאים ומפי
 מושיענו עצמו. שלום עליך, בני עד אשר
 אוסיף לכתב אליך, או אשוב לראותך. אמן.

ט

בני, אהובי, כותב אני אליך שנית למען תדע
 כי עודני חי; ואולם אכתב בזה דבר-מה על ענין
 כמורה הנה, היה לי קרב מר עם הלמנים ולא
 הכרענום. ארחאנטוס נפל בחרב, וכן לורם
 ואמרון; אכן, אבדנו מספר רב ממבחר אנשינו.
 ועתה, בני, יראתי פן ישמידו הלמנים את העם
 הזה; כי אין הם שבים מרעתם, והשטן מעוררם
 תמיד לעם זה על זה. הנני עמל עמם תמיד;
 ובדברי את דבר אלהים בתקף הם מרעידים
 וכועסים עלי; וכאשר אדבר בלא תקף הם
 מקשים את לבם עלי. על כן חרד אני פן חדל
 רוח יהוה להתאמץ עמם. כי כה גדול כעסם,
 עד אשר נראה בעיני כי אין הם יראים את
 המוות; והם אבדו את אהבתם איש לרעהו;
 ותמיד צמאים הם לדם ולנדם. ועתה, בני
 אהובי, על אף כי קשים הם, הבה נעמל
 בשקידה; כי אם נחדל מעמלנו, נצא חייבים
 בדין, כי יש לנו עבודה אשר עלינו לבצעה
 בעודנו נמצאים במשכן החמר הזה, בעבור
 נכניע את אויב כל הצדקה, ונניח את נשמותינו
 במלכות אלהים. ועתה אכתב דבר-מה על
 סבלות העם הזה. כי נודע לי מאת עמורון כי
 שבו הלמנים שבויים רבים, אשר לקחו ממגדל

כנה, בהיות לכם אמונה במשיח, יגלה הוא
 ה לכם אמת זאת בכח רוח הקדש. ובכח רוח
 י הקדש תדעו את אמת כל הדברים. וכל דבר
 אשר הוא טוב, צודק ודבר אמת הוא; על כן,
 דבר אשר הוא טוב לא יכחש במשיח, כי אם
 ז יאשר את קיומו. ואתם תדעו בכח רוח הקדש
 כי הוא קיים; על כן אני מפציר בכם לבל תכחשו
 בכח אלהים; כי הוא פועל בכח, כפי אמונת בני
 ח האדם, ואחד הוא, היום ומחר, ולעולם. ועוד,
 אני מפציר בכם, אחי, לבל תכחשו במתנות
 אלהים, כי רבות הן, ובאות הן מאותו האלהים.
 והמתנות האלה מענקות בדרכים שונות, אף
 אותו האלהים הוא העושה הכל בכל; והן נתנות
 על ידי התגליות רוח אלהים אל בני האדם,
 ט להועילם. הנה, לאחד נתן ברוח אלהים, כי ילמד
 י את דבר החקמה; ולאחר כי ילמד את דבר
 יא הדעת, על ידי אותו רוח; ולאחר אמונה רבה
 מאד; ולאחר מתת הרפוי, על ידי אותו רוח;
 יב ולאחר, כי יעשה נפלאות גדולות;
 יג ולאחר, כי יבא על כל הדברים;
 יד ולאחר, ראית מלאכים ורוחות שרת;
 טו ולאחר, כל מיני לשונות;
 טז ולאחר באור שפוט ולשונות שונות.
 יז וכל המתנות האלה באות על ידי רוח המשיח;
 והן באות אל כל אדם בפני עצמו, כפי רצונו.
 יח ואני מפציר בכם, אחי היקרים, כי תזכרו כי כל
 טז מתנה טובה באה מאת המשיח. ואני מפציר
 בכם, אחי היקרים, כי תזכרו כי אחד הוא
 אתמול, היום, ולעולם, וכי כל המתנות האלה,
 אשר עליהן דברתי, אשר הן רוחניות, לעולם
 לא תחידלנה; אכן, כל עוד קיים העולם, כי אם
 כ מפני חסר אמונת בני האדם. על כן הכרח הוא
 כי תהיה אמונה. ואם הכרח כי תהיה אמונה,
 אף הכרח כי תהיה תקנה. ואם הכרח כי תהיה
 כא תקנה, הכרח כי אף יהיה חסד. ובלתי אם יהיה
 לכם חסד, לא תושעו בשום אופן במלכות
 אלהים; אף לא תושעו במלכות אלהים אם אין
 כב לכם אמונה; ואף אם אין לכם תקנה. ואם אין
 לכם תקנה, שרויים אתם בראש; והיאוש בא
 כג מפני עוון. והמשיח אכן דבר אל אבותינו

כא רשעתם עולה על רשעת הלמנים. הנה, בני,
 אינני יכול להיות להם מליץ ישר לפני אלהים
 כב פן יכני. ואולם עלי, בני, הנני ממליץ לפני
 אלהים, ובוסח אני במשיח כי תושע. ואני
 מתפלל אל אלהים כי יציל את נפשה, ותעיד
 על שיבת העם הזה אליו, או על כליונם
 המחולט; כי ידעתי כי אבוד יאבדו, בלתי
 כג אם ינחמו וישובו אליו. ואם יאבדו, יהיה זה
 כמקרה הידרים, על ודון לכם, בבקשם דם
 כד ונקם. ואם יאבדו, הן יודעים אנחנו כי רבים
 מאחינו ערקו ממנו אל הלמנים, ורבים עוד
 יערכו אליהם; על כן, כתב נא דברים אחדים,
 אם תצצל אתה, ואני אמות ולא אראך; אף
 סבור אני כי עד מהרה אראך, כי בגדי כתבי
 כה קדש אשר חפץ אני למסור לידך. בני, היה
 נאמן למשיח; ואל יעציבוך הדברים אשר
 כתבתי, להורידך אלי קבר. יהי רצון כי ישאך
 המשיח, וכי ישכנו בדעתך לעולם סבלותיו
 ומותו, והראותו את גופו לאבותינו, ורחמי
 וארך אפיו והתקנה לזכות בתפארתו ובחיי עולם.
 כו יהי רצון כי יחול עליך לעולם חסד אלהים
 האב, אשר פסאו בגבהי מרומים, וחסד אדוננו
 ישוע המשיח, היושב לימן גבורתו, עד אשר
 יכנעו לו כל הדברים. אמן.

ו

א ועתה, אני, מורוני, כותב דברמה אשר הוא
 טוב בעיני; ואני כותב לאחי הלמנים. רצוני כי
 ידעו כי יותר מארבע מאות וששים שנה חלפו
 ב מעת נתן האות לבוא המשיח. ואני חותם את
 ב הכתבים האלה, אחר דברי אליכם דברים
 ג מעטים בדרך הפצרה. הנני מפציר בכם כי
 בקראכם את הדברים האלה, אם יהיה זה
 בחכמת אלהים כי תקראום, כי תזכרו מה
 רחום יהוה לבני האדם, מעת בריאת אדם
 ועד יום קבלכם את הדברים האלה, ותהרהרו
 ד בזאת בלבכם. ואני מפציר בכם כי בקבלכם
 את הדברים האלה תשאלו את אלהים, אב
 העולמים, בשם המשיח, אם אין הדברים
 האלה אמת. ואם תשאלו בלב שלם, בכונה

וְכִי לֹא תִגְעוּ בַמִּתָּת רַע וּבַדָּבָר טָמֵא.
 עוֹרִי, קוֹמִי מֵעֶפֶר, יְרוּשָׁלַם; אָכֵן, לְבָשִׁי בְגָדֵי
 תַפְאֲרָתְךָ, בַּת צִיּוֹן; חֲזִיקִי יְתֻדוֹתַי, וְהִרְחִיבִי אֶת
 גְּבוּלְךָ לְעוֹלָם לְבַל תִּפְלְמִי עוֹד, בְּעִבּוֹר יְקוּמוּ
 בְּרִיתוֹת אֲבֹת הָעוֹלָמִים, אֲשֶׁר כָּרַת עִמּוֹ, בֵּית
 יִשְׂרָאֵל. אָכֵן, בּוֹאוּ אֶל הַמְּשִׁיחַ, וְהַעֲשׂוּ
 מְשָׁלְמִים בּוֹ, וְהִמְנַעוּ מִכָּל עוֹלָה; וְאִם תִּמְנַעוּ
 מִכָּל עוֹלָה, וְתִאֲהָבוּ אֶת אֱלֹהִים בְּכָל מֵאֲדָכְכֶם
 וּבְכָל דַּעְתְּכֶם וּבְכָל כַּחֲכֶם, אֲזַי יִסְפִּיק לָכֶם חֶסֶד
 בְּעִבּוֹר תַּעֲשׂוּ, עַל יְדֵי חֶסֶד, מְשָׁלְמִים בַּמְּשִׁיחַ.
 וְאִם תִּהְיוּ מְשָׁלְמִים בַּמְּשִׁיחַ עַל יְדֵי חֶסֶד אֱלֹהִים,
 כַּחַשׁ לֹא תִכְחָשׂוּ בְּשׁוּם אַפֵּן בְּכַח אֱלֹהִים.
 וְהִנֵּה, אִם בְּחֶסֶד אֱלֹהִים תַּעֲשׂוּ מְשָׁלְמִים
 בַּמְּשִׁיחַ, וְלֹא תִכְחָשׂוּ בְּכַחוֹ, מִקְדָּשִׁים תִּהְיוּ
 בַּמְּשִׁיחַ בְּחֶסֶד אֱלֹהִים, עַל יְדֵי שְׁפִיכַת דָּם
 הַמְּשִׁיחַ אֲשֶׁר הִיא בְּבְרִית הָאֵב לְמַחִילַת
 חַטָּאֵיכֶם, בְּעִבּוֹר תִּהְיוּ קְדוֹשִׁים, לְלֹא רָבָב.
 וְעַתָּה, שׁוֹלַח אֲנִי לְכָל בְּרַכַּת שְׁלוֹם. עַד מִהֲרָה
 אֵלַי לְנוּחַ בְּגוֹן עֵדוֹן אֲשֶׁר לֹאֵלֵהִים, עַד אֲשֶׁר
 יִשׁוּבוּ נְשִׁמְתִי וְגוֹפִי לְהִתְאַחֵד, וְאוֹבֵא בְּאֹיֹר
 כְּמִנְצַח, לְקַבֵּל אֶת פְּנִיכֶם לְפָנַי כֹּס הַמְּשִׁפֵּט
 הַנְּעֵים אֲשֶׁר לִיהוּהָ הַגָּדוֹל, שׁוֹפֵט הַחַיִּים
 וְהַמֵּתִים הַנִּצְחָחִי. אָמֵן.

לֵאמֹר: אִם יֵשׁ לָכֶם אַמוּנָה, יְכוּלִים אַתֶּם
 לַעֲשׂוֹת אֶת כָּל הַדְּבָרִים אֲשֶׁר נִכְוֵנִים הֵם בְּעֵינַי.
 וְעַתָּה אֲדַבֵּר אֵל כָּל קְצוֹת הָאָרֶץ, כִּי אִם יָבוֹא
 יוֹם אֲשֶׁר בּוֹ יִחְדְּלוּ כַח אֱלֹהִים וּמִתְנוּתֵי מִקְרָבְכֶם,
 יִהְיֶה זֶה מִפְּנֵי חֶסֶר אַמוּנָה. וְאוֹי לְכֵנִי הָאָדָם
 אִם כֹּה יִהְיֶה; כִּי לֹא יִהְיֶה בְכֶם אִישׁ עוֹשֶׂה טוֹב,
 אִף אִישׁ אֶחָד. כִּי אִם יִהְיֶה בְכֶם אִישׁ עוֹשֶׂה טוֹב,
 הוּא, אָכֵן, יַעֲשֶׂל בְּכַח אֱלֹהִים וּבְמִתָּתוֹ. וְאוֹי
 לְאֵלֶה אֲשֶׁר יִבְטְלוּ אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶה וְיִמּוּתוּ,
 כִּי בְּחֶטְאָם יִמּוּתוּ, וְלֹא תִהְיֶה לָהֶם יְשׁוּעָה
 בְּמַלְכוּת אֱלֹהִים; וְאֲנִי אוֹמֵר זֹאת עַל פִּי דָבָר
 הַמְּשִׁיחַ, וְאֲנִי מִפְּצִיר מְכֻבָּב. וְאֲנִי מִפְּצִיר בְּכֶם לְזַכֵּר
 אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶה; כִּי בְּמִהֲרָה יָבוֹא הַמוֹעֵד
 אֲשֶׁר תִּדְעוּ כִּי אֵין אֲנִי מְכֻבָּב, כִּי תִרְאוּנִי לְיַד כֹּס
 הַמְּשִׁפֵּט אֲשֶׁר לֹאֵלֵהִים; וְכֹה יֹאמֵר אֲלֵיכֶם יִהְיֶה
 אֱלֹהִים: הֲלֹא הוֹדַעְתִּיכֶם אֶת דְּבָרֵי, אֲשֶׁר נִכְתְּבוּ
 בְּיַד הָאִישׁ הַזֶּה, כְּאִישׁ הַקּוֹרֵא מִן הַמֵּתִים,
 אָכֵן, כְּדַבֵּר אִישׁ מִן הָעֶפֶר? הַנְּנִי מוֹדִיעְכֶם
 אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶה לְמַעַן קִיּוּם הַנְּבוֹאוֹת. הִנֵּה,
 הֵם יֵצְאוּ מִפִּי אֱלֹהֵי הָעוֹלָמִים, וּדְבָרוֹ יִלְחַשׁ
 מִדוֹר אֶל דוֹר. וְאֱלֹהִים יִרְאֶה לָכֶם כִּי אֶת אֲשֶׁר
 כְּתִבְתִּי אָמַת הוּא. וְעוֹד אֲנִי מִפְּצִיר בְּכֶם כִּי
 תָּבוֹאוּ אֶל הַמְּשִׁיחַ, וְתִחְזִיקוּ בְּכָל מִתָּת טוֹב,